

Hiệp Hội Bảo Dưỡng Ấu Tẻ

Contents

Hiệp Hội Bảo Dưỡng Ấu Tẻ	2
1. Chương 1: Danh Sách Nhân Vật & Ấu Tẻ	3
2. Chương 1-2: Bắt Đầu Làm Bảo Mẫu Giải Cứu Thế Giới	8
3. Chương 2: Xin Việc	11
4. Chương 3: Đứng Nói Chuyện Bị Đau Thắt Lưng Là Biểu Hiện Của hư Thận	17
5. Chương 4: Ấu Tẻ Này Căn Bản Không Phải Thấp Kỳ Lạp	21
6. Chương 5: Bàn Tay Vàng Xuất Hiện	23
7. Chương 6: Cách Vận Dụng Bàn Tay Vàng	28
8. Chương 7: Mau Mau Chào Đón Đi	31
9. Chương 8: Phá Xác	34
10. Chương 9: Cánh Cổng Này Phải Chỉnh, Nhất Định Phải Chỉnh!	39
11. Chương 10: Vừa Vận Thiếu Một Bảo Vệ Gác Cổng	41
12. Chương 11: Ya Yi	45
13. Chương 12: Quan Hệ	48
14. Chương 13: Ấu Tẻ Khó Đề	52
15. Chương 14: Học Bay	56
16. Chương 15: Lớn Nhanh Như Thổi	60
17. Chương 16: Câu Nói Đầu Tiên Của Thời Kỳ Trưởng Thành	65
18. Chương 17: Bây Giờ Nó Nhất Định Có Thể Bay Qua	68
19. Chương 18: Tân Sinh	71
20. Chương 19: Nước Mắt Có Vị Mặn	74
21. Chương 20: Không Thể Sờ Loạn	77
22. Chương 21: Ngày Thứ Hai Mươi Một Làm Bảo Mẫu	80
23. Chương 22: Ngày Thứ Hai Mươi Hai Làm Bảo Mẫu	82
24. Chương 23: Ngày Thứ Hai Mươi Ba Làm Bảo Mẫu	85
25. Chương 24: Ngày Thứ Hai Mươi Bốn Làm Bảo Mẫu	88
26. Chương 25: Ngày Thứ Hai Mươi Lăm Làm Bảo Mẫu	91
27. Chương 26: Ngày Thứ Hai Mươi Sáu Làm Bảo Mẫu	94
28. Chương 27: Ngày Thứ Hai Mươi Bảy Làm Bảo Mẫu	97
29. Chương 28: Ngày Thứ Hai Mươi Tám Làm Bảo Mẫu	100
30. Chương 29: Ngày Thứ Hai Mươi Chín Làm Bảo Mẫu	103
31. Chương 30: Ngày Thứ Ba Mươi Làm Bảo Mẫu	106
32. Chương 31: Ngày Thứ Ba Mươi Một Làm Bảo Mẫu	108
33. Chương 32: Ngày Thứ Ba Mươi Hai Làm Bảo Mẫu	111
34. Chương 33: Ngày Thứ Ba Mươi Ba Làm Bảo Mẫu	114
35. Chương 34: Ngày Thứ Ba Mươi Bốn Làm Bảo Mẫu	116
36. Chương 35: Ngày Thứ Ba Mươi Lăm Làm Bảo Mẫu	119
37. Chương 36: Ngày Thứ Ba Mươi Sáu Làm Bảo Mẫu	122
38. Chương 37: Ngày Thứ Ba Mươi Bảy Làm Bảo Mẫu	125
39. Chương 38: Ngày Thứ Ba Mươi Tám Làm Bảo Mẫu	127
40. Chương 39: Ngày Thứ Ba Mươi Chín Làm Bảo Mẫu	130

41. Chương 40: Ngày Thứ Bốn Mươi Làm Bảo Mẫu	133
42. Chương 41: Ngày Thứ Bốn Mươi Một Làm Bảo Mẫu	135
43. Chương 42: Ngày Thứ Bốn Mươi Hai Làm Bảo Mẫu	138
44. Chương 43: Ngày Thứ Bốn Mươi Ba Làm Bảo Mẫu	141
45. Chương 44: Ngày Thứ Bốn Mươi Bốn Làm Bảo Mẫu	144
46. Chương 45: Ngày Thứ Bốn Mươi Lăm Làm Bảo Mẫu	148
47. Chương 46: Ngày Thứ Bốn Mươi Sáu Làm Bảo Mẫu	151
48. Chương 47: Ngày Thứ Bốn Mươi Bảy Làm Bảo Mẫu	154
49. Chương 48: Ngày Thứ Bốn Mươi Tám Làm Bảo Mẫu	158
50. Chương 49: Ngày Thứ Bốn Mươi Chín Làm Bảo Mẫu	160
51. Chương 50: Ngày Thứ Năm Mươi Làm Bảo Mẫu	163
52. Chương 51: Ngày Thứ Năm Mươi Một Làm Bảo Mẫu	166
53. Chương 52: Ngày Thứ Năm Mươi Hai Làm Bảo Mẫu	169
54. Chương 53: Ngày Thứ Năm Mươi Ba Làm Bảo Mẫu	172
55. Chương 54: Ngày Thứ Năm Mươi Tư Làm Bảo Mẫu	174
56. Chương 55: Ngày Thứ Năm Mươi Lăm Làm Bảo Mẫu	177
57. Chương 56: Ngày Thứ Năm Mươi Sáu Làm Bảo Mẫu	180
58. Chương 57: Ngày Thứ Năm Mươi Bảy Làm Bảo Mẫu	183
59. Chương 58: Ngày Thứ Năm Mươi Tám Làm Bảo Mẫu	185
60. Chương 59: Ngày Thứ Năm Mươi Chín Làm Bảo Mẫu	188
61. Chương 60: Ngày Thứ Sáu Mươi Làm Bảo Mẫu	190
62. Chương 61: Ngày Thứ Sáu Mươi Một Làm Bảo Mẫu	193
63. Chương 62: Ngày Thứ Sáu Mươi Hai Làm Bảo Mẫu	195
64. Chương 63: Ngày Thứ Sáu Mươi Ba Làm Bảo Mẫu	198
65. Chương 64: Ngày Thứ Sáu Mươi Bốn Làm Bảo Mẫu	201
66. Chương 65: Ngày Thứ Sáu Mươi Lăm Làm Bảo Mẫu	204
67. Chương 66: Ngày Thứ Sáu Mươi Sáu Làm Bảo Mẫu	207
68. Chương 67: Ngày Thứ Sáu Mươi Bảy Làm Bảo Mẫu	211
69. Chương 68: Ngày Thứ Sáu Mươi Tám Làm Bảo Mẫu	215
70. Chương 69: Ngày Thứ Sáu Mươi Chín Làm Bảo Mẫu	218
71. Chương 70: Ngày Thứ Bảy Mươi Làm Bảo Mẫu	221
72. Chương 71: Hậu Chấn Tâm Lý	223
73. Chương 72: Ấu Tể Vô Cùng Quan Trọng	226
74. Chương 73: Anh Hùng	229
75. Chương 74: Người Que Diêm	234
76. Chương 75: Sợi Dây Chuyền	236
77. Chương 76: Kha La Nặc Tư	239
78. Chương 77: Hôn Sừng	242
79. Chương 78: Cái Á	245
80. Chương 79: Đồng Hồ	248
81. Chương 80: Được, Được...	251
82. Chương 81: Ta Ở Đây...	254
83. Chương 82: Ni Khắc	257
84. Chương 83: Hắc Ám Lan Rộng	260

Hiệp Hội Bảo Dưỡng Ấu Tể

Giới thiệu

Thể loại: tình hữu độc chung, xuyên qua thời không, điền văn, sáng văn, thú nhân, tương laiEdit: Cáo Khìn Beta: Yuu

1. Chương 1: Danh Sách Nhân Vật & Ấu Tử

Tạ Loan [thụ]- nhân loại, bảo mẫu kiêm họa sĩ

Ya Yi [công]- nặc khất tư trưởng thành, nhân viên phân hội Vân Bảo, hình dáng ấu tử vừa giống mèo vừa giống thỏ, lông trắng tinh, trên đầu có hai chiếc sừng nhỏ, hình dáng trưởng thành sẽ có chiếc đuôi bạc giống đuôi rồng

Lục Xa- nhân loại, bạn từ thời ấu tử của Tạ Loan ở địa cầu

Hạ Kỳ - tái duy lập, nữ bảo mẫu phân hội Vân Bảo, đặc điểm là trên đầu có 2 sợi râu

Trát Lạp Đức - nam giáo viên chiến đấu phân hội Vân Bảo, thượng tướng, thống soái quân đội Tinh Minh tiên nhiệm

Ni Khắc - ấu tử mục tạp, có lớp vỏ dày cứng đầy gai nhọn, cẳng tay trước sắc bén, đôi mắt đỏ ngầu

t nghĩ e nó thế này... cánh tay trước sắc bén hơn bé trong hình
Già Nhĩ - nhân ngư, tóc ngắn vàng óng, mắt xanh lam, đuôi màu lam

Bội Đa - ấu tử khổng lồ, bé chim béo...

Lai Lợi - ấu tử lai lợi, dáng vẻ giống chim cánh cụt

Ấu tử bố đa: hình dáng giống rùa

Ấu tử tắc mỗ: hình dáng giống sư tử con

Ấu tử tháp kỳ lạ: lỗ tai, đuôi, thân mình xù xù lông

2. Chương 1-2: Bắt Đầu Làm Bảo Mẫu Giải Cứu Thế Giới

“A Loan, đêm nay có mưa sao băng đó, còn là loại trăm năm hiếm có. Tổ hẹn mấy người bạn học ra ngoại ô ngắm rồi, cậu đi chung không?” Bên kia đầu dây truyền tới âm thanh vui sướng.

Thanh niên ngồi trước bảng vẽ wacom nghiêng đầu nghe điện thoại, tay đặt trên màn hình, tay cầm bút vẫn tiếp tục vẽ, vừa vẽ vừa đáp: “Bên ngoài lạnh lắm, không đi đâu.”

“Tạ lười ơi Tạ lười, sao cậu không lười chết đi hả...” Làm bạn từ bé đến lớn, quan hệ thân thiết hết như anh em ruột với thanh niên, Lục Viễn cũng không bị đả kích khi bị từ chối, chỉ nói: “Vây được rồi, tôi sẽ mang ảnh chụp về cho cậu xem.”

Tạ Loan âm ừ vài tiếng, chờ người bên kia cúp máy trước, anh mới đưa tay lấy điện thoại kẹp trên vai xuống, đặt vào khay đỡ.

Tạ Loan định tiếp tục công việc nhưng ngay lúc tay đặt lại trên giá vẽ thì khóe mắt nhìn thấy một tia sáng xẹt nhanh tới, chỉ trong vòng một giây đồng hồ—

“Ầm” một tiếng nổ chấn động màng nhĩ Tạ Loan, nháy mắt, Tạ Loan thậm chí cảm giác sàn nhà mình cũng chấn động theo.

Ôi mẹ ơi.... Sao băng rớt xuống sân nhà anh à...?

Tạ Loan ôm bảng vẽ bảo bối của mình ngậy người một giây, sau đó quay đầu thông qua cửa sổ nhìn khoảng sân bên ngoài, cuối cùng quyết định chạy ra ngoài xem một chút.

Vừa ra tới khoảng sân nhỏ bên ngoài, Tạ Loan liền nhìn thấy những chậu hoa mình cẩn thận nuôi trồng đã bẽ nát, còn không kịp đau lòng thì đã thấy một cái lỗ sâu đang lóe sáng nhàn nhạt cách đó không xa.

Sắc trời đã có chút u ám, những thứ phát sáng ở thời điểm này đặc biệt bắt mắt, Tạ Loan đang nghĩ xem có nên tới gần hay không thì anh nhìn thấy có một quả cầu ánh sáng màu vàng tử trong hồ bồng bênh bay lên.

“...” Tạ Loan giật giật khóe miệng, thân thể cũng theo bản năng lùi về sau.

Bình tĩnh, là một công dân đủ tư cách của thế kỷ hai mươi mốt, anh phải tin tưởng vào khoa học...

Thế nhưng sức mạnh của khoa học hiển nhiên không thể cứu giúp Tạ Loan, quả cầu kia cơ hồ là ngay lập tức xác định mục tiêu.

Tựa như có một viên đạn bắn tới, tốc độ quá nhanh, Tạ Loan không có cách nào tránh né. Trong đồng tử của Tạ Loan, hình ảnh quả cầu vàng chói kia ngày càng lớn, dùng tốc độ sấm sét bắn trúng anh.

Không có cảm giác đau, thế nhưng tầm nhìn của Tạ Loan lập tức tối sầm, chìm vào một mảnh tối đen. Chờ đến khi khôi phục ý thức, Tạ Loan phát hiện xung quanh mình biến thành một mảnh trắng tinh không có điểm cuối.

— lòng tin khoa học sụp đổ.

Không gian này thoát nhìn có vẻ không ổn định, Tạ Loan có thể nhìn được rất xa, một phần không gian thậm chí bắt đầu vặn vẹo đổ sụp xuống.

Có cảm giác mình đã gặp phải một chuyện thực phiền toái, đây là ý tưởng đầu tiên trong đầu Tạ Loan.

Bất quá một khi tiếp nhận sự thật không khoa học này, Tạ Loan không thể nào trở mắt nhìn tình huống trước mặt, anh dời tầm mắt về phía quả cầu ánh sáng đã mang mình tới không gian này.

Cũng không biết có phải quả cầu có ý thức hay không, thế nhưng nó là vật thể có thể cử động duy nhất mà anh có thể tiếp xúc trong không gian này, Tạ Loan chỉ có thể thử trao đổi: “Mày...”

“Tôi là Hạ Tá, thực xin lỗi khi không chào hỏi tiếng nào đã kéo cậu đến không gian này, thế nhưng chỉ có ở đây chúng ta mới có thể nói chuyện.” Âm thanh trực tiếp vang lên trong não đánh gãy lời Tạ Loan định nói, âm thanh nghe có vẻ rất yếu, nói xong câu đầu tiên cũng không hề tạm dừng: “Ở thế giới của tôi, tất cả thế giới tuyến đều đi tới một kết cục, cho dù tôi quay về quá khứ làm ra những lựa chọn bất đồng, thậm chí đã từng thử giết chết nguồn căn hủy diệt thế thể... kết cục vẫn không thể thay đổi.”

Cũng không quản thanh niên có hiểu được hay không, bởi vì thời gian không còn nhiều nên đối phương không thể không gấp rút chuyển giao những chuyện quan trọng: “Cuối cùng tôi phán đoán là cần ngoại lực trợ giúp, vì thế tôi đã tới thế giới ở vị diện này, tìm thấy cậu.”

“Quang cầu là ý thức tồn tại cuối cùng của tôi, tới thế giới bên kia, nó sẽ đưa ra lời chỉ dẫn cuối cùng cho cậu.”

Hoàn toàn không có cơ hội chen vào, nghe xong đoạn này, Tạ Loan nheo mắt, anh biết mình rơi vào tình thế không trâu bắt chó đi cày.

Đơn giản là đối phương muốn tìm cách ngăn cản thế giới của mình bị hủy diệt, thế nhưng dùng hết mọi cách vẫn không thể nào thay đổi kết cục, vì thế đối phương đặt hi vọng cuối cùng lên người một nhân loại ở vị diện khác.

Tựa như phép toán $4-3=0$ là không có khả năng, nó cần có thêm một con số 1, Tạ Loan cũng chính là số 1 kia.

“Tôi phải trả lời là ”tốt” đúng không?” Tính cách thờ ơ có thể thích ứng với mọi hoàn cảnh làm Tạ Loan chỉ thở dài một tiếng, thuận tiện nâng tay vuốt cọng tóc không an phận vênh trên đầu.

Quả nhiên anh đã gặp chuyện phiền phức, lại còn không có quyền cự tuyệt.

“Chỉ thành lập liên tiếp mà thôi, không cần lo lắng. Thực sự rất cảm ơn cậu, vô luận kết quả cuối cùng thế nào, cậu vẫn sẽ an toàn, cuộc sống thực sự của cậu cũng không bị ảnh hưởng quá nhiều.” Thời gian ngày càng ít, cuối cùng trong đầu Tạ Loan chỉ vang lên những lời này.

Không ảnh hưởng quá nhiều tới cuộc sống thực? Bất giữ được những từ mẩu chốt này, Tạ Loan vừa định cân nhắc một chút thì ý thức của anh lại một lần nữa mơ hồ.

Liên tiếp thành lập.

“Tê...” Mở bừng mắt, Tạ Loan lập tức hít một ngụm khí lạnh, không phải đau mà là lạnh. Bởi vì vừa mở mắt ra, anh phát hiện mình đang nằm trên mặt đất, quần áo trên người thực mỏng manh, lưng còn dán vào nền đất lạnh như băng, không lạnh mới là lạ.

Phản ứng đầu tiên là đứng dậy, lúc này Tạ Loan mới có khoảng không quan sát chung quanh, không có gì bất ngờ, hoàn toàn là một quang cảnh xa lạ.

Một cái hẻm nhỏ hẻo lánh rất ít vết chân người, rất hẹp, cùng lắm chỉ đủ hai người đi sóng vai với nhau. Không trung đột nhiên lướt qua một bóng đen, Tạ Loan ngẩng đầu nhìn thấy một tinh hạm thật lớn, lớp vỏ ngoài là kim lạnh lạnh như băng có màu xám bạc.

Thật sự xuyên qua— hơn nữa thế giới bên này tựa hồ đã đạt tới thời đại công nghệ tinh tế. Bất quá hình dáng kiến trúc cũng không khác với thế giới của anh lắm.

Tạ Loan có chút giật mình, bất quá rất nhanh liền điều chỉnh tốt tâm tình, chuyển ánh mắt về phía quang cầu bồng bềnh phía trước.

Tiếp xúc với ánh mắt thanh niên, quang cầu đột nhiên di động tới trước một khoảng, sau đó dừng lại dao động một chút, tựa hồ đang bảo thanh niên đi theo mình.

Dễ dàng nắm bắt được ý tứ của quang cầu, Tạ Loan cũng không ngần ngại do dự, nâng chân đi theo.

Nơi Tạ Loan đang ở lúc này là một tinh cầu mậu dịch nổi danh, vì thế trên bầu trời luôn có thể nhìn thấy tinh hạm cùng phi thuyền lui tới. Phố buôn bán đâu đâu cũng có, du khách cũng đông đúc, có thể nói đây là một tinh cầu phồn hoa.

Bất quá cho dù phồn hoa thế nào thì nhất định cũng có khu vực cũ kĩ.

Bị quang cầu dẫn đi khoảng mười phút, Tạ Loan đi tới một khu vực vắng người, quang cầu dừng lại ngay trước một cánh cửa sắt cũ kĩ rỉ sét.

Tới rồi.

Ngẫm hiểu, thế nhưng lúc nhắc đầu lên nhìn Tạ Loan không khỏi sửng sốt.

Hiệp, Hiệp hội bảo dưỡng ấu tể?

Trong nháy mắt, Tạ Loan thậm chí còn hoài nghi có phải đối phương dẫn sai đường hay không, trước đó không phải nói về kịch bản anh hùng cứu vớt thế giới à?? Đột nhiên muốn thay đổi kịch à—??

Thế nhưng quang cầu hoàn toàn không có ý thay đổi tuyến đường, là một thực thể ý thức được lưu lại, nó cũng không thể hiểu được biểu tình phức tạp trên mặt thanh niên.

Quang cầu đảo quanh trên tờ giấy dán trên cánh cửa sắt cũ kĩ sắp bị gió thổi bay, rõ ràng muốn làm thanh niên chú ý tới tờ giấy này.

Trang giấy dán cũng không quá chặt, Tạ Loan thực dễ dàng xé xuống. Đó là một tờ thông báo tuyển dụng, tờ giấy có chút nhăn nhoe nhưng không hề ảnh hưởng tới chữ viết bên trên— hiệp hội bảo dưỡng ấu tể tuyển dụng bảo mẫu.

Tạ Loan: “...”

Cho nên... cứu vớt thế giới sẽ bắt đầu từ việc làm bảo mẫu?

Cúi đầu nhìn đơn thông báo tuyển dụng trên tay, lại ngẩng đầu nhìn hiệp hội bảo dưỡng ấu tể đơn sơ cũ kĩ trước mặt, Tạ Loan đứng im tại chỗ.

Hiệp hội trong hiệp hội bảo dưỡng ấu tể cùng định nghĩa hiệp hội ở thế giới Tạ Loan không giống nhau, tính chất có chút đặc biệt.

Hiệp hội bảo dưỡng ấu tể là một cơ quan chung, thực tế những hiệp hội giống như hiệp hội ở trước mắt Tạ Loan phân bố ở các tỉnh cầu đều chỉ là phân hội.

Hiệp hội bảo dưỡng ấu tể có thể xem là kết hợp giữa viện phúc lợi ấu tể cùng nhà trẻ, trừ bỏ thu dưỡng cùng chăm sóc những ấu tể không có người nuôi nấng, hiệp hội cũng thu phí tiếp nhận ấu tể vào ở, phụ trách chăm sóc cùng dạy dỗ.

Những phân hội nổi danh sẽ có rất nhiều cha mẹ phí hết tâm tư tìm kiếm quan hệ để lấy được danh sách nhập học cho ấu tể nhà mình, cho dù là gia đình quyền quý cũng không ngoại lệ.

Bởi vì những phân hội bảo dưỡng ấu tể xếp hàng đầu ở tỉnh tế đều có bảo mẫu kim bài ưu tú cấp S, điều kiện chăm sóc ấu tể cũng rất ưu việt.

Bảo mẫu kim bài như vậy cho dù có vô số tiền tài cũng chưa chắc mời được, có thể nói bảo mẫu cấp S chính là vô giá, hiện tại toàn bộ tỉnh tế chỉ có được sáu người, quả thực là làm tất cả các quốc gia đều tranh giành tới sứt đầu mẻ trán.

Mà nguyên nhân bảo mẫu cấp S quý giá như vậy rất đơn giản, cấp S đại biểu bọn họ có khả năng dẫn dắt kích thích ấu tể thuận lợi khai phá dị năng đặc thù trong cơ thể.

Tỷ như ấu tể dựa vào bản thân thì chỉ có thể khai phá đơn hệ dị năng, nếu có bảo mẫu cấp S phụ trợ dẫn đường thì có thể sẽ khai phá dị năng thứ hai. Khả năng khai phá thiên phú chỉ có thể tiến hành ở thời kỳ ấu tể, đợi đến khi trưởng thành những tiềm năng không thể khai phá kia sẽ dần dần yếu đi, càng bị chôn vùi sâu hơn.

Lại tỷ như ấu tể vốn chỉ có thể khai phá dị năng cấp thấp, sau khi được dẫn đường, tiềm năng được kích phát thì có xác suất có thể tăng lên dị năng cấp cao.

Tuy nói là có xác suất, không nhất định có thể thành công trăm phần trăm nhưng cha mẹ bình thường có ai không hi vọng ấu tể nhà mình xuất phát ở điểm cao chứ?

Không có!

Vì thế hiện giờ có hiện tượng các phân hội bảo dưỡng ấu tể đứng đầu trên danh sách sẽ được cha mẹ ấu tể đua nhau tặng tiền, mà bảo mẫu kim bài thì rất được kính trọng. Nhóm cha mẹ có ấu tể thực sự chỉ còn kém đáng cống phẩm, đốt nhang, quỳ lạy nữa mà thôi.

Bất quá đối với việc này, Tạ Loan đang cảm thông báo tuyển dụng đứng ngăn người không hề hay biết, tình cảnh tốt đẹp đó tạm thời cũng không có quan hệ gì với anh— dù sao thì phân hội trước mắt Tạ Loan thực sự rất đơn sơ, vừa thấy đã biết không có khả năng là phân hội xếp đầu danh sách.

Thu hồi tầm mắt, Tạ Loan cảm thông báo tuyển dụng, từ chỗ cửa hé mở tiến vào trong.

3. Chương 2: Xin Việc

Sau khi đi vào cửa, Tạ Loan thấy rõ hoàn cảnh bên trong hơn.

Diện tích hiệp hội này rất lớn thế nhưng lại rất trống trải, chỉ có vài tòa kiến trúc chính, những nơi khác cứ để trống.

Cửa sắt rỉ sét hơn phân nửa cũng không đổi mới, gần cổng cũng không hề thấy bảo vệ, bồn hoa ven đường mọc đầy cỏ dại, tựa hồ không có người chăm sóc cắt tỉa... Tạ Loan đi về phía phòng làm việc, càng đến gần, trong lòng lại càng lo lắng hơn.

Không phải anh soi mói nhưng hiệp hội bảo dưỡng ấu tể này thoát nhìn tình trạng kinh tế có vẻ không được tốt cho lắm. Cho dù phương pháp cứu vớt thế giới này thực sự là trở thành bảo mẫu nhưng Tạ Loan có cảm giác nơi này có thể đóng cửa bất cứ lúc nào a?

Mặc kệ, cứ nhận việc trước rồi nói sau.

Tổng hết những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu ra ngoài, Tạ Loan đứng trước một cánh cửa gỗ có treo biển phòng làm việc, giơ tay không nặng không nhẹ gõ hai cái.

“Cốc cốc.”

Sau khi tiếng gõ cửa thanh thúy vang lên, đại khái tầm ba bốn giây sau phòng làm việc mới có tiếng đáp lại: “Mời vào.”

Tạ Loan mở cửa tiến vào.

Nhân loại...?

Thấy người tiến vào là một thanh niên nhân loại, cô gái ngồi trên bàn làm việc thống kê thu chi tháng này rõ ràng sững sốt, bất quá vẫn nhanh chóng phản ứng, đứng dậy lễ phép hỏi: “Xin chào, xin hỏi anh tới là để...?”

Bộ dáng cô gái rất thanh tú, trên đầu có hai sợi râu nhỏ, lúc nói chuyện thảnh thơi lại lắc lư một chút, ánh mắt có đồng tử dựng thẳng.

Mặc dù trên đường được quang cầu dẫn tới đây Tạ Loan đã thấy qua không ít chủng tộc phi nhân loại, thế nhưng gần gũi tiếp xúc với chủng tộc ngoại tinh như vậy vẫn là thể nghiệm quá mới mẻ, làm tâm tình anh có chút phập phồng.

Bỏ qua chuyện bị bức ép xuyên tới nơi này, với góc nhìn của một người sáng tác nghệ thuật, kỳ thực Tạ Loan cảm thấy thể nghiệm này rất thú vị, nó có thể kích phát rất nhiều linh cảm sáng tác cho anh.

“Nhận lời mời.” Tạ Loan đáp, đồng thời đặt tờ thông báo tuyển dụng đã xé trước đó lên bàn làm việc: “Tôi thấy ngoài cổng dán cái này.”

Hoàn toàn không ngờ là câu trả lời này, sợi râu trên đầu cô gái đột nhiên run rẩy, vẻ mặt kinh ngạc.

Thông báo tuyển dụng kia đã dán ngoài cổng vài tháng, đương nhiên là còn dán ở những nơi khác nữa, thế nhưng suốt mấy tháng vẫn không có ai nhận lời, cô cùng hội trưởng cùng không ôm hi vọng.

Tiền lương cao thì tự nhiên không lo lắng không tuyển được người, thế nhưng vấn đề chính là hiệp hội bọn họ không có tiền! Lương tháng đưa ra là 1800 điểm tín dụng, về phần phúc lợi như tiền thưởng cuối năm này nọ... hoàn toàn không có. Điểm tốt duy nhất đại khái là bao ăn bao ở.

Người bình thường tùy tiện tìm một công việc khác cũng có mức lương khá hơn, đừng nói là công việc bảo mẫu vô cùng vất vả, muốn tuyển người khó lại càng khó.

Hiện giờ rốt cuộc có người chịu nhận lời mời, Hạ Kỳ đương nhiên rất cao hứng, thế nhưng thanh niên trước mắt là nhân loại a... Theo cô biết, cả tinh tế không hề có hiệp hội bảo dưỡng ấu tể nào ký kết nhân loại làm bảo mẫu cả.

Này không phải phân biệt chủng tộc gì cả, mà là nguyên nhân khách quan.

Một khi rời khỏi những thiết bị vũ khí đặc chế, nhân loại cực kỳ nhỏ bé yếu ớt, đó là nhận thức chung của tất cả các chủng tộc ở trên tinh tế.

Cho dù đối mặt chỉ là ấu tể của những chủng tộc khác thì vẫn rất nguy hiểm. Vì thế hiệp hội bảo dưỡng ấu tể sẽ không nhận nhân loại làm bảo mẫu, mà bình thường cũng không có nhân loại nào nghĩ tới chuyện làm việc này.

“Chị sẽ gọi lão hội trưởng, phiền cậu chờ một chút.” Suy nghĩ một lúc, Hạ Kỳ thực quyết đoán nói, cô chỉ là nhân viên bình thường ở đây mà thôi, không có quyền quyết định chuyện này.

“Ừm.” Tạ Loan gật đầu.

Sau khi cô gái đi rồi, Tạ Loan rảnh rỗi vươn tay chọt chọt quang cầu trôi nổi bên cạnh. Người khác không thể nhìn thấy quang cầu, lúc đi trên đường Tạ Loan đã xác định điểm này.

Không để Tạ Loan chờ lâu, Hạ Kỳ nhanh chóng dẫn một ông cụ tóc hoa râm đi tới, trên đầu ông cụ cũng có hai sợi râu giống Hạ Kỳ. Đây là dấu hiệu đặc thù của chủng tộc tái duy lập.

Trừ bỏ râu cùng đồng tử dựng thẳng, bề ngoài tộc tái duy lập rất giống nhân loại, thiên về diện mạo của người phương đông, ngay cả cách đặt tên cũng rất tương tự—bắt quá xét về phương diện cơ năng thân thể thì hai chủng tộc cách biệt rất xa.

“Nghe Tiểu Kỳ nói, cậu muốn tới đây nhận làm bảo mẫu, đã suy nghĩ kỹ chưa?” Lão hội trưởng đánh giá thanh niên nhân loại trước mắt một vòng rồi mới mở miệng: “Mức lương nhận được chính là con số ghi trên thông báo, cũng không có phúc lợi khác.”

Khu dân cư của liên bang địa cầu cách tinh cầu này rất xa xôi, vì thế nhân loại ở Á Tinh cũng không nhiều, bình thường nhân loại tới đây phần lớn là thương nhân. Thế nhưng nếu thanh niên trước mắt tới nhận làm bảo mẫu thì hiển nhiên không phù hợp điểm này.

Tạ Loan gật đầu đồng ý, sau đó bổ sung thêm: “Bao ăn bao ở đã tốt lắm rồi, cháu sẽ nghiêm túc làm việc.”

Những lời này Tạ Loan không hề có chút trái lương tâm, bắt đắ dĩ xuyên tới thế giới này, hiện giờ đang trong trạng thái tứ cố vô thân, không xu dính túi.

Nếu không phải công việc này bao ăn bao ở, có lẽ Tạ Loan đã phải ngủ ngoài đường, quả thực là đáng thương tới rơi nước mắt...

Tạ Loan nói vậy hiển nhiên cũng báo cho hai người trước mặt biết tình cảnh của mình, quả nhiên sắc mặt hai người liền lộ biểu tình hiểu rõ.

Đại khái đã biết tình trạng thanh niên, cộng thêm hiệp hội thực sự thiếu người, lão hội trưởng cũng không hỏi nhiều, đơn giản hỏi danh tính rồi đưa hợp đồng cho Tạ Loan ký.

Sau khi Tạ Loan ký hợp đồng, cô gái trẻ tuổi ở bên cạnh lập tức mỉm cười: “Sau này chúng ta chính là đồng sự, cậu cứ gọi chị là Tiểu Kỳ như hội trưởng là được rồi. Ký túc xá nhân viên là dãy phòng ngoài cùng phía bên trái, lát nữa chị dẫn cậu qua đó tìm một gian phòng trống dọn dẹp một chút là vào ở được ngay.

“Ừm, cảm ơn chị.” Tạ Loan mỉm cười, thành khẩn cảm ơn.

Thanh niên diện mạo rất dễ nhìn, cười lên làm người ta cảm thấy rất thiện cảm, nói cảm ơn cũng đặc biệt chân thành.

Trước lúc tới ký túc xá, Hạ Kỳ cùng hội trưởng dẫn thanh niên làm quen với hiệp hội, thuận tiện nói nội dung công việc hằng ngày. Nơi làm việc của bảo mẫu sát bên ký túc xá, vừa vặn cũng tiện đường.

Nơi làm việc ở ngay bên cạnh, là nơi chăm sóc ấu tể, là tòa kiến trúc lớn nhất ở chính giữa. Phía trước có một khoảng sân rất lớn, là nơi ấu tể hoạt động ngoài trời.

Trong sân không có bố trí gì, chỉ có vài gốc cây cùng một ít hoa cỏ, bên cạnh có vài hòn núi giả, thoạt nhìn không có gì đặc biệt nhưng có thể nhận ra hằng ngày có người dọn dẹp xử lý.

Bây giờ vẫn chưa tới giờ hoạt động nên trong sân không có bóng dáng ấu tể, thế nhưng lúc nhóm Tạ Loan vừa bước vào sân thì đột nhiên có một tiếng thét hoảng sợ truyền tới, đồng thời còn có tiếng gầm khàn khàn.

Tiếng thét kia xuất phát từ một bảo mẫu, người này cũng là người tái duy lập như Hạ Kỳ, là một nam giới trưởng thành. Mặt mày đối phương lúc này đã tái mét, đang liều mạng chạy tới trước, thấy đám người Tạ Loan ở xa xa thì hét như thấy cứu tinh, hét hoảng kêu: “Cứu, cứu tôi—!”

Đuổi theo phía sau đối phương là một sinh vật phi nhân loại có thể hình khổng lồ, xác ngoài lạnh lẽo cứng rắn, cẳng tay tựa hồ còn sắc bén hơn lưỡi dao, hiển nhiên có lực công kích cường đại. Từ những chiếc gai nhọn trên người sinh vật kia bắn ra cắm sâu vào mặt đất có thể khẳng định, một khi trúng mục tiêu thì móng gai kia sẽ xuyên thủng cơ thể con mồi.

Đồng tử dựng thẳng đồ ngẫu vô cùng hung ác, không hề có chút cảm tình, sinh vật có ngoại hình khủng bố kia đang dùng tốc độ cực nhanh truy đuổi người đang chạy trốn. Tựa hồ xem đối phương là con mồi cần phải xé nát, đồng tử tập trung lên người đối phương lúc này đã co rút thành một đường thực mảnh.

Cũng không quản có ảnh hưởng tới người khác hay không, vừa thấy đám người vừa tiến vào lập tức lao về phía bọn họ.

“Nguy rồi, ấu tể này...” Cho dù đã làm bảo mẫu gần năm năm nhưng đối mặt với tình cảnh này, Hạ Kỳ vẫn thực luống cuống.

Đây là ấu tể của tộc mục tạp—bởi vì khá khiếm khuyết trí tuệ nên trừ bỏ chiến đấu thì cơ bản không hiểu gì cả, hơn nữa cũng không thể tiến hóa thành hình người, tộc mục tạp ở tinh tế được xếp vào loại chủng tộc cấp thấp.

Thế nhưng chủng tộc này quả thực có sức chiến đấu cùng khả năng sinh tồn rất mạnh, lớp vỏ ngoài lạnh băng sắc bén của chúng cũng là vũ khí, lúc chiến đấu cực kỳ hung mãnh. Nếu đơn thuần xét về năng lực chiến đấu, trên tinh tế chỉ sợ không có chủng tộc nào có thể so sánh với tộc mục tạp.

Cho dù chỉ là ấu tể thì nó vẫn có năng lực chiến đấu rất khủng khiếp.

Ấu tể? Tuy không thích hợp với hoàn cảnh cho lắm, thế nhưng Tạ Loan vẫn nhịn không được giật giật khoe mắt.

Chỉ mới là ấu tể mà đã lớn như vậy rồi??

Thế nhưng rất nhanh, Tạ Loan đã không còn thời gian để suy ngẫm nữa.

“Chạy mau!” Phát hiện đồng sự dẫn theo ấu tể mục tạp đang nổi giận chạy về phía này, Hạ Kỳ lập tức biến sắc.

Ấu tể mục tạp này đã được sáu tháng, suốt khoảng thời gian này vẫn khá yên ổn, Hạ Kỳ thực không hiểu vì sao nó lại đột nhiên tức giận tới công kích bảo mẫu như vậy.

Thế nhưng bọn họ thực sự không thể nào ứng phó tình huống này, hiện giờ chỉ có thể bỏ chạy, chờ cảm xúc của ấu tể yên ổn lại một chút mới có thể tiếp cận. Hiện giờ nếu tiếp xúc thẳng mặt thì khẳng định sẽ xảy ra chuyện.

Làm một người tái duy lập, Hạ Kỳ chỉ biết không có vũ khí nhân loại sẽ không có lực chiến đấu, thế nhưng lại không ngờ ngay cả năng lực chạy trốn cũng là con số không.

Kỳ thực Tạ Loan đã phát huy khả năng chạy nước rút đã không dùng rất nhiều năm cùng bỏ chạy với Hạ Kỳ, làm một nhân loại bình thường, tốc độ này đã có thể xem là cực hạn. Chẳng qua khi so với chủng tộc ngoại tinh thì có vẻ chậm mà thôi.

Rất nhanh Tạ Loan đã trở thành người chạy cuối cùng, tiếng gầm trầm thấp phía sau càng lúc lại càng gần hơn, thái dương Tạ Loan túa mồ hôi, trái tim trong lồng ngực đập kịch liệt. Không chỉ vì tình thế nguy hiểm mà còn vì vận động kịch liệt.

Chạy không được bao lâu, một tiếng gió xẹt qua, Tạ Loan không cẩn thận vấp phải chướng ngại vật trong bụi cỏ ngã ngào xuống đất, nhất thời đau đớn rên rỉ một tiếng.

Chỉ một giây đó thôi, ấu tể mục tạp ở phía sau trực tiếp bỏ nhào tới hoàn toàn vây khốn Tạ Loan.

Cứ việc đối tượng truy đuổi lúc ban đầu không phải thanh niên, thế nhưng thấy đối phương bị tuột lại sau cùng còn bị vấp té, ấu tể mục tạp đang trong trạng thái phần nộ vẫn không chút do dự bỏ nhào tới.

Bị căng tay sắc bén như lưỡi dao kia kẹp chặt dưới đất, Tạ Loan chống lại một đôi đồng tử đỏ tươi hung ác lạnh như băng, khoảnh khắc tầm mắt chạm vào nhau, Tạ Loan nghe thấy sinh vật phía trên phát ra tiếng gầm khàn khàn uy hiếp dễ dàng làm người ta kinh sợ.

Tạ Loan: “...” Ngỡm rồi!

Mất thấy đầu và cổ thanh niên sắp bị cắt lìa, trái tim mọi người lập tức nhảy lên tới tận cổ họng.

Không thể nào, chẳng lẽ vừa mới ký hợp đồng xong, vị đồng sự mới này đã ngỏm rồi—?!

Lo lắng vô cùng nhưng lại không có cách cứu giúp, nhìn thanh niên bị ấu tể mục tạp kèm chặt, Hạ Kỳ không dám hành động thiếu suy nghĩ. Hiện giờ cô chỉ có thể cố gắng biểu thị mình không có ác ý, đồng thời cố chuyển đạt thông tin hi vọng ấu tể đừng tổn thương thanh niên.

Thế nhưng hành động của Hạ Kỳ hoàn toàn không có hiệu quả, ấu tể mục tạp vẫn thực phần nộ, vẫn phát ra tiếng gầm gừ trong cổ họng, đồng tử dựng thẳng co rút. Hơn nữa nhìn thấy bóng người đang co rụt hoảng sợ bên kia, tính công kích của ấu tể lại càng rõ ràng hơn.

Đại khái là phát hiện điểm này, Hạ Kỳ chỉ đành rằng rằng chuẩn bị cưỡng chế cứu người, thế nhưng ngay lúc Hạ Kỳ bước tới trước một chút thì đột nhiên nghe thấy tiếng thanh niên.

“Đừng tới đây.”

Nuốt nước miếng vài lần, Tạ Loan thành công thả chậm nhịp tim, đồng thời cũng ổn định hô hấp dồn dập vì chạy nước rút vừa này, sau đó nói: “Mọi người rời ra xa một chút...”

Tạ Loan nói vậy không phải không có nguyên nhân, anh đã quan sát được, ấu tể mục tạp này kỳ thực chỉ nhắm về phía nam bảo mẫu kia mà thôi. Hiện giờ nếu người khác tới gần, ấu tể lại càng tức giận hơn mà thôi.

Nếu sau khi bỏ nhào tới đối phương không hề lập tức cắn đứt cổ anh thì sau khi trấn định, Tạ Loan có thể khẳng định sự tình vẫn còn đường cứu vãn.

Chờ tất cả mọi người đã thối lui ra sau, Tạ Loan chủ động đón nhận cặp đồng tử đỏ ngầu đang nhìn mình chăm chăm, nghiêm túc đối diện với sinh vật có ngoại hình thoát nhìn vô cùng đáng sợ cùng nguy hiểm này.

Cũng không phải chuẩn bị quyết đấu gì cả. Ngay trong ánh nhìn chăm chú đỏ ngầu kia, Tạ Loan nâng cánh tay phải vẫn còn có thể tự do hoạt động, cẩn thận chạm vào vật thể sắc bén đặt sát bên cổ mình, nhẹ nhàng sờ sờ: “Ngoan...”

Thay vì nói là trấn an, không bằng nói là dỗ dành. Lúc làm động tác này, Tạ Loan vẫn luôn đối diện với ấu tể mục tạp này.

Được thanh niên nhẹ nhàng dỗ dành như vậy, sinh vật nguy hiểm này tựa hồ dừng lại tất cả động tác, đồng tử đỏ ngầu cũng có chút thả lỏng, bất quá thoát nhìn vẫn còn rất hung hãn.

“Bảo bảo ngoan.” Giọng điệu nhu hòa, Tạ Loan tiếp tục nhẹ giọng dỗ dành. Cảm xúc dưới tay lạnh như băng, chạm vào cánh tay sắc bén chẳng khác nào chạm vào lưỡi dao, có thể thấy vô cùng nguy hiểm, thế nhưng Tạ Loan không hề sợ hãi, vẫn không dừng lại động tác trấn an.

Vô luận ngoại hình có đáng sợ hay không thì đây vẫn chỉ là ấu tể mà thôi.

Ấu tể sáu tháng đương nhiên không thể hiểu được ngôn ngữ. Thế nhưng được đối đãi ôn nhu thì nó vẫn có thể cảm nhận được.

Lần đầu tiên được nhẹ nhàng dỗ dành như vậy, vô luận là âm thanh hay động tác của thanh niên đều lộ ra cảm giác thực ấm áp, ấu tể dần dần thu liễm tính công kích.

Không hiểu “bảo bảo ngoan” có ý gì, đây là lần đầu tiên nó nghe thấy âm tiết này, thế nhưng ấu tể mục tạp vẫn theo bản năng phát ra âm thanh đáp lại.

Vẫn là âm thanh khàn khàn như tiếng gầm, thế nhưng không hề có tính uy hiếp, chỉ đơn thuần là đáp lại mà thôi.

Dời cánh tay sắc bén khỏi cổ thanh niên, bất quá vẫn không quá xa, ấu tể mục tạp vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm tay phải thanh niên.

Bởi vì thân thể lạnh như băng nên nhiệt độ cơ thể thanh niên có vẻ đặc biệt áp áp, đối với ấu tể mục tạp chỉ được cảm nhận qua vài lần ít ỏi, nó thực sự rất thích.

Vật thể sắc bén dán sát bên cổ rốt cuộc cũng dời đi, thân thể có chút cứng ngắc của Tạ Loan cuối cùng cũng hoàn toàn trầm ổn lại.

Không thể nói rõ nguyên nhân, thế nhưng bắt đầu từ lúc mở miệng dỗ dành ấu tử này, trong lòng Tạ Loan hoàn toàn không có chút sợ hãi. Hiện giờ bị nhìn chăm chăm vào cánh tay, Tạ Loan vô sự tự thông kỹ năng dỗ dành ấu tử lập tức hiểu được, thực tự nhiên nâng tay sờ sờ lên người ấu tử mục tạp.

Chính là xoa xoa một chút, Tạ Loan liền có cảm giác hít thở không không: “Khụ khụ...”

Nói thẳng ra là ấu tử đại hình đè trên người anh thực sự rất nặng—

Lúc này không đợi Tạ Loan lên tiếng, ấu tử đang đè trên người thanh niên giống như hiểu được gì đó, đồng tử dừng thẳng nhìn chăm chăm thanh niên, thế nhưng thân mình thì chậm rãi nhích ra.

Đã tiến vào trạng thái chiến đấu thế nhưng ấu tử mục tạp này lại nguyên ý chủ động buông con mồi... Nhìn rõ sự tình chuyển biến, ba người đang đổ mồ hôi lạnh bên kia đồng loạt sửng sốt chết cứng tại chỗ.

Mà diễn biến tiếp theo tiếp tục làm bọn họ trợn mắt há hốc mồm.

Sau khi đứng dậy khỏi mặt cỏ, Tạ Loan không hề làm ra hành động chạy trốn, anh đứng tại chỗ sờ sờ trên người, anh nhớ mình có nhét kẹo vào túi.

Này có thể coi là mỗi người có một thói quen kì lạ đi, Tạ Loan cảm thấy lúc vẽ tranh ăn chút đồ ngọt sẽ có linh cảm hơn, vì thế trên người vẫn luôn có mấy viên kẹo.

Mở giấy gói kẹo, Tạ Loan không bỏ viên kẹo vào miệng mình mà kiễng chân giơ tay lên cao, uy viên kẹo cho ấu tử đại hình trước mặt.

Dỗ dành xong dù sao cũng nên có chút hành động thực tế. Cứ việc đối tượng dỗ dành là ấu tử chủng tộc phi nhân loại nhưng Tạ Loan cảm thấy đạo lý này vẫn rất hữu hiệu.

“Đây là tài sản duy nhất của ta a.” Thấy hàm răng sắc nhọn có lực cắn rất mạnh của ấu tử, Tạ Loan không chút biến sắc uy viên kẹo tới miệng ấu tử, uy xong còn trêu chọc một câu như vậy.

Tạ Loan không nói dối, trừ bỏ viên kẹo này, trên người anh thực sự không còn thứ gì khác. Viên kẹo chỉ to cỡ đầu ngón tay, lấy ra dỗ ấu tử, kỳ thực Tạ Loan cũng có chút ngượng ngùng.

Thực sự có vẻ rất keo kiệt...

Một viên kẹo đối với ấu tử mục tạp thực sự quá nhỏ, bỏ vào miệng ngay cả nhét kẽ răng cũng không đủ. Vốn nó định trực tiếp nuốt xuống, thế nhưng vị ngọt lan tràn trong miệng làm nó không nỡ.

“Thích không?” Nhìn thấy ấu tử mục tạp rõ ràng đã không còn tính công kích, thậm chí có chút im lặng, Tạ Loan liền cười khẽ.

Này có phải là lần đầu tiên ấu tử này được ăn kẹo không? Nhớ tới tình trạng kinh tế của hiệp hội này, Tạ Loan nhin không được nghĩ vậy.

Nghe thấy âm thanh thanh niên, ấu tử mục tạp vẫn không nhúc nhích cẩn thận cảm thụ vị ngọt lập tức chuyển dời tầm mắt nhìn qua.

Cái gì dễ nhìn, cái gì không dễ nhìn, chủng tộc cấp thấp khiếm khuyết trí tuệ không có khái niệm tương ứng về phương diện này.

Thế nhưng nhìn nụ cười ôn hòa cùng ánh mắt thanh niên chiếu rọi vào đồng tử đỏ tươi dừng thẳng của ấu tử mục tạp có cảm giác trong suốt lấp lánh phi thường xinh đẹp, hấp dẫn nó tới gần.

Mà ấu tử này thực sự cũng làm vậy. Không biết nên làm thế nào mới có thể cọ cọ thanh niên, cuối cùng nó cúi đầu, cũng cũng vào lòng thanh niên.

Nhiệt độ cơ thể ấm áp trên người thanh niên giống như cảm giác ấm áp mà vỏ trứng lưu lại lúc mới phá xác chào đời làm ấu tử mục tạp có cảm giác an toàn. Vì thế lúc cũng cũng ngực thanh niên, nó còn phát ra âm thanh trầm thấp.

Sinh vật nguy hiểm vừa nãy còn vô cùng hung mãnh tàn bạo hiện giờ lại cúi đầu biểu hiện thân cận với thanh niên hết như một bé ngoan, cứ việc ngoài hình thoát nhìn vẫn thực đáng sợ nhưng khi ở bên cạnh thanh niên, ấu tử mục tạp có cảm giác vô cùng dịu ngoan.

Có trời mới biết cái câu dụ ngoạn kia làm sao có thể ghép nối với ấu tể mục tạp, ba người ở xa xa đã trợn mắt há hốc hồi lâu, đến tận bây giờ vẫn còn hoài nghi hai mắt của mình.

Cho dù là bảo mẫu kim bài cấp S mà các hiệp hội bảo dưỡng ấu tể tranh nhau giành giật cũng rất khó làm một ấu tể mục tạp đã tiến vào trạng thái chiến đấu ngoạn ngoãn nghe lời như vậy, cùng lắm chỉ có thể cưỡng chế chế phục.

Thế nhưng ấu tể mục tạp ở trước mắt bọn họ lại đang chủ động cúi đầu cạo lên người thanh niên a!

Không hề biết mình vừa làm một chuyện vô cùng khó tin trong mắt người khác, là một nhân loại hoàn toàn không có khả năng chiến đấu, bị ấu tể đại hình cũng nhẹ một cái... Tạ Loan bịch một tiếng ngã ngồi xuống đất.

Tê... đau hông!

Tạ Loan đau tới nhếch miệng, bất quá vẫn cố không phát ra âm thanh, đưa tay sờ sờ ấu tể mục tạp tựa hồ vẫn còn muốn củng cố mình.

Lúc cũng vào lòng Tạ Loan, ấu tể đại hình có ngoại hình nguy hiểm này biểu hiện thực sự rất cẩn thận, nó lùi cẳng tay sắc bén ra phía sau, cũng không dám dùng lực quá lớn...

Tuy mới đầu cảm thấy kịch bản cứu rỗi thế giới này không đúng lắm, bất quá Tạ Loan nghĩ, anh cũng không phản cảm lắm.

4. Chương 3: Đứng Nói Chuyện Bị Đau Thắt Lưng Là Biểu Hiện Của hư Thận

“Nhẹ hơn một chút.” Đứng dậy, Tạ Loan kiên nhẫn dạy ấu tể mục tạp nên làm thế nào củng cố mình, anh giang hai tay, làm tốt tâm lý chuẩn bị lại bị củng cố một lần nữa.

Không phải cự tuyệt, mà là dạy. Sau đó Tạ Loan nhìn thấy ấu tể mục tạp cúi thấp đầu, từng chút từng chút để sát vào lòng mình, cuối cùng thật nhẹ nhàng củng cố một chút.

Thanh niên không có năng lực chiến đấu. Bởi vì rời sinh là chủng tộc chiến đấu nên ấu tể mục tạp có thể dễ dàng phân sự mạnh yếu của một sinh mệnh thể.

Vì thế lúc ba người bên kia tiến tới gần, Tạ Loan liền thấy ấu tể mục tạp đứng chắn trước mặt mình, đồng tử dựng thẳng phát ra âm thanh uy hiếp, hơn nữa đặc biệt nhắm về phía người đi cuối.

Tuy biểu hiện thực uy hiếp nhưng ấu tể mục tạp không hề làm ra hành động công kích, chỉ lựa chọn giấu thanh niên ở phía sau mình.

Đây là hành động bảo hộ, Tạ Loan đột nhiên ý thức được điểm này.

“Đã nói đừng có thu dưỡng ấu tể mục tạp rồi, hội trưởng cứ không chịu nghe, loại ấu tể chủng tộc cấp thấp này vốn không cần phải nuôi dưỡng... dưỡng rồi lại ra một đống chuyện phiền toái.” Thấy ấu tể mục tạp hiện giờ không còn chủ động công kích nữa, nam nhân vừa này vẫn sợ hãi rụt rè lập tức tỏ ra bất mãn.

Loại chủng tộc trí tuệ thiếu năng này ngay cả ngôn ngữ phức tạp cũng không thể hiểu được, từ nhỏ chỉ có bản năng chiến đấu. Lớn lên đến kỳ trưởng thành cũng chỉ được thuê tới chiến trường, dùng chiến đấu để đổi lấy tài nguyên sinh tồn.

Cho nên cũng không cần chăm sóc, dù sao khả năng sinh tồn của chủng tộc này rất ương ngạnh, ấu tể vừa phá xác đã được sức chiến đấu, cứ để chúng nó ở bên ngoài tự mình lớn lên không phải không được, mang về bảo dưỡng đúng là nhàn rỗi tự kiếm việc để làm.

“Hội trưởng cũng thấy rồi đấy, ấu tể mục tạp này có tính công kích như vậy, đối với mọi người trong hiệp hội đều rất nguy hiểm. Lần này may mắn không gặp chuyện, lần sau thì khó nói, không bằng chúng ta sớm

đưa ấu tể này đi đi.” Tuy rất muốn nói là đuổi đi nhưng lúc ra tới miệng thì đối phương đổi từ dễ nghe hơn một chút.

Muốn đưa ấu tể đi, dám làm trò nói ngay trước mặt ấu tể như vậy. Ấu tể mục tạp đang dùng thân mình che chắn cho thanh niên nghe không hiểu, vẫn tiếp tục không nhúc nhích bảo hộ thanh niên, thế nhưng Tạ Loạn nghe hiểu, vì thế cậu bước ra ngoài.

Trừ bỏ lúc bình thường hơi lười một chút, tật xấu thứ hai của Tạ Loạn chính là bao che khuyết điểm.

“Ấu tể sẽ không vô duyên vô cớ lộ ra tính công kích.” Áp chế độ cung khoe miệng, giọng điệu Tạ Loạn vô cùng chắc chắn, lúc nói những lời này anh cố ý liếc nhìn nam nhân mặc quần áo lao động kia một cái.

Lúc bị ấu tể mục tạp bỏ gục, Tạ Loạn đã phát hiện lúc người này đứng gần tính công kích của ấu tể mới trở nên rõ ràng hơn, tựa hồ xem đối phương là địch nhân.

Nếu nói không có nguyên nhân, Tạ Loạn chắc chắn không tin.

Đồng dạng cũng là bảo mẫu trong hiệp hội, cũng là người tái duy lập, nam nhân trẻ tuổi này tên là Triệu Xuyên, đã làm việc ở đây được hai năm.

Bị thanh niên liếc mắt một cái, Triệu Xuyên ngậm miệng lại không nói tiếp nữa. Kỳ thực gã cũng không làm chuyện có tính thương tổn thực sự, nhưng gã quả thực có ném đồ vào ấu tể này, lớp xác ngoài của tộc mục tạp có tính phòng ngự rất cao, gã biết ném như vậy căn bản sẽ không tổn thương.

Thế nhưng ai biết được ấu tể mục tạp này lại đột nhiên phát cuồng, căn bản là không có đạo lý a!

Lúc này biểu tình của Hạ Kỳ đứng bên cạnh lão hiệu trưởng cũng không dễ nhìn chút nào, tuy cô cũng có chút sợ hãi với ấu tể mục tạp, thế nhưng cô tuyệt đối không đồng ý hành vi vứt bỏ ấu tể có ba mẹ đã qua đời như vậy: “Nếu đã thu dưỡng thì phân hội chúng ta phải có trách nhiệm nuôi dưỡng nó đến kỳ trưởng thành. Nếu chuyện vứt bỏ ấu tể bị truyền ra ngoài, cậu cảm thấy...”

“Đã nói mục tạp chính là chủng tộc cấp thấp.” Triệu Xuyên mở miệng đánh gãy lời đối phương: “Lúc đó mấy phân hội đó không phải cũng không chịu tiếp nhận quả ấu tể dẫn này sao, là hội trưởng nói có thể lưu lại, hiệp hội không có nghĩa vụ phải bảo dưỡng ấu tể chủng tộc cấp thấp, đưa nó đi cũng thể gọi là vứt bỏ.”

Tình huống kinh tế của phân hội bọn họ vốn không tốt lắm, đuổi ấu tể này đi thì có thể giảm bớt gánh nặng kinh tế, còn có thể tiết kiệm nhân lực, Triệu Xuyên cảm thấy thực không có gì tốt hơn.

Không thể nghe hiểu hai người trước mặt tranh luận cái gì, lúc phát hiện thanh niên từ phía sau mình bước ra, ấu tể mục tạp lập tức phát ra tiếng hí khàn khàn, có chút khấn trương. Nó muốn giấu thanh niên ra sau lưng mình, như vậy nó có thể giúp thanh niên chống đỡ công kích, không để đối phương gặp nguy hiểm.

Thế nhưng Tạ Loạn không lui lại, đưa tay vỗ vỗ trấn an ấu tể đại hình ở bên cạnh, lười nói đạo lý, Tạ Loạn dùng kỹ năng trào phúng đã nhiều năm không sử dụng của mình nói: “Há miệng ngậm miệng đều là chủng tộc cấp thấp, bị truy đuổi còn không phải chỉ biết gào khóc bỏ chạy sao.”

Cũng không biết là tên nào vừa nãy chạy trốn chết, lại còn rống mồm kêu cứu?

Rõ ràng chỉ là một câu nói nhẹ nhàng, trên mặt thanh niên cũng không có nhiều biểu tình, thế nhưng ý trào phúng trong giọng nói hoàn toàn đạt max điểm.

Một câu này làm Triệu Xuyên ghen hờn, một lúc lâu sau vẫn không nói được tiếng nào, cuối cùng chỉ đành chuyển đề tài: “Đây là chuyện trong phân hội chúng tôi.”

Tạ Loạn thực phối hợp gật gật đầu: “Quên giới thiệu, tôi là Tạ Loạn, vừa mới nhận chức bảo mẫu.”

Triệu Xuyên sững sốt, một lần nữa ghen hờn.

Cuối cùng lão hội trưởng này giờ vẫn im lặng cũng lên tiếng: “Tiểu Loạn là đồng sự mới, cũng là nhân viên hiệp hội. Chuyện đuổi ấu tể đi là không có khả năng, cậu không cần nói nữa.”

Hội trưởng đã lên tiếng, Triệu Xuyên đương nhiên không thể không nghe, nhìn thanh niên nhân loại đứng chung một chỗ với ấu tể mục tạp, không tính là hữu hảo nhỏ giọng thì thầm: “Đừng nói chuyện một hồi thất lưng lại đau...”

Đối phương căn bản chưa chăm sóc ấu tể mục tạp, đương nhiên không biết chuyện này phiền toái thế nào.

“Đứng nói chuyện mà đau thắt lưng là biểu hiện của thận hư.” Tạ Loan thực thành khẩn nói, nói xong còn dùng ánh mắt quan tâm liếc nhìn đối phương một cái, giấy tiếp theo liền thấy đối phương nghẹn đỏ mặt.

Căn bản không thể đánh nhau, cũng không cần phải nhìn đối phương, Tạ Loan quay đầu đi, đưa tay cổ nhẹ cẳng tay sắc bén của ấu tể mục tạp ở bên cạnh. Chờ ấu tể nằm rạp xuống phát ra tiếng kêu trầm thấp, Tạ Loan mới đi tới trước vài bước, sau đó xoay người lại vẫy vẫy tay, nhẹ giọng gọi: “Bảo bảo, lại đây.”

Nghe không hiểu, thế nhưng ấu tể mục tạp có ngoại hình nguy hiểm lập tức tiến qua, lúc bị thanh niên gọi là “bảo bảo” nó sẽ vô thức dụ ngoạn hơn một chút.

Được Hạ Kỳ dẫn đường, Tạ Loan dẫn ấu tể mục tạp không còn biểu hiện công kích tiến vào tòa kiến trúc vừa nãy không kịp tiến vào kia, chân chính nhìn nơi mà mình sắp bắt đầu làm việc.

Phong cách trang hoàng khá giống nhà trẻ trong ấn tượng của Tạ Loan, có rất nhiều đồ dùng trẻ con, không khí ấm áp sáng sủa, trên tường còn có không ít tranh ảnh trang trí, chính là đại khái vì trải qua một thời gian khá dài nên có vài chỗ đã bị tróc sơn, mấy bức tranh cũng khá cũ kĩ.

Tòa kiến trúc này cũng chỉ có một tầng, không gian khá rộng rãi, trong phòng ngăn cách ra vài khu vực, phân biệt là nơi ăn cơm, nơi ngủ, nơi chứa các vật phẩm chăm sóc ấu tể, phòng tắm.

“So với những phân hội khác hơi đơn sơ một chút, bất quá những dụng cụ cơ bản thì có đủ cả...” Lúc nói những lời này, trên mặt Hạ Kỳ có chút xấu hổ cùng ước ao.

Phân hội bọn họ không có nơi dành riêng để dạy học cho ấu tể, bình thường bọn họ cũng chỉ có thể dạy ngôn ngữ tinh tế thông dụng này nọ, những phương diện khác thì bất lực.

Hạ Kỳ từng tới tham quan phân hội xếp trong top mười, những phân hội đó thậm chí còn có cả phòng mô phỏng chiến đấu— phải biết công trình đất đỏ như vậy bình thường chỉ có ở những học viện quân sự hàng đầu mới có, thực sự là thứ đắt tiền.

Tuy không thấy tận mắt nhưng Hạ Kỳ nghe nói, phân hội đó đã mời giáo viên hướng dẫn cột trụ chiến đấu là một thiếu tướng quân đội của tinh minh, người nọ nghe nói có danh tiếng rất lớn.

Nếu một ngày nào đó phân hội bọn họ cũng được phát triển như vậy, Hạ Kỳ cảm thấy cho dù là ngủ mơ thì cô cũng sẽ cười!

“Ừm.” Tạ Loan gật đầu, âm thanh không hề có chút miễn cưỡng.

Hiện tại trong phân hội bảo dưỡng tổng cộng mười hai ấu tể, đều là ấu tể mồ côi, tạm thời không có cha mẹ nào nguyện ý đưa ấu tể tới phân hội bọn họ.

Chưa kịp gặp nhóm ấu tể khác, sau khi đưa ấu tể mục tạp về phòng cùng làm quen với nhóm đồng sự, anh được Hạ Kỳ dẫn tới khu ký túc xá nhân viên.

Lúc Tạ Loan giao lại ấu tể mục tạp cho đồng sự, ấu tể đại hình này vẫn im lìm nhìn anh, tựa hồ muốn đi theo anh, vẫn là Tạ Loan dỗ dành vài câu nó mới chịu ngoan ngoãn ở lại phòng.

Thấy ấu tể mục tạp thân cận Tạ Loan như vậy, đồng sự không khỏi sửng sốt, vừa kinh ngạc vì ấu tể mục tạp nghe lời như vậy, đồng thời cũng bội phục thanh niên nhân loại cư nhiên không hề sợ hãi ấu tể mục tạp.... bình thường bọn họ cũng không dám quá thân cận ấu tể này, càng miễn bàn tới chuyện để nó cũng vào người mình.

Ở trong này chính là “ngoan”, từ những lời nói vụn vặt của thanh niên, ấu tể mục tạp tiếp nhận được một tin tức mơ hồ như vậy, vì thế nó im lặng ở nguyên một chỗ không nhúc nhích, đồng tử đỏ tươi nhìn chăm chăm bóng dáng thanh niên rời đi.

Nếu nó “ngoan” thì sẽ nhìn thấy thứ lấp lánh kia. Thứ đó xuất hiện trong mắt thanh niên, đối với ấu tể mục tạp đó là một thứ nó không biết tên, nó giống với nhiệt độ ấm áp trên người thanh niên, làm nó muốn tới gần.

“Mấy gian này đều là phòng trống.” Dẫn đồng sự mới tới ký túc xá, Hạ Kỳ chỉ ba gian phòng cho đối phương lựa chọn.

“Phòng này đi.” Tạ Loan chọn gian bên trái, cũng là gian cách bọn họ gần nhất.

Mở cửa ra, Tạ Loan liền nhìn thấy một gian phòng trống đúng nghĩa— chỉ có bốn bức tường, bên trong không hề có đồ đạc gì cả, chỉ có một mớ tro bụi.

“Khụ, cậu đừng vội, chị giúp cậu quét dọn... dọn xong thì có thể trải nệm.” Hạ Kỳ có chút xấu hổ cười cười, sợ thanh niên hiểu lầm còn đặc biệt giải thích: “Phòng ốc của nhân viên khác cũng không có giường, nệm dày lắm, ngủ rất thoải mái.”

“Ừm.” Tạ Loan đáp, hiền hòa cảm ơn Hạ Kỳ. Tuy mới được nhận vào nhưng Tạ Loan có thể nhìn ra Hạ Kỳ rất có tiếng nói ở đây, hẳn đã làm việc lâu hơn người khác.

Thấy trên mặt Tạ Loan không hề có chút ghét bỏ, Hạ Kỳ cũng có hảo cảm hơn. Nhớ tới trước đó cô từng dẫn hai nhân viên mới tới chọn phòng, hai người nọ chỉ chưa viết hẳn hai chữ “ghét bỏ” lên mặt nữa thôi.

“Tình huống tài vụ của phân hội chúng ta không tốt lắm, chờ sau này ổn hơn thì hội trưởng nhất định sẽ cải thiện đãi ngộ với nhân viên.” Hạ Kỳ vừa nói vừa hỗ trợ quét dọn. Cô nói vậy chủ yếu là muốn để thanh niên biết, không phải lão hội trưởng hà khắc với nhân viên, chỉ là hội bọn họ thực sự không có tiền mà thôi.

Cùng nhau quét dọn, Tạ Loan cũng nhân cơ hội nói chuyện với đối phương, thuận tiện tìm hiểu thêm về tình huống phân hội.

“Phân hội bảo dưỡng ấu tể chúng ta là của cá nhân hội trưởng thành lập, phương diện tài chính cũng do một mình ông ấy gánh vác.” Hạ Kỳ rất kính trọng lão hội trưởng, trong giọng nói không hề che dấu điểm này: “Gia tộc của hội trưởng trước kia là quý tộc rất nổi danh, bất quá sau này đã xuống dốc. Mảnh đất xây dựng phân hội chính là gia sản gia tộc hội trưởng lưu lại, vốn là phòng đấu giá, hội trưởng đã thiết kế lại thành phân hội.”

Hạ Kỳ không nói phân hội bọn họ suốt mấy năm qua vẫn không hề phát triển, lão hội trưởng từng nói, có lẽ qua hai ba năm nữa sẽ không chống đỡ nổi nữa.

Tài vụ phân hội do Hạ Kỳ quản, cho dù lão hội trưởng không nói thì cô cũng hiểu được... bất quá cho dù là vậy, trước khi ngày đó tới, Hạ Kỳ vẫn muốn chăm chỉ làm việc, cố gắng chăm sóc ấu tể mà phân hội thu dưỡng.

Bản thân Hạ Kỳ cũng là cô nhi, vì thế cô hi vọng những ấu tể mồ côi như vậy có thể được chăm sóc tốt, đây cũng là nguyên nhân cô đã chọn lựa đến phân hội này làm bảo mẫu.

Quét dọn phòng ốc sạch sẽ, trải nệm mềm, tuy phòng khá trống trải nhưng vào ở là không thành vấn đề. Lúc này chú ý tới đồng sự có chút suy sụp tinh thần, Tạ Loan liền an ủi: “Sau này sẽ tốt hơn thôi.”

“Đương nhiên rồi.” Hạ Kỳ gạt mạnh đầu, mỉm cười thật tươi: “Mục tiêu của phân hội chúng ta chính là phát triển trở thành phân hội top một trên bảng xếp hạng! Những phân hội kia có thể mời thiếu tướng quân đội tinh minh tới làm giáo viên chiến đấu, phân hội chúng ta có thể mời... có thể mời trung tướng!”

Cho dù biết đó không có khả năng, nhưng người ta vẫn có thể mơ mộng mà, không phải sao?

Chính là Hạ Kỳ không thể nào ngờ được... những lời cô nói hôm nay không chỉ có thể trở thành sự thực trong tương mà còn tốt hơn thế.

— chân chính là giấc mộng đẹp biến thành sự thật.

Mà hết thấy biến đổi đều xuất phát từ thanh niên nhân loại ở ngay trước mắt.

5. Chương 4: Ấu Tể Đây Căn Bản Không Phải Thập Kỳ Lạp

Sau khi thu dọn phòng xong, Tạ Loan lập tức muốn bắt đầu công việc, trong phân hội, tính cả anh thì tổng cộng chỉ có bốn bảo mẫu, nhân thủ không đủ.

Hiện giờ là giờ cơm của ấu tể.

Tạ Loan vốn nghĩ ấu tể các chủng tộc khác là sạng gì, kết quả vừa tới nơi dùng cơm của ấu tể thì thấy một đám chíp bông.

Chỉ có hai ấu tể không có lông mao mềm mại, một là ấu tể mục tạp vừa thấy anh tiến vào đã tiến tới sát bên cạnh, một con khác là ấu tể nhân như được đặt trong thùng nước.

Nhân ngư... lần đầu tiên thấy sinh vật kỳ huyền chỉ tồn tại trong tưởng tượng, Tạ Loan không khỏi nhìn nhiều một chút.

Thân người đuôi cá, nửa người trên của ấu tể nhân ngư có bộ dáng giống bảo bảo nhân loại tầm hai tuổi. Có lẽ vì ưu thế chủng tộc nên diện mạo rất đáng yêu, bất quá trên mặt không có biểu tình, thoạt nhìn rất im lặng, hơn nữa còn là im lặng hơi quá.

Không cẩn thận nhìn hơi lâu một chút, thẳng tới khi tầm mắt đối diện với một ánh mắt xanh thẳm thì Tạ Loan mới phản ứng lại, lập tức mỉm cười.

“Ấu tể này bình thường vẫn luôn ở trong thùng gỗ như vậy à, phân hội chúng ta không có hồ nước hay gì đó tương tự sao?” Tạ Loan đi tới bên cạnh một vị đồng sự đã gặp trước đó, dẫn do hỏi.

Đề cập tới nhân ngư, mọi người đều dễ dàng tưởng tượng đến đại dương mênh mông xanh thẳm, thế nhưng ấu tể nhân ngư trước mắt Tạ Loan lại chỉ có thể nằm trong thùng gỗ nhỏ nhỏ. Vô luận thế nào, đối với một người đã có ấn tượng rất sâu về câu chuyện cổ tích nàng tiên cá như Tạ Loan thực sự có chút khó tiếp nhận.

“Thực ra là có.” Lâm Nghĩa không phủ định câu hỏi của Tạ Loan, gật đầu: “Ở sân bên ngoài có một cái, bất quá đã bị rút nước, dưới đáy hồ toàn là lá cây với bụi đất.”

Nói xong, thấy thanh niên nhân loại bên cạnh có chút suy tư, Lâm Nghĩa không khỏi hỏi: “Đừng nói cậu định dọn dẹp cái hồ kia cho ấu tể nhân ngư này sử dụng nha? Vô dụng thôi, hệ thống lọc nước bị hư rồi, cho dù cậu dọn sạch hồ thì cũng không có cách nào để đổi nước đâu.”

Nói ra thì mỗi tháng bọn họ chỉ nhận được 1800 điểm tín dụng mà thôi, mỗi ngày làm tốt bốn phận của mình không phải được rồi sao, việc gì phải tự làm mình vất vả hơn chứ.

Tạ Loan không nói gì, chỉ ậm ừ đáp lại.

Trong phân hội có mười hai ấu tể cần bảo dưỡng, đây là thông tin Tạ Loan biết được từ chỗ Hạ Kỳ, trong đó có ba ấu tể vẫn chưa phá xác, hiện giờ trứng đang được đặt trong phòng giữ ấm.

Tính cả Tạ Loan thì trong phân hội chỉ có bốn bảo mẫu, phải chiếu cố nhiều ấu tể như vậy, rất nhiều chuyện cần phải được sắp xếp trước sau rõ ràng, có ấu tể phải chờ tới cuối cùng mới có đủ tiền để chi trả.

Hạ Kỳ vội vàng pha sữa bột, hai đồng sự khác tựa hồ cũng không hề để ý tới ấu tể mục tạp đi theo bên cạnh Tạ Loan, xem tình huống này, Tạ Loan sao còn không hiểu.

Hạ Kỳ tạm thời không rảnh bận tâm tới ấu tể mục tạp, mà hai người kia thì không muốn chăm sóc, chỉ muốn làm cho xong việc của mình.

Nếu là trước kia, hai người này sẽ đùn đẩy việc cho nhau, dù sao cuối cùng sẽ có một người không tình nguyện chuẩn bị thức ăn cho ấu tể mục tạp. Thế nhưng hiện giờ, Tạ Loan chủ động tiếp nhận nhiệm vụ này.

Trước kia phải luôn chờ đến cuối cùng mới được ăn cơm, ấu tể mục tạp kỳ thực không có khái niệm gì cả, bình thường vẫn luôn là nó nhìn bảo mẫu chuẩn bị thức ăn hoặc uy những ấu tể khác ăn xong, cuối cùng sẽ tới phiên nó.

Vì nguyên nhân kinh tế, thực vật cung cấp cho ấu tể trong phân hội đều là loại thức ăn giá rẻ khá thông dụng, trộn thức ăn cùng dịch dinh dưỡng lại, mùi vị không tốt lắm nhưng có thể no bụng.

Dựa theo động tác của đồng sự, Tạ Loan cũng trộn một chậu thức ăn lớn, bưng lên khá nặng tay.

Ấu tể mục tạp vẫn chờ như mọi khi, ngoại hình quá đáng sợ, cho dù nó không làm ra động tác gì có tính công kích nhưng đồng tử dựng thẳng đỏ tươi trông đặc biệt hung ác. Thế nhưng lúc nhìn thấy thanh niên bưng chậu thức ăn đặt xuống trước mặt nó, ấu tể mục tạp lập tức tập trung tập mắt, theo bản năng phát ra tiếng kêu khàn khàn.

Phần thức ăn này là của nó. Sau khi xác nhận điểm này, ấu tể mục tạp mới bắt đầu ăn cơm.

Phân lượng này đủ để nó ăn no bụng, thế nhưng ăn chưa đến một nửa, ấu tể mục tạp đã đẩy đẩy chậu thức ăn về phía thanh niên.

Bất cứ tài nguyên sinh tồn nào cũng vô cùng quý giá, đặc biệt là thức ăn— đây là ý thức bản năng của tất cả các thành viên tộc mục tạp.

Làm một ấu tể mục tạp sáu tháng tuổi, nó hiển nhiên không biết những chủng tộc khác sinh tồn thế nào, thế nhưng bản năng từ khi sinh ra mách bảo nó, sau khi trưởng thành phải dựa vào chiến đấu để đổi lấy tài nguyên sinh tồn.

Chính là thanh niên nhân loại ở trước mắt nó không có năng lực chiến đấu thì phải làm sao?

Với trí tuệ của chủng tộc cấp thấp không có khả năng lý giải chuyện phức tạp như vậy, thế nhưng cũng chính vì vậy nên phương thức suy nghĩ của chúng sẽ rất đơn giản— chỉ cần chia một nửa tài nguyên sinh tồn cho thanh niên thì tốt rồi, chỉ cần sau này trưởng thành nó cố gắng chiến đấu là tốt rồi.

Thấy ấu tể mục tạp đẩy thức ăn tới cho mình, Tạ Loan khẽ nhú mày, thấy anh không nhận lấy, ấu tể đại hình trước mắt lại phát ra tiếng kêu khàn khàn hơn.

“Ta không cần...” Nói không xúc động là không có khả năng, Tạ Loan ngồi xổm xuống đẩy chậu thức ăn ngược trở lại, sau đó vươn tay xoa xoa ấu tể đại hình thoạt nhìn rất nguy hiểm này, vừa xoa vừa dỗ dành: “Bảo bảo ngoan.”

Dỡ ấu tể mục tạp xong, Tạ Loan chuyển tầm mắt về phía mấy bình sữa đã pha xong bên Hạ Kỳ, định qua giúp một tay.

Thế nhưng còn chưa đi được hai bước, ông quần đột nhiên bị một bé chíp bông bám lấy làm Tạ Loan tạm thời không thể đi được. Cũng không phải ấu tể này nặng hay nhẹ mà là nếu anh tiếp tục di động thì khẳng định sẽ đá bay nó mất.

Hình dáng lố tai, cái đuôi xù không tính là quá lớn, lông tơ dày rậm bông xù làm ấu tể này thoạt nhìn có chút mập mạp... bộ dạng ấu tể này rất giống loài thỏ tôn [mèo manul] ở địa cầu.

Tuy cái tên có chữ thỏ nhưng thỏ tôn hoàn toàn không quan hệ gì với loài thỏ, nó là động vật thuộc họ nhà mèo, tính cách hung mãnh hoang dại.

Lúc thanh niên gọi “bảo bảo” có cảm giác như đang hiệu triệu, bởi vì nghe thấy âm thanh cực kỳ nhu hòa tựa như đang dỗ dành kia, ấu tể này mới nâng đầu, lúc thanh niên đi ngang qua mới túm lấy ống quần anh như vậy.

Tạ Loan không biết nguyên nhân, chỉ nghĩ là ấu tể này thích nhào tới những vật thể đang chuyển động, mà anh thì vừa vịn đi ngang qua mà thôi.

“Đây là ấu tể chủng tộc thấp kỳ lạ, cậu uy nó thử đi.” Hạ Kỳ vừa mới xoay người lại liền thấy một màn này, cô đi qua đưa bình sữa cho Tạ Loan.

Kỳ thực vừa nãy Hạ Kỳ có chút sững sốt, trong trí nhớ của cô thì ấu tể thấp kỳ lạ này không thích thân cận người khác lắm.

Đại khái là vì thiên tính chủng tộc, trong số các chủng tộc ở tinh tế, người thấp kỳ lạ có năng lực tác chiến đơn độc rất xuất sắc, điều này làm bọn họ có khuynh hướng độc lai độc vãn, thậm chí có thể nói là quái gở, ngay cả thời kỳ ấu tể cũng không ngoại lệ.

Vì thế một màn trước mắt thực sự đặc biệt kỳ dị.

Tạ Loan đáp ứng, cầm bình sữa ngồi xổm xuống, tận lực bình tĩnh không để mình trông có vẻ luống cuống tay chân. Anh biết dùng bình sữa để uy tấu tể, thế nhưng cụ thể thì nên làm thế nào đây...?

Nghĩ nghĩ một chút, Tạ Loan gỡ hai móng vuốt bé xíu đang bầu ồng quần mình xuống, sau đó thử xoa xoa phần lông tơ trên lưng ấu tể thấp kỳ lạ.

Da lông xoa tung rất dày, màu sắc khá nhạt, liếc mắt nhìn một cái có cảm giác lạnh lạnh như sương sớm, bất quá khi chạm vào thì cảm giác duy nhất là mềm mịn.

Cái đuôi thô ngắn dựng đưa lên xuống, ấu tể thấp kỳ lạ có ngoại hình giống mèo manul được thanh niên vuốt ve tới híp mắt, cổ họng vô thức phát ra tiếng gừ gừ.

Cùng lúc đó, Tạ Loan lắc lắc bình sữa còn chút nóng trên tay. Chờ độ ấm không sai biệt lắm, Tạ Loan mới nhét phần núm cao su vào miệng ấu tể, vừa uy sữa vừa vuốt lưng ấu tể.

Ấu tể thấp kỳ lạ phát ra tiếng gừ gừ làm những ấu tể khác ở xung quanh chú ý, thanh niên là sự tồn tại xa lạ, chúng nó chưa từng thấy qua, thế nhưng hành động vuốt ve của thanh niên đối với ấu tể thấp kỳ lạ làm chúng nó không khỏi nhìn chăm chăm.

Lúc uy thực chúng nó, những bảo mẫu khác không hề làm những chuyện dư thừa như vậy.

Uống sữa xong vẫn không chịu đi, ấu tể thấp kỳ lạ vươn đầu lưỡi liếm lông bàn tay thanh niên, nằm rạp xuống ngửi mùi trên người thanh niên, sau khi ngửi kỹ mùi thanh niên thì gừ gừ leo lên nằm trên đùi thanh niên, cái đuôi ngắn cùn thỉnh thoảng lại lắc lư dao động.

Sức nặng trên đùi làm Tạ Loan có chút buồn cười, nghe thấy âm thanh gừ gừ của ấu tể, anh không khỏi vươn tay sờ sờ lỗ tai ấy tể thấp kỳ lạ.

Có lẽ lỗ tai là vị trí khá mẫn cảm, bị sờ trúng ấu tể lập tức giật giật thân thể, bất quá cũng không né tránh thanh niên đụng chạm, chỉ nheo nheo đồng tử dựng thẳng nhìn chăm chăm ngón tay thanh niên đang sờ tai mình.

Theo lý thuyết thì với thiên tính quái gở của chủng tộc thấp kỳ lạ, bọn họ sẽ không thích có người đối đãi với mình như vậy, cho dù là cha mẹ cũng không thể. Nếu có người cường ngạnh tiếp cận bọn họ, phản ứng mạnh mẽ nhất chính là bị công kích, từ đó về sau bị xếp vào sổ đen, cự tuyệt lui tới.

Đồng dạng, ấu tể chủng tộc thấp kỳ lạ cũng rất nóng nảy, nếu lãnh địa đơn độc của mình bị phá vỡ, nó tuyệt đối sẽ không cao hứng.

Tạ Loan không biết điểm này, nghe thấy tiếng kêu gừ gừ liền xoa xoa đầu ấu tể thấp kỳ lạ, tiếp đó lại sờ sờ lưng, cuối cùng ngay cả cái đuôi đặc biệt xoa tung kia cũng sờ nốt.

Toàn bộ quá trình hoàn toàn không bị chống cự chút nào, nếu để bảo mẫu của các phân hội khác nhìn thấy một màn này thì chỉ sợ sẽ nghi ngờ trước mắt mình xuất hiện ảo giác—

Này căn bản không phải ấu tể thấp kỳ lạ, chắc chắn là giả!

6. Chương 5: Bàn Tay Vàng Xuất Hiện

Đã nắm giữ được phương pháp sử dụng bình sữa, cùng học được cách trộn thức ăn, hiện giờ Tạ Loan có thể xem là đã nắm giữ được kỹ năng uy thực cho ấu tể.

Bất quá vẫn còn vài ấu tể không biết là chủng tộc gì, đột nhiên Tạ Loan cảm thấy mình cần một quyển bách khoa toàn thư về ấu tể để bổ xung thường thức, cũng tiện tìm hiểu tập tính của ấu tể các chủng tộc bất đồng.

Ấu tể tháp kỳ lập nằm trên đùi Tạ Loan nheo mắt kêu gừ ừ, tựa hồ đã sắp ngủ thiếp đi, biên độ cái đuôi đóng đưa dần dần nhỏ lại. Chân Tạ Loan vì ngồi xếp bằng quá lâu mà có chút tê rần, thế nhưng anh vẫn không đẩy ấu tể xuống.

Dỗ ấu tể ngủ cũng là một kỹ thuật sống, có ấu tể vài chủng tộc rất thích nháo loạn âm ỉ, muốn dỗ cho ấu tể ngoan ngoãn ngủ không phải bảo mẫu nào cũng làm được. Trong phần thi khảo hạch bảo mẫu ở tinh minh, dỗ ấu tể ngủ chiếm phần điểm rất lớn.

Chưa từng thấy qua tình huống ấu tể tháp kỳ lập vừa uống sữa xong đã buồn ngủ, mới đầu Hạ Kỳ còn không kịp phản ứng, chờ đến khi lấy lại tinh thần, cô mới đi tới chỗ thanh niên.

Hạ Kỳ muốn ôm ấu tể tháp kỳ lập về ổ, thế nhưng cô vừa mới ngồi xổm xuống, bàn tay mới vươn tới một nửa, ấu tể tháp kỳ lập đã mở bừng mắt, cổ họng phát ra tiếng gừ trầm thấp, cái đuôi xõa tung quét quét trên mặt đất vài cái.

Không thích bị người ta ôm, Hạ Kỳ biết thiên tính quái gở của chủng tộc tháp kỳ lập nên lập tức rút tay lại, biểu tình bất đắc dĩ. Cô cảm thấy ấu tể đã ngủ rồi mới định ôm về ổ, nếu vẫn còn thức thì khẳng định không ôm được...

“Định ôm về phòng bên kia à?” Tạ Loan đột nhiên bẻ bồng ấu tể tháp kỳ lập đang mở to mắt đứng dậy, bởi vì ngồi lâu chân có chút tê, lúc mới đứng dậy có chút lảo đảo.

Công việc của Hạ Kỳ bận rộn hơn anh nhiều, chuyện ôm ấu tể về ổ thế này anh làm là được rồi, Tạ Loan nghĩ vậy.

“...” Hạ Kỳ phức tạp nhìn ấu tể tháp kỳ lập ngoan ngoãn không hề giãy dụa để thanh niên ôm, chậm nửa nhịp mới gật gật đầu.

Không thích bị ôm, hễ bị ôm là phản kháng đâu?? Cứ việc lúc này nội tâm rất hỗn loạn, Hạ Kỳ vẫn cố duy trì hình tượng ổn trọng của mình.

Ôm ấu tể tháp kỳ lập về ổ cũng không tốn bao nhiêu thời gian, bất quá lúc trở lại, Tạ Loan nhìn thấy hai đồng sự tựa hồ đang thảo luận chuyện gì đó, thấy anh tiến ra liền chuyển đề tài lên người anh.

“Hôm nay tới phiên tôi, thế nhưng tôi cảm thấy để người mới làm quen một chút thì tốt hơn, sau này đến phiên cậu thì cũng thuần thục một chút.” Triệu Xuyên nói.

Người mới hiển nhiên chính là chỉ Tạ Loan, Tạ Loan không nghe đoạn nói chuyện trước đó nên không hiểu là chuyện gì, vì thế khó hiểu nhìn về phía Hạ Kỳ.

“Không có gì, chỉ là đổi nước cho ấu tể nhân ngư kia mà thôi.” Hạ Kỳ lắc đầu, cô còn lạ gì tính tình lười nhác của Triệu Xuyên, lại còn bày đặt nói đường hoàng như vậy. Hiện giờ vừa có người mới gia nhập hiệp hội, người này đã muốn đẩy hết việc của mình cho người ta.

Nghĩ hay thật đấy!

Nếu không phải phân hội thực sự thiếu người, lại không tuyển được người mới, Hạ Kỳ đã sớm nói lão hội trưởng cho tên Triệu Xuyên này cuốn gói.

Hạ Kỳ rất có hảo cảm với vị đồng sự mới dụng tâm chăm sóc ấu tể, vì thế nhường mảy, nghiêm mặt, chuẩn bị giúp Tạ Loan nói chuyện.

“Ừm, tốt.” Tạ Loan gật gật đầu, dứt khoát tiếp nhận công việc.

Hạ Kỳ ghen, cố gắng nuốt những lời sắp phun ra vào cổ họng. Ấy da, đồng sự mới sao lại hiền như vậy, chẳng lẽ không nhận ra đối phương muốn đùn đẩy công việc cho mình à??

Tạ Loan hiển nhiên không phải không hiểu, chẳng qua anh lười tranh chấp một việc nhỏ như vậy, hơn nữa bản thân anh cũng rất nguyện ý thay nước giúp ấu tể nhân ngư.

Nếu thanh niên đã đáp ứng, Hạ Kỳ cũng không nói thêm gì nữa, bắt quá nghiêm mặt liếc Triệu Xuyên: “Vật tư phân hội cần bổ sung, tôi sẽ liệt kê danh sách, buổi chiều cậu ra ngoài mua mấy thứ ấy về.”

Nói xong, Hạ Kỳ mặc kệ phản ứng của đối phương, dù sao chuyện này cũng định rồi.

Đổi nước cho ấu tể nhân ngư— thùng gỗ vốn không lớn, lý thuyết thì thay nước là chuyện rất thoải mái, chỉ cần ôm ấu tể nhân ngư ra ngoài, đổ nước tẩy rửa thùng gỗ rồi chế nước sạch vào, sau đó thả ấu tể nhân ngư vào thùng lại là xong.

Tạ Loan ôm thùng gỗ lẫn ấu tể nhân ngư vào phòng tắm, sau đó xắn tay áo.

Bảo bảo nhân ngư trong thùng gỗ rất im lặng, ít nhất là lúc bắt đầu, Tạ Loan hoàn toàn không nghe thấy ấu tể này phát ra âm thanh, chỉ ngẩng đầu dùng ánh mắt xanh thăm quan sát anh, gương mặt nhỏ nhắn thanh tú đáng yêu không hề có biểu tình.

Tạ Loan cũng không để ý, ngồi xổm xuống xoa xoa mái tóc ngắn vàng nhạt của bảo bảo nhân ngư, mỉm cười biểu đạt thiện ý. Tiếp đó Tạ Loan mới vươn tay cẩn thận ôm ấu tể nhân ngư ra khỏi thùng gỗ.

Thế nhưng ấu tể nhân ngư vốn rất im lặng khi bị ôm lấy thì bắt đầu theo bản năng giãy dụa, đại khái là vì sợ hãi phải rời khỏi nước, phần đuôi ấu tể quẫy lung tung đập vào quần áo Tạ Loan.

Không bao lâu sau, Tạ Loan liền bị ấu tể nhân ngư này vung một thân nước, quần áo cũng bị ướt.

Tuy có chút ngoài ý muốn nhưng Tạ Loan cũng không tức giận, anh có thể cảm giác được, ấu tể nhân ngư này rất sợ hãi.

“Không sợ, bảo bảo ngoan.” Vừa trấn an, Tạ Loan vừa đẩy nhanh động tác trên tay, nhanh nhẹn đổ nước rồi rửa sạch thùng gỗ, sau đó chế đầy nước sạch rồi vội vàng ôm ấu tể nhân ngư thả vào nước.

Quả nhiên về trong nước, ấu tể nhân ngư lại an tĩnh, Tạ Loan cảm thấy ấu tể vẫn bị vây trong trạng thái hoảng sợ nên ngồi xổm xuống, kiên nhẫn trấn an.

Trên mặt cũng dính nước nhưng Tạ Loan không để ý, lúc này ấu tể nhân ngư đột nhiên vươn tay tới, tựa hồ muốn lau đi những giọt nước trên mặt Tạ Loan.

Cho dù chỉ là ấu tể nhưng ấu tể nhân ngư nhớ rõ hai người bảo mẫu giúp nó thay nước trước đó đều không cao hứng, chán ghét vì bị nó vung nước đầy người.

Thế nhưng bàn tay của ấu tể nhân ngư cũng dính nước, càng lau mặt Tạ Loan lại càng ướt hơn. Tạ Loan cũng không trách cứ, sờ sờ đầu ấu tể nhân ngư rồi tùy tiện nâng tay lau mặt, sau đó ôm thùng gỗ đã thay nước sạch ra ngoài.

Thấy thanh niên bị nước văng ướt đồ, lại nhìn ấu tể nhân ngư im lặng trong thùng gỗ, Hạ Kỳ không không khỏi: “Cậu đừng trách nó, ấu tể nhân ngư chỉ quá sợ hãi nên mới...”

Nó không phải cố ý vung nước lên người bảo mẫu, chỉ vì quá kinh hoảng nên không có cách nào khống chế hành vi của chính mình.

“Ấu tể của chủng tộc nhân ngư ở thời kỳ ấu tể không thể rời nước quá lâu, ấu tể nhân ngư này bị người ta vớt ở bãi phế thải, lúc được cứu thì đã sắp chết vì mất nước.” Nói tới đây, biểu tình Hạ Kỳ có chút không đành lòng: “Cũng may người cứu đã lập tức thả nó vào nước nên mới may mắn sống sót.”

Vì sao lại nhặt được một ấu tể ở bãi phế thải Á Tinh? Đương nhiên là vì cha mẹ nó cố ý vớt bỏ. Tinh cầu mà chủng tộc nhân ngư sinh sống cũng không gần Á Tinh, cố ý chạy tới một tinh cầu xa xôi vớt bỏ ấu tể, Hạ Kỳ nghĩ, cha mẹ ấu tể nhân ngư này hẳn là cực kỳ chán ghét nó, về phần nguyên nhân—

“Ấu tể này không thể nói chuyện.” Là dị tật bẩm sinh, Hạ Kỳ dừng một chút mới nói thêm: “Nhưng những khi người lớn tức giận nó vẫn cảm giác được, lại càng sợ hãi hơn.”

Không thể nói chuyện? Tạ Loan giật mình, trước đó anh còn nghĩ ấu tể này quá im lặng, thực không ngờ nguyên nhân lại là vậy.

“Tôi không tức giận.” Tạ Loan lắc đầu, sau đó cười nói: “Làm bảo mẫu không thể vì ấu tể làm văng nước lên quần áo mà mất hứng, kia thực không hợp cách.”

Nghe vậy Hạ Kỳ cũng yên lòng: “Vậy thì tốt rồi.”

Chủng tộc nhân ngư lấy tiếng ca làm môi giới dị năng, đây là đặc tính của chủng tộc nhân ngư, ấu tể nhân ngư không thể nói chuyện có nghĩa là không thể nắm giữ dị năng.

Chính là dị tật bẩm sinh như vậy chẳng lẽ bản thân ấu tể có thể quyết định hay sao? Hạ Kỳ vĩnh viễn không thể hiểu được bậc làm cha mẹ sao có thể vì nguyên do này mà vứt bỏ ấu tể của mình, cô thậm chí còn cảm thấy phẫn nộ, ấu tể nhân ngư này bị vứt trong bãi phế thải, bởi vì mất nước mà thống khổ giãy dụa, nó sợ hãi biết bao nhiêu, người vứt bỏ nó có nghĩ tới không?!

Chỉ nghĩ vậy thôi, Hạ Kỳ liền cảm thấy trong bụng có một luồng lửa phừng phừng muốn bùng nổ...

Sau khi dẫn ấu tể về ổ ngủ, nhóm bảo mẫu cũng có một khoảng thời gian nghỉ ngơi ngắn, thế nhưng Tạ Loan không nghỉ, anh đi ra khoảng sân bên ngoài, tìm được hồ nước mà Lâm Nghĩa nói trước đó.

Tuy đối phương nói không thể dùng nhưng Tạ Loan quyết định phải tự mình kiểm tra một chút.

Hồ nước cách phòng ở cũng không xa, từ cửa hông đi ra, không tới vài bước đã thấy. Tạ Loan liếc mắt nhìn một vòng, quả nhiên đã bị rút nước, hơn nữa dưới đáy hồ quả thực đầy lá rụng cùng tro bụi.

Hồ có hình tròn, sâu khoảng một thước, dưới đáy hồ có một thứ gì đó có hình lập phương, Tạ Loan đoán đây chính là thiết bị tuần hoàn nước.

Nhảy xuống đáy ao, Tạ Loan đi tới chỗ thiết bị, ngồi xổm xuống gõ gõ thử.

Thiết bị tuần hoàn nước bị hư, làm thế nào sửa? Làm một người địa cầu sinh hoạt ở thế kỷ hai mươi mốt, Tạ Loan thực sự không có cách nào với thiết bị công nghệ cao ở thế giới này.

“Mày có cách nào để thiết bị này hoạt động trở lại không?” Tạ Loan chột chột quang cầu ở bên cạnh, không quá hi vọng hỏi.

Quang cầu vẫn chưa biết mẩn, hẳn là đối phương vẫn chưa đưa ra chỉ dẫn cuối cùng, Tạ Loan nhớ rõ quang cầu không thể nói chuyện với mình, vì thế cũng chỉ tùy tiện hỏi vậy thôi.

Không ngoài dự kiến, quang cầu hoàn toàn không phản ứng, Tạ Loan chỉ đành dựa vào chính mình.

Tìm người tới sửa là không có khả năng, đổi cái mới cũng không thể, Tạ Loan rất ý thức được tình cảnh kinh tế của phân hội này. Muốn giải quyết vấn đề thì chỉ có thể bắt tay từ thiết bị này.

Bề ngoài thiết bị không hề có chỗ nào hư hao, nếu nó bị vỡ nát này nọ thì Tạ Loan cũng chỉ có thể bất đắc dĩ từ bỏ, thế nhưng bề ngoài vẫn hoàn hảo không chút tổn hao, điều này làm Tạ Loan cảm thấy có chút hi vọng.

Theo lý mà nói, ở thời đại tinh tế, những thiết bị công nghệ cao phải rất bền mới đúng... nếu chính thể vẫn còn hoàn hảo, có lẽ nó chỉ mắc bệnh vặt vãnh nghẹt nước này nọ mà thôi.

Lúc này Tạ Loan mới nhớ ra gia sản mình nghèo nàn tới mức ngay cả máy vi tính cũng không có, nếu có thể lên mạng tìm kiếm thông tin một chút thì tốt rồi— hiện giờ chỉ có thể bình nứt không sợ vỡ.

“Mau hoạt động lại đi a—” Tạ Loan xắn tay áo, bắt đầu đấm đá thiết bị hình lập phương kia. Không biết nó chế tác từ chất liệu gì, dù sao thì cũng bị Tạ Loan vỗ bịch bịch.

Đại khái vỗ khoảng một phút thì có một âm thanh đột nhiên.

“Đô.”

Theo âm thanh, phần đỉnh chớp khối lập phương sáng bừng, rất nhanh hiện lên một chuỗi số liệu xem không hiểu, với lại ngọn đèn màu lam biểu thị trạng thái khởi động cũng sáng lên.

Còn chưa kịp cao hứng, cơ hồ là cùng lúc với thiết bị tuần hoàn khôi phục vận hành, Tạ Loan đột nhiên cảm thấy một mối đe dọa từ tinh thần, làm anh không khỏi nâng tay đỡ trán, nhắm mắt lại chờ cảm giác kỳ quái đó qua đi.

Thật đúng là bị đánh tới nghe lời? Thật không ngờ bình nứt không sợ vỡ lại có kết quả này, Tạ Loan chớp chớp mắt xác định chiếc đèn màu lam kia thực thực sáng lên, sau đó đứng dậy.

Quá trình không quan trọng, quan trọng là kết quả. Nếu thiết bị đã tốt lại thì chỉ cần dọn sạch đáy hồ nữa là có thể đổi hoàn cảnh sống tốt hơn cho ấu tể nhân ngư kia...

Ao này không tính lớn nhưng chắc chắn là rộng hơn thùng gỗ rất nhiều. Có lẽ ở trong hoàn cảnh tự do thế này, ấu tể nhân ngư sẽ có cảm giác an toàn hơn.

Dọn sạch hồ nước không tính là nhẹ nhàng, thế nhưng chỉ cần cố gắng một chút là có thể hoàn thành, Tạ Loan bận bịu suốt vài giờ, rốt cuộc cũng dọn sạch.

Sau khi bơm đầy nước vào hồ, Tạ Loan trở về phòng nói chuyện này với Hạ Kỳ, sau đó trong ánh mắt chăm chú của đối phương ôm thùng gỗ có chứa ấu tể nhân ngư ra ngoài.

“Thực xin lỗi a bảo bảo, không thể làm biển cho con, thế nhưng cái hồ này vẫn tốt hơn thùng gỗ a.” Tạ Loan vừa nói vừa ôm ấu tể nhân ngư trong thùng ra đặt vào trong hồ.

Thay đổi hoàn cảnh sống, ấu tể nhân ngư nhất thời có chút không thích ứng, thế nhưng hoàn cảnh rộng rãi làm nó nhịn không được thử bơi bơi ra xung quanh, sau khi thích ứng thì còn lặn hẳn xuống nước.

Bốn phương tám hướng đều là nước, đối với ấu tể nhân ngư mà nói, không có hoàn cảnh nào an toàn hơn nữa.

Tạ Loan ngồi xổm bên bờ hồ quan sát, thấy bảo bảo nhân ngư thích ứng rất tốt, tựa hồ còn rất thích, anh cũng vui vẻ mỉm cười.

Nhìn một hồi, Tạ Loan phát hiện ấu tể nhân ngư bơi về phía mình, dùng ánh mắt xanh thăm xinh đẹp chăm chú nhìn mình vài giây, sau đó đột nhiên nâng tay dụi dụi mắt.

“Làm sao vậy?” Mắt thấy ấu tể nhân ngư đột nhiên dụi mắt mãi, Tạ Loan không khỏi có chút lo lắng.

Lúc Tạ Loan nhịn không được chuẩn bị ôm ấu tể lên kiểm tra xem là chuyện gì thì anh nhìn thấy ấu tể dừng lại, sau đó hai tay tựa hồ cầm thứ gì đó, thật cẩn thận đưa tới trước mặt anh.

Bởi vì dụi hơi lâu nên hốc mắt ấu tể nhân ngư có chút đỏ ửng.

“A...” Không thể nói, ấu tể nhân ngư chỉ có thể phát ra chút âm tiết mơ hồ, trên mặt không có biểu tình, thế nhưng sâu trong ánh mắt có thể nhìn ra cảm xúc.

Trong tay ấu tể nhân ngư là thứ gì đó rất nhỏ, trong suốt lấp lánh, dưới ánh mặt trời chiếu rọi lóe sáng long lanh.

Đây là thể chất đặc thù của chủng tộc nhân ngư, nước mắt có thể hình thành thành một loại tinh thạch đặc biệt, có vài vị phu nhân thích đeo trang sức chế tác từ loại tinh thạch này.

Loại tinh thạch này nói đất có đất, nói rẻ cũng có rẻ. Tinh thạch của nhân ngư bình thường làm ra không hề đáng tiền, thế nhưng từ nhân ngư có dị năng cường đại thì không giống.

Tinh thạch ấu tể nhân ngư này làm ra hoàn toàn không có giá trị, thế nhưng ấu tể không hiểu, nó chỉ cảm thấy tinh thạch có thể làm lễ vật cho thanh niên.

Chú ý tới mấy viên tinh thạch nho nhỏ trong tay ấu tể nhân ngư, Tạ Loan sững sốt ngây người một lúc, ấu tể nhân ngư vẫn nâng tay đưa về phía anh, sau đó phát ra một âm tiết: “Pa...”

Này là lễ vật, ý thức được chuyện này. Dưới ánh nhìn chăm chú của ấu tể, Tạ Loan tiếp nhận những viên tinh thạch nhỏ như hạt gạo kia, nắm chắc trong lòng bàn tay.

“Ừm... đẹp lắm.” Tạ Loan vừa nói vừa thầm nghĩ, có lẽ mình nên tìm một cái hộp nhỏ để cất giữ món quà này.

Còn dư lại chút thời gian nghỉ ngơi, bởi vì dọn dẹp hồ nước mà vất vả suốt một buổi, Tạ Loan quyết định quay về ký túc xá nằm nghỉ một chút.

Vốn chỉ định ngủ nửa tiếng, thế nhưng Tạ Loan lại có cảm giác mình ngủ một giấc rất dài, trong bóng đêm an tĩnh, bên tai đột nhiên vang lên một âm thanh gấp gáp.

“A Loan! Cậu rốt cuộc cũng tỉnh rồi a, nếu không tỉnh tớ đã báo cảnh sát rồi a—”

Là âm thanh của Lục Xa, bởi vì quá quen thuộc nên Tạ Loan lập tức nhận ra, thế nhưng sao anh lại có thể nghe thấy tiếng đối phương?

Hốt hoảng mở mắt, nhìn biểu tình lo lắng của đối phương, suy nghĩ của Tạ Loan có chút đình trệ. Nơi này là sân nhà anh, chẳng lẽ anh lại xuyên ngược trở về??

Trong lúc ngây người, Tạ Loan đột nhiên nhớ tới một việc.... lúc quang cầu cường chế mang anh xuyên qua từng nói hai câu. Một, chỉ là thành lập liên tiếp. Hai, sẽ không ảnh hưởng quá nhiều đến cuộc sống thật sự của anh. Hai câu nói này đại biểu cho một quy tắc nào đó, hơn nữa anh còn có thể lợi dụng nó.

7. Chương 6: Cách Vận Dụng Bàn Tay Vàng

Tình huống thực sự ngoài ý muốn, suy nghĩ của Tạ Loan không khỏi loạn thành một đoàn, thế nhưng hiện giờ anh không rảnh để sắp xếp lại, bởi vì trước mắt có người đang chờ anh ứng phó.

Thấy thanh niên rốt cuộc cũng tỉnh lại, thần kinh căng cứng của Lục Xa rốt cuộc cũng thả lỏng, bắt đầu khôi phục phong cách nói chuyện ngày thường: “Tạ lười a, cậu con mẹ nó làm tớ sợ muốn chết.”

“Cậu bị gì vậy, lúc tớ chạy tới thì thấy cậu nằm ngoài sân, mọi thứ cũng hỗn loạn hết cả lên, lẽ nào cậu đụng trúng kẻ cướp à?” Không phải Lục Xa làm quá, mặc kệ là ai nhìn thấy tình cảnh chậu hoa vỡ nát trong sân, cách đó không xa là một cái hồ thực sâu, còn có một người mình quen biết không chút nhúc nhích nằm bên cạnh thì đều bị dọa hoảng vía.

Lúc mới tiến vào, Lục Xa kinh hoảng tới mức lập tức rút điện thoại báo cảnh sát cùng cấp cứu, bất quá cũng may nhện xuống được xúc động chạy tới kiểm tra tình huống thanh niên.

Tối qua Lục Xa chụp xa chụp được hình sao băng liền muốn share qua cho Tạ Loan, bất quá đột nhiên muốn rửa ảnh nên dứt khoát rửa cho đối phương một bộ, hôm nay trực tiếp mang qua nhà.

Trước lúc tới Lục Xa có gửi tin, cộng thêm có chìa khóa nhà nên trực tiếp mở cửa tiến vào. Mà nguyên nhân Lục Xa có chìa khóa cũng rất đơn giản, Tạ Loan thực sự là lười đến mức làm người ta cảm phiền, vì muốn giảm bớt việc chạy ra mở cửa nên mới đưa chìa khóa cho Lục Xa tự vào.

“Không có gì, sao băng rơi xuống sân nhà tớ, tớ ra thu dọn một hồi, mệt quá nên nằm xuống ngủ luôn.” Không thể nói chuyện ly kỳ mà mình gặp phải cho đối phương, dù sao nếu cậu ta tin, giải thích cũng thực mệt mỏi, vì thế Tạ Loan nửa đùa nửa thật nói.

Thấy đối phương không có thương tích gì, lại còn tâm tình nói đùa, xác định đối phương thực sự không có chuyện gì, Lục Xa mới thở phào: “Khỉ thật, uống công lo lắng cho cậu, định viết tiểu thuyết chắc, cho dù tớ là tác giả thì cũng không thêm viết tình tiết không đáng tin như vậy đâu.”

Làm biên tập của Tần Giang, Lục Xa tự nhận tâm lý tiếp nhận của mình rất lớn.

Chuyện sao băng rơi thủng sân thế này Lục Xa tự nhiên không tin, nếu thực là vậy thì hàng xóm xung quanh đã sớm bị âm thanh kinh động, cái hồ này phỏng chừng là Tạ Loan tự đào ra, bất quá Lục Xa không thấy công cụ đào đất nào ở xung quanh.

Mấy chậu hoa kia không biết vì sao lại bể nát như vậy, bất quá thấy đáng về Tạ Loan không có việc gì, tối qua hẳn cũng không gặp chuyện nguy hiểm.

Cả câu thoại, Lục Xa chỉ cảm thấy có mỗi một câu “mệt quá nằm xuống ngủ luôn” là đáng tin nhất, ngẫm lại cũng có chút dở khóc dở cười.

Bất quá truy rõ nguồn căn sự việc không phải tính cách của Lục Xa, vì thế anh liền chuyển đề tài: “Thôi thôi, không có việc gì thì tốt rồi. Nếu cậu mà có chuyện, mẹ tớ sẽ lột da tớ mất.”

Nói tới đây, Lục Xa nhin không được giật giật khóe mắt.

Mẹ anh cùng mẹ Tạ Loan là bạn tốt, hơn ba mươi năm vẫn còn bảo trì liên hệ, sau này không còn ở chung một khu thì vẫn ôm điện thoại nấu cháo suốt ngày, có thể thấy quan hệ của hai người tốt bao nhiêu.

Vốn hai nhà đều ở thủ đô, khoảng cách cũng không quá xa, vì bị trường bối ảnh hưởng nên từ nhỏ Lục Xa cùng Tạ Loan đã rất thân thiết.

Dần dần theo mẹ tới Tạ gia vài lần, Lục Xa có cảm giác mình từ con ruột biến thành con nuôi, mà còn là loại trả phí 10 NDT.

Nhà Lục Xa là hình mẫu của cha hiền mẹ nghiêm, trong mắt Lục Xa, mẹ mình còn nghiêm khắc hơn cả giáo viên chủ nhiệm trong trường. Thế nhưng đối với Tạ Loan, bà hiền hòa vô cùng, quả thực là đáng về mẹ hiền ôn nhu trong giấc mộng của Lục Xa.

Hơn nữa sau đó cha mẹ Tạ Loan vì công tác mà dọn tới tỉnh khác, Tạ Loan một mình lưu lại thủ đô tiếp tục học đại học, mẹ Lục Xa lại càng quan tâm Tạ Loan hơn, nhiều lần căn dặn Lục Xa phải giúp đỡ Tạ Loan, lễ tết cũng thường xuyên nhắc tới.

Mặc dù có đối lập, mặc dù cảm thấy mình không giống con ruột nhưng Lục Xa không hề chán ghét Tạ Loan, ở chung một đoạn thời gian liền xem đối phương như em trai.

“Ừm, lúc về nhà giúp tớ hỏi thăm dì Lâm một chút.” Tạ Loan thực sự rất cảm kích một nhà Lục Xa, tuy cuộc sống một mình cũng không có gì khó khăn nhưng xung quanh có người quan tâm hiển nhiên có sự khác biệt.

Lục Xa đáp ứng một chút, sau đó nhét một cái túi to cho Tạ Loan: “Ảnh chụp tối qua tớ rửa thêm một bộ, mang qua cho cậu.”

“Cậu ở một mình chú ý nhiều một chút, tớ cũng không muốn ngày nào đó chạy qua đây rồi phải gọi 110, 120 đâu.” Lục Xa không biết lúc mình nói những lời này, giọng điệu giống hệt như mẹ mình vậy: “Sáng nay tớ còn chút chuyện, phải đi đây, cậu đừng có gây chuyện nữa đấy.”

Tạ Loan không ngừng gật gù đáp ứng, cuối cùng đối phương mới hài lòng rời đi.

Lục Xa đi rồi, đối mặt với khoảng sân lộn xộn trước mắt, Tạ Loan lâm vào trầm tư.

Đầu tiên, vì sao Tạ Loan không nghĩ những gì mình trải qua chỉ là một giấc mơ, bởi vì chuyện sao băng rơi xuống sân nhà anh là thực, cái hố sâu hoắm ngoài sân chính là chứng cứ, mà hàng xóm xung quanh hoàn toàn không nghe thấy tiếng vang cùng chấn động khi sao băng rơi xuống cũng là thật.

Tiếng vang khi đó lớn tới mức làm Tạ Loan có cảm giác màng nhĩ mình chấn động tới ù tai, ở giữa khu dân cư đột nhiên phát ra tiếng vang lớn như vậy, còn kèm theo chấn động rung chuyển mặt đất, hẳn phải gây ra nháo loạn. Thế nhưng theo phản ứng của Lục Xa thì hiển nhiên bên ngoài vô cùng yên ắng.

Này thuyết minh cái gì, Tạ Loan đoán, rất có thể quang cầu kia đã lập một lá chắn quanh nhà anh, vì thế ngoại giới hoàn toàn không hay biết những chuyện đã xảy ra.

Hiện giờ bình tĩnh ngẫm lại hai câu nói quan trọng kia, Tạ Loan khẽ nhíu mày.

Thứ nhất, chỉ thành lập liên tiếp mà thôi.

Từ “liên tiếp” này ý chỉ liên tiếp hai thế giới lại với nhau, cụ thể thành lập thế nào, căn cứ theo những gì đã trải qua, Tạ Loan tạm thời phán đoán nó là cảnh trong mơ.

Hình dung đơn giản là nếu Tạ Loan ngủ một giấc, phỏng chừng mở mắt ra sẽ phát hiện mình đã thay đổi thế giới.

Thứ hai, sẽ không ảnh hưởng tới cuộc sống thật của anh.

Lúc nghĩ những lời này, Tạ Loan đút tay vào túi, viên kẹo anh đút cho ấu tể mục tạp vẫn còn nằm trong túi.

Điểm này khá thú vị, anh thực sự đã thành công mang viên kẹo này tới thế giới bên kia, cũng thực sự đút cho ấu tể kia. Thế nhưng khi trở lại thế giới này, viên kẹo sữa vẫn nguyên vẹn nằm trong túi anh.

Hơn nữa trước lúc ngủ ở bên kia, Tạ Loan nhớ rõ mình đã để tinh thạch ấu tể nhân ngư cho mình ở trên người, thế nhưng tinh thạch lại không theo anh tới thế giới này.

Gọi tắt thế giới bên kia là thế giới A, Tạ Loan phân tích ra hai quy tắc—

Quy tắc một: anh tựa hồ có thể mang đồ từ địa cầu qua thế giới A, thế nhưng không thể mang ngược lại.

Quy tắc hai: thứ bị anh mang tới thế giới A, cho dù dùng rồi thì ở địa cầu vẫn còn nguyên vẹn.

Này không phải lời rồi sao? Thế nhưng vẫn chưa biết được quy tắc bổ sung, Tạ Loan cũng không cao hứng quá sớm.

Những suy đoán này cần kiểm nghiệm thực tiễn, Tạ Loan về phòng rửa mặt chỉnh trang một chút, sau đó ôm tâm tình thử nghiệm ôm một quyển sách vào lòng, viên kẹo tiếp tục đặt trong túi, nằm lên giường nhắm mắt lại.

Chỉ cần có ý muốn ngủ, ý thức của Tạ Loan sẽ nhanh chóng mơ hồ, đại khái chính là tác dụng của liên tiếp.

Mở mắt ra, quả nhiên Tạ Loan nhìn thấy căn phòng đơn sơ chỉ có mỗi tấm nệm dưới thân cùng bốn bức tường. Thế nhưng trừ bỏ tấm chăn, Tạ Loan rõ ràng cảm nhận được trên người mình có vật nặng đè ép.

Xóc chăn lên liền nhìn thấy quyển sách mà mình đã ôm trước lúc ngủ— tốt lắm, quy tắc một xác nhận.

Tạ Loan tiếp tục kiểm tra trong túi áo, lần này không thấy viên kẹo kia nữa. Tạ Loan cũng không ngoài ý muốn, nhanh chóng bổ sung thêm một quy tắc.

Quy tắc ba: cùng một vật phẩm địa cầu không thể lặp lại mang tới thế giới A.

Dùng ngón tay sờ sờ bìa sách, lúc này Tạ Loan mới ý thức được Hạ Tá, cũng chính là bản thể của quang cầu vẫn luôn bồng bênh bên cạnh anh cường đại cỡ nào.

Quyển sách này, nghiêm khắc mà nói thì không thể xem là mang từ địa cầu tới mà là đột nhiên xuất hiện. Nếu là mang tới thì bên địa cầu phải mất đi mới đúng, thế nhưng lại không.

Theo góc độ chủ nghĩa duy vật thì điểm này không thể nào giải thích. Tạ Loan chỉ có thể dùng góc độ duy tâm để lý giải, thế giới này cho rằng quyển sách này tồn tại nên nó xuất hiện.

Sở dĩ thế giới này cho rằng quyển sách này tồn tại là vì nó nằm trên người Tạ Loan “liên tiếp” tới đây, loại liên tiếp này đã lừa gạt quy tắc ở đây, nó không thể nghi ngờ là một năng lực cường đại khó có thể tưởng tượng.

Tạ Loan không khỏi nghĩ, đối phương có năng lực cường đại như vậy lại nói mình không thể cứu thế giới thoát khỏi cảnh hủy diệt, cần anh trợ giúp.

Chính là anh ở đây có thể làm gì chứ?

Mệnh đề cứu vớt thế giới to lớn như vậy, nếu đối phương là một nhân vật có sức chiến đấu cấp boss không gì không làm được thì anh chỉ là một người địa cầu hoàn toàn không có sức chiến đấu...

“Ngừng.” Tạ Loan nâng tay vỗ vỗ má, chụp bay những suy nghĩ không có ý nghĩa trong đầu.

Thế giới này trong tương lai sẽ bị hủy diệt, tương lai là bao lâu, cụ thể là vì nguyên nhân gì, Tạ Loan không biết. Thế nhưng thay vì suy nghĩ những chuyện mà có nghĩ nỗ lực cũng không mò ra đáp án, Tạ Loan cảm thấy mình nên cố gắng làm việc gì đó có ý nghĩa hơn.

Có thể “mang” đồ của địa cầu tới thế giới này là bàn tay vàng khủng khiếp cỡ nào a!

Có năng lực như vậy, chỉ cần tìm hiểu thị trường mua bán mậu dịch bên này thì không phải anh có thể kiếm tiền cải thiện tình trạng của phân hội sao?

Có thể mua thức ăn ngon hơn cho nhóm ấu tể, mua giường càng mềm mại hơn, có nhiều tiền thì có thể sửa chữa mặt tiền phân hội, ít ra thì cũng có thể gặp người hơn!

Như vậy ít nhất cũng có ý nghĩa “cứu vớt thế giới” hơn— tìm được mục tiêu, Tạ Loan đứng dậy rời khỏi phòng.

Anh muốn tìm Hạ Kỳ tìm hiểu tình huống mua bán mậ dịch ở tỉnh cầu này, xem xem nên lợi dụng bàn tay vàng của mình thế nào để kiếm thùng vàng đầu tiên.

8. Chương 7: Mau Mau Chào Đời Đi

Sớm đã nói qua, Á Tinh là hành tinh nổi danh về mậ dịch, mà thứ không thể thiếu ở đây chắc chắn là các phòng đấu giá lớn nhỏ đủ loại.

Lúc hỏi thăm tin tức từ Hạ Kỳ, Tạ Loan dùng phương thức nói chuyện phiếm để không làm đối phương phát hiện mình khiếm khuyết trầm trọng những tri thức cơ bản.

Cũng nhờ đó, Tạ Loan mới biết thế giới này có thứ gọi là tinh võng, tính chất tương tự như mạng internet địa cầu, bất quá công năng càng mạnh mẽ hơn.

Trong gian phòng làm việc mà Tạ Loan tới lúc nhận viện có một chiếc quang não cũ, tùy tiện sử dụng, Tạ Loan cùng chiếc quang não có hình dáng giống quả trứng đà điều này lên mạng tìm kiếm được rất nhiều tin tức.

Không bao lâu sau, ngón tay đang lướt trên màn hình giả thuyết của Tạ Loan dừng lại ở một dòng chữ — hội đấu giá thực vật quý hiếm.

Trên tinh tế có bảy hành tinh mậ dịch nổi danh, mỗi hành tinh đều có đặc điểm riêng của mình, mà Á Tinh nổi tiếng nhất là thường xuyên cử hành hội đấu giá những vật phẩm đặc biệt mà các hành tinh mậ dịch khác không có.

Tỷ như hội đấu giá thực vật quý hiếm mà Tạ Loan vừa thấy không được phổ biến cho lắm, thế nhưng trên tinh tế có rất nhiều giám định gia, hội đấu giá đặc biệt như vậy chẳng khác nào hội cuồng hoan của bọn họ.

Có thể nói chỉ cần là thực vật trân quý, nhóm giám định gia kia tuyệt đối sẽ không bỏ qua hội đấu giá.

Thế giới hai bên có rất nhiều điểm khác biệt, chủng loại sinh vật chính là một trong số đó, nhìn thấy hội đấu giá này, tâm tình Tạ Loan có chút xao động.

Nếu mang một loại thực vật nào đó bên địa cầu tới đây thì có lẽ nó sẽ trở thành một chủng loại quý hiếm đi?

Lướt nhìn hình ảnh những loại thực vật bình thường ở thế giới bên này, trong đầu Tạ Loan đã có ý tưởng đại khái.

Mấy chậu hoa ngoài sân đã bị vỡ nát, thu thập rất tốn thời gian, ra ngoài mua chậu mới thì phiền, cuối cùng Tạ Loan đặt lực chú ý vào mấy chậu cây mọng nước may mắn còn nguyên vẹn trên bệ cửa sổ.

Ôm tâm tình thử nghiệm một chút cũng không lỗ là gì, Tạ Loan quay về địa cầu chọn một chậu cây mọng nước có hình dáng giống hoa sen mang qua thế giới bên này.

Hội đấu giá một tuần sau mới tiến hành, Tạ Loan không biết quy củ đấu giá bên này thế nào, chỉ có thể xin phép Hạ Kỳ nghỉ một giờ, tự mình qua đó xem thử.

Hạ Kỳ cũng không hỏi Tạ Loan xin nghỉ làm gì, nghe xong liền gật đầu đồng ý.

Ôm chậu cây mang tới từ địa cầu, Tạ Loan đi theo tuyến đường chỉ dẫn tra được trên mạng, thuận lợi tới phòng đấu giá.

Trước khi hội đấu giá bắt đầu, phòng đấu giá có tên là Tác Mã này đồng ý tiếp nhận ủy thác. Đương nhiên vì cam đoan chất lượng cho hội đấu giá, sẽ có chuyên gia giám định kiểm tra xét duyệt.

Cửa vào rất cao, bởi vì yêu cầu là chủng loại quý hiếm nên thực vật có thể tiến vào hội đấu giá đều là loại biến dị được trải qua quá trình nuôi trồng đặc biệt, có xác suất xuất hiện rất thấp.

Vật ủy thác được đưa vào phòng kiểm duyệt, nhân viên từ trong phòng đi ra thì thầm vài câu với người phụ trách tiếp đãi Tạ Loan, chỉ thấy nụ cười khách khí trên mặt đối phương lại càng tươi hơn.

Xét biểu tình đối phương thì hẳn là thành công rồi đi? Tạ Loan thầm nghĩ.

Thành công thì tốt rồi, cho dù giá không cao thì vẫn là lời. Yêu cầu của Tạ Loan cũng không cao, chỉ cần kiếm được năm số không hàng đơn vị là ổn, tốt xấu gì cũng là hội đầu giá, không đến mức ngay cả yêu cầu thấp như vậy cũng không đạt được đi...

Lúc này Tạ Loan kỳ vọng cái giá đạt được cũng không quá cao, anh không biết chậu cây mọng nước kia ở thế giới này có tính là chủng loại quý hiếm hay không. Thế nhưng nếu phòng đầu giá đã chịu nhận ủy thác thì hẳn không phải thực vật bình thường.

“Phòng đầu giá chúng tôi tiếp nhận phần ủy thác này, tỷ lệ tiền hoa hồng cùng những yêu cầu khác đều ghi rõ trong hợp đồng này, mời xem qua, nếu cảm thấy không thành vấn đề thì có thể ký tên.” Nhân viên công tác vừa nói vừa âm thầm quan sát biểu tình thanh niên nhân loại.

Vừa rồi cấp trên chuyển lời nói ông nhất định phải bắt được phần ủy thác này, thậm chí ngay cả tỷ lệ hoa hồng cũng có thể nhượng bộ một chút...

Này chứng minh điều gì? Chứng minh ông chủ bọn họ cho rằng đây là mối làm ăn lớn! Tuy không rõ giám định sư đánh giá chậu cây bảo bối kia thế nào nhưng ông dám khẳng định, tuyệt đối là báu vật quý hiếm trên đời hiếm có.

Phải biết, ông chủ của bọn họ là địa tinh, chủng tộc này ở trên tinh tế nổi danh là “keo kiệt”, muốn một địa tinh nhượng bộ ở phương diện lợi ích, trừ phi nó có thể làm ông ta thu lại lợi ích lớn hơn, bằng không thì miễn bàn.

Nhìn tỉ lệ hoa hồng của phòng đầu giá, 15%, ở bên địa cầu cũng là tỷ lệ bình thường. Xác nhận không có vấn đề gì, Tạ Loan thực sắc khoái ký tên.

“Về phần giá khởi điểm của vật phẩm đầu giá này, ngài có ý kiến gì không?” Thấy Tạ Loan ký tên rồi, nhân viên công tác mới cẩn thận hỏi.

Bởi vì không rõ giá cả thị trường nên Tạ Loan nói: “Do bên ông quyết định đi.”

Nhanh chóng xử lý xong chuyện này, Tạ Loan gấp rút quay về phân hội, không vượt quá thời gian xin phép. Trải qua hai ngày yên ổn, đến ngày thứ ba, Tạ Loan gặp phải một chuyện làm anh có chút bất ngờ.

Từ lúc anh nhận lời làm bảo mẫu trong phân hội bảo dưỡng ấu tể này tới nay, quang cầu vẫn luôn im lặng bình yên bên cạnh anh, không hỗn loạn cũng không biến mất, thế nhưng hôm nay nó đột nhiên động—

Là chỉ dẫn cuối cùng, trong lòng Tạ Loan xuất hiện ý tưởng này.

Tuy nói là bất ngờ nhưng Tạ Loan vẫn bình tĩnh đi theo quang cầu, mà quang cầu cũng không dẫn anh đi nơi khác, nó dẫn anh vào phòng chăm sóc ấu tể.

Sau khi đi vào phòng, Tạ Loan liếc mắt một cái liền thấy ở góc phía bên phải có một cánh cửa ngày thường vẫn đóng kín bị kéo hở ra một chút.

Nơi đó là... phòng giữ ấm.

Ngay từ ngày đầu tiên mới nhận việc Tạ Loan đã biết rõ kết cấu phòng ở, thế nhưng anh chưa từng tiến vào phòng giữ ấm, bởi vì công việc phân chia không cần phải tiến vào đây.

Quang cầu trực tiếp lơ lửng di chuyển tới trước, sau đó theo khe hở chui vào bên trong. Phương hướng thực rõ ràng, Tạ Loan nâng chân đuổi theo.

Bất quá mới vừa đi tới gần phòng giữ ấm, Tạ Loan đã nghe thấy tiếng tranh chấp bên trong.

“Tôi nói cậu bao nhiêu lần rồi, đừng có cố ý bỏ qua quả trứng này như vậy. Nếu không phải hôm nay tôi tới kiểm tra, cậu lại định ném nó vào góc mặt kệ đúng không?” Âm thanh Hạ Kỳ vô cùng bức bối: “Chỉ bảo cậu bồi dịch dinh dưỡng lên vỏ trứng mà thôi, có khó khăn lắm không? Hai quả kia không phải làm rất tốt à, vì sao đến phiên quả này lại không được?”

“Nó giống nhau sao, Hạ Kỳ, chị cũng biết rõ tình huống mà, đừng có làm khó tôi... với lại không bôi dịch dinh dưỡng cũng có sao đâu.” Triệu Xuyên ghét bỏ liếc nhìn quả trứng ấu tể có màu đen bên kia, ghét bỏ nói: “Xúi quẩy...”

“Mấy phân hội khác né tránh quả trứng này còn không kịp, ai chịu chứa thứ xui xẻo như vậy trong phân hội chứ, chỉ có mỗi hội trưởng chúng ta là khác người. Chị đừng quên bệnh hắc yểm là do chủng tộc nào làm ra, hiện giờ vẫn còn không ít người sống không bằng chết vì chứng bệnh này kia kìa.” Triệu Xuyên không cảm thấy mình làm sai hay nói sai gì cả, điều gã nói đều là thực, hành động của gã cũng thực bình thường.

Hắc Yểm là căn bệnh xuất hiện khoảng ba mươi năm trước, đến tận bây giờ vẫn chưa có thuốc trị. Người mắc phải bệnh này sẽ từ từ đánh mất quyền chi phối thân thể, mới đầu có thể là một bộ phận, thế nhưng bệnh ngày càng nặng thì cả người hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Chỗ đáng sợ là rõ ràng thân thể không thể động đậy nhưng ý thức lại vô cùng tỉnh táo. Da dẻ người bệnh dần dần lan rộng những đường vân giống như đồ đồng có màu đen, lúc nó phủ kín toàn thân cũng là lúc người bệnh hoàn toàn đánh mất quyền chi phối thân thể.

Chứng bệnh giống như lời nguyền rửa này xuất hiện là vì chủng tộc nặc khắc tư tùy tiện làm vậy.

Chủng tộc này vô luận là khoa học kỹ thuật hay dị năng đều đứng đầu trong vũ trụ. Thế nhưng vì thỏa mãn dục vọng bản thân, bọn họ bắt đầu tiến hành những thực nghiệm điên cuồng.

Sau khi thất bại, bị diệt tộc không nói, lại còn lôi kéo những tộc khác chịu tai ương, còn lưu lại một mối phiền phức không thể nào tiêu trừ— căn bệnh hắc yểm.

Sau một trận nổ mạnh kinh động tất cả các chủng tộc trên tinh tế, tinh cầu có nền kỹ thuật cực cao của chủng tộc nặc khắc tư biến thành một mảnh phế tích.

Không còn ai sống sót, vốn tất cả mọi người đều nghĩ vậy, thế nhưng lúc nhóm binh sĩ điều tra tinh minh tìm kiếm trong đồng phế tích thì tìm được một quả trứng ấu tể được trang bị hơn mười tầng bảo hộ.

Cứ việc tất cả chủng tộc đều oán hận vì trận tai bay vạ gió này, thế nhưng xuất phát từ đạo đức, sau khi tìm được quả trứng ấu tể này, tinh minh vẫn phái nhân viên đưa nó tới phân hội bảo dưỡng ấu tể nguyện ý tiếp nhận.

Quả trứng này đã qua tay rất nhiều phân hội, đều là không ở được bao lâu đã bị đưa đi, cuối cùng đưa tới Á Tinh mới rốt cuộc yên ổn trong phân hội nghèo nát này...

Vì thế trước mắt Tạ Loan lúc này chính là một quả trứng màu đen.

Mất thấy quang cầu tiến vào phòng giữ ấm, mặc dù nghe thấy tiếng tranh chấp nhưng Tạ Loan vẫn tiến vào. Tầm mắt tia về phía quang cầu, liền nhìn thấy quả trứng ấu tể màu đen bị đặt lẻ loi trong góc.

Hai quả trứng khác trong phòng giữ ấm đã được bôi dịch dinh dưỡng, hiện giờ đang yên tĩnh hấp thu. Chỉ có quả trứng màu đen này là ngoại lệ, lớp vỏ rõ ràng không được bôi gì cả.

Sau khi tiến vào phòng giữ ấm, quang cầu bắt đầu đảo quanh quả trứng đen, đảo vài vòng thì bắt đầu chậm rãi biến mất.

Quang cầu biến mất đại biểu chỉ dẫn cuối cùng đã hoàn thành.

Mấu chốt sự việc chính là nằm ở quả trứng này? Tạ Loan cảm thấy có chút không thể tin được.

Cũng biết thời điểm mình tiến vào phòng giữ ấm không tốt lắm, Tạ Loan bình tĩnh nhìn hai người hai sắc mặt khác biệt trước mặt, chủ động phá vỡ không khí trầm mặc trong phòng: “Quả trứng ấu tể này, sau này để tôi chăm sóc đi.”

Cho dù không có quang cầu ra chỉ dẫn, chỉ cần nghe thấy đoạn tranh chấp vừa nãy, Tạ Loan cũng sẽ nói ra lời tương tự.

Vừa nghe thanh niên nói vậy, Triệu Xuyên lập tức đồng ý: “Vậy thì tốt, Hạ Kỳ, sau này chị cũng đừng có nói này nói nọ tới nữa, quả trứng này có người đặc biệt phụ trách rồi a.”

Hạ Kỳ cố nén cơn giận, do dự một lúc mới gật đầu.

Kỳ thực chăm sóc trứng ấu tể là công việc rất thoải mái, chỉ cần cách vài ngày bôi dịch dinh dưỡng một lần là xong, không cần làm thêm gì khác.

Hai người tiếp tục ở phòng giữ ấu cũng không có ý nghĩa, lúc Tạ Loan ôm lấy quả trứng đặt dưới đất, hai người đã đi ra ngoài.

Quả trứng khá lớn, lúc ôm vào lòng, cảm giác đầu tiên của Tạ Loan chính là như vậy.

Đây là mấu chốt cứu vớt thế giới hay căn nguyên hủy diệt thế giới? Đưa tay xoa xoa vỏ trứng trong lòng, Tạ Loan không khỏi nghi hoặc.

Tạ Loan không biết chỉ dẫn cuối cùng của quang cầu là muốn anh đối đãi thế nào với quả trứng này, theo nội dung cuộc tranh chấp vừa nghe, chủng tộc của ấu tể này đại khái đã từng làm chuyện không tốt.

Thế nhưng vô luận chủng tộc này đã làm gì thì cũng không thể phát giận lên một ấu tể vẫn còn chưa chào đời đi, như vậy là không có đạo lý...

Ấu tể này vẫn chưa chào đời, nó không làm chuyện xấu nào cả, nó là một đứa nhỏ tốt.

Dịch dinh dưỡng đặt trên kệ bên cạnh, Tạ Loan đặt quả trứng xuống, rót dịch dinh dưỡng ra tay rồi cẩn thận bôi lên vỏ trứng.

Phải bôi ba lần thì mới đạt tới hiệu quả tốt nhất, Tạ Loan cũng không ngại phiền, quy củ bôi ba lượt dinh dưỡng lên vỏ trứng.

Làm xong việc bôi dịch dinh dưỡng, Tạ Loan cẩn thận ôm quả trứng đặt lên nệm mềm.

“Mau chào đời đi.” Cuối cùng khi đưa tay xoa xoa quả trứng, Tạ Loan ôn nhu nói như vậy.

Những lời này không có nguyên nhân gì khác, chỉ vì Tạ Loan cảm thấy mỗi ấu tể phá xác đều nên được mong chờ.

Nếu không ai hi vọng ấu tể này chào đời, vậy để cậu chờ mong nó đi.

Nói xong câu đó, xác nhận mình không để sót thứ gì, Tạ Loan rời khỏi phòng giữ ấu, cẩn thận đóng cửa lại.

Phòng giữ ấu sẽ luôn duy trì chiếu sáng, Tạ Loan không hề phát hiện ngay lúc mình rời đi, quả trứng màu đen đang im lặng nằm trên nệm đột nhiên chấn động một chút, lớp vỏ trứng vừa được bôi dịch dinh dưỡng xuất hiện một vết nứt cực nhỏ.

9. Chương 8: Phá Xác

Hội đấu giá thực vật quý hiếm ở Á Tinh đúng hạn cử hành, tất cả giám định gia ở khắp nơi trên tinh tế đều sớm có mặt ở Á Tinh vì sợ trên đường gặp sự cố trì hoãn, sẽ bỏ lỡ.

Để gia tăng sức hút cho hội đấu giá, từ nửa tháng trước phòng đấu giá Tác Mã đã bắt đầu tuyên truyền quảng cáo trên mạng, không bao lâu sau hội đấu giá đã được lan truyền khắp giới giám định.

Nếu ở trong giới giám định mà không biết đến hội đấu giá thì đối phương thực có lỗi với danh nghĩa giám định gia thực vật của mình.

Vốn nhóm giám định gia đã bị câu dẫn tới ngứa ngáy tâm linh, chỉ hận hội đấu giá không lập tức bắt đầu, thế nhưng trước khi hội đấu giá bắt đầu vài ngày, phòng đấu giá Tác Mã lại tuyên bố một tin tức, lần này hội đấu giá có một bảo bối áp trực ngoài ý muốn, còn dành không ít mỹ từ hoa mỹ ca ngợi bảo bối này, mức độ thổi phồng cũng sắp chạm tới nóc.

Bất quá cho dù thổi phồng cỡ nào thì vật phẩm có thể trở thành áp trực của hội đấu giá thì chắc chắn phải rất giá trị, cho dù không được bảy tám phần như lời quảng cáo thì ít nhất cũng đạt tới năm phần.

Năm phần cũng đủ làm bọn họ mong đợi rồi a— cái gì mà hình dáng như sen hồng, màu sắc như bảo ngọc, mắt thấy còn tận vài ngày hội đấu giá mới bắt đầu, này không phải gấp chết người sao!

Nhóm giám định gia tới tham gia hội đấu giá đều thấp thỏm chờ mong, đếm từng phút từng giây muốn sớm nhìn thấy bảo bối áp trực làm bọn họ tương tự ngày đêm kia.

Mà bên kia, sau khi thuận lợi ủy thác chậu cây mọng nước cho phòng đấu giá, Tạ Loan không chú ý tới chuyện này nữa, chỉ chờ ngày đấu giá kết thúc rồi lấy tiền.

Tiền ít tiền nhiều gì cũng là tiền, Tạ Loan đã nghĩ tốt lắm, chờ tiền tới tay sẽ lên tinh mạng đặt mua vài món đồ chơi cho ấu tể trong phân hội.

Nghe nói rất nhiều phân hội xây dựng cả một sân chơi cho ấu tể, phân hội bọn họ không có, ít nhất cùng nên có vài món đồ chơi đi.

Bằng không bình thường nhóm ấu tể không có gì chơi, Tạ Loan thực nguyện ý bồi chúng chơi đùa, bắt quá anh còn phải làm việc, không có cách nào bồi quá lâu, lại còn có nhiều ấu tể như vậy.... phải mua đồ chơi mới ổn.

Sau khi hội đấu giá kết thúc, phòng đấu giá Tác Mã trực tiếp phái quản lý tài vụ tới nhà bãi phỏng khách quý của mình. Ở giữa phố chợ tấp nập tìm thấy một phân hội bảo dưỡng ấu tể cũ kỹ, đứng trước cánh cổng rỉ sét, quản lý tài vụ suýt chút nữa đã nghĩ mình tìm nhầm chỗ.

Khách quý sao lại ở nơi thế này??

Trong suy nghĩ của ông, người có thể xuất ra loại vật phẩm quý hiếm như vậy hẳn là có bối cảnh không tồi.

Tuy có chút ngoài ý muốn nhưng ông cũng không quên mục đích của mình tới đây hôm nay, nhanh chóng tiến vào bên trong tìm được đối tượng muốn tìm.

“Xin chào cậu Tạ, tôi là quản lý tài vụ của phòng đấu giá Tác Mã.” Ông lịch sự đưa danh thiếp cho thanh niên nhân loại trước mắt, đồng thời đưa qua một tinh tạp màu tím sậm: “Vật phẩm ủy thác đã đấu giá thành công, trừ đi 15% phí hoa hồng, số tiền đấu giá được đã được chuyển vào thẻ, tổng cộng là ba trăm lẻ sáu vạn điểm tín dụng.”

Vốn đang định đưa tay nhận hai tấm thẻ, Tạ Loan nghe vậy thì có chút sững sốt, đột nhiên có chút hoài nghi thánh lực của mình: “... bao nhiêu?”

“Ba trăm lẻ sáu vạn điểm tín dụng.” Quản lý nói thực cẩn thận, tận lực để biểu tình trên mặt chân thành một chút. Chẳng lẽ thanh niên cảm thấy giá bán hơi thấp, không đạt tới con số mong muốn nên có chút bất mãn?

Nghĩ tới thanh niên nhân loại trước mặt là hộ khách cấp trên cực lực yêu cầu phải lôi kéo, quản lý lập tức giải thích: “Kỳ thực vật phẩm gửi bán đã đạt tới mức giá cao nhất trong tất cả các lần đấu giá thực vật quý hiếm, kỉ lục cao nhất trước đó cũng chỉ có một trăm mười bảy vạn mà thôi, thế nên vật ủy thác của cậu chính là bảo bối có một không hai.”

Ở thời đại tinh tế hiện giờ, vật phẩm đáng giá nhất, thu hút sự chú ý nhất chính là cơ giáp kiểu mới hoặc các loại vũ khí này nọ. Hội đấu giá thực vật quý hiếm chỉ thu hút được những đối tượng yêu thích lĩnh vực này mà thôi, có thể bán hơn ba trăm vạn đã có thể xem là giá trên trời.

Nếu chỉ vì tiền thì phòng bán đấu giá chỉ cần thu nhận các vật phẩm có sức hút với đại đa số công chúng, thế nhưng phòng đấu giá Tác Mã là một phòng đấu giá rất có dã tâm, ngoại trừ tiền, nhóm quản lý cao tầng còn chú trọng vào danh tiếng.

Dù sao hành tinh mật dịch trên tinh tế không ít, phòng đấu giá lại có vô số, muốn trụ vững trong giới này thì cần phải có danh tiếng. Giống như hội đấu giá thực vật quý hiếm lần này, chẳng những giới chuyên gia mà ngay cả những người khác cũng nhin không được tham gia góp vui, gia tăng độ chú ý cho phòng đấu giá của bọn họ.

Chờ danh tiếng tích lũy đủ, muốn kiếm tiền còn không phải dễ dàng sao? Vì thế đối với những hộ khách có thể ủy thác những vật phẩm quý, lôi kéo là quá trình cần thiết.

Sau khi xác nhận mình không nghe sai, Tạ Loan liền nhận lấy hai tấm thẻ trên tay đối phương, ngón tay vuốt nhẹ tấm thẻ màu tím sậm một chút, quả nhiên cảm nhận được con số 3060000.

Hỏi Tạ Loan hiện giờ cảm thấy thế nào, đại khái là mờ mịt, bất quá vẫn duy trì biểu tình bình tĩnh gật đầu với người trước mặt, biểu thị mình rất hài lòng.

Thấy thanh niên gật đầu, quản lý cũng thở phào, thái độ ân cần vui vẻ nói: “Hiện giờ trên du tinh, chậu thực vật trân quý của cậu đã trở thành tin tức được chú ý nhất. Nói thật mấy năm nay thực vật quý hiếm xuất hiện cũng không ít, thế nhưng chưa từng thấy qua bảo vật nào khiến người ta chấn động như vậy, hiện giờ nó đã hoàn toàn mê hoặc nhóm giám định gia và người yêu thích thực vật.”

Bắt đầu từ hôm qua, nó đã thu hút không ít sự chú ý của giám định gia, thậm chí ngay cả những người ngoài giới cũng cảm thấy hứng thú.

Tạ Loan nghiêm mặt gật gật đầu, nghe đối phương không ngừng ca ngợi chậu cây mong nước mà mình đang ở địa cầu, tâm tình Tạ Loan có chút phức tạp.

“Nếu sau này cậu có vật phẩm quý hiếm nào muốn ủy thác đấu giá nhất định phải nghĩ tới phòng đấu giá Tác Mã chúng tôi, chúng tôi nguyện ý ưu đãi tỷ lệ hoa hồng cho cậu, chỉ thu 10% phí phục vụ mà thôi.” Đây mới là mục đích đối phương tự mình tới đây hôm nay.

Tạ Loan cũng không cự tuyệt, chỉ đáp ừm một tiếng, người vừa đi, Tạ Loan liền xoay người trở về phòng làm việc, dùng chiếc quang não kiểu cũ kia đăng nhập tài khoản du tinh vừa tạo mấy hôm trước.

Du tinh là ứng dụng tương tự với weibo ở địa cầu, sau khi đăng nhập, quả nhiên Tạ Loan nhìn thấy bốn chữ thực vật quý hiếm nằm trên top đầu, lick vào xem thì thấy chính là chậu cây mong nước mình đã bán.

Bên dưới có vô số bình luận ca ngợi, lúc nhìn thấy bình luận “chỉ có tinh cầu chưa khai phá hấp thu vô số linh năng mới dựng dựng ra giống loại quý hiếm này”, Tạ Loan rốt cuộc nhịn không được giật giật khóe mắt.

Không phải... này kỳ thực chỉ là... một chậu cây mong nước sen đá không đáng mấy đồng tiền.

Tắt quang não, khôi phục tâm tình phức tạp, Tạ Loan đặt ngón tay lên vị trí trung tâm tinh tạp ba giây, buộc định thân phận. Cẩm tinh tạp chứa hơn ba trăm vạn điểm tín dụng, Tạ Loan quyết định đi tìm lão hội trưởng, thương lượng chuyện phát triển phân hội với đối phương.

Con số đấu giá được hoàn toàn vượt khỏi mong đợi của Tạ Loan, với số tiền này, Tạ Loan cảm thấy mình có thể trở thành người đầu tư cho phân hội.

Lão hội trưởng đã rất lớn tuổi, nghe thấy lời đề nghị của Tạ Loan, ông không khỏi nâng ánh mắt đã có chút mờ hồ của mình nhìn chàng trai trẻ trước mặt thật lâu, biểu tình nhịn không được kích động.

Ông không biết đối phương làm sao có được khoảng tiền này, thế nhưng hành động của thanh niên đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, làm lão hội trưởng vẫn luôn sầu lo về vấn đề tồn vong của phân hội nhìn thấy hi vọng.

Lão hội trưởng tự nhiên sẽ không cự tuyệt lời đề nghị đầu tư của Tạ Loan, cơ hồ là lập tức gật đầu tiếp nhận, chỉ kém mỗi bước ký hợp đồng nữa thôi, việc này coi như đã định rồi.

Từ phòng lão hội trưởng đi ra, lúc tới phòng chăm sóc ấu tể, Tạ Loan lại thấy Hạ Kỳ sắc mặt khó coi nhìn Triệu Xuyên, lần này cũng không biết là việc gì.

“Dù sao tôi cũng nhắc nhở cậu, với thái độ làm việc như thế này sớm muộn cũng có ngày cậu bị sa thải thôi.” Hạ Kỳ nghiêm mặt nói, gần nhất người này quả thực là càng lúc càng quá phận, nếu đối phương chịu nghiêm túc một chút thì Hạ Kỳ cũng không đến mức nhắc nhở mãi như vậy.

Có thể ôn hòa làm việc với nhau ai lại không muốn chứ, chính là có vài người lời ngon ngọt không chịu nghe, cứ thích nghe mắng chửi.

Từ “sa thải” vốn cũng có lực uy hiếp với Triệu Xuyên, thế nhưng vì nghe Hạ Kỳ nói rất nhiều lần nên đã miễn dịch. Ở phân hội này làm việc hai năm, Triệu Xuyên biết rõ với điều kiện kinh tế của phân hội thì không thể nào mời được bảo mẫu, nếu không thể mời nhân viên mới, với tình hình không đủ nhân thủ thế này thì khẳng định không dám tùy tiện sa thải gã.

Vì thế lần này Triệu Xuyên cũng không quá để ý, vẫn là thái độ thờ ơ như cũ, thẳng đến khi thanh niên nhân loại đi tới trước mặt gã—

“Anh bị đuổi việc.” Tạ Loan nói những lời này thực rõ ràng, từng chữ từng chữ một, tránh trường hợp nghe không rõ.

Âm thanh thanh niên cũng không hề có chút tức giận, giọng điệu trần thuật, biểu tình cũng thực bình tĩnh.

“Cậu nói đuổi là đuổi sao?” Triệu Xuyên cười nhạo, giống như vừa nghe thấy một chuyện thực hài hước: “Cậu chỉ là một nhân viên mới mà thôi, rảnh rồi thì học cách tôn trọng tiền bối đi, tưởng mình là hội trưởng à?”

Tạ Loan không hề không giận nói: “Quả thực có thể tính là nửa hội trưởng.”

Triệu Xuyên chỉ xem thanh niên đang kể chuyện tiểu lâm, vốn gã còn định bật cười vài tiếng, thế nhưng lúc lão hội trưởng xuất hiện thì gã không cười nổi nữa.

“Tiểu Loan đã nói vậy thì cậu chính thức bị đuổi việc. Còn ở đó kì kèo cái gì, thu thập đồ đạc của mình rồi đi đi, tiền lương tháng này tôi sẽ chuyển vào tinh tạp của cậu.” Lão hội trưởng nghiêm túc nói, hiện giờ thanh niên chính là nhà đầu tư lớn nhất của phân hội, mấy chuyện đuổi việc nhân viên thế này đương nhiên có quyền làm chủ, hơn nữa phẩm hạnh của người nhân viên này vốn cũng chẳng tốt đẹp gì.

Đến lúc này Triệu Xuyên mới bắt đầu luống cuống. Trước không nói tới việc thanh niên nhân loại này làm sao trở thành nửa hội trưởng phân hội, gã lập tức thay đổi biểu tình: “Hội trưởng, ông không thể đuổi việc tôi như vậy, tôi làm sao kiếm được công việc khác chứ. Đừng nói công việc, ngay cả nơi có thể đặt chân tới cũng không có, ông làm vậy khác nào đẩy tôi xuống vực thẳm chứ, tôi...”

“Nơi này là hiệp hội bảo dưỡng ấu tể, không phải hiệp hội cứu giúp người nghèo.” Tạ Loan lên tiếng đánh gãy lời đối phương.

“Mày—” Muốn mắng chửi một phen, thế nhưng nghĩ tới thân phận của thanh niên hiện giờ, Triệu Xuyên nghẹn lại: “Dù sao thì tôi cũng không đi, các người đừng hòng đuổi tôi!”

Thấy nói chuyện không được, Triệu Xuyên liền giở trò mặt dày, Hạ Kỳ cùng lão hội trưởng thấy vậy đều nhú chặt mày. Đối phương sống chết không chịu đi, người lại to lớn vạm vỡ như vậy, bọn họ làm sao đuổi được đây?

Thế nhưng Tạ Loan so với đối phương lại càng dứt khoát hơn: “Thật sự không đi?”

Hỏi xong câu này, Tạ Loan liền vẩy vẩy tay tới ấu tể mục tạp vì nghe thấy tiếng mình mình từ trong phòng đi ra.

Mắt thấy ấu tể ngoại hình nguy hiểm kia ngày càng tiến tới gần, trong lòng Triệu Xuyên đột nhiên có dự cảm không tốt lắm.

Sau đó trong một phút không chú ý, Triệu Xuyên bị thanh niên kéo tay, ngay trước mặt ấu tể mục tạp, thanh niên kéo tay gã đánh lên người mình một cái.

Ngay sau đó, Tạ Loan liền bộc lộ khả năng diễn xuất xuất sắc của mình, rõ ràng không đau chút nào lại rên một tiếng đau đớn.

“Grừ——” Thấy thanh niên bị công kích, ấu tể mục tạp lập tức phát ra tiếng gầm uy hiếp, đồng tử co rút nhanh chóng kéo thanh niên ra giấu sau lưng, sau đó nhìn chằm chằm kẻ đã công kích thanh niên.

Càng nhìn Triệu Xuyên, tính công kích trên người ấu tể mục tạp lại lộ ra rõ hơn, tư thế nguy hiểm kia làm Triệu Xuyên nhớ tới bóng ma tâm lý bị ấu tể này rượt đuổi lần trước, không chống đỡ được mấy giây đã co cẳng bỏ chạy.

“Giải quyết xong.” Tạ Loan nói.

Hạ Kỳ, lão hội trưởng: “...”

“Bảo bảo giỏi quá.” Tạ Loan đưa tay vỗ nhẹ cằm tay sắc bén của ấu tể mục tạp, khen ngợi đối phương.

Được thanh niên khen ngợi, ấu tể mục tạp phát ra tiếng kêu khàn khàn, sau đó cúi đầu củng củng ngực thanh niên.

Thanh niên không có năng lực chiến đấu, vì thế nó phải bảo vệ thanh niên. Trong tộc mục tạp, mất đi năng lực chiến đấu có nghĩa là tử vong, cho nên trong tri thức của ấu tể mục tạp, nếu không muốn thanh niên trước mắt tử vong thì nó phải bảo hộ. Cùng lúc với bảo hộ còn phải cung cấp tài nguyên sinh tồn cho thanh niên, như vậy thanh niên mới có thể sống sót.

Hiện giờ có một số tiền có thể coi là lớn, cụ thể nên phân phối sử dụng thế nào, Tạ Loan thầm lập kế hoạch ở trong lòng một chút.

Một ngày nhanh chóng trôi qua, buổi tối tới phòng giữ ấm bồi dịch dinh dưỡng cho ba quả trứng, sau đó Tạ Loan trở về phòng mình, nằm lên nệm tính toán ngủ một giấc thật ngon, ngày mai sẽ bắt đầu tiến hành kế hoạch.

Tuy Hạ Kỳ nói dịch dinh dưỡng có thể cách vài ngày bồi một lần nhưng mấy ngày nay, mỗi ngày Tạ Loan đều chạy tới phòng giữ ấm.

Lúc nhắm mắt lại vẫn còn nghĩ tới chuyện phát triển phân hội, bất quá cơn buồn ngủ ập tới rất nhanh, không bao lâu sau Tạ Loan đã tiến vào mộng đẹp, hô hấp cũng dần dần vững vàng hơn.

Ban đêm phân hội bị vây trong bóng đêm an bình trầm tĩnh, mà nơi có ánh sáng duy nhất ở đây đang phát sinh một chuyện mà không ai hay biết—

“Quả trứng này đã nhiều năm như vậy mà vẫn chưa phá xác, hẳn là trứng chết đi.”

“Trứng chết mới tốt, bất quá nghe nói vẫn đo lường được chút phản ứng sinh mệnh, đúng là mạng cứng mà.”

“Chờ tới khi không còn phản ứng sinh mệnh mang vứt đi là được rồi.”

“Tất cả mọi người trong tộc đều chết hết rồi, lưu lại một ấu tể làm chi chứ, chủng tộc này nên chết hết mới đúng.”

“Thực xin lỗi, phân hội chúng tôi không thể tiếp thu quả trứng này, các người đưa nó tới phân hội khác đi.”

“Có vài vị cha mẹ khiếu nại, phân hội chúng tôi không tiện bảo dưỡng quả trứng này, các người...”

.....

“Mau chào đời đi.”

“Rắc.” Một tiếng vang giòn tan đột nhiên vang lên trong phòng giữ ấm im lặng, theo âm thanh kia, quả trứng màu đen được bồi dịch dinh dưỡng nằm trên nệm xuất hiện một vết nứt rõ rệt.

Tiếng vang giòn tan tương tự liên tiếp vang lên vài tiếng, đợi đến khi vỏ trứng nứt ra một không gian vừa đủ, một ấu tể lông xù trắng tinh tròn vo từ trong trứng đập đập chân bò ra.

Trong phòng giữ ấm còn lưu lại hơi thở thuộc về người đó, lúc còn trong trứng, ấu tể này đã từng cảm thụ qua hơi thở ấm áp này.

Thế nhưng hơi thở lưu lại trong phòng đã phai nhạt, đã sắp không thể cảm nhận được nữa, điều này làm ấu tể theo bản năng phát ra tiếng kêu ô ô đáng thương.

Đây là một thế giới vô cùng lạ lẫm, cứ việc đang ở trong phòng giữ ấm nhưng ấu tể vẫn cảm nhận được cảm giác lạnh như băng ở sâu trong nội tâm cùng nhịp đập hắc ám đang ngủ đông trong linh hồn nó. Thứ duy nhất có thể làm cảm giác này tiêu tan chính là hơi thở mà nó từng ngửi được lúc còn trong trứng.

Bên ngoài phòng giữ ấm sáng ngời là một mảnh yên tĩnh tối đen, cứ việc phải đối mặt với một thế giới hoàn toàn xa lạ, ấu tể vẫn từ nơi có ánh sáng tiến nhập vào vùng bóng tối.

“Mau chào đời đi.”

“Ư ô.” Giống như đáp lại âm thanh ôn nhu trong trí nhớ, ấu tể khê nhúc nhích cái đuôi, bắt đầu tìm kiếm.

10. Chương 9: Cánh Cổng Đây Phải Chính, Nhất Định Phải Chính!

Rời khỏi phòng giữ ấm, hiện giờ đang là mùa đông, nhiệt độ bên ngoài đối với một ấu tể vừa phá xác không thể nghĩ ngờ là vô cùng rét lạnh.

Ban đêm phân hội thực tĩnh lặng, những ấu tể khác đều nằm trong ổ say ngủ, trừ bỏ bảo mẫu đến lượt trông coi, tất cả nhân viên đều trở về ký túc xá nghỉ ngơi.

Bởi vì Triệu Xuyên bị đuổi việc, người ở trong phòng bởi nhóm ấu tể đêm nay trở thành Lâm Nghĩa. Thế nhưng Lâm Nghĩa đang ngủ hiên nhiên không biết cách mình không xa có một ấu tể vừa phá xác tự mình rời khỏi phòng giữ ấm, thậm chí còn rời khỏi gian phòng này.

Trong một mảnh yên tĩnh tăm tối, dựa vào chút hơi thở còn lưu lại tìm kiếm đối tượng không biết, bên ngoài rất lạnh, cảm nhận được nhiệt độ rét lạnh bên ngoài làm ấu tể có dáng vẻ tròn vo này lại càng cúi thấp người hơn, thế nhưng trông mắt ngọc bích vẫn tròn tròn, thẳng tắp nhìn về một nơi trong bóng tối.

Cứ vậy đi tới một đoạn, ấu tể cuối cùng cũng đi tới trước một cánh cửa gỗ đóng kín. Với năng lực cảm giác cực kỳ nhạy bén của chủng tộc nặc khắc tư, ấu tể có thể nghe thấy tiếng hít thở khe khẽ bên trong truyền tới, âm thanh này làm nó vô thức run run lỗ tai.

Hé mở cánh cửa ra một khe nhỏ có thể tiến vào, ấu tể bò vào trong, sau đó nó liền nhìn thấy thanh niên tóc đen đang nằm trên nệm ngủ say.

Càng tới gần lại càng cảm nhận rõ hơi thở trên người thanh niên. Tựa hồ rốt cuộc cũng tìm được người muốn tìm, ấu tể nặc khắc tư bò vào chần, nằm núp sấp trên người thanh niên.

Hoàn cảnh tối tăm hoàn toàn không ảnh hưởng tới chủng tộc có năng lực nhìn trong bóng đêm, tuy tinh thần có chút mệt mỏi nhưng ấu tể nặc khắc tư vẫn tiếp tục mở to mắt nhìn chằm chằm thanh niên đang ngủ.

Lúc tỉnh dậy, Tạ Loan thực sự ngây ngẩn cả người.

Mới vừa tỉnh ngủ, cơn buồn ngủ vẫn chưa đánh tan, Tạ Loan còn chưa mở mắt ra đã cảm giác được có thứ gì đó đè nặng trên người.

Sức nặng này thực sự làm Tạ Loan có chút nghi hoặc, thế nhưng vừa mới tỉnh ngủ nên phản ứng có chút chậm, Tạ Loan cũng không nghĩ nhiều, đưa tay sờ thử... kết quả lòng bàn tay truyền tới cảm giác lông mao mềm mại.

Từ từ, xúc cảm này...?? Đột nhiên ý thức được gì đó, Tạ Loan mở bừng mắt, đối diện là một đôi đồng tử dựng thẳng xanh biếc to tròn.

Nói đúng hơn là một màu xanh rất nhạt, hết như bầu trời giá lạnh ngày đông vậy, cực kỳ trong suốt, cũng dễ dàng làm người ta có cảm giác lạnh băng.

Tay anh đang đặt trên lưng ấu tể, ngay lúc Tạ Loan sững sờ thì đột nhiên nghe thấy ấu tể phát ra một tiếng “ư ơ” nho nhỏ.

Âm thanh này làm Tạ Loan lấy lại tinh thần, lập tức bật dậy, kéo chăn quấn lấy ấu tể.

Ấu tể này không phải số ấu tể mà Tạ Loan đã gặp trong phân hội, ấu tể cũng không có khả năng đột nhiên xuất hiện, như vậy khả năng duy nhất là ấu tể trong phòng giữ ấm phá xác.

Không rảnh suy nghĩ đến việc ấu tể này làm thế nào chạy từ phòng giữ ấm tới phòng anh, sau khi dùng chăn quấn chặt ấu tể, Tạ Loan cẩn thận ôm nó vào lòng, cố hết sức để ấu tể áp sát thân thể mình, hi vọng dùng nhiệt độ cơ thể giúp nó ấm áp một chút.

Làm xong một loạt động tác, Tạ Loan mới thở hắt một hơi.

“Còn lạnh không?” Cũng không để ý tới chuyện chỉnh trang bản thân, Tạ Loan ôm ấu tể được bọc trong chăn đứng dậy, vội vàng xỏ giày rồi đi ra ngoài.

Nói là đi nhưng kỳ thực chẳng khác nào chạy nước rút, suy nghĩ duy nhất của Tạ Loan lúc này là phải nhanh chóng ôm ấu tể này về phòng giữ ấm.

Ấu tể mới sinh cần phải đặt trong phòng giữ ấm, đây là thường thức thông dụng ở tinh tế, cho dù Tạ Loan chỉ là một bảo mẫu gà mờ cũng biết chuyện.

Một đường từ ký túc xá nhân viên chạy thẳng tới phòng giữ ấm, dọc theo đường đi Tạ Loan thực chú ý không để gió lạnh thổi trúng ấu tể, tới khi đến phòng giữ ấm mới thả lỏng.

Quá gấp gáp chạy đi, ngay cả chuyện mặc áo khoác Tạ Loan cũng không kịp làm. Một đường mặc quần áo mong manh chạy trong gió lạnh, ngón tay đã bị đông lạnh tới tê cứng, thẳng đến khi tiến vào phòng giữ ấm mới khôi phục chút độ ấm.

Kéo nệm qua, Tạ Loan cẩn thận đặt ấu tể bọc trong chăn xuống.

“Ồ trong này không lạnh đi?” Tạ Loan nhẹ giọng hỏi, vốn anh muốn xoa lưng ấu tể một chút, bất quá nghĩ tới ngón tay mình hiện giờ có lẽ rất lạnh, bàn tay liền khựng lại giữa không trung.

Đang định thu tay lại thì Tạ Loan đột nhiên cảm giác ngón tay truyền tới cảm giác ướt át thì không khỏi sửng sốt.

Liếm đầu ngón tay bị đông lạnh có chút trắng bệch của thanh niên là hành vi bản năng của ấu tể nặc khắc tư, tận tới khi ngón tay một lần nữa trở nên ấm áp, nó mới dừng lại động tác.

Trong phòng giữ ấm có một quả trứng bị vỡ, nhìn phần xác trứng màu đen rơi rụng trong phòng, dời tầm mắt trở lại trên người ấu tể tròn vo mà mình đặt lên nệm, thở phào.

Ý thức được vừa nãy ấu tể liếm ngón tay là vì muốn làm mình ấm lại, Tạ Loan không khỏi mềm lòng, đưa tay xoa xoa lưng ấu tể nặc khắc tư.

“Hoan nghênh tới thế giới này.” Ấu tể này được sinh ra trong mong chờ, ít nhất Tạ Loan thực sự mong chờ bé giáng sinh.

Không phải cảm hận cũng không phải bất kỳ loại cảm xúc băng lãnh nào khác, thanh niên trước mắt nó mang đầy cảm tình ấm áp, đối với ấu tể nặc khắc tư mỗi ngày đều đối mặt với cảm xúc tiêu cực trước khi phá xác mà nói, đó là một nhiệt độ quá ấm áp.

“Ừ ô.” Không dời tầm mắt khỏi thanh niên, ấu tể nặc khắc tư lần đầu tiên phát ra tiếng gừ gừ trong cổ họng.

Nằm úp sấp trên tấp nệm mềm mại, ấu tể trước mắt Tạ Loan có chút tròn vo, bộ dáng vừa giống thỏ lại giống mèo, trên đầu có cặp sừng nho nhỏ, đồng tử xanh nhạt thoạt nhìn cực kỳ xinh đẹp.

Bình ổn lại hơi thở gấp gáp vì một đường gấp rút chạy tới đây vừa nãy, Tạ Loan dùng chăn một lần nữa gói chặt ấu tể, sau đó rời khỏi phòng giữ ấm đi pha sữa.

Ấu tể mới phá xác chắc chắn muốn ăn gì đó, trước khi rời đi, Tạ Loan còn cẩn thận khép cửa phòng lại.

Tạ Loan cẩn thận nghĩ lại có phải đêm qua mình đã không cẩn thận quên khép cửa nên ấu tể mới chạy ra ngoài hay không.

May mắn mà không có việc gì, nghĩ tới ấu tể vừa mới phá xác phải chịu đông lạnh ở bên ngoài lâu như vậy, Tạ Loan cảm thấy thực áy náy.

Chờ đến giờ làm việc, người phát hiện trong phòng giữ ấm có ấu tể phá xác liền nhiều hơn.

Nhìn quả trứng vỡ trong phòng, lại nhìn thanh niên nhân loại ôm một ấu tể uy sữa, Hạ Kỳ không có cách nào che dấu biểu tình kinh ngạc của mình.

Quả trứng ấu tể màu đen không hề có chút động tĩnh nào suốt ba mươi năm qua thế nhưng phá xác??

Tâm tình Hạ Kỳ lúc này không thể nghi ngờ là vô cùng phức tạp, bởi vì cô không rõ ấu tể này phá xác rốt cuộc là chuyện tốt hay xấu.

Trừ bỏ ấu tể trước mắt, cả tinh tế hiện giờ không còn tộc nhân nặc khắc tư thứ hai. Thử tượng tượng, nếu trên thế giới này chỉ còn có mình mình là người tái duy lập, Hạ Kỳ cảm thấy mình sẽ cô độc tới phát điên.

Cứ việc trong tinh tế vẫn còn rất nhiều chủng tộc khác, cho dù không có đồng tộc vẫn có thể trao đổi với người khác, thế nhưng cảm giác cô độc giống như không có nhà để về kia vẫn không có cách nào xóa nhòa.

Huống chi, chủng tộc nặc khắc tư hiện giờ bị rất nhiều người căm thù, ấu tể này giáng sinh có lẽ cũng không phải chuyện hạnh phúc...

Nghĩ đến đây, Hạ Kỳ vừa nhấc mắt lên liền nhìn thấy thanh niên nhân loại ở bên kia dùng ánh mắt vô cùng ôn hòa nhìn ấu tể nặc khắc tư, nhìn thấy ánh mắt kia, cô không khỏi gạt phăng ý tưởng vừa xuất hiện trong đầu.

Cô không nên nghĩ những chuyện vô văn này, chỉ việc cố gắng chăm sóc ấu tể này thật tốt là được.

“Tiểu Kỳ, lát nữa chị đăng thông báo tuyển dụng lên mạng nha, thuận tiện in ra luôn, chúng ta sẽ dán một ít lên đường.” Tạm thời tuyển dụng thêm ba người, đây là chuyện hôm qua Tạ Loan đã nghĩ.

Tuyển một bảo mẫu, một nhân viên chuyên quản lý tài vụ, còn phải tuyển thêm một bảo vệ. Kỳ thực chỉ một bảo vệ là không đủ để luân phiên trực ban, còn cần thêm một người làm vườn, thế nhưng Tạ Loan quyết định chậm rãi một chút, cứ tuyển trước vài người để ổn định công việc rồi tính tiếp.

“Ừm.” Hạ Kỳ lập tức đáp ứng.

“Hôm qua tôi đã thương lượng với hội trưởng rồi, cảm thấy nên trang hoàng lại mặt tiền phân hội một chút, cảnh vật xung quanh cũng cần tu chỉnh.” Tạ Loan vừa nghĩ vừa nói, trước tiên anh muốn cải thiện điều kiện sống cho ấu tể, sau đó mới tính tới chuyện trang hoàng mặt tiền phân hội.

Tới thế giới này nhiều ngày như vậy, Tạ Loan đã nắm rõ cơ cấu hoạt động của hiệp hội bảo dưỡng ấu tể, hoàn cảnh phân hội phải tốt thì mới có cha mẹ nguyện ý gửi ấu tể, đây cũng là mục tiêu mà Tạ Loan hướng tới.

Mang đồ vật từ địa cầu qua đây là một phương thức kiếm tiền, thế nhưng muốn phát triển dài lâu thì hiển nhiên phải làm phân hội bọn họ trở thành một nơi có thể kiếm được tiền.

Cửa sắt ngoài cổng đã rỉ sét hơn phân nửa, nhìn vào bên trong là đồng cỏ đại lâu ngày không có người cắt tỉa, mặt tiền bê bối như vậy làm gì có cha mẹ nào muốn gửi ấu tể nhà mình tới phân hội này chứ.

Vì thế hiện giờ có tiền, nhất định phải chỉnh trang lại!

...(cont)...

Tác giả: công thụ đi theo lộ tuyến dùng chân tâm đổi lấy chân tâm.

Tuy hiện giờ công chỉ là ấu tể nhưng vì đặc trưng của chủng tộc nên rất nhanh công sẽ tiến vào thời kỳ trưởng thành =3=

Hơn nữa còn là loại cho dù trưởng thành vẫn có thể dùng hình thái ấu tể bán manh.

Hết thấy đã bắt đầu xoay chuyển, phân hội cũng bắt đầu tiến vào quỹ đạo phát triển.

11. Chương 10: Vừa Vặn Thiếu Một Bảo Vệ Góc Cổng

Ấu tể trong phân hội tạm thời không nhiều nên Tạ Loan nghĩ chỉ cần tuyển thêm một bảo mẫu thế vào vị trí của Triệu Xuyên là được, chờ sau này cần mới tuyển dụng thêm.

Mà tài vụ phân hội thì nên tuyển một nhân viên kế toán chuyên nghiệp, trước kia bởi vì điều kiện bức bách nên Hạ Kỳ mới kham luôn việc này, hiển giờ tự nhiên không cần tiết kiệm nữa.

Sau khi đăng tin tuyển dụng trên tinh mạng cùng dán thông báo lên đường, không quá vài ngày đã có không ít người nhận lời, chuyện phỏng vấn tuyển dụng do Hạ Kỳ phụ trách.

Tiền lương vốn từ 1800 điểm tín dụng hiện giờ đã tăng lên 3800, bao ăn bao ở, này có thể xem là đãi ngộ của các phân hội bảo dưỡng ấu tể thông thường. Ở tinh tế có hơn ba nghìn phân hội, mức lương này chỉ có thể ký kết được bảo mẫu cấp C mà thôi, bảo mẫu cấp B có mức lương trên vạn điểm tín dụng, bảo mẫu cấp S thì ít nhất cũng hai mươi vạn, về phần cấp S... không phải có tiền là mời được.

Nói thật, Tạ Loan cũng chỉ mới biết chuyện này không lâu, không ngờ chức nghiệp bảo mẫu có phân chia cấp bậc như vậy. Muốn lấy bằng cấp thì phải tham gia khảo hạch chức nghiệp do tinh minh cử hành.

Vốn Tạ Loan chỉ nghĩ bảo mẫu bên này giống như bảo mẫu bên địa cầu, chỉ dẫn dưỡng ấu tể lớn lên thì tốt rồi. Thực không ngờ bảo mẫu lại còn năng lực đặc biệt là “dẫn đường khai phá dị năng của ấu tể”.

Tạ Loan vốn định mời một bảo mẫu cấp A để dạy dỗ ấu tể, thế nhưng cần phải cân nhắc một chút. Trong tay anh hiện giờ có 306 vạn điểm tín dụng, lúc mới nhận được số tiền này, Tạ Loan cảm thấy nó khá nhiều, thế nhưng sau khi tính toán cẩn thận số tiền cần chi tiêu thì không còn nghĩ vậy nữa.

Đầu tiên phải giữ lại một nửa để chi tiêu sinh hoạt phí hằng ngày của công hội cùng cải thiện hoàn cảnh sống của ấu tể, mua cái gì cũng cần tiền, thức ăn, sữa bột, đồ chơi, giường ổ... Trước khi tu sửa hoàn chỉnh lại mặt tiền phân hội, bọn họ hoàn toàn không kiếm ra tiền, cho dù chỉnh xong thì cũng cần một khoảng thời gian, vì thế tiền chi tiêu hằng ngày phải dự trữ sẵn.

Cộng thêm cây cối hoa cảnh cũng cần cắt tỉa chăm bón, không phải chỉ đơn giản sửa cánh cổng là xong, Tạ Loan dự định xây dựng lại hoàn toàn. Tuy làm vậy chi phí chắc chắn sẽ lớn hơn sửa cổng rất nhiều nhưng anh nghĩ đó là chuyện cần thiết.

Đến khi đó xây thêm một phòng bảo vệ ở ngay cạnh cổng, như vậy mới đạt tiêu chuẩn.

Hoàn cảnh tổng thể ở phân hội cần phải tân trang lại, khẳng định là một khoản không nhỏ, cộng thêm thuê nhân viên cũng cần tiền, số tiền Tạ Loan thu được từ bán đấu giá cũng tiêu hết bảy tám phần.

Trước lúc nhóm công nhân thi công tới, Hạ Kỳ đã làm xong phỏng vấn, thuận lợi chiêu mộ được một bảo mẫu cùng một nhân viên phụ trách kế toán, tài vụ.

Hai người đều là công dân nguyên trụ ở Á Tinh, là người tái duy lập, nhân phẩm đã được Hạ Kỳ kiểm duyệt, Tạ Loan cảm thấy có thể tin tưởng.

Ngoài ý muốn là chưa tuyển được bảo vệ, bất quá chuyện này không gấp, có thể chờ được.

“Đại khái cần xây dựng theo phong cách này, được không?” Tạ Loan đưa tờ giấy vẽ mẫu kiến trúc cho người phụ trách nhóm công nhân xây dựng.

Tạ Loan không học kiến trúc nhưng anh biết vẽ, vì thế liền vẽ hình ảnh mà mình tưởng tượng ra giấy.

Trước lúc tìm đội xây dựng, Tạ Loan đã lên mạng tham khảo mặt tiền của các phân hội bảo dưỡng ấu tể khác, bất quá không thấy nhà nào có kiến trúc phù hợp với ý mình, dứt khoát tự vẽ ra một mẫu.

“Không thành vấn đề.” Người phụ trách nhìn một cái liền đáp ứng.

Một nhóm công nhân xây dựng mặc quần áo lao động chậm rãi xuyên qua khu phố mật dịch tới phân hội bảo dưỡng ấu tể, trên đường kỳ thực làm không ít người qua đường chú ý.

Kỳ thực vị trí của phân hội này không tính là kém, gần khu mật dịch là một nơi rất làm người ta chú ý. Tin tưởng chỉ cần hảo hảo kinh doanh một đoạn thời gian thì rất nhanh sẽ thoát khỏi tình trạng không ai ngó tới này.

Lúc thi công có chút ồn ào, suy xét tới điểm này, lúc dỗ ấu tể ngủ, Tạ Loan thường ngâm nga một khúc hát ru. Không biết là hát ru có tác dụng hay vì lí do nào đó, Tạ Loan còn chưa hát hết thì nhóm ấu tể nằm trong ổ đã ngoan ngoãn ngủ say.

Ổ của nhóm ấu tể từ nệm đã được đổi thành giường nhỏ, độ thoải mái hiển nhiên là cao hơn, quanh giường còn có khung phòng hộ nên cũng có cảm giác an toàn hơn.

Thậm chí ngay cả ấu tể mục tạp, Tạ Loan cũng đặc biệt thiết kế một chiếc giường phù hợp, nếu nhóm ấu tể khác đều có giường mới, ấu tể mục tạp đương nhiên cũng phải có.

“Bảo bảo, đây là giường của con.” Tạ Loan chỉ cái giường lớn hơn hẳn những cái giường khác ở bên phải, ôn nhu nói với ấu tể mục tạp.

Có tiền thì làm việc, tuy nghe thanh niên muốn đặt làm giường cho ấu tể mục tạp, công tượng có chút hoài nghi thánh giác của mình, bất quá vẫn tận trách hoàn thành yêu cầu, đóng một chiếc giường phù hợp với thể hình của ấu tể mục tạp.

Thấy ấu tể mục tạp tựa hồ không hiểu, Tạ Loan vỗ vỗ cẳng tay sắc bén của nó, sau đó chỉ chỉ về phía chiếc giường. Chờ ấu tể mục tạp rút cuộc cũng học được cách tự leo vào ổ, Tạ Loan liền gật đầu cổ vũ, ánh mắt tràn đầy ý cười: “Đúng rồi, chính là như vậy.”

Ấu tể mục tạp cúi đầu kêu một tiếng, đồng tử màu đỏ làm người ta sợ hãi chăm chú nhìn thanh niên, giống như bé ngoan cũng cúi đầu vào lòng thanh niên.

Thi công xây dựng lại cổng phân hội cùng tu chỉnh cây cảnh chỉ tốn không tới một tuần đã hoàn thành, hiệu suất cao tới mức làm Tạ Loan không thể không cảm thán thời đại tinh tế đúng là tốt thật.

Để tân trang mặt tiền phân hội, nguyên phần tường cũ đều bị đập bỏ xây dựng lại, liếc mắt nhìn vào, phong cách hiện giờ có chút giống nhà trẻ, biển tên cũng nằm ở vị trí bất mắt.

Hiệp hội bảo dưỡng ấu tể— phân hội Vân Bảo.

Phân hội vốn tên là Vân Bảo, Tạ Loan cảm thấy cái tên này rất hay, nghe rất đáng yêu, vì thế hoàn toàn không có ý đổi tên.

“Nơi này... thật là phân hội của chúng ta sao...” Hạ Kỳ đứng ngoài cổng, có chút ngơ ngác nhìn thấy phân hội của mình rực rỡ sáng sủa hẳn lên, đến tận bây giờ vẫn có cảm giác choáng váng như đang nằm mộng.

Bức tường cũ bị đập đi xây mới, cánh cổng cũng thay mới, mặt tiền phân hội vốn nhìn như sắp đóng cửa tới nơi rút cuộc cũng có thể gặp người rồi.

Ổ gần cổng không xa mới vừa xây dựng một phòng bảo vệ nho nhỏ, những bồn hoa dọc theo con đường tiến vào kiến trúc bên trong vốn không có ai để ý đã được nhổ sạch cỏ cắt tỉa tỉ mỉ.

Hoàn cảnh tổng thể không thể nói là đặc biệt đẹp mắt nhưng so với hình ảnh cỏ dại mọc đầy ngày xưa đã sạch sẽ gọn gàng hơn nhiều.

Về phần hoàn cảnh sống của ấu tể cùng ký túc xá nhân viên đương nhiên cũng được cải thiện, tất cả đều được tân trang lại, nệm mềm trong phòng nhân viên cũng chuyển thành giường đơn.

“Đương nhiên là phải rồi.” Tạ Loan gật đầu khẳng định: “Sau này sẽ tốt hơn nữa.”

Với số tiền kia, phân hội chỉ có thể cải thiện tới trình độ này, bất quá đã là một khởi đầu tốt, Tạ Loan tin tưởng phân hội của bọn họ sau này nhất định phát triển theo hướng tốt hơn.

Lão hội trưởng đã lớn tuổi, bình thường vốn rất ít quản chuyện trong phân hội, từ lúc Tạ Loan đầu tư vào phân hội, ông liền vui vẻ giao quyền quản lý cho Tạ Loan.

Phân hội tuyển hai nhân viên mới, một người tên là Trịnh Chu, một người tên là Phùng Văn Tiên, người trước nhận lời làm bảo mẫu, người sau là kế toán tài vụ. Hai người đều có kinh nghiệm làm việc nhiều năm, bọn họ biết rõ người quản lý phân hội hiện giờ là ai, từ khi nhận chức tới nay, thấy Tạ Loan trẻ tuổi nhưng không hề có chút nào xem thường, vẫn luôn nghiêm túc làm việc.

Tạ Loan khá vừa lòng với hai nhân viên mới này, nhân phẩm cùng năng lực làm việc đều thỏa mãn yêu cầu.

Tuy đội thi công đã rời đi, phân hội không còn âm thanh ồn ào nhưng Tạ Loan đã tập thành thói quen hát ru nhóm ấu tể ngủ, vì thế vẫn tiếp tục duy trì.

Tạ Loan không ngờ, khúc hát ru của mình lại chiêu mộ được một đại nhân vật đến từ một tỉnh cầu xa xôi. Ở tỉnh tế, nếu nhắc tới cái tên Trát Lạp Đức thì đại đa số người đều biết là ai. Tuy không nhất định đã gặp qua nhưng cơ bản đều nghe qua chiến tích cùng chiến công hiển hách của người này...

Từng được tinh minh trao tặng huy hiệu quân sự cao cấp nhất, trước lúc xuất ngũ, đám chủng tộc có ý đồ phá hoại nền hòa bình tỉnh tế vừa nghe tên vị thống soái cao cấp nhất quân đội liên hợp tinh minh này đã sợ mất mật.

Chuyện vị thượng tướng này xuất ngũ kỳ thực làm rất nhiều người khó hiểu, xét về tuổi thì còn rất lâu mới tới độ tuổi xuất ngũ, thậm chí có thể nói là thời kỳ tráng niên, sao tự dưng lại xuất ngũ?

Quân bộ ém nhem tin tức, ngoại giới đương nhiên không biết chân tướng. Vì thế vô luận quần chúng nghi vấn cỡ nào cũng không có khả năng tìm hiểu được.

Sự thực nguyên nhân vị thượng tướng này xuất ngũ rất đơn giản, bởi vì trên giường bị người ta ám toán, dị năng bị phong bế, tìm đủ phương pháp cũng không thể nào khôi phục, hiện giờ đã xuất ngũ được hai năm.

Một người gặp phải biến cố như vậy, không suy sụp là không có khả năng, thượng tướng tinh minh khí thế năm xưa hiện giờ đã biến thành một người đàn ông lôi thôi lếch thếch râu ria xồm xoàm. Bất quá suy sụp thì suy sụp nhưng sau khi xuất ngũ Trát Lạp Đức vẫn không từ bỏ tìm kiếm phương pháp để hồi phục dị năng, lần này ông tới Á Tinh cũng vì mục đích đó.

Á Tinh là hành tinh mật dịch nổi danh, trên tinh cầu thường xuyên có hội đấu giá những thứ mới mẻ, lần này Trát Lạp Đức nghe thấy có một phòng đấu giá ở Á Tinh chuẩn bị đấu giá một kiện bảo bối có thể trọng tổ dị năng nên mới từ Phan Đa Lạp Tinh xa xôi chạy tới.

Kết quả thứ gọi là bảo bối kia căng bản chỉ là thuốc giả chả có xú tác dụng nào, thấp thỏm chờ mong cuối cùng lại đụng trúng thuốc giả, thượng tướng tinh minh phần nộ tới mức suýt chút nữa kim không được chạy tới phá nát phòng đấu giá kia.

Làm một người vốn có dị năng cường đại đột nhiên không có cách nào sử dụng dị năng chẳng khác nào chặt bỏ tay chân đối phương. Lại một lần tổn công vô ích, thất vọng quay về, Trát Lạp Đức định tới một quán rượu ở khu mật dịch nhậu một bữa say mềm, đột nhiên dị năng bế tắc trong cơ thể ần ần có chút chấn động làm Trát Lạp Đức sững sốt.

Có tinh thần lực của một người nào đó kích động dị năng vốn bị phong bế của ông...

Trát Lạp Đức kích động tới mức không kịp nhìn xem đây rốt cuộc là nơi nào, thấy phòng bảo vệ ở cạnh cổng không có người nào, ông liền không mời mà tới, lần theo phương hướng xuất hiện cỗ tinh thần lực kia đi tới.... kết quả ông tìm thấy một thanh niên nhân loại đang hát ru cho ấu tử.

Hồngбет chính là ông vừa mới tìm thấy người, đối phương đã không ru tiếp nữa, mà cỗ tinh thần lực cường đại đến mức làm người ta khó tin kia cũng biến mất.

“Thực xin lỗi, xin hỏi ông tới có việc gì không?” Có người quang minh chính đại xông vào hội, còn trực tiếp xông vào tận phòng ngủ của ấu tử, Hạ Kỳ đuổi tới, có chút cảnh giác hỏi.

“Nếu không có chuyện liên quan tới hiệp hội bảo dưỡng ấu tử, xin ông mau rời đi.” Khó trách Hạ Kỳ không nể mặt như vậy, đối phương tự tiện xông loạn vào phân hội như vậy là không đúng, cộng thêm bộ dáng râu ria xồm xoàm nhếch nhác...

Mà câu đầu tiên của đối phương cũng làm Hạ Kỳ hết chỗ nói: “Đừng đừng đừng đừng, tổ tông a, cậu mau mau ru lại giai điệu vừa nãy đi...”

Trát Lạp Đức vô cùng kích động hiển nhiên không chú ý tới hình tượng của mình lúc này, vừa nghĩ tới thanh niên trước mắt có thể giúp mình khôi phục dị năng, Trát Lạp Đức liền kích động tới không thể kiềm chế.

Giống như người bị lạc giữa sa mạc sắp chết khát đột nhiên phát hiện một mảnh ốc đảo vậy, khao khát muốn sống sẽ làm người đó liều mạng chạy tới trước.

Tạ Loan làm thủ thế im lặng, nhìn một vòng thấy nhóm ấu tử nằm trong ổ không bị đánh thức, anh dùng ánh mắt ra hiệu ra ngoài nói chuyện.

“A Loan, người này...” Hạ Kỳ muốn nói người này nhất định là quái nhân vô công rồi nghề nên mới đưa ra yêu cầu kỳ quái như vậy, thế nhưng Tạ Loan lắc đầu, Hạ Kỳ chỉ đành ngậm miệng nuốt những lời muốn nói trở lại.

Lúc này cũng ý thức được hành vi của mình có chút không ổn, cộng thêm thanh niên có ý tiếp tục hát ru, Trát Lạp Đức chỉ đành cố nén sốt sắng, hảo hảo giải thích nguyên nhân mình gấp gáp xông vào như vậy.

Đơn giản giải thích chuyện dị năng của mình bị phong ấn, cần tinh thần lực thông qua khúc hát ru của đối phương để phá giải. Không đề cập tới danh tính, Trát Lạp Đức sợ thanh niên sẽ lo ngại, vì thế ông chỉ dùng thái độ chân thành nhất của mình để đả động đối phương, chỉ cần đối phương nguyện ý giúp ông hồi phục dị năng, ông nguyện ý tiếp nhận bất cứ điều kiện gì.

Chuyện đối phương nói nghe có vẻ là thật, Tạ Loan cũng không để ý chút việc nhỏ như vậy. Cho dù là giả cũng không sao, cũng chỉ là vài câu hát ru mà thôi, Tạ Loan không nghĩ đây là việc khó.

“Điều kiện thì không cần đâu.”

“Như vậy không được.” Vừa nghe Tạ Loan nói vậy, Trát Lạp Đức cảm thấy mình chiếm tiện nghi: “Cậu cứ ra yêu cầu đi, tôi lấy... khụ, tôi sẽ nhất định sẽ hoàn thành.”

Suýt chút nữa đã lỡ miệng nói “tôi lấy thân phận thượng tướng ra đảm bảo”, Trát Lạp Đức vội vàng nuốt xuống những lời này.

Tạ Loan trầm mặc nhìn người đàn ông râu ria xồm xoàm có chút lồi thối trước mặt, kỳ thực trong lòng có chút rối rắm. Nhìn bộ dáng đối phương thì hẳn là điều kiện sống không được tốt lắm, Tạ Loan thực khó nghĩ ra mình nên đưa ra yêu cầu gì thì thích hợp.

Không quá đơn giản làm đối phương cảm thấy mình có lệ, đồng thời cũng không tạo thành áp lực quá lớn.

Trầm mặc suy nghĩ, đột nhiên ánh mắt Tạ Loan dừng lại trên người đối phương một chút, linh quang trong đầu chợt lóe, nghĩ một phương pháp phù hợp với cả hai yêu cầu kia.

“Phân hội chúng tôi vừa vặn thiếu một bảo vệ gác cổng, không bằng ông ở lại làm việc một năm đi.” Tạ Loan nghĩ nghĩ, tuy quần áo có chút lồi thối nhưng thể trạng thoát nhìn không tệ lắm, làm bảo vệ cũng dư dả, chỉ cần bảo đối phương chỉnh trang lại hình tượng một chút là ổn rồi.

Trát Lạp Đức, tiền thượng tướng tinh minh kiêm thống soái cao nhất của quân đội liên hợp tinh minh: “...”

12. Chương 11: Ya Yi

Bảo vệ gác cổng?

Nghe thấy lời Tạ Loan, tầm mắt Hạ Kỳ chuyển về phía nam nhân lồi thối lệch thẹo, nhìn kỹ vài giây rồi cuộc cũng lộ ra biểu tình đồng ý.

Bỏ đi dáng vẻ nhếch nhác bên ngoài, Hạ Kỳ có thể nhìn ra đối phương thường xuyên rèn luyện thân thể, thể trạng không tồi, quả thực có thể đảm nhiệm chức vụ bảo vệ gác cổng.

Từ hành vi kiên trì muốn báo đáp, Hạ Kỳ cảm thấy hành vi tự tiện xông vào công hội của đối phương không thỏa đáng cho lắm, thế nhưng tâm địa hẳn là không xấu, thậm chí còn khá trung thực.

Người trung thực thì rất tốt. Nghĩ đến đây, Hạ Kỳ liền mở miệng nói: “Tiền lương bảo vệ phân hội thấp hơn bảo mẫu một chút, bất quá cũng được 3000 điểm tín dụng, hơn nữa còn được bao ăn bao ở.”

“Nếu hoàn thành tốt công việc, một năm sau có thể thương lượng tăng lương.” Đây không phải Hạ Kỳ tự tiện quyết định mà trước lúc tiến hành phỏng vấn nhân viên mới, Tạ Loan đã từng nói qua.

Sở dĩ nói vậy bởi vì Hạ Kỳ cảm thấy người trước mặt giống người thất nghiệp, phỏng chừng bởi vì mất đi dị năng nên mới chị cố chủ đuổi việc, sống rất cực khổ. Nếu đối phương chịu làm việc tốt, một năm sau muốn tiếp tục ký kết đối phương cũng không phải không được.

Bảo vệ gác cổng, tiền lương 3000 điểm tín dụng— thượng tướng tinh minh từng dẫn dắt quân đội liên hợp làm vô số dịch nhân phải chạy trốn chết cơ hồ là gây đờ cán cuộc nghe hai người nói, sau đó cố gắng hoạt động cơ mặt có chút cứng ngắc của mình, gật gật đầu, một lúc lâu sau mới gian nan phát ra một thanh từ khẽ rằng: “...tốt.”

Vốn Trát Lạp Đức đã chuẩn bị tốt tâm lý, bất luận thanh niên trước mắt muốn bao nhiêu tiền tài, ông tuyệt đối cũng không chút chớp mắt đáp ứng. Thế nhưng Trát Lạp Đức không thể nào ngờ được, thanh niên nhân loại này căn bản không phản ứng theo lối thông thường!

Vì khôi phục dị năng, yêu cầu này không đáng kể chút nào, Trát Lạp Đức thầm thuyết phục chính mình.

Không phải chỉ ở lại phân hội bảo dưỡng ấu tể này làm bảo vệ hơn một năm thôi sao, bảo vệ thì sao chứ, bảo vệ cũng là nghề...

Nghề nghiệp nào cũng đáng tôn trọng cả. Nghĩ thông suốt điểm này, tâm tình hỗn loạn của Trát Lạp Đức rốt cuộc cũng bình phục lại một chút.

“Vậy ký hợp đồng đi.” Hạ Kỳ trước giờ vẫn luôn là người thẳng thắn, vừa nghe đối phương đáp ứng liền quay về văn phòng lấy hợp đồng tới.

Nam nhân râu ria xồm xoàm không thèm đọc nội dung, trực tiếp ký tên. Chữ ký là ba chữ “Trát Lạp Đức”, dù sao trên tinh tế cũng có rất nhiều người tên này, ông cũng không cố ký.

“Trát Lạp Đức...?” Nhìn thấy cái tên trên hợp đồng, Hạ Kỳ không khỏi có chút kỳ dị liếc nhìn đối phương, tựa hồ đang cảm thán gì đó.

Cùng tên là Trát Lạp Đức, sao một người là thượng tướng tinh minh, đại anh hùng gìn giữ nền hòa bình tinh tế, một người lại đáng thương đến vậy a...

“Sao vậy?” Chú ý tới phản ứng của Hạ Kỳ, Tạ Loan hỏi.

“Không có gì.” Hạ Kỳ lắc đầu: “Chỉ là tên đồng sự mới giống tên một người anh hùng mà chị rất sùng bái, tướng quân Trát Lạp Đức của tinh minh, chị chính là fan hâm mộ của ông ấy!”

Hạ Kỳ nói là thực lòng, cư dân nào của tinh tế cũng biết thượng tướng Trát Lạp Đức, thống soái quân đội liên hợp chưa từng bị đánh bại, thuận lợi hoàn thành hơn mười lần hành động, phải nói là uy danh vô cùng hiển hách.

Bất quá tướng quân Trát Lạp Đức là một người rất kín tiếng, vì thế đại đa số mọi người chỉ nghe danh chứ chưa thấy mặt bao giờ, bất quá vẫn không ảnh hưởng tới chuyện đối phương trở thành đối tượng được đồng đảo thế hệ trẻ tôn sùng.

Nam nhân trung niên râu ria xồm xoàm bên cạnh nhin không được có chút biến đổi biểu tình, miệng hơi há ra, bất quá cuối cùng cũng không phát ra âm thanh nào.

Ông chính là bản nhân a! Bị ánh mắt thương cảm “đồng tên khác mệnh” của Hạ Kỳ tia trúng, Trát Lạp Đức có chút nội thương.

Ký hợp đồng xong, Tạ Loan liền bắt đầu trò chuyện với đối phương: “Tinh thần lực mà ông nói vừa nãy tôi không hiểu lắm, chính là ông nói dùng khúc hát ru kia dẫn đường... xác định chỉ cần vậy là được à?”

Nếu đối phương chịu ký hợp đồng thì thuyết minh những chuyện đối phương vừa nói đều là thật, bất quá Tạ Loan hoàn toàn không có khái niệm gì về tinh thần lực cả.

Hạ Kỳ cũng có chút nghi vấn, cô chỉ là người thường không có khả năng khai phá dị năng, tuy có chút kinh ngạc với lời Trát Lạp Đức nhưng cô cũng chỉ có chút khái niệm mơ hồ về chuyện này mà thôi.

Tựa như cô hoàn toàn không biết một người có thể sử dụng tinh thần lực để khai thông dị năng bị phong bế của người khác thì cần phải có cấp bậc tinh thần lực thế nào.

Đối phương có tinh thần lực đáng sợ như vậy lại nói mình không hiểu biết?? Trát Lạp Đức sửng sốt, lại mình biểu tình nghi hoặc của Hạ Kỳ ở bên cạnh, ông rốt cuộc nhận thức được vấn đề.

Trong đầu hai người này căn bản không hề có tri thức về phương diện này, hơn nữa thanh niên nhân loại trước mặt có một bảo tàng khổng lồ mà không hề hay biết gì cả.

“Tinh thần lực là cột trụ sử dụng dị năng, vừa nãy lúc hát ru cậu đã vô thức phát ra.” Loại tinh thần lực có cấp bậc cao như vậy, lúc đầu Trát Lạp Đức còn có chút hoài nghi thanh niên tóc đen trước mắt không phải nhân loại mà là một chủng tộc nào đó nguy trang.

Thế nhưng xét về phương diện tinh thần lực, ngoại trừ chủng tộc nhân ngư có ưu thế vượt trội hơn các chủng tộc khác thì tựa hồ không còn chủng tộc nào có tinh thần lực dọa người như vậy.

Nghe thấy thuyết pháp này, Tạ Loan không khỏi có chút khựng lại, lời đối phương làm anh liên tưởng với hai chuyện.

Quả thực mỗi lần anh hát ru, nhóm ấu tể luôn ngoan ngoãn ngủ say. Lúc đầu Tạ Loan nghĩ là vì hát ru có tác dụng, thế nhưng nếu ẩn theo cách nói của đối phương thì nguyên nhân chân chính không phải hát ru mà là tinh thần lực vô thức dẫn dắt.

Một chuyện khác thì đã khá lâu, Tạ Loan nghĩ tới chuyện mình sửa thiết bị tuần hoàn nước. Khi đó anh đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, hiện giờ ngẫm lại rất có thể là vì tiêu hao tinh thần lực...

Chính mình ở thế giới này hẳn là có được dị năng, Tạ Loan nghiêm túc nghĩ lại hai chuyện mình vô thức sử dụng dị năng, kết quả tổng kết được hoàn toàn là chủ nghĩa duy tâm.

Đầu tiên, anh có ý niệm khá mãnh liệt với chuyện đó, hơn nữa còn cần tập trung tinh thần muốn hoàn thành việc đó. Bất quá ngẫm lại cảm giác mệt mỏi khi chỉnh sửa thiết bị tuần hoàn, Tạ Loan hiểu được năng lực này có giới hạn rất lớn, đại khái chỉ có thể sử dụng ở những việc nhỏ mà thôi.

“Hiểu đại khái rồi.” Tạ Loan gật đầu. Nếu suy nghĩ của anh đúng thì hẳn không cần hát ru cũng có thể giúp đối phương khôi phục dị năng.

Hát ru cho ấu tể thì không sao cả, thế nhưng ru một người trưởng thành.... Trừ phi không có cách nào khác, Tạ Loan vẫn không muốn làm vậy.

Sự tình liên định như vậy, trước khi bắt đầu làm việc, Tạ Loan bảo Trát Lạp Đức nhanh chóng chỉnh trang hình tượng, thuận tiện phát cho đối phương hai bộ quần áo.

Người thô kệch chỉnh trang hình tượng xong thì vẫn như cũ là người thô kệch, bất quá không còn lôi thôi lếch thếch nữa. Chờ đến khi mặc quần áo lao động chân chính ngồi trong phòng bảo vệ, Trát Lạp Đức không khỏi có chút hoảng hốt.

Ông đường đường là thượng tướng từng được trao tặng huy chương quân sự cao nhất của tinh minh, đường đường là thống soái quân đội liên hợp tinh minh, thế nhưng lại làm bảo vệ gác cổng ở một phân hội bảo dưỡng ấu tể không hề có chút danh tiếng...! Việc này nói ra, ngay cả bản thân ông cũng không dám tin.

Nói tới việc này, Trát Lạp Đức không khỏi nhớ tới một thuộc hạ cũ, đối phương hiện giờ đã thăng lên quân hàm thiếu tướng. Theo ông biết thì đối phương nhận lời mời tới một phân hội bảo dưỡng ấu tể nằm trong top mười tinh tể đảm nhận chức vụ giáo viên chuyên chỉ dạy trụ cột chiến đấu cho tể tể, tiền lương khoảng mấy chục vạn điểm tín dụng.

Không có đối tượng so sánh sẽ không đau lòng, giờ nghĩ tới mỗi tháng mình chỉ được trả có 3000 điểm tín dụng, Trát Lạp Đức lại càng buồn bực hơn.

Bất quá buồn bực thì buồn bực, làm một quân nhân, Trát Lạp Đức sẽ không làm ra hành vi chênh mảng nhiệm vụ. Nếu đã tiếp nhận nhiệm vụ này thì ông sẽ tận trung với cương vị của mình.

Ông muốn thử xem kẻ nào không có mắt dám vào đây kiểm chuyện, làm thượng tướng ở tinh minh nhiều năm như vậy, những thứ khác Trát Lạp Đức không có, nhưng xét về vũ lực thì tuyệt đối không thiếu.

...

Sau vài ngày, ấu tể nặc khắc tư được đặt trong phòng giữ ấm rất cuộc cùng có thể sinh hoạt ở bên ngoài. Bất quá bởi vì có chút lo lắng nên Tạ Loan cắt một bộ quần áo của mình thành một cái áo choàng nhỏ khoác lên người ấu tể, sau đó mới ôm ấu tể nặc khắc tư ra ngoài.

“Y a.” Lúc thanh niên ngồi xổm thắt áo choàng cho mình, ấu tể nặc khắc tư mở to đôi mắt xanh nhạt nhỏ giọng kêu một tiếng.

Ngón tay trắng nõn thon dài của thanh niên dao động ngay trước mắt, đồng tử dựng thẳng của ấu tể nặc khắc tư vô thức co rút, muốn lưu lại hơi thở dấu hiệu trên người thanh niên, vì thế nó liền lè lưỡi liếm đầu ngón tay thanh niên một chút.

Như vậy sẽ không sợ nữa, nó có thể lần theo dấu hiệu tìm được người.

Giúp ấu tể nặc khắc tư mặc áo choàng, Tạ Loan đột nhiên cảm giác đầu ngón tay truyền tới chút ướt át, sau khi buộc nút thắt xong, anh liền xoa xoa lưng ấu tể: “Ya Yi.”

Tạ Loan ôn nhu gọi tên ấu tể nặc khắc tư, tên này không phải người trong phân hội đặt mà là nhân viên tinh minh lúc chuyển quả trứng tới đã báo danh.

Nghe nói lúc tìm được quả trứng ấu tể này trong đồng phế tích, bọn họ còn tìm thấy một chiếc vòng cổ ở bên cạnh, trên mặt dây có khắc hai chữ Ya Yi.

Hiện giờ là thời gian nhân viên phân hội chuẩn bị cùng ăn trưa, từ phòng bảo vệ tiến vào phòng chăm sóc ấu tể, Trát Lạp Đức liếc mắt liền nhìn thấy ấu tể nặc khắc tư khoác áo choàng được Tạ Loan ôm trong lòng, ánh mắt không khỏi trợn to.

Ấu tể chủng tộc nặc khắc tư—?!

Trát Lạp Đức biết chuyện chủng tộc gần như diệt tộc này có để lại một quả trứng ấu tể có lực sinh mệnh mong manh, ông cũng biết nhân viên tinh minh đã đưa quả trứng kia đến phân hội bảo dưỡng ấu tể, thế nhưng ông nhớ hình như là phân hội xếp hàng thứ ba ở tinh tế, sao hiện giờ lại chạy tới đây?

Hơn nữa quả trứng kia còn thành công ấp nở, đây mới là chuyện không thể tin được... trước kia phản ứng sinh mệnh của quả trứng mỏng manh thế nào, Trát Lạp Đức biến rõ.

“Ư ô.” Nghe thanh niên gọi tên mình, ấu tể nặc khắc tư lập tức kêu một tiếng, cái đuôi bông xù cũng lắc nhẹ.

Nhìn thanh niên nhân loại cách mình không xa cẩn thận ôm ấu tể nặc khắc tư trong lòng, tựa hồ sợ ấu tể bị cảm lạnh mà dùng nhiệt độ cơ thể sưởi ấm cho nó, Trát Lạp Đức nhìn không được giật giật khóe mắt.

Người này rất cuộc có biết chủng tộc nặc khắc tư là dạng chủng tộc gì không vậy, thế nhưng vẫn đối đãi với nó hệt như ấu tể bình thường... không biết vì cái gì, Trát Lạp Đức có dự cảm có chuyện sắp phát sinh.

13. Chương 12: Quan Hệ

Hiện giờ là thời gian dùng cơm của nhân viên, sau đó là thời gian uy thực cho nhóm ấu tể. Ấu tể nặc khắc tư phá xác còn chưa được nửa tháng, Tạ Loan không quá yên tâm nên dứt khoát mang theo bên người để tiện chăm sóc.

Tuy theo lời Hạ Kỳ, hiện giờ ấu tể này đã có thể tự do hoạt động bên ngoài phòng ấm, bất quá Tạ Loan cảm nhận được không khí bên ngoài lạnh cỡ nào, vừa nhìn thấy ấu tể nặc khắc tư, phản ứng đầu tiên của anh chính là dùng nhiệt độ cơ thể ủ ấm cho đối phương.

Có đôi khi Tạ Loan sẽ kéo khóa kéo áo khoác xuống thấp một chút rồi đặt ấu tể nặc khắc tư vào bên trong. Tỷ như hiện giờ đang ăn cơm, Tạ Loan chính là làm như vậy.

“Hôm nay ông có lộc ăn a, nhà đầu tư khiêm phó hội trưởng của chúng ta tự mình xuống bếp, nói trước, lát nữa ông không được giành giật đấy.” Hạ Kỳ nói với Trát Lạp Đức, bởi vì trong số nhân viên thì chỉ có người này vì nhận chức sau nên chưa từng nếm qua bữa ăn đặc biệt. Những người khác đều đã được trải nghiệm, hiện giờ đã có thể khắc chế một chút.

Sau khi cạo râu xong, nam nhân trung niên thoát nhìn có chút oai hùng thực phối hợp gât đầu, thuận miệng đáp lại. Trát Lạp Đức không để ý lắm, trong lòng thầm nghĩ, mình thân là thượng tướng tinh minh, có thứ gì tốt mà chưa từng nếm qua, ngay cả con cua hoàng kim có giá vẫn vụn vặt ông cũng ăn không ít, việc gì phải tranh giành cơm của nhân viên chứ.

Bất quá mặc dù là vậy, Trát Lạp Đức vẫn rất lịch sự không biểu lộ ý tưởng này ra ngoài.

Thế nhưng chờ đến khi Hạ Kỳ bưng các đĩa thức ăn từ phòng bếp ra, còn chưa đi tới bàn Trát Lạp Đức đã bị mùi thơm câu dẫn tới ngứa ngáy hết cả người. Đợi đến lúc Hạ Kỳ đặt thức ăn xuống bàn, Trát Lạp Đức thực sự nhịn không được chuyển dời tầm mắt nhìn qua, nháy mắt có cảm giác cơn sâu tham ăn trong bụng bị đánh thức, cảm giác đói khát cũng tăng lên rõ rệt.

Mùi thơm mê này làm sao làm ra được vậy? Rõ ràng Trát Lạp Đức nhận ra hết các loại nguyên liệu nấu ăn nhưng lại có cảm giác hoài nghi với nhân sinh. Ngay cả ấu tể nặc khác tư trong áo thanh niên cũng không thêm chú ý, tầm mắt chăm chú nhìn thức ăn trên bàn, nhịn không được nuốt nuốt nước miếng.

Nhìn dáng vẻ đồng sự mới, những người khác hoàn toàn không bắt ngờ chút nào, bởi vì lần đầu tiên được nếm thử tay nghề nấu bếp của phó hội trưởng, biểu hiện của bọn họ còn khoa trương hơn... lúc ăn ngụm đầu tiên, bọn họ suýt chút nữa đã nuốt luôn đầu lưỡi của mình.

“Nếu mỗi ngày có thể ăn cơm đặc biệt, cho dù làm không lương tôi cũng nguyện ý a!” Phùng Văn Tiên mới nhận chức kể toan thực lòng nói, phải đợi dọn món lên hết mới được động đũa, thế nhưng hiện giờ anh đã sắp không nhịn được.

Nghe vậy, nhân viên mới Trịnh Chu ở bên cạnh tuy không lên tiếng phụ họa nhưng biểu tình rõ ràng là rất đồng ý.

Tạ Loạn nghe vậy thì cười cười: “Mỗi ngày không được, lúc rảnh thì có thể... chờ sau này tình huống tài chính của phân hội tốt một chút, chúng ta sẽ tuyển thêm một người phụ trách nấu cơm, đến khi đó tôi sẽ dạy người đó nấu ăn.”

Kỳ thực những món mà Tạ Loạn làm đều là những món ăn rất bình thường ở địa cầu, tôm rim, sườn chua ngọt, cà xào tương. Về phần vì sao Phùng Văn Tiên lại có bộ dáng như quỷ đói tám trăm năm dầu thai như vậy thì hiển nhiên có nguyên nhân.

Ngày đầu tiên tới thế giới này, lúc được Hạ Kỳ dẫn tới phòng trữ vật, Tạ Loạn phát hiện ẩm thực bên này lạc hậu hơn nhiều so với trái đất.

Thế giới bên này hiển nhiên cũng có giới ẩm thực, thế nhưng lại không quá phát đạt, phần lớn mọi người đều dùng dịch dinh dưỡng để giải quyết ba bữa cơm hằng ngày. Tới tiệm ăn cơm là rất hiếm, bình thường một gia đình chỉ tới tiệm cơm một hai lần một tuần mà thôi.

Hương vị dịch dinh dưỡng Tạ Loạn đã thử qua, tối hôm đó Hạ Kỳ lấy một hộp dinh dưỡng nhỏ trong phòng trữ vật đưa cho anh, nói là phần ăn tháng này.

Làm một cư dân Trung Quốc địa cầu, Tạ Loạn nếm thử một ngụm, sau đó biểu thị dịch dinh dưỡng ở thế giới này thực sự không thể nào tiếp nhận được.

Dịch dinh dưỡng có dạng sền sệt, uống vào có chút giống nước, cảm giác nhạt nhẽo hết như uống nước cháo vậy. Tuy thứ này quả thực có thể mang tới cảm giác no bụng, cũng cung cấp đủ dinh dưỡng nhưng hoàn toàn không có cảm giác hạnh phúc của bữa cơm.

Đương nhiên là đối với Tạ Loạn mà thôi, người bên thế giới này tựa hồ đã quen như vậy, hiện tại không hề có dấu hiệu muốn thay đổi.

Nguyên liệu nấu ăn mặc dù có rất nhiều nhưng không có thứ nào mới lạ, những nguyên liệu thông dụng bên địa cầu có thể dễ dàng tìm thấy. Vì thế sau khi kiểm được thùng vàng đầu tiên ở thế giới này, Tạ Loạn lập

tức bắt tay cải thiện bữa ăn của mình cùng nhân viên phân hội— vì thế mới có cảnh tượng hôm nay.

Chờ thức ăn được dọn lên hết, mọi người bắt đầu động đũa dùng cơm, Phùng Văn Tiên nhin không được nói: “Nếu ngày nào đó phó hội trưởng không đầu tư phân hội nữa mà chuyển qua kinh doanh tiệm cơm, tôi dám cam đoan tiệm cơm này tuyệt đối sẽ kiếm vàng đầy bát, nổi danh khắp Á Tinh!”

Có lẽ không chỉ là Á Tinh, trực tiếp nổi danh khắp tinh tế cũng rất có thể. Dù sao thì Phùng Văn Tiên cảm thấy thức ăn trong mấy tiệm cơm kia thực không xứng với cái giá của nó, trước kia anh cảm thấy rất ngon thế nhưng từ lần đầu tiên được ăn cơm do phó hội trưởng tự tay xuống bếp thì không còn suy nghĩ đó nữa.

Những món ăn trong tiệm cơm cơ bản là nấu chín nguyên liệu nấu ăn rồi trộn với gia vị, tất cả nguyên liệu đều chế biến theo một cách như vậy, có khác biệt chẳng qua chỉ là loại gia vị cho vào cuối cùng mà thôi.

Thẳng đến khi được ăn cơm nhân viên, Phùng Văn Tiên mới biết hóa ra thức ăn có thể có đầy đủ sắc hương vị như vậy, quả thực là biến chuyện ăn cơm thành một loại hưởng thụ!

Tiền thượng tướng tinh minh vừa nãy còn không quá để tâm tới lời Hạ Kỳ sớm đã giống như những người khác cúi đầu ăn cơm, sợ lơ là sẽ mất phần, hiện giờ nghe thấy lời Phùng Văn Tiên, ông còn gật gật đầu biểu thị đồng ý.

Gì mà cua hoàng kim vài vạn điểm tín dụng chứ, trừ bỏ chất thịt tươi mới thì căn bản không thể so với những món mà ông đang ăn— cặm cùi ăn phần cơm nhân viên hôm nay, Trát Lạp Đức đột nhiên cảm thấy những thứ tốt mà mình ăn trước kia đều biến thành cơm cà cháo hoa.

Tạ Loan đương nhiên không có khả năng từ bỏ việc phát triển phân hội chuyển qua kinh doanh tiệm cơm, bất quá lời nói của vị nhân viên mới này làm trong lòng Tạ Loan xuất hiện vài ý tưởng.

Ngành ẩm thực bên thế giới này có khả năng phát triển rất lớn, tuy anh không có khả năng tự mở tiệm cơm nhưng sau này có thể đầu tư vào lĩnh vực này một chút đi...?

Dù sao thì cũng đâu có ai chê có nhiều tiền, Tạ Loan suy nghĩ một chút, nếu muốn phát triển phân hội thành công lọt vào top phân hội tinh minh thì cần rất nhiều tài chính.

Cách tốt nhất là tăng đầu thu vào tiết kiệm chi tiêu, muốn ấu tể trong phân hội có được cuộc sống tốt, tiết kiệm là không có khả năng. Như vậy, Tạ Loan chỉ có thể nghĩ cách kiếm nhiều tiền hơn.

Vẫn chưa có kế hoạch rõ ràng nên tạm thời đặt chuyện này trong lòng, sau khi ăn cơm cùng uy thực cho nhóm ấu tể xong, Tạ Loan liền bắt đầu công việc quan trọng của hôm nay— quay đoạn phim tuyên truyền.

Phân hội bảo dưỡng ấu tể của bọn họ nằm ở Á Tinh, ở tinh tế có nhiều phân hội bảo dưỡng ấu tể như vậy, muốn nhóm cha mẹ đột nhiên chú ý tới một phân hội không hề có danh tiếng hiển nhiên là chuyện không có khả năng, vì thế trước khi trang trí tổng thể phân hội Tạ Loan đã nghĩ tới kế hoạch tuyên truyền.

Phân hội có sẵn thiết bị quay hình, nó tương tự với cameras ở địa cầu, Tạ Loan liền sử dụng nó.

Tạ Loan cầm cameras cúi đầu nhìn ấu tể nặc khắc tư dùng hai chân trước bấu lấy phần dây kéo, cứ vịn an phận nằm yên ở đó.

“Ư ô.” Cảm nhận được tầm mắt thanh niên, ấu tể tròn vo mũm mĩm đang bấu lấy áo khoác thanh niên ngẩng đầu lên, đồng tử dựng thẳng nhìn chằm chằm thanh niên, sau đó từ cổ họng phát ra tiếng kêu khe khẽ.

Đối diện với đôi mắt xanh nhạt của bé con, Tạ Loan cảm thấy có chút lạnh băng, bất quá anh nhanh chóng dịu giọng nói: “Ngoan, lát nữa đừng để bị ngã xuống.”

Tay phải cầm camera, Tạ Loan không tiện nâng ấu tể, hiện giờ thấy ấu tể vững vàng bấu vào dây kéo áo khoác, Tạ Loan quyết định tiếp tục để nó ở trong áo khoác.

Ở trong áo khoác của anh sẽ ấm áp hơn bên ngoài một chút.

Không có tổ chất tự điều chỉnh thân nhiệt như những chủng tộc ngoại tinh khác, mùa đông ở tinh cầu này đối với Tạ Loan thực sự không dễ chịu.

Những nhân viên khác của phân hội đều mặc quần áo nhẹ nhàng thoải mái, chỉ có mỗi mình Tạ Loan mặc đồ vừa dày vừa nặng, đây là lần đầu tiên mọi người cảm thấy ngạc nhiên như vậy.

Sau khi rời khỏi vũ khí đặc chế, nhân loại thực sự là một chủng tộc quá nhỏ yếu... mỗi người trong phân hội đều cảm thán như vậy, thế nhưng bọn họ không hề khinh thường gì cả, bọn họ biết rất rõ phân hội có thể phát triển được như vậy chính là công lao của Tạ Loan.

Nhìn Tạ Loan lúc quay hình cũng mang theo ấu tể nặc khắc tư ở bên người, vì không muốn quấy rầy công việc của đối phương, Trát Lạp Đức quyết định chờ sau này có cơ hội sẽ nói chuyện chủng tộc nặc khắc tư sau.

Tình huống hiện giờ vẫn còn rất yên ổn, ông cũng không sốt ruột.

Quá trình quay chụp cùng chế tác đoạn phim tuyên truyền đương nhiên cần có chút kỹ xảo. Tuy phân hội bọn họ đã được trang hoàng lại, mặt tiền trở nên dễ nhìn, hoàn cảnh bên trong cũng tốt hơn, thế nhưng thiết bị cùng công trình vẫn còn khiếm khuyết rất nhiều, so với những phân hội khác vẫn còn rất đơn sơ.

Tạ Loan tận lực lựa chọn những góc độ quay hình có thể tôn lên ưu điểm của phân hội, trừ bỏ quay hình còn chọn những vị trí tốt để chụp ảnh, sau đó mới đưa lên quang não bắt đầu cắt nối biên tập đoạn phim cùng chỉnh sửa ảnh chụp.

“Sẽ post lên du tinh à?” Hạ Kỳ sắp qua hỏi.

Những đoạn phim tuyên truyền hoặc thông báo này nọ, đại đa số phân hội bảo dưỡng ấu tể đều tuyên bố trên du tinh. Du tinh là mạng internet lớn nhất trên tinh tế, tuyên truyền trên du tinh có thể xem là phương pháp nhanh và tiện nhất.

Tạ Loan gật đầu, đổi tên tài khoản du tinh mình lập trước đó thành “Hiệp Hội Bảo Dưỡng Ấu Tể - Vân Bảo”, sau này tài khoản du tinh này sẽ là tài khoản chính thức của phân hội bọn họ.

Là nick mới đăng ký không lâu đương nhiên không có nhiều người chú ý. Hiện giờ không có cách nào tự tuyên truyền, sau khi post đoạn phim cùng hình chụp lên du tinh, Tạ Loan liền gửi cho nick hỗ trợ của “Hiệp Hội Bảo Dưỡng Ấu Tể”, đó là một tài khoản quản lý của tinh minh có nghĩa vụ giúp đỡ các phân hội làm tuyên truyền.

Được tài khoản này share tin thì ít nhiều sẽ có chút hiệu quả tuyên truyền. Tạ Loan định chờ xem hiệu quả tuyên truyền thế nào, nếu thực sự không tốt thì phải nghĩ tới cách dùng tiền để quảng cáo.

Muốn quảng cáo trên du tinh kỳ thực cũng không quá khác biệt với mua thủy quân trên weibo, một là mua bên bên phía chính phủ, hai là liên hệ với doanh tiêu. Thế nhưng giá cả quảng cáo trên du tinh thực sự quá đắt đỏ, nếu không nhất thiết thì Tạ Loan muốn tận lực tiết kiệm một chút, dù sao giai đoạn khởi đầu có rất nhiều việc cần chi tiền.

Sau khi post đoạn phim cùng hình ảnh tuyên truyền, Tạ Loan cũng không canh giữ trước quang não chờ xem hiệu quả mà tiếp tục làm những việc mình cần làm, quay về phòng chăm sóc ấu tể. Ngược lại Hạ Kỳ thì có chút khản trương, cứ cách một lúc lại chạy tới văn phòng xem.

Thế nhưng vô luận Hạ Kỳ khản trương thế nào, lượt share cũng chỉ có nick hỗ trợ, yêu thích cũng chỉ có mười mấy cái, thế nhưng phần lớn đều là do những phân hội khác thân thiện like giúp!

Hạ Kỳ không khỏi cảm thấy có chút thất vọng, cả người ỉu xiu, lúc ăn cơm tối mọi người liếc mắt một cái liền nhận ra được.

Bị Phùng Văn Tiên hỏi nguyên nhân, Hạ Kỳ liền nói ra, nói xong thì nhanh chóng điều chỉnh lại tâm tình của mình.

Kỳ thực đây là chuyện bình thường, Hạ Kỳ biết, Tạ Loan cũng biết.

Quả nhiên số tiền này không thể nào tiết kiệm được... cũng có thể coi là nằm trong dự tính, Tạ Loan bình tĩnh tiếp nhận, chuẩn bị sáng mai sẽ mua quảng cáo.

Nghe nhóm đồng sự lên tiếng an ủi, Trát Lạp Đức ở bên cạnh không nói tiếng vào, chỉ yên lặng liếc nhìn quang cảnh xung quanh.

Đợi đến buổi tối đi ngủ, ngồi trong phòng bảo vệ, Trát Lạp Đức mới lôi chiếc thông tấn khí đã một đoạn thời gian không dùng tới ra. Cầm thông tấn khí nhưu mày suy nghĩ vài giây, cuối cùng Trát Lạp Đức quyết định liên lạc với một người khá đáng tin.

Với quy luật làm việc cùng nghỉ ngơi của quân nhân, La Ân vừa mới được thăng chức trung tướng tinh minh mới nằm xuống giường ngủ được mấy chục phút thì bị âm thanh từ thông tấn khí đánh thức, cái tên xuất hiện trên màn hình làm anh lập tức không còn chút buồn ngủ nào.

“Thống soái, anh đang ở đâu vậy?! Tôi biết anh bận rộn nhưng anh không thể không nói tiếng nào đã biến mất hơn một tháng như vậy a.” Trung tướng trẻ tuổi La Ân cào cào mái tóc bởi vì nằm mà có chút rối loạn của mình, ở quân bộ anh có thể xem là được một tay Trát Lạp Đức đề bạt thăng tiến, vẫn luôn kính trọng Trát Lạp Đức.

“Cho dù không có dị năng, bên quân bộ có người nào không khách khí với anh chứ. Dù sao hiện giờ cũng là thời đại hòa bình, mấy năm nay cũng không phát sinh trận chiến nào lớn, ngài xuất ngũ vừa vặn cũng có thể nghỉ ngơi một phen, cứ coi như mình xin nghỉ dài hạn đi...” Tối cuối cùng còn dùng tới kính ngữ, trung ấn La Ân cố gắng khuyên giải đối phương.

Vừa kết nối thông tin đã bị trách móc khuyên nhủ một phen, Trát Lạp Đức ghen vài giây mới nói: “Dị năng của tôi không bao lâu nữa sẽ khôi phục.” Ông dừng một chút rồi nói tiếp: “Không nói chuyện này, lát nữa cậu làm giúp tôi một chuyện, cậu dùng tài khoản du tinh của mình share đoạn phim tuyên truyền của một phân hội bảo dưỡng ấu tể gọi là Vân Bảo. Share xong nhớ gọi thêm đám nhóc kia, bảo chúng nó cũng share luôn.”

La Ân trung tướng bị lượng tin tức vừa nhận được chấn động có chút choáng váng, đầu tiên là vui sướng vì câu trước, thế nhưng lại bị câu sau làm mờ mịt không hiểu gì cả.

“Share đoạn phim tuyên truyền, đây là vì...” Mới định mở miệng hỏi, La Ân lại bị đối phương vô tình ngắt ngang.

“Bảo làm thì làm đi, nói nhiều như vậy làm gì.” Trát Lạp Đức miệng hùm gan sứa nói. Ông không thể nào nói mình đang làm bảo vệ của phân hội này, hơn nữa trước mắt còn là ăn nhờ ở đậu.

Trung tướng La Ân đang cầm thông tấn khí theo phản xạ rụt cổ: “Tôi share, tôi lập tức share ngay.”

Nói xong La Ân phát hiện thông tin đã bị cúp, buông thông tấn khí xuống, La Ân trung tướng bật dậy làm chuyện mình vừa đáp ứng.

Vì thế sáng hôm sau, du tinh liền bùng nổ một trận.

“Eo ơi eo ơi, phân hội bảo dưỡng ấu tể Vân Bảo kia rốt cuộc có hậu trường thế nào vậy?! Một trung tướng, một thiếu tướng, còn có ba bốn sĩ quan cấp tá share đoạn phim tuyên truyền của bọn họ a—!!”

“Theo tra xét trên tinh mạng thì phân hội này không nằm trong danh sách ba ngàn phân hội đứng đầu, cũng không biết là thế nào nữa.”

“Tình huống thế nào tôi không biết, thế nhưng tôi biết bối cảnh phân hội này có chút lợi hại.”

Những bình luận tương tự như vậy chiếm đại đa số ở phần bình luận bên dưới, share đã đạt tới vài ngàn, like thì càng khỏi phải nói.

Sáng sớm nay Hạ Kỳ vẫn chưa từ bỏ ý định lên du tinh xem thử, kết quả bị số liệu này làm trợn mắt há hốc, trực tiếp sưng sờ tại chỗ.

14. Chương 13: Ấu Tể Khó Đề

Mất thấy lượt share từ vài ngàn cấp tốc tăng lên mấy chục ngàn, Hạ Kỳ sưng sờ thật lâu, chờ đến khi hồi phục tinh thần thì lập tức ôm quang não chạy thẳng ra ngoài.

“Mau mau— mọi người mau đến xem này!” Trực tiếp ôm quang não tới phòng ở của nhóm ấu tể, Hạ Kỳ kích động đến không thể kiềm chế được gọi mọi người tới cùng xem lượt share du tinh của phân hội bọn họ.

Những người khác vốn không rõ lắm, thế nhưng lúc nhìn kỹ thì cũng bị những số liệu kia dọa hoảng.

Lượt share vẫn không ngừng tăng lên, trọng điểm là mấy tài khoản du tinh share lúc đầu, lick vào xem thông tin thì chứng nhận thân phận sáng chói đến mức làm người ta không thể nào bỏ qua.

“Này, này là tình huống gì vậy?” Trợn trừng hai mắt xác định mình thực sự không nhìn lầm, Trịnh Chu kinh ngạc há to miệng tới mức có thể nhét vừa một quả trứng.

Nhóm nhân vật lớn trong quân bộ tinh minh share đoạn phim tuyên truyền của phân hội bọn họ??!

Nhìn số lượng bình luận không ngừng gia tăng, ba người bị Hạ Kỳ gọi qua cũng đứng như trời trồng.

Này không có khả năng đi... không thể nào.... Mấy vị nhân vật lớn như tướng quân cùng sĩ quan cấp tá vì cái gì lại share giúp phân hội bọn họ chứ??

Biểu tình ba người có thể nói là sửng sốt không thôi, Hạ Kỳ đã bình tĩnh lại một chút nhìn mấy người ở đối diện, cảm thấy cách đó không lâu biểu tình của mình đại khái cũng là vậy đi.

Phản bình luận đại khái đều là vào thảo luận về bối cảnh phân hội bọn họ, nếu không phải Hạ Kỳ biết rõ phân hội mình căn bản không có hậu trường thì thực sự cũng tin tưởng cách nói kia.

Không, chờ đã...

Vốn phủ định suy luận này, thế nhưng lúc nhìn thanh niên nhân loại từ phòng ấu tể bước ra, Hạ Kỳ đột nhiên cảm thấy cần phải xác định lại.

Theo tầm mắt Hạ Kỳ, ba người đang sửng sốt đứng như trời trồng cũng chuyển tầm mắt về phía Tạ Loan.

Chẳng lẽ, nhà đầu tư của phân hội bọn họ kỳ thực ẩn giấu bối cảnh rất sâu...

Trong lòng đột nhiên xuất hiện ý tưởng này, ánh mắt nhóm Hạ Kỳ nhìn Tạ Loan lập tức có chút vi diệu.

Bị mọi người nhìn chằm chằm, Tạ Loan đi ngang qua liền liếc nhìn màn hình giả thuyết một chút, sau đó cũng sửng sốt.

“Này không có liên quan gì với tôi cả.” Đột nhiên hiểu ra vì sao đám người này lại nhìn mình kỳ quái như vậy, Tạ Loan liền giải thích.

Vậy việc này đúng là khó hiểu a...

Nghĩ thế nào cũng không truy ra được nguyên nhân hợp lý, trong lòng đám Hạ Kỳ tràn đầy nghi hoặc.

“Không nghĩ ra thì đừng g nghĩ.” Thực sự không nghĩ ra thì không cần tốn nhiều thời gian cùng tâm tư như vậy, Tạ Loan sửng sốt một chút rồi liền xem chuyện này là một chuyện kinh hỉ ngoài ý muốn: “Dù sao đó cũng là chuyện tốt đối với phân hội chúng ta.”

Hợp lý, Hạ Kỳ gật đầu.

Nói không chừng tên phân hội bọn họ trùng hợp lọt vào mắt vị trung tướng kia, sau đó nhóm cấp dưới vì muốn lấy lòng nên cũng share theo...

Càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, sau khi thành công tự thuyết phục chính mình, Hạ Kỳ nhanh chóng khôi phục tâm tình bình thường.

Tóm lại tuyên truyền có hiệu quả là tốt rồi.

Cứ việc đại đa số bình luận đều là những người tham gia giúp vui nhưng nó vẫn không trở ngại Hạ Kỳ kỳ vọng có các bậc phụ huynh nhìn thấy đoạn tuyên truyền này sẽ dẫn ấu tể tới gửi trong phân hội bọn họ.

Mà lúc này, tiền thưởng tướng tinh minh gây ra chuyện này lại đang ngồi trong phòng bảo vệ, hoàn toàn che dấu công lao cùng danh tiếng của mình.

Theo lượt share trên du tinh ngày càng tăng cao, cái tên phân hội Vân Bảo lần đầu tiên xuất hiện trước mắt mọi người. Tuy đoạn tuyên truyền được nhóm trung tướng quân bộ tinh minh share quả thực làm người ta kinh ngạc nhưng sau khi phút kinh ngạc qua đi, phần lớn mọi người sẽ bắt đầu chú ý tới bản thân phân hội này.

Đó là một phân hội không nằm trong danh sách ba ngàn phân hội đứng đầu tinh tế, một số người đã phát hiện điểm này.

Danh sách này do bên chính phủ tinh minh thông báo— danh sách xếp hạng phân hội bảo dưỡng ấu tể xuất sắc nhất tinh tế.

Tất cả những phân hội có tên trong danh sách đều được nhân viên của chính phủ kiểm tra đánh giá rồi xếp loại.

Muốn tham gia kiểm tra cần phải nộp đơn xin phép, đương nhiên là phải đạt đủ yêu cầu về trang thiết bị cùng công trình.

Có lẽ phân hội này không xin khảo hạch nên mới không lọt vào bảng xếp hạng, mới đầu cũng có người nghĩ vậy.

Bất quá nếu xem kĩ đoạn phim cùng hình ảnh tuyên truyền, tuy đã cố gắng tập trung đề cao ưu điểm của phân hội nhưng thiết bị cùng công trình vẫn rất đơn sơ, nhân viên công tác cũng không phải là bảo mẫu xuất sắc.

Đây là một phân hội bảo dưỡng ấu tể vô cùng bình thường.

Vô luận xem xét thế nào, tất cả mọi người đều cho ra kết luận này.

Vì thế chuyện này tới nhanh mà qua cũng nhanh.

Ngạc nhiên qua đi, phần lớn mọi người đều hiếu kỳ với phân hội bảo dưỡng ấu tể Vân Bảo, thế nhưng ấn tượng về nó ở trong lòng bọn họ thực sự vẫn rất nhạt nhẽo.

Đương nhiên cũng có vài tình huống ngoại lệ, này cần phải chuyển tới một nơi khác—

Ở Áo Nhĩ Đặc Tinh cách Á Tinh mấy hành tinh, trong một tòa biệt thự độc lập ở thành phố trung tâm đang phát sinh một màn tranh cãi gia đình.

“Nếu phân hội này cũng không được thì mau đổi phân hội khác đi, đừng lãng phí thời gian.” Trong phòng, một nam nhân mặc quần áo chỉnh chu sắc mặt lạnh nhạt nói.

Giọng điệu hoàn toàn không phải thương lượng mà càng giống như nói cho người đối diện biết nên làm gì.

Nữ nhân trẻ tuổi ở đối diện trầm mặc một hồi, sau đó mới chua xót nói: “Để thêm vài ngày nữa rồi hãy đổi, bảo bảo ở phân hội này còn chưa được ba tháng, nhanh như vậy đã phải đổi hoàn cảnh mới, sợ con nó không thích ứng được...”

Hai người trong phòng đều là người khó đề, chủng tộc này có đặc thù ngoại hình là mái tóc màu đỏ nhạt. Thời kỳ ấu tể sẽ có hình thái na ná như loài chim, trên người có lông tơ cùng lông vũ màu đỏ nhạt.

“Không thích ứng?” Nam nhân đột nhiên hơi cất cao âm thanh, biểu tình cũng trầm xuống, sắc mặt vô cùng khó coi: “Mặt mũi gia tộc sắp bị nó làm mất hết rồi, em nói cho anh nghe xem, có ấu tể khó đề nào đến ba tuổi mà vẫn không biết bay không hả? Tùy tiện nghĩ một chút em cũng biết rồi, hiện giờ mấy nhà khác đều đang cười nhạo nhà chúng ta kia kia.”

Bị quở trách như vậy, nữ nhân trẻ tuổi lại càng trầm mặc hơn, cô không có cách nào phản bác, cứ việc trong lòng cô thực sự không hề cảm thấy chuyện ấu tể nhà mình chậm chạp không học được cách phi hành là chuyện mất mặt.

“Tóm lại em cứ nhanh chóng đổi phân hội khác cho nó đi, nếu lần này vẫn không được, sau này em không cần nói chuyện của nó với anh nữa.”

Không khí trong phòng vô cùng căng thẳng, mà lúc này ở bên cạnh khe hở ở cửa phòng, một ấu tể khó dễ lông tơ đỏ nhạt hơi run run đôi cánh bé xíu của mình, ánh mắt đen láy của bé nhìn cửa phòng một hồi, sau đó lao đảo chạy ra phòng khách.

Tới một góc trong phòng khách, ấu tể khó dễ cúi gục đầu xuống, đột nhiên có chút giống một bé gà con bị mưa xối ướt nhẹp.

Tất cả những phân hội bảo dưỡng được xếp hạng hàng đầu ở tinh tế đều đã thử qua, đối với tình huống học mãi cũng không thể bay được của ấu tể nhà mình, Phù Á thực sự cũng không có cách nào.

Một năm trước cô từng dẫn ấu tể tới bệnh viện kiểm tra, theo báo cáo kiểm tra thì tình trạng phát dục cánh của ấu tể hoàn toàn không có vấn đề gì, thân thể vô cùng khỏe mạnh, không có chứng bệnh nào có thể ảnh hưởng tới khả năng bay lượn của ấu tể.

Thế nhưng ấu tể của cô đến tận bây giờ vẫn không thể bay, hơn nữa tựa hồ bắt đầu kháng cự, điều này làm Phù Á vừa đau lòng lại sốt ruột.

Một lần nữa tìm kiếm phân hội bảo dưỡng ấu tể mới cho ấu tể, Phù Á không muốn tìm kiếm những phân hội hàng đầu trong danh sách mà mình đã xem qua rất nhiều lần nữa, cô đăng nhập tài khoản du tinh, chuẩn bị tìm kiếm những phân hội được đánh giá cao... xem xem có phân hội nào mới hay không.

Vừa mới đăng nhập du tinh, Phù Á lập tức bị hơn mười lượt share trên tường làm chú ý, tất cả đều là đoạn tuyên truyền của phân hội bảo dưỡng ấu tể Vân Bảo.

Phân hội Vân Bảo?

Nói thật, những cái tên trong danh sách phân hội xuất sắc nhất tinh tế, Phù Á có thể đọc ra rành mạch, vì thế chỉ cần liếc mắt một cái cô đã có thể xác định phân hội này không phải phân hội có danh tiếng.

Thế nhưng nếu phân hội này có thể xếp hàng đầu tin tức đáng chú ý nhất thì khẳng định có nguyên nhân, sau khi tìm hiểu một chút, trong lòng Phù Á đột nhiên xuất hiện một ý tưởng.

Cô cảm thấy trung tướng tinh minh không có khả năng vô duyên vô cớ share đoạn tuyên truyền của một phân hội bảo dưỡng ấu tể không có chút danh tiếng nào như vậy, phân hội này nhất định có điểm đặc biệt...

Ý tưởng này rất phù hợp với hi vọng trong lòng Phù Á, vì thế cô lại càng tin tưởng hơn.

Vị trí xếp hạng không chứng minh được tất cả, nếu nhiều phân hội xếp hạng cao như vậy cũng không có tác dụng, vì sao cô không thử phân hội này chứ?

Sau khi hạ quyết tâm, Phù Á nhanh chóng làm thủ tục nghỉ học ở phân hội hiện tại cho ấu tể. Cùng ngày còn đặt phiếu tinh hạm tới Á Tinh, hai ngày sau, Phù Á dẫn theo ấu tể tới Á Tinh.

“Bảo bảo, mẹ đổi một phân hội mới cho con, ở trên tinh cầu này này.” Phù Á ôm ấu tể khó dễ, không bao lâu đã tới điểm đến đã định trước.

Á Tinh cùng Áo Nhĩ Đặc Tinh cách nhau một khoảng cách, nếu gửi ấu tể vào phân hội này thì không thể thường xuyên đón ấu tể về nhà như ở các phân hội trước.

Trước mắt chính là cổng lớn của phân hội Vân Bảo, Phù Á đứng bên ngoài quan sát mặt tiền trang trí theo phong cách hoạt họa, chút bồn khoăn trong lòng vô thức tiêu tan.

Cách nhiều ngày sau khi tuyên truyền, phân hội rớt cuộc cũng nghênh đón vị phụ huynh đầu tiên tới gửi ấu tể, nhóm nhân viên trong phân hội Vân Bảo đều rất vui mừng kích động.

Cảm xúc vui mừng của bọn họ chuyển hóa thành nhiệt tình hoan nghênh, mỗi người đều tỏ ra vô cùng khách khí hữu hảo với nữ nhân trẻ tuổi ôm ấu tể tiến vào phân hội.

Phù Á vừa ôm ấu tể tiến vào phân hội vừa quan sát hoàn cảnh ở đây. Cô cảm thấy hoàn cảnh tuy không thể nói là quá tốt nhưng rất sạch sẽ ngăn nắp, điểm này cô khá vừa lòng.

Phân hội bảo dưỡng ấu tể thu phí dụng theo năm, lúc gửi ấu tể sẽ phải đóng một năm phí dụng.

“Phí dụng hàng tháng là 2000 điểm tín dụng, một năm là 24000, phí dụng này ngài có đồng ý không?” Hạ Kỳ kỳ thực không nắm chắc lắm, bọn họ đã tham khảo các phân hội có quy mô sắp xỉ bọn họ rồi đưa ra cái giá này, theo lý luận là hợp lý nhưng Hạ Kỳ vẫn có chút thấp thỏm.

“Có thể, tôi sẽ trực tiếp chuyển qua tinh tạp.” Phù Á gật đầu, phí dụng ở phân hội này so với những phân hội trước có thể nói là rất thấp.

Cúi đầu nhìn ấu tử khổ đề vẫn im lặng ở trong lòng mình, Phù Á nhin không được thở dài, cô có thể nhìn ra bảo bảo không thích ở trong phân hội bảo dưỡng ấu tử, thế nhưng rõ ràng lúc ban đầu không phải là như vậy, cũng không biết bắt đầu thay đổi từ khi nào.

Theo tầm mắt có thể dễ dàng tìm được chủ nhân của phân hội này, phát hiện đối phương là một thanh niên nhân loại, Phù Á có chút ngoài ý muốn.

“Xin chào hội trưởng, tôi muốn nói chuyện với anh một chút về tình huống bảo bảo...” Á bắt đầu nói rõ chuyện thân thể ấu tử trong lòng hoàn toàn khỏe mạnh nhưng chậm chạp mãi vẫn không thể học bay được, những chuyện vụn vặt khác cũng nói rõ.

Thân thể khỏe mạnh nhưng không học bay được?

Phó hội trưởng cũng coi như là hội trưởng, Tạ Loan không chỉnh đốn xưng hô của đối phương, sau khi nghe đối phương nói xong thì chuyển tầm mắt về phía ấu tử khổ đề trong lòng đối phương.

Lông vũ màu đỏ nhạt, đôi mắt đen lúng liếng cùng cái mỏ loài chim có màu tương tự như màu lông tơ. Ấu tử khổ đề im lặng được mẹ mình ôm trong lòng hết như một bé gà con mập mạp, vô luận nhìn từ góc độ nào cũng có cảm giác tròn vo.

Thân thể khỏe mạnh chính là không hề có thương tích hay tình huống phát dục xấu gì cả... như vậy xét theo lý luận thì ấu tử này không có khả năng không thể học bay như vậy.

Tuy không biết nguyên nhân cụ thể là gì, Tạ Loan cảm thấy có lẽ vì ấu tử không nhận được sự chỉ dẫn chính xác nên mới xuất hiện tình huống này.

Không hề biểu hiện bất kỳ cảm xúc gì về chuyện ấu tử khổ đề đã ba tuổi mà vẫn chưa thể học bay, Tạ Loan gật đầu biểu thị đã hiểu tình huống với nữ nhân trẻ tuổi, sau đó vươn tay, thực nhẹ nhàng ôm lấy ấu tử trong lòng đối phương.

Sợ ấu tử có cảm xúc kháng cự, lúc ôm ấu tử khổ đề vào lòng, Tạ Loan liền nâng tay vuốt ve phần lông vũ mềm mại trên lưng ấu tử, ôn nhu gọi: “Bảo bảo.”

Đó là một âm thanh cực kỳ nhu hòa, ấu tử khổ đề vô thức giật giật đôi cánh nhỏ, ngẩng đầu dùng ánh mắt đen lúng liếng nhìn thanh niên nhân loại đang ôm mình.

Thấy thanh niên cong cong ánh mắt ôn nhu nhìn mình, ấu tử khổ đề lại khẽ đập cánh, phát ra âm thanh non nớt có chút trong trẻo với thanh niên: “Chíp.”

15. Chương 14: Học Bay

Sau khi bị thanh niên ôm, ấu tử chịu lên tiếng đối với phụ huynh đang lo lắng, chú ý tới nó không thể nghi ngờ là chuyện kinh hỉ.

Những lần trước lúc Phù Á mang ấu tử tới những phân hội trước, ấu tử vẫn không chịu lên tiếng, đặc biệt là lúc bị bảo mẫu ôm thì lại càng im lặng hơn.

Ấu tử biểu hiện chính là một loại im lặng chống đối, làm cha mẹ, Phù Á rất đau lòng, thế nhưng cô cũng không còn cách nào.

Thế nhưng hiện tại, nghe thấy ấu tử kêu một tiếng, lại còn là với thanh niên nhân loại đang ôm mình.

Có lẽ điều này cũng không đại biểu được gì, thế nhưng trong mắt Phù Á, đây đã có thể xem là một khởi đầu tốt.

“Đứa nhỏ nhà tôi xin nhờ mọi người.” Không che dấu biểu hiện vui sướng của mình, Phù Á gật đầu với mấy người đối diện, giọng điệu khi nói những lời này cũng thành khẩn hơn.

Ấu tử khổ đề bị ôm trong lòng vẫn không nhúc nhích nhìn cha mẹ mình rời đi, Tạ Loan nghĩ ấu tử này vừa rời khỏi cha mẹ đến một hoàn cảnh mới đầy xa lạ, có thể không quá thích ứng, vì thế anh nâng tay sờ sờ đôi cánh nhỏ của ấu tử, mỉm cười nói: “Bảo bảo, ta dẫn con đi làm quen với những người bạn nhỏ khác trong phân hội được không? Sau này các con sẽ ở cùng một chỗ.”

Tuy không muốn tiếp xúc với hoàn cảnh mới nhưng câu hỏi của thanh niên giống như lời dỗ dành, ấu tử khổ đề bị đối phương ôm trong lòng không thể cự tuyệt.

Không lên tiếp đáp lại nhưng ấu tử khổ đề vẫn ngoan ngoãn để Tạ Loan ôm mình, đôi mắt đen lúng liếng nhìn Tạ Loan, kỳ thực cũng không tính là đồng ý.

Có tân ấu tử vào ở, hơn mười ấu tử trong phòng cũng không biểu hiện cảm xúc rõ ràng với ấu tử khổ đề, phần lớn đều là có chút tò mò, sau đó đều nhanh chóng tiếp nhận tân ấu tử gia nhập.

Vốn ấu tử khổ đề lúc được Tạ Loan buông xuống có hơi co rút thân thể, tránh né không muốn tới gần những ấu tử khác, thế nhưng phát hiện những ấu tử kia cũng không biểu hiện bài xích, ấu tử khổ đề đột nhiên giống như một bé gà con bình tĩnh đứng im tại chỗ.

Thế nhưng đứng không bao lâu thì ấu tử khổ đề đột nhiên cảm giác có một bàn tay từ sau lưng ôn nhu vỗ nhẹ lông vũ trên lưng nó, quay đầu lại liền thấy Tạ Loan ngồi xổm xuống, âm thanh nhẹ nhàng nói: “Bảo bảo, đi qua đi.”

Tựa hồ được cổ vũ, ấu tử khổ đề khẽ đập nhẹ cánh, sau đó theo lời Tạ Loan chậm rãi đi tới chỗ nhóm ấu tử bên kia.

“Chíp.” Chờ thành công đi tới nơi những ấu tử khác đang chờ đợi, ấu tử khổ đề đột nhiên xoay người, ngẩng đầu kêu một tiếng với Tạ Loan.

Ấu tử này biểu hiện như vậy là có ý gì, mọi người trong phòng chỉ nghĩ ấu tử này đã thích ứng với hoàn cảnh mới, vì thế liền không quá chú ý hoặc nghĩ thêm nữa.

Thế nhưng Tạ Loan hiểu.

“Ừm, bảo bảo thực ngoan.” Đi tới, ngồi xổm xuống, Tạ Loan mỉm cười vươn ngón trỏ điểm nhẹ trên phần trán đầy lông mao mềm mại của ấu tử khổ đề.

Ấu tử này kỳ thực hi vọng được cổ vũ, Tạ Loan nhìn ra được.

Chỉ cần được người lớn cổ vũ, ấu tử khổ đề này kỳ thực sẽ chịu thử tiếp xúc với hoàn cảnh mới. Điều Tạ Loan cần làm chính là dùng ngôn từ khích lệ để ấu tử có thêm dũng khí.

“Chíp!” Nghe thấy khích lệ, ấu tử khổ đề lại kêu thêm một tiếng, ánh mắt đen lúng liếng nhìn Tạ Loan, bộ ngực vì lông tơ khá nhiều mà trông có chút tròn trịa hơn ưỡn lên một chút.

Trừ bỏ tộc khổ đề, hình thái ấu tử của hai chủng tộc khổ duy cùng khổ thác cũng có dạng loài chim, bắt quá màu sắc lông tơ có chút bất đồng, ấu tử khổ duy có lông tơ vàng nhạt, mà ấu tử khổ thác thì có màu xám.

Theo Tạ Loan biết, ba chủng tộc này có quan hệ khá thân thiết.

Vừa vặn trong phân hội bọn họ có bảo dưỡng ấu tử khổ duy cùng khổ thác, Tạ Loan liền để ba ấu tử này ở chung với nhau, nghĩ làm vậy có thể làm ấu tử khổ đề nhanh chóng thân thiết với những ấu tử khác trong phân hội.

Ý định của Tạ Loan vốn là vậy, thế nhưng anh phát hiện lúc anh đặt hai ấu tử tới bên cạnh ấu tử khổ đề, nó ngược lại lại có chút khó chịu.

Bộ ngực nhỏ hơi ưỡn lên vì được kích lệ cũng co rút trở lại, đôi cánh hơi giơ lên đập nhẹ cũng xụp xuống. “Bảo bảo?” Tạ Loan không biết rõ tình huống của ấu tể khó đề này khi ở những phân hội khác, phụ huynh không nói, hẳn cũng không biết cụ thể.

Thế nhưng quan sát một ít phản ứng của ấu tể khó đề, Tạ Loan hiểu được trước kia bé đã trải qua tình cảnh gì mới biến thành bộ dáng hiện tại.

Nhìn trạng thái suy sụp của ấu tể khó đề, Tạ Loan suy nghĩ một chút rồi một lần nữa ôm bé vào lòng, vừa nâng tay sờ sờ đôi cánh lông vũ mềm mại màu đỏ nhạt của bé vừa nói: “Những ấu tể khác cũng đều là bảo bảo ngoan, sẽ không bắt nạt con đâu, đừng sợ.”

Được kiên nhẫn dỗ dành, ấu tể khó đề dùng đôi mắt đen lúng liếng của mình nhìn Tạ Loan một chút... sau đó mới chuyển qua nhìn hai ấu tể có hình thái thực tương tự mình, rớt cuộc lại cúi đầu chíp một tiếng.

Không học bay được, lúc ở những phân hội khác, ấu tể khó đề chưa từng được người ta kiên nhẫn dỗ dành như vậy. Lúc nó học bay, bảo mẫu phụ trách dạy nó cứ sau một đoạn thời gian sẽ nhứu mày lắc đầu hoặc thở dài.

“Ấu tể này hẳn không có thiên phú về phương diện này...” Liên tiếp thay đổi vài phân hội, thế nhưng đây là lời nó thường nghe nhất.

Hoặc là: “Chúng ta đã cố hết sức rồi, nếu ấu tể này thực sự không bay được thì cha mẹ của nó cũng không làm khó phân hội chúng ta đâu.”

Ấu tể đồng tộc biết nó không thể bay, bình thường đều cách nó rất xa, nếu nó tới gần những ấu tể kia sẽ lập tức tránh đi.

Ấu tể của những tộc khác cũng hiểu được nó không biết bay là chuyện thực ngốc, tuy không cố ý né tránh nhưng bình thường cũng không thêm phản ứng nó.

Nghe thấy âm thanh ừ rừ của bé, Tạ Loan tiếp tục vuốt ve lông vũ trên lưng ấu tể khó đề, vừa trấn an vừa thử kiểm tra đôi cánh nhỏ của bé.

Không bị chống cự, Tạ Loan vươn ngón tay nhẹ nhàng khều phần cánh bên trái lên một chút.

Bên ngoài phần cánh bao trùm lông vũ cứng rắn, lông chim trên cánh ấu tể khó đề quả nhiên cứng rắn hơn những phần khác, không mềm mại như lông tơ ở bụng cùng ngực.

Bị ấu tể ôm trong lòng nhìn chăm chú, Tạ Loan vẫn luôn lộ ra biểu tình nhu hòa thiện ý.

Đại khái là xác định được thanh niên trước mắt sẽ không tổn thương mình, lúc bị thanh niên nhấc lên một bên cánh, ấu tể khó đề cũng không giãy dụa lộn xộn, vẫn hết như bé ngoan im lặng để thanh niên ôm mình.

Trước đó phụ huynh của ấu tể khó đề này có nói thân thể bé rất khỏe mạnh, theo báo cáo kiểm tra thì cũng không có thương tổn hay tình huống phát dục kém gì cả.

Tạ Loan nhẹ nhàng nâng phần cánh bên trái của ấu tể lên, ấn theo động tác khi bay lượn của loài chim mà khê quơ quơ cánh, sau đó anh cẩn thận quan sát xem ấu tể có xuất hiện phản ứng khó chịu nào hay không.

Không phải Tạ Loan nghi ngờ lời phụ huynh, chỉ là anh muốn tự mình xác nhận một chút mà thôi.

Lỡ như có thương thế không kiểm tra được thì sao?

Tuy Tạ Loan cũng biết kỹ thuật chữa bệnh ở thời đại tinh tế bỏ xa địa cầu vài con phố, thế nhưng chỉ cần có một phần vạn khả năng, Tạ Loan nhất định phải xác nhận.

Thấy ấu tể không có chút phản ứng nào, Tạ Loan cũng yên lòng, sau đó tiếp tục sờ sờ kiểm tra phần xương cánh, xác nhận cũng không có vấn đề, sau đó mới thả chiếc cánh nhỏ xuống.

Bên phải cũng kiểm tra tương tự, trong lòng Tạ Loan đã có chút tính toán.

Một ấu tể khó đề không thể bay— khác với Tạ Loan tương đối khiếm khuyết thường thức ở thế giới này, những bảo mẫu khác trong phân hội đều không quá lạc quan.

Hơn nữa trong tư liệu của phụ huynh đã điền, trước đó ấu tể khó đề đều được gửi ở những phân hội rất nổi danh, điều này làm nhóm Hạ Kỳ lại càng thiếu lòng tin vào chuyện ấu tể này có thể học bay được.

Ngay cả phân hội hạng nhất, hạng ba, còn có hạng mười trên bảng xếp hạng tinh tế còn không thể thành công, ngẫm lại vô luận là trang thiết bị hay đội ngũ giáo viên đều vượt trội hơn phân hội bọn họ nhiều như vậy, bọn họ thực sự không dám nắm chắc.

Vài ngày đầu để ấu tể khó đề bắt đầu làm quen với hoàn cảnh mới, trải qua vài ngày chăm sóc, hiện giờ ấu tể này đã có thể xem là cơ bản thích ứng với cuộc sống ở phân hội.

Ngẫu nhiên đập đập cánh một chút nhưng không thể bay lên, mấy ngày nay ấu tể khó đề này vẫn luôn dùng hai móng vuốt bé xíu của mình lắc lư chạy tới chạy lui trên mặt đất.

Từ xa xa nhìn lại thực sự rất giống một bé gà con tròn vo.

Ấu tể khó đề thực sự rất thích cuộc sống ở phân hội Vân Bảo, bởi vì ở phân hội này, cho dù nó không thể bay, chỉ có thể đi trên mặt đất thì những ấu tể khác cũng không cố ý trốn tránh nó.

Bảo mẫu trong phân hội cũng không lắc đầu thở dài, không dùng ánh mắt thất vọng nhìn nó, điều này làm ấu tể khó đề có sức sống hơn lúc vừa mới tới phân hội hơn.

“Chíp chíp.” Hệt như một con gà con lắc lư chạy tới, lúc nhìn thấy Tạ Loan tiến vào, ấu tể khó đề lập tức chạy tới, sau đó ngẩng đầu nhìn thanh niên nhân loại trước mắt kêu hai tiếng.

Tính toán thời gian đã không sai biệt lắm.

Tạ Loan ngồi xổm xuống ôm ấu tể khó đề lên, trước tiên dùng tay kiểm tra lông vũ đỏ nhạt trên người ấu tể, sau đó ôn nhu nói: “Bảo bảo, chúng ta học bay nha?”

Mấy ngày đầu không nên yêu cầu ấu tể khó đề học bay, tốt nhất nên để nó thích ứng với hoàn cảnh sống ở phân hội rồi tính tiếp.

Đây là chủ ý của Tạ Loan.

Đồng dạng làm bảo mẫu, Hạ Kỳ, Lâm Nghĩa cùng đồng sự mới nhậm chức đều không có dị nghị gì, vì thế mấy ngày nay ba bọn họ đều rất phối hợp, cố gắng xây dựng một hoàn cảnh tốt cho ấu tể khó đề.

Nghe thấy những lời này của thanh niên, ấu tể khó đề mới vừa tràn trề sức sống lập tức co rút thân thể, thế nhưng thanh niên đối với nó chính là đối tượng ý lại, vì thế nó cố gắng cứng cỏi lòng ngực thanh niên.

Đang ôm ấu tể, Tạ Loan đương nhiên cảm giác được, hành động này đại biểu ấu tể muốn tìm kiếm cảm giác an toàn hoặc ý lại, vì thế Tạ Loan lại càng ôn nhu hơn: “Chúng ta có thể chậm rãi học, không cần con phải học được ngay lập tức.

Phần lớn ấu tể khó đề đều có thể tự nắm giữ khả năng bay lượn, dù sao đó chính là bản năng của loài chim. Một phần nhỏ ấu tể khó đề cần phải được chỉ dẫn mới học được, thế nhưng quá trình học thường rất nhanh, nhiều lắm cũng chỉ ba ngày mà thôi.

Ấu tể mà Tạ Loan đang ôm hiển nhiên không thuộc về một trong hai loại này, loại đặc biệt thì cần có phương pháp đặc biệt, Tạ Loan không ngại cùng ấu tể này chậm rãi lần mò, chỉ cần cuối cùng ấu tể này có thể học được cách bay lượn.

“Chíp.” Xuất phát từ ý lại, ấu tể khó đề thấp giọng kêu một tiếng.

Thời gian học bay được xếp sau giờ uy thực ấu tể hai tiếng, vào buổi chiều, Tạ Loan thu dọn trên nóc kệ sạch sẽ, sau đó kéo chiếc kệ này ra một vị trí khá trống trải.

Làm xong chuẩn bị, Tạ Loan ôm ấu tể khó đề, gơ tay đặt bé lên trên kệ.

“Như vậy thực sự hữu dụng à...” Trịnh Chu có cùng ý tưởng với hai bảo mẫu khác trong phân hội, không quá tin tưởng.

Dùng phương thức bình thường như vậy để ấu tể học bay hẳn là không có hiệu quả đi... bằng không những phân hội khác đã sớm làm được rồi.

Tạ Loan không đáp lại vấn đề này, anh cho là hữu dụng, thế nhưng nói miệng không thể đủ sức thuyết phục mọi người.

Đi ra xa khoảng một hai bước, Tạ Loan giang tay với ấu tể khó đề trên nóc kệ đồ, ôn nhu nói: “Đến đây, bảo bảo, bay qua đây.”

“Chíp...” Mục đích là trong lòng thanh niên, ấu tể khó đề màu đỏ nhạt đứng trên nóc kệ, hết như một bé gà con đứng bên vách núi, nó giật giật cánh, bởi vì sợ hãi cùng chùn chân mà hướng đối tượng mình ý lại kêu một tiếng.

Lòng ngực thanh niên là một nơi rất an toàn, thế nhưng nó không bay được.

“Đừng sợ.” Tạ Loan vẫn duy trì tư thế giang rộng vòng tay: “Nếu bay không được, ta sẽ chụp được con.”

Bị dỗ dành có lại có chút dũng khí, ấu tể khó đề trên nóc kệ rốt cuộc cũng thử đập cánh bay vào lòng thanh niên.

Thế nhưng ở giữa không trung đập cánh vài cái, thậm chí còn không thể thành công trụ lại trên không ba giây ấu tể đã rút thẳng vào lòng Tạ Loan khi anh chuẩn xác tiến tới đón bé.

Lần bay này thực sự vô cùng thâm hiểm, hoàn toàn không bay được... Tuy không biểu hiện ra ngoài mặt nhưng mọi người đang vây xem bên cạnh đều không khỏi thở dài trong lòng.

Ấu tể khó đề rơi vào lòng thanh niên lập tức gục đầu, cánh khép lại thật chặt, theo bản năng cũng cùng lòng ngực thanh niên, thế nhưng động tác lần này rõ ràng yếu hơn trước rất nhiều.

Bất quá vượt khỏi dự đoán của mọi người, Tạ Loan cúi đầu hôn một cái lên phần trán đầy lông tơ mềm mại của ấu tể, khích lệ nói: “Bảo bảo giỏi quá.”

Ba người vây xem bên cạnh nghe vậy đều sửng sốt, thậm chí nhin không được cùng chuyển ánh mắt về phía thanh niên.

Này hoàn toàn là trợn tròn mắt nói dối đi??

“Chíp?” Nghe thấy tiếng kích lệ, ấu tể khó đề ngẩng đầu, đôi cánh bé xíu vừa nãy vẫn còn khép chặt lại nhin không được khẽ nhúc nhích.

Chỉ có duy nhất lần này sau khi học bay nó không nghe thấy tiếng thở dài thất vọng, thậm chí còn được khích lệ.

“Sau này mỗi ngày luyện tập thêm một chút là tốt thôi.” Tạ Loan vuốt ve đôi cánh của ấu tể trong lòng, cười híp mắt nói: “Chờ thêm vài ngày nữa chúng ta sẽ thử lại, bảo bảo nhất định có thể học bay được mà.”

“Chíp!” Một tiếng đáp ứng đặc biệt trong trẻo, ấu tể khó đề ngẩng đầu, dùng cái mỏ nhọn màu của mình cọ cọ ngón tay thanh niên.

Bắt đầu từ hôm ấy, ấu tể khó đề vốn rất cự tuyệt chuyện học bay bắt đầu tự đập cánh mỗi ngày, thậm chí không cần bảo mẫu dỗ dành, bé cũng thực tự giác luyện tập.

Bộ dáng cố gắng của bé làm tất cả nhân viên trong phân hội nhin không được mềm lòng.

Nếu ấu tể này cuối cùng có thể thành công học bay được thì tốt rồi—

Giờ phút này, đây chính là kỳ vọng chung của toàn thể nhân viên trong phân hội Vân Bảo.

16. Chương 15: Lớn Nhanh Như Thổi

Trải qua nửa tháng, ấu tể khó đề mới gia nhập phân hội Vân Bảo đã hoàn toàn dung nhập với hoàn cảnh sống hiện tại.

Cái khác không nói, nhưng ấu tể khổ đề cùng hai ấu tể khác có hình thái tương tự với nó ở chung thực sự không tồi, bình thường lúc Tạ Loan tới phòng thường xuyên nhìn thấy ba đứa nhóc tùm lại tĩa lông giúp nhau.

Cụ thể mà nói thì chính là ba nhóc béo tùm lại một chỗ, sau đó dùng cái mỏ nhọn nhọn của mình giúp một bé con khác chải chuốt lông chim trên lưng.

Trường hợp như vậy nhìn rất hài hòa đáng yêu, mỗi lần nhìn thấy Tạ Loan đều nhin không được lộ ra ý cười.

Tạ Loan bình thường chỉ nhìn chứ không can thiệp, thỉnh thoảng cũng sẽ tới gần, ngồi xổm xuống kiểm tra cánh của ba bé con, lúc này ba ấu tể sẽ dùng mỏ cọ cọ ngón tay anh, sau đó chíp chíp không ngừng.

Biết ấu tể khổ đề vẫn còn học bay, ấu tể khổ duy cùng khổ thách sớm đã biết bay không hề vì thế mà khinh thường hay cười nhạo thành viên mới, dưới sự thôi thúc của Tạ Loan, mỗi ngày cùng ấu tể khổ đề cùng bay trên đất bằng.

Bay trên đất bằng, tên như nghĩa, ý là từ mặt đất bay lên một chút.

Tuy năng lực bay lượn này lấy tiêu chuẩn loài chim để nói thì cách tiêu chuẩn còn kém quá xa, thế nhưng trong mắt Tạ Loan, ấu tể khổ đề này đã rất tiến bộ—

So với tình huống hoàn toàn không thể bay được trước đó, hiện giờ ấu tể khổ đề đã có thể bay trên đất bằng một khoảng cách, ai nói không tiến bộ chứ?

“Cố gắng thêm một đoạn thời gian, khẳng định có thể bay lên được.” Tạ Loan vuốt ve cánh ấu tể, cho bé một ánh mắt cổ vũ, sau đó mỉm cười, dùng giọng điệu đặc biệt kiên định nói ra những lời này.

Trước khi ấu tể chân chính bay lên, Tạ Loan vẫn luôn kiên định với suy nghĩ này, nếu dị năng của anh có thể thôi thúc nguyện vọng hay hi vọng của anh thành sự thật thì quá tuyệt vời.

Ấn theo cách nói của Trát Lạp Đức, lúc anh tập trung tinh thần biểu đạt ý niệm này thì trên người sẽ xuất hiện tinh thần lực dao động.

Loại năng lực này chỉ có tác dụng phụ trợ trên người ấu tể, bản thân Tạ Loan hiểu rất rõ, cũng chính vì vậy anh hi vọng nó có thể trở thành động lực thôi thúc ấu tể.

“Chíp!” Ấu tể khổ đề ngẩng đầu, đập đập cánh đáp lại.

Nó phải tiếp tục cố gắng luyện tập, như vậy sau này không cần thanh niên ngồi xổm xuống ôm nó nữa, nó có thể tự mình bay vào lòng thanh niên.

Ở phân hội hiện giờ có mười ba ấu tể, trừ bỏ hai quả trứng ấu tể vẫn chưa phá xác, Tạ Loan tập trung chú ý nhất vẫn là ấu tể nặc khắc tư kia.

Nguyên nhân cũng không phức tạp, một là vì ấu tể này vừa mới phá xác không lâu, Tạ Loan cảm thấy cần phải chăm sóc nhiều hơn, hai là ấu tể nặc khắc tư này chính là chỉ dẫn cuối cùng mà quang cầu để lại.

Ấu tể nặc khắc tư này quyết định thế giới này có thể tồn tại hay không, là mấu chốt cứu vớt thế giới, cũng có thể là căn nguyên hủy diệt thế.

Nếu Tạ Loan là cư dân nguyên trụ ở thế giới này, khẳng định anh sẽ không tin tưởng mấy lời linh tinh này.

Thế nhưng anh không phải, ngay cả chuyện bản thân anh có thể thành lập liên kết tinh thần với thế giới này cũng đã xảy ra, Tạ Loan không tin chỉ dẫn mà quang cầu lưu lại lại vô dụng.

Qua hơn nửa tháng, hình thể của ấu tể nặc khắc tư lớn hơn một ít, có kích cỡ bằng một con thỏ trưởng thành hoặc một con mèo con bốn tháng tuổi.

Hiện giờ ôm ấu tể này, Tạ Loan rõ ràng cảm nhận được sức nặng của bé.

Ôm ấu tể vào lòng, Tạ Loan theo thói quen sờ sờ lưng ấu tể nặc khắc tư, từ lưng một đường trượt xuống cái đuôi lông mao mềm mại, sau đó mới ôn nhu gọi tên đối phương: “Ya Yi.”

Ấu tể nặc khắc tư không hoạt bát hiệu động như những ấu tể khác, theo Tạ Loan quan sát thì ấu tể này cũng rất ít chơi đùa với những ấu tể khác.

Không chơi đùa với những ấu tể khác nhưng đặc biệt thích thân cận Tạ Loan. Liên tục vài buổi sáng, mỗi khi tỉnh dậy Tạ Loan đều cảm giác trong ổ chăn có thêm một cục bông trắng tinh tròn vo.

Lúc mở to mắt nhìn qua, Tạ Loan sẽ chống lại một đôi mắt thú có đồng tử dựng thẳng xanh nhạt.

Ánh mắt đó tựa hồ đã chăm chú nhìn anh thật lâu, lúc tầm mắt anh chạm vào nó, anh cảm thấy nó tựa hồ hơi co rút một chút, sau đó lại càng dài càng mảnh hơn.

Từ sững sờ lúc ban đầu đến bây giờ đã tập thành thói quen, lúc phát hiện không thể thay đổi được, Tạ Loan dứt khoát mỗi tối liền ôm ấu tể nặc khắc tư trở về phòng, để tránh ấu tể này tự mình chạy tới lúc nửa đêm.

Lúc bị Tạ Loan chạm vào đuôi, ấu tể nặc khắc tư tựa hồ có hơi giật nhẹ một chút, bất quá phản ứng cũng không quá rõ ràng nên Tạ Loan cũng không cảm nhận được.

“Ư ô.” Nghe thấy tiếng gọi của thanh niên, ấu tể nặc khắc tư lập tức kêu đáp lại, sau đó từ cổ họng phát ra tiếng gừ gừ khàn khàn.

Vì để chăm sóc ấu tể phân hội tốt hơn cùng bổ sung tri thức của một bảo mẫu, Tạ Loan đặt mua một quyển bách khoa toàn thư về ấu tể ở trên mạng.

Tuy tập tính cùng sở thích của ấu tể các chủng tộc được miêu tả trong sách không chắc chắn một trăm phần trăm nhưng Tạ Loan cảm thấy dùng quyển sách này tham khảo vẫn không tồi.

Thế nhưng lúc Tạ Loan muốn tìm kiếm thông tin về ấu tể nặc khắc tư thì phát hiện trong quyển sách hoàn toàn không có ghi chú về chủng tộc này.

Nhớ tới sự kiện diệt tộc hơn ba mươi năm trước của chủng tộc nặc khắc tư, Tạ Loan cũng có thể lý giải được.

Thế nhưng lúc lên mạng tìm kiếm, Tạ Loan phát hiện tin tức cũng rất ít.

Đó là vì tinh minh không hi vọng có người tìm tòi nghiên cứu chủng tộc nguy hiểm này, hết thấy tin tức về chủng tộc nặc khắc tư đều bị ngăn chặn che chắn, vì thế Tạ Loan chỉ đành không công một phen.

Ấu tể trong lòng biểu hiện không giống những ấu tể bình thường, đối với điểm này, Tạ Loan không phải không cảm giác được.

Vì thế anh mới muốn tìm hiểu về chủng tộc này nhiều hơn, xem xem có phải có nguyên nhân đặc biệt nào hay không.

Hiện giờ ấu tể khó đề đã bắt đầu tự động luyện tập, Tạ Loan cũng rảnh rỗi hơn một chút.

Nhìn ra thanh niên có chút rảnh rỗi, lúc đối phương dùng tinh thần lực giúp mình khai thông dị năng, Trát Lạp Đức cúi đầu nhìn ấu tể nặc khắc tư trong lòng thanh niên, tựa hồ lơ đãng nhắc tới.

“Quả trứng ấu tể màu đen kia ban đầu được đưa tới phân hội xếp hàng thứ ba ở tỉnh tế, bất quá sau đó vì nguyên nhân nào đó mà bị chuyển tới phân hội lúc ta.” Lúc nói tới nguyên nhân nào đó, âm thanh Tạ Loan có hơi thấp một chút.

Tạ Loan đã biết được nguyên nhân cụ thể từ chỗ Hạ Kỳ, thế nhưng anh không muốn nói về chuyện đó trước mặt ấu tể trong lòng.

Lúc ấu tể nặc khắc tư vẫn còn là một quả trứng màu đen, bé từng bị những phân hội khác đẩy tới đẩy lui hoặc trực tiếp cự tuyệt bảo dưỡng, không thì cũng bảo dưỡng không bao lâu liền đổi ý chuyển đi.

Cuối cùng mới đưa tới phân hội bọn họ.

Chuyện này không nên để ấu tể biết.

Trát Lạp Đức tỏ ra lý giải gật gật đầu, cho dù Tạ Loan không nói, ông cũng có thể đoán được. Ông hỏi chuyện này chẳng qua là để mở chuyện, để những điều sắp nói không quá đột ngột mà thôi.

Trước đó nhìn thấy thanh niên xem ấu tể nặc khắc tư hệt như những ấu tể bình thường khác, Trát Lạp Đức lo lắng đối phương rất có thể không hề có tri thức về chủng tộc nặc khắc tư này.

Từ rất nhiều năm trước tinh minh đã tiến hành ngăn chặn tin tức về chủng tộc nặc khắc tư, thanh niên nhân loại trước mắt thoát nhìn khá trẻ tuổi, không cần nghĩ cũng biết hiểu biết của đối phương về chủng tộc nặc khắc tư khẳng định rất ít ỏi.

Để tránh đối phương gặp nguy hiểm mà không hề hay biết, Trát Lạp Đức muốn tìm cơ hội thích hợp nhắc nhở đối phương một chút.

Dù sao thanh niên cũng là đại ân nhân giúp ông khôi phục dị năng, Trát Lạp Đức đương nhiên không hi vọng đối phương gặp chuyện.

Kỳ thực xét về khoa học kỹ thuật cùng dị năng, nặc khắc tư là chủng tộc xuất sắc nhất toàn vũ trụ. Cho dù hiện giờ rất nhiều người cảm thấy cảm hận chủng tộc này, thế nhưng bọn họ không có cách nào phủ nhận chủng tộc này vô cùng cường đại, bọn họ từng thành lập một đế quốc phồn vinh chưa từng có.

So với những chủng tộc khác cần phải trải qua một khoảng thời gian dài để khai phá dị năng chủng tộc, chủng tộc nặc khắc tư tựa hồ là thiên phú bẩm sinh, ấu tể chủng tộc này sau khi phá xác không lâu sẽ tự động thức tỉnh dị năng.

Chủng tộc khác có rất nhiều thành viên vì thiên phú hạn chế mà không thể khai phá dị năng, trở thành người bình thường, chủng tộc nặc khắc tư thì hoàn toàn không tồn tại hiện tượng này, chỉ riêng điểm này thôi cũng đủ làm những chủng tộc khác đỏ mắt.

Thế nhưng chủng tộc này lại không dùng sức mạnh của mình vào chính đạo, có được sức mạnh cường đại lại sử dụng tùy tiện chính là một mối hiểm họa.

Cho dù sinh vật nặc khắc tư mà thanh niên ôm trong lòng vẫn chỉ là ấu tể nhưng nguy hiểm vẫn tồn tại như cũ.

Chỉ cần là người từng kiến thức trận nổ tinh vực hơn ba mươi năm trước đều biết nặc khắc tư đại biểu cho một chủng tộc cực kỳ điên cuồng.

Nói xong những chuyện cần nói, Trát Lạp Đức vốn chờ đợi thanh niên nhân loại gật đầu, thế nhưng điều ông nhận được thực ngoài ý muốn.

Đối phương trầm mặt một lúc, sau đó lắc đầu nói: “Hi vọng ông không cần vì chủng tộc mà có thành kiến với ấu tể này.”

Tạ Loan cảm giác được ấu tể trong lòng cũng củng cố mình một chút, theo lý luận thì ấu tể nặc khắc tư không hiểu bọn họ đang nói gì, thế nhưng Tạ Loan vẫn vươn tay, dùng lực đạo càng nhẹ nhàng hơn bình thường vuốt ve lưng ấu tể.

Không phải thành kiến mà là cảnh giác nên có, Trát Lạp Đức muốn giải thích như vậy.

Thế nhưng tầm mắt ông đột nhiên đối diện với một đôi đồng tử xanh nhạt, khoảnh khắc ánh mắt giao tiếp ngắn ngủi đó, Trát Lạp Đức không khỏi sửng sốt.

Đó là một loại ánh mắt thực lãnh đạm, làm người ta không nhìn ra chút cảm xúc.

Ánh mắt đó xuất hiện trên người ấu tể thực không hợp lý, thế nhưng nghĩ tới đây là chủng tộc nặc khắc tư thì Trát Lạp Đức cũng không kinh ngạc.”

Ông nhớ tới một đặc tính của chủng tộc này.

Bình thường các chủng tộc khác đều có một thời kỳ ấu tể cố định.

Tỷ như ấu tể khổ đề có thời kỳ ấu tể là mười lăm năm, chủng tộc thấp kỳ lạp là hai mươi hai năm, chủng tộc tái duy lạp là mười bảy năm.

....bỏ qua chủng tộc nhân loại vừa sinh ra đã có hình người, các chủng tộc khác trên tinh tế đều phải chờ tới kỳ trưởng thành mới có thể tiến hóa thành hình thái người, cũng chính là không thể thiếu giai đoạn làm ấu tể. Hiện giờ trên tinh tế chủng tộc có thời kỳ ấu tể dài nhất là ba mươi mốt năm.

Mà phương diện này thì chủng tộc nặc khắc tư hoàn toàn bất đồng với những chủng tộc khác, ấu tể nặc khắc tư không tồn tại thời gian cố định, nhưng bình thường đều rất ngắn ngủi.

Lấy sức mạnh làm tiêu chuẩn, chỉ cần năng lực bản thân đạt tới tiêu chuẩn, ấu tể nặc khắc tư có thể tiến hóa thành hình thái người, trực tiếp tiến vào thời kỳ trưởng thành.

Bởi vì giai đoạn ấu tể cực kỳ ngắn ngủi nên ấu tể nặc khắc tư tựa hồ có được tâm trí thành thục từ rất sớm.

Lúc chống lại tầm mắt kia, Trát Lạp Đức thể nghiệm được một tia nguy hiểm vô cùng rõ ràng, làm ông theo phản xạ căng cứng cơ thể.

Thế nhưng giây tiếp theo, lúc tay thanh niên vừa vịn chạm vào đuôi ấu tể, Trát Lạp Đức nhất thời cảm thấy tia nguy hiểm kia không thấy đâu nữa, ngược lại nghe thấy ấu tể nặc khắc tư phát ra tiếng gừ gừ khàn khàn trong cổ họng, tựa hồ biểu đạt thuận theo với thanh niên.

Chờ một chút... sờ đuôi?

Đột nhiên Trát Lạp Đức mơ hồ nghĩ tới một chuyện liên quan tới cái đuôi của chủng tộc nặc khắc tư, thế nhưng không đợi không nhớ rõ, bởi vì ánh mắt chăm chú của Tạ Loan mà không khỏi biểu lộ thái độ của mình.

Trát Lạp Đức gật đầu tiếp nhận câu nói vừa nãy của Tạ Loan, ngẫm lại mình sẽ làm việc ở đây một đoạn thời gian, ông cũng không muốn có khác biệt quan điểm với nhà đầu tư khiêm phò hội trưởng phân hội.

Có thể nhìn ra ấu tể nặc khắc tư trước mặt thanh niên sẽ rất ngoan ngoãn, Trát Lạp Đức nghĩ, có lẽ ông thực sự đã quá lo nghĩ, bản thân ấu tể này không tồn tại nguy hiểm gì cả.

Thấy người đối diện gật đầu, Tạ Loan vừa nãy có chút nghiêm túc nhún mày lập tức trầm tĩnh lại.

Lúc những nhân viên khác trong phân hội biết sự tồn tại của ấu tể nặc khắc tư cũng có phản ứng tương tự như Trát Lạp Đức. Bất quá sau khi Tạ Loan lên tiếng thì bọn họ đều bị thuyết phục, hiện giờ đã có thể đối đãi với ấu tể nặc khắc tư hệt như những ấu tể khác.

Thế giới bên ngoài quá lớn, ngoại trừ phân hội, Tạ Loan không thể thay đổi được cái nhìn của tất cả mọi người ở bên ngoài.

Thế nhưng ít ra ở trong phân hội, Tạ Loan vẫn có thể thuyết phục được nhân viên của mình.

Cho dù cả thế giới đang đổ mưa, nếu anh cầm dù che cho ấu tể nặc khắc tư thì không lo bé bị mưa làm ướt.

Buổi tối lúc nghỉ ngơi, Tạ Loan vẫn như bình thường ôm ấu tể nặc khắc tư về phòng. Dù sao cho dù anh không chủ động ôm về thì nửa đêm nó cũng sẽ lén chạy tới phòng anh.

Cũng không biết có phải vì lúc còn chưa phá xác Tạ Loan thường xuyên bôi dịch dinh dưỡng, lưu lại hơi thở này nọ này không mà sau khi ấu tể phá xác liền có cảm giác sổ điều tình kết với anh... bằng không sao lại dính người như vậy?

Dùng số tiền kiếm được từ hội đấu giá, Tạ Loan đã thay nệm mềm của nhân viên thành giường một người, không gian giường không lớn nhưng một người trưởng thành cùng một ấu tể thì vẫn dư dả.

Tạ Loan nằm bên ngoài để ấu tể nặc khắc tư nằm bên trong, tránh việc ấu tể không cẩn thận ngã giường.

Trước khi ngủ, nghĩ tới chuyện sáng nay, Tạ Loan vươn tay ôm cục bông tròn vo trắng tinh ở bên cạnh nhấc lên cao hơn một chút.

Đối diện với cặp đồng tử dựng thẳng xanh lơ của đối phương, Tạ Loan hạ nhẹ giọng, nghiêm túc nói: “Ya Yi được sinh ra trong sự chờ mong, cũng sẽ lớn lên trong sự yêu thương.”

Tuy cảm thấy ấu tể này đại khái không hiểu mình đang nói gì, Tạ Loan vẫn nói những lời này.

“Ừ ồ.” Cố gắng dùng cái đuôi của mình quần lấy cổ tay thanh niên, ấu tể nặc khắc tư thấp giọng kêu một tiếng.

Nói hết lời, Tạ Loan liền thả ấu tể tròn vo lại bên cạnh, kéo chăn lên trùm lên người ấu tể nặc khắc tư.

Sau khi tắt đèn, trong phòng chìm vào một mảnh tối đen, Tạ Loan nằm xuống giường nhắm mắt lại, không bao lâu hô hấp đã trở nên đều đều.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Tạ Loan liền cảm giác được có chút không thích hợp.

Chiếc giường đơn của anh tựa hồ có chút chật chội, Tạ Loan định trở mình thì phát hiện tựa hồ có thứ gì đó kèm chặt làm anh không thể nào nhúc nhích.

Tình huống gì đây?

Mới vừa tỉnh lại, đầu óc vẫn chưa tỉnh táo hẳn, Tạ Loan mơ mơ màng màng nghĩ.

Trong chăn còn một cục bông lông xù... Nghĩ đến ấu tể nặc khắc tư, Tạ Loan không mở mắt, dựa vào cảm giác vươn tay sờ qua.

Quả thực sờ trúng thứ gì đó, thế nhưng xúc cảm lại hoàn toàn không phải lông tơ mềm mại như Tạ Loan tưởng tượng... có chút lạnh lạnh, có chút giống tóc?

Bon buồn ngủ vẫn chưa tan hết, Tạ Loan miễn cưỡng hé mắt một chút, chuyển dời tầm mắt về phía tay mình.

Màu bạc...

Không đợi Tạ Loan ý thức được điểm nào không đúng, tầm mắt anh lập tức đối diện với một đôi đồng tử dựng thẳng có màu xanh nhạt. Vẫn như cũ là khoảng khắc tầm mắt chạm vào nhau, đôi đồng tử kia sẽ hơi co rút một chút.

Đó là ánh mắt vô cùng quen thuộc thế nhưng lại không quá giống với kí ức, cảm giác xa lạ đó làm Tạ Loan lập tức mở bừng mắt, hoàn toàn tỉnh táo.

Tóc màu bạc, mắt màu xanh nhạt, gương mặt lãnh đạm nhưng cực kỳ tuấn mỹ.

Đôi mắt xanh nhạt trong suốt long lanh hết như bảo thạch được mài dũa, chẳng qua tia sáng bóng lạnh lẽo kia làm ánh mắt này có chút lạnh như băng, là một đôi mắt rất xinh đẹp.

Tạ Loan:???

Tay còn đang sờ mái tóc của chủ nhân ánh mắt kia, Tạ Loan cứng còng tại chỗ.

17. Chương 16: Câu Nói Đầu Tiên Của Thời Kỳ Trưởng Thành

Tạ Loan vẫn còn sững sờ, hoàn toàn không kịp phản ứng, bên kia chủ nhân cặp mắt xanh lơ kia bắt đầu động.

Kỳ thực cũng không phải động tác lớn gì, đối phương chỉ hơi tới gần, tinh tường xác nhận hơi thở trên người thanh niên, sau đó quay đầu đi, dùng cánh môi mỏng của mình chạm khê vào ngón tay thanh niên đang vuốt tóc mình.

Chạm một cái tự hồ không đủ... hơi thở dấu hiệu được lưu lại quá nhạt, gương mặt tuấn mỹ lãnh đạm thoát nhìn vẫn không có biểu tình, thế nhưng động tác chạm vào đầu ngón tay thanh niên thực sự rất nghiêm túc, một lần nữa dùng môi mình chạm vào đầu ngón trỏ thanh niên.

Liên tục làm vậy hai lần làm động tác này thoát nhìn giống như đang hôn đầu ngón tay thanh niên, thế nhưng sự nặc khắc tư vừa mới thoát ly khỏi hình thái ấu tể, tiến hóa thành hình thái trưởng thành đang theo bản năng lưu lại hơi thở dấu hiệu trên người Tạ Loan mà thôi.

Cảm nhận được xúc giác mềm mại từ đầu ngón tay truyền tới, Tạ Loan rút cuộc mới phản ứng lại.

Đầu óc hỗn loạn như tương hồ vất vả lắm mới tỉnh táo lại một chút, nhìn đôi đồng tử xanh nhạt dựng thẳng kia, Tạ Loan kỳ thực đã có thể đoán được thân phận đối phương.

“Ya Yi...”

Xác nhận là xác nhận, thế nhưng vừa tỉnh ngủ, bên cạnh vốn là ấu tể lông xù đột nhiên biến thành một người trưởng thành— Tạ Loan thực sự không thể nào lý giải được.

Nếu không nhìn tới ánh mắt cùng đuôi thì hình thái trưởng thành của chủng tộc nặc khắc tư kỳ thực cũng không khác mấy với nhân loại.

Ánh mắt vẫn là đồng tử dựng thẳng như thời kỳ ấu tể, mà cái đuôi... hoàn toàn không giống cái đuôi lông xù ở thời kỳ ấu tể, hiện giờ nó có lớp lân giáp cứng cấn giống như đuôi của loài rồng, theo Tạ Loan nhìn thấy lúc này thì nó có màu bạc.

Rất đẹp, thoạt nhìn có cảm giác rất lạnh.

Lúc bị gọi tên, nặc khắc tư tóc bạc dung mạo tuấn mỹ trước mắt liền híp nhỏ đồng tử, phản ứng giống hệt như thời kỳ ấu tể làm đầu óc hỗn loạn của Tạ Loan thanh tỉnh lại không ít.

Chú ý tới tầm mắt thanh niên, Ya Yi nhích nhích cái đuôi của mình hướng gần tới Tạ Loan, sau đó im lặng chăm chú nhìn đối phương.

Thời kỳ ấu tể chỉ có thể phát ra tiếng kêu ư ô, thế nhưng đến kỳ trưởng thành thì có thể nói chuyện, bất quá nặc khắc tư này lại hoàn toàn không phát ra âm thanh.

Câu nói đầu tiên của ấu tể khi đạt tới kỳ trưởng thành rất có ý nghĩa, nó giống như trẻ con nhân loại sau khi chào đời sẽ được dạy câu đầu tiên là ba mẹ vậy, đại đa số chủng tộc trên tinh tế cũng vậy, cha mẹ sẽ dạy ấu tể nhà mình gọi ba mẹ, hi vọng lúc ấu tể trưởng thành có thể nghe được tiếng đứa nhỏ gọi mình đầu tiên.

Ấu tể không có cha mẹ bầu bạn trưởng thành đương nhiên không giống những ấu tể bình thường, chúng sẽ không được dạy chuyện này.

Câu nói đầu tiên của kỳ trưởng thành là gì, trong lòng Ya Yi chỉ có một cảm giác mơ hồ, nó biết có liên quan với thanh niên nhân loại trước mắt nhưng nó tạm thời vẫn chưa xác định được là từ gì.

Cho rằng đây là chuyện rất quan trọng, nặc khắc tư tóc bạc mím môi, trầm mặc suy nghĩ.

Bên này Tạ Loan đã rút lại bàn tay vừa sờ tóc đối phương, vừa nãy bị mổ nhẹ hai cái, hiện giờ liếc đầu nhìn ngón tay mình, Tạ Loan thực sự có chút rối rắm.

Nếu đối phương vẫn là hình thái ấu tể, Tạ Loan đương nhiên không có cảm giác gì cả, dù sao lúc vẫn còn là một cục bông lông xù đối phương rất thường xuyên liếm ngón tay anh. Thế nhưng hình thái hình người ở thời kỳ trưởng thành thì hoàn toàn không giống.

Bất quá suy đoán hành vi vừa nãy chỉ là vô tình, cộng thêm cũng chỉ hôn ngón tay hai cái mà thôi, căn bản không có gì đặc biệt, Tạ Loan liền bình tĩnh trở lại.

Nhìn cái đuôi bạc chuyển tới trước mặt mình, Tạ Loan suy nghĩ một chút, sau đó thử thăm dò vươn tay qua sờ sờ.

Bị thanh niên sờ soạng một chút, cái đuôi này cũng hệt như cái đuôi lông xù ở thời kỳ ấu tể, vô thức vểnh vểnh lên.

Trên người đối phương mặc quần áo lao động của nhân viên phân hội, cũng không biết làm thế nào làm ra, chẳng lẽ là... dị năng?

Sở dĩ Tạ Loan nghĩ vậy là vì anh nhìn thấy bộ quần áo của mình vẫn còn nằm trên móc treo, mà ấu tể nặc khắc tư vẫn luôn có thể chạy vào phòng anh, cho dù có khóa cửa thì ấu tể này vẫn có thể mở ra được.

Một ấu tể nhanh như vậy đã tiến vào thời kỳ trưởng thành, lúc Tạ Loan dẫn theo nặc khắc tư tóc bạc xuất hiện, trừ bỏ Trát Lạp Đức, tất cả nhân viên trong phân hội Vân Bảo đều sửng sốt.

“Thời kỳ ấu tể của chủng tộc nặc khắc tư vốn rất ngắn ngủi, tiêu chuẩn trưởng thành của chủng tộc này không giống những chủng tộc khác, không phải đo theo thời gian mà là sức mạnh.” Nhìn nhóm đồng sự vẫn còn sửng sốt ở chung quanh, Trát Lạp Đức sờ sờ cằm giải thích.

Nguyên nhân chính vì dựa vào sức mạnh để phân chia thời kỳ trưởng thành, ấu tể càng sớm tiến vào thời kỳ trưởng thành thì chứng minh ấu tể này có thiên phú vô cùng xuất sắc.

Thế nhưng có thể tiến hóa nhanh như nặc khắc tư tóc bạc trước mắt, theo sự hiểu biết của Trát Lạp Đức thì trước nay chưa từng có.

Chính là suy nghĩ một chút, ấu tể nặc khắc tư này ở trong trứng hơn ba mươi năm vẫn không chịu phá xác. Có lẽ lúc còn ở trong trứng đã bắt đầu tích góp sức mạnh, nếu tính cả khoảng thời gian hơn ba mươi năm đó thì ấu tể nặc khắc tư này có thể trưởng thành nhanh như vậy cũng có thể lý giải được.

Tinh tế có nhiều chủng tộc như vậy, mỗi chủng tộc đều có đặc tính bất đồng, ngay cả những đặc tính không thể tin được cũng có, Hạ Kỳ rất nhanh liền tiếp nhận cách giải thích của Trát Lạp Đức, chính là hiện giờ có một vấn đề...

“A Loan.” Hạ Kỳ liếc nhìn nặc khắc tư đã trưởng thành ở bên cạnh thanh niên, giọng điệu có chút do dự: “Nếu ấu tể đã trưởng thành thì...”

Tuy Hạ Kỳ chỉ nói một nửa nhưng Tạ Loan thực dễ dàng hiểu được đối phương muốn nói gì, thế nhưng muốn người bên cạnh anh rời khỏi phân hội hiển nhiên là không được, vì thế Tạ Loan nói: “Trước tiên cứ để ở lại đi, phân hội chúng ta cũng còn thiếu nhân lực, Ya Yi có thể làm nhân viên.”

Đối với người có dị năng như Ya Yi, muốn hoàn thành công việc là chuyện rất dễ dàng.

Tạ Loan đã nói vậy, mọi người hiển nhiên cũng không dị nghị, sự tình liền định như vậy.

Đã tiến hóa tới kỳ trưởng thành, đối phương không thể ngủ trong phòng ấu tể, đương nhiên cũng không thể ngủ chung với Tạ Loan.

Nghĩ tới vấn đề chỗ ở của đối phương, Tạ Loan nhanh chóng thu dọn một căn phòng trống bên ký túc xá nhân viên, sau đó dẫn Ya Yi qua nhận phòng.

Thế nhưng đêm đó, lúc Tạ Loan tiến vào phòng thì anh nhìn thấy một sinh vật lông xù mềm mại trắng tinh nằm bên cạnh gối đầu.

Lúc thanh niên tiến vào, lỗ tai ấu tể nặc khắc tư khẽ nhúc nhích, đồng tử dựng thẳng xanh nhạt chăm chú nhìn thanh niên, cái đuôi lông xù ở phía sau cũng hơi nhếch lên một chút.

Tạ Loan sửng sốt hai giây, nhất thời không nói nên lời. Thật sự có chút không hiểu tình huống cho lắm, anh bước qua ôm ấu tể vào lòng kiểm tra.

“Ư ô.” Cũng cứng vào lòng thanh niên, ấu tể nặc khắc tư tùy ý Tạ Loan nhấc mình lên đánh giá kiểm tra.

So với hình thái trưởng thành, hình thái ấu tể có thể thân cận với thanh niên nhiều hơn. Tuy không rõ nguyên nhân nhưng Ya Yi có thể cảm giác được rõ ràng, mà nó cũng đã làm như vậy.

Trên người thanh niên có độ ẩm làm nó muốn tới gần, nhiệt độ ẩm áp kia có thể dễ dàng kéo nó ra khỏi bóng tối lạnh lẽo.

Lúc vẫn còn là một quả trứng, Ya Yi đã có ý thức của riêng mình. Đó không phải là chuyện tốt, bởi vì nó có thể tinh tường cảm nhận được thế giới này không hoan nghênh nó.

Thế giới bên trong quả trứng chỉ toàn bóng tối, bất quá đối với Ya Yi, nó khá yên tĩnh. Thế giới bên ngoài có ánh sáng, thế nhưng rõ ràng nó rất muốn tiếp xúc với thế giới bên ngoài nhưng lại không có lý do chào đời.

Thẳng đến khi gặp thanh niên nhân loại này, thẳng đến khi nghe thấy âm thanh đối phương.

Nghe thấy tiếng kêu của ấu tể trong lòng, Tạ Loan rói rắm một hồi, cuối cùng từ bỏ việc nghĩ ngợi nhẹ nhàng đặt ấu tể xuống bên cạnh gối đầu.

Vừa được đặt xuống, ấu tể nặc khắc tư liền co lại thành một đoàn, làm ổ ở đó. Cái đuôi lông xù phía sau khẽ nhúc nhích, phần đuôi lại càng vểnh cao hơn trước.

Hình thái ấu tể kỳ thực không thành vấn đề...

Tính cách không thích rồi rắm một vấn đề quá lâu, Tạ Loan nhanh chóng leo lên giường, hoàn toàn không có chút áp lực nào khi có một ấu tể lông xù làm ổ bên cạnh, nhắm mắt lại ngủ.

Trong bóng tối im lặng, ấu tể nặc khắc tư dùng đôi đồng tử dừng thẳng của mình chăm chú nhìn sườn mặt thanh niên, nghĩ tới vấn đề mà trước đó nó vẫn chưa nghĩ thông.

Câu đầu tiên muốn nói sau khi trưởng thành là gì... nghĩ tới xưng hô của nhóm nhân viên phân hội với thanh niên....

Tạ Loan...

A Loan.

18. Chương 17: Bây Giờ Nó Nhất Định Có Thể Bay Qua

Qua hơn nửa tháng, bắc bán cầu Á Tinh không chỉ không thể thoát khỏi cái giá lạnh của mùa đông, ngược lại nhiệt độ còn giảm thấp hơn một chút, vài khu vực đã bắt đầu có tuyết rơi lả tả.

Vị trí của phân hội Vân Bảo hơi tốt một chút, bên này không đến mức có tuyết rơi nhưng đối với Tạ Loan mà nói, như vậy đã đủ làm anh cảm thấy lạnh run hết cả người.

So với những nhân viên khác trong phân hội, Tạ Loan thoát nhìn đã mặc rất dày rồi, kết quả mấy ngày gần đây nhiệt độ lại tiếp tục giảm xuống, Tạ Loan không thể không khoác thêm một kiện quần áo, như vậy mới không tới mức lạnh run.

Buổi tối lúc đi ngủ, Tạ Loan thậm chí còn vô thức ôm ấu tể lông xù bên cạnh vào lòng, như vậy mới cảm thấy ấm một chút.

“A Loan, cậu thực sự lạnh lắm à?” Trong phòng đều là một đám chủng tộc ngoại tinh không hề có cảm giác với cái lạnh, nhìn thanh niên nhân loại mấy ngày nay vẫn luôn bọc mình kín bưng, Hạ Kỳ nhin không được hỏi.

Câu này vừa hỏi ra, những người khác ở bên cạnh cũng nhìn qua, trong lòng kỳ thực cũng có nghi vấn đồng dạng.

Khoảng cách của Á Tinh với liên bang địa cầu rất xa xôi, tuy là một hành tinh mật dịch nhưng nhìn thấy nhân loại ở đây cũng không nhiều lắm, vì thế sự hiểu biết của cư dân trên tinh cầu này kỳ thực rất ít ỏi.

Tựa như bọn họ biết sau khi rời khỏi trang bị vũ khí đặc chế, năng lực chiến đấu của nhân loại rất yếu, thế nhưng bọn họ không rõ nó yếu tới trình độ nào.

Chẳng lẽ yếu đến mức vào mùa đông không mặc dày một chút sẽ chết đông...?

Làm chủng tộc ngoại tinh có tổ chất thân thể vượt xa nhân loại, mọi người trong phòng hiển nhiên không hiểu được cảm giác rét lạnh. Trừ bỏ lúc mới phá xác, ấu tể mới sinh mới cần ở trong phòng giữ ấm mà thôi.

Đối mặt với ánh mắt mọi người, Tạ Loan chỉ có thể gật đầu, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ.

Quần áo dày ấm anh mặc trên người đều là lợi dụng quy tắc mang từ địa cầu qua, chủng tộc ngoại tinh không sợ lạnh nên không có nhu cầu vật phẩm giữ ấm, vì thế trên Á Tinh không hề có bán các loại quần áo dày.

Tuy biết rõ chủng tộc ngoại tinh trưởng thành cơ bản sẽ không sợ lạnh, thế nhưng đối với ấu tể Tạ Loan vẫn rất lo lắng, ấu tể nhân ngư sinh hoạt ở hồ nước ngoài sân chính là đối tượng anh đặc biệt chú ý.

“Nước có lạnh không?” Tạ Loan ngồi xổm xuống đưa tay thử độ ấm của nước, nhất thời nhin không được hơi nhũ mảy.

Bên ngoài so với bên trong còn lạnh hơn, ngón tay Tạ Loan vừa mới chạm vào nước liền cảm thấy rét căm căm.

Ấu tể nhân ngư tóc ngắn màu vàng nhạt ngay từ lúc Tạ Loan đi tới cạnh hồ đã bơi tới gần, gương mặt nhỏ nhắn thanh tú tuy không có biểu tình nhưng cái đuôi màu lam hơi vẩy vẩy lay động của bé đã lộ ra cảm xúc.

“A...” Chăm chú nhìn thanh niên, ấu tể nhân ngư phát ra tiếng kêu yếu ớt, không chú ý căn bản sẽ không nghe thấy. Thế nhưng nó vẫn cố gắng phát ra âm thanh, sau đó mới lắc đầu với thanh niên.

Từ bách khoa toàn thư về ấu tể, Tạ Loan biết mười tám độ là nhiệt độ nước ấu tể nhân ngư thích nhất, lúc đọc thông tin này, Tạ Loan lập tức đặt mua một thiết bị điều chỉnh nhiệt độ nước ở trên mạng.

Hồ nước không tính là lớn, tạm thời mua một thiết bị nhỏ là đủ, giá cả cũng không quá đắt, Tạ Loan liền không chút do dự chi ra khoảng chi phí này.

Thế nhưng không biết vì sao việc giao hàng có chút chậm trễ, đến hôm nay vẫn chưa giao tới, vừa vặn hôm nay nhiệt độ lại giảm xuống.

Ấu tể nhân ngư thích nhất là mười tám độ, thế nhưng nước lạnh hơn một chút cũng không phát sinh ảnh hưởng gì với ấu tể, dù sao nhân ngư cũng là chủng tộc có khả năng chịu rét cực cao.

Tạ Loan đưa tay xoa xoa mái tóc ngắn của ấu tể, rất nhanh liền nghe thấy tiếng kêu khe khẽ của bé.

Ấu tể nhân ngư áp sát mặt hồ, đây là vị trí gần Tạ Loan nhất.

Đã không còn cách nào tới gần hơn, ấu tể nhân ngư chỉ đành ngẩng đầu, vươn tay chạm vào đầu gối Tạ Loan.

Tay ấu tể dính nước, thế nhưng Tạ Loan không hề để ý, anh chỉ mãi suy nghĩ động tác này của ấu tể biểu đạt ý gì.

“A... pa...” Ấu tể nhân ngư muốn phát ra âm tiết thứ hai thì phải dùng sức một chút, thế nhưng nó rất khó nghe được, Tạ Loan cũng không phát hiện.

Sau khi chạm tới đầu gối thanh niên, ấu tể nhân ngư hoàn toàn không có ý dời tay đi, vẫn duy trì tư thế ngửa đầu chăm chú nhìn thanh niên.

Rốt cuộc phát hiện ấu tể nhân ngư này tựa hồ muốn tới gần mình, Tạ Loan nghĩ nghĩ, sau đó vươn tay, không nhận được sự kháng cự liền chậm rãi bế ấu tể nhân ngư ra khỏi hồ nước.

Muốn tới gần thanh niên, thế nhưng bởi vì từng bị vứt bỏ, hơn nữa suýt chút nữa đã chết vì mất nước, cảm giác sợ hãi khi phải rời khỏi nước làm ấu tể nhân ngư bắt đầu theo bản năng quấy đuôi lung tung.

Chiếc đuôi cá bằng lam của ấu tể nhân ngư đập lạch bạch lên người Tạ Loan, Tạ Loan bị vẩy một thân nước, thế nhưng chỉ nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc ngắn của bé, ôn hòa trấn an: “Bảo bảo không sợ.”

Bởi vì ấu tể có thiếu hụt liền vứt bỏ, Tạ Loan cũng giống như Hạ Kỳ, hoàn toàn không tiếp nhận chuyện này. Nếu đã để ấu tể tới thế giới này thì phải hoàn thành trách nhiệm chăm sóc nó.

“Nơi này là nhà của con, không ai có thể thương tổn con.” Tạ Loan vừa nói vừa liếc nhìn hồ nước bên cạnh, chờ sau này có điều kiện, anh sẽ cải thiện hoàn cảnh sống cho ấu tể nhân ngư này.

Lực đạo quấy của ấu tể nhân ngư dần dần giảm bớt, tuy rời khỏi nước nhưng cảm nhận được an toàn từ âm thanh trấn an ôn nhu của thanh niên, ấu tể nhân ngư dần dần không còn sợ hãi như vậy nữa, bản năng phản xạ cũng chậm rãi biến mất.

Cái đuôi rớt cuộc không quấy nữa, phần vây đuôi hơi động một chút, ấu tể nhân ngư vừa được trấn an nhích tới gần Tạ Loan hơn, lại cố gắng phát ra âm thanh: “Pa...”

Pa?

Cảm giác âm tiết mà ấu tể nhân ngư mình đang ôm có ý nghĩa nào đó, Tạ Loan suy nghĩ một hồi, thế nhưng vẫn không nghĩ ra được đáp án.

Nghĩ không ra, Tạ Loan chỉ có thể xoa xoa tóc ấu tể nhân ngư trong lòng, ôn nhu nói ra câu nói trấn an vụn vụn: “Bảo bảo ngoan.”

Được thanh niên trấn an, phần vây đuôi lại đong đưa một chút, ấu tể nhân ngư cúi đầu cọ cọ lòng ngực Tạ Loan, lại càng cố gắng phát ra âm thanh hơn: “Pa—”

Bất quá đáng tiếc vẫn như cũ chỉ là những âm tiết yếu ớt, có thể làm âm tiết này trở nên rõ ràng hơn một chút đã là cực hạn của ấu tể nhân ngư.

Sau khi xác nhận ấu tể nhân ngư thật sự có thể tiếp nhận nhiệt độ trong hồ, Tạ Loan liền xua tan đi ý niệm định tạm thời dẫn ấu tể nhân ngư vào trong phòng.

Bên trong thật sự không có hoàn cảnh rộng mở để ấu tể nhân ngư hoạt động, thùng gỗ thì quá chật chội, Tạ Loan muốn ấu tể có thể thỏa thích bơi lội.

Thả ấu tể nhân ngư xuống ao, Tạ Loan trở về phòng đổi một kiện áo khoác, sau đó mới quay lại phòng sinh hoạt của nhóm ấu tể.

Vừa mới tiến vào, trong lòng Tạ Loan liền có thêm một ấu tể tròn vo trắng tinh vừa giống thỏ lại giống mèo, trên đầu có hai chiếc sừng nhỏ, ôm sưởi ấm vô cùng thoải mái.

Công viên an bài cho Ya Yi là cách một đoạn thời gian thì chỉnh sửa sân vườn, dùng dị năng giải quyết thì chỉ tốn vài phút mà thôi, thế nhưng lúc biết việc này, biểu tình Trát Lạp Đức có chút phức tạp.

Dị năng mà nặc khắc tư tóc bạc kia biểu hiện rất cường đại, thế nhưng nó lại dùng vào việc chỉnh lý sân vườn....

Còn lúc bình thường không có việc gì, nặc khắc tư đã trưởng thành này liền biến về hình thái ấu tể, sau đó chạy tới làm vật sưởi ấm cho Tạ Loan.

Trong phòng có một đám lông xù mềm mại, mỗi ấu tể đều hoạt động thực tự nhiên, hoàn toàn không hề có vẻ sợ lạnh làm Tạ Loan an tâm rất nhiều, còn có chút hâm mộ.

Tay thực lạnh, điều này làm Tạ Loan vô thức đưa tay vuốt ve ấu tể nặc khắc tư lông xù ở trong lòng.

“Ừ ồ.” Muốn làm tay thanh niên ấm áp lên, ấu tể nặc khắc tư giật giật cơ thể, để thanh niên đặt tay vào phần bụng đầy lông tơ mềm mại của mình.

Thân thể lông xù mềm mại của ấu tể thực ấm áp dễ chịu, được ủ ấm như vậy, Tạ Loan thực sự không nỡ rút tay ra.

Những bảo mẫu khác ở trong phòng bắt đầu chuẩn bị thức ăn cho ấu tể, lúc này Tạ Loan mới chuyển tầm mắt về phía bên trái một chút thì thấy ấu tể khó đề cùng hai ấu tể khác đang tập đập cánh.

Tính cả nửa tháng trước thì ấu tể khó đề đã cố gắng luyện tập được một tháng, mới đầu hoàn toàn không biết bay, sau đó có thể bay trên đất bằng, hiện giờ thì đã có thể bay lên một độ cao nhất định.

Thế nhưng ấu tể khó đề vẫn không thể bay xa được, cứ cất cánh không bao lâu, đại khái khoảng hai mét thì sẽ lập tức rớt xuống.

Mỗi lần đều cố định là hai mét, không thể nào vượt qua, điều này làm Tạ Loan phát hiện có chút vấn đề.

Ở trong khoảng cách hai mét, tư thế bay của ấu tể khó đề rất tiêu chuẩn, bay rất tốt. Thế nhưng một khi vượt qua khoảng cách này, ấu tể khó đề tựa hồ có chút lùn bước, tự rớt xuống.

Tạ Loan xoa xoa ấu tể nặc khắc tư trong lòng, sau đó tạm thời đặt cục bông trắng này xuống, đi tới trước mặt ấu tể khó đề, bế bông bé chim béo tròn vo màu đỏ nhạt lên.

Tạ Loan đặt ấu tể khó đề lên nóc chiếc kệ lần trước, sau đó ôn nhu hỏi: “Con nhớ lần luyện tập trước không?”

“Chíp.” Ấu tể khó đề đập đập đôi cánh nhỏ, đôi mắt đen lúng liếng nhìn thanh niên, trong trẻo kêu một tiếng.

Hiện giờ nó khẳng định có thể bay vào lòng thanh niên.

Nghĩ thanh niên sẽ lặp lại bài tập giống lần trước, ấu tể khó đề đứng trên nóc kệ, chờ đợi thanh niên tiến xa hai bước rồi giang tay chờ nó.

Tạ Loan quả thực lui về sau, thế nhưng không chỉ hai mà là đi ra xa hơn năm mét.

“Đến đây bảo bảo, bay qua bên này.” Đứng cách kệ đồ khoảng năm mét, Tạ Loan hướng ấu tể khó đề giang rộng hai tay.

Mới vừa nãy còn vô cùng tự tin, thế nhưng nhìn thấy khoảng cách này thì nhất thời có chút run sợ, thế nhưng nhìn ánh mắt cổ vũ của thanh niên, ấu tể khó đề cuối cùng cũng không lùi bước.

Nó muốn tự mình bay vào lòng thanh niên chứ không cần thanh niên phải ngồi xổm xuống ôm nó nữa, đây là suy nghĩ của ấu tể khó đề trước khi học bay.

“Chíp.”

Cổ lấy dũng khí, ấu tể khó đề nhắm thẳng về phía Tạ Loan, đập cánh.

19. Chương 18: Tân Sinh

Có mục tiêu xác định, ấu tể khó đề có bộ lông vũ đỏ nhạt đập cánh, vốn đang đứng trên nóc kệ đồ nhẹ nhàng phóng vút xuống.

“Chíp chíp——”

Cách đó không xa, hai ấu tể khó duy cùng khó thác cũng bay tới, hai bé chim béo đứng song song trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn ấu tể khó đề vừa cất cánh trên nóc kệ, phát ra tiếng kêu thanh thúy non nớt.

Hai ấu tể này đang cổ vũ ấu tể khó đề, ánh mắt đen lúng liếng như hạt đậu nhìn bé chim đỏ đang bay về phía thanh niên, vừa xem vừa lạch bạch đi theo ấu tể khó đề tiến về phía thanh niên.

Bởi vì lông vũ rất dày nên thân hình ấu tể có chút béo tròn, lúc đập cánh thì trông hai chiếc cánh có vẻ rất bé nhỏ, thực dễ dàng làm người ta lo lắng ấu tể này sẽ vì trọng lượng cơ thể mà rớt xuống.

Thế nhưng những chủng tộc có hình thái tương tự loài chim đều như vậy, bởi vì lông vũ dày nên thân thể thoát nhìn rất tròn trịa, như vậy ngược lại chứng minh ấu tể phát dục rất tốt, thân thể vô cùng khỏe mạnh.

Bay được khoảng hai mét, ấu tể khó đề vô thức giảm chậm tốc độ đập cánh, độ cao cũng giảm xuống.

Theo góc độ của người đứng xem thì góc độ rơi xuống rất rõ ràng.

Mắt thấy đã sắp rơi xuống đất, thế nhưng nhìn thanh niên giang rộng vòng tay ở trước mắt, ấu tể khó đề đột nhiên dùng lực đập cánh, độ cao bắt đầu tăng lên, tiếp tục vững vàng bay tới trước.

Khoảng cách này kỳ thực cũng không quá xa xôi, nó đã đến rất gần, chỉ cần kiên trì thêm một chút nữa thôi...

“Chíp!”

Bay vút tới để cả thân thể tiến vào lòng ngực thanh niên, rốt cuộc cũng chạm tới đích tới, ấu tể khó đề vừa cũng cùng ngực thanh niên vừa kêu một tiếng, đôi cánh nhỏ khê động, có thể dễ dàng nhìn ra bé đang rất vui sướng.

Lồng ngực bị một cục bông tròn vo đung vào, thể hình của ấu tể khó đề không tính là lớn, Tạ Loan có thể tiếp nhận được sức nặng của bé.

Vững vàng đón được ấu tể khó đề, Tạ Loan đưa tay kiểm tra lông vũ của ấu tể, chờ ấu tể nâng đầu lên nhìn mình, anh mới nói: “Con xem, rõ ràng có thể bay được mà.”

Đôi mắt đen lúng liếng của ấu tể có chút mờ mịt, bé vẫn chỉ là ấu tể, tuy có thể nghe hiểu lời Tạ Loan nhưng chỉ là nghĩa đen mà thôi, không thể hiểu được ý nghĩa sâu xa hơn.

Trước đó rất có thể không chỉ được cỏ vũ mà còn bị trách cứ hoặc cười nhạo trong quá trình học bay.

Cũng chính vì thế mà sau đó ấu tể khó đề mới kháng cự như vậy, không phải bé không muốn học, chính là không muốn bị trách cứ trong quá trình học.

Dần dần, không thể học bay được đã bắt đầu in sâu trong lòng ấu tể khó đề.

Đại khái chính vì thế cho dù sau này học được cách bay, ấu tể khó đề vẫn như cũ bị ảnh hưởng bởi dấu ấn trong tiềm thức này.

Đã bay được nhưng vẫn cảm thấy mình bay không tốt, vì thế mỗi khi bay được một khoảng sẽ vô thức dừng lại.

Tự thành lập một giới hạn cho mình, Tạ Loan cố ý đứng xa một chút để ấu tể bay tới chỗ mình để phá vỡ mức giới hạn kia.

Hai bé chim béo còn lại cũng bay vào lồng ngực Tạ Loan, tìm một vị trí thoải mái, sau đó cúi đầu dùng mỏ mình giúp ấu tể khó đề chải chuốt lông vũ, động tác này thoát nhìn như một lời khích lệ.

Thấy một màn này, Tạ Loan nhin không được híp mắt mỉm cười, thực sự có chút vui mừng.

Quan hệ của nhóm ấu tể rất tốt, biết hỗ trợ giúp đỡ nhau.

Đều là bé ngoan.

Nghĩ vậy, Tạ Loan liền nâng tay phải xoa xoa lưng ba ấu tể.

Điều chỉnh tư thế ở trong lòng thanh niên, ba ấu tể chỉnh tề ngồi thành một hàng, lúc này ấu tể khó đề ở giữa nghe thấy thanh niên ôn nhu hỏi: “Nghe hiểu lời ta vừa nói không?”

Động động chiếc cánh bé xíu, ấu tể khó đề lại cũng nhẹ lồng ngực Tạ Loan một chút: “Chíp!”

Nó có thể bay, có thể bay rất xa, hơn nữa còn có thể bay tốt hơn cả những ấu tể khác.

Thoát khỏi nhận thức sai lầm của mình trước đó, ấu tể khó đề béo tròn màu đỏ nhạt này không còn tư tưởng lùi bước nữa, đôi mắt đen lúng liếng trở nên sáng chói, thoát nhìn đặc biệt có sức sống.

Nghe thấy tiếng đáp lại vô cùng rõ ràng, Tạ Loan gật gù đầu, ý cười trên mặt lại càng rõ ràng hơn.

Có thể vì cảm nhận được cảm giác an toàn từ người thanh niên, ba ấu tể nghiêm nhiên xem lồng ngực thanh niên trở thành cái ổ nhỏ, tạm thời không có tính toán rời đi.

Mà ôm ba ấu tể lông xù béo tròn trong lòng, Tạ Loan cảm thấy thực hạnh phúc.

Lúc này, ở Áo Nhĩ Đặc Tinh—

“Khắp tinh tế này có nhiều phân hội bảo dưỡng ấu tể như vậy, sao em lại chọn một nhà không có chút danh tiếng nào như vậy? Không chỉ không có danh tiếng, ngay cả danh sách ba ngàn phân hội xuất sắc nhất cũng không vào được, em đưa con tới đó, người ta sẽ nhìn nhà chúng ta thế nào đây?” Gia chủ đương nhiệm của gia tộc Ngõa Luân có chút không vui nhìn nữ nhân trẻ tuổi trước mặt: “Nhà chúng ta cũng không phải không trả nổi phí dụng ở các phân hội nổi tiếng, để con ở trong một phân hội có điều kiện kém cỏi như vậy, em yên tâm được à?”

Gia tộc Ngõa Luân ở trong chủng tộc khó đề không tính là quyền quý nhưng là gia tộc rất có tiền, chuyên kinh doanh mua bán, ở trong giới mậu dịch rất có danh tiếng.

Đối mặt với chất vấn của nam nhân, Phù Á vẫn im lặng chống đỡ.

Phân hội bảo dưỡng ấu tử ở Á Tinh là cô lựa chọn, cô đã tự mình đưa ấu tử tới đó, lúc ấu tử được thanh niên nhân loại kia ôm vào lòng, cô rõ ràng nghe thấy ấu tử nhà mình chủ động kêu một tiếng đáp lại đối phương.

Chỉ bằng điểm này thôi, Phù Á tin tưởng mình đã không chọn sai.

Cô không quan tâm tới chuyện mất mặt hay không, chỉ cần ấu tử thích, cộng thêm phân hội kia có thể làm ấu tử vui vẻ tự do tự tại, đừng nói có người thì thậm chí sau lưng, cho dù là trực tiếp cười nhạo trước mặt cô cũng không thêm để ý.

Đường Nạp hiểu rất rõ vợ mình là người rất dịu dàng, cơ bản không có chuyện cáu kỉnh nóng giận, bình thường chỉ cần anh lên tiếng, đối phương sẽ quyết định lùi bước.

Thế nhưng trầm mặc đại biểu cô kiên quyết không chịu nhượng bộ.

“Đến lúc đứa nhỏ gặp chuyện thì đừng trách anh đã không nhắc nhở em.” Nói xong những lời này, gia chủ đương nhiệm của gia tộc Ngõa Luân nghiêm mặt rời đi.

Chờ nam nhân rời đi, Phù Á hít sâu một hơi cố bình phục lại tâm tình của mình.

Ấu tử đưa tới phân hội Vân Bảo kia cũng đã được một tháng, khoảng cách giữa Á Tinh cùng Áo Nhĩ Đặc Tinh cách nhau mấy hành tinh, khoảng thời gian này Phù Á kỳ thực vẫn luôn nghĩ về ấu tử, không biết con mình sống ở đó thế nào.

Suốt khoảng thời gian đó cô có liên lạc một lần, Phù Á đại khái hỏi thăm ấu tử có thích ứng với hoàn cảnh mới hay không, nhận được câu trả lời là có thì cũng không truy hỏi nhiều.

Chủ yếu là cô sợ liên lạc quá nhiều sẽ quấy rầy công việc của nhân viên phân hội, hoặc làm bọn họ nghĩ rằng cô không tín nhiệm.

Suốt một tháng không gặp ấu tử, làm một người mẹ đặc biệt yêu thương đứa nhỏ, Phù Á hiển nhiên rất nhớ con mình.

Đi thăm một chút đi.

Đột nhiên, ý tưởng này xuất hiện trong lòng Phù Á. Tuy có thể dùng phương pháp liên lạc toàn tức để nhìn thấy ấu tử, bất quá làm vậy vẫn không bằng nhìn thấy tận mắt.

Vừa vặn ngày mai có chuyến bay tới Á Tinh, nghĩ tới bộ dáng mũm mĩm đang yêu của ấu tử, ý niệm trong lòng Phù Á lại càng mãnh liệt hơn.

Đón mô hình tinh hạm thương vụ mới nhất, cho dù là khoảng cách cách mấy hành tinh thì chỉ cần không tới nửa ngày là tới nơi, sáng hôm sau Phù Á xuất phát từ Áo Nhĩ Đặc Tinh, đến chiều thì tới Á Tinh.

Lại một lần nữa tiến vào phân hội Vân Bảo, Phù Á vẫn tiến vào văn phòng trước, trong phòng làm việc, Hạ Kỳ vừa vặn tới hỏi Phùng Văn Tiên về chỉ tiêu của phân hội tháng này.

“Phụ huynh tới thăm ấu tử đương nhiên là được.” Hạ Kỳ khách khí lễ phép dẫn nữ nhân trẻ tuổi thuộc chủng tộc khổ đề tiến vào một căn phòng khác.

Tạ Loan một tay ôm ấu tử nặc khắc tư trong lòng, tay còn lại chơi trò ném banh với ấu tử mục tạp.

Dư quang khỏe mắt phát hiện nữ nhân trẻ tuổi vừa bước vào cửa, Tạ Loan lập tức tiến tới chỗ ấu tử khổ đề vẫn chưa phát hiện gì cả, ngồi xổm xuống vỗ nhẹ lưng vũ mềm mại của bé: “Bảo bảo, xem ai tới thăm con kìa!”

Bị thanh niên vỗ nhẹ lên lưng một chút, ấu tử khổ đề nghiêng đầu, xoay người lại, nhìn thấy nữ nhân trẻ tuổi đứng ở cạnh cửa, nó liền đập cánh.

“Chíp.”

Đập đôi cánh bé xiu của mình, ấu tử khổ đề bay vút về phía nữ nhân trẻ tuổi, nhào vào lồng ngực đối phương.

“Chíp!” Bé nằm gọn trong lòng nữ nhân ngẩng đầu lên, phát ra tiếng kêu đặc biệt thanh thúy.

Theo bản năng đón được ấu tử bay vào lòng mình, Phù Á sững sờ đứng tại chỗ, cả người cứng ngắc không thể làm ra động tác nào.

Sau đó trong một nháy mắt tựa hồ rất nhanh nhưng thực tế lại vô cùng ngắn ngủi, Phù Á nhìn ấu tử trong lòng, nghẹn ngào nước mắt.

20. Chương 19: Nước Mắt Có Vị Mặn

Đó là một loại cảm giác cực kỳ mạnh mẽ, là cực độ khiếp sợ, vui mừng cùng không thể nào tin được, sợi dây đàn căng cứng trong lòng đột nhiên đứt ngang—kết quả là không thể nào khống chế được tình tự của mình.

Làm con gái út của gia tộc Lai Tư Đặc, Phù Á Lai Tư Đặc từ nhỏ đã được tiếp nhận sự giáo dục của học viện danh tiếng, thời thời khắc khắc phải luôn bảo trì đoan trang, thận trọng, trước mặt người khác không thể biểu lộ tình tự quá rõ ràng.

Thế nhưng hiện giờ, sau khi phát ra tiếng nước mắt, Phù Á ôm chặt lấy ấu tử khó đề trong lòng, cả người cũng bắt đầu run lên khe khẽ, cúi đầu cơ hồ khóc không thành tiếng.

“Chíp?”

“Chíp chíp, chíp!”

Bị Phù Á ôm vào lòng, ấu tử khó đề thấy mẹ mình không biết vì sao tự dưng bật khóc, nó đập đập đôi cánh nhỏ, chíp chíp không thôi.

Nhìn hình ảnh này, mọi người trong phòng đều tự giác giữ im lặng, để nữ nhân tộc khó đề ở cửa phòng chậm rãi bình tĩnh lại.

Trong phòng chỉ còn âm thanh ngây ngô thỉnh thoảng phát ra của nhóm ấu tử.

Từ lúc ấu tử khó đề này mới học được cách bay trên đất bằng, mọi người đã nghĩ, nếu mẹ ấu tử này biết được nhất định sẽ rất cao hứng.

Mặc dù khi đó ấu tử khó đề vẫn chưa bay tốt, chỉ có thể bay lên khỏi mặt đất một chút mà thôi, thế nhưng trong mắt cha mẹ, tiến bộ như vậy khẳng định rất đáng giá vui mừng. Chính là khoảng thời gian đó cha mẹ ấu tử không liên lạc với phân hội.

Vốn hôm qua ấu tử đã có thể bay được rất tốt, Hạ Kỳ đã định chủ động liên lạc với phụ huynh, thật không ngờ hôm nay đối phương đã tự mình tới đây.

Qua một hồi lâu, thấy mẹ mình vẫn còn khóc, ấu tử khó đề bị đối phương ôm trong lòng bắt đầu lo lắng không thôi, không ngừng đập đôi cánh nhỏ, dùng thân mình cùn cùn, đồng thời ngẩng đầu dùng cái mỏ nhỏ của mình cọ cọ cằm đối phương.

Nước mắt mặn mặn, lúc dùng mỏ cọ cằm mẹ, ấu tử khó đề cảm nhận được.

Vẫn chỉ là một ấu tử, cho dù muốn biểu đạt an ủi thì nó cũng không làm được nhiều chuyện lắm, chỉ có thể cố gắng cọ cọ cùn cùn, đồng thời dùng âm thanh hấp dẫn lực chú ý.

“Chíp chíp.”

Nâng đầu dùng ánh mắt đen lúng liếng của mình chăm chú nhìn nữ nhân trẻ tuổi đang lau nước mắt, ấu tử khó đề đột nhiên ưỡn bộ ngực tròn trịa của mình, đôi cánh màu đỏ nhạt cũng hơi giang ra hai bên một chút, làm ra bộ dáng mình rất lợi hại.

Mẹ đừng khóc, con sẽ bảo vệ người.

Thời kỳ ấu tể không thể nói chuyện, vì thế ấu tể khó đề dùng hành động để biểu đạt ý tưởng của mình.

Nói thật lòng tơ trên người dày như vậy, ấu tể khó đề thoát nhìn vốn đã mập mạp, làm ra động tác này kỳ thực không hề oai phong chút nào, ngược lại có chút buồn cười.

Chính là ngẫm tới ấu tể này đang cố gắng an ủi mẹ mình, động tác này đột nhiên đặc biệt làm người ta ấm lòng.

Ấu tể suy nghĩ rất đơn giản, cũng chính vì thế nên hành vi của chúng đều xuất phát từ chân tâm, hoàn toàn không có chút giả dối.

“Bội Bội...” Bị ấu tể nhà mình chọc cười, trong lòng Phù Á thực ảm áp, đồng thời cũng thực vui sướng.

Ấu tể khó đề tên là Bội Đa, nữ danh Bội Bội, bất quá Phù Á thường trực tiếp gọi ấu tể nhà mình là bảo bảo.

Xưng hô bảo bảo biểu đạt sự yêu thương của cha mẹ dành cho ấu tể.

Nghe thấy tiếng gọi, ấu tể khó đề lập tức nâng đôi cánh bé xíu, ngẩng đầu đáp lại: “Chíp!”

Thấy mẹ mình rút cuộc cũng ngừng khóc, bé chim béo đỏ nhạt vẫn luôn nhích tới nhích lui trong lòng Phù Á rút cuộc cũng yên ổn lại, ngoan ngoãn nằm trong lòng Phù Á.

“Thực xin lỗi... vừa rồi tôi hơi thất thố.” Nhanh chóng chỉnh lý lại dáng vẻ, Phù Á mỉm cười xin lỗi mọi người trong phòng.

Tuy hốc mắt vẫn còn đỏ ửng nhưng hiện tại dáng vẻ của vị nữ nhân khó đề này rất đúng mực.

Không phải tiểu thư quý tộc gì cả, đối mặt với chuyện liên quan tới ấu tể, nữ nhân khó đề này cũng chỉ là một người mẹ bình thường mà thôi.

Nàng tay xoa xoa đôi cánh bé xíu của ấu tể trong lòng, ý cười bên khóe mắt Phù Á này giờ vẫn không hề biến mất, vô luận là ai cũng nhìn ra tâm tình cô rất tốt.

Mọi người ở đây đều nhất trí lắc đầu.

Phụ huynh thấy ấu tể nhà mình rút cuộc cũng học bay được, vì quá cao hứng mà kích động cũng là chuyện bình thường, bọn họ hiển nhiên có thể lý giải.

Phù Á cảm thấy mình thực may mắn khi quyết định tới đây thăm ấu tể chứ không phải liên tục toàn túc, nếu không hiện giờ cô đã vừa khóc vừa rút ruột đặt vé bay tới Á Tinh, sau đó lòng nóng như lửa đốt ngồi trên tinh hạm thương vụ.

“Thật sự không biết nên cảm tạ mọi người thế nào mới tốt...” Giọng nói vẫn còn nghe ra chút xúc động, có chút run rẩy nhẹ nhẹ.

Quà cảm tạ thế nào cũng thực đáng giá, ôm lấy ấu tể khó đề ngoan ngoãn trong lòng, biểu tình Phù Á tràn đầy thành khẩn cùng cảm kích.

Tạ Loan hiển nhiên nói không cần trả thù lao gì cả, bởi vì đó vốn là việc mà bảo mẫu nên làm.

Ấu tể khó đề có thể học bay được, trong mắt Tạ Loan, điều quan trọng nhất là bản thân ấu tể tự cố gắng.

Bọn họ chỉ cổ vũ cùng dẫn dắt mà thôi, nếu không phải bé tự chăm chỉ luyện tập mỗi ngày cũng không có thành quả hiện tại.

Tất cả mọi người trong phân hội đều nhìn thấy, mà nó cũng thực sự không uổng phí, bọn họ cũng thực cao hứng thay bé.

Biết chuyện suốt một tháng nay ấu tể vẫn luôn cố gắng học bay, Phù Á liền ôm lấy bé chim béo đỏ nhạt trong lòng hôn trán bé một ngụm, sau đó cùng má cọ cọ đỉnh đầu bé.

“Bảo bảo thực ngoan.” Phù Á mỉm cười, cẩn thận chỉnh lý lông vũ trên người ấu tể, động tác rất mềm nhẹ.

“Chíp——” Nghe thấy khích lệ, ấu tể khó đề đặc biệt cao hứng, lại véo von kêu một tiếng.

Chờ mẹ chỉnh lý lại lông vũ giúp mình xong, ấu tể khó đề liền bay xuống đất, bay tới trước mặt Tạ Loan, sau đó quay đầu kêu một tiếng với Phù Á, sau đó lại bay tới trước mặt hai ấu tể có hình thái thực tương tự với mình rồi quay đầu, chíp một tiếng.

Hành động của ấu tể khó đề biểu hiện nó rất thân cận cùng ý lại thanh niên, hành động tiếp sau đó là nói với Phù Á, nó vừa kết giao được hai người bạn mới.

“Chíp chíp.” Hai ấu tể khó duy cùng khó thác nghiêng đầu nhìn nữ tính khó đề đi tới trước mặt chúng, ánh mắt đen lúng liếng có chút tò mò.

Đây là lần đầu tiên hai ấu tể nhìn thấy khó đề trưởng thành. Bộ dáng tộc khó đề rất giống bọn nó, kia có phải mẹ của bọn nó cũng giống như người này không?

Này kỳ thực là một ý tưởng không hề ăn khớp chút nào, thế nhưng ấu tể không có suy nghĩ quá phức tạp, lúc này trong lòng hai ấu tể có chút hiếu kỳ, đương nhiên còn có chút hâm mộ.

Đúng lúc này, Tạ Loan bế hai ấu tể lên, xoa xoa đầu xoa xoa lông vũ, đồng thời chỉnh lý lại lông chim cho hai đứa.

Vì thế rất nhanh liền nghe thấy một trận tiếng kêu chíp chíp véo von, sau đó cùng cụng cụng vào lòng Tạ Loan, ngoan ngoãn ngồi xổm trong lòng anh.

Tuy bọn nó không có mẹ nhưng có gia trưởng yêu thương, chỉnh lý lại lông vũ giúp bọn nó.

Nghĩ vậy, hai bé chim béo đều nâng đầu, dùng cái mỏ nhỏ của mình cọ cọ ngón tay thanh niên.

Là ấu tể tộc khó duy cùng khó thác, Phù Á liếc mắt một cái liền nhận ra.

Ấu tể hai chủng tộc này cùng tộc khó đề bọn họ có hình thái rất tương tự, chỉ có màu sắc lông vũ là khác nhau, thoạt nhìn rất có cảm giác thân thiết.

Là bạn mới của ấu tể nhà mình, hơn nữa hình thái cũng tương tự với chủng tộc bọn họ, Phù Á khó tránh có chút yêu ai yêu cả đường đi lối về, vì thế liền vươn tay xoa xoa đầu hai bé chim béo trong lòng thanh niên.

Vừa nãy nghe thanh niên nói lúc ấu tể nhà mình học bay, hai ấu tể này vẫn luôn chủ động hỗ trợ.

Mà hai ấu tể trong lòng Tạ Loan cũng rất ngoan ngoãn, chỉ véo von kêu một tiếng rồi cụng cụng lòng Tạ Loan.

Sờ đầu hai bé chim béo xong, Phù Á vẫn tiếp tục suy nghĩ tới vấn đề cám ơn.

Tuy nhân viên phân hội đều biểu thị dạy ấu tể học bay là việc bọn họ cần làm, thế nhưng cho dù đối phương nói vậy thì không có nghĩa là cô thực sự không cần đưa phần lễ vật này.

Phù Á đương nhiên tin tưởng nhân viên phân hội Vân Áo nói thực lòng, thế nhưng lễ vật là không thể thiếu, bằng không trong lòng cô cũng cảm thấy áy náy.

Phần thù lao cám ơn này nhất định phải đưa—

“Tôi sẽ bỏ vốn xây dựng một tòa nhà sinh hoạt mới cho phân hội Vân Bảo đi.” Nhìn chính thể phòng ốc một lượt, Phù Á liền nói với mọi người.

Không gian gian phòng này không phải quá rộng rãi, nếu sau này phân hội có nhiều ấu tể hơn thì khẳng định sẽ không đủ chỗ. Xây một tòa nhà mới, đến khi đó có thể chuyển phòng giữ ấy, kho vật liệu này nọ lên tầng trên, tầng trệt chuyên dùng làm chỗ sinh hoạt cho nhóm ấu tể.

Nghe thấy những lời này, nhóm nhân viên trong phân hội đồng loạt sững sờ.

Vị phụ huynh này chi lớn vậy??

21. Chương 20: Không Thể Sờ Loạn

Bị vị phụ huynh hào sảng chỉ ra một số tiền lớn làm chấn kinh, nhóm nhân viên trong phân hội Vân Bảo sướng sột một lúc lâu mới bắt đầu phản ứng.

“Mọi người không cần xem đây là quà cảm ơn, cứ coi như tôi làm vậy để Bội Bội có thể sinh hoạt trong hoàn cảnh tốt hơn.” Phù Á nói, đây quả thực có thể xem là một trong những nguyên nhân.

Nhà sinh hoạt có thể xem là kiến trúc trọng yếu của một phân hội bảo dưỡng ấu tể, là nơi nhóm ấu tể sinh hoạt hằng ngày, muốn nâng cao chất lượng sinh hoạt của ấu tể đương nhiên phải xây dựng một tòa nhà khang trang rộng rãi có đầy đủ thiết bị.

Phụ huynh đã nói tới mức này, cộng thêm phân hội bọn họ hiện giờ quả thực không đủ chỗ, mọi người cũng không nói thêm gì.

Nói xây liền xây, hôm sau phân hội Vân Bảo liền nghênh đón một kiến trúc sư, là do phụ huynh ấu tể khổ đề mời tới.

Cũng may phân hội bọn họ cái gì cũng không nhiều nhưng đất trống thì bao la.

Định một mảnh đất trống ở kế bên tòa nhà sinh hoạt hiện tại, Tạ Loan cùng kiến trúc sư bắt đầu thảo luận việc thiết kế phòng ở.

Không bao lâu sau, đội xây dựng cũng tới, sau khi xác nhận bản thiết kế không có vấn đề liền bắt đầu khởi công.

Khác với lần trước, lần này nhóm thi công dùng một thiết bị cách âm, vô luận bên kia ồn ào thế nào, mọi người bên nhà cũ hoàn toàn không thể nghe thấy, nhóm ấu tể ngủ nghỉ cũng không lo bị ồn.

Cả quá trình thi công xây dựng đều yên lặng không một tiếng động, lúc Tạ Loan tiến qua nhìn thấy tòa nhà mới vừa xây dựng xong, anh thậm chí có ảo giác tòa nhà này đột nhiên xuất hiện.

Tòa nhà mới này thiết kế theo dạng biệt thự hai tầng, tầng một dùng làm nơi sinh hoạt hằng ngày của nhóm ấu tể, bên trong trang hoàng theo phong cách ấm áp sáng sủa, vật dụng trang hoàng đều dùng tông màu ấm.

Đại sảnh rộng mở, có thể đặt các món đồ chơi ở đại sảnh để nhóm ấu tể cùng nhau vui chơi. Phòng cũ khá nhỏ hẹp, không có không gian cho nhóm ấu tể vui chơi tùy thích, bên này hiển nhiên tốt hơn rất nhiều.

Như vậy những ngày thời tiết không tốt, không thể dẫn ấu tể ra ngoài sân chơi thì có thể hoạt động ở đại sảnh.

Trên sân đại sảnh còn trải một tầng thảm mềm, suy nghĩ tới việc nơi này là nơi hoạt động vui chơi của ấu tể liền đặc biệt chú ý dùng loại thảm mềm rất thoải mái.

Phòng giữ ấm được xây dựng trên tầng hai, ngoài ra trên đó còn có một kho hàng nhỏ dùng để cất giữ một ít vật tư cần thiết.

Tầng một vẫn có phòng trữ vật như cũ, bất quá hiện giờ chỉ để những đồ dùng hằng ngày, không đến mức chật kín như trước kia.

Còn lại những thiết bị bình thường nên có đều có cả, ấn theo yêu cầu của Tạ Loan, trong tòa nhà mới đặc biệt thiết kế một bể bơi trong nhà.

Tạ Loan lắp đặt hệ thống điều chỉnh nhiệt độ mua trước đó vào hồ, sau đó ôm ấu tể nhân ngư trong hồ nước ngoài sân vào bể bơi.

Tạ Loan kỳ thực vẫn có chút lo lắng, hoàn cảnh bên ngoài hẳn sẽ càng tự do tự tại hơn, dù sao thì nhân ngư cũng là chủng tộc sinh hoạt tại biển lớn.

Thế nhưng nghĩ tới ở bên trong thì có thể ở gần các ấu tể khác, những ấu tể biết bơi cũng có thể nhảy xuống hồ chơi đùa với ấu tể nhân ngư, bé sẽ không đến mức quá cô đơn, vì thế Tạ Loan liền quyết định xây dựng một bể bơi trong nhà.

Dọn hết những thứ cần thiết qua tòa nhà mới, Tạ Loan cùng nhân viên bắt đầu chuyển ấu tể qua phòng mới.

Đổi tới một hoàn cảnh mới đẹp hơn thoải mái hơn, nhóm ấu tể lúc được đưa vào phòng mới đều ngẩng đầu, có chút tò mò quan sát xung quanh.

Ở góc phải đại sảnh là một cái kệ chim bằng gỗ mà Tạ Loan đặc biệt tìm công tượng chế tác, nó có ba tầng, từ tầng cao nhất có thể chui vào các phòng nhỏ.

Sau đó là vài món đồ có tạo hình bất đồng, có xích đu cùng cầu trượt, thuận tiện Tạ Loan còn bảo người ta làm cả giường nhúng cùng bể bơi.

Có những món đồ chơi này, ấu tể trong phân hội cũng không lo nhàm chán.

Khu vui chơi thì tạm thời không đủ điều kiện, Tạ Loan chỉ có thể thiết kế những trò chơi gia đình đơn giản ở địa cầu.

“Thích phòng mới không?” Tạ Loan dẫn hơn mười ấu tể vào đại sảnh, ngồi xổm xuống vuốt ve hai cục bông ở gần mình nhất, ôn nhu nói: “Sau này tụi con sẽ ở đây.”

Ấu tể tháp kỳ lập bị thanh niên vuốt ve liền phát ra tiếng kêu, đồng thời nhẹ nhàng đóng đưa cái đuôi ngắn ngủn của mình như đáp đáp.

Chưa từng thấy qua những món đồ chơi trong đại sảnh, mới đầu nhóm ấu tể vẫn không biết cách chơi, thế nhưng chơi đùa là thiên tính của ấu tể, sau khi thăm dò thử nghiệm một hồi, nhóm ấu tể liền nắm bắt được cách chơi đùa, bắt đầu vui vẻ tự chơi với nhau.

Ba bé chim béo cùng bay lên kệ gỗ, tựa hồ rất thích phần thông nhau giữa tầng hai cùng tầng ba, sau đó từ ấu tể khó dễ dẫn đầu, ba bé ấu tể bắt đầu cùng nhau chui vào trong căn nhà gỗ ở tầng trên cùng.

Lúc Tạ Loan nhìn qua, ba bé chim béo liền lộ đầu ra, ba cặp mắt đen lúng liếng cùng nhìn về phía anh, véo von chíp chíp vài tiếng.

Tạ Loan híp mắt mỉm cười, sau đó tầm mắt chuyển về phía ấu tể mục tạp vẫn còn đứng bên cạnh.

Ấu tể mục tạp có ngoại hình hung ác lạnh băng vẫn đứng im ở đó, đồng tử dựng thẳng đỏ tươi nhìn những ấu tể khác đang thăm dò những món đồ chơi mới.

Tạ Loan đi tới trước mặt ấu tể mục tạp, nâng tay lên chạm vào cẳng tay sắc bén của bé, sau đó ngẩng đầu chăm chú nhìn sinh vật thoát nhìn đặc biệt nguy hiểm này.

Thanh niên đặt tay trên cánh tay mình, phát hiện điểm này, ấu tể mục tạp lập tức co rút cẳng tay về sau về chút, để phần sắc bén của cánh tay không thể chạm vào tay thanh niên, sau đó mới dừng lại.

“Ni Khắc.” Tạ Loan gọi tên ấu tể, đồng thời chủ động vỗ nhẹ lên cẳng tay bé.

Ni Khắc là tên mà Tạ Loan đặt cho ấu tể mục tạp, sau khi nghe vài lần, nó đã biết hai âm tiết này là gọi mình.

Thấy thanh niên đi tới trước một đoạn rồi quay lại ngoắc ngoắc mình, ấu tể mục tạp lập tức ngoan ngoãn đi theo.

Được đưa tới trước một cái xích đu lớn, ấu tể mục tạp không nhìn xích đu, đồng tử dựng thẳng vẫn đặt trên người thanh niên vừa gọi mình, đầu hơi cúi thấp.

Chủng tộc mục tạp hơi khiếm khuyết trí tuệ nhưng không phải hoàn toàn không có.

Tạ Loan chỉ chiếc xích đu cỡ lớn ở bên cạnh, vỗ vỗ nhẹ cẳng tay ấu tể mục tạp, rất nhanh nó liền hiểu được Tạ Loan muốn mình tiếp xúc với thứ kia.

Thế nhưng tiếp xúc thế nào?

Ấu tể mục tạp dùng cẳng tay đụng đụng xích đu, nó thấy thứ kia bị nó đụng vào thì bắt đầu lắc lư.

“Bảo bảo, con ngồi lên đây.” Tạ Loan vỗ vỗ chiếc nệm có hình bán cầu, kiên nhẫn dạy ấu tử mục tạp ở trước mặt.

Ấu tử mục tạp tiến tới gần xích đu, liếc nhìn những bảo mẫu khác đang chơi với ấu tử trên mấy chiếc xích đu gần đó, nó cũng học theo, thử ngồi lên chiếc nệm hình bán cầu.

Chiếc xích đu cỡ lớn này kỳ thực là đặc biệt chuẩn bị cho ấu tử mục tạp, sau khi thấy ấu tử mục tạp thành công ngồi lên chiếc nệm bán cầu, anh bắt đầu đẩy nhẹ.

Chiếc nệm bắt đầu dao động lắc lư, chưa từng trải qua cảm giác này, đồng tử dừng thẳng đờ tươi của ấu tử mục tạp có chút co rút, cổ họng phát ra tiếng kêu nhỏ.

Chúng mình bé rất thích.

Tạ Loan trầm nghĩ, cũng khá yên lòng.

Ấu tử mục tạp này kỳ thực cũng rất thích chơi đùa, chỉ là nó không biết chơi thế nào mà thôi, cần có người kiên nhẫn chỉ dạy nó.

Sau khi làm quen hoàn cảnh mới, Hạ Kỳ nhìn quanh một vòng, không khỏi cao hứng nói: “Tuy kém hơn những phân hội có danh tiếng nhưng khẳng định là tốt hơn những phân hội bảo dưỡng ấu tử bình thường.”

Những người khác nghe vậy liền đồng ý gật đầu.

So với những phân hội bình thường, khẳng định là tốt hơn một chút.

Điều kiện của phân hội bọn họ ngày càng tốt hơn— nhìn tòa nhà mới này, trong lòng mọi người trong phân hội Vân Bảo đều xuất hiện ý tưởng này.

Hơn nữa bọn họ biết rất rõ bộ dáng ban đầu của phân hội Vân Bảo, so với dáng vẻ cũ nát lúc ban đầu thì hiện giờ thực sự là đã phát triển vượt bậc.

Nếu cứ tiếp tục phát triển như vậy, sớm muộn gì phân hội bọn họ cũng được xếp vào danh sách những phân hội xuất sắc nhất tinh tế!

Phần lớn ấu tử trong phòng đều đang chơi trò chơi, chỉ có một ấu tử lông xù trắng tinh, trên đỉnh đầu có cặp sừng bé xíu vẫn kiên trì nằm trong lòng Tạ Loan.

Đối với cái đuôi hơi quăn lấy cổ tay mình, Tạ Loan cũng chỉ nghĩ là ấu tử nặc khắc tư vừa vặn đặt ở đó mà thôi.

Cái đuôi này cũng không gây trở ngại gì cả, mỗi khi Tạ Loan muốn làm việc, cái đuôi lông xù này sẽ tự động rời đi.

Thế nhưng khi Tạ Loan để tay lại chỗ cũ thì cái đuôi kia lại tiếp tục quăn lấy cổ tay anh.

Đã quen với chuyện này, cảm giác được ấu tử nặc khắc tư không hề có dấu hiệu muốn rời khỏi lòng ngực mình, Tạ Loan liền vươn tay sờ sờ cái đuôi lông xù của ấu tử.

“Ư ô.” Trầm thấp kêu một tiếng, ấu tử tròn vo trong lòng Tạ Loan vô thức vểnh vểnh chớp đuôi, từ cổ họng phát ra tiếng gừ gừ thoải mái.

Tạ Loan phát hiện ấu tử nặc khắc tư này tựa hồ rất thích được mình sờ đuôi, vô luận là hình thái ấu tử hay...

Nhớ tới cái đuôi xinh đẹp màu bạc chỉ từng sờ qua một lần, Tạ Loan lập tức ngừng lại suy nghĩ này.

Sờ đuôi ấu tử thì không sao cả, thế nhưng nghĩ tới cái đuôi của nặc khắc tư tóc bạc trưởng thành, Tạ Loan có cảm giác không thích hợp.

Đại khái là vì khác biệt giữa hai hình thái ấu tử cùng trưởng thành đi, chiếc đuôi bạc kia làm Tạ Loan có cảm giác không thể sờ loạn.

22. Chương 21: Ngày Thứ Hai Mười Một Làm Bảo Mẫu

Áo Nhĩ Đặc Tinh cùng Á Tinh mỗi ngày đều có tinh hạm qua lại, thế nhưng không phải ngày nào cũng có chuyến bay của tinh hạm thương vụ bản mới nhất.

Nếu ngồi tinh hạm phổ thông, từ Á Tinh đến Áo Nhĩ Đặc Tinh cần phải tốn cả một ngày.

Ngày đó sau khi thăm ấu tể xong, Phù Á tiếp tục ở lại Á Tinh thêm một ngày.

Vì để tránh việc mỗi ngày gia trưởng đều tới phân hội thăm ấu tể gây hỗn loạn cho công việc của nhân viên, phân hội đã quyết định chọn cuối tuần là ngày mở cửa cho gia trưởng tới thăm ấu tể.

Gia trưởng có nhà ở gần trường có thể đón ấu tể về nhà vào cuối tuần, tới ngày làm việc lại đưa ấu tể tới phân hội.

Nếu gia trưởng không thể tự mình tới thăm thì có thể gọi điện toàn tức cho phân hội, thông qua đó thuận lợi quan sát hiện trạng của ấu tể.

Tháng này Phù Á chỉ gọi tới phân hội Vân Bảo một lần, hơn nữa còn không yêu cầu gặp mặt ấu tể, cô sợ nghe ấu tể kêu chíp chíp với mình thì mình sẽ xúc động chạy tới Á Tinh đón ấu tể về mất.

Thật không ngờ lần này tới Á Tinh, cô lại nhận được một niềm kinh hỉ lớn đến vậy.

“Em tới phân hội kia à?” Biểu tình của Đường Nạp không tốt lắm, bất quá mặc dù hay xụ mặt nhưng vị gia chủ Ngõa Luân gia vẫn biết thời biết thế hỏi thêm một câu: “Bội Bội ở bên đó thế nào?”

Ở thế nào, ăn thế nào— phân hội bảo dưỡng ấu tể kia không hề có chút danh tiếng nào cả, có thể cung cấp điều kiện tốt cho ấu tể nhà mình sao?

Vừa mới về đến nhà, vốn Phù Á định chia sẻ niềm vui sướng với chồng mình trước tiên, thế nhưng nhìn gương mặt đối phương, Phù Á ý thức được mình cần phải thay đổi một chuyện.

Nhìn dáng vẻ tràn đầy sức sống của ấu tể nhà mình ở phân hội Vân Bảo, Phù Á mới bừng tỉnh nhận ra lần trước mình thấy dáng vẻ này của ấu tể đã là chuyện rất lâu trước kia.

Càng miễn bàn tới dáng vẻ ưỡn ngực tỏ ra mình rất lợi hại, rất tự tin.

Lúc thanh niên nhân loại khen ngợi ấu tể, Phù Á thấy ấu tể nhà mình nâng đầu dùng đôi mắt đen lúng liếng nhìn đối phương, sau đó còn khê đập đập cánh chíp một tiếng.

Động tác lần này đại biểu cao hứng.

Ấu tể hiển nhiên thích được khen, lúc bị trách cứ sẽ thương tâm.

Rõ ràng là đạo lý vô cùng đơn giản nhưng Phù Á phát hiện mình đã hoàn toàn quên mất chuyện này.

Thật may mắn là hiện giờ thay đổi cũng không xem là quá muộn. Thế nhưng trong gia đình, một mình cô thay đổi là không đủ, cô nhất định phải để vị gia trưởng còn lại cũng phải thay đổi.

Nghĩ thông suốt điểm này, Phù Á chỉ gật đầu nói: “Con ở bên đó rất tốt.”

Rất tốt cụ thể là thế nào, mặc dù rất muốn hỏi nhưng Đường Nạp lại ngượng ngùng hạ mình, không thể làm gì khác hơn là đứng im hai giây rồi trở về phòng sách.

Nhìn bóng dáng đối phương, Phù Á chuyển tầm mắt về phía quang não đặt trên bàn phòng khách.

Còn không tới mười ngày nữa đã tới cuộc thi phi hành hàng năm, người tổ chức năm nay vừa vặn là tộc khó đề.

Cuộc thi này đặc biệt tổ chức cho ấu tể của ba tộc khó đề, khó duy cùng khó thác, ban đầu mục đích của cuộc thi này là xúc tiến quan hệ trao lưu của ba chủng tộc, củng cố quan hệ đồng minh, bởi vì hiệu quả không tồi nên vẫn kéo dài đến tận bây giờ.

Lúc cuộc thi tiến hành, trên tinh vông sẽ có truyền hình trực tiếp, nghĩ tới đây, trong lòng Phù Á nhất thời có một suy nghĩ.

Thật ra Phù Á biết rõ chồng mình không phải không thương ấu tử, chẳng qua là ngại mặt mũi nên không nói mà thôi. Ngoài miệng nói nếu ấu tử vẫn không học được bay thì sau này sẽ không quản chuyện của ấu tử nữa, thế nhưng lần nào cũng là đối phương chủ động chạy tới hỏi thăm tình huống.

Phương thức biểu hiện tình yêu này không đúng, cần phải sửa lại.

Mở quang não, Phù Á bắt đầu ở trên du tinh viết một phần thư cảm ơn cho phân hội Vân Bảo, bởi vì viết bằng tình cảm chân thành nên rất nhanh liền viết xong.

Thế nhưng viết xong, Phù Á cũng không vội gửi đi, cô nghĩ cuộc thi phi hành của ấu tử là thời điểm tốt.

“Cuộc thi phi hành...?” Ở trên Á Tinh, nghe Hạ Kỳ chuyển đạt lại chuyện này, Tạ Loan có chút do dự lặp lại.

Nữ tính khó đề trẻ tuổi kia hi vọng anh có thể dẫn ấu tử khó đề tham gia cuộc thi phi hành của ấu tử được cử hành ở Áo Nhĩ Đặc Tinh, Tạ Loan ngược lại không cảm thấy phiền toái, chẳng qua anh không biết cuộc thi này cụ thể là gì mà thôi.

Hạ Kỳ gật đầu, giải thích: “Đây là cuộc thi đấu của ấu tử ba tộc khó đề, khó duy cùng khó thác, người tổ chức năm nay là tộc khó đề nên địa điểm cử hành ở Áo Nhĩ Đặc Tinh. Thời gian là ngày bảy tháng sau.”

Đây có thể xem là một hoạt động lớn, mặc dù thí sinh tranh tài chỉ là ấu tử ba tộc. Cũng chính vì thí sinh dự thi là ấu tử nên độ chú ý mới không phải quá cao.

Theo Hạ Kỳ biết, cuộc thi này được truyền hình trực tiếp trên tinh mạng, nhóm gia trưởng của ba chủng tộc này nếu không thể tới hiện trường thì cơ bản đều ngồi trước quang não xem.

Nghe Hạ Kỳ nói vậy, Tạ Loan đi tới đứng trước mặt ấu tử khó đề đang đậu trên kệ chim, thấy ấu tử nghiêng đầu chăm chú nhìn mình, Tạ Loan nói: “Bảo bảo, con có muốn tham gia cuộc thi phi hành không?”

Bị thanh niên hỏi vấn đề này, ấu tử khó đề giật giật đôi cánh nhỏ, móng vuốt đang bấu trên kệ cũng hơi động một cái, tựa hồ có chút do dự.

Trước kia vẫn không biết bay nên nó chưa từng tham gia cuộc thi kia, thế nhưng lúc một tuổi từng cùng người nhà xem trực tuyến.

Lúc đó nó nhìn thấy hai vị gia trưởng của mình rất tán thưởng những ấu tử đạt thứ hạng cao trong cuộc thi, kể từ khi đó nó liền có chút hướng tới cuộc thi này.

Nó cũng muốn tham gia.

“Chíp!” Trong ánh mắt chăm chú kiên nhẫn của thanh niên, ấu tử khó đề đột nhiên hơi ưỡn ngực, thanh thúy kêu một tiếng.

Nó đã học bay được rồi, bây giờ có thể tham gia.

Nghe đáp lại, Tạ Loan liền sờ sờ phần ngực ưỡn về trước của bé, lông mao mềm mại, mỗi lần sờ Tạ Loan đều có cảm giác rất tốt.

Nghĩ tới đây là cuộc thi tài của ba chủng tộc, ý nghĩ Tạ Loan có chút khê động, vươn tay sờ đầu hai bé chim béo bên cạnh: “Các con có muốn đi cùng không?”

Theo như miêu tả của Hạ Kỳ thì cuộc thi này rất có ý nghĩa với ấu tử của ba chủng tộc.

Nếu như được, Tạ Loan muốn đưa cả ba bé chim trong phân hội mình tham gia.

“Chíp chíp——”

Ngón tay bị hai ấu tử dùng mỏ chim cọ nhẹ một chút, Tạ Loan hí mắt, dùng ngón trở sờ lại mỏ chim của hai bé.

Dẫn ấu tử tới Áo Nhĩ Đặc Tinh tham gia một cuộc thi cũng không tốn bao nhiêu thời gian, tính luôn cả thời gian ngồi tinh hạm thì nhiều nhất cũng chỉ hai đến ba ngày mà thôi.

Sau khi nói chuyện này với người trong phân hội, Tạ Loan liền chờ đợi tháng sau đến.

Thế nhưng không ngờ khoảng thời gian này lại xảy ra chút chuyện rắc rối.

Cách cuộc thi đấu phi hành chỉ còn mười mấy ngày ngắn ngủi, trong khoảng thời gian ngắn ngủi này thời tiết rét lạnh ở Á Tinh nhanh chóng ấm trở lại, không bao lâu liền lộ ra dáng vẻ đầu xuân.

Vừa ấm lại vừa lạnh, mỗi sáng sớm cùng ban đêm nhiệt độ sẽ xuống rất thấp, thế nhưng trưa cùng chiều thì lại ấm áp.

Mùa xuân là mùa rất dễ bị bệnh, mấy ngày nay vì thời tiết ấm hơn nên Tạ Loan không chú ý tới việc giữ ấm, vô tình bị cảm mạo.

Vốn chỉ là chút cảm mạo nên cũng không có gì đáng ngại, Tạ Loan cẩn thận không để mình truyền bệnh cho nhóm ấu tể, còn quyết đoán tăng thêm một bộ quần áo giữ ấm.

Thế nhưng hôm sau tỉnh lại thân thể vẫn có hơi nóng lên.

Lúc đầu Tạ Loan không phát hiện điểm này, lúc ra cửa cảm thấy có hơi lạnh, cũng chỉ nghĩ nhiệt độ hơi thấp một chút. Chờ đến khi vào phòng ấu tể sinh hoạt thì đột nhiên cảm thấy có chút choáng váng.

”A Loan, cậu không thoải mái à...? Thấy khỏe mắt thanh niên có chút đỏ ửng, gò má cũng vì nóng mà ửng hồng, Hạ Kỳ kiểm không được hỏi.

Thể chất của chủng tộc nhân loại là yếu nhất trong tất cả các chủng tộc trên tinh tế, rất nhiều chủng tộc ngoại tinh thậm chí còn không biết cảm mạo nóng sốt là thứ gì, thế nhưng nhân loại lại thường xuyên mắc phải.

Hạ Kỳ có chút hiểu biết về bệnh trạng này, cô cảm thấy thanh niên nhân loại có vẻ như thân thể phát sốt.

”Không có...” Bình thường rất hiếm khi bị bệnh, Tạ Loan cũng khá xa lạ với chuyện cảm mạo nóng sốt.

Thế nhưng vừa mới dứt lời, cơn sốt làm Tạ Loan chóng mặt có chút đứng không ổn, cảm giác mê muội ập tới làm anh ngã ngào xuống đất.

“?!”

Nhóm người ở cách đó không xa đều cả kinh.

Thanh niên ngã quá đột ngột, bọn họ căn bản không kịp đỡ—

Thế nhưng lúc thân thể Tạ Loan sắp tiếp xúc với mặt đất thì một cái đuôi bạc rắn chắc quán chặt lấy eo anh.

Chiếc đuôi bạc chậm rãi đưa thanh niên tới trước mặt chủ nhân của nó, Ya Yi biến về hình thái trưởng thành khê rừ mắt, cẩn thận ôm thanh niên hôn mê trong lòng.

23. Chương 22: Ngày Thứ Hai Mươi Hai Làm Bảo Mẫu

Mới vừa nãy ấu tể nặc khắc tư còn vùi trong lòng thanh niên, hiện giờ thoảng cái đã biến về hình thái người ở thời kỳ trưởng thành, cũng may là mọi người trong phân hội sớm đã biết dáng vẻ trưởng thành của Ya Yi, bất quá lúc này nhìn vẫn nhận không được có chút sừng sốt.

Đây là con nặc khắc tư hàng thật giá thật duy nhất của tinh tế a...

Từ góc độ này nhìn qua, mọi người chỉ có thể nhìn thấy gò má đối phương, bất quá vẫn có thể thấy được là cực kỳ tuần tú dễ nhìn. Chẳng qua đường nét gương mặt không quá nhu hòa, cộng thêm không có biểu tình nên thoạt nhìn khá lạnh đậm.

Gương mặt dễ nhìn lãnh đạm kia lúc này có chút căng thẳng, Ya Yi rũ tầm mắt chăm chú nhìn thanh niên nhân loại trong lòng, chiếc đuôi bạc hơi buộc chặt thêm một chút.

Nhìn cái đuôi bạc quấn lấy thanh niên, Trát Lạp Đức tựa hồ cuối cùng cũng nhớ ra gì đó, vốn chỉ định tới phòng ăn sáng, biểu tình đột nhiên biến đổi, có chút muốn nói lại thôi.

Ông rốt cuộc nhớ ra một chuyện có liên quan tới cái đuôi của chủng tộc nặc khắc tư...

Giống như rồng có vảy ngược, cái đuôi đối với chủng tộc nặc khắc tư có ý nghĩa rất đặc biệt, đồng thời cũng không cho người khác tùy ý đụng chạm.

Chỉ có hai trường hợp ngoại lệ... một là gia trưởng, hai là bạn lữ.

Kỳ thực trong chủng tộc nặc khắc tư, gia trưởng cũng rất hiếm khi sờ đuôi ấu tể, nó là việc mà bạn lữ thường làm hơn.

Nếu là một cặp tình nhân có quan hệ chưa chính thức, một con nặc khắc tư trưởng thành cho phép một người khác sờ đuôi mình có nghĩa là tiếp nhận yêu cầu cầu yêu.

Ngay cả đuôi cũng chịu cho đối phương sờ chứng minh con nặc khắc tư này nhất định rất thích người này.

Nếu không phải hai tình huống này, có người cố ý đụng vào đuôi nặc khắc tư thì kết quả chắc chắn sẽ không tốt đẹp.

Chung quy thì cái đuôi của nặc khắc tư trưởng thành có lực công kích rất lớn, cho dù là tộc ma da da dày thịt béo nhất tinh tế muốn chống lại cũng rất cố sức.

Nhớ tới nhiều năm trước có kẻ không biết sống chết sờ thử, kết quả bị nặc khắc tư trưởng thành tiến vào trạng thái chiến đấu đập một trận, may mắn sống sót nhưng vẫn để lại bóng ma lớn trong lòng.

Từ đó về sau, điều cấm kỵ này của tộc nặc khắc tư được truyền ra khắp tinh tế, tất cả các chủng tộc có tiếp xúc với nặc khắc tư đều đặc biệt chú ý.

Mà hiện giờ trước mắt Trát Lạp Đức, chủng tộc nặc khắc tư nổi tiếng là không cho phép người khác đụng vào đuôi mình lại chủ động dùng đuôi mình quấn hông một người khác....

Cảnh tượng này thực sự không thể nào hình dung được, thậm chí đến bây giờ Trát Lạp Đức vẫn nghi ngờ mắt mình.

Trước đó đã có nói rất nhiều chủng tộc ngoại tinh thậm chí còn không biết cảm mạo nóng sốt là thứ gì, mà chủng tộc nặc khắc tinh hoàn toàn không có gì nghi ngờ chính là một thành viên trong nhóm này.

Vì thế trong mắt Ya Yi, thanh niên nhân loại trong lòng vừa nãy không có nguyên do đột nhiên ngã xuống.

Chính vì không rõ nguyên nhân nhìn thấy thanh niên đột nhiên rơi vào trạng thái hôn mê, Ya Yi mới căng cứng thân mình như vậy, con ngươi xanh nhạt co rút.

Ngoại trừ cái đuôi bạc đang vòng quanh eo thanh niên, toàn thân con nặc khắc tư tóc bạch kim này cũng đang lộ ra khí tức nguy hiểm gần như trạng thái chiến đấu.

Mặc dù cảm nhận được khí tức kia nhưng nhìn thấy thanh niên ngã xuống ngay trước mắt mình, Hạ Kỳ vẫn lập tức chạy tới.

“Quả nhiên phát sốt rồi...” Hạ Kỳ đưa tay sờ trán Tạ Loan, không ngoài dự đoán cảm nhận được trán đối phương có hơi nóng, nhiệt độ cao hơn thân nhiệt bình thường của loài người.

Nghe từ phát sốt xa lạ, Ya Yi chuyển tầm mắt về phía người bên cạnh một cái, thế nhưng ngay giây tiếp theo lại chuyển về người thanh niên.

Nghĩ tới vài ngày trước thanh niên đã có chút cảm mạo, cộng thêm gần đây nhiệt độ biến hóa thất thường, Hạ Kỳ liền hiểu được nguyên nhân phát bệnh.

Với thể chất của chủng tộc nhân loại, thời điểm nhiệt độ thay đổi thế này hình như rất dễ bị bệnh.

Mặc dù không thường dùng nhưng trong phân hội Vân Bảo vẫn có hộp y tế, trong phòng trữ vật cũng có một ít thuốc dự trữ.

Dù sao thể chất ấu tử cũng không thể so với người trưởng thành, có lúc cũng sẽ bị bệnh.

Chẳng qua không ngờ số thuốc kia chưa dùng cho ấu tử ổng nào, ngược lại lại dùng cho bảo mẫu trước.

Hạ Kỳ nhanh chóng chạy vào phòng trữ vật ôm hộp thuốc ra, từ trong hộp lấy ra một ống thuốc có màu lam, đó là thuốc vạn dụng các gia đình thường trữ trong nhà, khi mắc phải các loại bệnh vặt này nọ thì dùng.

Phải để thanh niên uống thuốc rồi đưa thanh niên về phòng nghỉ ngơi.

Hạ Kỳ cầm ống thuốc nhỏ đi tới, nhìn cái đuôi màu bạc lạnh như băng kia vững vàng quấn ngang eo thanh niên, cô suy nghĩ một chút rồi từ bỏ ý tưởng đó.

Đó đại khái là một loại trực giác, Hạ Kỳ cảm thấy đối phương sẽ không nguyện ý thả người.

“Em đưa A Loan về phòng nghỉ ngơi đi, rót lọ nước này cho cậu ấy, sau đó đắp kín mền, để cậu ấy tía mồ hôi ra thì khỏe lại thôi.” Vừa nói, Hạ Kỳ vừa đưa thuốc qua: “Nếu A Loan nóng mà đá mền ra thì nhất định phải một lần nữa đắp kín, nếu không sẽ bị lạnh.”

Câu sau Hạ Kỳ vốn không muốn nói, dù sao thì chuyện đá chăn thể này trong quan niệm của Hạ Kỳ chỉ có ấu tử mới làm thôi.

Thế nhưng nghĩ tới thanh niên chính là chủng tộc nhân loại yếu ớt nhất, cộng thêm đang sốt cao tới choáng đầu, nói không chừng sẽ vô thức làm ra hành vi đá chăn.

Nói xong, Hạ Kỳ nhìn thấy người phía trước gật đầu một cái.

Vì thế trong ánh mắt chăm chú của mọi người trong phòng, nặc khắc tư tưởng thành tóc bạc biểu tình lãnh đạm ôm thanh niên rời khỏi tầm mắt bọn họ.

Trở về phòng, Ya Yi không lập tức đặt thanh niên lên giường mà ôm đối phương vào lòng, Ya Yi có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể đối phương không giống bình thường, toàn thân có chút nóng lên, nó biết nhiệt độ này làm đối phương rất khó chịu.

Cái đuôi không rời khỏi eo thanh niên, Ya Yi liền dùng tư thế ngồi dựa vào đầu giường, sau đó kéo chân lên đắp lên người thanh niên vẫn còn choáng váng trong lòng.

Dùng đuôi vòng lên người một người khác thật ra là tư thái bảo hộ bạn hữu của chủng tộc nặc khắc tư.

Cái đuôi này sẽ chủ động thay bạn hữu ngăn chặn bất kỳ thứ gì có tính công kích, nếu muốn thương tổn người bị chiếc đuôi này quấn lấy thì ít nhất phải chặt đứt nó mới được.

Tạ Loan cũng không phải hoàn toàn mất đi ý thức, thế nhưng vì sốt mà choáng đầu nên không làm được gì, anh cảm thấy lúc nóng lúc lạnh vô cùng khó chịu, loáng thoáng cảm giác được mình được đắp uống thứ gì đó.

Ngọt ngào, có vị như uống nước trái cây.

Vừa vặn cảm thấy có chút khát, trong trạng thái mơ hồ Tạ Loan thực phối hợp uống hết uống thuốc.

Uống thuốc xong, trên người lại đắp một tầng chăn thật dày, Tạ Loan cảm thấy ngọt ngào, liền bắt không an phận ngo ngoáy vùng vẫy.... muốn hất thứ trên người đi.

Tạ Loan híp mắt nhú mày, hai chân vô thức đạp đạp chăn.

Thật vất vả đã được một chút, chiếc chăn dày kia không biết làm sao lại trở lại vị trí cũ, Tạ Loan mơ hồ nghe một tiếng, lần thứ hai đạp chăn.

Thế nhưng lần này không đạp được, tầng chăn dày tựa hồ vững vàng cố định trên người, mặc anh đuổi chân thế nào cũng không di động.

Phát hiện không đập được chắn, Tạ Loan liền định lặn qua bên cạnh, rời khỏi cái chắn này. Thế nhưng anh phát hiện chuyện này mình cũng không làm được, giống như có thứ gì đó cố định eo anh, làm anh không thể xô dịch.

Là thứ gì...?

Bản năng muốn tìm tòi nhưng trong trạng thái đầu óc choáng váng thế này, Tạ Loan căn bản không có cách nào suy nghĩ vấn đề này.

Nghĩ không ra câu trả lời, Tạ Loan liền dùng phương pháp trực tiếp hơn, nắm tay thăm dò lần tới phần eo, sờ thử vật thể không rõ đang quấn ngang eo mình.

Lạnh lạnh...

Quên đi ý nghĩ muốn kiểm tra thứ kia là gì, cảm xúc lạnh buốt trên tay làm Tạ Loan đang trong trạng thái nóng bức cảm thấy rất thích, vì thế anh vô thức đặt tay lên thứ kia sờ vài lần.

Phát hiện cảm giác lạnh buốt kia có thể hóa giải nóng bức trên người, Tạ Loan liền có chút bất mãn với tay qua.... Anh muốn thử kéo vật thể lạnh băng kia ôm vào lòng, ban đầu kéo không nhúc nhích, thế nhưng sau khi kéo hai cái nữa thì nó tựa hồ thuận theo để anh ôm.

Kéo vật thể lạnh buốt kia ôm vào lòng, Tạ Loan hơi nghiêng mặt để gò má có chút nóng của mình chạm vào nó.

Vô thức dán gò má vào vật thể lạnh băng kia cọ cọ một cái, cảm giác oi bức trên người giảm bớt rất nhiều, Tạ Loan rốt cuộc hài lòng không lộn xộn nữa.

24. Chương 23: Ngày Thứ Hai Mươi Ba Làm Bảo Mẫu

Thuốc vạn dụng quả thực rất có tác dụng, Tạ Loan uống thuốc xong, đắp chăn tủa mồ hôi, tới chạng vạng tối thì cơn sốt đã lui hẳn.

Cảm giác choáng đầu tiêu tán hơn phân nửa, Tạ Loan dần dần khôi phục ý thức, cảm giác đầu tiên là má trái mình chạm vào thứ gì đó lạnh băng.

Đồng thời rơi vào đáy mắt là một thứ màu bạc có vảy như đuôi rồng phương tây...

Tạ Loan: "..."

Nhất thời có chút mộng, tầm mắt vừa dời qua thì Tạ Loan nhìn thấy phần chớp đôi hơi vểnh vểnh lên một chút.

Cái đuôi bạc này trông có vẻ rất ngoan ngoãn tùy ý anh ôm, lẳng lẳng bị tay anh quấn lấy, không hề có chút phản kháng nào.

Tạ Loan dời tầm mắt một chút, không ngoài dự đoán đối mặt với một đôi mắt xanh nhạt, trong suốt thánh khiết hệt như bầu trời mùa đông, đôi mắt vô cùng xinh đẹp.

Trong đôi mắt kia tựa hồ có tia sáng vô cùng rực rỡ, mặc dù không rõ nhưng lại làm người ta cảm nhận được nó đang chăm chú nhìn một thứ rất trọng yếu, tầm mắt vừa chuyển chú lại đặc biệt an tĩnh.

Trong lúc sốt tới choáng váng, anh đã dùng đuôi của con nặc khắc tư này làm gối ôm hạ nhiệt— trong phút ngắn ngủi liên tưởng tới tiền căn hậu quả, Tạ Loan lập tức phản ứng, vội vàng buông chiếc đuôi ra.

Trong lòng Tạ Loan không khỏi có chút lúng túng, nghĩ xem nên giải thích thế nào mới tốt, ngay lúc này gò má anh đột nhiên bị cọ cọ một chút.

Cọ lên mặt đối phương là loại phương thức đại đa số ấu tể đều biết làm, dùng thân thể cọ lên người mình tín nhiệm tựa hồ biểu đạt thân cận cùng ý lại.

Cảm giác có chút giống bị ấu tể cùm... mặc dù người đang cúi đầu cợ nhẹ gò má mình không thể nghi ngờ là hình thái trưởng thành. Cảm nhận được cảm giác thân cận ỷ lại của đối phương, Tạ Loan dừng lại một chút, cuối cùng vẫn để mặc con nặc khắc tư trưởng thành này cợ cợ má mình.

Cũng không cợ quá lâu, chỉ nhẹ nhàng cợ hai cái, sau đó Tạ Loan thấy đối phương lùi ra một chút.

“A Loan.” Nói không nhanh, trong âm thanh trầm thấp có chút lãnh đạm, thế nhưng lúc gọi cái tên này, đối phương tựa hồ rất nghiêm túc.

Câu nói đầu tiên của thời kỳ trưởng thành, Ya Yi đối với thanh niên nhân loại ở trước mắt trầm thấp phát ra hai âm tiết này.

Câu nói đầu tiên, nó muốn người này nghe.

Không ngờ đối phương lại đột nhiên gọi tên mình, Tạ Loan có chút sửng sốt.

Thế nhưng trước khi Tạ Loan lấy lại tinh thần, nặc khắc tư trưởng thành ở trước mắt đã không thấy tăm hơi, thay vào đó là một ấu tể tròn vo cuộn tròn trong lòng anh.

“Ư ô.” Bò vào lòng thanh niên cùm cùm, ấu tể nhỏ giọng kêu một tiếng.

Đối mặt với hình thái ấu tể, Tạ Loan cơ bản mất đi năng lực cự tuyệt.

Sờ sờ cái sừng nhỏ trên đầu ấu tể nặc khắc tư, Tạ Loan một đường xoa tới sống lưng, lông mao rất mềm mại.

Bị thanh niên vuốt lưng, cổ họng ấu tể nặc khắc tư phát ra tiếng gừ gừ, chớp đuôi lông xù cũng hơi vểnh vểnh lên.

Cơn sốt tới nhanh đi cũng nhanh, nếu muốn dẫn ba bé chim béo trong hội tham gia giải thi đấu, Tạ Loan dành khoảng thời gian còn lại để ba bé chim này huấn luyện phi hành một chút.

Trước tiên Tạ Loan lên mạng tìm kiếm nội dung cuộc thi, anh phát hiện nếu ấu tể muốn giành được thứ hạng tốt thì nên luyện tập trước.

Vì để tăng độ khó cùng thú vị đồng thời khảo nghiệm năng lực phi hành của ấu tể, đường đua bố trí không phải là đường thẳng thông thường hay chỉ vài cua queo đơn giản.

Để ba bé chim béo trong phân hội mình không bỏ ngỡ với đường đua, Tạ Loan nghiêm túc xem những đoạn ghi hình cuộc thi ở những năm trước.

Bản đồ mỗi năm đều khác nhau, thế nhưng cho dù đường đi thay đổi thế nào thì hình thức vẫn tương tự, chính là cách tính điểm cùng bố trí điểm khó.

Ban tổ chức sẽ chọn một địa điểm trên tinh cầu làm đường đua, giống như những cuộc đua khác, nó sẽ có điểm xuất phát cùng điểm đích.

Thế nhưng điều kiện quyết định thứ hạng không chỉ là thời gian đến điểm đích mà còn phải xem xét số điểm mà ấu tể giành được trong suốt chặng đua.

Số điểm này tính thế nào?

Từ điểm xuất phát đến điểm đích có những chiếc vòng sương màu vàng, mỗi khi ấu tể bay xuyên qua một vòng sẽ được tính là một điểm.

Thế nhưng chiếc vòng kia sẽ không nằm cố định, nhiều lúc sau khi ấu tể xuyên qua một vòng thì vòng sau mới đột nhiên xuất hiện, hơn nữa còn xuất hiện ở những vị trí rất xảo quyệt, ví dụ như dựng thẳng thành một góc vuông hoặc cần phải queo cua ngay lập tức.

Những chiếc vòng vàng đột nhiên xuất hiện này chính là điểm khó của đường đua, Tạ Loan cũng muốn ba ấu tể luyện tập điểm này.

“Bảo bảo, xem hiểu chưa?” Tạ Loan một tay đưa quang não tới trước mặt ba bé chim ở trong lòng mình, để ba bé xem đoạn phim cuộc thi mà cậu đã cắt nối biên tập lại, cúi đầu ôn hòa hỏi ba ấu tể.

Trên màn hình giả lập đang chiếu điểm khó của đường đua năm trước, là tối qua Tạ Loan mới cắt ghép lại. “Chíp!” Ba ấu tể trong lòng thanh niên cùng nâng đầu, ba đôi mắt đen lúng liếng cùng nhìn về phía thanh niên, thanh thúy đáp lại.

“Vậy bây giờ chúng ta luyện tập một chút.” Xoa đầu ba bé chim trong lòng, Tạ Loan ôm ba ấu tể ra ngoài sân vườn, đặt xuống mặt cỏ.

Trước khi tham gia thi đấu được huấn luyện một chút, Tạ Loan không nghĩ đây là phương thức đầu cơ trực lợi gì cả, đại đa số mọi người đều sẽ làm vậy.

Với lại trong số ấu tể tham gia, nhất định có rất nhiều ấu tể không phải lần đầu tiên tham gia, những ấu tể này có ưu thế kinh nghiệm. Vì thế Tạ Loan hiển nhiên cũng phải tranh thủ chút ưu thế cho ấu tể nhà mình, tận lực không để ba bé chim béo nhà mình thua ngay ở lúc xuất phát.

Nghe thanh niên nói phải luyện tập, ba ấu tể được thả xuống mặt cỏ lập tức khép cánh sát người, dáng vẻ rất nghiêm túc. Nếu không phải phải lập tức bắt đầu luyện tập, Tạ Loan quả thực nhìn không được muốn ngồi xổm xuống ôm ba bé vào lòng.

Khóe miệng vẫn nhìn không được hơi cong lên, Tạ Loan cố gắng kiềm chế, biểu tình tỏ ra nghiêm túc bắt đầu hướng dẫn ba ấu tể tiến hành luyện tập phi hành.

Chủ yếu là luyện tập đột ngột bay vút lên cao cùng đổi hướng bay, liên tục luyện tập suốt một tuần, ngày thi đấu cũng đã sắp tới.

“A Loan, cậu cố gắng trở về sớm một chút nha, bằng không ấu tể trong hội sẽ nháo loạn mất, tội tôi không ứng phó nổi.” Lúc tiễn thanh niên đi, Hạ Kỳ có chút bất đắc dĩ nói.

Hạ Kỳ nói vậy không phải không có lý do, hôm thanh niên bị bệnh ngắt xỉu, suốt buổi sáng mười mấy bé ấu tể cứ luôn chạy tới cửa phòng nhìn về hướng ký túc xá. Đến lúc chiều thì chúng liền tiến tới bên cạnh nhóm bảo mẫu, đôi mắt tròn vo nhìn bọn họ, cùng phát ra tiếng kêu ô ô, tình cảnh có chút náo động.

Đặc biệt là ba bé chim vốn làm ổ trên chiếc kệ chim cũng bay tới trước mặt bọn họ, chíp chíp kêu hồi lâu.

Hôm đó bọn họ phải không ngừng giải thích là hôm nay thanh niên bị bệnh, rất nhanh sẽ khỏe lại, khi đó sẽ tới bồi bọn chúng, khi đó nhóm ấu tể mới được trấn an.

“Ta dẫn nhóm Bội Bội tới Áo Nhĩ Đặc Tinh thi đấu, rất nhanh sẽ trở về với tội con.” Nhìn một đám cục bông vậy bên cạnh mình, còn có ấu tể mục tạt ở sát bên, Tạ Loan đưa tay xoa đầu từng bé.

Anh còn đi tới bên hồ nước trong phòng, nói chuyện với ấu tể nhân ngư, Tạ Loan còn xoa xoa mái tóc ngắn màu vàng nhạt của bé.

Những ấu tể kia còn có thể dụ được, thế nhưng ấu tể nặc khắc tư ngay từ sáng sớm đã vùi trong lòng anh, lại còn cứng cứng ngực anh, Tạ Loan không có cách nào dỗ được.

“Ư ô.” Cơ thể thành một đoàn trong lòng thanh niên, con nặc khắc tư ấu tể này dùng đôi mắt xanh nhạt tròn vo như quả cầu thủy tinh chăm chú nhìn Tạ Loan.

Đối mặt với đôi mắt kia, lại cảm nhận lồng ngực mình bị cứng nhẹ một cái, Tạ Loan chịu thua.

Mà sau khi Tạ Loan chịu thua, ấu tể tròn vo này thực tự giác leo lên vai trái anh, nằm sấp ở vị trí hõm vai, cái đuôi lông xù ở phía sau hơi nhếch lên.

Thế là trên vai nằm một cục bông trắng tinh, trong lòng ôm ba bé chim béo, Tạ Loan ngồi xe huyền phù từ phân hội Vân Bảo đi tới cảng hàng không gần nhất, lên tinh hạm xuất phát tới Áo Nhĩ Đặc Tinh.

25. Chương 24: Ngày Thứ Hai Mươi Bốn Làm Bảo Mẫu

Áo Nhĩ Đặc Tinh là thủ đô tinh của tộc khổ đề, là tinh cầu nằm trong danh sách những điểm du lịch tuyệt vời nhất tinh tể.

Bầu trời xanh biếc, trong không khí tựa hồ có mùi hoa cỏ nhàn nhạt, từ trên cao nhìn xuống, tinh cầu tràn đầy màu xanh tươi đầy sức sống.

Hiện giờ vừa vặn đang là mùa xuân, ánh nắng không hề gay gắt, chỉ làm người ta cảm thấy ấm áp thoải mái.

Bởi vì chỉ còn vài ngày là tới cuộc thi, cảng hàng không gần phân hội nhất chỉ có chuyến bay của tinh hạm thương vụ phổ thông nên Tạ Loan xuất phát sớm một ngày.

Bọn họ tới Áo Nhĩ Đặc Tinh vào buổi tối trước ngày thi, Tạ Loan ôm bốn cục lông xù đi đến khách sạn mà ban tổ chức đặc biệt chuẩn bị cho thí sinh cùng thân nhân, ở đó nghỉ ngơi một đêm.

Sáng sớm hôm sau, nơi diễn ra cuộc đua được mở ra. Mặc dù nghi thức khai mạc vào buổi chiều nhưng khi sân vừa mở cửa, rất nhiều gia trưởng đã nôn nóng tiến vào.

“Cám ơn cô đã đăng ký dự thi giúp hai bé ấu tể này.” Tạ Loan cúi đầu nhìn hai ấu tể khổ duy cùng khổ thác trong lòng, sau đó ngẩng đầu lễ phép nói cám ơn với nữ tính khổ đề trước mặt.

Để tránh xuất hiện tình huống thí sinh dự thi quá nhiều, nửa tháng trước khi cuộc thi diễn ra sẽ bắt đầu tuyển chọn thí sinh có tư cách dự thi, thông qua tuyển chọn phải trải qua quá trình sàng lọc của hội ủy viên.

Lúc Tạ Loan biết tin về cuộc thi thì thời gian tuyển chọn đã kết thúc hai ngày.

“Đừng khách khí, là tôi nên cám ơn cậu mới đúng.” Phù Á mỉm cười đáp lại, lúc này biểu tình vẫn lộ rõ cảm kích.

Một vài ấu tể có năng lực của phân hội bảo dưỡng ấu tể hoặc gia tộc có thể trực tiếp bỏ qua bước tuyển chọn, tranh thủ quyền dự thi.

Vốn Phù Á chỉ lấy một số báo danh, sau khi nhận được thỉnh cầu của Tạ Loan liền tiếp tục xin thêm hai số.

“Bội Bội, mẹ ngồi trên khán đài bên kia nhìn con.” Phù Á tỉ mỉ chỉnh lý lông chim trên người ấu tể khổ đề, động tác lộ rõ yêu thương.

“Chíp!” Ngẩng đầu nhìn mẹ mình, bé con phát ra tiếng kêu thanh thúy.

Nghe thấy tiếng đáp lại, Phù Á lại ôm ấu tể một hồi mới đặt ấu tể vào lòng Tạ Loan, tiến vào sân đấu trước.

“Chốc nữa ta cũng ở trên khán đài nhìn các con.” Những lời này là nói với cả ba ấu tể, lúc nói những lời này, Tạ Loan còn đặc biệt dùng tay chỉnh lý lại lông chim cho ấu tể khổ duy cùng khổ thác.

Hai ấu tể không có ba mẹ nên Tạ Loan đảm nhiệm vai trò gia trưởng, cố gắng không để hai bé con này có chút mất mát nào.

Hai đôi mắt đen lúng liếng của hai bé chim béo sáng lên, ngoan ngoãn để thanh niên giúp mình chỉnh lý lông chim, chờ tay Tạ Loan rời đi mới cựa cựa ngược anh một chút.

Thấy đã đến giờ, Tạ Loan dẫn ba bé chim béo cùng một con ấu tể nặc khắc tư rời khỏi khách sạn, theo lối riêng dành cho thí sinh tiến vào.

Vừa mới chặt chân vào cổng, cảnh tượng trước mắt làm Tạ Loan hơi khựng chân lại——

“Chíp!”

“Chíp, chíp chíp!”

“Chíp chíp——”

Trên sân là rất nhiều bé chim béo lông tơ mềm mại, mỗi bé đều có phần ngực rất căng phồng, mặc dù màu sắc lông vũ cùng chủng tộc bất đồng nên có chút khác nhau, thế nhưng đáng vẻ ngoan ngoãn nằm trong lòng gia trưởng hoặc bảo mẫu đều hết như một bé gà con béo mũm mĩm.

Lúc này Tạ Loan cúi đầu nhìn ba bé chim béo trong lòng mình, lại ngẩng đầu nhìn nhóm ấu tể đang chíp chíp không ngừng, trong lòng nhin không được toát ra một ý nghĩ.

Nơi này... đại khái là thiên đường của những người yêu thích những bé chim béo đi.

Cuộc đua năm nay tổ chức ở khe núi Thiết Nhĩ nổi danh ở Áo Nhĩ Đặc tinh. Độ sâu đạt tới mấy ngàn thước, trong thung lũng có một con sông uốn lượn ngoằn ngoèo, hai bên thung lũng là những ngọn núi cao vút.

Điểm xuất phát bố trí ở cuối thung lũng, điểm đích là trên đỉnh một ngọn núi cao vút ở giữa tầng mây.

Khán đài là một thiết bị khổng lồ lơ lửng ở gần điểm đích.

Nghi thức khai mạc diễn ra ở kế bên điểm xuất phát, theo một tiếng kêu co vút cùng không khí dao động mãnh liệt, Tạ Loan nhìn thấy ba sinh vật đáng người to lớn hung mãnh phóng vút lên không trung.

Một con giống như phượng hoàng, lông chim đỏ rực như lửa cùng chiếc đuôi dài xinh đẹp, hai con còn lại thì giống như điều hâu cùng đại bàng. Ba con chim với dáng mạo hung mãnh xinh đẹp này giống như diễn tập cho nhóm ấu tể xem, dạy chúng làm thế nào nắm giữ phiến không vực này... đồng thời nói cho chúng biết, chủng tộc của chúng chính là chủ nhân bầu trời.

Lần đầu tiên nhìn thấy hình thái trưởng thành của ba chủng tộc khó đề, khó duy cùng khó thác, Tạ Loan không khỏi có chút thất thần.

Lúc lấy lại tinh thần, nhìn ánh mắt ao ước của ba bé chim béo, Tạ Loan giơ tay vuốt lưng ba bé, ôn hòa khích lệ: “Chờ các con lớn lên khẳng định cũng lợi hại như vậy.”

“Chíp chíp!”

Không biết có phải học ấu tể khó đề hay không, cả ba bé chim béo trong lòng Tạ Loan cơ hồ không hẹn mà cùng ưỡn phần ngực bé nhỏ, sau khi được khích lệ lập tức tỏ ra tự tin vô cùng.

Khai mạc xong, ấu tể dự thi phải tới khu chờ bên cạnh điểm xuất phát.

Ngồi trên xe huyền phù công cộng, Tạ Loan đưa ba ấu tể nhà mình tới khu chờ.

Vốn Tạ Loan buông ba ấu tể xuống liền xoay người rời đi, thế nhưng còn không đi được hai bước thì nhin không được quay đầu nhìn lại, Tạ Loan nhìn thấy ba bé chim béo vẫn còn đứng tại chỗ, ánh mắt đen lũng liếng chăm chăm nhìn mình.

“Chỉ cần phát huy tốt những gì chúng ta đã luyện tập trước đó thì nhất định không có vấn đề.” Hiểu được tâm tình thấp thỏm của ba bé, Tạ Loan đi ngược trở lại, ngồi xổm xuống thực ôn hòa nói: “Vô luận kết quả thế nào, trong lòng ta các con chính là giỏi nhất.”

Kiên nhẫn trấn an ba bé, sau đó Tạ Loan mới từ khu chờ đi qua khán đài ở điểm đích.

Lúc ban đầu khán đài đáp trên mặt đất, sau khi xác nhận tất cả người xem đã có mặt thì thiết bị huyền phù được thiết kế bên dưới sẽ chậm chậm đưa khán đài lên tới đỉnh núi.

Khán đài có dạng hình tròn, trên khoảng sân trống ở trung tâm là hình ảnh toàn tức của đường đua, hiện giờ nó đang chiếu hình ảnh ở khu chờ.

Để mình dễ dàng nhận ra ba bé chim béo nhà mình, trước lúc rời khỏi khách sạn Tạ Loan đã cột một đoạn dây vàng nhạt trên chân trái của ba bé.

Nhìn những bé chim tròn vo chi chít trên sân đấu, Tạ Loan cảm mình thực sáng suốt khi quyết định làm vậy.

“Ừ ồ.”

Bị cục bông trong lòng củng một cái, Tạ Loan dời sự chú ý từ màn hình xuống ấu tể nặc khắc tưng, đối mặt với anh là đôi mắt xanh lơ tròn xoe.

Ấu tử bông xù lúc này đang đội một chiếc nón rộng màu đen, chiếc nón bị hai chiếc sừng đội lên một chút, thoát nhìn rất dễ nhìn nhầm là tai thỏ.

Bởi vì không tiện để những người khác nhìn thấy ấu tử nặc khố tư này, Tạ Loan đã để bé mặc một chiếc áo khoác rộng.

Chiếc áo cơ hồ bao trùm cả người ấu tử, lại có chiếc nón rộng che phủ phần đầu, chỉ có Tạ Loan đang ôm ấu tử trong lòng mới có thể thấy rõ hình dáng của nó.

“Đừng sợ...” Đột nhiên nghĩ tới tình cảnh của ấu tử nặc khố tư trong tình thế, Tạ Loan không kiềm được ôm chặt hơn một chút, cách lớp áo khoác vỏ nhẹ sống lưng ấu tử.

Thật ra thì nó không sợ, lúc còn là trứng ấu tử, Ya Yi đã quen chịu đựng những tình cảm tiêu cực của người khác, vô luận là cảm ghét hay chán ghét.

Mỗi ngày mỗi ngày đều như vậy, suốt hơn ba mươi năm nằm trong trứng, cảm ghét là loại tình tự Ya Yi quen thuộc nhất.

Nếu thế giới này cảm ghét nó, không hoan nghênh nó, có phải nó cũng nên cảm ghét thế giới này không? Ya Yi đã từng nghĩ như vậy.

Thế nhưng lúc ở trong thế giới tăm tối kia, đột nhiên có một tia sáng tinh khiết ấm áp chiếu rọi vào. Từ khi tiếp xúc với tia sáng kia, dã thú trong nội tâm Ya Yi bị trấn an, con dã thú tàn bạo kia dần dần trở nên dịu ngoan, cũng thu lại răng nanh cùng móng vuốt sắc bén.

“Ư ô.” Cứ vậy ngoan ngoãn vùi trong lòng thanh niên, dựa sát vào lòng đối phương, ấu tử nặc khố tư phát ra âm thanh khe khẽ.

Chờ cục bông trong lòng một lần nữa an tĩnh, Tạ Loan một lần nữa dời tầm mắt về phía màn hình toàn tức.

Một đám chim béo lông xù đứng trước vách xuất phát, đồng hồ đếm ngược xuất hiện trước mắt mọi người.

Nhanh chóng tìm ra ba ấu tử nhà mình, Tạ Loan liền đặt hết lực chú ý lên người chúng, theo con số đếm ngược ngày càng giảm đi, tâm tình của anh cũng khẩn trương hơn.

3, 2, 1—

Âm thanh nhắc nhở vang lên, Tạ Loan nhìn thấy nhóm chim béo lập tức bay vút ra ngoài, đoạn đầu đường đua là phía trên con sông, những vòng khí màu vàng không có quy luật liên tiếp xuất hiện trên đường đua.

Nhóm gia trưởng trên khán đài thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu trấn trọng, cũng có gia trưởng hoặc bảo mẫu nhìn thấy ấu tử nhà mình vượt lên trước nhìn không được khê kêu lên cổ vũ.

Phân hội bảo dưỡng ấu tử khó đề, khó duy hoặc khó thác hiển nhiên cũng không bỏ qua cơ hội tuyên truyền mỗi năm một lần này, chỉ cần ấu tử trong phân hội có thể giành được thứ hạng tốt, sau đó bọn họ lại tuyên truyền một chút thì hiệu quả sẽ rất tốt.

Hai năm trước đều là ấu tử tộc khó duy giành được hạng nhất, tuy ngoài mặt mọi người đều không nói gì nhưng thực sự thì nhóm gia trưởng của tộc khó đề cùng khó thác đều có chút nôn nóng.

Tộc khó duy đã giành hạng nhất liên tục hai năm, năm thứ ba cũng nên đổi tộc khác đi, bằng không thực sự có chút mất mặt a.

Trên người ấu tử tham gia thi đấu có đeo theo một chiếc túi chứa một thiết bị tính điểm số, mỗi khi ấu tử thành công xuyên qua vòng khí thì nó sẽ ghi nhớ một điểm, đường thời ghi chép thời gian ấu tử bay đến điểm đích.

Trên đường đua, một số ấu tử sau khi bỏ sót quá nhiều chiếc vòng liền vô thức thả chậm tốc độ phi hành, dần dần bị bỏ lại phía sau đội ngũ.

Dẫn đầu là một ấu tử tộc khó duy, ấu tử này thoát nhìn đã được huấn luyện rất tốt, rõ ràng cũng là phi hành nhưng nó bay vừa nhanh lại vừa vững vàng.

Nhìn ấu tể khổ duy dần dần bỏ xa những ấu tể khác, biểu tình của nhóm người lớn hai tộc khác nhin không được có chút biến hóa, nhất là sau khi quẹo cua, nó lại tiếp tục kéo giãn khoảng cách.

Mỗi lần kéo ra một chút, chờ đường đua lại đổi hướng thêm vài lần, biểu tình của bọn họ đã hoàn toàn suy sụp—

Không chỉ gia trưởng khổ đề cùng khổ thác ở hiện trường sốt ruột, những người lớn đang xem trực tuyến trên mạng cũng thấp thỏm không thôi.

Thế nhưng nhìn thấy ấu tể khổ duy không ngừng bỏ xa nhóm ấu tể còn lại, mọi người chợt phát hiện phía sau ấu tể khổ duy kia có một bé chim béo màu đỏ nhạt đang chậm rãi thoát khỏi đại đội, cố gắng đập đôi cánh bé xiu, dần dần kéo gần khoảng cách với ấu tể khổ duy dẫn trước.

Ấu tể tộc khổ đề!

Nháy mắt nhóm người lớn của tộc khổ đề lấy lại tinh thần, mà Tạ Loan nhìn thấy đoạn dây vàng cột trên móng vuốt của ấu tể kia, tâm tình vốn chỉ có chút khản trương trở thành căng thẳng đến mức nhin không được nín thở.

Đuổi kịp không....?

Chăm chú nhìn ấu tể khổ đề không ngừng cố gắng đập cánh, Tạ Loan rốt cuộc cũng cảm nhận được cảm giác siết tay tới rướm mồ hôi của nhóm gia trưởng.

26. Chương 25: Ngày Thứ Hai Mười Lăm Làm Bảo Mẫu

Đối với những bé chim đang thi đấu thì những vòng khí màu vàng chính là bảng chỉ dẫn đường đua.

Mà nhóm người lớn đang quan sát hình ảnh toàn tức của đoàn đua, còn có bản đồ cả chặng đua.

Trên bản đồ ngoại trừ đường đua còn có những chấm đỏ di động đại diện cho những ấu tể đang dự thi.

Nhìn bản đồ này mọi người có thể dễ dàng nhìn ra phần lớn ấu tể đều đã trải qua hai phần ba đường đua.

Mặc dù bé chim béo đỏ nhạt đang dần dần thoát khỏi đại đội nhưng hiện giờ chỉ còn một phần ba đường đua mà thôi, khả năng đột phá giành được hạng nhất của bé ấu tể khổ đề này tựa hồ không quá lạc quan...

MC của cuộc thi hiển nhiên có thể nhận ra sự chú ý của mọi người, lập tức chuyển ống kính quan sát về phía ấu tể khổ đề.

Ấu tể của ba chủng tộc khổ đề, khổ duy cùng khổ thác đều có hình thái chim nhỏ béo tròn, nếu như nói lúc trưởng thành ba chủng tộc này chính là chủ nhân bầu trời thì thời kỳ ấu tể, bầu trời chính là một lĩnh vực rộng lớn chờ đợi chúng thăm dò.

Ấu tể khổ đề một thân lông mao đỏ nhạt đang cố gắng đập đôi cánh nhỏ xuất hiện trước ống kính. Bé ấu tể này không đặt tầm mắt vào ấu tể đang ở trước mặt, nó chỉ cố gắng đập cánh bay tới trước, đồng thời lưu ý những chiếc vòng khí xuất hiện.

Lúc này đường đua đang lượn vòng qua một đỉnh núi, một vòng khí bất ngờ xuất hiện ở một góc thẳng đứng ở ngay trước mắt ấu tể khổ đề, nhìn thấy cảnh tượng này, người xem cũng nhin không được khản trương theo.

Chiếc vòng này có lẽ sẽ bị bỏ qua...

Bất quá cho dù bỏ qua thì cũng dễ hiểu, dù sao vị trí cùng thời gian xuất hiện thực sự quá khó.

Nghĩ vậy, khán giả nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Thế nhưng giây tiếp theo, trên màn hình toàn tức hiện ra hình ảnh làm tất cả mọi người kinh ngạc.

Thực thuần thực phóng vút lên cao, ấu tể khó đề thuận lợi xuyên qua chiếc vòng vàng trên đỉnh đầu, thành công giành được điểm.

“Bội Bội...” Ở trên khán đài, Phù Á nâng tay bùm miệng, bả vai căng thẳng, không chút chớp mắt nhìn màn hình toàn tức.

Thực ra đối với Phù Á, nguyên nhân lớn nhất cô muốn ấu tể tham gia cuộc thi này vì cô nhớ ấu tể từng rất ao ước được tham gia.

Ngoài ra thì đây chính là cơ hội để cha ấu tể chỉnh sửa lại phương thức dạy dỗ ấu tể.

Thứ hạng thế nào không quan trọng, danh tiếng gia tộc không cần để một ấu tể gánh vác.

Thế nhưng nhìn một màn này, Phù Á không thể nghi ngờ vô cùng kinh ngạc cùng vui sướng.

Mà Tạ Loan nhìn thấy ấu tể khó đề thành xuyên qua vòng vàng, mặc dù không lộ rõ kích động nhưng khoe miệng rõ ràng hơi cong lên.

Những chướng ngại trên đường đua không thể làm khó ấu tể này, trước kia lúc huấn luyện, trong ba bé chim béo, ấu tể khó đề chính ấu tể cố gắng luyện tập nhất.

Lúc cánh quá mệt mỗi nó sẽ dừng lại nghỉ ngơi một chút, chờ nghỉ ngơi xong, Tạ Loan lại nhìn thấy ấu tể khó đề tiếp tục luyện tập kỹ xảo vượt qua điểm khó đường đua.

Điểm khó của đường đua suốt nhiều năm qua không hề thay đổi.

Nếu có thể bình tĩnh vận dụng kỹ thuật phi hành khi thi đấu, Tạ Loan tin tưởng bé ấu tể khó đề này tuyệt đối không thua ai cả.

Lúc vượt qua vòng khí không hề có chút do dự, nhanh chóng mà chính xác, đó cũng chính là nguyên nhân ấu tể khó đề dần dần kéo giãn khoảng cách với đại đội chim béo ở phía sau.

Nếu đường đua dài hơn một chút, có lẽ ấu tể này sẽ có cơ hội phản kích vượt lên dẫn đầu, thế nhưng... đích đến đã ngày càng gần.

Nhìn thấu tình huống này, nhóm khán giả không thuộc về tộc khó duy đều âm thầm thở dài. Đặc biệt là những người của tộc khó thác, bọn họ tình nguyện năm nay để ấu tể khó đề giành được hạng nhất vẫn hơn ấu tể khó duy hạng nhất liên tục ba năm!

Liên tục ba năm là khái niệm gì?

Ba chủng tộc bọn họ là đồng minh hữu hảo không sai, thế nhưng cứ để một tộc chiến thắng mãi thì hiển nhiên không quá thích hợp.

Ổng kính không thể tập trung một điểm quá lâu, sau khi quay cận cảnh ấu tể khó đề, MC giải thích kỹ thuật phi hành xuất sắc cùng khen ngợi một phen liền chuyển hình ảnh toàn tức về cảnh đại đội.

Vừa vặn ngay lúc máy quay chuyển hướng, mọi người nhìn thấy ấu tể mũm mĩm trên màn hình hơi nâng đầu, tựa hồ nhìn về phía khán đài ở bên cạnh điểm đích, đột nhiên thanh thúy kêu một tiếng.

“Chíp!”

Không biết mình đang bị quay cận cảnh, đôi mắt đen lúng liếng của ấu tể khó đề vẫn nhìn về phía khán đài xa xa, sau tiếng chíp kia nó lại càng cố gắng đập cánh hơn nữa.

Ở khán đài bên kia có hai người đang nhìn nó.

Bản năng muốn biểu hiện tốt trước mặt gia trưởng, muốn nhanh chóng bay tới được thanh niên cùng mẹ khen ngợi, ấu tể khó đề không chút lơ lửng bay nhanh tới điểm đích.

Nghe thấy tiếng kêu giòn tan của ấu tể, Tạ Loan có chút sửng sốt, hiểu được hàm nghĩa của tiếng kêu kia thì nhịn không được mỉm cười.

Thời gian trôi qua vài phút, hai bé chim béo dẫn đầu đã đến rất gần đích đến, lúc này rất nhiều người nhịn không được đứng lên, trực tiếp nhìn về phía đỉnh núi bên cạnh.

Cây cờ màu đỏ cắm trên đỉnh núi chính là đích đến, phỏng chừng không đến một phút nữa bọn họ sẽ nhìn thấy ấu tể đầu tiên đến đích.

Mấy chục giây sau, lọt vào tầm mắt mọi người chính là ấu tể khổ duy vẫn luôn dẫn đầu, điều này ngược lại cũng nằm trong dự liệu của đại đa số mọi người.

Làm người xem không ngờ là chỉ trong một phần ba chặng đường cuối cùng, ấu tể khổ đề xếp thứ hai cư nhiên có thể kéo gần khoảng cách đến vậy, hai ấu tể hiện giờ cơ hồ chỉ còn chênh lệch không tới ba mét—

Tới đoạn cuối đường đua này cũng có một điểm khó, cần phải đổi hướng tốc độ cao mới có thể xuyên qua hết cả năm vòng vàng...

Hai ấu tể thuận lợi xuyên qua năm vòng vàng, thế nhưng trong quá trình này ấu tể khổ đề lại tiếp tục kéo gần khoảng cách, hiện giờ chỉ còn lại một mét mà thôi...

Một mét cuối cùng không thể rút ngắn được nữa, thế nhưng nhìn thấy bé con màu đỏ nhát bám sát ấu tể khổ duy bay đến đích, Tạ Loan vẫn cảm thấy thực kiêu ngạo vì bé.

Chú ý ba ấu tể trước sau đến đích, hội ủy viên bắt đầu đánh giá kết quả cuộc đua, Tạ Loan liền ôm ba bé chim béo phân hội nhà mình trở lại.

“Chíp chíp.”

Cùng ngẩng đầu dùng đôi mắt đen lúng liếng nhìn thanh niên, ba ấu tể trong lòng Tạ Loan không ngừng cụng cụng người anh, đồng thời kêu không ngừng, tựa hồ chờ đợi được khen ngợi.

Tạ Loan xoa xoa đôi cánh nhỏ của ba ấu tể, muốn giúp ba bé giảm bớt mệt mỏi, Tạ Loan còn đặc biệt dùng ngón tay bóp nhẹ cánh ba bé.

“Bay tốt lắm, bảo bảo rất lợi hại.” Tạ Loan mỉm cười khen ngợi, khen xong, anh còn cúi đầu hôn lên trán ba bé con.

“Chíp!”

Được thanh niên hôn, ba ấu tể cùng kêu lên, đôi cánh nhỏ nhện không được giật giật, lại tiếp tục cụng cụng người thanh niên.

Thứ tự của ba ấu tể là hai, năm cùng tám, này quả thực đã là kết quả rất tốt.

Tạ Loan giơ tay vuốt ve lông vũ mềm mại của ba bé chim béo trong lòng, mỉm cười khen ngợi cùng khích lệ ba bé.

“Chíp...” Ba ấu tể thực cao hứng, thế nhưng nghĩ tới chính mình chỉ suýt chút nữa là giành được hạng nhất, bé chim béo màu đỏ nhát vui trong lòng thanh niên không khỏi có chút mất mát.

Nghe tiếng kêu có vẻ không quá thanh thúy, cộng thêm cái đầu hơi gục xuống của ấu tể khổ đề, Tạ Loan còn không biết bé con này đang nghĩ gì sao.

Giơ tay cẩn thận chỉnh lý lông chim trên người ấu tể khổ đề, vừa chỉnh Tạ Loan vừa hôn hòa nói: “Bội Bội bay rất tốt, vừa nãy ta ngồi trên khán đài nghe nhóm gia trưởng khen ngợi con rất nhiều.”

Chỉ còn một mét nữa là có thể giành lấy hạng nhất quả thực rất đáng tiếc, mặc dù Tạ Loan không để ý thứ hạng nhưng anh cũng cảm thấy đáng tiếc vì ấu tể khổ đề.

Nhất là khi anh đã nhìn thấy sự cố gắng của bé trong suốt quá trình luyện tập.

Nếu chênh lệch lớn thì không sao, cố tình chỉ có một mét mà thôi... Nếu có thêm vài vòng chương ngại nữa thì Tạ Loan cảm thấy cơ hội phản kích của ấu tể khổ đề là rất lớn.

Đáng tiếc không có nếu.

“Chíp!” Được thanh niên chỉnh lý lông chim, ấu tể khổ đề rốt cuộc cũng thanh thúy kêu một tiếng, dùng cái mỏ nhỏ của mình cạ nhẹ vào ngón tay Tạ Loan.

Khoảng mười mấy phút sau, bên hội ủy viên đã tính toán xong kết quả, kế tiếp chính là phần thông báo kết quả cùng khen thưởng.

Mười bé hạng đầu sẽ được khen thưởng, bình thường thì sẽ thông báo thứ hạng trước, thế nhưng lần này, hội ủy viên tạm thời thay đổi.

“Trong cuộc thi tài phi hành lần này, chúng ta thực hân hoan chào đón một tuyển thủ đã đột phá kỷ lục, tổng điểm số của bé là 443 điểm, so với kỷ lục trước kia cao hơn 6 điểm.”

Là con ấu tể khổ duy kia sao?

Nghĩ đến bé ấu tể khổ duy kia không những dẫn đầu suốt đường đua mà còn vừa bay vững vàng vừa nhanh chóng, nhóm người lớn của hai chủng tộc kia nhìn không được thờ dài.

Hay rồi, không chỉ để người ta chiến thắng liên tục ba năm mà còn đột phá kỷ lục.

“Tên tuyển thủ đã đột phá kỷ lục này là...” MC cố ý dừng lại một chút, chờ mọi người đều vô thức đứng đứng lơ tai mới đọc ra cái tên kia....

“Bội Đa Lai Tư Đặc Ngõa Luân.”

Nghe thấy cái tên này, Tạ Loan nhất thời sửng sốt, mà ấu tể khổ đề vốn gục đầu trong lòng anh cũng vô thức ngẩng đầu lên.

“A Chíp?” Có chút không kịp phản ứng, bé chim béo đỏ nhạt trong lòng thanh niên ngơ ngác kêu một tiếng. Nó hạng nhất?

27. Chương 26: Ngày Thứ Hai Mươi Sáu Làm Bảo Mẫu

“Tiên sinh, phu nhân bảo tôi nhắc ngài chiều nay xem truyền hình trực tiếp trên kênh 266, xin hỏi có cần bật ngay không?” Ở trong phòng khách, quản gia liếc nhìn quang nào được nữ chủ nhân đặc biệt chuẩn bị, đến gần nam nhân thử dò hỏi.

Kênh 266 là kênh gì?

Đường Nạp nhú mày suy nghĩ một hồi, anh vốn có chút ấn tượng mơ hồ về kênh trực tiếp này, bắt quá thời gian đã quá lâu nên không nhớ rõ.

Từ chối cho ý kiến gật đầu một cái, Đường Nạp đặt phần văn kiện trên tay qua một bên, ngẫm đồng ý với hành động của đối phương.

Không biết vì sao vợ lại nhắc nhở mình xem truyền hình trực tiếp, Đường Nạp cúi đầu dùng dụng cụ trên bàn pha trà, trong quá trình có chút thất thần.

Hiện giờ cũng không bận gì, vợ muốn anh nhìn, vậy thì nhìn đi.

Anh cùng Phù Á kết hôn có thể coi là liên hôn gia tộc.

Ngõa Luân gia có tài lực, mà Lai Tư Đặc gia là gia tộc lâu đời, rất có danh vọng. Phù Á gả cho anh, nghiêm chỉnh mà nói thì có thể xem là có chút chịu thiệt.

Sự thực thì gia chủ Lai Tư Đặc cũng không cưỡng ép đứa con út của mình liên hôn, là cô con gái duy nhất, lại là đứa con nhỏ tuổi nhất, Phù Á rất được trưởng bối sủng ái.

Phù Á có quyền tự do lựa chọn đối tượng kết hôn, cuối cùng Phù Á đã chọn anh.

Khi đó đã là gia chủ của Ngõa Luân gia, Đường Nạp ban đầu cũng không quá để ý tới đối tượng kết hôn. Liên hôn gia tộc vốn là vì mục đích đôi bên cùng có lợi, vô luận là cưới tiểu thư gia tộc nào, sau khi trước chỉ cần dành cho đối phương sự tôn trọng đầy đủ là được.

Thế nhưng sau khi cưới Phù Á, sống chung một khoảng thời gian với nhau, Đường Nạp thực sự sinh ra tình cảm với vợ mình.

Quang nào ở phòng khách được quản gia bật lên, tiến vào kênh trực tuyến 266, hình ảnh lập tức xuất hiện trên màn hình giả tưởng.

Hình ảnh vừa phát ra, nhìn thấy nội dung đang chiếu, Đường Nạp rõ ràng có chút sửng sốt.

Là cuộc thi phi hành của ấu tể.

Lúc này ấn tượng trong đầu Đường Nạp mới trở nên rõ ràng hơn, cuộc thi hàng năm này quả thực vẫn luôn phát sóng trực tiếp trên kênh 266.

Bởi vì chuyện của ấu tể, hai năm nay Đường Nạp đã không để ý tới cuộc thi này nữa, hoặc đúng hơn là vẫn luôn né tránh. Hiện giờ đột nhiên nhìn thấy, trong lòng anh có cảm giác rất phức tạp.

Bảo anh xem cái này làm gì?

Nhìn cuộc thi liên nghĩ tới ấu tể đã ba tuổi vẫn chưa học bay được, trong lòng Đường Nạp nhất thời có chút bức bối.

Không muốn xem, thế nhưng nghĩ tới là vợ đặc biệt dặn dò nên Đường Nạp cố nhin xuống, rốt cuộc không bảo quản gia tắt quang nào đi.

Lúc này cuộc thi cũng đã tới gần cuối, hội ủy viên đại khái đang tính toán thành tích.

Ôm suy nghĩ xem nốt đoạn này để thỏa mãn yêu cầu của vợ, Đường Nạp cúi đầu ung dung tự rót trà cho mình, âm thanh cuộc thi truyền tới tai anh.

Quả nhiên là phần khen thưởng, gì mà hạng nhất, gì mà điểm số này nọ, đã bình phục lại tâm tình, lúc này Đường Nạp không hề dao động, vẫn là dáng vẻ bình tĩnh ít nói ít cười ngày thường.

“...tên tuyển thủ là...”

MC cố ý dừng lại làm người xem vô thức dừng đứng lơ tai, mặc dù Đường Nạp không nhìn màn hình nhưng sự chú ý cũng miễn cưỡng bị lôi kéo.

“Bội Đa Lai Tư Đặc Ngõa Luân.”

.... Bội Đa?

Nghe thấy hai chữ đầu tiên, thân thể Đường Nạp cứng ngắc... lại nghe thêm hai họ phía sau, tay cầm tách trà của Đường Nạp không ổn định, chiếc tách quý giá rơi xuống đất.

Mà lúc này ở hiện trường cuộc thi....

Sau khi cái tên hạng nhất được công bố, rất nhiều khán giả cũng sửng sốt, sau đó mới hiểu ra.

Đúng nga, bọn họ quá khẩn trương xem ấu tể nào tới đích trước mà quên mất kết quả cuộc thi còn phải cộng cả điểm thành tích khi vượt qua những chiếc vòng khí.

Nghĩ tới trong cảnh đặc tả, bé chim béo đỏ nhật đã hoàn thành điểm khó xuyên qua chiếc vòng dựng thẳng rất tốt.

Phi hành là năng lực cột trụ của cả ba chủng tộc, tuy chỉ là ấu tể nhưng mức chênh lệch cũng không nhiều.

Thế nhưng tâm tình lúc thi đấu cùng kỷ xảo sẽ lộ ra chênh lệch, ấu tể khó đề này mỗi lần xuyên qua vòng khí đều không hề do dự tiến thẳng tới trước, so với những ấu tể khác đã vô ý thả chậm tốc độ rõ ràng có ưu thế hơn.

Vì thế trên đường càng xuất hiện nhiều vòng khí thì ấu tể khó đề lại càng kéo giãn khoảng cách với những ấu tể khác.

Khán giả kỳ thực cũng có thể nhìn ra được, nếu không so năng lực trụ cột thì ấu tể khó duy chính là ấu tể ưu tú nhất.

Thế nhưng so với ấu tể khó để dần dần thoát khỏi đại đội thì ấu tể khó duy ngược lại đã mắc khá nhiều sai lầm, bỏ lỡ nhiều chiếc vòng vốn không nên bỏ qua.

Trong đoạn đặc tả ấu tể dẫn đầu, một vài khán giả có thể nhìn thấy ấu tể khó duy tựa hồ có quay đầu nhìn lại ấu tể khó để đang ở phía sau mình.

“Chíp chíp?”

Ngơ ngác kêu một tiếng, bé chim béo đỏ nhạt trong lòng Tạ Loan nâng đầu, dùng đôi mắt đen lúng liếng của mình nhìn anh, cứ như không dám tin mình giành được hạng nhất, vì muốn chứng thực mà kêu hai tiếng.

“Là hạng nhất.” Tạ Loan mỉm cười gật đầu, dùng giọng điệu nghiêm túc nói với bé chim béo ngơ ngác trong lòng: “Bội Bội được hạng nhất.”

MC đọc xong tên mười ấu tể xếp đầu cuộc thi, hai bé ấu tể trong lòng Tạ Loan sau khi tính tổng điểm thì xếp hạng tư cùng hạng sáu.

Sau khi tuyên bố thứ tự xếp hạng xong thì chính là phần khen thưởng, mười ấu tể xếp hạng đầu được gia trưởng ôm lên đài.

Mỗi ấu tể nhận được một tấm huy chương, trên đó có ghi con số xếp hạng, huy chương của hạng nhất là màu vàng, hạng hai đến hạng năm là màu bạc, hạng sáu đến hạng mười là màu đồng.

Nhìn một thanh niên tóc đen ôm ba bé chim béo đi tới, MC có chút sửng sốt, khán giả ở hiện trường cùng khán giả xem trực tuyến cũng đều kinh ngạc.

Lãnh được ba trong mười hạng, thậm chí còn có một con đạt hạng nhất.....??

Một gia trưởng dẫn theo ba ấu tể nhận thưởng không phải chưa từng xuất hiện nhưng thực sự là rất ít ỏi.

Thanh niên này là bảo mẫu của phân hội nào vậy?

Bởi vì từng có tiền lệ nên tự nhiên có rất nhiều người nghĩ theo hướng này, thế nhưng cẩn thận nhìn lại thì thanh niên ôm ba ấu tể này cư nhiên là nhân loại.

Nhân loại sẽ không tới phân hội bảo dưỡng ấu tể làm bảo mẫu đi... nghĩ không ra đáp án, mọi người chỉ có thể tạm thời dần nghi ngờ xuống.

Người lớn ôm ấu tể đến vị trí chỉ định, sáu đến mười đứng trên bậc thang hơi thấp bên phải, hai đến năm đứng trên bậc thang bên trái hơi cao hơn một chút, mà hạng nhất thì đơn độc đứng ở vị trí cao nhất ở chính giữa.

Tạ Loan cũng giống như nhóm người lớn, ôm ba bé chim béo lên đài, vừa vịn bên trái cùng bên phải một con.

Đặt ấu tể tới vị trí chỉ định, nhóm người lớn liền lui xuống bên cạnh, nghi thức khen thưởng chính thức bắt đầu.

Chủ tịch hội ủy viên sẽ đeo huy chương khen thưởng cho ấu tể, cảnh này đương nhiên có đặc tả.

Bắt đầu từ hạng mười, cuối cùng là hạng nhất.

Đứng trên bậc thang cao nhất, ấu tể khó đề dùng ánh mắt đen lúng liếng của mình nhìn người đang cầm huy chương vàng đeo cho mình, ánh mắt sáng lấp lánh tràn đầy sức sống.

Lúc huy chương được đeo lên người, bé chim béo đỏ nhạt đột nhiên ưỡn phần ngực nhỏ.

Nhìn một màn này, Tạ Loan nhất thời bật cười.

Không chỉ ấu tể khó đề, hai bé chim béo ở hai bậc thang bên cạnh lúc được đeo huy chương cũng có hành vi tương tự, so với nhóm ấu tể an phận ở xung quanh quả thực hết như hạc trong bầy gà.

Vì thế trong màn ảnh đặc tả, tất cả người xem đều nhìn thấy trên đài khen thưởng có ba ấu tể đang tự tin ưỡn ngực, hình ảnh đáng yêu này làm rất nhiều người xem nhin không được mỉm cười thân thiện.

Động tác tự tin ưỡn ngực này thoạt nhìn có chút kiêu ngạo, bất quá cũng không có gì không tốt... dù sao cũng là ấu tử, tự tin so với nhát gan vẫn tốt hơn, chỉ cần không tự tin đến mức mù quáng là được.

Tách trà bề nát, quần áo cũng bị nước trà văng ra ướt sũng, thế nhưng nam nhân ngồi trên ghế sofa ở phòng khách hoàn toàn không chút để ý chăm chú nhìn màn hình trực tuyến.

Nhìn bé thu béo đeo huy chương hơi ưỡn ngực đứng trên đài.... Nhìn một lúc, ánh mắt Đường Nạp đột nhiên có chút chua xót.

28. Chương 27: Ngày Thứ Hai Mười Bảy Làm Bảo Mẫu

Mười bé chim béo ở trên đài lãnh thưởng được mọi người nhìn chăm chú, giống như đang đắm chìm trong ánh hào quang. Mỗi bé đều đeo một chiếc huy chương nhỏ, sau đó nghênh đón sự ủng hộ cùng khen ngợi của người lớn.

Mới đầu Tạ Loan cùng đặt ánh mắt kích lệ vào người ấu tử trên đài, nhìn một hồi, Tạ Loan liền ôm ấu tử trên vai trái mình vào lòng, đối mặt với ánh mắt xanh lơ của đối phương.

Xoa cái sừng nhỏ trên đầu ấu tử nặc khắc tư, xoa xoa lỗ tai, Tạ Loan ôm ấu tử đang trùm áo khoác đen vào lòng, cách một tầng vải nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng ấu tử.

“Ừ ô.” Con người xanh lơ chăm chú nhìn thanh niên, ấu tử nặc khắc tư bị áo khoác trùm kín người chỉ lộ ra đôi mắt tròn vo khẽ kêu một tiếng.

Bởi vì không tiện để nhiều người nhìn thấy nên mỗi khi ra ngoài ấu tử nặc khắc tư phải dùng áo khoác trùm kín người. So với những ấu tử khác có thể tự do khám phá thế giới cùng hưởng thụ sự chú ý của mọi người, ấu tử nặc khắc tư không có cách nào quang minh chính đại xuất hiện.

Nghĩ tới tình cảnh của ấu tử trong lòng, lại nhìn cảnh tượng náo nhiệt ở xung quanh, Tạ Loan tiếp tục vuốt ve sống lưng ấu tử, lặng lẽ biểu thị an ủi.

Mà ấu tử trong lòng cũng rất ngoan, Tạ Loan cảm giác được nó khẽ cứng cứng người mình, từ cổ họng phát ra tiếng kêu khe khẽ.

“Ng ngoan.” Bởi vì ấu tử này thực sự rất hiểu chuyện, Tạ Loan chỉnh lại vành nón hơi sụp xuống của ấu tử, sau đó cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên phần trán lông mao mềm mại của ấu tử một cái.

Đoạn đuôi nhỏ lộ ra bên ngoài áo khoác giống như đột nhiên mất hết sức lực rũ xuống, tiếng kêu của ấu tử nặc khắc tư rõ ràng hơn, chồm đuôi cũng một lần nữa khôi phục phản ứng, giật giật một chút rồi vênh lên thật cao.

“Ừ ô——”

Con người tròn vo khẽ co rút, ấu tử nặc khắc tư dùng cái đuôi lông xù của mình quét nhẹ qua cổ tay thanh niên, sau đó cố gắng muốn quăn lấy.

Chính là vị trí đặt tay của thanh niên hơi xa, có thể đụng nhưng muốn quăn lấy thì không dễ.

Cổ tay bị một thứ lông xù mềm mại quét qua vài lần, Tạ Loan dời tầm mắt, lập tức nhìn thấy cái đuôi muốn quăn lấy cổ tay mình.

Nhìn không được bật cười, Tạ Loan dời nằm tay một chút, để chiếc đuôi kia thuận lợi quăn lấy cổ tay mình.

Nghi thức ban thưởng kết thúc, Tạ Loan liền ôm ba bé chim béo trên đài về, ba bé mang ba chiếc huy chương có màu sắc khác nhau ở trong lòng anh vẫn không ngừng ưỡn ngực, thoạt nhìn muốn giữ tư thế này một hồi lâu nữa.

Tạ Loan cũng không phá vỡ tâm tình vui sướng của ba ấu tử, chỉ xoa xoa ngực ba bé.

Lông tơ mềm mại, còn có nhiệt độ ấm áp của cơ thể ấu tể.

Cuộc thi phi hành của ấu tể là hoạt động rất được chú ý của ba chủng tộc khổ đề, khổ duy cùng khổ thác, bởi vì đó là hoạt động giao lưu hữu nghị của ba chủng tộc, tuyển thủ dự thi lại còn là ấu tể của ba chủng tộc, nhóm người lớn hiển nhiên rất quan tâm.

Những chủng tộc khác mặc dù không quá chú ý nhưng ít nhiều cũng có nghe nói tới.

Lễ bế mạc vừa kết thúc, năm nay người chủ trì cuộc thi là tộc khổ đề bắt đầu chọn lựa người chủ trì năm sau.

Lúc cuộc thi tài diễn ra trên tinh du cũng xuất hiện không ít chủ đề thảo luận liên quan, hiện giờ hoạt động kết thúc, nhiệt độ thảo luận cũng lập tức tăng cao.

“Nghe nói trong cuộc thi năm nay xuất hiện hình ảnh hiếm lạ, một gia trưởng ôm ba ấu tể lên đài nhận thưởng à?”

Tin tức này vừa đăng lên lập tức nhận được rất nhiều hình ảnh đáp lại. Hình này được cắt ra từ đoạn phim ghi hình, là ảnh trên đài nhận thưởng.

Trong ảnh là một người lớn đang ôm ấu tể, trong đó một thiên tóc đen đứng ở bên trái đặc biệt nổi bật, trong lòng ôm ba bé chim béo.

Vốn người xem ở hiện trường cùng trực tuyến qua mạng đều có chút tò mò, hiện giờ có người nhắc tới liền bắt đầu xôn xao thảo luận.

“Này nhất định là bảo mẫu của phân hội bảo dưỡng ấu tể nào đi, ôm ba ấu tể cùng lên nhận thưởng, tình cảnh này rất lâu rồi không thấy a.”

Bình luận này nhận được nhiều câu trả lời nhất, một đám người tranh luận nói chủng tộc nhân loại không có khả năng tới phân hội bảo dưỡng ấu tể làm bảo mẫu, mà một nhóm khác thì bắt đầu thảo luận xem đó là phân hội nào.

“Dù sao thì nhất định chính là phân hội nằm trong top ba nghìn, hiện giờ đi kiểm tra danh sách đăng ký trên du tinh là ra thôi, trên trang chủ nhất định có tin tức liên quan.”

Được nhiều người khen ngợi hoặc bình luận thì tin tức chắc chắn sẽ bị đẩy lên trang đầu, một số người rảnh rỗi cộng thêm hiếu kỳ lập tức áp dụng phương pháp này tìm kiếm một vòng, thế nhưng đáng tiếc lại không thu hoạch được gì.

Không tìm ra?

Điều này làm một phần lớn những người tự tin tràn đầy dốc sức tìm kiếm buồn bực không thôi, bọn họ chắc chắn đó là phân hội nằm trong top ba nghìn, sao tìm nát cả rồi mà vẫn không thấy chứ??

Kỳ thực cũng không phải bọn họ kinh ngạc hay hướng tới phân hội kia gì cả, cuộc thi này dù sao cũng chỉ là cuộc thi giao lưu của ba chủng tộc mà thôi.

Bất quá bởi vì cuộc thi có được độ chú ý nhất định, ấu tể của phân hội có thể đạt được thứ hạng cao thì tuyên truyền đối ngoại cũng dễ dàng hơn, ít nhất cũng chứng minh được phân hội này có năng lực không tệ.

Một nhóm người tìm kiếm tên phân hội kia nhưng không có kết quả, không bao lâu sau, một tin tức mới hoàn toàn thu hút sự chú ý của mọi người.

“Ấu tể khổ đề đạt hạng nhất cuộc thi lần này... nếu tôi nhớ không lầm thì hình như trước kia học mãi cũng không bay được thì phải. Con ấu tể này từng ở chung phân hội với ấu tể nhà tôi một thời gian, không biết tôi có nhớ nhầm không nữa.”

Lời bình này vừa post lên không bao lâu thì được rất nhiều lời bình luận.

“Lúc nhìn hình ảnh đặc tả tôi cũng có chút kinh ngạc, không ngờ ấu tể này đã học bay được, hơn nữa còn bay tốt như vậy, có lẽ gia trưởng của nó rất vui mừng.”

Lượng tin tức có hơi lớn, một phân hội bảo dưỡng ấu tể có thể giành một lúc ba thứ hạng trong cuộc thi cùng một phân hội bảo dưỡng ấu tể có thể làm một ấu tể không thể học bay được rồi cuộc cũng biết bay, lại còn giành hạng nhất, đây là hai khái niệm hoàn toàn khác biệt....

Nếu cái trước chỉ là một chuyện không tính là đặc biệt giỏi, chỉ có thể nói là làm người ta kinh ngạc, tò mò một chút thì cái sau chân chính làm bọn họ phải nghiêm túc chú ý.

Nhất thời nhiệt độ về tin tức cuộc thi phi hành nhanh chóng tăng cao, không bao lâu sau đã chen vào top tin tức trên du tinh.

Những phân hội từng bảo dưỡng con ấu tể khó đề này cũng nhanh chóng phản ứng, thấy nhiệt độ ngày càng tăng, nhân viên làm việc trong phân hội không khỏi có một ít ý tưởng.

Con ấu tể khó đề này hiện giờ có thể bay có phải có quan hệ với phân hội bọn họ không?

Mặc dù từ khi vào ở đến khi rời đi vẫn không biết bay nhưng trong quá trình đó bảo mẫu của phân hội đã nhiều lần dùng tinh thần lực khai thông, có lẽ đến tận sau đó nó bắt đầu phát huy tác dụng...

Cũng không thể trách người của những phân hội kia nghĩ vậy, những phân hội này có bảo mẫu cấp S, thậm chí là cấp S, mà tinh thần lực khai thông đối với ấu tể chính là có lợi mà vô hại, thậm chí nó còn có tỷ lệ kích thích dị năng ẩn trong cơ thể ấu tể.

Không biết du tinh hiện giờ là tình huống gì, cũng không biết tin tức về cuộc thi phi hành đang rất hot, Tạ Loan đang đi tới thành phố trung tâm của Áo Nhĩ Đặc Tinh.

Tạ Loan được Phù Á mời tới trang viên Ngõa Luân gia làm khách, nói là mời nhưng chính xác hơn là cầu, nữ tính khó đề nói hi vọng Tạ Loan có thể ở lại khích lệ ấu tể khó đề một chút.

Còn khích lệ chuyện gì thì có liên quan tới chuyện của cha ấu tể.

Phù Á để quản gia tiếp đãi Tạ Loan, Tạ Loan ôm ba bé chim béo cùng một con nặc khác từ tới trang viên, ngồi ở sofa trong phòng khách biệt thự chờ một hồi.

Đại khái là ở trong phòng sách nói chuyện, không bao lâu sau, Tạ Loan nhìn thấy hai khó đề trưởng thành tóc đỏ nhạt từ trong phòng đi ra.

Nam nhân đi trước biểu tình có chút nghiêm nghị, mơ hồ có thể nhìn ra chút cứng nhắc, nhất là lúc nhìn bé chim béo đỏ nhạt trong lòng Tạ Loan, biểu tình cứng nhắc kia lại càng rõ ràng hơn.

Nhìn ấu tể đeo chiếc huy chương vàng nằm trong lòng thanh niên, Đường Nạp đột nhiên cảm thấy bước chân của mình có chút nặng nề, càng đi tới trước lại càng khó khăn hơn.

Vừa nãy ở phòng sách vợ đã nói với anh, ấu tể nhà mình cần khen ngợi cùng khích lệ chứ không phải lạnh mặt trách cứ.

Anh cứ luôn trách cứ ấu tể làm không tốt chỉ làm con càng lùi bước hơn mà thôi, đó là phương pháp giáo dục không chính xác.

Ở cuộc thi được nhiều người nhìn chăm chú như vậy, lúc đứng trên đài lĩnh thưởng ấu tể vẫn có thể lộ ra dáng vẻ vô cùng tự tin kiêu ngạo.

Thế nhưng khi trở về nhà, gặp cha mình, ấu tể khó đề ngược lại co rụt đôi cánh nhỏ, đầu cũng cúi xuống, trông có vẻ khiếp sợ.

Nhìn thấy phản ứng của ấu tể, lúc này Đường Nạp mới nhận rõ mình đã quá sai lầm.

Cảm nhận được vợ ở phía sau đẩy nhẹ một cái, Đường Nạp bước tiếp thêm vài bước, đi tới trước mặt thanh niên nhân loại.

Xoa lông vũ mềm mại của ấu tể khó đề trong lòng, lúc này ấu tể vẫn còn cúi đầu, không dám ngẩng lên nhìn gia trưởng.

“Bội Bội có muốn để ba mẹ xem huy chương của mình không?” Tạ Loan ôn hòa nói, sau đó nhấn mạnh thêm một câu: “Màu vàng, là huy chương hạng nhất a.”

Nói xong câu đó, Tạ Loan thực tự nhiên đặt ấu tử khổ đề vào lòng nam nhân trước mặt.

Đã khá lâu rồi không ôm ấu tử như vậy, Đường Nạp hơi cứng ngắc, lúc này bé chim béo ở trong lòng anh tựa hồ lấy lại chút dũng khí, từ từ nâng đầu lên.

Thế nhưng nhìn thấy biểu tình nghiêm nghị lạnh lùng của cha, chút dũng khí khó khăn lắm mới tích lũy được lại xiu xuống, thế nhưng sức nặng từ chiếc huy chương làm ấu tử khổ đề một lần nữa có tự tin, bé lại tiếp tục ngẩng đầu nhìn cha.

Màu vàng, là huy chương hạng nhất.

Nó giành được hạng nhất.

“Chíp chíp!”

Một lần nữa lấy lại dũng khí, bé chim béo đỏ nhạt hơi ươn thân mình với cha mình, để chiếc huy chương vàng càng lộ rõ hơn.

Đường Nạp vốn chỉ hơi cứng đờ, lúc này đã toàn toàn cứng ngắc.

29. Chương 28: Ngày Thứ Hai Mười Tám Làm Bảo Mẫu

Cổ ươn cao thân mình để cha có thể nhìn thấy huy chương trên ngực mình, thế nhưng ấu tử khổ đề hiển nhiên có chút không đủ sức, lúc ươn ngực phải khép thật chặt đôi cánh.

Có lẽ đây là chút dũng khí cuối cùng của bé, nếu lần này cũng không được đáp lại, có lẽ nó sẽ không thể tự tin trước mặt đối phương được nữa.

Dũng khí chỉ là một khoảnh khắc, cần phải được đáp trả thì nó mới kéo dài được, bằng không nó sẽ bị dập tắt.

Trước lúc tới đây, Tạ Loan đã được vị gia trưởng nữ tính nói sơ qua.

Tổng kết đại khái là phương thức giáo dục của cha ấu tử quá nghiêm nghị, thiếu khen ngợi cùng khích lệ, không có phương thức chính xác để dẫn dắt ấu tử trưởng thành.

Gia trưởng quá nghiêm nghị, còn luôn trách cứ ấu tử làm không tốt, đối mặt với cha mình ấu tử khổ đề có cảm giác khiếp sợ cũng thực bình thường.

Mắt thấy bé chim béo đỏ nhạt vất vả lắm mới biểu lộ dũng khí, thế nhưng nam nhân vẫn chậm chạp không biểu lộ thái độ, Tạ Loan ở bên cạnh nhìn không được có chút lo lắng.

Thế nhưng hiện giờ anh cũng không thể trực tiếp mở miệng nói “anh mau khen ấu tử đi a”, chỉ đành dùng ánh mắt ám chỉ một chút, sau đó lặng lẽ quan sát.

Nếu Tạ Loan lo lắng thì nữ tính khổ đề ở phía sau rất sốt ruột.

Rõ ràng ở phòng sách khi này đối phương đã đáp ứng rồi, thế nhưng hiện giờ ấu tử rõ ràng chủ động muốn được khen ngợi thì đối phương lại không nói được tiếng nào...??

Phù Á thực sốt ruột, sợ ấu tử lại trở về dáng vẻ nhút nhát khiếp sợ như trước, Phù Á liền len lén đẩy người trước mặt một chút.

Cổ ý ươn ngực lộ ra chiếc huy chương, thế nhưng chờ mãi vẫn không được đáp lại, ấu tử khổ đề bất an giật giật cánh, ánh mắt sáng long lanh dần dần u ám, cái đầu nhỏ đang ngẩng cao cũng chuẩn bị gục xuống.

Ngay lúc này, bé chim béo đỏ nhạt đột nhiên cảm giác được lông vũ trên lưng mình được vuốt ve.

“A chíp?”

Giống như lúc nghe thấy mình được hạng nhất trong cuộc thi, ấu tử khổ đề ngờ ngạc kêu một tiếng, đôi mắt đen lúng liếng nhìn gương mặt vẫn có chút lạnh lùng của cha mình.

Sờ được một lần thì có lần hai lần ba. Được một bàn tay ấm áp từ đầu xoa đến lưng, ấu tử khổ đề không kịp phản ứng, nằm im trong lòng gia trưởng hết như một bé gà con mũm mĩm.

Có chút xa lạ với việc ôm ấu tử nên thân thể Đường Nạp có chút cứng ngắc, ngay cả động tác vuốt ve ấu tử cũng không khá hơn là bao.

May mắn là hình tượng của Đường Nạp vốn là ít cười ít nói nên mặc dù cứng ngắc nhưng biểu hiện cũng không quá đột ngột.

Lúc ấu tử ngẩng đầu ưỡn ngực để Đường Nạp nhìn thấy chiếc huy chương, anh đáng ra nên khen ngợi bé, thế nhưng há miệng hai lần đều có cảm giác có thứ gì đó nghẹn lại ở cổ họng.

Không nghĩ ra được lời khen ngợi, Đường Nạp nhớ lại một chút, tựa hồ từ khi ấu tử phá xác tới nay, anh hình như chưa từng khích lệ bé.

Cho dù đã ý thức được sai lầm của mình, thế nhưng làm một gia trưởng, một người lớn, Đường Nạp vẫn rất khó lập tức thay đổi.

Người lớn rất sĩ diện, chủ động thừa nhận sai lầm thực sự rất khó, đặc biệt là đối với ấu tử trong nhà lại càng khó hơn.

Ngay lúc Đường Nạp vừa mới ngừng lại động tác vuốt ve lưng vũ ấu tử, anh bất ngờ không kịp đề phòng bị ấu tử trong lòng cũng một cái.

Không chỉ một mà cũng liên tục vài lần.

Bởi vì không chuẩn bị tâm lý, Đường Nạp suýt chút nữa đã làm rơi ấu tử, anh lập tức nhanh lẹ một lần nữa ôm ấu tử vững vàng trong lòng.

Thật ra thì cho dù rơi cũng không sao, hiện giờ ấu tử đã biết bay, chắc chắn sẽ không bị ngã xuống đất. Thế nhưng khoảnh khắc suýt chút nữa làm rơi ấu tử, nhịp tim Đường Nạp tựa hồ đã ngừng đập.

Có lẽ bởi vì quan niệm chưa kịp chuyển đổi, trong lòng Đường Nạp vẫn còn giữ tiềm thức ấu tử không biết bay.

Cảm giác bị ấu tử củng cố rất rõ ràng, Đường Nạp có thể cảm nhận được sự thân cận cùng ý lại của ấu tử, nó làm trái tim anh mềm nhũn tới rồi tỉnh rồi ngủ.

“Bội Bội...” Bắt đầu lên tiếng, vị gia trưởng không hiểu làm sao khen ngợi ấu tử cố tổ chức ngôn ngữ, cuối cùng khô khan nói một câu: “... Bội Bội rất lợi hại.”

Huy chương vàng trên người ấu tử rất bắt mắt, nó có hình dạng hoa hướng dương, ở vị trí trung tâm có khắc số 1.

Nhìn chiếc huy chương, Đường Nạp rút cuộc linh quang chợt lóe, dùng giọng điệu trần thuật bồi thêm một câu: “Trước khi lúc thi đấu phi hành, cha cũng không giành được hạng nhất, Bội Bội thực sự rất lợi hại.”

Lời này vừa nói ra, đừng nói ấu tử, Phù Á đứng ở phía sau cũng sửng sốt, cô không ngờ chồng mình có thể nói ra lời khen ngợi như vậy.

“Chíp, chíp chíp!”

Tiếng kêu thanh thúy vang lên, bé chim béo đỏ nhạt trong lòng nam nhân cổ ưỡn người, đôi cánh nhỏ ở phía sau cũng hơi giương lên.

Động tác này rất thông dụng trong tộc khổ đề cùng hai tộc khổ duy, khổ thác, là động tác biểu hiện năng lực của mình.

Mặc dù người làm động tác này chỉ là ấu tử, căn bản không nhìn ra chút khí thế nào, ngược lại vô cùng đáng yêu. Thế nhưng ấu tử hướng gia trưởng biểu hiện năng lực của mình là chuyện rất đáng mừng.

Trong trang viên Ngõa Luân gia có hoàn cảnh sân vườn không tẻ, rớt cuốc cũng thân thiết với ấu tể nhà mình, Đường Nạp dứt khoát gạt mặt mũi qua một bên, ôm ấu tể béo tròn trong lòng đi tới khoảng sân đầy cỏ xanh mơn mớn.

“Chíp?” Phát ra một âm thanh nghi vấn, được đặt xuống mặt cỏ, bé chim béo đỏ nhạt hơi nghiêng đầu, ánh mắt đen lúng liếng chăm chú nhìn gia trưởng ở trước mặt.

Làm tốt chuẩn bị, giây tiếp theo, Đường Nạp biến hóa hình thái ở trước mặt ấu tể.

Lông vũ đỏ thắm rực rỡ hết như hỏa diễm đang bùng bùng dưới ánh mặt trời, là sắc thái rất đẹp, rất nổi bật.

So sánh với bé chim béo hết như con gà con mũm mĩm ở bên cạnh, sinh vật này có hình thể vô cùng khổng lồ, thân mình của ấu tể còn không to bằng nửa móng vuốt của nó.

Miệng như yến, vóc dáng như hạc, chiếc đuôi dài xinh đẹp, hình thái trưởng thành của tộc khó đề rất giống loài chim phượng hoàng trong thần thoại của nhân loại, làm người ta nhin không được phải chuyển tầm mắt qua thưởng thức sinh vật xinh đẹp này.

Thân thể khổng lồ của khó đề trưởng thành tạo thành một chiếc bóng mờ bao phủ lên người ấu tể bên cạnh, đứng trong chiếc bóng, ấu tể khó đề không chút chớp mắt chăm chú nhìn sinh vật khổng lồ vừa xuất hiện, đôi mắt tràn đầy khát vọng cùng hướng tới.

“Chíp chíp!” Sau này khi lớn lên nó cũng sẽ xinh đẹp như vậy. Nhin không được đi tới trước một bước, ấu tể khó đề muốn tới gần quan sát sinh vật khổng lồ trước mắt.

Lúc bé chim đỏ nhạt vừa tiến tới một bước, thân thể nó đột nhiên bị nhấc bổng lên, tựa hồ có một sức mạnh vô hình nâng nó từ mặt cỏ lên lưng sinh vật khổng lồ.

Qua một lúc mới kịp phản ứng, ấu tể khó đề giẫm móng vuốt bé xíu của mình lên lông vũ sinh vật khổng lồ, còn tò mò giẫm giẫm bên trái đập đập bên phải một chút.

Sự thực thì với chút sức nặng của mình, cú đập của bé chẳng có chút tác dụng nào, khó đề trưởng thành đang công nó hoàn toàn không cảm giác được, bất quá sinh vật khổng lồ như phượng hoàng này biết rõ vị trí của ấu tể ở trên lưng mình.

Để ấu tể thích ứng một chút, sinh vật khổng lồ đang chở bé chim béo bắt đầu động, khởi động đôi cánh đỏ rực như hỏa diễm của mình bay vút lên bầu trời, với điều kiện tiên quyết là dùng dị năng đảm bảo ấu tể sẽ không rớt khỏi lưng mình, nó dần dần tăng tốc.

“Chíp— chíp chíp!”

Đứng trên lưng gia trưởng thể nghiệm cảm giác phi hành tốc độ cao, bé chim béo đỏ nhạt hết sức hưng phấn đập đập đôi cánh nhỏ, giống như nó cũng có thể bay nhanh được như vậy vậy.

Đôi mắt đen lúng liếng nhìn tầng mây dần dần tới gần hơn, tri thức của ấu tể về bầu trời tựa hồ lại sâu thêm vài phần.

Gia trưởng biến về nguyên hình chở ấu tể bay vút lên bầu trời trong ba chủng tộc khó đề, khó duy cùng khó thác là hoạt động thường thấy của các cặp cha con, giống như cha dẫn con về nhà vậy.

Chuyện này trước kia Đường Nạp chưa từng làm, vì thế ấu tể khó đề cũng chưa từng được thể nghiệm. Đến khi ý thức được sai lầm của mình, Đường Nạp mới làm hành động này.

Chở ấu tể tiếp cận tầng mây, xuyên qua tầng mây, nghe tiếng kêu thanh thúy của ấu tể không ngừng vang lên, Đường Nạp nghiêm túc hoàn thành hoạt động cha con thân thiết này.

Đáng ra anh nên làm nó từ sớm.

Mặc dù nghĩ vậy nhưng Đường Nạp cũng biết chuyện đã làm sai không có cách nào thay đổi.

Bắt đầu từ bây giờ anh sẽ chữa chữa, Đường Nạp hi vọng sau này mình có thể làm một người cha tốt.

30. Chương 29: Ngày Thứ Hai Mươi Chín Làm Bảo Mẫu

Chim lớn chở chim bé phi hành, Tạ Loan ở xa xa nhìn hình ảnh này trên bầu trời, không bao lâu sau anh cúi đầu sờ lông vũ của hai bé chim béo trong lòng.

“Chíp chíp.”

Mặc dù trong lòng rất hâm mộ, rất khát vọng, thế nhưng hai ấu tử vẫn ngoan ngoãn nằm trong lòng Tạ Loan, lúc được vuốt ve thì cũng cũng Tạ Loan một chút.

Ấu tử khổ duy có lông vũ vàng nhạt gọi là Lạp Duy, ấu tử khổ thác có lông vũ màu xám tro tên là Lợi Tư, Tạ Loan xoa lông vũ của hai bé một lúc, sau đó mới nói: “Chờ sau này, ta cũng chở hai con bay như vậy, được không?”

Lúc nói ra những lời này, Tạ Loan cũng không nghĩ tới chuyện một nhân loại như mình làm thế nào chở hai bé chim béo này bay lên bầu trời, chính là cậu vẫn hỏi như vậy.

“Chíp, chíp chíp!”

Vừa nghe thanh niên nói vậy, hai bé chim béo lập tức ngẩng đầu kêu hai tiếng, thoát nhìn có vẻ rất cao hứng.

Tạ Loan dùng ngón tay điểm điểm nhẹ lên phần lông tơ ở ngực hai bé, thầm ghi nhớ chuyện này.

Một thứ gì đó giúp nhân loại có thể phi hành trên bầu trời, ở thời đại tinh tế này nhất định có một thiết bị có thể đáp ứng được đi.

Ví dụ như... người sắt Iron Man này nọ?

Tạ Loan không nghĩ nhiều lắm.

Biết đâu sau này sẽ có người trưởng thành của hai chủng tộc này tới xin giám hộ hai bé, dù sao thì hai ấu tử cũng ngoan như vậy, lại còn đáng yêu, ưu tú như vậy...

Ôm suy nghĩ của gia trưởng, Tạ Loan cảm thấy ấu tử trong phân hội mình đều rất tốt, đều là những bé ngoan đáng được yêu thương.

Nghe hai bé chim béo đáp lại, lúc này Tạ Loan cảm nhận được bên cổ cùng má có một thứ lông tơ mềm mại cọ cọ một chút.

Đã quen với hành động cọ cọ má của ấu tử nặc khắc tư, Tạ Loan quay đầu qua, chủ động cọ cọ nó một chút.

Chiếc sừng nhỏ khê cũng cũng lòng bàn tay thanh niên, ấu tử nặc khắc tư tựa hồ rất hài lòng híp mắt, cổ họng cũng phát ra tiếng gừ gừ trầm thấp.

Chờ con phượng hoàng khổng lồ chở bé chim béo đỏ nhạt hoàn thành hoạt động cha con xong, lúc đối mặt với người cha nghiêm nghị của mình, ấu tử khổ đề hiện giờ đã không còn chút khiếp sợ nào nữa.... thậm chí nó còn dám ngồi trên đỉnh đầu của cha, hai móng vuốt nhỏ giẫm lên mái tóc có màu sắc giống như lông vũ của mình.

Trên đầu một nam nhân nghiêm nghị mặt lạnh là một bé chim béo đỏ nhạt, hình ảnh này thực dễ dàng làm người ta có cảm giác thực tương phản.

Chồng cùng ấu tử có thể thân thiết với nhau chính là mong đợi của Phù Á.

Thấy ấu tử khổ đề được hai gia trưởng yêu thương, Tạ Loan cũng thực vui mừng.

“Bội Bội nhà chúng ta... sau này xin tiếp tục nhờ phân hội.” Lúc nói những lời này, gương mặt nghiêm nghị của nam nhân ẩn ẩn có chút quần bách.

Cách đây không lâu, anh còn dùng giọng điệu cứng nhắc chất vấn vợ mình sao lại đưa ấu tể tới một phân hội không có chút danh tiếng nào như vậy.

Khi đó trong lòng Đường Nạp, anh nghĩ phân hội này điều kiện nhất định rất kém, căn bản không thể cung cấp hoàn cảnh sinh hoạt tốt cho ấu tể, mà bảo mẫu ở đó cũng sẽ không quá để tâm trong chuyện chăm sóc ấu tể.

Thế nhưng hiện giờ sự thực ở ngay trước mắt, ấu tể nhà mình ở phân hội này đã học được cách bay, cộng thêm thái độ thân cận của ấu tể với thanh niên trước mặt, Đường Nạp dễ dàng nhìn ra đối phương có để tâm trong chuyện chăm sóc ấu tể hay không.

Nhất định là rất để tâm.

Chuyện anh từng chê bai phân hội bảo dưỡng ấu tể Vân Bảo chỉ có vợ biết, mà vợ anh chắc chắn cũng không nói ra, thế nhưng Đường Nạp vẫn khó tránh có chút lúng túng.

Tạ Loan gật đầu, đồng thời ôm bé chim béo trên đỉnh đầu nam nhân trở lại.

Cuộc thi phi hành ở Áo Nhĩ Đặc Tinh đã kết thúc, chuyện nhà ấu tể cũng đã có kết quả tốt, hiện giờ Tạ Loan nên đưa bốn ấu tể quay về phân hội Á Tinh.

“Chíp chíp!”

Phải rời khỏi nhà, bé chim béo đồ nhạ trong lòng Tạ Loan hướng hai gia trưởng luyến tiếc kêu hai tiếng, bất quá nó vẫn thực ngoan ngoãn nằm trong lòng Tạ Loan.

Một trong hai tiếng kêu của ấu tể là dành cho anh... nghĩ vậy, biểu tình cứng ngắc của Đường Nạp vô thức có chút thả lỏng.

Để quản gia tiễn khách, Đường Nạp đứng trong phòng khách, bị vợ nhìn chăm chăm có chút mất tự nhiên.

Ánh mắt của vợ nhìn anh từ chân lên đầu, sau đó dừng lại trên đỉnh đầu, sau đó Đường Nạp nghe vợ mình bật cười.

“...” Không rõ lý do bị vợ cười, Đường Nạp cố nhịn không hỏi, im im trở về phòng soi gương một chút.

Vừa nhìn vào gương, Đường Nạp liền hiểu được lý do.

Mái tóc vốn được keo định hình của anh hiện giờ chỉ có thể dùng từ rối bù để hình dung, có thể nói là ổ chim đúng nghĩa.

Đại khái là vì vừa nãy để ấu tể đứng trên đầu, hai móng vuốt của ấu tể đập đập một trận, cho dù có keo xịt tóc thì cũng không cố định nổi.

Nếu đổi lại là trước kia, phản ứng đầu tiên của Đường Nạp nhất định là cảm thấy mất mặt.

Thế nhưng hiện giờ đã cảm nhận được cảm giác thân thiết cùng ý lại của ấu tể, chuyện mất mặt khi bị ấu tể đập xù đầu thế này, Đường Nạp cũng không quá để ý.

Vừa nãy ấu tể rất cao hứng, lúc ngồi trên đỉnh đầu của anh cũng rất cao hứng...

Mặt mũi quan trọng hay ấu tể quan trọng hơn?

Đã xé mặt một lần, lúc này Đường Nạp cảm thấy tiếp tục xé lần hai, lần ba cũng không phải chuyện quá khó khăn.

Rời khỏi trang viên Ngõa Luân gia, Tạ Loan ôm bốn ấu tể lên tinh hạm.

Lần này có chuyến bay của tinh hạm hiểu mới, vì thế chỉ cần tốn nửa ngày Tạ Loan đã mang theo ba bé chim béo cùng một ấu tể nặc khắc tư về tới Á Tinh.

Mà lúc này cũng chính là thời điểm tin tức về cuộc thi phi hành cũng lên tới đỉnh điểm ở du tinh.

Mọi người bắt đầu thảo luận phân hội tạm thời không biết tên kia làm thế nào giúp một ấu tể khó đề vốn không thể học được cách bay nắm giữ được kỹ năng phi hành, hơn nữa còn giành được hạng nhất trong cuộc thi thì một nhân viên của phân hội Ngải Nhĩ lên tiếng hấp dẫn được sự chú ý của mọi người.

Ngải Nhĩ là phân hội xếp hạng mười toàn tỉnh tế, trong đông đảo phân hội ở tỉnh tế, Ngải Nhĩ không thể nghi ngờ chính là phân hội ưu việt trong lòng đại đa số gia trưởng.

Bất quá tin tức không phải do chính phân hội phát ra, chẳng qua chỉ là nick riêng của nhân viên mà thôi.

“Ấu tử khổ đề này nửa năm nước vẫn còn ở trong phân hội chúng tôi, bảo mẫu của phân hội mỗi ngày đều tiến hành khai thông tinh thần lực. Mặc dù thực đáng tiếc không thể nhìn thấy ấu tử này bay trước khi nghỉ học, thế nhưng hiện giờ nhìn thấy bố biết bay, tôi cũng cảm thấy thực cao hứng.”

Mặc dù không nói rõ ràng, chẳng qua chỉ là bày tỏ tình cảm cá nhân mà thôi, thế nhưng nó cũng đặc biệt nhấn mạnh là mỗi ngày đều tiến hành khai thông tinh thần lực, quả thực làm nhiều người vô thức liên tưởng.

Mọi người đều biết phân hội Ngải Nhĩ mặc dù không thể so về trang thiết bị vật chất với những phân hội top ba, thế nhưng phân hội này có một điểm có thể sánh ngang với những phân hội top ba— bọn họ có bảo mẫu kim bài cấp S.

Ấu tử khổ đề kia hơn nửa năm trước vẫn còn ở trong phân hội này, mỗi ngày được bảo mẫu kim bài dùng tinh thần lực khai thông.... Như vậy sau đó ấu tử đột nhiên nắm giữ kỹ năng phi hành, có lẽ thực sự có công lao của phân hội Ngải Nhĩ đi?

Loại suy đoán này không phải vô căn cứ, nghĩ tới tinh thần lực đặc thù lại ưu tú của bảo mẫu kim bài, nói ấu tử này sau khi được khai thông mới chậm rãi có năng lực phi hành cũng coi là hợp tình hợp lý.

Trừ phân hội Ngải Nhĩ, trước kia ấu tử khổ đề còn ở trong vài phân hội, nhân viên của những phân hội này mặc dù cũng có ý nghĩ tương tự nhưng bọn họ chỉ đặt nó trong lòng mà thôi.

Người nọ tuy dùng nick cá nhân post tin, cũng không công khai thừa nhận, thế nhưng ý ám chỉ là có, trong mắt người trong nghề thì rõ ràng là có ý cướp công lao.

“Rõ ràng là A Loan mỗi ngày khích lệ ấu tử nên nó mới nguyện ý chủ động học bay.” Thấy bình luận của mọi người bắt đầu nghiêng về phân hội Ngải Nhĩ, nhóm nhân viên của phân hội Vân Bảo thực sự không vui.

Mặc dù là được thanh niên tác động, bản thân bọn họ cũng cho rằng dạy ấu tử học bay là chuyện phân hội nên làm, không cần thiết phải thổi phồng, thế nhưng nó đại biểu bọn họ nguyện ý nhìn người khác nói bậy.

“Là bản thân ấu tử cố gắng, A Loan thường xuyên bồi nó, còn cả hai ấu tử khổ duy, khổ thác nữa, dần dần ấu tử khổ đề mới học bay được.” Hạ Kỳ cùng vài nhân viên phân hội bêu môi đọc những lời bình trên du tinh, cảm thấy mấy lời kia rõ ràng chỉ nói vớ vẩn....

Phó hội trưởng kiêm người đầu tư của phân hội bọn họ nói ấu tử khổ đề không học bay được chủ yếu là vì nguyên nhân tâm lý, sau đó sự thực chứng minh Tạ Loan nói đúng, như vậy nó liên quan gì tới chuyện dùng tinh thần lực khai thông chứ??

Thông qua tinh võng trực tiếp biết ba bé chim béo của phân hội mình giành được thứ hạng cao trong cuộc thi phi hành, Hạ Kỳ còn định chờ ba ấu tử trở về sẽ để thanh niên ôm ba ấu tử đứng ngoài cổng phân hội chụp một tấm hình, sau đó dùng nó làm hình nền cho trang chủ phân hội trên du tinh.

Kết quả không ngờ vừa lên du tinh đã nhìn thấy mấy tin này.

Quả thực là vô cùng bức xúc nhưng không thể dùng nick của phân hội lên tiếng, Hạ Kỳ không thể làm gì khác hơn là dùng nick cá nhân bình luận phản bác.

Thế nhưng vì tin tức quá hot, bình luận rất nhiều, lời phản bác của Hạ Kỳ nhanh chóng bị đẩy xuống phía dưới.

Quả thực là không thể nào dấu lại đám đông, mắt thấy rất nhiều người phụ họa cứ như là chuyện có thật trăm phần trăm, số người tin tưởng lại ngày càng nhiều hơn.

Thế nhưng ngay lúc bình luận dần dần thống nhất thì du tinh xuất hiện một bức thư cảm ơn từ gia trưởng của ấu tử khổ đề.

Mà dòng chữ đầu tiên của bức thư là— Gửi phân hội Vân Bảo.

Một hòn đá nhỏ gây nên vô vàng gợn sóng, bình luận vốn sắp thống nhất trên du tinh lại một lần nữa sôi trào

31. Chương 30: Ngày Thứ Ba Mười Làm Bảo Mẫu

Thân phận trên du tinh không thể làm giả, bức thư cảm ơn kia thực sự là do gia trưởng ấu tể khổ đề viết, thế nhưng đối được được cảm ơn hoàn toàn không giống với tưởng tượng của bọn họ, làm những người đã nhận định chắc chắn trước đó vô cùng bất ngờ.

Phân hội Vân Bảo...?

Không phải phân hội Ngải Nhĩ sao??

Nhìn cái tên phân hội nhiều lần xuất hiện trong thư cảm ơn, những người đang chú ý đề tài này hoàn toàn ngây dại, tình huống biến hóa quá bất ngờ làm bọn họ không thể làm nên phản ứng nào khác, chỉ có thể chăm chú nhìn cái tên xa lạ kia.

Trong bức thư, gia trưởng ấu tể thành khẩn cảm ơn mỗi nhân viên trong phân hội Vân Bảo, từ những từ ngữ trong bức thư có thể dễ dàng nhìn ra sự cảm kích của người viết... hơn nữa có thể nhìn ra tâm tình lúc viết bức thư này nhất định không hề bình tĩnh.

Sự thực quả thực là vậy, Phù Á viết bức thư này lúc vừa biết chuyện ấu tể học được cách bay, khi đó tâm tình của cô vừa kích động vừa mừng rỡ.

Bức thư này vốn nên đăng lên du tinh ngay, thế nhưng Phù Á không làm vậy, cô cân nhắc tới cuộc thi phi hành sau đó.

Có thể nói Phù Á làm vậy vì muốn mang lại nhiều lợi ích cho phân hội Vân Bảo hơn, cô không nghĩ ấu tể sẽ giành được thứ hạng cao, chỉ muốn ấu tể xuất hiện trong cuộc thi mà thôi, chờ sau khi cuộc thi kết thúc, cô đăng bức thư cảm ơn này lên thì hiệu quả sẽ tốt hơn, có thể mang lại chút danh tiếng cho phân hội Vân Bảo, Phù Á vốn nghĩ như vậy.

Cũng không hoàn toàn là vì tạ ơn, nếu đã chắc chắn sau này sẽ để ấu tể ở phân hội Vân Bảo thì hiển nhiên cô muốn phân hội có thể phát triển tốt hơn rồi.

Ngay cả chuyện gần đây bình luận trên du tinh bắt đầu quy công cho phân hội Ngải Nhĩ, Phù Á cũng không ngờ được, thế nhưng nó không ảnh hưởng tới chuyện cô đăng bức thư cảm ơn này.

Lúc này nhóm dân mạng quan tâm tới chuyện này sớm đã đọc xong thư, theo tin tức từ bức thư của gia trưởng thì phân hội Vân Bảo rất dụng tâm chăm sóc ấu tể, luôn dùng hết khả năng chăm sóc ấu tể một cách tốt nhất.

Gia trưởng còn đặc biệt cảm ơn phân hội Vân Bảo đã khuyên nhủ giúp ấu tể vượt qua chướng ngại tâm lý, một lần nữa có lại tự tin cùng sức sống.

Nói đến tự tin, rất nhiều người vô thức nhớ tới dáng vẻ tự tin ưỡn ngực của ba bé chim béo được thanh niên ôm trong lòng...

Từ đó có thể thấy nội dung trong thư của gia trưởng không hề phóng đại.

Đặc biệt là phần cuối thư, mọi người có thể cảm nhận được thái độ nghiêm túc của vị gia trưởng này.

“Tôi lấy danh nghĩa của gia tộc Lai Tư Đặc chân thành cảm ơn phân hội Vân Bảo.”

Bức thư này là gia trưởng tự mình viết, còn dùng danh nghĩa gia tộc cảm ơn, lần này không còn ai dám nghi ngờ độ chính xác của nội dung thư nữa.

Bức thư này từ đầu đến cuối không hề nhắc tới phân hội Ngải Nhĩ, những người từng phụ họa theo dư luận trước đó hiện giờ rất khó xử.

Không ít người lặng lẽ xóa bỏ lời bình phụ họa của mình trước đó, tiếp đó chạy tới nhấn like bức thư này, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra.

“Tôi đã nói mà, ấu tể người ta rời khỏi phân hội Ngải Nhĩ hơn nửa năm rồi, bây giờ biết bay thì liên quan gì tới phân hội Ngải Nhĩ chứ.”

Người bình luận này kỳ thực chính là một thành viên của nhóm phụ họa trước đó, hiện giờ thấy tình thế biến hóa thì cũng trở mặt ngay, người này cũng trở thành rắn đầu đàn cho nhóm dân mạng phụ họa theo.

Người làm ra hành động tương tự có rất nhiều, cũng chính vì có loại người này tồn tại nên sự tình biến hóa vô cùng nhanh chóng.

Không bao lâu sau, cái tên phân hội Vân Bảo dần dần xuất hiện trong thảo luận của mọi người.

Mà bên kia, sắc mặt của những người vừa hi vọng rồi thất vọng hiện giờ vô cùng khó coi.

“Đã nói cậu đừng có làm mấy chuyện mờ ám đấy, cậu cứ khẳng khẳng không chịu nghe.” Một nhân viên của phân hội Ngải Nhĩ nhíu mày nói với đồng nghiệp, vô luận là ngôn từ hay biểu tình đều lộ rõ bất mãn.

Cũng may đăng tin không phải tài khoản chính của phân hội mà chỉ là tài khoản cá nhân của cậu ta mà thôi, bằng không nhất định sẽ lớn chuyện.

Bị đồng nghiệp nói vậy, biểu tình Tây Phất có chút khó coi.

Con ấu tể khổ đề kia hơn nửa năm trước ở phân hội bọn họ là sự thực, bảo mẫu phân hội mỗi ngày dùng tinh thần lực khai thông cũng là sự thực, dòng tin đó gã không hề nói dối lời nào cả, sao lại nói là làm chuyện mờ ám chứ?

Thế nhưng chuyện biến thành thế này, Tây Phất cũng không có cách nào phản bác, chỉ đành ngậm miệng nhẫn nhịn.

Danh tiếng lẫn thực lực của phân hội Vân Bảo kia đều không bằng phân hội Ngải Nhĩ, theo ý tưởng của Tây Phất, muốn lợi dụng chuyện ấu tể khổ đề học bay được để nâng cao danh tiếng của phân hội là chuyện rất dễ dàng.

Mất thấy chuyện đã sắp thành công, nào ngờ hôm nay lại gặp biến.

Nhìn về mặt đối phương, đồng nghiệp hiểu được người này căn bản không hiểu được mình sai ở chỗ nào.

Đối phương làm vậy cũng không phải vì phân hội, chẳng qua muốn lập công mà thôi, kết quả xoi hỏng bống không, hiện giờ phỏng chừng còn bị cấp trên truy cứu trách nhiệm.

Hiện giờ trên du tinh đã bắt đầu xuất hiện những lời bình hoài nghi phân hội Ngải Nhĩ muốn cướp công lao, không biết có phải là người bên phân hội Vân Bảo dẫn dắt dư luận hay không nhưng rõ ràng là không muốn từ bỏ chuyện này.

Hiển nhiên cũng hiểu được điều này, Tây Phất hiện giờ khá sốt ruột, gã chỉ có thể cầu nguyện những lời chất vấn kia đừng tăng lên nữa, bằng không lần này thực sự phải ăn trái đắng.

Thế nhưng có lẽ vận may thực sự không nằm trên phía gã, danh tiếng không chiếm được, cầu nguyện cũng không có tác dụng, lời chất vấn trên du tinh ngày càng nhiều, cuối cùng đạt tới mức phân hội Ngải Nhĩ không thể bỏ qua.

Cũng may tin tức đó được phát từ tài khoản cá nhân, phân hội Ngải Nhĩ muốn cứu vãn cũng khá đơn giản.

“Lời của nhân viên không thể đại biểu cho phân hội Ngải Nhĩ, bất quá gây nên hiểu nhầm như vậy, chúng tôi vẫn rất xin lỗi. Nhân viên phát ngôn không thích hợp, phân hội đã nghiêm túc trao đổi cùng xử phạt thích ứng, sau này phân hội sẽ nghiêm khắc quản lý phát ngôn của nhân viên, sẽ không xuất hiện sai lầm tương tự nữa.”

Thực ra cũng không phải không thích hợp gì cả, chẳng qua lời nói của người nọ có tính ám chỉ, dẫn dắt dư luận.

Tài khoản phân hội đã lên tiếng, lời chất vấn chỉ trích cũng ngừng lại, đối với câu trả lời của phân hội Ngải Nhĩ, quần chúng coi như tạm hài lòng.

Chuyện phân hội Ngải Nhĩ tạm thời không cần chú ý nữa, mọi người bắt đầu tập trung lực chú ý vào phân hội Vân Bảo, bắt đầu tìm kiếm tin tức về phân hội xa lạ này.

Vào lúc này, đột nhiên có người tìm ra đoạn video tuyên truyền của phân hội Vân Bảo trước kia.

“Ta rốt cuộc cũng nhớ ra rồi, phân hội Vân Bảo không phải phân hội trước đó được nhóm sĩ quan cao cấp trong quân đội tinh minh share tin sao? Khó trách cứ cảm thấy cái tên này quen quen, hóa ra đã từng nghe qua rồi!”

Một lần nữa nhìn đoạn video tuyên truyền, mọi người mới nhớ ra.

Chuyện này trước đó cũng từng gây xôn xao cùng chú ý một khoảng thời gian, bất quá bởi vì phân hội này căn bản không có điểm nào đặc biệt nên mọi người cũng nhanh chóng bỏ qua, có cảm giác quen thuộc với cái tên phân hội Vân Bảo đã là không tệ rồi.

Mà theo bình luận này, rất nhanh có rất nhiều bình luận đổi mới—

“Trong hình tôi từng thấy một ấu tể mục tạp, dù thế nào đi nữa, tôi cảm thấy phân hội này rất có ái tâm.”

Địa vị của chủng tộc mục tạp ở tinh tế khá nhạy cảm, ấu tể mục tạp cũng không nằm trong phạm vi cần được bảo dưỡng của các phân hội, vì thế cũng không có quá nhiều phân hội chịu thu dưỡng ấu tể mục tạp.

Thế nhưng trong hình, mọi người nhìn thấy một ấu tể mục tạp vui mình nằm trong chiếc giường đặc chế rất lớn, từ điểm này có thể dễ dàng nhận ra thái độ của phân hội Vân Bảo với ấu tể mục tạp.

Đó là một phân hội được sĩ quan tinh minh hỗ trợ tuyên truyền, mà phân hội này đã giúp một ấu tể khổ đề thoát khỏi chương ngại tâm lý nắm giữ được kỹ năng phi hành, đó không thể nghi ngờ là chuyện đáng tán dương.

Hoàn cảnh sinh hoạt của phân hội này không thể nói là ưu việt nhưng vẫn đạt tiêu chuẩn, chăm sóc ấu tể rất dụng tâm có thể xem là điểm đáng giá nhất.

Xem xét ưu điểm một chút thì bởi vì sự kiện lần này, cái tên phân hội Vân Bảo lần thứ hai xuất hiện trong tầm mắt công chúng.

Lần này phân hội Vân Bảo chính thức được xếp vào danh sách những phân hội đáng cân nhắc của gia trưởng trong đồng đảo phân hội ở tinh tế, đây là phần danh tiếng đầu tiên bọn họ thu hoạch được.

Giờ phút này, Tạ Loan vừa mang bốn ấu tể trở về phân hội Vân Bảo, nhìn biểu tình vui sướng của mọi người trong phân hội, Tạ Loan có chút khó hiểu.

Chờ đến khi nghe mọi người kể lại mọi chuyện, Tạ Loan cảm thấy rất vui sướng, ý nghĩ đầu tiên của anh là— như vậy có nghĩa là phân hội của bọn họ đã sắp có ấu tể mới gia nhập đúng không?

32. Chương 31: Ngày Thứ Ba Mười Một Làm Bảo Mẫu

Phân hội chưa xây phòng trưng bày huy chương, Tạ Loan quyết định tạm thời treo huy chương ở đại sảnh, ở bức tường phía sau sào chim.

Mặc dù thông qua trực tuyến du tinh, nhóm Hạ Kỳ ở Á Tinh đã sớm biết ba ấu tể của phân hội mình lọt top mười, thế nhưng hiện giờ tận mắt nhìn thấy huy chương đeo trước ngực ba ấu tể, mọi người vẫn vô cùng cao hứng.

Huy chương hình hoa hướng dương vốn đã rất đáng yêu, đặc biệt đeo trên người ba bé chim béo lại càng mạnh hơn.

Rõ ràng là cuộc thi khảo nghiệm khả năng phi hành của ấu tể nhưng lại mang tính chất hữu nghị, chờ Tạ Loan ôm ấu tể về phòng sinh hoạt, những bảo mẫu khác lập tức không ngừng khen ngợi ba bé, đều là những lời khen thật lòng.

Nhìn biểu tình kiêu ngạo vì ba ấu tể, Tạ Loan ho khẽ một tiếng che giấu ý cười.

“Chíp! Chíp chíp!”

Được mọi người khích lệ, ba bé chim béo ưỡn ngực, ánh mắt sáng ngời, còn đặc biệt đặc ý kêu chiêm chiêm vài tiếng.

Lúc Tạ Loan cởi huy chương xuống, anh rõ ràng cảm nhận được tầm mắt luyến của ba ấu tể.

“Chíp...” Kêu khẽ một tiếng, ba ấu tể cùng cụng ngực Tạ Loan một cái, hiển nhiên rất quen thuộc với chuyện hướng đối phương biểu đạt yêu cầu.

Bị ba đôi mắt đen lúng liếng nhìn chăm chú, còn bị cụng cụng như vậy, Tạ Loan hiển nhiên không chống đỡ nổi.

“Vậy đeo thêm một lúc nữa?” Tạ Loan híp mắt mỉm cười, sau đó bồi thêm một câu: “Chốc nữa sẽ treo huy chương lên tường, là bức tường ở ngay sau phòng nhỏ của các con.”

Ba ấu tể muốn tiếp tục đeo huy chương đương nhiên là được, thế nhưng không thể cứ đeo mãi, lúc tắm cũng phải cởi ra thôi.

“Chíp!” Lại được đeo huy chương trên người, ba bé chim béo thực vui sướng đập đập cánh bay lên chiếc sào chim dành riêng cho mình.

Mà bên kia, nghe thấy âm thanh gia trưởng quay trở lại, nhóm ấu tể đang chơi đùa cùng nghỉ ngơi bên phòng khách giật giật tai, không bao lâu sau liền chạy tới vây quanh Tạ Loan.

Một đám ấu tể lông xù cộng thêm một ấu tể mực tạt, Tạ Loan vừa bước tới trước, giày cùng ống quần đã bị vài ấu tể quần lấy.

“Tôi cảm thấy nếu mình rời đi ba ngày, lúc trở về khẳng định không được hoan nghênh như vậy.” Nhìn thanh niên nhân loại ngồi bệt xuống thảm mềm, trên người đu đầy ấu tể, Trịnh Chu không khỏi thổn thức than thở.

Có thể làm ấu tể chủ động thân cận không thể nghi ngờ chính là năng lực cực kỳ quan trọng của bảo mẫu, nó là hạng mục chiếm 15% số điểm trong kỳ thi khảo hạch cấp bậc bảo mẫu.

Trải qua khoảng thời gian làm việc chung, Trịnh Chu biết thanh niên nhân loại này tựa có tinh thần lực không tệ.

Mặc dù có vài điều thường thức mà thanh thiên lại hoàn toàn mù tịt nhưng xét tổng thể thì năng lực của thanh niên mạnh hơn những bảo mẫu cấp C khác rất nhiều.

Vì thế lúc biết thanh niên không hề có chứng nhận cấp bậc bảo mẫu, Trịnh Chu cảm thấy thực khó tưởng tượng.

Anh cảm thấy với năng lực của thanh niên, chuẩn bị kỹ càng một chút, muốn lấy chứng nhận cấp B hẳn không thành vấn đề đi?

Rất nhiều cục bông vươn móng tới trước để trèo lên người Tạ Loan, trên chân anh thoáng cái đã nằm chêm chệ ba ấu tể.

Trong đó hai con là ấu tể tộc tắc mỗ, bộ dáng giống như sư tử con, sau khi leo lên đùi Tạ Loan thì liền nằm ở đó, dùng những chiếc răng sữa còn chưa dài hẳn của mình gặm nhẹ ống quần anh, sau đó ngẩng đầu nhìn anh.

Bên đùi trái là một ấu tể thạp kỳ lạ, Tạ Loan thử nhúc nhích một chút, cuối cùng từ bỏ, đuổi thẳng hai chân.

Trong lòng Tạ Loan là một ấu tể tròn vo có hai chiếc sừng nhỏ trên đầu, ấu tể nặc khắc tư đã chiếm cứ vị trí trong lòng anh, những ấu tể khác liền từ bỏ, đại đa số đều trèo lên đùi anh, nằm trên đó không chịu xuống.

Trên người có nhiều cục bông như vậy, Tạ Loan có cảm giác như đang đắp một tấm thảm lông nhung, lại còn là loại tự tỏa nhiệt làm anh vô cùng ấm áp.

Mà bên Áo Nhĩ Đặc Tinh, ấu tể vừa rời đi không bao lâu, Đường Nạp liền gọi quản gia tới phòng sách.

“Tiên sinh, ngài muốn quyên tiền cho phân hội bảo dưỡng ấu tể này kỳ thực không cần dùng phương thức nặc danh.” Quản gia tận tình khuyên nhủ: “Ngài cứ quang minh chính đại...”

Còn chưa dứt lời, quản gia đã tự ngậm miệng lại khi nhìn thấy ánh mắt đối phương, khôi phục thái độ phục tùng ngày thường.

Vì thế vài hôm sau phân hội Vân Bảo nhận được một khoảng tiền quyên góp nặc danh, lúc quản lý kế toán Phùng Văn Tiên nói ra số tiền, mọi người trong phân hội đều sửng sốt.

Hai trăm vạn điểm tín dụng??

Phản ứng đầu tiên của mọi người là có phải bọn họ nghe nhầm không, người kia cứ nhiên góp hai trăm vạn điểm tín dụng cho phân hội bọn họ, lại còn ẩn danh nữa chứ— hành động này làm người ta thực sự không hiểu được.

Xác nhận hai trăm vạn điểm tín dụng vào sổ, Tạ Loan vô thức đưa ánh mắt nhìn về phía ấu tể khó đề đang chơi đùa với hai bé chim béo.

Người có thể làm ra chuyện này, xét một vòng những người có khả năng thì tựa hồ chỉ có gia trưởng của ấu tể khó đề mà thôi...

Thế nhưng đối phương chọn lựa phương thức nặc danh, mặc dù Tạ Loan đã đoán được cơ bản nhưng vẫn không nói ra suy đoán của mình.

Nhận được một khoản tiền quyên góp ẩn danh không nhỏ, phân danh tiếng đầu tiên cũng thu hoạch được, trước khi tháng này kết thúc, phân hội Vân Bảo rốt cuộc cũng nghênh đón ấu tể mới.

Nhóm ấu tể này tổng cộng có sáu con, trong đó năm con là ấu tể khó đề, khó duy hoặc khó thác.

Danh tiếng kiếm được lần này có liên quan chủ yếu tới ba chủng tộc này, vì thế Tạ Loan cũng không quá ngạc nhiên.

“Chíp chíp, chíp—”

Được đặt trên chiếc thảm mềm ở đại sảnh, năm bé ấu tể mới vào phân hội hết như những bé gà con ngoan ngoãn, tò mò đánh giá hoàn cảnh trong phòng.

Phân hội thoáng cái có thêm năm bé chim béo, Tạ Loan đi tới chiếc sào chim cách đó không xa, nhìn ba bé chim béo ở trên nhà gỗ trên đỉnh, đột nhiên có chút xoắn xuýt.

Ba bé con rất thích chiếc ổ này, hiện giờ có thêm năm đồng bạn mới, chiếc sào này chắc chắn không đủ dùng.

“A Loan, tôi thấy hay là chúng ta mua hẳn một cây cổ thụ đi, đặt ở bên góc phải này này.” Hạ Kỳ suy tư nói: “Có thể mua loại cây ba nõ nặc, loại này không cần phải chăm sóc nhiều, thoát nhìn cũng dễ nhìn, rất thích hợp trồng trong phòng.”

Nói mua liền mua, chiếc sào chim kia vẫn giữ lại, trong phòng nhanh chóng xuất hiện một gốc đại thụ lá đỏ.

Tạ Loan treo những chiếc ổ nhỏ được đặc chế lên nhánh cây, hiện giờ đã có rất nhiều vị trí, không cần lo lắng vấn đề phân phối chỗ ở của những bé ấu tể mới vào nữa.

“Chíp chíp.”

Hiển nhiên ba ấu tể trong phân hội cũng rất hứng thú với những chiếc ổ trên cây, sau khi Tạ Loan chuẩn bị xong, đám ấu tể lập tức bay lên cây, mỗi bé chọn một ổ cho mình.

Phân hội bọn họ hiện giờ có một cây chim béo...

Nhìn nhóm ấu tể vui mình trong ổ, trong đầu mọi người đều xuất hiện suy nghĩ này.

Còn con ấu tể cuối cùng thì khá đặc biệt, là ấu tể tộc ma da.

Trước đó Tạ Loan từng nghe nói tộc ma da là chủng tộc da dày thịt béo nhất tinh tế, là chủng tộc có năng lực phòng ngự cường đại nhất, bất quá chưa từng thấy dạng nguyên hình, hôm nay được thấy thì Tạ Loan không khỏi có chút sững sờ.

Bé con này giống như... một con rùa đen nhỏ.

“Hết tháng này thì ấu tể vừa tròn một tuổi, khả năng thăng bằng của ấu tể có chút không thuần thực nên làm phiền mọi người chiếu cố bé nhiều một chút.” Người nói chuyện là nam ma da thành niên, chủng tộc này vô luận là nam hay nữ đều có hình thể vạm vỡ hơn những chủng tộc khác, thân hình cao tầm 2m3.

Thăng bằng?

Vừa mới nghi hoặc một chút, Tạ Loan liền nhìn thấy ấu tể ma da vừa mới chậm chậm bò tới trước vài bước đột nhiên lật ngửa chổng vó.

Sau đó bé ấu tể ma da quơ quào cẳng chân ngăn ngừa của mình một hồi lâu vẫn không thể lật người lại, bé bắt đầu phát ra tiếng ô ô với gia trưởng.

“Chính là như vậy...” Gia trưởng ở bên cạnh bắt đầu dĩ giải thích, cũng không biết vì cái gì, lúc đi đường ấu tể nhà anh rất dễ bật ngửa, hơn nữa còn không thể tự lật người lại.

Phản ứng được, Tạ Loan liền đi tới bên cạnh ấu tể ma da, ngồi xổm xuống đưa tay nâng bé dậy.

Đụng phải mép vỏ cứng, Tạ Loan dời tay qua một chút sờ phần vỏ cứng dưới bụng ấu tể, ôn nhu trấn an: “Ngoan.”

Cảm nhận được cảm giác an toàn từ người thanh niên, ấu tể ma da vẫn ô ô không ngừng dùng quấy chân, tầm mắt cũng dời tới mặt thanh niên.

Tạ Loan lật ấu tể ma da lại, sau khi hoàn thành động tác này, anh còn vỗ nhẹ lên lưng ấu tể trấn an.

Nhìn một loạt hành động của thanh niên, gia trưởng của ấu tể ma da cũng yên tâm, chính thức quyết định để ấu tể nhà mình ở lại phân hội này.

Chờ gia trưởng làm xong thủ tục rời đi, Tạ Loan liền bế ấu tể ma da dưới đất lên, chuẩn bị ôm bé tới phòng sinh hoạt.

Tạ Loan nhớ tộc ma da cũng là chủng tộc thích nước...

Như vậy ấu tể nhân ngư của phân hội bọn họ rốt cuộc cũng có một người bạn nhỏ chơi chung.

33. Chương 32: Ngày Thứ Ba Mươi Hai Làm Bảo Mẫu

Mặc dù có xây hồ nước trong nhà, cũng nằm gần nơi sinh hoạt hằng ngày của nhóm ấu tể, thế nhưng bởi vì không phải ấu tể thủy sinh nên cũng không quá hứng thú với chuyện nghịch nước, cho dù biết bơi cũng rất ít khi xuống ao nước.

Dù sao thì nhóm ấu tể trong phân hội đều là dạng ấu tể lông mao mềm mại, xuống nước lông sẽ ướt nhẹp dính bết vào người.

Sau khi bơi thì phải rung rung văng nước rồi chậm chậm chờ lông khô trở lại.

Bất quá thực sự mỗi lần thấy ấu tể lên bờ, Tạ Loan luôn cảm khẩn lông đi tới gói ấu tể lại ôm vào lòng, sau đó giúp bé lau khô bọt nước.

Lau xong, Tạ Loan sẽ dùng thiết bị tương tự máy sấy giúp ấu tể sấy khô lông mao.

Toàn bộ quá trình cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Chủ yếu là vì phân hội chưa lắp đặt hệ thống tự hong khô lông nên cần bảo mẫu tự tay hoàn thành. Tạ Loan không ngại làm việc này, thế nhưng ấu tể thì không muốn làm phiền anh, một tuần chỉ bơi một hai lần mà thôi.

Cũng vì thế khoảng thời gian này Tạ Loan vẫn luôn lo lắng ấu tể nhân ngư sẽ cảm thấy cô độc, như vậy phương diện tâm lý của bé sẽ phát triển không tốt.

Lúc được thanh niên bế bổng lên, bốn chân không chạm đất làm ấu tể ma da có chiếc mai cứng như rùa đen không ngừng quơ quơ bốn cẳng chân ngẩn ngẩn.

Thẳng đến khi được thanh niên vững vàng ôm vào lòng, chân có chỗ đạp, ấu tể ma da mới ngoan ngoãn lại.

Tạ Loan bị động tác đạp chân của ấu tể chọc cười, nhịn không được cười khẽ.

Thế nhưng thấy ấu tể ma da hệt như rùa đen nhìn mình, còn ô ô kêu vài tiếng, Tạ Loan đưa tay xoa xoa lớp vỏ cứng của ấu tể, mỉm cười giải thích: “Không phải cười con.”

Nâng đầu lên, ấu tể ma da lắc lắc cái đuôi nhỏ, thực ngoan ngoãn hừ hừ đáp lại.

Thoạt nhìn cũng là bé ngoan.

Tạ Loan dùng ngón trỏ chọc chọc nhẹ lên lớp vỏ cứng của ấu tể trong lòng, tâm tình cũng tốt hơn hẳn.

Hai ấu tể ngoan như vậy hẳn sẽ rất dễ hòa hợp ở chung với nhau.

Một đường Tạ Loan ôm ấu tể ma da tới ao nước trong phòng, những bảo mẫu khác đang chăm sóc ấu tể khác đều có chút tò mò nhìn qua. Trước kia bọn họ chưa từng chăm sóc ấu tể ma da, bất quá bé ấu tể này thoạt nhìn rất ngoan, hẳn cũng không khó chăm sóc.

Vừa đi tới gần ao nước, Tạ Loan đã nhìn thấy ấu tể nhân ngư dưới ao nhô đầu lên, con người xanh thẳm xinh đẹp nhìn về phía anh, không bao lâu sau liền bơi tới bên bờ.

“A~”

Chiếc đuôi cá đầy vẩy bằng lam ở dưới đáy nước nhẹ nhàng đong đưa, ấu tể nhân ngư đưa tay vịn bờ ao, phát ra âm thanh khe khẽ có chút khó nghe với thanh niên nhân loại.

Năng lực cảm quan của các chủng tộc ngoại tinh đặc biệt mạnh hơn nhân loại, ấu tể nhân ngư nhớ rất rõ tiếng bước chân của thanh niên nhân loại này, chỉ cần nghe thấy âm thanh nó liền biết đối phương tới.

Mơ hồ nghe thấy âm thanh của ấu tể nhân ngư, mặc dù âm tiết ấu tể phát ra rất đơn điệu nhưng cẩn thận lắng nghe, Tạ Loan vẫn có thể cảm nhận được tâm tình biến hóa của ấu tể.

Tỷ như tiếng kêu vừa nãy hẳn là biểu đạt vui sướng.

Nước trong ao trong suốt có thể nhìn thấy đáy, Tạ Loan vừa đi tới gần liền nhìn thấy chiếc đuôi đong đưa của ấu tể nhân ngư.

Còn có thể thấy chiếc giường vỏ sò màu trắng sữa xinh đẹp ở dưới đáy nước, mép giường còn có những hạt trân châu xinh xắn.

Tạ Loan mua chiếc giường này ở một cửa hàng chuyên bán vật dụng cho ấu tể ở trên tinh mạng, nghe nói ấu tể nhân ngư rất thích loại giường này, vì thế lúc đặt giường cho nhóm ấu tể trong phân hội, anh cũng mua một chiếc cho ấu tể nhân ngư.

Trước tiên ngồi xổm xuống nhẹ nhàng đặt ấu tể ma da xuống bên cạnh bờ, Tạ Loan đưa tay xoa mái tóc ngắn màu vàng nhạt của ấu tể nhân ngư, ôn nhu nói: “Đây là bảo bảo mới vào ở phân hội chúng ta, nó gọi là Thác Đồ, sau này hai con có thể thường xuyên chơi với nhau.”

Nói xong, Tạ Loan xoa lớp vỏ cứng của ấu tể ma da đang ngẩng đầu nhìn mình, dùng giọng điệu ôn hòa tương tự nói: “Ấu tể nhân ngư này gọi là Già Nhĩ, hiện giờ nó chưa có năng lực rời khỏi nước... nếu có bé ngoan nào nguyện ý cùng chơi với nó, nó nhất định sẽ rất cao hứng.”

Tự nhận là bé ngoan, ấu tể ma da ô ô hừ hừ với thanh niên, sau đó chậm chậm bò tới trước, thành công bò vào ao nước trước khi bị lật ngửa.

Sau khi tiến vào nước, động tác của ấu tể ma da trở nên linh hoạt hơn rất nhiều.

Ở trong nước không sợ bị lật, nó thử bơi tới gần ấu tể nhân ngư một chút, thử hừ hừ hai tiếng với đối phương, đó là phương thức biểu hiện hữu hảo với người khác của tộc ma da.

Lần đầu tiên ở trong phân hội Vân Bảo gặp chủng tộc thủy sinh giống mình, ấu tể nhân ngư liếc nhìn thanh niên nhân loại ở bên ao một cái, sau đó cũng học theo động tác của thanh niên vừa nãy, khẽ nâng tay đụng nhẹ lên lớp giáp cứng trên lưng ấu tể ma da... đồng thời cũng cố gắng phát ra một tiếng kêu nhỏ đáp lại, bắt đầu tiến hành trao đổi với đồng bạn mới.

Nhiệt độ trong ao hiện giờ biểu thị là mười tám độ, là Tạ Loan dựa theo bách khoa toàn thư về ấu tể để điều chỉnh.

Ấu tể tộc nhân ngư thích nhất là nhiệt độ này, suy tư một chút, Tạ Loan nhớ tộc ma da không có sở thích đặc biệt về nhiệt độ nước, không cần phải điều chỉnh.

Không gian ao nước trong phòng hiển nhiên lớn hơn chiếc ao nhỏ ngoài sân rất nhiều, để hai ấu tể bơi một vòng là hoàn toàn không thành vấn đề.

Bước đầu trao đổi khá ổn thỏa, Tạ Loan thấy tiểu nhân ngư dẫn ấu tể ma da tới đáy nước xem chiếc giường vỏ sò của mình, lại nhìn ấu tể ma da có hình dáng giống rùa con khẽ lay động cái đuôi nhỏ sau lưng, nhất thời cũng yên tâm hơn.

Tạ Loan ngồi xếp bằng bên cạnh ao nhìn hai ấu tể ở chung với nhau một hồi lâu, cảm thấy thời gian không sai biệt lắm mới quay lại cùng những bảo mẫu khác chuẩn bị thức ăn cho ấu tể, xoa xoa cái chân có chút tê dại vì ngồi lâu, anh đứng dậy khỏi bờ ao.

Đang định xoay người thì Tạ Loan nhìn thấy ấu tể nhân ngư ở bên kia bơi đến trước mặt mình thì không khỏi dừng lại.

Ấu tể nhân ngư tựa hồ có chút vội vàng đưa tay tới, nắm lấy ống quần anh: “Pa...”

Ý tứ là muốn anh đừng đi, Tạ Loan có thể hiểu được, vì thế anh một lần nữa ngồi xổm xuống xoa xoa mái tóc ngắn vàng nhạt của bé, ôn hòa hỏi: “Sao vậy?”

Bàn tay nhỏ bé của ấu tể nắm rất chặt, không nghe thấy tiếng đáp lại, Tạ Loan liền trấn an bé: “Ta không đi.”

Nghe thấy câu này ấu tể nhân ngư lại phát ra một âm đơn, xác nhận thanh niên trước mắt tạm thời sẽ không đi, nó rút cuộc cũng chậm rãi buông tay.

Sau khi buông tay, ấu tể nhân ngư nhanh chóng bơi xuống đáy nước, tới chiếc giường vỏ sò của mình ngừng lại vài giây rồi nhanh chóng bơi trở lại chỗ Tạ Loan.

“Pa—” Vươn tay đưa tới trước mặt thanh niên, ấu tể nhân ngư cố gắng phát ra âm thanh lớn hơn một chút, đó cũng chính là âm đơn rõ ràng nhất mà ấu tể này từng phát ra.

Nhìn đôi tay bé xíu ở trước mặt, Tạ Loan nghĩ bé định đưa tinh thạch cho mình giống như lần trước, đang định ôn hòa nói bé đừng cố ý dụ mắt để lấy tinh thạch nữa thì anh có chút bất ngờ với món đồ trong tay bé.

Là... vậy sao?

Nhìn miếng vảy nhỏ màu băng lam trên tay ấu tể nhân ngư, Tạ Loan nhìn không được có chút sửng sốt.

Ấu tể rút vảy sao?

Không kịp suy nghĩ vấn đề này, trong ánh mắt tràn đầy mong đợi của ấu tử, Tạ Loan nhận lấy miếng vải.

Này là tặng cho anh hoặc là muốn anh giữ giúp đi...?

Sau khi nhận lấy miếng vải, Tạ Loan nhìn thấy phần đuôi của ấu tử nhân ngư ở dưới nước khẽ đong đưa một chút, dáng vẻ đặc biệt cao hứng.

Vô luận là muốn tặng cho anh hay nhờ anh giữ gìn, Tạ Loan cũng phải hảo hảo bảo quản.

Vừa vặn trước đó Tạ Loan vừa mua một chiếc hộp nhỏ để đựng tinh thạch mà ấu tử nhân ngư tặng mình, miếng vải này vừa vặn có thể bỏ chung vào.

Lúc này ấu tử nhân ngư không cần anh rời đi nữa, Tạ Loan một lần nữa xoa mái tóc ngắn của bé, sau đó liền đi tới phòng sinh hoạt.

Cầm mấy bình nhỏ chuẩn bị pha sữa, lúc này Tạ Loan nghe thấy Hạ Kỳ hỏi: “A Loan, thứ sáng lấp lánh trong túi cậu là gì vậy?”

Từ góc độ của Hạ Kỳ thì vừa vặn có thể nhìn thấy trong túi áo thanh niên có một thứ gì đó trong suốt sáng lấp lánh, cô nhìn không được tò mò hỏi.

“Tiểu Già Nhi đưa vậy cho tôi.” Không nghĩ quá nhiều, Tạ Loan thành thật trả lời.

Già Nhi... ấu tử nhân ngư...

Vậy?

Mọi người ở xung quanh nghe thấy lời này đều đồng loạt sửng sốt, nếu bọn họ không nhớ nhầm thì ấu tử nhân ngư sẽ giao miếng vải rụng đầu tiên của mình cho gia trưởng bảo quản.

Theo suy luận này thì... nói cách khác ấu tử nhân ngư kia xem thanh niên nhân loại này là gia trưởng??

34. Chương 33: Ngày Thứ Ba Mười Ba Làm Bảo Mẫu

Đến khoảng năm tuổi ấu tử nhân ngư sẽ bắt đầu rụng vải, đó không phải bị bệnh hay tình hình sức khỏe không ổn gì cả, chẳng qua là một hiện tượng bình thường trong quá trình trưởng thành mà thôi.

Nếu cần ví dụ cụ thể thì nó giống như con nít cần phải thay răng vậy.

Vì thế tới lúc vải sắp rụng, ấu tử tộc nhân ngư sẽ cảm giác được.

Để có thể thu thập được miếng vải đầu tiên, lúc có cảm giác vải sắp rụng, ấu tử nhân ngư sẽ ở trong một vùng thủy vực cố định để chờ đợi.

Như vậy sau khi vải rụng có thể dễ dàng tìm thấy.

Ấu tử nhân ngư sẽ cẩn thận thu miếng vải đầu tiên lại, chờ đến khi gặp gia trưởng sẽ giao cho gia trưởng bảo quản.

Miếng vải rụng đầu tiên của ấu rất có giá trị kỷ niệm, vì thế bình thường lúc nhận được miếng vải này, gia trưởng đều rất cao hứng.

Mặc dù đối với ấu tử mồ côi, bảo mẫu trong phân hội quả thực cũng giống như người giám hộ của bọn họ nhưng người giám hộ cùng gia trưởng vẫn là hai khái niệm khác biệt.

Giống như ấu tử nhân ngư kia chỉ giao miếng vải cho Tạ Loan chứ không phải những bảo mẫu khác trong phân hội vậy.

Từ những người khác biết được chuyện này, Tạ Loan có chút sững sờ, sau đó vô thức đưa tay vào túi, ngón tay chạm vào miếng vải có chút bóng loáng lạnh lạnh trong túi, miếng vải của ấu tử mỏng hệt như miếng ngọc thạch, Tạ Loan kiểm không được lấy miếng vải ra.

Trong ánh mắt của mọi người xung quanh, Tạ Loan rũ mắt nhìn miếng vải nhân ngư, nhất thời không nói nên lời.

Miếng vải trong suốt vô cùng xinh đẹp, vốn Tạ Loan đã định cất kỹ miếng vải này, hiện giờ biết độ quan trọng của nó thì động tác của anh lại càng cẩn thận hơn rất nhiều.

Ấu tử nhân ngư này xem anh là gia trưởng sao...?

Nhìn miếng vải bằng lam trên tay, Tạ Loan đột nhiên cảm thấy miếng vải bé xíu trong tay đột nhiên có chút nặng hơn.

Cùng lúc đó, Tạ Loan cũng đột nhiên nghĩ tới một chuyện khác—

Bởi vì không thể nói chuyện, bình thường ấu tử nhân ngư chỉ có thể phát ra âm đơn, loại âm thanh này còn lẫn vào tiếng thở, cần phải cẩn thận lắng nghe mới nghe ra được.

Tạ Loan đột nhiên nghĩ tới âm thanh mà ấu tử nhân ngư thường nói với mình nhất, cũng là âm thanh rõ ràng nhất, bé vẫn luôn cố gắng phát ra âm tiết đó...

Cùng ba bảo mẫu khác dứt ấu tử ăn cơm xong, Tạ Loan quay trở lại phòng ký túc xá, cất miếng vải vào trong chiếc hộp gỗ.

Trong hộp còn có những viên tinh thạch lớn cỡ hạt gạo, Tạ Loan để miếng vải vào hộp, sau đó cài chốt cẩn thận, đặt ở vị trí đầu giường.

Cẩn thận cất miếng vải xong, Tạ Loan liền trở lại ao nước ở phòng bên, anh cần xác nhận một chuyện.

Nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc, ấu tử nhân ngư ở trong ao nhanh chóng bơi tới hướng truyền tới âm thanh, bởi vì không thể lên bờ, ấu tử nhân ngư liền dựa sát vào bờ ao, ánh mắt xanh thẳm nhìn chằm chằm thanh niên nhân loại đang tới gần.

Chờ Tạ Loan chân chính đi tới cạnh ao, ngồi xổm xuống, tay trái của anh bị ấu tử nhân ngư đụng một cái.

Bàn tay nhỏ bé dính nước chạm vào mu bàn tay thanh niên, ấu tử nhân ngư nhẹ nhàng nắm lấy một ngón tay thanh niên.

“A?” Nhìn tay trái thanh niên một chút, sau đó nó chuyển qua nhìn tay phải, ấu tử nhân ngư nắm ngón tay thanh niên lắc nhẹ một chút, sau đó phát ra âm thanh yếu ớt làm người ta khó lòng hiểu được.

Chỉ dựa vào âm thanh là không thể hiểu được, thế nhưng ít nhất Tạ Loan hiểu đó là âm thanh nghi vấn, thông qua động tác của ấu tử, Tạ Loan có thể hiểu được đại khái bé đang hỏi gì.

“Đã cất rồi, đặt trong hộp gỗ, ta sẽ giữ kỹ vải của Già Nhĩ.” Tạ Loan chậm rãi giải thích, cũng không rút lại ngón tay bị ấu tử nắm mà dùng tay kia xoa xoa mái tóc ngắn mềm mại của bé.

“A~”

Cái đuôi cá màu bằng lam ở dưới nước khẽ lay động, ngay cả phần vây đuôi cũng nhúc nhích qua lại, lần này là âm thanh vui sướng.

Gia trưởng nhận miếng vải rụng đầu tiên của bé, còn nói sẽ giữ kỹ, đối với ấu tử nhân ngư là một chuyện đáng cao hứng.

Bởi vì từ chuyện này, ấu tử có thể cảm nhận được tình yêu thương của gia trưởng dành cho mình.

Chính vì cảm nhận được điểm này, ấu tử nhân ngư lại càng muốn phát ra âm thanh với thanh niên trước mắt.

“Pa...”

Tiếng đầu tiên, khí thanh chiếm chủ yếu, ấu tể nhân ngư dừng một chút, vài giây sau nó lại mở miệng phát ra tiếng thứ hai.

“Pa—” Ánh mắt xanh thẳm chăm chú nhìn thanh niên, ấu tể nhân ngư cố gắng phát ra âm tiết, nói xong nó liền an tĩnh chờ đợi phản ứng của thanh niên.

Có thể vì bé dùng sức hơn nên âm tiết cũng rõ ràng hơn, thế nhưng đó tựa hồ cũng là cực hạn của ấu tể nhân ngư trước mắt.

Trước đó Tạ Loan không phải chưa từng suy nghĩ về âm tiết này, đặc biệt là lúc ấu tể cố gắng phát âm âm tiết này với anh, anh đã từng nghiêm túc suy nghĩ xem ấu tể này muốn biểu đạt ý gì.

Bởi vì mỗi lần phát ra âm đơn này, ấu tể nhân ngư đều dùng ánh mắt có chút mong đợi nhìn anh, điều này làm Tạ Loan nhầm tưởng là bé muốn thứ gì đó, thế nhưng mãi mà không hiểu được ấu tể muốn gì, Tạ Loan vẫn luôn lo lắng.

Anh sợ mình bỏ sót nhu cầu quan trọng mà ấu tể cần, như vậy sẽ có hậu quả không tốt.

Đến lúc này thì Tạ Loan rốt cuộc cũng hiểu được.

“Ừm.” Gật đầu đáp một tiếng với ấu tể nhân ngư trong ao nước, Tạ Loan hí mắt mỉm cười.

Nghe thấy tiếng đáp lại, vây đuôi của ấu tể nhân ngư ở trong nước nhất thời lại càng đông đưa nhiều hơn, bàn tay đang nắm ngón tay Tạ Loan lại càng nắm chặt hơn, thử phát ra hai âm tiết: “Pa... a...”

Có thể thấy ấu tể này đã rất cố gắng, mặc dù âm tiết thứ hai không thể thành công phát âm chuẩn xác, thế nhưng Tạ Loan vẫn hiểu được.

Ấu tể nhân ngư muốn gọi anh là ‘pa pa’, sau khi phát ra âm tiết này liền dùng ánh mắt mong đợi nhìn anh, thực ra là hi vọng được anh đáp lại mà thôi...

“Ừm.” Ôn hòa đáp lại bé, Tạ Loan một lần nữa gật đầu, lần thứ hai đáp lại.

Lúc ý thức được ấu tể nhân ngư gọi mình là pa pa, kỳ thực Tạ Loan vẫn chưa chuẩn bị sẵn tâm lý.

Thế nhưng hiện giờ nhìn bé cố gắng phát ra hai âm tiết này, Tạ Loan lập tức mềm lòng.

Cho dù không hề ăn khớp, cho dù ấu tể chỉ có thể phát ra hoàn chỉnh một âm tiết, lúc nghe thấy anh nhất định sẽ đáp lại.

...

35. Chương 34: Ngày Thứ Ba Mười Bốn Làm Bảo Mẫu

Trong tinh tế bao la rộng lớn có tồn tại vài sự trùng hợp vô cùng thần kỳ.

Tỷ như hai âm tiết ‘pa’ cùng ‘mẹ’, trong đại đa số ngôn ngữ của các chủng tộc, hai âm tiết này tạo thành một từ có nghĩa chính là ba mẹ.

Đó là ngôn ngữ thông dụng ở tinh tế, cho dù có vài chủng tộc không sử dụng từ này nhưng vẫn có thể hiểu được nghĩa của nó.

Cho dù là Tạ Loan vốn là cư dân địa cầu thế kỷ hai mươi mốt căn bản không biết ngôn ngữ thông dụng của tinh tế hoặc những ngôn ngữ khác nhưng vẫn không hề gặp chướng ngại khi trao đổi.

Ngôn ngữ khi nghe và nói sẽ tự động được chuyển đổi, quy tắc bàn tay vàng đánh lừa vị diện này chính là điều làm Tạ Loan cảm thấy may mắn nhất.

Ngôn ngữ không thông thực sự là hồng phúc, may mắn anh không gặp phải tình huống tồi tệ đó.

Thân cận gia trưởng là bản năng của ấu tể, chỉ cần gia trưởng không biểu hiện quá hung dữ nghiêm nghị hoặc đối xử không tốt với ấu tể, bằng không ấu tể sẽ luôn muốn gia trưởng chú ý tới mình nhiều hơn.

Xem thanh niên trước mắt là gia trưởng, ấu tể nhân ngư hiển nhiên cũng có bản năng này, vì thế sau khi được Tạ Loan đáp lại, bé vẫn lưu luyến không chịu buông ngón tay Tạ Loan.

Ấu tể nhân ngư muốn tới gần thanh niên hơn, thế nhưng lúc này đã ở sát bên bờ ao nên bé chỉ có thể cố áp sát bờ ao hơn, như vậy có thể rút ngắn khoảng cách của mình với thanh niên.

Nhìn thấu động tác của ấu tể nhân ngư, trái tim Tạ Loan nhất lời có chút mềm nhũn.

Được ấu tể chủ động thân cận hiển nhiên làm Tạ Loan xúc động.

Mà cũng từ động tác chỉ dám áp sát bờ ao làm Tạ Loan nhận ra, tiềm thức của ấu tể này vẫn rất sợ việc rời khỏi nước.

Ấu tể nhân ngư ở thời kỳ ấu tể không có cách nào hóa thành hai chân, quả thực không thể rời khỏi nước quá lâu.

Thế nhưng cũng là một khoảng thời gian khá là tầm nửa ngày, nếu rời khỏi nước hơn nửa ngày thì ấu tể mới bắt đầu có chút không thoải mái, trong vòng mười hai tiếng trở vào trong nước thì hoàn toàn không có vấn đề gì cả.

Nếu có tình trạng mất nước nghiêm trọng dẫn đến nguy hiểm tính mạng thì rõ ràng thời gian ấu tể rời khỏi nước ít nhất là hơn một ngày.

Trên tinh cầu của chủng tộc nhân ngư, diện tích thủy vực chiếm đại đa số, rất nhiều thành thị trực tiếp xây dựng trong nước.

Mặc dù trên lục địa cùng trên mặt nước cũng xây rất nhiều thành phố, bắt quá trong thành phố có những ao nước nhỏ chuyên cung cấp cho ấu tể.

Hệ thống giao thông trọng yếu trong thành phố cũng là các kênh đào, không cần lo lắng vấn đề không tìm thấy nước.

Vì thế ấu tể nhân ngư hoàn toàn không sợ bị gia trưởng mang lên đất liền, chúng biết rõ mình rất an toàn, cùng lắm chỉ là có chút khấn trương cùng tò mò với hoàn cảnh trên lục địa mà thôi.

Thế nhưng ấu tể nhân ngư ở trước mắt Tạ Loan thì rõ ràng rất hoảng sợ việc rời khỏi nước, đó là vết thương tâm lý đã in sâu vào tâm trí bé.

Cũng vì hiểu rõ điểm này nên trái tim Tạ Loan vừa mềm nhũn lại vừa có chút chua xót.

Một tay nắm chặt ngón tay thanh niên, một tay vịn bờ ao, ấu tể nhân ngư dựa sát bờ ao ngẩng đầu, dùng ánh mắt xanh thẳm như nước biển của mình nhìn chằm chằm thanh niên, lại thử lắc lắc ngón tay mà mình đang nắm.

Ấu tể muốn hấp dẫn sự chú ý của gia trưởng, theo bản năng nó sẽ phát ra âm thanh hoặc trực tiếp củng cố vào người gia trưởng, mà nắm tay lắc lắc là một dạng phương thức của ấu tể nhân ngư.

Giống như động tác của ấu tể nhân ngư, Tạ Loan cũng thử giật giật ngón tay đang được bé nắm.

Tầm mắt thì đặt trên người ấu tể, để bé biết mình chú ý tới nó.

“Pa... a~”

Vẫn không thể phát âm đúng, thế nhưng hiện giờ ấu tể nhân ngư rất cao hứng, bởi vì nó biết gia trưởng của nó, cũng chính là thanh niên ở trước mắt sẽ đáp lại nó.

“Già Nhĩ có thể nói chậm lại một chút.” Tạ Loan gật đầu biểu thị mình nghe thấy, sau đó ôn hòa dạy dỗ: “Chậm một chút có thể nói đúng, ta nghe hiểu được.”

Được thanh niên xoa đầu, ấu tể nhân ngư lắc lắc cái đuôi phát ra một tiếng kêu nhỏ, gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu không có nhiều biểu tình đột nhiên có thể nhìn ra bé đang rất vui sướng.

“Pa... pa.” Hai âm tiết cách nhau thực lâu, ấu tể nhân ngư dựa sát cạnh ao thực mong chờ nhìn thanh niên tóc đen trước mặt, cổ hết sức phát âm thật rõ hai âm tiết này.

Chờ đợi thanh niên đáp lại, lúc này ấu tể nhân ngư nhanh chóng cảm nhận được thanh niên một lần nữa xoa đầu mình, sau đó nghe thấy thanh niên lại ồm một tiếng, tựa hồ là đang khích lệ nó.

Bất kể nói thế nào cũng được đáp lại, nhìn thanh niên gần ngay trước mắt, ấu tể nhân ngư liếc nhìn hoàn cảnh ở trên mặt đất, cuối cùng thử vươn bàn tay còn lại với thanh niên.

Đối với ấu tể nhân ngư, làm ra động tác này đại khái cần phải có dũng khí rất lớn, bởi vì đó là tư thế muốn được gia trưởng ôm.

Trong tiềm thức rõ ràng rất sợ nước thế nhưng ấu tể nhân ngư lại chủ động chọn lựa phải rời khỏi thủy vực, rõ ràng phải rất tín nhiệm cùng ý lại thanh niên mới có thể làm ra quyết định này.

Cũng vì biết ấu tể nhân ngư sợ rời khỏi nước nên khoảng thời gian này Tạ Loan rất ít khi làm ra động tác muốn ôm bé, lúc này nhìn ấu tể vươn tay muốn mình ôm, Tạ Loan nhịn không được có chút sững sốt.

“Bảo bảo chờ một chút.” Phản ứng lại, Tạ Loan trấn an một tiếng rồi chạy qua bên kia lấy khăn lông.

Lúc quay lại, thấy ấu tể nhân ngư vẫn giữ nguyên tư thế trông mong nhìn mình, Tạ Loan nhanh chóng cúi người bé lên, sau đó dùng khăn lông mềm mại quần lấy bé, ôm vào lòng.

Trên người tiểu nhân ngư có mặc quần áo, chủng tộc nhân ngư sản xuất ra một loại vải đặc biệt, ở dưới nước lớp vải sẽ hoàn toàn xuyên thấu, không thể có chút cảm giác vướng víu, một khi rời khỏi nước thì sẽ khô rất nhanh.

Không chỉ chủng tộc nhân ngư, chất liệu vải này cũng bán rất chạy ở các chủng tộc khác, bởi vì rất thích hợp để chế tạo đồ lặn.

Dùng khăn lông lau khô bọt nước trên người ấu tể nhân ngư, Tạ Loan ôm bé vào lòng, sau đó ngồi xổm xuống ôm cả ấu tể ma da vừa tới vào bờ, trở ra đại sảnh.

Nếu Tạ Loan chỉ ôm ấu tể ma da tới, những nhân viên khác cũng không kinh ngạc, thế nhưng Tạ Loan cư nhiên ôm cả ấu tể nhân ngư tới, mọi người liền vô thức nhìn qua.

Rời khỏi nước, ấu tể nhân ngư trong lòng thanh niên không vì kinh hoảng mà quẫy đuôi, hiện giờ chiếc đuôi cá xinh xắn của bé đang ngoan ngoãn đặt bên tay thanh niên, vây đuôi thỉnh thoảng còn vẫy vẫy một chút, tóm lại nhìn rất ngoan ngoãn.

“Pa~”

Trước đó ở trong ao không thể nào cũng người thanh niên, hiện giờ được thanh niên ôm, ấu tể nhân ngư lập tức dùng phương thức thu hút sự chú ý mà những ấu tể khác thường dùng, lúc phát ra âm thanh đồng thời cũng nhẹ vào người thanh niên.

Âm thanh rất yếu ớt, bất quá mọi người cách đó khá gần nên đều nghe thấy.

Pa.

Nghe thấy âm tiết này, cộng thêm hành động đưa vẫy cho thanh niên, mọi người lúc này rốt cuộc cũng kịp phản ứng.

Ấu tể nhân ngư này cư nhiên gọi thanh niên là ba... mặc dù không thể phát âm rõ ràng nhưng bé đã rất cố gắng.

Hiếm khi có thể dẫn ấu tể nhân ngư tới phòng sinh hoạt chung, Tạ Loan liền tìm một thứ để bé có thể dựa lưng, sau đó mới nhẹ nhàng đặt hai ấu tể xuống mặt thảm mềm mại.

Ấu tể nhân ngư không thể biến hóa hai chân, nếu không có chỗ dựa lưng, tiểu nhân ngư sẽ rất dễ bị lật người như ấu tể ma da, chỉ vó thể nằm dưới đất mà đập đập chiếc đuôi cá.

Nhìn ấu tể nhân ngư được thanh niên ôm tới, nhóm ấu tể lông xù đang chơi đùa liền tò mò chạy tới gần, hai bé chim béo đậu trên cây cũng đập cánh bay tới, vây tới gần Tạ Loan cùng ấu tể nhân ngư.

“Chíp chíp?” Một bé chim béo đỏ nhạt bay tới đậu trên vai Tạ Loan, cúi thấp đầu nhìn ấu tể nhân ngư ngồi dưới đất, sau đó nghi hoặc kêu hai tiếng với anh.

“Tiểu Già Nhĩ có thể qua bên này chơi chung với các con, chẳng qua trước đây Già Nhĩ rất sợ phải rời khỏi nước nên mới không tới.” Ngón tay điểm điểm nhẹ đầu bé chim béo, Tạ Loan mỉm cười giải thích với ấu tể khó đề.

“Chíp!”

Dùng chiếc mỏ nhỏ của mình cọ cọ ngón tay thanh niên, ấu tể khó đề thanh thúy đáp lại.

Thật ra thì ấu tể khó đề vẫn luôn cảm thấy chiếc đuôi cá phủ đầy vảy bằng lam của ấu tể nhân ngư rất đẹp, thế nhưng ấu tể khó đề sau khi trưởng thành chính là chủ nhân bầu trời chứ không phải chủ nhân thủy vực. Đối với nước, bé chim béo này cũng không dám tiếp xúc quá nhiều, cùng lắm chỉ là ở trên bờ nhìn mà thôi.

Vì thế lúc này bé chim béo đỏ nhạt lập tức từ trên vai Tạ Loan bay xuống đậu trước mặt ấu tể nhân ngư, những ấu tể lông xù khác thấy vậy cũng tò mò nhích tới gần hơn.

Lúc đầu, những ấu tể khác tiếp xúc với ấu tể nhân ngư đều là cách lớp thùng gỗ, có thể rõ ràng nhìn thấy chiếc đuôi bằng lam bóng lánh kia là lần đầu tiên.

Những thứ xinh đẹp sáng lấp lánh luôn có sức hấp dẫn đặc biệt với ấu tể, chỉ chốc lát sau, nhóm ấu tể lông xù đã vây tới bên cạnh nhìn cái đuôi nhỏ của ấu tể nhân ngư.

Có lẽ bởi vì bị nhiều ấu tể nhìn như vậy có chút không quen, ấu tể nhân ngư giật giật chiếc đuôi, khẽ đập nhẹ lên mặt đất.

Bất quá không phải là mất hứng, từ phần vây đuôi vẫn không ngừng lay động có thể thấy được, ấu tể nhân ngư hiện giờ vẫn rất vui vẻ.

Nhìn ấu tể nhân ngư dần dần thích nghi ở chung với những ấu tể khác, trong nhóm nhân viên có mặt ở đây, Hạ Kỳ có lẽ là người xúc động nhất.

Lúc đầu, chỉ rời khỏi nước một chút khi đổi nước đã làm ấu tể nhân ngư hoảng sợ giây dựa rất lợi hại, ngoan ngoãn nằm trên đất như vậy hoàn toàn là chuyện không tưởng.

Xem thanh niên là gia trưởng, hiện giờ ấu tể nhân ngư đã bắt đầu vượt qua chướng ngại tâm lý sợ rời khỏi nước, đối với bảo mẫu là một chuyện rất đáng vui mừng.

Điều đáng tiếc duy nhất đại khái chính là âm thanh của ấu tể nhân ngư này đi...

Hạ Kỳ biết ấu tể nhân ngư này chính vì không thể nói chuyện nên mới bị người nhà vứt bỏ ở Á Tinh, nghe tiểu nhân ngư cố gắng phát ra âm đơn yếu ớt với thanh niên, Hạ Kỳ lại càng xúc động hơn.

Mặc dù giả thiết này có chút không thiết thực, thế nhưng... nếu có một ngày ấu tể nhân ngư này có thể phát âm bình thường, Hạ Kỳ tin tưởng, ấu tể nhân ngư của phân hội bọn họ nhất định có thể cất ra tiếng hát rất dễ nghe.

36. Chương 35: Ngày Thứ Ba Mười Lăm Làm Bảo Mẫu

Trước đó phân hội được ửn danh quyền góp hai trăm vạn điểm tín dụng, sau khi họp nội bộ, phân hội quyết định dùng số tiền này xây dựng một cơ sở mới— một khu hoạt động vui chơi cho chủng tộc thủy sinh ở ngoài trời.

Không chỉ cần nhắc tới vấn đề sau này phân hội sẽ có nhiều ấu tể chủng tộc thủy sinh tới ở, đồng thời cũng tiện cho ấu tể nhân ngư cùng ấu tể ma da có hoàn cảnh sinh hoạt tự do hơn.

Nếu muốn tạo một thủy vực liên thông với ao nước trong nhà thì chỉ cần tốn một trăm vạn điểm tín dụng.

Hơn nữa còn lắp đặt mái che di động, lúc cần có thể mở ra để che chắn gió mưa, không cần thì có thể khép lại, rất tiện lợi.

Phần còn lại thì dùng để mua thiết bị mô phỏng hoàn cảnh, thiết bị này còn đắt hơn cả tiền xây dựng thủy vực, Tạ Loan phải rút phần tiền gửi ngân hàng của phân hội trước đó mới đủ.

Mặc dù đây là một khoản chi không nhỏ nhưng sau khi suy xét cẩn thận thì Tạ Loan vẫn quyết định mua.

Tiền vốn để duy trì sinh hoạt hằng ngày cho phân hội vẫn còn đầy đủ, chi tiền để mua sắm thiết bị cần thiết là hành động hợp lý, mọi người trong phân hội đều nhất trí đồng ý.

Đoàn đội xây dựng chuyên nghiệp chỉ tốn vài ngày ngắn ngủi đã hoàn thành thủy vực.

Lắp đặt thiết bị mô phỏng cũng không quá phức tạp, giải quyết xong ngay trong ngày, chờ khu hoạt động mới chính thức hoàn thành, Tạ Loan cùng nhóm bảo mẫu dẫn ấu tể trong phân hội tới khám phá sân chơi mới.

Mặc dù đây là khu hoạt động chuyên dùng cho ấu tể thủy sinh, thế nhưng thỉnh thoảng những ấu tể khác xuống nước vui chơi cũng không phải không được, chờ sau này có thêm vốn, Tạ Loan dự tính sẽ xây dựng thêm một sân chơi cho ấu tể.

Đến khu vui chơi nước vừa xây dựng, tiến vào phạm vi mô phỏng, mọi người lập tức cảm nhận được cơn gió thổi tới rõ ràng có hương vị khác biệt, có thể ngửi được mùi của biển.

Không chỉ gió, bên tai còn có âm thanh của sóng, chờ đến bãi cát mô phỏng, nhóm ấu tể liền nhìn thấy đại dương xanh thẳm bao la vô bờ.

Thực tế thì không gian đương nhiên không lớn như vậy, chẳng qua là hiệu ứng mô phỏng mà thôi. Nước gợn sóng lẫn tảo cũng do thiết bị mô phỏng làm ra, cộng thêm hiệu ứng khuếch đại tổng thể, mảnh thủy vực này được mô phỏng thành đại dương vô cùng chân thật.

Độ an toàn hiển nhiên là có, bên trong khu vực có hệ thống cứu hộ tự động, không cần lo lắng ấu tể của chủng tộc lục sinh gặp sự cố.

Là biển.

Đối với đại đa số ấu tể trong phân hội Vân Bảo, chúng chưa từng thấy biển, bất quá cho dù chưa từng thấy qua thì chúng vẫn cảm nhận được đây là một hình ảnh vô cùng đẹp mắt.

Đối với hai ấu tể thuộc chủng tộc thủy sinh trong phân hội, mảnh thủy vực mô phỏng đại dương này làm chúng có cảm giác rất thân thiết, ấu tể ma da đã chủ động bò tới gần mặt nước, thoát nhìn muốn bơi xuống.

Đáng tiếc chỉ mới đi được vài bước đã lật nhào, ấu tể ma da quẫy quẫy bốn cẳng chân nhỏ, phát hiện không thể lật người lại liền kêu hừ ô với thanh niên ở phía sau.

Thật ra thì mỗi lần bị ngã nhào như vậy, ấu tể ma da sẽ không dễ dàng hướng người khác cầu cứu, trừ phi là gia trưởng.

Bởi vì cứ đột nhiên bị lật nên thường xuyên làm phiền người khác, ấu tể ma da có thể cảm nhận được cảm xúc mất kiên nhẫn của mọi người, vì thế bình thường nó đều tự mình giãy dụa thật lâu, phát hiện thực sự không thể nào lật người lại mới phát ra âm thanh ô ô trầm thấp.

Lại bị lật.

Tạ Loan cố kiềm chế khóe miệng cong lên, bất quá vẫn nhin không được bật cười. Nghe thấy âm thanh hừ ô của ấu tể trở nên lớn hơn một chút, Tạ Loan ho khan một tiếng rồi ngồi xổm xuống, đưa tay giúp ấu tể ma da lật người lại, sau đó ôm vào lòng mình.

“Sau này nếu con lại vô tình bị lật như vậy, nếu người lớn không ở bên cạnh thì con có thể nhờ những bảo bối khác, bọn nó nhất định sẽ nguyện ý giúp con.” Mặc dù khả năng người lớn không có mặt là rất nhỏ nhưng Tạ Loan vẫn ôn hòa dạy dỗ bé con ma da này.

Được thanh niên ôm, ấu tể ma da tỏ ra rất ngoan ngoãn, cái đuôi nhỏ lắc lư không thôi, ngẩng đầu hừ ô một tiếng với thanh niên.

Mặc dù thanh niên đã cười khi nó bị ngã, thế nhưng ấu tể ma da biết đó không phải cười nhạo, hơn nữa động tác đỡ nó dậy của thanh niên cũng rất nhẹ, không làm nó có chút khó chịu nào.

Ấu tể kỳ thực không phải không hiểu gì cả như người lớn nghĩ, ít nhất đối với thái độ đối xử của người khác đối với mình, ấu tể khá nhạy cảm.

Đối với người đối xử với mình tốt hay không tốt, rất nhiều thời điểm, chỉ cần dựa vào trực giác bản năng, ấu tể có thể dễ dàng cảm nhận được.

Ôm hai ấu tể chủng tộc thủy sinh, Tạ Loan đi tới bờ biển, nhẹ nhàng thả hai bé vào trong nước.

Mặc dù chỉ là biển mô phỏng nhưng khi được thả vào trong thủy vực, ấu tể nhân ngư vẫn vô thức lay động vây đuôi.

“A~”

Muốn thăm dò phiên thủy vực này, thế nhưng không nỡ rời khỏi thanh niên đứng trên bờ, cuối cùng ấu tể nhân ngư cứ loay hoay tại chỗ, nhìn thanh niên cố gắng phát ra một âm tiết rõ ràng.

“Già Nhĩ, con đi chơi đi.” Nói xong, Tạ Loan đứng im tại chỗ, biểu thị mình sẽ tiếp tục ở lại đây nhìn bé.

Nghe thấy lời thanh niên, lại thấy thanh niên không có ý tứ muốn rời đi, ấu tể nhân ngư mới an tâm bơi sâu xuống nước, thực mới lạ thăm dò phiên thủy vực này.

Những ấu tể khác bởi vì lần đầu tiên nhìn thấy biển nên cũng hiếu kỳ nhảy xuống nước vui đùa.

Ngay từ sáng sớm đã chuẩn bị xong thiết bị quay phim, Lâm Nghĩa bắt đầu ghi hình khu vui chơi nước được mô phỏng thành đại dương này, đây là chuyện phân hội đã thương lượng trước đó.

Sau khi xây dựng xong, phân hội có thể ghi hình lại post lên du tinh tuyên truyền.

Lâm Nghĩa quay phim, Tạ Loan nhắc ấu tể tròn vo trên vai mình xuống ôm vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng cùng chiếc sừng nhỏ trên đầu— vì nguyên nhân khách quan, ấu tể nặc khắc tư không thể xuất hiện trong hình.

Ở góc độ của Tạ Loan, lúc ban đầu anh đã nghĩ chuyện đồng tộc làm sai không nên giận cá chém thớt lên người một ấu tể còn chưa phá xác. Bởi vì khi đó ấu tể vẫn chưa chào đời, nó không làm bất cứ chuyện xấu gì cả, là một đứa bé ngoan.

Đến bây giờ Tạ Loan vẫn nghĩ như vậy, thế nhưng Tạ Loan cũng hiểu được giận cá chém thớt vì thù hận sẽ làm con người ta mù quáng.

Theo tình lý thì Tạ Loan biết giận cá chém thớt là hành động khó tránh trong vài tình huống, vì thế anh chỉ có thể cố gắng né tránh mâu thuẫn.

Cách tốt nhất để mâu thuẫn kia không phát sinh là không để ấu tể nặc khắc tư này xuất hiện trong tầm mắt công chúng.

“Ừ ồ.” Liếm nhẹ đầu ngón tay thanh niên, lưu lại một khí tức nhàn nhạt, sau đó ấu tể nặc khắc tư cọ cọ ngực thanh niên, cố gắng dùng đuôi mình quần lấy cổ tay thanh niên.

Mặc dù biết rõ con nặc khắc tư trong lòng mình đã trưởng thành, thế nhưng mỗi khi đối phương biến về hình thái ấu tể cùng chủng người mình, Tạ Loan vẫn không thể kháng cự, theo thói quen tùy ý để ấu tể thân cận.

Ấu tể lông xù tròn vo, trên đầu có hai chiếc sừng bé xíu, đôi mắt xanh nhạt tròn vo, lúc cao hứng thì chớp đuôi hơi vểnh lên, cổ họng cũng phát ra tiếng gừ gừ, vô luận là điểm nào cũng làm người ta khó lòng cự tuyệt.

Sờ một hồi liền sờ tới chiếc đuôi lông xù mềm mại, Tạ Loan hơi khựng lại, đột nhiên anh nghĩ tới một chuyện.

Không biết vì cái gì, có vài lần anh sờ đuôi ấu tể nặc khắc tư bị Trát Lạp Đức vô tình nhìn thấy thì đối phương sẽ lộ ra biểu tình rất vi diệu.

Sờ đuôi, chuyện này nghĩ thế nào cũng không thấy có chỗ nào không đúng a...

Nghĩ đó chẳng qua chỉ là ảo giác của mình mà thôi, Tạ Loan nhanh chóng ném chuyện này ra sau đầu, sau khi sờ sống lưng ấu tể trong lòng, anh liền thuận tay sờ phần đuôi.

Bị sờ đuôi, tiếng gừ gừ trong cổ họng ấu tể nặc khắc tư lại càng rõ ràng hơn, biểu hiện nó rất cao hứng.

Ấu tể nặc khắc tư nguyện ý để anh sờ đuôi, xác nhận được điều này, Tạ Loan liền yên tâm tiếp tục sờ.

Bình thường ấu tể nặc khắc tư phần lớn đều nằm trên vai hoặc làm ổ trong lòng Tạ Loan, bất quá lúc anh bận bịu công tác, ấu tể này sẽ ngoan ngoan đợi ở một bên, chỉ là tầm mắt vẫn luôn đặt trên người anh.

Sờ sờ đuôi một hồi, Tạ Loan có chút thất thần, quên mất sau lưng mình là bậc thềm, vì thế lúc vô tình lùi về sau một bước liền hụt chân.

“....”

Theo bản năng ôm chặt ấu tể trong lòng, Tạ Loan đã chuẩn bị tốt tâm lý bị ngã.

Thế nhưng cơ hồ là ngay lúc đó, Tạ Loan phát hiện trong ngực mình trống rỗng, không rõ ấu tể nặc khắc tư làm thế nào nhảy ra ngoài, tóm lại chính là không còn trong lòng anh.

Giây tiếp theo, Tạ Loan cảm giác có thứ gì đó vững vàng quần lấy hông mình, cú ngã cũng không diễn ra, trước mắt là một đôi người xanh nhạt lãnh đạm.

Còn vòng bên eo anh... chính là chiếc đuôi bạc của nặc khắc tư trưởng thành.

...

37. Chương 36: Ngày Thứ Ba Mười Sáu Làm Bảo Mẫu

Nhóm nhân viên đang quay phim cùng trông chừng ấu tể, không ai chú ý tới chuyện phát sinh bên này.

Bởi vì vòng eo được giữ chặt ổn định lại thân thể, phát hiện mình được chiếc đuôi bạc quần chặt, Tạ Loan có chút không kịp thích ứng, kết quả bị nặc khắc tư trưởng thành kia duy trì tư thế ôm hồi lâu.

Thanh niên không nhúc nhích, Ya Yi cũng không lên tiếng, nó khẽ rũ mắt, an tĩnh tiếp tục ôm thanh niên.

Bất quá nghĩ tới xúc cảm kinh hoảng xuất hiện trong mắt thanh niên, chiếc đuôi bạc quần trên eo đối phương khẽ siết chặt hơn một chút, im lặng tạo thành một hoàn cảnh an toàn.

Chờ đến khi phản ứng lại, Tạ Loan theo phản xạ đưa tay chạm vào chiếc đuôi bạc quần trên eo, cảm xúc lạnh buốt làm Tạ Loan hoàn toàn tỉnh táo lại, nhìn rõ tình huống.

“...để anh xuống đi.” Ho khan một tiếng, Tạ Loan có chút vi diệu nói.

Ngược lại cũng không quá lúng túng, dù sao thì lúc đối phương biến thành hình thái ấu tể, Tạ Loan hết sờ lại ôm, có lần còn hôn lên cái trán lông mao mềm mịn.

Trong tiềm thức của Tạ Loan, thân thiết với hình thái ấu tể của nặc khắc tư không có gì không đúng, đối với hình thái trưởng thành, mặc dù ý thức được nhưng cảm giác quen thuộc trong tiềm thức lập tức hòa tan đi chút ý thức kia.

Vừa nói xong câu kia, Tạ Loan liền cảm giác được chân mình như ý nguyện được chạm đất, chính là... cái đuôi bạc kia vẫn quần ngang eo anh không chịu buông.

Bất đồng với chiếc đuôi lông xù mềm mại của hình thái ấu tể, chiếc đuôi của hình thái trưởng thành có cảm giác lạnh băng như kim loại, vậy bạc nhìn giống đuôi rồng, thoát nhìn rất có tính công kích.

Chiếc đuôi hiện giờ không quần chặt eo anh như vừa nãy, chỉ quần nửa vòng mà thôi, điều này làm Tạ Loan nghĩ tới lúc ở hình thái ấu tể con nặc khắc tư này rất thích dùng cái đuôi lông xù của mình câu trên cổ tay anh, vì thế đối với chuyện này cũng có thể lý giải được.

Không nghĩ ngợi quá nhiều, Tạ Loan đưa tay sờ sờ cái đuôi bạc nửa quần trên eo mình.

Cảm xúc lạnh buốt rất rõ ràng, vừa vịn gần nhất thời tiết ẩm áp trở lại, dưới ánh mắt mặt trời ban ngày thậm chí còn có chút oi bức, điều này làm Tạ Loan nhìn không được lại sờ thêm vài cái.

Dĩ nhiên cuối cùng Tạ Loan vẫn không chế được tay mình, sau khi sờ sờ một chút liền đẩy nhẹ một chút, tỏ ý đối phương không cần quần eo mình nữa.

Cái đuôi tràn đầy tính công kích đối với những người khác là sự tồn tại nguy hiểm lúc quần trên eo thanh niên biểu hiện dị thường ôn hòa, lúc bị thanh niên sờ thậm chí còn thuận theo, mà biểu hiện của chủ nhân chiếc đuôi cũng tương tự.

Lúc bị thanh niên đẩy nhẹ một chút, cái đuôi thực ngoan ngoãn trở về sau người chủ nhân, thế nhưng sau khi trở về vị trí vốn có thì tựa hồ có chút ủ rũ cụp xuống.

Từ cái đuôi có thể nhìn ra tâm tình con nặc khắc tư trước mắt, đó là điều Tạ Loan phát hiện trong khoảng thời gian này, mặc dù trên mặt không hề biểu hiện gì cả nhưng thông qua cái đuôi sẽ rất dễ dàng nhận ra.

Vểnh lên là cao hứng, dùng chóp đuôi cọ cọ tay anh cũng là cao hứng, còn cụp xuống như lúc này hiển nhiên là không cao hứng.

Cặp mắt xanh nhạt làm người ta có cảm giác lãnh đạm vẫn luôn đặt trên người anh, Tạ Loan liền bước tới gần một chút, hết như dỗ dành ấu tể mà xoa xoa mái tóc bạch kim của con nặc khắc tư trưởng thành này.

“Ng Sloan.”

Cùng lúc đó, tầm mắt Tạ Loan đặt trên chiếc đuôi bạc sau lưng con nặc khắc tư này, quả nhiên nhìn thấy chóp đuôi hơi vểnh vểnh lên.

Con nặc khắc tư này rất dễ dụ a...

Nhìn cái đuôi bạc hơi vểnh vểnh lên, suy nghĩ này lập tức hiện lên trong đầu Tạ Loan, bất quá giây tiếp theo, cảm giác bị cọ nhẹ bên má làm anh ngẩn người.

Trước kia Tạ Loan từng bị ấu tể nặc khắc tư dùng cái đầu lông xù mềm mại cọ vào gò má, thế nhưng lúc này là hình thái trưởng thành, cảm giác hiển nhiên khác biệt rất lớn.

Chẳng qua không đợi Tạ Loan kịp phản ứng, một thứ khác đã hấp dẫn sự chú ý của anh.

“Đây là cái gì...?” Từ góc độ này vừa vịn có thể nhìn thấy phía dưới cổ nặc khắc tư, ở vị trí gần xương quai xanh có một vết tích màu đen giống như đồ dăng, Tạ Loan lập tức bị thu hút sự chú ý.

Chỉ có thể nhìn thấy một đoạn nhỏ, phần còn lại đã bị quần áo che chắn, thế nhưng chỉ một đoạn nhỏ thôi đã đủ làm Tạ Loan cảm nhận được cảm giác không tốt.

“Không biết.” Mặc dù là âm thanh rất lãnh đạm nhưng thực ra nặc khắc tư rất nghiêm túc trả lời Tạ Loan.

Quả thực không biết dấu vết màu đen kia là gì, Ya Yi chỉ biết lúc nó phá xác... hoặc đúng hơn là trước lúc đó đã có rồi, chẳng qua ở thời kỳ ấu tể không nhìn thấy, thế nhưng ở hình thái trưởng thành thì có thể thấy rất rõ.

Cảm giác không tốt kia chỉ là chút trực giác, Tạ Loan nhú mày.

Dấu ấn màu đen kia có chút phức tạp, Tạ Loan giơ tay lên chạm thử, thấy người đối diện hoàn toàn không có biểu hiện đau đớn mới hơi giãn mày ra.

Cụ thể nó là cái gì thì cần tra xét một chút, hoặc là có thể hỏi Trát Lạp Đức, có lẽ đối phương biết, Tạ Loan hi vọng trực giác của mình chỉ là ảo giác mà thôi.

Thấy thanh niên vẫn không giãn hân mày, nặc khắc tư vô thức giật giật chiếc đuôi bạc, lập tức biến về hình thái ấu tể nhảy vào lòng thanh niên.

“Ư ô.”

Cũng cũng vào lòng thanh niên vài lần, ấu tể tròn vo cố ý muốn hấp dẫn sự chú ý của thanh niên, sau khi cũng xong, nó còn dùng chiếc sừng nhỏ trên đầu cà nhẹ vào lòng bàn tay thanh niên.

Xoa chiếc sừng nhỏ bên trái của ấu tể, Tạ Loan rút cuộc tạm thời buông xuống bản khoản trong lòng, một lần nữa chuyển dời tầm mắt về phía nhóm ấu tể đang tò mò khám phá bên kia.

Lâm Nghĩa phụ trách quay phim nhanh chóng hoàn thành công việc, trong đó ấu tể nhân ngư là mục tiêu chủ yếu.

Nguyên nhân cũng khá đơn giản, biển cùng nhân ngư hiển nhiên là sự phối hợp vô cùng hoàn mỹ.

Tài khoản chính thức của phân hội do Hạ Kỳ quản lý, sau khi chọn lựa những bức hình đẹp nhất, sau đó đăng nhập tài khoản phân hội cập nhật tin tức.

‘Sân chơi mới xây dựng, hi vọng bảo bảo trong phân hội mỗi ngày đều vui vẻ như vậy.’

Phối hợp với những bức hình được tỉ mỉ lựa chọn, đại khái khoảng vài phút, bài post này lục tục nhận được khen ngợi cùng bình luận.

Từ cuộc thi phi hành dẫn tới một loạt sự kiện sau đó, tài khoản phân hội chính thức trên du tinh rất cuộc cũng có một số lượng người yêu thích. Mặc dù con số chỉ là năm nghìn nhưng so với trước kia không có ai yêu thích đã tiến bộ hơn rất nhiều.

Từ ngày biển mô phỏng được hoàn thành, ấu tể nhân ngư cùng ấu tể ma da chuyển nơi hoạt động từ ao nước trong nhà thành nơi này.

Hai ấu tể thường xuyên dạo từ ao trong nhà ra bên ngoài, mỗi sáng sớm Tạ Loan sẽ bồi hai ấu tể chơi đùa.

Vì không tiện xuống nước, Tạ Loan chỉ đứng trên bờ, bất quá mỗi khi nghe thấy tiếng bước chân của anh, ấu tể nhân ngư lập tức bơi tới.

Tựa hồ đã chờ từ sáng sớm, tốc độ bơi tới của ấu tể nhân ngư tựa hồ nhanh hơn bình thường, mà chờ Tạ Loan đi tới, ống quần lập tức bị ấu tể گیر tay bắt lấy.

“A~”

Phát ra âm đơn, cái đuôi cá của ấu tể nhân ngư ở dưới nước khê đong đưa, ánh mắt xanh thẳm nhìn chăm chăm thanh niên vừa ngồi xuống ở trên bờ.

Cảm giác được ấu tể nhân ngư đặc biệt cao hứng, Tạ Loan có chút nghi hoặc, bất quá chỉ nghĩ là vì phiên thủy vực mô phỏng theo cảnh đại dương nên ấu tể nhân ngư rất thích, vì thế mới có biểu tình cao hứng như vậy.

Ống quần bị nắm, ấu tể nhân ngư không có tính toán buông ra.

Mơ hồ ý thức được gì đó, Tạ Loan trấn an xoa xoa tóc ấu tể nhân ngư, ôn hòa hỏi: “Sao vậy?”

Hỏi xong, Tạ Loan liền hứa hẹn giống như trước kia: “Ta sẽ không đi.”

Sau đó, Tạ Loan thấy ấu tể nhân ngư rút cuộc buông tay, đợi thêm một lúc, Tạ Loan nhìn thấy một hình ảnh vô cùng bất ngờ.

Ấu tể nhân ngư dùng hai tay vốc một ít nước biển, số nước kia tựa hồ bị một sức mạnh vô hình dẫn dắt, cưỡng chế tạo thành hình dáng, sau đó ngưng kết thành một khối băng tinh xinh đẹp.

“Pa~”

Nâng khối băng tinh xinh đẹp tản mát ra khí lạnh đưa tới trước mặt thanh niên, ấu tể nhân ngư không ngừng lay động chiếc đuôi.

Nhìn tinh thể băng hàn ở trước mắt, Tạ Loan có chút sững sốt không kịp phản ứng.

Hình dáng khối băng tinh này... hình như là chữ viết của chủng tộc nhân ngư.

Ý nghĩa hình như là pa pa.

38. Chương 37: Ngày Thứ Ba Mười Bảy Làm Bảo Mẫu

Bằng tinh cách rất gần, cho dù vẫn còn một khoảng cách ngắn nhưng Tạ Loan vẫn mơ hồ cảm nhận được khí lạnh từ nó tỏa ra.

Đó là một mảnh băng tinh trong suốt, dưới ánh mặt trời phản xạ thậm chí còn có chút sáng lấp lánh.

Nó được một ấu tể nhân ngư nâng trong tay, bối cảnh là đại dương bao la, khối băng tinh này đặc biệt xinh đẹp.

Thấy thanh niên mãi mà không nhận lấy băng tinh, ấu tể nhân ngư tựa hồ có chút sốt ruột, bẻ dán sát người vào bờ, cố gắng nâng băng tinh tới gần thanh niên hơn.

“A...” Âm thanh có chút yếu ớt, ấu tể nhân ngư nâng lễ vật mình vất vả tạo ra đưa tới trước mặt thanh niên.

Tối hôm qua đột nhiên khai phát dị năng, ấu tể nhân ngư hoàn toàn không được học tri thức gì về phương diện này, nó chỉ theo bản năng thử vận dụng năng lực mà nó vừa có được mà thôi.

Nó có thể khống chế nước trong tay, hơn nữa còn có thể ngưng kết thành băng tinh trong suốt.

Năng lực này kỳ thực cũng không dễ khống chế, vì muốn khống chế thành hình dạng mình muốn, ấu tể nhân ngư đã thử rất nhiều, thất bại cũng rất nhiều.

Nước biển trong tay theo ý niệm của ấu tể nhân ngư sẽ dần dần thành hình, thế nhưng mỗi khi thành công được một nửa thì rất dễ tan chảy, mất đi dị năng dẫn dắt, nước biển sẽ chảy xuống.

Mỗi lần đóng băng cũng có khác biệt về độ cứng cùng thời gian hòa tan.

Hai trường hợp này đều vì ấu tể nhân ngư còn xa lạ với việc nắm giữ dị năng, phương pháp sử dụng hoàn toàn dựa vào bản năng.

Làm một ấu tể, sức mạnh của ấu tể nhân ngư là có hạn.

Khối băng tinh trong suốt trong tay là thành quả sau khi thử nghiệm rất nhiều lần, nó muốn để thanh niên nhân loại nhìn.

Trong ánh mắt mong đợi của ấu tể nhân ngư nhận lấy băng tinh, ngón tay vừa mới chạm vào băng tinh, mi trái Tạ Loan liền nhin không được giật giật.

Trong ánh mắt đơn thuần tràn đầy mong đợi của ấu tể, Tạ Loan chậm rãi cố thích ứng với cảm giác lạnh như băng từ băng tinh truyền tới.

Băng tinh được ngưng kết từ dị năng không giống đá cục bình thường. Đối với Tạ Loan lần đầu tiên tiếp xúc thì nháy mắt chạm vào nó, anh có cảm giác khí lạnh nhập vào thân thể, cả người đều lạnh cóng.

Cũng may cảm giác đó chỉ kéo dài trong một giây ngắn ngủi, Tạ Loan có thể cố nhẫn nhịn không để nó lộ ra ngoài mặt.

Thứ này là ấu tể nhân ngư muốn tặng cho anh, rõ ràng là hi vọng anh sẽ thích.

Nếu anh lộ ra biểu hiện không tốt, như vậy ấu tể nhất định sẽ rất thất vọng, Tạ Loan hiển nhiên không hi vọng xuất hiện kết quả này.

Không ngừng lay động chiếc đuôi, ấu tể nhân ngư ngẩng đầu nhìn khối băng tinh được thanh niên nhận lấy, cố gắng phát ra âm thanh, đọc chữ viết kết thành băng tinh.

“Pa... ..pa.”

Phát âm đúng rồi, hiện giờ bé đã học được cách thuận lợi phát ra hai âm nối tiếp, cái đuôi cá bằng lam của ấu tể ở dưới nước không ngừng lay động, chờ đợi thanh niên đáp lại.

“Ừm, ta ở đây.” Tạ Loan vươn tay còn lại xoa mái tóc vàng nhạt mềm mại của ấu tể, sau đó liếc nhìn băng tinh trên tay kia, khen ngợi: “Già Nhĩ viết đẹp lắm.”

Hình dáng của băng tinh quả thực chính là ngôn ngữ tộc nhân ngư.

Trong tinh tế có không ít chủng tộc tồn tại đặc tính truyền thừa, mà nhân ngư chính là một trong số đó. Mặc dù tri thức được truyền thừa là có hạn nhưng dù sao cũng là một loại ưu thế nho nhỏ.

“A~”

Được thanh niên khen ngợi, ánh mắt xanh thẳm của ấu tể lại càng sáng hơn, phát ra một âm thanh yếu ớt.

Sau đó ấu tể nhân ngư lại nhịn không được vươn tay túm lấy ống quần thanh niên, độ dao động của chiếc đuôi ở dưới nước trở nên nhanh hơn nhiều.

Thật ra thì hai chữ kia dùng phương thức ngưng kết lại có chút xiêu xiêu vẹo vẹo, đánh giá khách quan thì không thể nào dùng hai chữ rất đẹp để hình dung.

Thế nhưng trong mắt Tạ Loan, chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo tràn đầy ngây thơ này vẫn rất đáng yêu.

Dù sao thì đây cũng là chữ viết của ấu tể, nếu đổi lại là thể giới của anh thì là chữ viết của con nít nhà trẻ.

Có thể viết được là tốt lắm rồi, làm gì còn yêu cầu đẹp hay không.

Nhất là ấu tể này còn dùng dị năng viết ra thì lại càng đáng giá khen ngợi hơn.

Quan trọng hơn nữa là làm một gia trưởng, nếu ấu tể nhà mình mới học viết liền viết chữ ba mẹ rồi chạy tới khoe với mình... bạn có thể vì hình dáng chữ viết không đẹp mà không khen ngợi à?

Đương nhiên là không thể làm vậy.

Có lẽ vì lần ngưng kết này ấu tể nhân ngư đã đặc biệt cố gắng, Tạ Loan tạm thời không nhìn thấy khối băng tinh này có dấu hiệu tan chảy.

Cầm khối băng tinh làm tay trái Tạ Loan cóng đến tê dại, do dự một lúc, trong ánh nhìn chăm chú của ấu tể, anh nhét khối băng vào túi áo.

Có lẽ một chốc nữa nó sẽ hòa tan, thế nhưng trước đó anh nên đặt lễ vật này vào người.

“Cách làm ra chữ viết này, con có thể làm lại không?” Tùy ý tiểu nhân ngư túm lấy ống quần mình, Tạ Loan chậm chậm hỏi.

Ấu tể nhân ngư có thể phát ra dị năng là không thể nghi ngờ, thế nhưng Tạ Loan nhớ Hạ Kỳ từng nói... chủng tộc nhân ngư thông qua tiếng hát làm môi giới phát ra dị năng.

Cộng thêm muốn bổ sung kiến thức, Tạ Loan cũng từng lên tinh mạng tìm hiểu đặc tính của các chủng tộc trong tinh tế, quả thực từng thấy tri thức này.

Tình huống bình thường đều là vậy, vì thế nếu nghĩ ngược lại, mọi người đều cho rằng một ấu tể nhân ngư không thể nói chuyện sẽ không thể nắm giữ dị năng.

Thế nhưng hiện giờ trước mắt Tạ Loan rõ ràng là một tình huống ngoại lệ.

Phát ra tiếng kêu yếu ớt đáp lại, ấu tể nhân ngư lắc lắc đuôi tạm thời buông ống quần thanh niên.

Lại vốc một chút nước biển, ấu tể nhân ngư thử khổng chế nước biển biến thành hình dáng mình muốn. Mặc dù nét chữ có chút xiêu xiêu vẹo vẹo nhưng sau khi chắc chắn hình dáng, ấu tể nhân ngư liền ngưng kết thành băng tinh trong suốt.

“Pa~” Lần này không đẹp như lần trước, thế nhưng ấu tể nhân ngư vẫn nâng băng tinh tới trước mặt Tạ Loan.

Là dị năng, hoàn toàn không cần dùng tới tiếng ca, ấu tể nhân ngư này sử dụng dị năng hoàn toàn không cần tiếng ca làm môi giới, trong quá trình cũng không phát ra bất kỳ âm thanh nào...

Sau khi xác nhận chuyện này, trong lòng Tạ Loan có chút vui mừng.

Thấy ấu tể nhân ngư lại đưa băng tinh cho mình, Tạ Loan chỉ đành bất đắc dĩ mỉm cười, nhận lấy băng tinh nhét vào chiếc túi khác.

Sau khi làm ra khối băng tinh thứ hai, ấu tể nhân ngư một lần nữa nắm lấy ống quần thanh niên liền tỏ ra có chút buồn ngủ, thế nhưng bởi vì thanh niên vẫn còn ở đây nên bé không muốn ngủ, chỉ nhẹ nhàng lay động đuôi cá.

Nhìn bộ dáng rất buồn ngủ của tiểu nhân ngư, Tạ Loan lập tức ý thức được sử dụng dị năng sẽ tiêu hao tinh thần lực.

Tiểu nhân ngư trước mặt anh vẫn chỉ là ấu tể, sử dụng dị năng liên tục hai lần, một mỗi muốn ngủ là chuyện rất bình thường.

“Già Nhĩ ngoan, mệt thì con ngủ đi.” Tạ Loan không gỡ bàn tay nhỏ bé đang nắm ống quần mình, chỉ xoa xoa mái tóc ngắn của bé, đồng thời ôn hòa dỗ dành.

Tựa hồ có chút do dự, mới đầu ấu tể nhân ngư còn không chịu buông tay, thế nhưng được thanh niên xoa tóc, cảm giác mệt mỏi do tiêu hao tinh thần lực làm bé càng lúc càng buồn ngủ hơn.

Cuối cùng quả thực quá mệt mỏi, ấu tể nhân ngư phát ra một tiếng kêu yếu ớt, sau đó mới chịu đi ngủ.

Bơi xuống ao nước, được Tạ Loan dỗ dành, ấu tể nhân ngư ngoan ngoãn vùi mình trong chiếc giường vỏ sò dưới đáy ao nước, bởi vì quá buồn ngủ, nháy mắt ấu tể nhân ngư đã ngủ say.

Nhìn ấu tể nhân ngư an tĩnh ngủ, Tạ Loan cũng yên lòng.

Chuyện ấu tể kích phát dị năng, Tạ Loan nhất định phải nói với mọi người trong phân hội. Thuận tiện hỏi Trát Lạp Đức một chút, đối phương rất am hiểu trụ cột chiến đấu, có phải có thể dạy ấu tể nắm giữ cùng vận dụng dị năng hay không.

Nói tới chuyện dạy kỹ năng chiến đấu, kỳ thực là Trát Lạp Đức chủ động đề nghị, đối phương nói có thể dạy nhưng không chủ động nhận việc, chỉ tùy theo ý của bọn họ.

Sau khi quyết định chủ ý, Tạ Loan lập tức thông báo nhân viên trong phân hội tập trung bàn bạc.

“Chờ, chờ một chút... A Loan, cậu nói hai khối băng này Tiểu Già Nhĩ làm ra?” Không chỉ Hạ Kỳ, trừ bỏ Tạ Loan, tất cả mọi người đều là biểu tình không thể tin nổi.

Trước không nói tới đặc tính cần tiếng ca làm môi giới của chủng tộc nhân ngư. Tiếng ca của nhân ngư có sức lực, sức lực càng mạnh thì dị năng phát ra lại càng lợi hại hơn.

Bình thường, ấu tể nhân ngư có thể kích phát hai loại dị năng, một là hệ thủy, hai là hệ tinh thần.

Mà hệ băng thì... có thể xem là dị năng biến dị của hệ thủy, trong chủng tộc nhân ngư, người có được dị năng này vô cùng ít ỏi.

39. Chương 38: Ngày Thứ Ba Mươi Tám Làm Bảo Mẫu

Hai khối băng tinh hình dáng xiêu xiêu vẹo vẹo, nhìn kỹ thì chính là chữ viết của tộc nhân ngư.

Nhìn hai khối băng tinh có chút đáng yêu này, mọi người không biết mình nên tỏ ra kinh ngạc hay bật cười thì tốt hơn.

Ấu tử nhân ngữ của phân hội mình không chỉ kích phát dị năng mà lại còn là dị năng biến dị cực kỳ hiếm thấy, chuyện này hiển nhiên làm bọn họ kinh ngạc, thế nhưng hiểu được ý nghĩa của hai chữ viết này thì lại nhin không được muốn cười.

Tiểu nhân ngữ vừa có dị năng liền nghĩ tới dùng dị năng viết chữ cho gia trưởng nhìn, mặc dù không phải là đưa cho bọn họ nhưng trong lòng bọn họ vẫn cảm thấy ấm áp.

“Không cần tiếng ca cũng có thể sử dụng dị năng, trong tộc nhân ngữ từng có tiền lệ không?” Kiến thức về chủng tộc nhân ngữ có hạn, Trịnh Chu là người đầu tiên biểu thị nghi vấn.

Làm một bảo mẫu hợp cách quả thực nên hiểu biết về các chủng tộc, thế nhưng chủng tộc ở tinh tế thực sự quá nhiều, vì thế đại đa số đều là những tri thức căn bản, còn tìm hiểu sâu hơn là chuyện không có khả năng.

“Theo tôi biết thì không có, còn thực tế có hay không thì không rõ.” Rất nhanh liền có người trả lời, là Trát Lạp Đức được Tạ Loan gọi từ phòng bảo vệ tới: “Bất kể là có tiền lệ hay không, hiện giờ đã chứng minh là có.”

Quả thực là vậy, mọi người cùng gật đầu, dần dần ổn lại tâm tình kích động của mình.

Tiếng ca cùng dị năng của nhân ngữ theo lý thuyết là không thể tách biệt, thế nhưng hiện thực đã bày ngay trước mắt, mọi người liền xem đó là một kỳ tích tốt đẹp.

“Tốt quá rồi...” Hạ Kỳ thực sự rất vui sướng, cô thực lòng cao hứng vì ấu tử nhân ngữ.

Tiểu nhân ngữ này bị người nhà vứt bỏ, nguyên nhân không khó đoán, chính vì nó thiếu hụt năng lực nói chuyện.

Ấu tử không biết nói, không có tiếng hát, suy ra không thể nắm giữ dị năng.

Thế nhưng sự thực chứng minh ấu tử nhân ngữ này là một đứa bé rất ưu tú, không hề thua kém những ấu tử khác.

Dị năng hệ băng biến dị ở trong chủng tộc nhân ngữ quả thực quá hiếm thấy, điều này đã gián tiếp chứng minh thiên phú xuất sắc của bé.

Băng tinh ngưng kết từ dị năng sau một khoảng thời gian ngắn sẽ hòa tan, thừa dịp hình dáng băng tinh vẫn còn rõ ràng, Tạ Loan lập tức lấy máy chụp hình chụp lại làm kỷ niệm.

Mấy tấm hình này Tạ Loan không định post lên du tinh, cậu muốn cất giữ tự xem mà thôi, không muốn mang tới quá nhiều sự chú ý của ngoại giới cho ấu tử.

“Chuyện ấn ký màu đen tôi nói với ông hôm qua, ông có tìm hiểu được không?” Tạ Loan ôm ấu tử nặc khắc tư trong lòng, nó thực ngoan ngoãn cuộn thành một cục tròn vo nằm trong lòng anh, thoát nhìn rất đáng yêu.

“Không có.” Trát Lạp Đức lập tức lắc đầu, ông quả thực chưa từng thấy qua ấn ký tương tự như vậy.

Nói thực khi thanh niên trước mắt nói tới ấn ký màu đen, lại có liên quan tới chủng tộc nặc khắc tư, phản ứng đầu tiên của Trát Lạp Đức là bệnh hắc yểm.

Thế nhưng khi đối phương cho mình xem ấn ký thì Trát Lạp Đức lập tức gạt bỏ ý tưởng đó.

Đó không phải ấn ký của căn bệnh hắc yểm, bệnh hắc yểm sẽ hình thành những đường hoa văn màu đen cố định, trên mỗi người bị bệnh luôn giống hệt nhau, mà ấn ký thanh niên cho mình xem khác biệt rất lớn.

Liên lạc bằng hữu chuyên nghiên cứu lĩnh vực này cũng không hỏi được tin tức gì, bất quá nhìn ấn ký này, Trát Lạp Đức cũng có suy nghĩ giống Tạ Loan, mơ hồ có cảm giác không tốt lắm.

Đặc biệt là ấn ký này còn xuất hiện trên người nặc khắc tư ngay từ khi phá xác, Trát Lạp Đức kiếm không được nhớ tới một chuyện...

Hơn ba mươi năm trước, bộ đội Tinh Minh dò xét ở thủ đô tinh của chủng tộc nặc khắc tư thì tìm thấy một quả trứng trong đồng phế tích, khi ấy nó kỳ thực có màu trắng.

Màu trắng là tình huống bình thường, thế nhưng sau đó vì sao nó biến thành màu đen thì Trát Lạp Đức cũng không rõ. Bây giờ ông đang nghĩ là liệu chuyện này cùng ẩn ký mà Tạ Loan cho ông xem có liên quan gì hay không.

Đối phương không biết, trên tinh mạng cũng không tra được, Tạ Loan khẽ nhú mày, gật đầu đáp lại.

Hoàn toàn không tìm được tin tức liên quan, Tạ Loan an ủi xoa xoa sống lưng ấu tể trong lòng, chỉ đành tạm thời gác lại.

Biết thanh niên lo lắng cho mình, ấu tể nặc khắc tư nâng đầu, đôi mắt xanh nhạt tròn vo chăm chú nhìn thanh niên, sau đó nhỏ giọng ư ô một tiếng, cũng cũng ngược thanh niên.

Chiếc sừng nhỏ trên đầu cọ lên người thanh niên, cái đuôi cũng đặt ở vị trí để thanh niên dễ dàng chạm tới, đối với một con nặc khắc tư mà nói, đó không thể nghi ngờ là một tư thế biểu đạt tín nhiệm cùng ý lại.

Bị ấu tể cũng, Tạ Loan theo bản năng ôm chặt ấu tể hơn, sợ nó bị rút xuống.

“Ư ô.” Cũng cũng hai cái, ấu tể nặc khắc tư rất nhanh liền an tĩnh vì mình trong lòng thanh niên.

Tạm thời gác chuyện này lại, Tạ Loan bắt đầu tính toán chuyện dạy trụ cột chiến đấu cho ấu tể.

“Trước tiên thuê thêm một bảo vệ luân phiên gác cổng, Hạ Kỳ, hôm nay chị đăng đơn tuyển dụng đi.” Nói xong, Tạ Loan chuyển tầm mắt về phía nam nhân trung niên ở đối diện: “Trước khi tuyển được giáo viên chuyên dạy trụ cột chiến đấu cho ấu tể, việc này tạm thời làm phiên ông kiêm nhiệm, tiền lương sẽ gia tăng.”

Vừa nghe thấy tiền lương, khóe mắt Trát Lạp Đức lập tức co rút, thế nhưng vẫn gật đầu đáp ứng thanh niên.

Chuyện dạy trụ cột chiến đấu cho ấu tể trước đây không lâu ông đã từng nghe qua, khi ấy mọi người đang thảo luận chuyện tuyển dụng thêm giáo viên, nghĩ tới bản thân thân là thượng tướng Tinh Minh trải nghiệm vô số trên chiến trường lại đi làm bảo vệ gác cổng chứ không phải giáo viên, Trát Lạp Đức nhất thời nhin không được thực tự tin nói mình có thể đảm nhận công việc này.

“Tiểu Già Nhĩ chỉ mới kích phát dị năng, hi vọng ông có thể giúp nó trong năm giữ cùng vận dụng dị năng thuần thực.” Nhìn hai khối băng tinh đã hoàn toàn tan chảy, Tạ Loan chậm rãi nói: “Ấu tể nhân ngư này là một bé ngoan, nếu người chịu dạy, nó nhất định sẽ cố gắng học.”

Trát Lạp Đức không chút do dự đáp ứng, nói thực, một ấu tể nhân ngư có thể kích phát dị năng hệ băng, cho dù thanh niên không lên tiếng nhờ vả, bản thân ông cũng có chút ngứa ngáy.

Dị năng biến dị rất hiếm thấy trong chủng tộc nhân ngư, nếu có thể dạy ra một học trò lợi hại thì ông cũng rất có mặt mũi a...

Nghĩ tới sau này ngay cả đối thủ một mắt một cò của ông ở trong quân bộ cũng phải cười giả lả tâng bốc mình, Trát Lạp Đức cảm thấy thực hả dạ.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ hằng ngày, Hạ Kỳ lập tức lên mạng đăng thông báo tuyển dụng.

Phát tin xong, Hạ Kỳ vốn định tắt quang não đi, thế nhưng nhớ tới hôm trước phân hội vừa post tuyển truyền, cô quyết định kiểm tra xem có bình luận nào cần hồi phục hay không.

Tài khoản chính thức của phân hội do Hạ Kỳ quản lý, thật ra thì mỗi ngày cô đều đăng nhập kiểm tra thông tin.

Vốn Hạ Kỳ chỉ định xem qua một chút mà thôi, thế nhưng lick vào khu bình luận mới thì có một dòng tin hấp dẫn sự chú ý của cô.

‘Kim văn trên trán ấu tể nhân ngư này sao giống ẩn ký của gia tộc Hoắc Dịch vậy...’

Thật ra thì người này cũng không thắc mắc hay nghi hoặc gì cả, chẳng qua chỉ là nhất thời nổi hứng thuận miệng nói vậy thôi.

Thế nhưng không ngờ sau khi gửi dòng tin này, bên dưới lại có rất nhiều lời bình luận.

‘Hóa ra không phải chỉ có một mình tôi nghĩ vậy, thực sự rất giống, không phải thực sự là gia tộc Hoắc Dịch đi?’

‘Khẳng định là không phải, nếu là ấu tể của gia tộc Hoắc Dịch thì nó không thể nào ở trong một phân hội không danh không tiếng như vậy, chắc chắn phải ở trong phân hội Khang Nặc ở Hải Luân Mễ Đặc Tinh.’

Hải Luân Mễ Đặc Tinh là thủ đô tinh của chủng tộc nhân ngư, mà phân hội Khang Nặc chính là phân hội xếp thứ tư tinh tế. Gia tộc Hoắc Dịch có thể xem là một gia tộc có ảnh hưởng trong chủng tộc nhân ngư, gia tộc này luôn đưa ấu tể tới phân hội Khang Nặc.

Nhìn thấy bình luận này, một số người phản bác, một số thì bị thuyết phục.

Thực ra từ hình chụp thì bọn họ cũng không thể chắc chắn một trăm phần trăm, trong những tấm hình được đăng thì không có tấm nào chụp thẳng mặt, vì thế cho dù cảm thấy giống thì bọn họ cũng không quá khẳng định.

Thế nhưng trên du tinh thực sự có rất nhiều người rảnh rỗi đến phát hoảng, nhìn thấy bình luận này thì không biết từ đâu moi ra danh sách nhập học của phân hội Khang Nặc năm trước, bên trong có cả hình chụp của ấu tể.

So sánh hình chụp một ấu tể nhân ngư có ấn ký vàng nhạt trên trán với tiểu nhân ngư của phân hội mình, Hạ Kỳ sững sờ phát hiện, ấn ký trên trán hai ấu tể giống hệt nhau...

40. Chương 39: Ngày Thứ Ba Mươi Chín Làm Bảo Mẫu

Ấn ký của gia tộc Hoắc Dịch không phải vừa sinh ra đã có, mà là lúc ấu tể tròn một tuổi sẽ xuất hiện.

Nhân ngư xuất thân từ gia tộc Hoắc Dịch đều có một ấn ký vàng nhạt như vậy ở giữa trán, từ danh sách nhập học của phân hội Khang Nặc có thể thấy mỗi ấu tể nhân ngư của gia tộc Hoắc Dịch đều có ấn ký này.

Trong nhóm nhân viên hiện giờ của phân hội, Hạ Kỳ là người gia nhập sớm nhất, có thể nói từ khi có người hảo tâm đưa ấu tể nhân ngư tới phân hội Văn Bảo, Hạ Kỳ đã nhìn tiểu nhân ngư này dần dần trưởng thành.

Lúc ban đầu trên người ấu tể này hoàn toàn không có ấn ký nào cả, sau đó mặc dù phát hiện trên trán ấu tể dần dần xuất hiện một ấn ký nhân ngư nhưng Hạ Kỳ cũng không nghĩ quá nhiều.

Bị lượng tin tức quá lớn trên du tinh làm não bộ có chút hỗn loạn, Hạ Kỳ sững sờ nhìn những dòng bình luận một hồi lâu.

Lúc lấy lại tinh thần, Hạ Kỳ trực tiếp ôm quang não, vội vàng rời khỏi văn phòng.

Trong phòng sinh hoạt, nhóm bảo mẫu đang bồi ấu tể chơi đùa.

Nhìn Hạ Kỳ biểu tình có chút mất tự nhiên vội vàng tiến vào, bị ba ấu tể bám dính trên người, Tạ Loan liền dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn đối phương.

“Không biết nói thế nào nữa, mọi người tự xem đi.” Đầu óc vẫn còn rối bời, Hạ Kỳ đặt quang não xuống trước mặt mọi người, sau đó im lặng.

Nhìn nội dung trên màn hình giả lập, biểu tình của mọi người cũng biến đổi, Tạ Loan cùng những bảo mẫu khác tiến vào trạng thái trở mắt nhìn nhau, hiển nhiên cũng không biết nên phản ứng thế nào mới tốt.

Đối với gia tộc Hoắc Dịch, mọi người chỉ nằm ở mức độ nghe qua tên mà thôi, dù sao thì bọn họ cũng không phải chủng tộc nhân ngư.

Gia tộc này nổi tiếng trong chủng tộc nhân ngư cũng không lạ, thế nhưng có thể nổi danh tinh tế, để những chủng tộc khác cũng biết tới thì đúng là không dễ dàng.

Vấn đề bây giờ không phải gia tộc kia thế nào, mà là sau khi biết gốc gác của ấu tử nhân ngư này, bọn họ nên làm gì...

Tạ Loan đổ dành ba ấu tử trên người mình qua bên kia chơi, chỉ còn lại một ấu tử nặc khất tư an tĩnh nằm trên vai, anh mới mở đầu nói: “Tôi cảm thấy, kỳ thực chúng ta không cần suy nghĩ quá nhiều. Tiểu Già Nhĩ bị cố ý vứt bỏ ở Á Tinh, trước khi xác nhận điểm này, chúng ta không cần phải thay đổi gì cả.” Tạ Loan nói ra suy nghĩ của mình, giọng điệu cũng thực thông thả, thế nhưng thái độ rõ ràng là rất nghiêm túc.

Nghe thấy những lời này, đám người đang bỏ não bằng đủ suy nghĩ hỗn loạn lập tức bình tĩnh, tĩnh táo lại.

Ấu tử nhân ngư bị lạc mất, ban đầu Hạ Kỳ đã nghĩ như vậy, thế nhưng nếu nó thật sự là ấu tử của gia tộc Hoắc Dịch thì cố ý vứt bỏ là rất có khả năng.

Bằng không một gia tộc lớn như vậy, nếu ấu tử bị lạc mất thì nhất định sẽ giống trống khua chiêng tìm kiếm, làm gì có chuyện suốt mấy năm nay hoàn toàn không có chút động tĩnh nào như vậy.

Nhưng nếu gia tộc không muốn tìm kiếm ấu tử này thì mọi chuyện hoàn toàn hợp lý.

“A Loan nói đúng, chúng ta cứ tiếp tục chăm sóc Tiểu Già Nhĩ, biết hay không biết gia tộc của nó cũng không có gì khác biệt cả.” Hạ Kỳ phản ứng trước nhất, lên tiếng đáp lời thanh niên.

Ấu tử nhân ngư này vốn do phân hội bọn họ bảo dưỡng, hiện giờ phân hội cũng không thiếu tiền, cứ tiếp tục nuôi là được rồi.

Phân hội sẽ tiếp tục nuôi dưỡng tiểu nhân ngư, tất cả mọi người đều không phản đối, thế nhưng Trịnh Chu không thể không nói ra một khả năng nữa.

Nếu tiền đề là ấu tử bị cố ý vứt bỏ thì bọn họ đúng là không nên chủ động liên hệ người nhà, thế nhưng bọn họ không chủ động không có nghĩa là đối phương không thể tìm tới.

“Nếu người nhà Tiểu Già Nhĩ không tới, chúng ta dĩ nhiên có thể làm theo lời Hạ Kỳ. Nhưng nếu gia tộc Hoắc Nhĩ muốn nhận lại Già Nhĩ, bất kể là có thực lòng hay không thì chúng ta cũng không có quyền ngăn cản...” Sau khi bình tĩnh phân tích, Trịnh Chu đưa ra kết luận không quá lạc quan: “Nếu nhận lại thì bọn họ chắc chắn sẽ không để Tiểu Già Nhĩ tiếp tục ở lại phân hội chúng ta, dù sao cũng phải ra về cho người ngoài nhìn.”

Nhìn tin tức trên màn hình, bình luận chỉ có vài trăm mà thôi, thế nhưng tham gia phỏng đoán đều là người của chủng tộc nhân ngư.

Với nhiệt độ này thì không có khả năng làm lớn chuyện, thế nhưng Trịnh Chi nhìn thấy đã có người trực tiếp tới tài khoản phân hội Khang Nặc hỏi chuyện, cứ vậy khả năng gia tộc Hoắc Dịch biết chuyện là rất cao...

“Cố ý vứt bỏ ấu tử tới Á Tinh, Á Tinh cách Hải Luân Mễ Đặc Tinh xa như vậy, còn có thể trông cậy bọn họ thực lòng sao?” Hạ Kỳ tức giận nói.

Nếu gia tộc kia thực sự muốn nhận lại ấu tử nhân ngư, theo Hạ Kỳ thấy thì chẳng qua chỉ vì e ngại dư luận mà thôi, thế nhưng cô không thể không thừa nhận tình huống Trịnh Chu nói rất có khả năng.

Nhưng để ấu tử trở về một gia tộc đã từng nhẫn tâm vứt bỏ nó sao?

Đùa gì vậy...

“Không nhận, Tiểu Già Nhĩ do chúng ta tiếp tục nuôi dưỡng. Nếu đối phương muốn nhận, trừ phi có lý do hợp lý cho chuyện vứt bỏ ấu tử, bằng không chúng ta sẽ không đồng ý.” Đơn giản hóa vấn đề, Tạ Loan tổng kết phương thức xử lý, đồng thời cũng làm mọi người an tâm lại.

Không phải cứ muốn là được, mặc dù không lên tiếng nhưng Trịnh Chu là một người rất hay nghĩ tới khả năng xấu nhất.

Ấu tử nhân ngư này đã kích phát dị năng biến dị hiếm thấy, nếu để gia tộc Hoắc Dịch biết thì chắc chắn sẽ cưỡng ép mang ấu tử này đi...

Ôm suy nghĩ của riêng mình, đồng thời cũng tiếp nhận tổng kết của Tạ Loan, mọi người tạm thời kết thúc đề tài này.

Trừ bỏ lão hội trưởng đã không còn quản lý công vụ trong hội, Trát Lạp Đức là người cuối cùng trong phân hội biết chuyện này, qua ngày hôm sau ông mới biết.

Tuy tự nhận bản thân kiến thức uyên bác nhưng Trát Lạp Đức quả thực không biết ẩn ký của gia tộc Hoắc Dịch có bộ dáng thế nào, sau khi được thanh niên thông báo sự tình, ông kiềm không được dời sự chú ý lên trán ấu tử nhân ngư đang bơi trong ao.

“Paa~”

Không hề hay biết đã xảy ra chuyện gì, ấu tử nhân ngư đang đưa chiếc đuôi cá băng lam, ánh mắt xanh thăm chăm chú đặt trên người thanh niên nhân loại, phát ra tiếng kêu cao hứng.

Lúc có thanh niên ở, mình hoàn toàn không được ấu tử nhân ngư này để mắt tới, Trát Lạp Đức yên lặng đón nhận sự thực này.

Nghe tóm tắt câu chuyện, Trát Lạp Đức cơ bản có thể khẳng định ấu tử nhân ngư này bị gia tộc cố ý vứt bỏ tới chín phần.

Vì không thể chắc chắn nên mới nói là chín phần, bằng không đã khẳng định là mười phần.

Nói thật, trong chủng tộc có tiếng ca vừa mê người lại vừa là môi giới sử dụng dị năng, một con nhân ngư thất thanh chắc chắn sẽ bị khinh thường.

Một gia tộc sinh ra một ấu tử không thể nói là một chuyện không vinh dự, đặc biệt lại là gia tộc lớn, họ sẽ bị rất nhiều người chỉ trích.

Cộng thêm sau khi ấu tử biến mất lại không có động tĩnh gì, lại còn bị vứt ở Á Tinh xa xôi, điều này làm Trát Lạp Đức có đủ lý do tin tưởng phán đoán của mình.

“Tôi nghĩ nên làm trước chuẩn bị, ông thấy thế nào?” Trải qua khoảng thời gian cộng sự cùng quan sát, Tạ Loan cảm giác được Trát Lạp Đức có kiến thức rất rộng, vì thế mới hỏi ý kiến.

Điều duy nhất có thể chuẩn bị bây giờ là tìm chứng cứ đối phương đã vứt bỏ ấu tử, chuyện này Trát Lạp Đức hiểu, hơn nữa cũng không phải không có biện pháp, bất quá ông vẫn mở miệng nói ra một quan điểm khác.

“Thật ra nếu để gia tộc Hoắc Dịch nhận về thì ấu tử nhân ngư này sẽ nhận được đãi ngộ không kém, cho dù chỉ là làm cho người khác nhìn thì thực sự vẫn là không kém.” Trừ phi đối phương mặt dày không biết xấu hổ, suy nghĩ của Trát Lạp Đức rất rõ ràng.

“Lại còn có dị năng hệ băng, chỉ dựa vào điểm này, đãi ngộ của nó không có khả năng kém cỏi.” Trát Lạp Đức đứng ở góc độ khách quan phân tích vấn đề: “Dị năng biến dị vô cùng hiếm có chứng minh ấu tử có thiên phú cực cao, nếu được nhận về gia tộc, phỏng chừng vị trí gia chủ của gia tộc Hoắc Dịch sau này rất có thể là của nó.”

Đây không phải trò đùa, Trát Lạp Đức rất nghiêm túc.

Dị năng biến dị quý hiếm thế nào không ai không biết, không có gia tộc nào không hi vọng gia tộc mình xuất hiện một người. Một khi xuất hiện đều không ngoại lệ là đối tượng được tăng bốc.

Theo tình lý, Trát Lạp Đức hiển nhiên sẽ phản đối chuyện gia tộc Hoắc Dịch nhận ấu tử nhân ngư này về.

Thế nhưng xét đến lợi ích, Trát Lạp Đức không biết tiểu nhân ngư có hi vọng tương lai mình sẽ trở thành gia chủ gia tộc Hoắc Dịch hay không?

Họ Hoắc Dịch trong chủng tộc nhân ngư quả thực rất có danh tiếng, đối với ấu tử nhân ngư này, chỉ cần trở về thì tương đương được mạ một lớp vàng lên người.

Trước mặt ấu tử trình bày quan điểm này là vì Trát Lạp Đức cảm thấy ấu tử không nghe hiểu, thế nhưng không ngờ ông sai rồi.

Còn đang suy nghĩ sau khi hiểu chuyện ấu tể này sẽ lựa chọn thế nào thì một giây sau, phản ứng của ấu tể nhân ngư đã hoàn toàn gạt bỏ ý tưởng vừa nảy của Trát Lạp Đức.

“Pa... pa mặt... mặt mặt!” Vươn tay nắm chặt ống quần thanh niên nhân loại đứng bên cạnh ao, giống như sợ thanh niên sẽ thực sự không cần mình nữa, ấu tể nhân ngư cố gắng phát ra âm tiết thật lớn.

Từ khí thanh đến âm đơn yếu ớt, sau đó chân chính là âm thanh rõ ràng.

Giống như chồi non ương ngạnh sinh trưởng trên mỏm núi đá, cuối cùng nở rộ thành một đóa hoa xinh đẹp.

...

41. Chương 40: Ngày Thứ Bốn Mươi Làm Bảo Mẫu

Âm thanh của ấu tể rõ ràng mang theo tiếng nước nở.

Ấu tể cố gắng phát ra âm thanh tựa hồ phá vỡ bức màn ngăn nào đó, chân chính phát ra ngoài.

Nghe thấy âm thanh, vô luận là Tạ Loan hay Trát Lạp Đức, cả hai đều trực tiếp sững sốt.

Đầu óc có chút trống rỗng, phản ứng đầu tiên của Tạ Loan là ngồi xổm xuống, hiếm thấy có chút hoang mang không biết nói gì với ấu tể đang túm ống quần mình nước nở gọi mình là ‘mặt mặt’.

Sau khi Tạ Loan ngồi xuống, ấu tể nhân ngư không túm ống quần nữa, ngược lại vươn tay tới vịn vào đầu gối Tạ Loan, cái đuôi bằng lam ở dưới nước lay động khá dữ dội, rất dễ dàng nhận ra tình tự thấp thỏm của bé lúc này.

Dùng cả hai tay vịn đầu gối thanh niên, ấu tể nhân ngư mượn lực cố gắng nhích tới gần thanh niên hơn, đáng vẻ như muốn leo lên bờ.

“Mặt mặt—!”

Thậm chí cũng không ý thức được mình có thể phát ra tiếng, lúc này ấu tể chỉ muốn tới gần thanh niên nên theo bản năng phát ra âm thanh để thu hút sự chú ý của đối phương.

Thấy một loạt hành động của ấu tể, cho dù phản ứng chậm thì Tạ Loan cũng biết mình nên ôm lấy bé.

Không để ấu tể phí sức, Tạ Loan lập tức bế bổng ấu tể nhân ngư từ dưới ao lên, cũng không quản đi tới bên cạnh lấy khăn lông, trực tiếp ôm bé vào lòng.

Quần áo trên người khó tránh bị làm ướt, sau khi đứng dậy Tạ Loan mới nhận lấy khăn lông Trát Lạp Đức đưa qua, bọc ấu tể lại.

Toàn bộ quá trình, tiểu nhân ngư vẫn luôn dùng tay bấu chặt áo Tạ Loan không chịu buông, đồng thời vừa phát ra tiếng nước nở như đang khóc vừa không ngừng cựa cựa ngược anh.

“Già Nhĩ ngoan...” Tạ Loan cũng không quản trao đổi với người bên cạnh, vững vàng ôm lấy ấu tể nhân ngư, nhẹ nhàng vỗ về lưng bé trấn an, cố gắng muốn dỗ dành bé.

Từ hốc mắt ấu tể nhân ngư không ngừng chảy xuống nước mắt, rất nhanh chúng liền biến thành những viên tinh thạch xinh đẹp, Tạ Loan hứng không kịp, vài viên rơi xuống nền gạch men phát ra tiếng lách tách.

Trát Lạp Đức đứng bên cạnh nhìn ấu tể nhân ngư vừa khóc vừa bấu chặt thanh niên không buông, đột nhiên có cảm giác mình hóa thành nhân vật phản diện độc ác trong truyện cổ tích, muốn cưỡng ép ấu tể rời khỏi gia trưởng.

“Ta sẽ không để người ta mang Già Nhĩ đi, không có không cần con.” Biết ấu tể nhân ngư nhất định là nghe hiểu những lời Trát Lạp Đức vừa nói mới phản ứng kịch liệt này, Tạ Loan chậm rãi giải thích, đồng thời vươn tay nhẹ nhàng giúp ấu tể lau nước mắt.

Những giọt nước mắt không kịp biến thành tinh thạch để lại những vệt nước ẩm ướt trên mặt ấu tể, kết hợp với hốc mắt đỏ ửng, trừ phi là người có tâm địa sắt đá, bằng không đáng vẻ của bé lúc này thực sự làm người ta mềm lòng.

Nhìn thấy phản ứng của ấu tể, Trát Lạp Đức đã không còn nghi vấn như vừa nãy nữa...

Vừa nãy ông định nói, có lẽ nên chờ ấu tể nhân ngư này trưởng thành, hiểu được quyền lực tiền tài thì tự chọn lựa có trở về gia tộc Hoắc Dịch hay không.

Thế nhưng nhìn dáng vẻ sợ thanh niên không cần mình của ấu tể, thậm chí còn cố gắng phát ra âm thanh... Trát Lạp Đức tin tưởng, so với vị trí gia chủ gì đó, ấu tể nhân ngư này nhất định càng hi vọng được trưởng thành trong sự yêu thương của thanh niên.

Những lời đó Trát Lạp Đức chỉ đứng ở góc độ khách quan phân tích mà thôi, bất quá thấy ấu tể khóc thảm thương như vậy, cộng thêm hình ảnh thanh niên kiên nhẫn dỗ dành, Trát Lạp Đức không kiềm được có chút chột dạ.

Ông thực không muốn làm ấu tể khóc a, ông cũng không ngờ ấu tể nhân ngư cứ nhiên nghe hiểu được lời mình nói, mặc dù không hiểu hoàn toàn nhưng rõ ràng là hiểu được cơ bản.

“Ngoan, Già Nhĩ đừng khóc.” Xoa xoa chiếc đuôi bằng lam của ấu tể, Tạ Loan cố gắng ôm chặt tiểu nhân ngư, cho dù quần áo bị bé túm tới nhăn nhó cũng không để ý.

Bị thanh niên sờ đuôi, ấu tể nhân ngư lắc lư chiếc đuôi nhỏ của mình, mặc dù vẫn không chịu buông áo thanh niên ra nhưng đã không còn khóc nữa.

Ánh mắt xanh thắm ướt át chăm chú nhìn mặt thanh niên, sau đó ấu tể nhân ngư vùi mặt vào lòng thanh niên cọ cọ, cọ xong thì cũng cũng hai cái.

Có cảm giác an toàn, sau khi xác nhận thanh niên không có không cần mình, ấu tể nhân ngư liền trở nên ngoan ngoãn.

An tĩnh vùi trong lòng thanh niên, ấu tể nhân ngư hiện giờ không khóc cũng không nháo, vô cùng an tĩnh, phần vây đuôi khẽ nhếch lên một chút rồi nhẹ nhàng vỗ vỗ vào người Tạ Lan.

Phương thức dùng vây đuôi vỗ nhẹ này không thể nghi ngờ là một cách thu hút sự chú ý của gia trưởng.

Thực vất vả đỡ được ấu tể, Tạ Loan thở phào một hơi.

Dời tầm mắt, chú ý thấy ấu tể nhân ngư không ngừng nhúc nhích vây đuôi, Tạ Loan kiềm không được dứt khoát đưa tay qua để ấu tể vỗ vào lòng bàn tay mình.

“Pa... pa pa~”

Đến lúc này ấu tể mới tựa hồ nhận ra vừa nãy mình đã chân chính phát ra tiếng, tiếp tục nhẹ nhàng vỗ vỗ đuôi, ấu tể nhân ngư thử phát ra tiếng gọi mà mình muốn nói với thanh niên.

“Pa pa~” Phát hiện có thể thuận lợi phát ra hai âm tiết này, ấu tể nhân ngư vô thức gia tăng lực độ vây đuôi, con người ướt át cũng hơi mở to.

“Già Nhĩ có thể nói chuyện.” Tạ Loan khẳng định, vừa nãy ấu tể đã gọi anh là mặt mặt, anh tuyệt đối không nghe lầm.

Chỉ cần cố gắng nói lớn thì có thể nói được từ mình muốn, được thanh niên cổ vũ, ấu tể nhân ngư vùi mình trong lòng thanh niên thử cố gắng mở miệng.

“Mặt mặt—”

Trong chủng tộc nhân ngư, xưng hô mặt mặt chính là xưng hô dành cho gia trưởng, là gia trưởng nam tính.

Không còn là khí thanh, cũng không phải âm thanh yếu ớt trộn lẫn giữa khí thanh cùng âm tiết, ấu tể nhân ngư phát ra âm thanh vô cùng rõ ràng.

Mặc dù bé phải cố gắng lắm mới có thể phát ra chữ không dễ dàng như những người khác, thế nhưng đối với ấu tể nhân ngư này mà nói, đó đã là tiến triển rất lớn.

Tạ Loan có thể nhận ra bởi vì quá dùng sức nên ngữ khí có chút thay đổi, bất quá không hề ảnh hưởng tới bản chất âm thanh.

Theo Tạ Loan nghe thấy thì âm thanh của tiểu nhân ngữ rất đặc biệt, đặc biệt dễ nghe, anh tin tưởng những người khác trong phân hội cũng có ý tưởng giống như vậy.

Bởi vì vẫn còn là ấu tể, âm thanh liền đặc biệt non nớt, bất quá nó hoàn toàn không phải điểm trừ.

Giống như cảm giác của gia trưởng cảm thấy con mình điểm nào cũng tốt vậy, Tạ Loan cảm thấy âm thanh của ấu tể nhân ngữ trong lòng vô cùng trong trẻo dễ nghe.

Hệt như dòng suối vậy.

Mất thấy hình ảnh thanh niên ôm ấu tể vô cùng hòa hợp ấm áp, Trát Lạp Đức đứng xem bên cạnh thực sự chỉ muốn nuốt lại những lời mình nói trước đó không lâu.

Nếu bảo ông lặp lại những lời đó, Trát Lạp Đức thực sự không thể nào mở miệng được.

Nếu đã không cần lo lắng tới lợi ích thì hiện giờ Trát Lạp Đức chỉ cần giúp thanh niên chuẩn bị biện pháp ứng phó.

“Muốn ứng phó thì chỉ có thể tìm chứng cứ, vật chứng tạm thời không nghĩ ra là gì, kia chỉ có thể tìm nhân chứng hạ thủ.” Cảm thấy những lời trước đó của mình đã tổn thương ấu tể nhân ngữ trong lòng thanh niên, hiện giờ Trát Lạp Đức mang theo tâm tư bồi tội nói: “Chuyện này tôi có thể giúp một tay, tôi vừa vặn có một người bằng hữu rất giỏi xử lý chuyện này, chờ có tiến triển tôi sẽ báo lại.”

Lúc nói những lời này, Trát Lạp Đức đã dự định tìm người bên quân đội điều tra.

Có sẵn mạng lưới giao thiệp thì không nên bỏ phí, tìm kiếm người ngoài vừa phí thời gian lại không đáng tin.

Lúc này Trát Lạp Đức bắt đầu điều tra, bên kia sau khi phân hội Khang Nặc chú ý tới vụ việc kia, tin tức quả nhiên truyền tới gia tộc Hoắc Dịch.

Xem ra gia tộc Hoắc Dịch phái người tới phân hội Vân Bảo là chuyện không thể tránh được.

42. Chương 41: Ngày Thứ Bốn Mười Một Làm Bảo Mẫu

Nhìn ấn ký vàng nhạt của ấu tể nhân ngữ trong hình, cộng thêm địa điểm phân hội kia còn ở Á Tinh, gia chủ gia tộc Hoắc Dịch vừa nhìn liền biết rõ là chuyện gì.

Ấu tể nhân ngữ trong hình là thành viên gia tộc bọn họ không sai, vết ấu tể này ở Á Tinh cũng là gã phái người làm.

Ấu tể trong gia tộc phải tròn một tuổi mới xuất hiện ấn ký, quả thực khi đó bọn họ không nghĩ ấu tể này sẽ sống sót.

Thực sự là ngoan độc, không cần thiết mượn cớ gì cả, vì danh tiếng, hoặc đúng hơn là vì lợi ích gia tộc nên bọn họ mới quyết định làm vậy.

Trong gia tộc chào đời một con ấu tể không biết nói chuyện, trong những chủng tộc khác có lẽ không có vấn đề, thế nhưng ở chủng tộc nhân ngữ thì đó là khái niệm hoàn toàn khác biệt.

Phát hiện ấu tể vốn không nên tồn tại vẫn còn sống, lúc biết tin, đám người trong gia tộc Hoắc Dịch thực sự rối loạn một phen.

Chuyện đến quá đột ngột, hơn nữa bọn họ còn không thể nhắm mắt cho qua, phải xử lý.

Xét về thân phận thì ấu tể nhân ngữ trong hình là con trai thứ của gia chủ tiền nhiệm.

Ấu tử kia đã mồ côi cha ngay từ khi còn trong bụng mẹ, lúc nó ra đời, cha đã không còn, sau khi sinh ra nó, mẹ cũng vì khó sinh mà chết.

Nếu không phải bị vứt bỏ ở Á Tinh, ấu tử nhân ngư này chính là thiếu gia của gia tộc Hoắc Dịch.

“Trước tiên đón nó từ phân hội kia về, dùng chút tiền ém miệng bọn họ lại. Gia chủ đương nhiên ngồi trên ghế dựa gõ cây trượng trong tay, nói với tâm phúc.

Hiện giờ chuyện vẫn chưa vỡ lẽ, thế nhưng chỉ cần bị chọc thủng một lỗ thì bọn họ không có cách nào tu bổ được.

Người của phân hội kia chắc chắn biết chỗ thiếu hụt không thể nói chuyện của ấu tử này, theo tin tức thu thập được, gia chủ Hoắc Dịch đã có hiểu biết nhất định về phân hội này.

Phân hội bảo dưỡng ấu tử Vân Bảo này từng hai lần gây sóng gió trên du tinh, thế nhưng danh tiếng không có, tạm thời không nằm trong danh sách người người đều biết, chỉ có thể nằm trong danh sách đáng cân nhắc của các gia đình phổ thông hoặc nghèo khó.

Chẳng qua chỉ là một phân hội nhỏ mà thôi, hiểu được điểm này, gia chủ Hoắc Dịch liền trấn định.

Phân hội này chỉ mới chậm rãi phát triển từ một năm đổ lại đây, trước kia căn bản tồi tàn đến mức không ai thèm để mắt tới.

Nếu vậy muốn bịt miệng cũng dễ dàng hơn, cơ bản chỉ cần quản nhóm nhân viên trong phân hội, phạm vi xử lý không lớn.

Mà nguyên do ấu tử lưu lạc thì không khó ngụy tạo, vấn đề duy nhất bọn họ cần cân nhắc lúc này là sau này làm thế nào che giấu sự thực con ấu tử này không thể nói.

Phái thủ hạ tâm phúc tới Á Tinh, gia chủ Hoắc Dịch âm thầm chờ đợi kết quả.

Sự tình này không dễ xử lý, tạm thời bọn họ chỉ có thể làm như vậy.

Mục đích tới Á Tinh rất đơn giản, vô luận là gia chủ Hoắc Dịch hay tâm phúc của gã đều nghĩ đây là một chuyện rất dễ dàng.

Thế nhưng chuyến đi này lại không thuận lợi như bọn họ tưởng.

Á Tinh cách Hải Luân Mễ Đặc Tinh khá xa, vì thế chuyến đi phải tốn mất mấy ngày, người phụ trách chuyện này là Kha Luân, sau ba ngày hành trình thì gã đến được Á Tinh, nhanh chóng tìm ra mục đích của chuyến đi này... Phân hội Vân Bảo.

Ấu tử của gia tộc Hoắc Dịch đều tiến vào phân hội Khang Nặc ở Hải Luân Mễ Đặc Tinh, vốn đã quen mắt với điều kiện tốt ở đó, với ánh mắt của Kha Luân, phân hội này đương nhiên không đáng để mắt.

Có người tới thăm, là một nam nhân từ quần áo đến cử chỉ đều rất sang trọng, từ lỗ tai vây cá ở có thể nhận ra đây là một nhân ngư nam tính.

Nếu là chủng tộc khác Hạ Kỳ nhất định sẽ khách khí lễ độ tiếp đón, thế nhưng gần đây biết chuyện ấu tử nhân ngư trong phân hội, Hạ Kỳ ngay từ ban đầu đã có cảnh giác với người này.

Không rõ đối phương có phải vì ấu tử nhân ngư mà tới hay không, Hạ Kỳ cũng không chủ động hỏi, sau khi chào hỏi vài câu, đối phương đưa ra lời đề nghị muốn tham quan phân hội.

“Được.” Hạ Kỳ gật đầu.

Biết yêu cầu của mình sẽ không bị cự tuyệt, hành động của Kha Luân rất rõ ràng, trước tiên muốn tới phòng sinh hoạt tìm kiếm mục tiêu của mình chuyến này.

Chờ đến khi thấy tận mắt mới ngã bài.

Phòng sinh hoạt của ấu tử thiết kế cũng tạm được, lúc đi tới tòa nhà độc lập này, Kha Luân có suy nghĩ như vậy.

Đi tới cửa phòng, Hạ Kỳ bảo đối phương chờ một chút, sau khi được những người khác nhắc nhở, hiện giờ Hạ Kỳ rất chú ý không để người ngoài biết trong phân hội của mình có một con nặc khắc tư.

“Ừ ồ.” Thực ngoan ngoãn để thanh niên trùm chiếc áo khoác màu đen lên người mình, chiếc mũ cũng được đội lên, ấu tể nặc khắc tư nằm trên đầu Tạ Loan, một đoạn đuôi lông xù bị lộ ra ngoài an tĩnh cụp xuống, biểu hiện thái độ thuận theo.

Bé ấu tể tròn vo vào lòng, cố gắng giấu kỹ, từ góc độ của người khác căn bản không thể nhìn ra ấu tể trong lòng Tạ Loan thuộc chủng loại gì.

Nam nhân từ ngoài cửa tiến vào là một nhân ngư nam tính, đối phương hoàn toàn không quan sát hoàn cảnh trong phòng, vừa vào đã quét mắt một vòng tìm kiếm mục tiêu.

Nhìn hành vi của đối phương, trong lòng Tạ Loan đã có quyết định cơ bản.

Nhìn người nọ một cái, Tạ Loan nháy mắt với những nhân viên khác, Lâm Nghĩa cũng nhóm bảo mẫu khác lập tức hiểu ý.

Mọi người cũng không mỉm cười tiếp đón, ánh mắt cũng thay đổi, tạm thời tiến vào trạng thái im lặng quan sát.

Còn ở thời kỳ ấu tể, đại đa số thời gian nhân ngư cần phải ở trong nước, vì thế sau khi đi vào phòng, Kha Luân chỉ đơn giản liếc nhìn một vòng.

Ấu tể sẽ ở trong ao nước trong phòng hoặc trong biển mô phỏng mà phân hội này vừa xây dựng.

Thấy đối phương không thêm để ý tới phòng sinh hoạt mà cố ý muốn đi tới ao nước, Tạ Loan tạm thời buông ấu tể tròn vo trong lòng xuống, đi trước một bước tiến tới mục tiêu của đối phương.

Một tiếng chân quen thuộc cùng một tiếng chân xa lạ, tiểu nhân ngư đang chơi rượt bắt với ấu tể ma na chỉ quan tâm tới âm thanh phía trước mà thôi.

Bơi đến bên cạnh ao, ấu tể nhân ngư nhìn thanh niên nhân loại đang đi tới gần, sau đó mới chú ý tới nhân ngư trưởng thành nam tính ở phía sau.

Theo lý thuyết, nhìn thấy đồng tộc, ấu tể nhân ngư đáng ra phải có cảm giác thân thiết với đối phương mới đúng.

Thế nhưng khi cảm nhận được tầm mắt đối phương, ấu tể nhân ngư theo bản năng quấy quấy đuôi, không muốn đối phương tới gần mình.

“Pa...” Giống như theo bản năng áp tới gần gia trưởng để tìm kiếm cảm giác an toàn, ấu tể nhân ngư hướng thanh niên nhân loại phát ra âm thanh, thế nhưng nhìn thấy thanh niên đưa tay đặt lên môi, nó lập tức ngoan ngoãn an tĩnh.

Chân chính nhìn thấy ấu tể nhân ngư bơi tới cạnh ao, tâm tình vốn bình tĩnh của Kha Luân biến thành kinh ngạc, bởi vì gã thấy được ấn ký vàng nhạt trên trán ấu tể.

Ấn ký này so với ấn ký trong hình có chút khác biệt, thế nhưng chỉ nhiều đó đã đủ làm Kha Luân kích động.

Người bình thường chỉ nghĩ đó là ấn ký đại diện cho gia tộc Hoắc Dịch, thế nhưng là người trong gia tộc mới biết ấn ký kỳ thực ẩn chứa rất nhiều tin tức.

Tỷ như nếu ấu tể thuận lợi kích phát dị năng, ấn ký sẽ có chút biến hóa nho nhỏ.

Bởi vì đặc tính chủng tộc nên ấu tể nhân ngư bình thường sẽ kích phát dị năng hệ thủy hoặc hệ tinh thần, ấn ký của hai loại dị năng này Kha Luân biết, vô luận là đơn hay đôi.

Thế nhưng ấn ký vàng nhạt trên trán ấu tể nhân ngư trước mắt lại không hề thuộc về loại nào trong số đó...

Kia chứng minh điều gì?

Là dị năng biến dị, đó là câu trả lời duy nhất Kha Luân có thể nghĩ ra lúc này.

Ánh mắt của Kha Luân nhìn về phía ấu tể nhân ngư phát sinh biến hóa, gã không biết vì sao ấu tể nhân ngư mặc dù đã mất đi năng lực ca hát nhưng vẫn có thể kích phát dị năng, thế nhưng ấn ký kia sẽ không gạt người, ấu tể này nhất định có dị năng.

Lại còn có thể là dị năng biến dị trần quý.

Nếu quả thực là vậy, sau khi mang ấu tể này về, gia tộc cũng không cần nghĩ cách che dấu khuyết điểm không thể nói chuyện của nó nữa.

Đề nén tâm tình kinh ngạc, sau khi xác nhận mục tiêu, Kha Luân quyết định ngả bài với thanh niên đứng bên cạnh.

“Tôi là thành viên của gia tộc Hoắc Dịch, có lẽ sau khi biết thân phận tôi, ngài đã biết mục đích tôi đến đây hôm nay.” Bình luận trên du tinh đã viết rất rõ, Kha Luân khẳng định đối phương cũng biết rõ chuyện này.

Người bên cạnh không nói gì, Kha Luân liền nói tiếp: “Ấu tể nhân ngư này là ấu tể bị thất lạc của gia tộc chúng tôi, lần này tôi được gia chủ phái tới, nhiệm vụ chính là đón ấu tể này về gia tộc. Nếu cần giấy chứng nhận thì tôi có thể cung cấp, hi vọng ngài có thể nhanh chóng làm xong thủ tục.

“Còn có...” Kha Luân dừng một chút, sau đó tận lực hạ thấp âm thanh, dùng giọng điệu nghiêm túc nói: “Chuyện liên quan về ấu tể này, hi vọng ngài có thể đảm bảo mình cùng nhân viên khác trong phân hội sẽ không tiết lộ ra ngoài, gia tộc chúng tôi nguyện ý cung cấp một khoản tiền đầu tư cho phân hội.”

Mục đích muốn bịt miệng đã nói ra, thân phận gia tộc cũng để lộ, cũng ngấm ngấm một khoản tiền bịt miệng, Kha Luân chưa từng nghĩ tới khả năng đối phương cự tuyệt.

Thế nhưng giây tiếp theo, không chỉ nghe thấy lời cự tuyệt không chút do dự của đối phương, Kha Luân còn bị một khối băng đập trúng.

“Không được.” Tạ Loan từng chữ từng chữ nói, giọng điệu lộ rõ thái độ kiên định của mình.

Bất quá khối băng thì nằm ngoài dự tính của Tạ Loan, khối băng to cỡ nắm tay ném lên người nam nhân mặc quần áo sang trọng.

Mặc dù không chính xác nhưng khối băng bất ngờ bay tới vẫn làm đối phương chật vật né qua bên cạnh, hình tượng chinh chu cũng có chút tan rã.

43. Chương 42: Ngày Thứ Bốn Mười Hai Làm Bảo Mẫu

Khối băng lớn cỡ nắm tay bị một lực vô hình thúc đẩy văng về phía mục tiêu, thế nhưng bởi vì khả năng nắm giữ năng lực chưa thuần thục nên khối băng bay không chuẩn xác, chỉ rơi xuống đất.

Cùng với tiếng vang giòn giã, khối băng rơi xuống đất vỡ thành hai mảnh.

Ấu tể dùng khối băng ném nhân ngư trưởng thành ở bên cạnh, mặc dù không trúng nhưng sau khi kịp phản ứng, Tạ Loan vẫn cười khê.

Cho dù là ấu tể thì vẫn có vui buồn, mà ấu tể bình thường sẽ biểu lộ cảm xúc của mình rất đơn thuần rất trực tiếp, vì thế biểu hiện của ấu tể lúc này rõ ràng là rất căm ghét người này.

Bất quá dù sao vẫn chỉ là ấu tể, cho dù lộ ra địch ý nhưng cũng rất khó tạo thành uy hiếp.

Bởi vì không có tính công kích, cho dù biểu lộ địch ý thì nó không có tác dụng gì ngoại trừ để lộ dị năng...

Không biết từ ấn ký trên trán để lộ điều này, Tạ Loan vốn không có ý trách móc bé.

Lặng lặng đi tới bên cạnh ao, Tạ Loan ôm ấu tể nhân ngư đang kiên định biểu thị chán ghét với nam nhân kia lên.

Căn bản không trách hành vi dùng đá ném người của ấu tể, Tạ Loạn vỗ về lưng ấu tể an ủi, sau đó bình tĩnh nói với nam nhân chật vật bên cạnh: “Ấu tể còn nhỏ, không hiểu chuyện.”

Bởi vì trước đó nhìn thấy thanh niên ra hiệu nên ấu tể nhân ngư vẫn ngoan ngoãn không lên tiếng, phần vẩy đuôi khê nhúc nhích như đang đáp lại.

Trong hoàn cảnh an toàn tuyệt đối, ấu tể nhân ngư hiển nhiên lớn gan hơn, tầm mắt vẫn luôn nhìn chăm chăm nam nhân đồng tộc kia.

Vội vàng ổn định dáng vẻ, Kha Luân phản ứng rất nhanh, gã hoàn toàn không lộ ra chút bất mãn nào với chuyện bị ấu tể ném đá, ngược lại còn rất kinh ngạc cùng vui sướng khi biết ấu tể nhân ngư có dị năng hệ băng.

Đối với chuyện thanh niên vừa cự tuyệt, Kha Luân hoàn toàn không để ý. Bởi vì trong suy nghĩ của gã, đối phương cự tuyệt là vì muốn bàn điều kiện, muốn được nhiều chỗ tốt hơn.

Chuyện tương tự thế này gã đã thấy rất nhiều, trước khi tới Á Tinh đã sớm cân nhắc nên Kha Luân đã có chuẩn bị.

“Chuyện này kết thúc sớm đối với song phương đều có lợi, như vậy đi, tôi nói rõ luôn.” Sau khi xác nhận ấu tể có dị năng, Kha Luân không còn kiên nhẫn nữa: “Khoản tiền đầu tư tôi nói trước đó là tiền bịt miệng, cũng coi như cảm ơn phân hội các người đã chăm sóc tiểu thiếu gia suốt mấy năm nay, con số thế nào do ngài quyết định, ngài cảm thấy vậy được không?”

Dám nói hào phóng như vậy, một là vì Kha Luân không sợ thanh niên đòi nhiều, hai là vì gã chắc chắn đối phương không dám. Cộng thêm gã muốn tốc chiến tốc thắng, nhanh nhanh dẫn ấu tể về Hải Luân Mễ Đặc Tinh.

Lúc này, Tạ Loạn còn chưa kịp mở miệng đã mơ hồ cảm nhận không khí gần mình trở nên lạnh băng, cúi đầu thì thấy ấu tể nhân ngư ở trong lòng lại ngưng tụ ra một khối băng.

Tạ Loạn khẳng định, nếu mình không ngăn cản thì ấu tể sẽ một lần nữa dùng khối băng này ném nhân ngư nam tính kia.

Ném khối băng ấu tể vừa ngưng kết xuống ao, Tạ Loạn dễ dàng nói: “Ngoan, Già Nhĩ không nên làm vậy.”

“Paa...”

Âm thanh không quá rõ ràng, thế nhưng ấu tể nhân ngư vẫn muốn biểu đạt suy nghĩ của mình, sau khi phát ra một âm đơn, bé liền cụng cụng ngực thanh niên.

Tạ Loạn hiển nhiên hiểu tiểu nhân ngư muốn đuổi nam nhân ngư trưởng thành kia đi, thế nhưng ném băng căn bản là không thể, ấu tể không hiểu được điểm này.

“Không nên như vậy.” Dễ dàng ấu tể xong, Tạ Loạn ngắt đầu, dùng giọng điệu lạnh nhạt nhưng vô cùng nghiêm túc đáp lại đối phương: “Phân hội chúng tôi không phải loại phân hội dùng tiền là có thể bịt miệng, tôi nói không có khả năng chính là tôi sẽ không để anh dẫn ấu tể này đi.”

Nghe thanh niên nói vậy, nhóm bảo mẫu đang núp gần đó cảm thấy không cần phải làm vậy nữa, dứt khoát đi ra biểu hiện ủng hộ thanh niên.

“Nếu vì muốn đòi nhiều tiền hơn thì ngài không cần làm dáng như vậy, vừa nãy tôi đã nói rồi, ngài có thể tự đề ra số tiền.” Đã nói hai lần nhưng vẫn không thông, lúc này Kha Luân không khỏi có chút tức giận.

Đối phương nói không nhận tiền, còn nói thẳng không để gã mang ấu tể đi, kia khác nào muốn đắc tội một gia tộc lớn?

Đối phương chẳng lẽ điên rồi sao??

Kha Luân không tin có người lại chê tiền, đối phương làm vậy có được lợi lộc gì đâu chứ? Trừ bỏ kẻ ngu hoặc người điên thì mới chấp nhận loại chuyện lỗ vốn này.

“Có thể ngài đã hiểu sai rồi, ấu tể này là huyết mạch của gia tộc Hoắc Dịch chúng tôi, tôi muốn mang ấu tể về là chuyện đương nhiên, ngài không có quyền ngăn cản.” Đè nén lửa giận, Kha Luân bình tĩnh nói, biểu hiện cũng không còn hữu hảo như lúc bắt đầu, bắt đầu trở nên cứng ngạnh.

Đã đến nước này, Tạ Loan cũng dứt khoát ngã bài: “Phân hội chúng tôi là phân hội có nguyên tắc, tuyệt đối sẽ không để ấu tể trở về gia tộc đã từng cố ý vứt bỏ nó.”

Nhóm Hạ Kỳ vẫn đứng im không nói gì, hiển nhiên im lặng biểu thị ủng hộ thanh niên.

Ngay cả lão hội trưởng không có mặt, trước đó cũng đã gật đầu tán thành với quyết định này của bọn họ.

Nếu trước đó gia tộc này không vứt bỏ mà là thất lạc ấu tể, Tạ Loan sẽ rất cao hứng khi ấu tể tìm lại được người thân, thế nhưng sự thực lại là như vậy, Tạ loan cho rằng ấu tể này tiếp tục do phân hội bọn họ nuôi dưỡng là tốt nhất.

Nghe thấy lời này, biểu tình Kha Luân biến đổi, thế nhưng gã vẫn cố gắng giữ bình tĩnh.

Giống như bị chột trúng chỗ hiểm, đối phương có chút yếu thế, sau đó một lần nữa trấn định nói: “Nguyên nhân ấu tể này lưu lạc bên ngoài có chút phức tạp, chuyện này tôi không cần thiết phải giải thích với các người, các người không thể dùng lý do này để ngăn cản chuyện ấu tể trở về gia tộc.”

Một phân hội bảo dưỡng ấu tể không chịu để người thân có huyết thống nhận ấu tể về nhà, chuyện này nói thế nào, phần thắng cũng thuộc về gia tộc bọn họ.

Kha Luân quả thực không hiểu được vì sao có chỗ tốt nhưng phân hội này lại không muốn, nhất quyết muốn bọn họ dùng cách thức cứng rắn. Bất quá đến bây giờ Kha Luân vẫn nghĩ chuyện này để giải quyết, chỉ cần đả động được đối phương thì có thể tiết kiệm được nhiều thời gian.

“Không cần nói nữa, cho dù anh đưa ra bằng chứng gì tôi cũng không xem.” Tạ Loan trực tiếp chặn miệng đối phương, tỏ rõ biểu hiện cho dù đối phương mềm mỏng hay cứng rắn mình đều không chấp nhận: “Ấu tể sẽ không giao cho anh, anh có thể đi được rồi.”

Thái độ của Tạ Loan rõ ràng là có ý cự tuyệt cùng tiền khách.

Mà Hạ Kỳ lúc này cũng có hành động, ban đầu cô dẫn người vào thế nào thì lúc này liền tỏ ý muốn dẫn đối phương ra y như vậy.

Kha Luân thực sự không ngờ kết quả lại là như vậy, sắc mặt gã biến đổi liên tục, đến lúc này gã đã xác định được, muốn thông qua tiền tài dụ dỗ hay thuyết phục đối phương là chuyện không có khả năng.

Gã vốn định thuyết phục đối phương phối hợp, nhanh chóng giải quyết vấn đề, thế nhưng kết quả hiện tại cho gã biết, con đường này không ổn, nếu con đường nhanh gọn lẹ đi không thông thì phải làm sao?

Theo suy nghĩ của Kha Luân, đối phương không có lý do chính đáng nào cự tuyệt chuyện gia tộc Hoắc Dịch nhận lại ấu tể, thế nhưng đối phương đã kiên quyết không nhân nhượng thì bọn họ chỉ có thể dùng phương pháp tương ứng.

Hiện giờ chưa có chỉ thị của gia chủ, Kha Luân không dám tự tiện quyết định.

Nhiệm vụ lần này giải quyết không tốt, nếu quả thực đưa lên tòa án âm ỹ thì độ trọng dụng của gã sẽ bị giảm đi.

Chính vì không hi vọng xuất hiện tình huống này nên Kha Luân mới một lần nữa mặt dày cố thuyết phục.

Đứng yên tại chỗ vài giây, cảm nhận được thái độ nhất trí muốn tiền khách của đám người, Kha Luân liếc nhìn ấu tể nhân ngư trong lòng thanh niên một cái, sau đó sa sầm mặt bỏ đi.

“Ném tốt lắm.” Đám người vừa rời đi, Tạ Loan liền mở miệng khen ngợi ấu tể nhân ngư, bất quá cảm thấy không tốt lắm nên lại bồi thêm một câu: “Thế nhưng sau này Già Nhĩ không nên làm như vậy.”

Theo tình lý, cho dù ấu tể nhân ngư ném người nọ một đồng băng, Tạ Loan cũng cảm thấy không có gì sai cả, thế nhưng anh không thể giáo dục ấu tể như vậy.

“Mặt mặt~”

Hiện giờ có thể phát ra âm thanh, tiểu nhân ngư lập tức gọi gia trưởng. Người xấu đã bị gia trưởng đuổi đi, ấu tể nhân ngư vui vẻ vẫy vẫy đuôi, vô luận là âm thanh hay động tác đều lộ rõ vẻ rất cao hứng.

Ấu tể cao hứng, Tạ Loan hiển nhiên sẽ không phá hư tâm tình của bé, mặc dù biết rõ chuyện này căn bản chưa kết thúc, kế tiếp thì chờ xem đối phương định làm thế nào.

Sắc mặt khó coi rời khỏi phân hội Vân Bảo, Kha Luân gửi báo báo về phát hiện bất ngờ cùng tình huống hiện tại với gia chủ.

Rất nhanh, Kha Luân nhận được chỉ thị.

Trực tiếp dùng pháp luật cưỡng ép, cho dù kiện lên tòa án Tinh Minh cũng không sao, phải dùng hết mọi cách mang ấu tể về Hải Luân Mễ Tinh.

44. Chương 43: Ngày Thứ Bốn Mười Ba Làm Bảo Mẫu

Tạm thời đuổi người xấu đi, mọi người trong phân hội cũng không vì thế mà buông lỏng, bọn họ cũng biết rõ sóng gió thực sự vẫn còn ở phía sau.

Không biết gia tộc Hoắc Dịch sẽ tung ra thủ đoạn gì, thế nhưng đã lựa chọn thì mọi người quyết tâm cùng chống lại kẻ thù.

Ban đầu lúc Triệu Xuyên bị thanh niên mới nhận chức phó hội trưởng sa thải, Lâm Nghĩa đã nghĩ người kế tiếp chính là mình.

Khi ấy tiền lương nhận được không nhiều, thái độ làm việc của anh là chỉ làm những việc mình cần làm, còn lại thì không để tâm.

Thế nhưng sau khi tiếp tục làm việc, nhìn phân hội dần dần phát triển, cảm nhận rõ ràng ấu tể trong phân hội vui vẻ tự do tự tại hơn trước kia rất nhiều.

Đồng nghiệp thì ngày ngày chăm chỉ chăm sóc ấu tể, bị bầu không khí cảm nhiễm, mấy ngày gần đây Lâm Nghĩa cũng bắt đầu có cảm giác thân thiết với phân hội. Vì thế trong chuyện lần này, anh cũng giống mọi người, không muốn lùi bước.

“Cháu cứ tự ý quyết định.” Biết chuyện người của gia tộc Hoắc Dịch phái tới bị đuổi đi, lão hội trưởng chỉ đơn giản gật đầu một cái, nhường quyền quyết định cho thanh niên nhân loại trước mắt.

Không để ấu tể quay về một gia tộc từng vứt bỏ mình, lão hội trưởng biểu thị tán đồng, bất quá nếu để ông quyết định thì có thể ông sẽ không quả quyết được như vậy.

Tuổi đã khá lớn, đối với chuyện quản lý phân hội, lão hội trưởng thực sự là có tâm vô lực.

Lúc phân hội Vân Bảo khó khăn nhất, Tạ Loan xuất hiện, còn cống hiến rất nhiều, hiện giờ lão hội trưởng đã hoàn toàn xem đối phương là người kế vị.

Chờ đến thời điểm thích hợp, lão hội trưởng sẽ cân nhắc chuyện chính thức chuyển nhượng vị trí hội trưởng cho đối phương.

Có lời của lão hội trưởng, chút băn khoăn duy nhất trong lòng Tạ Loan cuối cùng cũng gạt bỏ, kiên định đối mặt với sóng gió, Trát Lạp Đức cuối cùng đã mang về vũ khí bí mật quyết định chiến thắng cho phân hội Vân Bảo.

Thật ra thì không phải hôm nay mới bắt được, sớm đã bắt từ hai hôm trước, chẳng qua muốn cạy miệng đối phương cần tốn chút thời gian, cộng thêm còn phải chuyển đối phương từ tinh cầu khác tới Á Tinh.

Từ cổng phân hội tiến vào một đám người, tổng cộng sáu người, trừ bỏ người bị vây ở chính giữa có chút hoang mang, năm người còn lại dáng vẻ rất nghiêm túc, thoạt nhìn rất có kỷ luật.

Nhìn đám người này, Tạ Loan không khỏi ném ánh mắt tìm tòi nghiên cứu về phía bảo vệ phân hội.

Mặc dù đám người này mặc đồ bình thường, phong cách khá tùy ý, thể nhưng thông qua hành động vô cùng kỷ luật của bọn họ, Tạ Loan rất khó bỏ qua.

“Những người này là bằng hữu trong công việc trước kia, đừng khách sáo.” Vừa nói, Trát Lạp Đức vừa trừng mắt nhìn đám người, ý bảo người dẫn đầu mau báo cáo thành quả.

Được thông soái tối cao tiền nhiệm của quân đội liên hợp tinh minh nhận là bằng hữu, mặc dù biết rõ đó chỉ là lời nói dối xã giao nhưng nhóm người vẫn có cảm giác thụ sủng nhược kinh.

Phải biết vị thượng tướng này từng là cấp trên của bọn họ, mặc dù bây giờ không phải nhưng với những chiến công xuất sắc của đối phương, cộng thêm là chiến hữu của cấp trên đương nhiệm, bọn họ hiển nhiên rất tôn kính.

Cổ nhẹn không nói ra hai chữ báo cáo, Gia Lý An đẩy người nam nhân bị tiểu đội bọn họ hộ tống đến tinh cầu này tới trước: “Người này tên là Áo Kỳ, từng làm người giúp việc trong gia tộc Hoắc Dịch, trước kia chính là gã mang ấu tể từ Hải Luân Mễ Đặc Tinh tới Á Tinh, hơn nữa còn vứt bỏ trong khu phế thải.”

Vốn bị vây ở giữa đã run lập cập, hiện giờ bị vạch trần chuyện xấu mình từng làm, biểu tình của nam nhân trung niên lại càng hoảng loạn hơn.

Gã có chút run rẩy nói: “Tôi đã khai báo toàn bộ rồi, cũng vì bị xúi giục nên tôi mới làm vậy, đó không phải ý của tôi.”

Điều duy nhất Áo Kỳ muốn làm lúc này là phủ sạch quan hệ, để chính mình dính líu càng ít thì càng tốt, thể nhưng đám người ở xung quanh không thêm nhìn hẩn, cũng không biểu lộ thái độ.

Trát Lạp Đức tìm một tổ đội trong quân đội tinh minh tiến hành điều tra, tiểu đội này phái ra vài thành viên tinh anh ngày đêm điều tra.

Cần nhắc tới tính chất bí mật của sự việc, phạm vi điều tra của bọn họ thu hẹp lại trong nội bộ gia tộc Hoắc Dịch, không bao lâu sau liền tra rõ danh sách những người từng làm việc cho gia tộc Hoắc Dịch mấy năm nay.

Phù hợp với điều kiện từng tới Á Tinh chỉ có bốn người, sau đó thu nhỏ phạm vi là mấy năm gần đây, cuối cùng khóa chặt mục tiêu vào người nam nhân trung niên Áo Kỳ này.

Hai năm trước Áo Kỳ từng tới Á Tinh, gã ở lại đây không tới một ngày, rất nhanh liền đi tới một tinh cầu khác, hơn nữa còn định cư lâu dài ở đó.

Sau khi điều tra rõ ràng mọi chuyện, thành viên của nhóm điều tra lập tức tiến hành bắt người.

Thể nhưng cạy miệng thì không phải chuyên ngành của bọn họ, vì thế bọn họ lại điều thêm vài người bên tổ thẩm vấn rồi vứt nhiệm vụ này lại cho đồng nghiệp.

Tổ thẩm vấn của quân đội bình thường đều phụ trách thẩm vấn những tên tội phạm cứng đầu, hiện giờ đối phó một người bình thường, bọn họ chỉ cần dùng chút thủ đoạn ôn hòa là đủ rồi.

Nửa ngày đã đủ để bọn họ khai thác toàn bộ mọi chuyện, hơn nữa còn bắt đối phương gật đầu ứng sẽ ra tòa làm chứng vạch tội gia tộc Hoắc Dịch.

Thoạt nhìn đã bắt đúng người, Tạ Loan kéo Trát Lạp Đức qua bên cạnh, hạ thấp giọng nói: “Bắt người ta như vậy...”

“Hợp pháp, hợp pháp.” Không đợi thanh niên nói hết lời, Trát Lạp Đức đã khẳng định, nhân tiện còn cho đối phương một ánh mắt yên tâm.

Tổ điều tra đứng bên cạnh không nói lời nào, mặc dù bọn họ vẫn đang kích động tiêu hóa sự thực cấp trên tiền nhiệm tự nguyện làm bảo vệ gác cổng cho một phân hội bảo dưỡng ấu tể.

Khó trách trước đó có vài sĩ quan cao cấp share đoạn phim tuyên truyền của phân hội này, hóa ra là lấy lòng cấp trên tiền nhiệm.

“Các người đã nói sẽ đảm bảo không để gia tộc Hoắc Dịch trả thù tôi, nhất định phải giữ lời a.”

Nhận tiền làm việc, sau khi làm xong chuyện trái lương tâm kia Áo Kỳ cầm tiền trốn qua tỉnh cầu khác sinh sống, đó là hiệp nghị giữa gã cùng gia chủ Hoắc Dịch, sau này tuyệt đối không xuất hiện ở Hải Luân Mễ Đặc Tinh nữa.

Hiện giờ gã bị đám người này tìm được, quả thực vì không có cách nào mới khai ra mọi chuyện.

“Được.” Người phụ trách đáp, sau đó lập tức ra hiệu đối phương dừng lên tiếng.

Người làm chứng đã đó, như vậy bọn họ đã chiếm được phần thắng tuyệt đối, Tạ Loan cũng yên tâm.

Sớm đã đoán được đối phương muốn dùng pháp luật áp chế, vì thế vài hôm sau nhận được thư triệu tập của tòa án tỉnh minh tối cao, Tạ Loan cũng không quá bất ngờ.

“Mặt mặt?”

Suốt cả ngày hôm nay bé không nhìn thấy gia trưởng của mình, Hạ Kỳ cầm phần ăn dinh dưỡng vừa chuẩn bị đưa tới cho hai ấu tử trong ao, ấu tử nhân ngư bơi tới gần ao phát ra âm thanh nghi vấn với Hạ Kỳ.

Ánh mắt xanh thẳm liếc nhìn về phía sau Hạ Kỳ, chiếc đuôi của bé cũng không ngừng dao động ở dưới nước.

Hạ Kỳ đặt phần ăn xuống, ngồi xổm xuống xoa mái tóc vàng mềm mại của ấu tử nhân ngư: “Mặt mặt có chuyện ra ngoài rồi, rất nhanh sẽ quay về với con.”

Nhận được đáp án, ấu tử nhân ngư nhỏ giọng phát ra một âm đơn, dễ dàng bị thuyết phục.

Lúc tay Hạ Kỳ rời đi, ấu tử nhân ngư dùng dị năng ngưng kết thành một đóa hoa băng nho nhỏ, dùng hai tay nâng tới trước mặt Hạ Kỳ.

“...ngoan.” Hạ Kỳ cảm thấy hốc mắt có chút chua xót, nhận lấy món quà đầu tiên mình nhận được từ bé.

Một ấu tử ngoan như vậy sao lại có người muốn vứt bỏ chứ, Hạ Kỳ thực sự không thể hiểu được.

...

Tòa án Tỉnh Minh tối cao nằm ở Hi Lạc Lâm Tinh, đó cũng là trụ sở chính của tỉnh minh, Trát Lạp Đức quen thuộc tỉnh cầu này tới không thể quen thuộc hơn.

Không muốn bại lộ thân phận của mình, mặc dù Trát Lạp Đức cùng Tạ Loan đến tỉnh cầu này nhưng sau khi giao phó cho tâm phúc, ông liền tìm một nơi an tĩnh chờ đợi.

Vị tâm phúc kia phụ trách dẫn đường cho Tạ Loan, ngồi trên xe huyền phù, đoàn người Tạ Loan đi tới tòa án Tỉnh Minh tối cao kia.

Tòa án tỉnh tế rất khác biệt rất lớn với tòa án ở địa cầu, Tạ Loan tự mình cảm nhận được điều này.

Kiến trúc hình tròn của tòa án làm Tạ Loan có cảm giác giống như đấu trường La Mã, bất quá màu sắc cùng bố trí thì có chút lạnh lẽo.

Chỗ ngồi của nguyên cáo cùng bị cáo được an bài trên đài huyền phù ở trung gian, đi bên cạnh Tạ Loan là luật sư biện hộ mà Trát Lạp Đức tìm tới, đối diện không xa là người của gia tộc Hoắc Dịch.

Có thể nhận ra gia tộc Hoắc Dịch rất coi trọng chuyện này, ngồi đối diện Tạ Loan chính là gia chủ gia tộc Hoắc Dịch. Hiển nhiên, đối phương nhất quyết muốn mang ấu tử về.

Ở tòa án tỉnh minh tối cao có mười một vị thẩm phán và một vị chánh án. Thẩm phán ngồi xoay quanh vòng ngoài, vị trí cao hơn đài huyền phù ở trung tâm.

Sau khi xác nhận mọi người đã trình diện đủ, tòa kiến trúc hình tròn vốn lộ thiên đột nhiên phủ lên một tầng bảo hộ trong suốt, đầu tiên là nghi thức mở màn, một âm thanh hệ thống đột nhiên vang lên... âm thanh này đại biểu, buổi xét xử chính thức bắt đầu...

.*.

45. Chương 44: Ngày Thứ Bốn Mười Bốn Làm Bảo Mẫu

Gia chủ Hoắc Dịch tự mình tới Hi Lạc Lâm Tinh, hơn nữa còn tham dự phiên tòa ở tòa án Tinh Minh tối cao, chuyện này đã được đưa tin lên du tinh, tinh mạng cùng những kênh truyền thông.

Chuyện này do chính gia tộc Hoắc Dịch đứng sau thao tác, mục đích là sau khi thắng kiện sẽ công bố với công chúng, gia tộc bọn họ vừa xuất hiện một ấu tể có dị năng biến dị.

Quy trình xét xử ở tòa án tinh tế không giống tòa án địa cầu, Tạ Loạn bình tĩnh ngồi ở chỗ của mình, mấy ngày trước anh đã khẩn cấp tìm hiểu những kiến thức này.

Âm thanh bắt đầu buổi xét xử đã vang lên, hiện giờ hết thấy diễn biến trong buổi xét xử đều được hệ thống ghi chép lại, sau khi buổi xét xử kết thúc sẽ được nhân viên tòa án lưu trữ lại.

Tòa án này có hiệu quả pháp lý với tất cả các chủng tộc Tinh Minh, nếu không chắc chắn phần thắng, nguyên cáo khẳng định sẽ không dám gửi đơn kiện.

Cầm cây trượng màu đen của mình chống trên nền đất, gia chủ Hoắc Dịch tỏ ra rất bình tĩnh, không hề nhiều lời, nam nhân đứng bên cạnh bắt đầu trình bằng chứng cùng khai báo tóm tắt.

Không nghĩ vụ án này có chút khó khăn nào, nam nhân chỉ trình bày những điểm chủ chốt nhất, đặc biệt nhấn mạnh: “Trong bằng chứng có chứng cứ chứng minh ấu tể này thuộc về gia tộc Hoắc Dịch nhưng đối phương vẫn cự tuyệt phối hợp, hành động này hoàn toàn không phù hợp với luật pháp Tinh Minh. Hoắc nên nói là đối phương đã có hành động vi phạm luật pháp Tinh Minh.”

Chứng cứ trình lên đủ để chứng minh quan điểm này, sau khi xác nhận văn kiện làm bằng chứng không tồn tại dấu vết ngụy tạo, trong lòng mười một vị thẩm phán đã có nhận định không sai biệt.

Xét xử yêu cầu công bằng, thế nhưng trước khi phiên xử bắt đầu, các vị thẩm phán cũng không nghĩ nhiều, bởi vì vụ kiện này thực sự quá đơn giản.

Sau khi kết thúc phần trình bày của mình, nam nhân thậm chí còn nghĩ rằng mình không cần phí thời gian nghe lời phản bác của đối phương, vô luận đối phương giải thích thế nào thì cũng không thể nói thông.

Mặc dù chánh án cùng mười một vị thẩm phán vẫn chưa tỏ rõ thái độ, thế nhưng từ hành động gật đầu cùng biểu tình thì có thể nhìn ra thái độ của bọn họ.

Thế nhưng vô luận thế nào, hai bên nguyên cáo cùng bị cáo đều có quyền trình bày, Tạ Loạn đứng dậy.

“Một phân hội bảo dưỡng ấu tể cần phải có trách nhiệm với ấu tể của phân hội mình, căn cứ theo nguyên tắc này, tôi không thể để gia tộc Hoắc Dịch mang ấu tể đi.” Thành khẩn bình tĩnh nói ra những lời này, trong ánh mắt của hội đồng xét xử, Tạ Loạn đứng thẳng lưng.

Căn cứ theo biểu tình, hội đồng xét xử không hề nhìn thấy chút bối rối nào từ bị cáo, thanh niên kia từ đầu đến cuối vẫn luôn trấn định, lời nói tự nhiên cũng rất có sức thuyết phục.

Sau khi đơn giản nói rõ lập trường của mình, Tạ Loạn chuyển giao phần còn lại cho luật sư bào chữa ở bên cạnh, đồng thời chuyển ánh mắt về phía cánh cửa gỗ đang đóng chặt ở bên dưới.

Ở bên kia cánh cửa có người làm chứng của bọn họ, không chỉ một người.

“Dựa theo pháp luật tinh minh, gia đình cố ý vứt bỏ ấu tể sẽ bị phán định mất đi quyền nuôi dưỡng, đồng thời cũng là vi phạm điều 39 của pháp luật Tinh Minh, phải bị phạt nặng.” Lúc luật sư bào chữa nói những lời này, không chỉ những người ngồi trên đài nguyên cáo biến sắc, ngay cả hội đồng xét xử cũng trở nên nghiêm túc hơn.

Ý thức được trong vụ việc tựa hồ có tình tiết ngoài ý muốn, mười một vị thẩm phán lập tức kéo cán cân cân bằng trở lại.

Bất quá bên bị cáo vẫn chưa trình lên chứng cứ, chỉ dựa vào lời nói thì lời bào chữa này không có tính đáng tin.

Giống như hiểu được các vị thẩm phán đang nghĩ gì, luật sư bào chữa liền đưa ra lời thỉnh cầu để nhân chứng ra tòa.

Nhân chứng?

Ngồi trên khán đài đều là người của gia tộc Hoắc Dịch, nghe đối phương muốn mời nhân chứng thì những thành viên chủ chốt của gia tộc Hoắc Dịch không khỏi thót tim, ý chí cũng không còn vững vàng như lúc ban đầu.

Chuyện này bọn họ đã xử lý rất sạch sẽ, không có khả năng lưu lại điểm yếu.

Kể nhận tiền vứt bỏ ấu tể sau khi kết thúc cũng cầm tiền trốn đi rất xa... ngay cả bọn họ cũng không tìm ra đối phương, bên kia hiển nhiên lại càng không có khả năng tìm được...

Dùng lý do này tự thuyết phục chính mình, đám người đang dự thính có chút bình tĩnh lại, thế nhưng lúc nhìn thấy người xuất hiện ở cửa thì biểu tình của bọn họ lập tức trở nên cứng ngắc.

Cho dù là gia chủ Hoắc Dịch vẫn luôn tỏ ra bình tĩnh, lúc này cũng không khỏi siết chặt tấm tay trên đầu trường.

Trong tòa án, hiện giờ có rất nhiều thành viên của gia tộc Hoắc Dịch muốn lao xuống giết chết người vừa tiến vào, thế nhưng ngoại trừ dùng tầm mắt uy hiếp đối phương thì bọn họ không thể làm được gì khác.

Nam nhân trung niên nơm nớp lo sợ trong ánh mắt chăm chú của mọi người tiến vào vị trí nhân chứng, không dám tiếp xúc với tầm mắt của thành viên gia tộc Hoắc Dịch.

Làm nhân chứng, vừa tiến vào tòa Áo Kỳ liền khai báo thân phận của mình cùng việc mình từng làm việc cho gia tộc Hoắc Nhĩ, trực tiếp làm rõ quan hệ của bọn họ.

“Đại khái là khoảng hai năm trước, gia chủ cho tôi một số tiền lớn để tôi mang ấu tể kia vứt bỏ ở một tỉnh cầu xa xôi, hơn nữa còn căn dặn sau khi xong chuyện không nên quay về Hải Luân Mễ Đặc Tinh, tốt nhất là đi xa một chút.” Chống lại ánh mắt của hội đồng xét xử, âm thanh run rẩy chứng minh trạng thái hoảng loạn của gã lúc này: “Khi ấy tôi bị tiền làm mờ mắt, mấy năm nay cũng rất hối hận... cho nên... cho nên mới đồng ý ra làm nhân chứng.”

“Gia tộc chúng tôi chưa từng thuê người này làm người hầu.” Gia chủ Hoắc Dịch gõ cây trượng phát ra tiếng vang nặng nề, mà ánh mắt của lão thì nhìn chằm chằm nhân chứng.

Đài nhân chứng rất gần đài nguyên cáo, Áo Kỳ vừa ngẩng đầu liền tiếp xúc với ánh mắt áp bách của gia chủ Hoắc Dịch, hết như muốn chọt thủng vài lỗ trên người gã.

“Làm giả chứng cứ sẽ bị phạt rất nặng, tôi khuyên ông không nên vì nhất thời xung động mà tự hại bản thân.” Không biết đối phương từ đâu moi ra nhân chứng mà ngay cả gia tộc bọn họ cũng không thể tìm được, gia chủ Hoắc Dịch căn bản không muốn thừa nhận đối phương từng làm việc cho gia tộc, khẳng định đối phương ngụy tạo chứng cứ.

Lúc nói những lời này, gia chủ Hoắc Dịch có ẩn ý uy hiếp, chỉ cần đối phương không phải kẻ ngốc thì chắc chắn có thể hiểu được mình sẽ bị trả thù.

Bị uy hiếp tới lạnh sống lưng, trong ánh mắt sắc bén như mắt ưng của lão nhân, Áo Kỳ nuốt nước miếng, miễn cưỡng chống đỡ không để bản thân lâm trận bỏ trốn, trên trán sớm đã vì thấp thỏm mà toát mồ hôi lạnh.

Hỏi gã có sợ gia tộc Hoắc Dịch trả thù hay không, câu trả lời đương nhiên là sợ. Nếu không phải vì bị tổ điều tra Tinh Minh bắt được, cũng hiểu được thân phận của những người bắt mình, cho dù cho Áo Kỳ mười ngàn lá gan thì gã cũng không dám chạy ra tòa làm chứng.

Thế nhưng những người bắt gã đã đảm bảo sẽ không để gã bị gia tộc Hoắc Dịch trả thù, hơn nữa nếu gã chịu ra tòa làm chứng thì tội đồng lõa vứt bỏ ấu tể sẽ được giảm bớt.

“Đầu tiên, bên bị cáo không thể chứng minh người này đã từng làm việc cho gia tộc Hoắc Dịch, với điều kiện tiên quyết này, bên nguyên cáo cho rằng người này không đủ tư cách làm nhân chứng.” Luật sư đứng bên cạnh gia chủ Hoắc Dịch lập tức kẹp chặt điểm này, trực tiếp phủ nhận tư cách làm nhân chứng của nam nhân trung niên kia.

Đối phương làm thế nào có thể đưa ra bằng chứng người này từng làm việc cho gia tộc Hoắc Dịch được chứ?

Nghĩ một chút, thành viên của gia tộc Hoắc Dịch đều đồng ý là đối phương căn bản không có khả năng. Chuyện này làm sao có chứng cứ được, từ vài năm trước đã bị xử lý sạch sẽ, hiện giờ bọn họ cứ kiên quyết phủ định là được.

Ban đầu đáng ra bọn họ không nên bảo gã ôm tiền trốn đi xa mà chút mà nên trực tiếp giải quyết, đó là chuyện mà gia tộc Hoắc Dịch hối hận nhất lúc này.

Đột nhiên xuất hiện một người nói mình có quan hệ với gia tộc Hoắc Dịch, hơn nữa còn biến mất suốt mấy năm nay, độ tin cậy của nhân chứng này quả thực có hạn.

Thế nhưng ngay lúc thẩm phán quyết định đồng ý với lời phản đối của bên nguyên, nam nhân trung niên ngồi trên đài làm chứng một lần nữa mở miệng.

“Tôi có chứng cứ.” Đón nhận ánh mắt âm trầm cách đó không xa, Áo Kỳ cố nén áp lực nói ra những lời này.

Gã có chứng cứ, chứng cứ này không phải gã lấy được, gã không có năng lực đó, những chứng cứ này đều là công sức của những người đã bắt gã.

Lúc điều tra tìm kiếm gã, đối phương đã tra ra danh sách nhân viên làm việc cho gia tộc Hoắc Dịch mấy năm gần đây, ghi chép thành một phần số liệu trong quang não.

Chứng cứ được trình lên, sau khi xác nhận tính hữu hiệu của bằng chứng, tất cả thẩm phán có mặt cùng chánh án đều lộ ra biểu tình câm lặng.

Đối phương quả thực không ngụy tạo quan hệ, mà bên nguyên cáo rõ ràng vì chột dạ nên mới gấp gáp phủ nhận như vậy, lượng tin tức bọn họ cần tiếp nhận có chút lớn.

Người của gia tộc lớn cố ý vứt bỏ ấu tể, hiện giờ không biết vì lý do gì muốn nhận lại, hội đồng xét xử chạm tới chân tướng có cảm giác thực hoang đường.

Áo Kỳ không nói rõ nguyên nhân ấu tể bị vứt bỏ là vì Tạ Loan đã nói trước với gã là không cần nói, chuyện ấu tể không thể nói chuyện đã qua rồi, không cần thiết nhắc tới, Tạ Loan hi vọng chuyện này cứ vậy qua đi.

Có chứng ngại trong năng lực nói chuyện phải chịu rất nhiều kỳ thị trong chủng tộc nhân ngư, Tạ Loan không thay đổi được quan niệm của chủng tộc, thế nhưng nếu chuyện này trôi qua, sau này trưởng thành ấu tể cũng không lo bị người khác lời chuyện này ra chế nhạo.

“Nếu hội đồng xét xử vẫn còn nghi hoặc, tôi có thể trình lên một phần báo cáo kiểm tra nói dối, hi vọng có thể làm thao khảo.” Đứng trên đài làm chứng, Áo Kỳ biết chính mình đã không còn đường lui, vì thế cần rằng nói ra những lời này.

Trong tòa án tinh tế, báo cáo kiểm tra nói dối là một phương pháp thường thấy, mặc dù không thể xem là chứng cứ nhưng có thể dùng để tham khảo, gia tăng độ đáng tin của lời nhân chứng.

Báo cáo kiểm tra nói dối cuối cùng vẫn được trình lên, bên trên có in con dấu thông qua, trong lòng hội đồng xét xử đã có nhận định.

Thực không ngờ đối phương có thể lôi ra bằng chứng, còn hoàn toàn không để ý tới việc sẽ bị trả thù, lực đạo nắm tay của gia chủ Hoắc Dịch lớn tới mức cơ hồ sắp bẻ nát đầu trượng.

Nhân chứng đầu tiên đã đủ làm gia tộc Hoắc Dịch đại loạn, thế nhưng công kích vẫn chưa chấm dứt, rất nhanh, nhân chứng thứ hai được triệu lên tòa.

Đó là một người tái duy lạp, đối với người này, thành viên của gia tộc Hoắc Dịch thực sự không biết.

Có thể vì thân kinh quá căng thẳng, cho dù là đối mặt với một người không quen không biết nhưng bọn họ cũng không dám khinh thường.

“Tôi là người đã đưa ấu tể với phân hội Vân Bảo sau khi phát hiện ấu tể bị vứt bỏ ở bãi phế thải trên Á Tinh, tôi có thể chứng minh ấu tể bị ác ý vứt bỏ.” Người tái duy lập nọ nhìn thẳng vào hội đồng xét xử, kiên định nói ra bằng chứng của mình: “Lúc phát hiện ấu tể, nó đã trong trạng thái mất nước nghiêm trọng, vì thế tôi lập tức bỏ nó vào trong nước rồi đưa tới bệnh viện, ghi chép chữa trị trong bệnh viện có thể làm bằng chứng.”

Chờ nhân chứng dứt lời, Tạ Loan ấn một chiếc nút trên đài huyền thù, cùng gửi hai phần chứng cứ cho hội đồng xét xử.

Một phần là văn kiện chứng minh người này đã đưa ấu tể tới phân hội, phần khác là ghi chép từ bệnh viện mà đối phương đã nói, phần chứng cứ này Tạ Loan đã thay mặt đối phương, đi một chuyến tới bệnh viện kia lấy được.

Chứng minh ấu tể bị cố ý vứt bỏ, tình tiết còn nghiêm trọng đến mức suýt chút nữa dẫn đến tử vong, Tạ Loan không để gia tộc Hoắc Dịch có chút cơ hội nào phản bác.

Nhìn lại ghi chép bệnh án, biểu tình của đại đa số thành viên xét xử trở nên ngưng trọng.

Theo ghi chép thì tình trạng mất nước của ấu tể nhân ngư khi đó cơ hồ đã đạt tới bờ sinh tử, có nguy hiểm tới tính mạng, cũng may có người nhặt được bỏ vào nước mới giữ được mạng.

Đối với một ấu tể, trải qua chuyện như vậy thực sự quá tàn nhẫn, chỉ nghĩ tới thôi đã đủ làm người ta lạnh sống lưng.

“Tôi còn một đoạn ghi hình có lẽ không thể xem là chứng cứ, nhưng có thể làm tham khảo.” Được tòa án cho phép, Tạ Loan đặt con chip vào đài điều khiển, đoạn phim lập tức được chiếu trên màn hình giả thuyết.

Là cảnh tượng trong phân hội Vân Bảo.

Một ấu tể nhân ngư bơi dọc theo bờ ao, thanh niên nhân loại đứng trên bờ ngồi xổm xuống xoa tóc ấu tể, sau đó dùng hai tay bế ấu tể ra khỏi nước, ôm vào lòng.

Nội dung rất ngắn, còn không tới mười giây đã kết thúc, Tạ Loan đảo ngược về trước vài giây rồi nói: “Bởi vì suýt chút nữa vì rời khỏi nước mà chết đi, ấu tể này hiện giờ rất sợ phải rời khỏi nước, tình hình đã có chuyển biến tốt nhưng từ phản ứng của ấu tể, tin tưởng mọi người có thể nhìn ra chướng ngại tâm lý của bé.”

Phản ứng bản năng của ấu tể sẽ không gạt người, mặc dù trong đoạn phim ấu tể nhân ngư đã không còn giây dục kịch liệt như lúc ban đầu, thế nhưng lúc rời khỏi nước thân thể có chút cứng nhắc cùng biểu tình sợ hãi thì vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Nhìn trực quan thì sau khi rời khỏi nước, ấu tể nhân ngư này sẽ vô thức tìm kiếm cảm giác an toàn từ thanh niên, nó vui trong lòng thanh niên một lúc mới chậm rãi bình tĩnh lại.

“Hành động cố ý vứt bỏ của bên nguyên đã tạo thành hậu quả không thể cứu vãn, tôi cho rằng gia đình như vậy không có tư cách nuôi dưỡng ấu tể này nữa, trừ bỏ tổn thương, bọn họ căn bản không có chút trách nhiệm bảo dưỡng nào.” Tạ Loan quả thực có chút tức giận, thế nhưng anh cố khắc chế tâm tình, bình tĩnh nói.

Bị chỉ trích thẳng mặt, lại còn trong tình huống đối phương có chứng cứ rõ ràng, đám gia tộc Hoắc Dịch có cảm giác bị lộ da mặt ném xuống đất, khó chịu vô cùng.

Vốn quy trình tiếp theo là để song phương tiến hành tranh luận, thế nhưng hiện giờ thanh niên đưa ra chứng cứ rõ ràng như vậy, gia tộc Hoắc Dịch hoàn toàn không nói nên lời, hội đồng xét xử đã nhìn ra kết quả.

Sau khi hội đồng xét xử trải qua thảo luận, kết quả phán quyết sẽ do thẩm phán cùng chánh án bỏ phiếu.

Trong tay mỗi thành viên hội đồng xét xử đều có một lá phiếu, chánh án hai phiếu, bên được nhiều phiếu hơn sẽ thắng kiện.

Số phiếu sẽ trực tiếp hiển hiện trên màn hình giả lập, sau khi thành viên hội đồng xét xử bỏ phiếu, con số trên màn hình bắt đầu thay đổi.

1, 2, 3...

Con số trên màn hình chớp động rất nhanh, sau vài giây ngắn ngủi đã hiện ra kết quả cuối cùng.

13:0

Quả thực là một buổi xét xử nghiêng hẳn về một bên, chỉ là kết quả hoàn toàn đảo ngược với tưởng tượng của gia tộc Hoắc Dịch, bọn họ mới là bên thua kiện.

Chân chính nhìn thấy kết quả này, gân xanh trên bàn tay vẫn luôn nắm chặt đầu trượng của gia chủ Hoắc Dịch lộ rõ, trong lúc thất thần không kiểm soát, cây trượng đen rút xuống đất.

Kèm theo tiếng vang thanh thúy, cây trượng còn lăn vài vòng trên mặt đất, giống như tình trạng của gia tộc Hoắc Dịch lúc này.

Trải qua buổi xét xử, quyền nuôi dưỡng ấu tử thuộc về phân hội Vân Bảo, kết quả này làm Tạ Loan rất hài lòng.

Còn chuyện chủ mưu cùng đồng lõa cố ý vứt bỏ ấu tử sẽ bị xử phạt thế nào thì không nằm trong phạm vi quan tâm của Tạ Loan. Cũng không dừng lại lâu ở tỉnh cầu này, Tạ Loan trực tiếp ngồi tinh hạm trở về Á Tinh.

Mặc dù Tạ Loan không quan tâm, thế nhưng những cư mạng biết tin từ du tinh, tinh mạng cùng truyền thông thì lại rất chú ý.

Trên đời này không có bức tường nào không lọt gió, chuyện gia tộc Hoắc Dịch thua kiện cùng nguyên nhân cụ thể, trong mấy ngày Tạ Loan ngồi trên tinh hạm thương vụ, mọi chuyện đã bắt đầu truyền ra ngoài.

Đặc biệt là trên du tinh, thảo luận nhiều nhất chính là thành viên của chủng tộc nhân ngư.

Vô luận là share hay bình luận thì đều là những lời khiển trách, cố ý vứt bỏ ấu tử là hành vi cực kỳ tội tệ, đối phương lại còn là gia tộc lớn, hoàn toàn không có điểm nào có thể thông cảm.

Vốn gia tộc Hoắc Dịch đã sút đầu mẻ trán, gia chủ có nguy cơ phải vào ngục giam Tinh Minh ở vài năm, hiện giờ mọi chuyện còn bị truyền lên du tinh...

Danh tiếng gia tộc xuống dốc không phanh, dính phải chuyện xấu này, gia tộc Hoắc Dịch muốn trở mình là chuyện rất khó khăn.

Đừng nói trở mình, chỉ sợ khoảng thời gian này thành viên gia tộc đều phải tạm thời cụp đuôi cá.

.*.

46. Chương 45: Ngày Thứ Bốn Mười Lăm Làm Bảo Mẫu

Chờ Tạ Loan trở về phân hội Vân Bảo, chuyện án kiện của gia tộc Hoắc Dịch đã nháo loạn trên tinh mạng, dư luận hoàn toàn nghiêng về một bên.

Đào ra được tin tức cụ thể về vụ việc, phe đối lập với gia tộc Hoắc Dịch cũng rõ ràng hơn, căn cứ theo đầu mối, không ít người liên tưởng tới phân hội Vân Bảo cũng là nhân vật chính trong vụ kiện này.

‘Vì ấu tử mà đối đầu với một gia tộc lớn, phân hội này cũng không tầm thường.’

‘Phỏng chừng gia tộc Hoắc Dịch cũng không ngờ đối phương lại có thể mang ra cả nhân chứng cùng vật chứng, vì quá tự tin nên bị lật kèo, bất quá dù sao thì tôi cũng không đồng tình.’

‘Đổi lại là phân hội khác thì có lẽ không có được dũng khí như vậy đâu, mặc dù ấu tử không nhập học ở phân hội này nhưng tôi vẫn nhấn like ủng hộ, hi vọng sau này phân hội sẽ phát triển tốt hơn nữa.’

Dư luận nghiêng hẳn về một phía, cùng lúc với chỉ trích gia tộc Hoắc Dịch thì còn có một số người nói tốt cho phân hội Vân Bảo.

Biểu hiện trên du tinh rất rõ ràng, số lượng người chú ý tài khoản phân hội Vân Bảo trong mấy ngày nay đã tăng lên rất nhiều.

“Tài khoản phân hội chúng ta đã có mấy chục ngàn chú ý rồi.” Nhìn số lượng không ngừng gia tăng, Hạ Kỳ phụ trách quản lý tài khoản này hiển nhiên rất vui vẻ.

Nghĩ tới dân số tinh tế cùng số lượng người chú ý của những phân hội khác, con số này quả thực chẳng là gì, thế nhưng cũng có thể xem là thành quả tích lũy rất tốt.

Xét xử thắng kiện, phân hội bất ngờ có thêm chút danh tiếng, tâm tình của mọi người trong phân hội cũng thả lỏng.

Bất quá sau khi trở về phân hội Vân Bảo, trong lòng Tạ Loan vẫn luôn nghĩ về một chuyện khác, có liên quan với ấu tể nhân ngư.

Trong chủng tộc nhân ngư, sau khi ấu tể phá xác chào đời, gia trưởng sẽ dẫn ấu tể đi tiếp nhận hải thần chúc phúc, đó là truyền thống của chủng tộc nhân ngư.

Địa điểm nằm ở Hải Luân Mễ Đặc Tinh, là một thánh tuyến ở trước bức tượng hải thần trong trung tâm thành phố, trong thánh tuyến có một viên tinh thạch xanh đậm.

Đản sinh thạch, A Lai Khắc Hi Tư.

Nói là hải thần chúc phúc, thật ra gọi là đản sinh chúc phúc thì thích hợp hơn, mang ấu tể tới trước đản thạch tiếp nhận chúc phúc nhất định đều tràn đầy ước nguyện tốt đẹp.

Ấu tể nhân ngư của phân hội mình vốn là cô nhi từ trong bụng mẹ, sau khi sinh nó ra thì mẹ cũng mất, vì thế Tạ Loan nghĩ, ấu tể nhân ngư có lẽ vẫn chưa được nhận sự chúc phúc này.

Cha mẹ không có, mà gia tộc thì vứt bỏ ấu tể tới một tinh cầu xa xôi, vô luận là xét từ khía cạnh nào cũng làm Tạ Loan nhận định ra kết quả này.

Lúc biết cha mẹ ấu tể đều đã mất, Tạ Loan đã nảy sinh ý nghĩ này, càng cân nhắc thì nó lại càng cảm rõ sâu hơn vào lòng anh.

“Mặt mặt?” Phát hiện thanh niên thất thần, ấu tể nhân ngư bơi tới cạnh ao nhẹ nhàng nắm lấy ống quần thanh niên, thế nhưng cũng không nháo loạn, chỉ an tĩnh nắm quần gia trưởng của mình.

Nghe thấy âm thanh ấu tể, Tạ Loan hồi phục tinh thần, lúc này cậu cũng đã có quyết định.

Ấu tể nhân ngư này may mắn lắm mới sống sót, mặc dù thời gian đã có hơi muộn một chút nhưng Tạ Loan vẫn muốn nó có trải nghiệm giống như những ấu tể khác, có được chúc phúc.

Sau khi thương lượng với mọi người trong phân hội, được mọi người nhất trí đồng ý, Tạ Loan liền an bài hành trình.

Muốn tới Hải Luân Mễ Đặc Tinh, Tạ Loan chưa từng lo ngại việc gia tộc Hoắc Dịch ở ngay trên tinh cầu này.

Hiện giờ đối phương đã ở trên đỉnh sóng gió, bản thân đã đủ sức đầu mả trán, cộng thêm đó còn là thủ đô tinh của chủng tộc nhân ngư, đối phương lại càng không có khả năng dám gây sự.

Cần đi một chuyến xa nhà, Tạ Loan dành thời gian trấn an những bé ấu tể trong phân hội, bất quá lúc xuất phát, trong lòng Tạ Loan ôm tới hai ấu tể.

Một con đương nhiên là ấu tể nhân ngư, còn con khác chính là cục bông xù có hai chiếc sừng nhỏ trên đầu.

Nhìn trứng đản sinh thạch nổi danh kia, Tạ Loan muốn con nặc khắc tư này cũng được chúc phúc, anh hi vọng nó có thể triệt tiêu đi một ít ác ý.

Ngồi trên tinh hạm, lúc tới gần Hải Luân Mễ Đặc Tinh, xuyên qua cửa sổ mạn tàu, Tạ Loan ngắm nhìn hình dáng tinh cầu này.

Một viên tinh cầu xanh đen, ấn tượng đầu tiên của Tạ Loan chính là như vậy.

Trên tinh cầu này đại dương chiếm diện tích đại đa số, vì thế từ không trung nhìn lại sẽ có cảm tưởng như vậy.

“Già Nhĩ, cảm thấy không thoải mái phải nói cho ta biết ngay, biết chưa?” Ôm hai ấu tử từ trên tinh hạm xuống, Tạ Loan nâng tay xoa xoa tóc ấu tử nhân ngư, ôn hòa căn dặn.

Trong tinh hạm có cung cấp hoàn cảnh nghỉ ngơi cho ấu tử chủng tộc nhân ngư, Tạ Loan bắt đầu ghi nhớ thời gian ấu tử rời khỏi nước, điểm đến của bọn họ là một thành phố trên lục địa, tên là Tắc La.

Ngoan ngoãn gật đầu, ấu tử nhân ngư thực an tĩnh vui mừng trong lòng thanh niên, vây đuôi nhẹ nhàng đong đưa, đáng vẻ rất tín nhiệm gia trưởng của mình.

Trời vẫn chưa tối, Tạ Loan theo bản đồ từ cảng hàng không đi tới địa điểm định sẵn, bức tượng hải thần khổng lồ tọa lạc ở trung tâm thành phố Tắc La, hiện giờ chỉ cần ngẩng đầu là Tạ Loan có thể nhìn thấy.

Càng tiếp cận trung tâm thành phố, Tạ Loan càng cảm nhận được không khí ngày lễ, thế nhưng không quá hiểu biết về chủng tộc nhân ngư nên anh cũng không rõ mình trùng hợp gặp phải dịp lễ nào.

Mặc dù có chút tò mò nhưng trước khi trời tối hẳn, Tạ Loan vẫn ôm hai ấu tử đi tới chân bức tượng hải thần khổng lồ kia.

Hải thần mà chủng tộc nhân ngư thờ phụng là một nam nhân ngư có tướng mạo vô cùng lạnh lùng uy nghiêm, tay cầm quyền trượng, trên đầu đội vương miện tượng trưng cho quyền lực.

So với bức tượng, thánh tượng ở trước bức tượng trông có vẻ rất nhỏ bé.

Lúc Tạ Loan tới thì có bảy người đang ôm ấu tử xếp hàng chờ đợi.

Một nhân loại ôm một ấu tử nhân ngư cùng một ấu tử không rõ đáng vẻ đi tới nơi này, nhóm gia trưởng nhân ngư quả thực có cảm giác khá bất ngờ.

Cũng không phải không có gia trưởng chủng tộc khác mang ấu tử tới cầu phúc, thế nhưng gia đình tạo thành từ ba chủng tộc bất đồng thể này thì quả thực chưa từng thấy qua.

Lúc này đã chạng vạng tối, ánh sáng khá mờ nên ấn ký vàng nhạt trên trán ấu tử nhân ngư không dễ nhìn thấy, nếu thấy được ấn ký kia có lẽ những gia trưởng nhân ngư này sẽ nhận ra.

Chờ những ấu tử trước tiếp nhận chúc phúc xong, Tạ Loan ôm hai ấu tử nhà mình tiến tới.

Trong rãnh nước cắm một viên tinh thạch xanh đen, Tạ Loan dựa theo hành động của những gia trưởng trước đó hướng khối dẫn sinh thạch kia cầu phúc, sau đó dùng ngón tay chấm nước.

Nước trong thánh tượng là chất lỏng lạnh băng có màu như màu nước biển, đầu ngón tay chấm nước suốt, Tạ Loan điểm nhẹ ngón tay lên trán ấu tử nhân ngư trong lòng.

Trong chủng tộc nhân ngư, tiếp nhận hải thần chúc phúc là một truyền thống rất thần thánh.

“Mặt mặt~”

Được thanh niên điểm trán, ấu tử nhân ngư như lắc lư vây đuôi, bất quá Tạ Loan ôm rất vững, ấu tử cũng không lo ngã xuống.

Tương tự, Tạ Loan cũng dùng phương thức như vậy, nhẹ nhàng chấm nước trong thánh tượng điểm nhẹ lên ngực ấu tử nặc khắc tư lông xù trong lòng, phần lông tơ trắng bị điểm trúng bị nhuộm thành màu xanh nhạt.

Thấy vậy, Tạ Loan thấp giọng ho khan một tiếng, cục bông xù bị anh điểm trắng chỉ ô ô một tiếng, cái đuôi khẽ chạm nhẹ vào mu bàn tay anh.

Như vậy cả hai ấu tử đều nhận được dẫn sinh chúc phúc.

Sau khi giao điểm tín dụng, Tạ Loan dùng một lọ thủy tinh đã chuẩn bị sẵn chứa nước suốt, định mang về chấm cho những ấu tử trong phân hội.

Chờ hoàn thành xong chuyện này, sắc trời cũng tối sầm.

Vốn Tạ Loan định tìm một nơi ngủ lại, thế nhưng đi trên đường vài phút anh liền bị không khí náo nhiệt ở đây cảm nhiễm.

Hiện giờ Tạ Loan đang ở trung tâm thành phố, là nơi phồn hoa nhất trong vùng.

Không có ánh đèn, thế nhưng nguồn sáng trong đêm tối chính là đom đóm, những quả cầu ánh sáng lơ lửng trên bầu trời đêm tô điểm thành một bức tranh vô cùng xinh đẹp.

Đó là bố trí đặc biệt trong ngày lễ của thành Tắc La.

Nhìn ấu tể nhân ngư trong lòng có vẻ rất hứng thú với những chú đom đóm đang bay lượn, ánh mắt xanh thẳm cũng đảo theo chúng, Tạ Loan liền dừng lại, thuận tiện hỏi thăm một người đi đường xem là ngày lễ gì.

“Là lễ nại sắt lập tiết, hôm nay sẽ có rất nhiều tiết mục tỷ như ấu tể sẽ ca hát tặng cho gia trưởng, ngược lại cũng có, còn có bầu bạn đính ước này nọ... tóm lại chính là một ngày lễ dành để biểu đạt tình cảm của mình dành cho người quan trọng.” Nhân ngư trẻ tuổi được Tạ Loan hỏi thăm đưa ra định nghĩa.

Trực tiếp biểu lộ tình cảm của mình với người quan trọng, ngày lễ này rất thích hợp để làm chuyện đó.

“Anh đi tới trước khoảng hai trăm mét sẽ thấy Lai Lạc Trì, ở đó có một vũ đài công cộng, vài ấu tể gan dạ sẽ lên đó ca hát cho gia trưởng mình nghe, hiện giờ ở bên đó hẳn đã rất náo nhiệt.”

Có chút động tâm, Tạ Loan gật gật đầu với đối phương, sau đó ôm hai ấu tể tới nơi mà đối phương đã nói.

Ấu tể ca hát sao...

Cúi đầu nhìn tiểu nhân ngư trong lòng mình, thấy tầm mắt bé Tạ Loan liền mỉm cười híp mắt, sau đó theo thói quen đưa tay xoa xoa mái tóc vàng nhạt của ấu tể.

Ấu tể nhân ngư này đã có thể nói chuyện, tin tưởng rất nhanh nữa thôi nó sẽ học được cách ca hát.

47. Chương 46: Ngày Thứ Bốn Mươi Sáu Làm Bảo Mẫu

Theo sự chỉ dẫn của cư dân bản địa đi tới trước một đoạn, sau khi đi qua một con hẻm lớn, Tạ Loan thuận lợi nhìn thấy Lai Lạc Trì mà đối phương đã nói.

Còn chưa tới gần, Tạ Loan đã thấy từng vòng người vây xung quanh vũ đài. Nhìn một vòng thì cơ bản đều là nhân ngư thành niên, trong lòng cũng đang ôm ấu tể, cũng có không ít du khách tới du ngoạn để hưởng thụ không khí lễ hội.

Quả thực giống như người nọ vừa nói, nơi này rất náo nhiệt.

Thành phố vừa mới vào đêm cũng là thời gian các hoạt động trong dịp lễ hội chuẩn bị diễn ra, lần này Tạ Loan đến có thể nói là rất đúng dịp, vừa vặn gặp được.

Lai Lạc Trì là một phiến thủy vực nhân tạo, khắp không gian rộng lớn này được phong cảnh mô phỏng bao trùm, đối với chuyện này Tạ Loan cũng không quá xa lạ, sân sau của phân hội cũng là đại dương mô phỏng.

Diện tích ở nơi này lớn hơn đại dương mô phỏng trong phân hội rất nhiều, có thể thấy kinh phí xây dựng rất lớn.

Ban đêm mặt biển có màu sậm tĩnh lặng, đại dương sâu thẳm mịt mờ nhưng bởi vì có rất nhiều đom đóm phân tán bay lượn trên mặt biển nên bầu không khí nhất thời trở nên nhu hòa hơn.

Ở nơi tầm mắt có thể chạm tới, những người đứng trên bờ có thể nhìn thấy một tảng đá ngầm, đó cũng là nơi có nhiều đom đóm tụ tập nhất.

Tầng đá ngầm cách bờ cũng không quá xa, vì thế mọi người có thể rõ ràng quan sát hoàn cảnh ở đó.

Thật vất vả tìm được một vị trí quan sát thích hợp, Tạ Loan vừa mới đứng vững đã nghe thấy xung quanh vang lên một trận tiếng vỗ tay.

Theo tầm mắt của mọi người nhìn qua, Tạ Loan nhìn thấy một tiểu nhân ngư ngồi trên mỏm đá ngầm kia.

Đó là con ấu tể đầu tiên muốn hát, có thể xem là mở màn, vì thế tiếng vỗ tay của mọi người cũng đặc biệt sôi nổi.

Đối với ấu tể nhân ngư trong lòng Tạ Loan, đây là lần đầu tiên nó nhìn thấy nhiều đồng tộc xuất hiện ở bên cạnh như vậy, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy ấu tể đồng tộc.

Bên cạnh ấu tể đồng tộc có hai gia trưởng, phát hiện điểm này, ấu tể nhân ngư trong lòng thanh niên khẽ giật giật vây đuôi, sau đó cũng cùng ngực thanh niên một chút.

“Hử?” Tạ Loan cúi đầu, ôm ấp tể nhân ngư nhẹ nhàng phát ra một âm thanh nghi vấn.

Thế nhưng ấu tể tựa hồ chỉ muốn củng cố anh vậy thôi chứ không có ý gì khác, nghe thấy âm thanh Tạ Loan, bé cũng chỉ tiếp tục củng cố thêm vài cái mà thôi.

“Ngoan.” Tạ Loan ôn nhu đáp lại hành động ý lại của ấu tể.

Dỗ dành ấu tể xong, Tạ Loan ngẩng đầu, anh mơ hồ nghe thấy tiếng ca từ bên mỏm đá ngầm truyền tới.

Dưới sự phụ trợ của tiếng sóng xô vào bờ, mới đầu âm thanh nghe không quá rõ ràng, qua một lúc thì chậm rãi rõ ràng hơn.

Có lẽ là lúc đầu chưa chuẩn bị xong hoặc có chút mất bình tĩnh, tiểu nhân ngư lúc này không phát hết âm thanh, đến lúc này trấn định lại, tiếng hát liền rành mạch truyền tới tai mọi người đứng trên bờ.

Tiếng ca của ấu tể khó tránh có chút non nớt, bất quá chủng tộc nhân ngư trời sinh có năng lực khống chế âm thanh, cho dù chỉ là ấu tể thì tiếng hát cũng có lực khuếch đại nhất định, có thể hấp dẫn sự chú ý của người nghe.

Tiếng ca của nhân ngư căn bản không có ý nghĩa thực tế, bởi vì những lời ca kia không thuộc về bất kì loại ngôn ngữ nào trong tinh tế, chẳng qua chỉ là những tiết đơn thuần mà thôi.

Tình cảm trong tiếng ca cũng không thể dùng ngôn ngữ biểu đạt, vì thế tiếng ca của nhân ngư có thể vượt qua rào cản ngôn ngữ, làm tất cả người nghe... vô luận là chủng tộc nào cũng cảm nhận được tình cảm truyền đạt trong tiếng ca.

Bài hát này là ấu tể dành tặng cho gia trưởng, trong suốt quá trình, tiểu nhân ngư vẫn luôn nhìn về một hướng ở phía bờ.

Tạ Loan nghĩ, có lẽ nó đang nhìn gia trưởng của mình đi.

Không hiểu lắm về âm nhạc, Tạ Loan chỉ có thể cảm thụ được dễ nghe hay khó nghe, anh nghe ra được, tiếng hát của bé nhân ngư này rất dễ nghe.

Đặc biệt là đối với một ấu tể thì lại càng đáng khen ngợi hơn.

Tiểu nhân ngư ngồi trên mỏm đá hát một lúc, cũng không lâu lắm, mọi người nghe thấy một tiếng ca khác.

Tiếng ca này rõ ràng là thuộc về nhân ngư trưởng thành, đồng thời cũng là đáp lại ấu tể, hai tiếng ca hòa hợp với nhau, không hề có chút xung đột.

Mà từ tiếng ca, những người nghe trên bờ biển có thể nhìn thấy một nhân ngư trưởng thành đang bơi tới bên cạnh mỏm đá ngầm.

Nhân ngư trưởng thành kia không chút nghi ngờ chính là gia trưởng của bé ấu tể đang ca.

Ấu tể ca hát trên vũ đài đối với gia trưởng chính là chuyện rất đáng kiêu ngạo cùng cao hứng, càng miễn bàn tới chuyện bài hát đó còn dành riêng cho bọn họ.

Hôm nay lại còn là lễ nại sắt lập, gia trưởng yêu thương ấu tử nhất định sẽ đáp lại tiếng ca của ấu tử, giống như mọi người đã thấy vậy.

Tiếp theo đó, một gia trưởng khác của ấu tử cũng nói tiếp đáp lại tiếng ca của bé.

Chờ tiếng ca của cả gia đình dừng lại, một vị gia trưởng mới ôm lấy ấu tử, song song bơi trở về bờ.

Biểu tình của hai vị gia trưởng rõ ràng rất kiêu ngạo, tiểu nhân ngư được gia trưởng ôm cũng rất cao hứng.

Nhìn hình ảnh này mọi người xung quanh không khỏi bị cảm nhiễm, cho dù không mỉm cười thì biểu tình cũng không khỏi có chút nhu hòa.

Lần trước không kịp, lần này Tạ Loan cũng cùng mọi người vỗ tay, nhìn ấu tử nọ cũng khê đập đập vây đuôi như tiểu nhân ngư trong lòng mình thường làm, Tạ Loan liền mỉm cười híp mắt.

Bởi vì hai ấu tử ngoan ngoãn nằm trong lòng không hề lộn xộn nên Tạ Loan không phát hiện lúc anh vỗ tay, ấu tử nhân ngư có ngẩng đầu nhìn mình một chút, sau đó chuyển ánh mắt về phía ấu tử đồng tộc vừa hát xong, con người xanh thẫm chăm chú nhìn đối phương.

Tiếp đó lần lượt có vài ấu tử nhân ngư bơi tới mỏm đá ngầm kia ca hát, Tạ Loan cũng nhiều lần tham gia vỗ tay, đến khi ấu tử thứ ba từ trên mỏm đá nhảy xuống, Tạ Loan cảm giác tiểu nhân ngư trong lòng mình đột nhiên vụn vẹo người.

Lực chú ý lập tức quay lại trên người ấu tử trong lòng, Tạ Loan cúi đầu thì thấy ấu tử đang ôm trong lòng làm ra hành động khá ngoài ý muốn.

“Mặt mặt...” Giơ ngón tay chỉ mỏm đá ngầm ở ngoài biển, ấu tử nhân ngư phát ra hai âm đơn với thanh niên.

Nhìn theo hướng chỉ của ấu tử, Tạ Loan có chút sửng sốt, ngay sau đó có chút do dự hỏi: “Già Nhĩ muốn qua đó à?”

Ấu tử nhân ngư của phân hội mình chưa từng ca hát, Tạ Loan cảm thấy bé vẫn chưa học được, dù sao thì bé cũng chỉ mới hồi phục âm thanh không lâu mà thôi.

Với lại hiện giờ ấu tử cũng không nói được nhiều, thuần thực nhất chính là từ mặt mặt mà thôi, những từ khác thì vẫn đang trong quá trình học tập.

Mặc dù có chút do dự nhưng nghe thấy âm thanh khe khẽ của ấu tử trong lòng, Tạ Loan lập tức làm ra quyết định.

Để ấu tử xuống nước, Tạ Loan nhìn tiểu nhân ngư một đường bơi đến mỏm đá ngầm có rất nhiều đom đóm bên kia, sau đó cũng giống như những ấu tử trước đó ngồi lên mỏm đá.

Ấn ký vàng nhạt trên trán bị bóng đêm che phủ, bắt qua dưới ánh sáng từ những chú đom đóm xung quanh, những người trên bờ mơ hồ có thể nhìn thấy bé có một chiếc đuôi cá màu băng lam.

“Tôi cảm thấy ấu tử ca thứ hai tương đối khá, sau này có lẽ có thể tiến vào học viện quân sự.” Một nam nhân trẻ tuổi nói với đồng bạn bên cạnh, người nọ cũng gật đầu đồng ý.

Vô luận là âm sắc hay năng lực điều khiển âm thanh, ấu tử ca thứ hai có vẻ là ấu tử làm tốt nhất, quan trọng nhất chính là ưu thế sức mạnh.

Tiếng ca của chủng tộc nhân ngư có sức mạnh, vô luận có kích phát dị năng hay không, tiếng ca có thể lộ ra năng lực của một con nhân ngư.

Mặc dù chỉ là đồng tộc nhưng đại đa số người nghe cũng dễ dàng nhận ra điểm khác biệt trong tiếng ca của các ấu tử.

Đang thảo luận thì lại có một ấu tử ngồi lên mỏm đá, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Ấu tử có dũng khí hát tặng cho gia trưởng nhà mình trước mặt nhiều người như vậy rất đáng khen ngợi, tin tưởng gia trưởng của các bé khẳng định rất cảm động.

Ngồi trên mỏm đá, ánh mắt xanh thẳm của ấu tử nhìn chăm chăm thanh niên nhân loại trên bờ, sau đó lần đầu tiên cất tiếng ca.

“Ar ‘nas ena...”

Ngay từ âm tiết đầu tiên đã rất rõ ràng, hoàn toàn không có chút khiếp đảm hay yếu ớt, tiếng ca của bé được ánh huỳnh quang tô điểm khuếch đại trong đại dương yên tĩnh, ngay từ câu đầu tiên đã làm nhóm người nghe trên bờ chấn động.

Tuy âm thanh vẫn rất non nớt, thế nhưng tiếng ca của ấu tử nhân ngư này không thể nghi ngờ là cực kỳ dễ nghe, âm sắc thánh khiết tới mức nên dùng từ thanh lệ để hình dung.

Ấu tử này khẳng định rất yêu thích gia trưởng của mình.

Mỗi người đang nghe đều có ý nghĩ như vậy, bởi vì tình cảm được biểu đạt trong tiếng ca sẽ không gạt người, nhất là trong chủng tộc nhân ngư.

Có âm thanh như vậy, sau khi trưởng thành tiếng ca của ấu tử này có lẽ rất dễ dàng làm người ta chìm đắm, thế nhưng điều làm mọi người sửng sốt không phải âm sắc mà là sức mạnh mà bọn họ cảm nhận được từ tiếng ca kia.

Chỉ có đồng tộc hoặc những người nắm giữ dị năng mới cảm nhận được, sức mạnh trong tiếng ca của ấu tử nhân ngư này cao hơn hẳn những ấu tử khác, ít nhất cũng là gấp đôi.

Đó là dạng khái niệm gì?

Ít nhất thì trong nhận thức của những người đang có mặt ở đây thì chưa từng thấy qua tiền lệ.

48. Chương 47: Ngày Thứ Bốn Mười Bảy Làm Bảo Mẫu

Mặc dù chỉ là tiếng ca của ấu tử nhưng những người nghe trên bờ vô thức dùng thái độ nghiêm túc lắng nghe, thậm chí còn nghe rất nhập tâm.

Lúc nghe câu đầu tiên, rất nhiều nhân ngư trưởng này có suy nghĩ sau này trưởng thành tiếng ca của ấu tử này nhất định sẽ làm người ta chìm đắm, nghe tiếp thì bọn họ cảm thấy hiện giờ nó đã có năng lực như vậy rồi.

Trước không đề cập tới sức mạnh từ trong tiếng ca chứng minh thiên phú cực cao, tiếng ca của ấu tử nhân ngư này quả thực rất êm tai, âm sắc trong veo đến mức có chút phạm quy.

Nhắc tới thì... gia trưởng của ấu tử này đâu?

Sau khi lấy lại tinh thần, người nghe bên bờ biển bắt đầu nghiêng đầu tìm kiếm, thế nhưng bọn họ không nhìn thấy có nhân ngư trưởng thành nào nhảy xuống nước.

Trước đó mỗi ấu tử ca hát, gia trưởng đều dùng tiếng ca của mình đáp lại.

Mặc dù không có quy định nói gia trưởng nhất định phải làm chuyện này, thế nhưng trong quan niệm bình thường của chủng tộc nhân ngư, gia trưởng yêu thương ấu tử nhất định sẽ đáp lại.

Ấu tử cố lấy dũng khí hát trước mặt nhiều người như vậy, nếu gia trưởng nghe thấy tiếng ca kia mà không đáp lại thì đúng là hết chỗ nói.

Cộng thêm ấu tử này hát dễ nghe như vậy, ngay cả bọn họ cũng nghe ra được tiểu nhân ngư này rất thích gia trưởng của mình, nếu gia trưởng không đáp lại thì ấu tử cũng sẽ rất thất vọng a...

Có thể xem là vị gia trưởng đang bị mọi người trách móc, Tạ Loan kỳ thực từ nãy đến giờ vẫn luôn tìm kiếm phương pháp để tới mỏm đá kia, phản ứng đầu tiên là... trực tiếp bơi qua đó.

Thế nhưng có một vị nhân ngư trưởng thành nhìn thấy hành động định nhảy xuống nước của Tạ Loan thì cản lại, kéo anh qua hỏi thăm tình huống, sau khi biết chuyện thì bảo anh đứng yên chờ một chút.

Tạ Loan chờ một hồi, có thể nhìn thấy tiểu nhân ngư đang hát trên mỏm đá vẫn luôn nhìn mình, chờ đợi có chút gấp gáp, lúc này trước mặt Tạ Loan xuất hiện một con đường có thể đi tới mỏm đá bên kia.

Đó là một chức năng được bố trí trong hoàn cảnh mô phỏng, lúc cần, nhân viên quản lý có thể thông qua đài điều khiển điều chỉnh.

Nhìn lối đi xuất hiện trên mặt biển, những người nghe trên bờ đều có chút nghi hoặc, nhất là khi nhìn thấy một thanh niên nhân loại tóc đen bước nhanh trên lối đi dành cho nhân viên, có chút khó hiểu.

Không phải lúc này nên là gia trưởng bơi tới ôm ấu tể sao, sao lại là một nhân loại chạy tới?

Bất quá ấu tể nhân ngư quả thực đang nhìn thanh niên nhân loại kia, điều này làm đám người dần dần phản ứng lại.

Mỏm đá ngầm kia là nhân tạo, diện tích cũng khá lớn, sau khi đi nhanh qua lối đi, Tạ Loan thuận lợi đặt chân lên mỏm đá.

Mỏm đá này cũng không bằng phẳng, Tạ Loan cẩn thận không để mình phát sinh thảm án trượt chân té nhào xuống biển, đi đến gần ấu tể nhân ngư đang ca hát, cúi người bé bé lên.

Để thanh niên có thể dễ dàng hoạt động hơn, ấu tể nặc khế tư vốn vùi mình trong lòng thanh niên chủ động trèo lên vai đối phương.

“Nor ‘sifa utha...”

Được thanh niên ôm vào lòng, ấu tể nhân ngư vẫn không dừng lại, thế nhưng lúc được ôm, phần vây đuôi của ấu tể bắt đầu đóng đũa theo quy luật, nhẹ nhàng vỗ lên người thanh niên.

Bị ấu tể dùng con ngươi xanh thăm nhìn chăm chú, Tạ Loan nường theo tiếng ca của ấu tể bắt đầu thử ngâm nga đáp lại.

Chủng tộc nhân ngư có thiên phú về phương diện ca hát, vì thế gia trưởng nhân ngư trưởng thành có thể dễ dàng hòa hợp với tiếng ca của ấu tể.

Tạ Loan không có thiên phú chủng tộc, thế nhưng anh muốn đáp lại ấu tể, vì thế chỉ có thể cố gắng mò mẫm.

Không có lời ca, cũng không có âm tiết, Tạ Loan vì đáp lại tiếng ca của ấu tể mà ngâm nga thành nhịp điệu.

Mặc dù chỉ là nhân loại nhưng âm thanh của thanh niên cũng rất dễ nghe.

Nghe thanh niên ngâm nga nhịp điệu, ấu tể nhân ngư trong lòng thanh niên rõ ràng lại càng cao hứng hơn vui vẻ hơn, vô luận là từ tiếng ca hay ngôn ngữ thân thể đều lộ rõ điểm này.

Bởi vì đặc tính chủng tộc, chủng tộc nhân ngư nhạy cảm trong việc cảm nhận tinh thần lực hơn các chủng tộc khác rất nhiều, cho dù không hiểu dị năng cũng có thể phát hiện.

Mà vào giờ phút này, đại đa số những người đang nghe bên bờ biển đều nhất trí mình cảm nhận được một luồng tinh thần lực mạnh mẽ.

Luồng tinh thần lực này phát ra từ thanh niên nhân loại đang ngâm nga, sức mạnh trong tiếng ca của ấu tể tựa hồ được tinh thần lực tăng trưởng, chậm chậm tăng trưởng lên.

Bị luồng tinh thần lực mạnh mẽ kia chấn động tới sửng sốt, nhóm nhân ngư có mặt ở đây đều có cảm giác thực khó tưởng tượng...

Tinh thần lực cấp bậc này ở trong chủng tộc bọn họ đã có thể xem là rất xuất sắc.

Sự chú ý đặt hết trên người tiểu nhân ngư đang hát cho mình nghe, Tạ Loan cũng không rảnh chú ý tới phản ứng kinh ngạc của mọi người.

Sự thực, tinh thần lực Tạ Loan phát ra đã là kết quả sau khi tận lực thu liễm.

Kể từ khi biết tinh thần lực của mình nằm trong phạm vi cao cấp, Tạ Loan liền bắt đầu học tập cách khống chế năng lực này.

Có thể nghe ra sau một phen cố gắng, nhịp điệu ngâm nga của thanh niên đã dần dần hòa hợp với tiếng ca của ấu tể.

Mặc dù không biết vì sao gia trưởng của ấu tể nhân ngư này lại là nhân loại, thế nhưng từ sự cố gắng đáp lại của thanh niên, ít nhất mọi người cũng biết được, thanh niên nhân loại này cũng giống như những gia trưởng nhân ngư khác, rất yêu thương ấu tể.

Những người nghe trên bờ biển đều cho rằng tiếng ca của ấu tể nhân ngư có chiếc đuôi bằng lam này là tiếng ca dễ nghe nhất đêm nay, vì thế lúc tiếng ca dừng lại, mọi người đều không hẹn mà cũng vỗ tay nhiệt tình.

Tiếng ca thanh lệ của bé tuyệt đối rất xứng đáng nhận được nhiều tiếng vỗ tay như vậy.

“Mặt mặt, mặt mặt~”

Sau khi ngừng ca, ấu tể người cá vui trong lòng thanh niên lập tức kêu hai tiếng, vẫy đuôi nhúc nhích, ánh mắt xanh thăm chăm chú nhìn thanh niên lộ rõ mong đợi.

Nên đáp lại sự mong đợi của bé thế nào?

Tạ Loan xoa xoa tóc ấu tể, sau đó dùng tư thế có chút mất tự nhiên vỗ tay, đồng thời híp mắt nói: “Già Nhĩ hát rất dễ nghe.”

Tạ Loan vừa dứt lời liền không kịp đề phòng bị ấu tể nhân ngư ở trong lòng tiến tới bên má trái cọ cọ một chút, cọ xong bé còn cụng cụng ngực anh.

Nếu hiện giờ có người nhìn ánh mắt ấu tể nhân ngư này nhất định sẽ phát hiện, ánh mắt xanh thăm của bé sáng ngời hết như sao trời.

Tiếng vỗ tay của người nghe trên bờ biển, ấu tể nhân ngư kỳ thực không quá để tâm, nó muốn nghe nhất chính là tiếng vỗ tay của thanh niên.

Vừa nãy bên má trái có cảm giác non non mịn mịn, Tạ Loan cúi đầu nhìn gò má ấu tể.

Không thể không thừa nhận, làn da tiểu bảo bảo đặc biệt non mịn, cứ hết như một khối đậu hủ vậy.

Trong tiếng vỗ tay của mọi người, Tạ Loan ôm ấu tể một lần nữa theo con đường kia, trở lại bờ.

“Mặt mặt~”

Tựa hồ là đặc biệt cao hứng, ấu tể được ôm trong lòng thanh niên thường xuyên phát ra hai âm tiết này.

Cũng không phải muốn thanh niên làm gì, tiểu nhân ngư chỉ đơn thuần muốn gọi gia trưởng vậy thôi.

“Ừm, Già Nhĩ ngoan.” Dĩ nhiên hiểu được tâm tư ấu tể, Tạ Loan kiên nhẫn đáp lại, hoàn toàn không có chút chán ghét.

Ấu tể hát tặng mình, nếu hỏi Tạ Loan có cảm động hay không, câu trả lời không thể nghi ngờ là có.

Đó là lần đầu tiên ấu tể nhân ngư này hát, đó là một chuyện rất có ý nghĩa kỷ niệm.

Chuyện duy nhất Tạ Loan tiếc nuối lúc này là không thể ghi âm lại tiếng ca của ấu tể khi này.

Thấy thanh niên sau khi ôm ấu tể trở về bờ cũng chưa vội vàng rời đi, mọi người đều dùng ánh mắt tò mò nhìn qua.

Cho đến khi nhìn thấy ấu tể tiếp theo bơi đến gần mỏm đá, người nghe trên bờ biển vì tôn trọng mỗi ấu tể nên mới dời tầm mắt đi.

Cục bông xù trên vai được Tạ Loan ôm vào lòng, lại đứng nghe thêm một chút, sau khi nghe thêm hai tiểu nhân ngư ca hát thì Tạ Loan cảm thấy mình nên tìm nơi ngủ lại.

Nhìn ấu tể nhân ngư trong lòng cũng có chút buồn ngủ, Tạ Loan theo trực giác đi thẳng tới trước.

Dù sao Tắc La thành cũng là khu vực trung tâm, khách sạn dừng chân hiển nhiên có mặt ở khắp nơi.

Trên đường tìm kiếm khách sạn nghỉ lại, Tạ Loan lại đụng trúng một địa điểm hoạt động có rất đông người tụ tập.

Những người này phần lớn đều là các cặp tình lữ, điều này làm Tạ Loan có cảm giác mình có chút lạc loài.

Hoàn toàn không muốn góp phần nào nhiệt ở nơi này, Tạ Loan chỉ ôm tâm tình tò mò xem qua một chút, này có lẽ là hoạt động tình lữ đính ước mà cư dân bản địa đã nói trước đó.

Vào dịp lễ nại sắt lập, các cặp tình lữ có thể nắm tay nhau cùng nguyện ước trước Nguyệt Lượng Trì, căn cứ theo truyền thuyết của chủng tộc nhân ngư, làm vậy thì hai người yêu nhau sẽ được hải thần chúc phúc cùng phù hộ.

“Năm nay cũng không biết ai sẽ tìm được viên nguyệt trường thạch kia.” Nhân ngư trưởng thành có chút xúc động nói, trong giọng điệu còn pha lẫn chút mong đợi.

Nguyệt trường thạch là một viên đá quý xinh đẹp đặc biệt chỉ có ở Hải Luân Mễ Đặc Tinh, loại đá quý này có sức mạnh rất thần kỳ, nghe nói nếu tặng nguyệt trường thạch cho người yêu làm tín vật đính ước thì có tỷ lệ phát sinh chuyện thần kỳ rất lớn.

Còn về chuyện chuyện thần kỳ kia là gì thì không có người nào nói rõ, thế nhưng quả thực có người khẳng định sẽ có chuyện thần kỳ phát sinh.

Hàng năm vào dịp lễ nại sắt lập, vì phối hợp với ngày lễ cộng thêm tăng thêm phần thú vị, nhân viên bên phía chính phủ sẽ giấu một viên nguyệt trường thạch trong khu vực Nguyệt Lượng Trì để các cặp tình lữ cảm thấy hứng thú có thể tiến hành hoạt động tầm bảo.

Sau khi tò mò hỏi thăm hoạt động một chút thì Tạ Loan tiếp tục tìm kiếm khách sạn nghỉ ngơi.

Ôm tiểu nhân ngư đặt vào bể nước nhỏ đặc biệt thiết kế cho ấu tể nhân ngư ở trong phòng, lại đặt ấu tể lông xù có hai chiếc sừng nhỏ lên giường, Tạ Loan tiến vào phòng tắm.

Tắm xong thì ngủ, ý tưởng của Tạ Loan rất đơn giản.

Thay quần áo ngủ, Tạ Loan vừa từ phòng tắm đi ra liền nhìn quanh phòng một chút, ấu tể nhân ngư ngoan ngoãn nằm trong ao nước, thế nhưng cục bông xù trên giường thì không thấy tăm hơi đâu cả.

Quét mắt nhìn một vòng trong phòng, xác định quả thực không có, lúc Tạ Loan bắt đầu có chút sốt ruột thì cửa phòng vang lên âm thanh bị mở ra.

Từ khe hở không lớn không nhỏ đó, một ấu tể tròn vo khoác áo trùm đầu màu đen lon ton chui vào.

Cũng không biết là vừa đi đâu, trên chiếc áo trùm của ấu tể mơ hồ có thể nhìn thấy một chút bụi bặm.

Tạ Loan cúi người ôm ấu tể nặc khắc tư đặt lên chân mình, dùng ngón tay nhẹ nhàng phủi đi bụi bặm trên vành nón, sau đó kéo chiếc nón ra sau.

Sau khi chiếc nón bị kéo ra sau, hai chiếc sừng nhỏ trên đầu ấu tể nặc khắc tư lập tức lộ ra, lỗ tai nhỏ ở bên cạnh cũng khẽ giật giật.

Đột nhiên ấu tể nhích tới gần hơn, chờ đến khi nó ngẩng đầu lên thì Tạ Loan có chút sững sốt.

“Ư ô.”

Ngậm một viên đá hình bầu dục phát ra ánh sáng nhàn nhạt như ánh trăng, ấu tể nặc khắc tư ngẩng đầu chăm chú nhìn thanh niên nhân loại trước mắt, nó khẽ phát ra âm thanh.

49. Chương 48: Ngày Thứ Bốn Mười Tám Làm Bảo Mẫu

Ánh sáng nhu hòa như ánh trăng, viên đá bầu dục xinh đẹp này hoàn toàn không thẹn với cái tên của mình.

Mà lúc này nó đang được một ấu tể lông xù tròn vo ngậm trong miệng, đầu ấu tể hơi ngẩng lên đưa tới gần thanh niên, rõ ràng ấu tể nặc khắc tư này muốn tặng nó cho thanh niên.

“Ừ ô.”

Nhích tới gần ngực thanh niên, bất quá bởi vì đang ngậm viên đá nên ấu tể nặc khắc tư không cụng ngực thanh niên, chỉ lần thứ hai phát ra âm thanh trầm thấp.

Bị con người xanh nhạt nhìn chăm chú, Tạ Loan nhìn ấu tể đang cố gắng ngẩng cao đầu, tức hồ muốn viên đá lộ rõ trước mắt anh hơn, tâm Tạ Loan không khỏi có chút mềm nhũn.

Tạ Loan ôm ấu tể tới gần ngực mình hơn một chút, sau đó cởi nút thắt áo trùm.

Đang ở trong phòng khách sạn, tạm thời không lo bị người khác nhìn thấy.

Không có chiếc áo che phủ, dáng vẻ lông xù của ấu tể hoàn toàn phơi bày trước mắt Tạ Loan.

Tạ Loan giơ tay xoa sống lưng ấu tể, sờ hai cái thì chuyển tay tới trước mặt ấu tể.

Tạ Loan vừa mới đưa tay tới, ấu tể nặc khắc tư liền cúi đầu thả viên đá đang ngậm trong miệng vào tay anh.

Nhất thời cảm nhận được cảm xúc lạnh lạnh của viên đá, thế nhưng không bao lâu sau, Tạ Loan cảm thấy viên đá bầu dục tựa hồ biến đổi, nhiệt độ trở nên khá tiếp cận với thân nhiệt của mình, mơ hồ tỏa ra quang mang ấm áp.

Đây là đá gì? Nhìn viên đá trong tay, trong lòng Tạ Loan nảy lên một đáp án mơ hồ.

Từ nhiều khía cạnh thì viên đá này rất phù hợp với một viên đá mà anh đã được nghe miêu tả cách đây không lâu.

Chính vì quá phù hợp nên Tạ Loan mới có cảm giác vi diệu.

Đây không phải ấu tể, con nặc khắc tư này đã trưởng thành rồi...

Nghĩ đến những vệt bụi bẩn dính trên vành nón, lại nghĩ đến hoạt động tầm bảo mà mọi người trên đường đã nói, Tạ Loan dễ dàng đoán được vừa nãy con nặc khắc tư ở hình thái ấu tể này nhất định đã chạy tới khu vực Nguyệt Lượng Trì tìm kiếm viên đá trên tay anh.

Cũng trong quá trình đó, bụi đất mới bị cọ dính lên vành nón.

Thưởng thức viên đá bầu dục trong tay, xúc cảm ấm áp truyền tới lòng bàn tay, Tạ Loan đối mặt với ánh mắt xanh nhạt đang nhìn mình chăm chú.

“Nguyệt trường thạch...?” Mặc dù đã xác định cơ bản nhưng Tạ Loan vẫn hỏi.

“Ừ ô.” Chóp đuôi lông xù hơi nhếch lên một chút, ấu tể nặc khắc tư tiến tới cụng cụng ngực thanh niên, phát ra tiếng kêu trầm thấp đáp lại.

“Sao lại muốn tặng cho anh?” Mặc dù có cảm giác vi diệu nhưng Tạ Loan có chút thiếu hụt về dây thần kinh tình cảm, anh không hiểu được.

Nguyệt trường thạch ở trong chủng tộc nhân ngư chính là tín vật đính ước, đặt biệt là lễ nãi sắt lập thì lại càng có ý nghĩa hơn.

Theo lý thuyết thì không nên tặng bậy, thế nhưng nhìn dáng vẻ ngậm viên đá muốn tặng cho mình, Tạ Loan dễ dàng cảm nhận được tâm ý của đối phương, vì thế anh mới đưa tay nhận lấy.

Vấn đề này không thể dùng tiếng kêu giải đáp, vốn đang dùng chiếc sừng nhỏ trên đầu cọ thanh niên, ấu tể nặc khắc tư hơi lùi ra một chút.

Không phải chỉ vì vấn đề này cần dùng ngôn ngữ giải đáp, mà vì nó rất quan trọng, cần phải chính miệng nói ra.

Cục bông xù trong lòng đột nhiên biến mất, Tạ Loan còn chưa kịp phản ứng thì một giây sau, anh cảm giác môi mình chạm vào một thứ gì đó lạnh lạnh.

Hết như bị một liếc lông chim mềm mại nhẹ nhàng quét một cái, còn chưa kịp nghĩ ngợi, Tạ Loan đã nghe thấy một âm thanh trầm thấp chậm rãi vang lên bên tai.

“Thích.”

Gương mặt làm người ta có cảm giác lãnh đạm hơi cúi xuống, lúc nói ra từ này, cái đuôi màu bạc sau lưng con nặc khắc tư cũng trở về trạng thái an tĩnh rũ xuống, trong chùng tộc nặc khắc tư, đó là biểu hiện thái độ nghiêm túc.

Tạ Loan đương nhiên sững sốt, nhất thời ý thức được cảm giác êm ái trên môi vừa nãy là cái gì, anh có chút ghen lời.

Chờ một hồi đầu óc Tạ Loan mới khôi phục vận hành, giơ tay xoa mái tóc bạch kim của nặc khắc tư.

Này hẳn là tình tiết chim non nhận mẹ, Tạ Loan nghĩ.

Bởi vì lúc nặc khắc tư vừa phá xác, người đầu tiên nhìn thấy chính là anh, hơn nữa trừ bỏ anh thì nó cũng rất ít khi cảm nhận được thiện ý từ những người khác nên mới nói thích anh như vậy.

Thích hiển nhiên không phải giả, thế nhưng theo ý Tạ Loan, tình cảm này không phải là loại tình cảm tình lữ.

Chờ sau này, ngoại trừ anh nhất định còn có người khác dùng thiện ý đối đãi với nó, đến khi đó con nặc khắc tư này sẽ tìm được người mình chân chính yêu thích.

Dùng lý do này thuyết phục mình, Tạ Loan đè nén cảm xúc kỳ quái trên môi.

Nói thật, anh chưa từng bị ai hôn môi, chuyện này Tạ Loan cần chút thời gian để tiêu hóa.

Được thanh niên xoa tóc, Ya Yi thuận theo cúi thấp đầu, mắt híp lại.

Thanh niên trước mắt thực sự quá mỹ hảo, bị độ ẩm áp từ đối phương hấp dẫn, ngay từ lúc ban đầu con nặc khắc tư này đã không thể dời tầm mắt.

Trong bóng tối thì ánh sáng sẽ càng chói mắt hơn, đó là đạo lý vô cùng hiển nhiên.

Cuối cùng Tạ Loan vẫn nhận lấy viên đá kia, cất giữ cẩn thận, sau khi kết thúc chuyện này, Tạ Loan nghĩ đêm nay cứ vậy trôi qua.

Ao nước nhỏ trong phòng ở ngay cạnh giường, Tạ Loan vốn định ngâm nga một khúc hát ru ru ấu tể nhân ngư ngủ trước, thế nhưng phản ứng của ấu tể không như cậu dự đoán.

Trên đường tìm kiếm khách sạn, ấu tể nhân ngư vui trong lòng Tạ Loan đã có chút buồn ngủ, thế nhưng hiện giờ bé không chịu ngoan ngoãn nằm lên giường vỗ sò ngủ mà vươn tay tới túm lấy quần áo anh.

“Mặt mặt.”

Nắm lấy quần áo thanh niên, ấu tể nhân ngư bơi tới cạnh ao phát ra hai âm tiết.

Muốn ngủ chung với gia trưởng.

Nhìn chiếc giường cách đó không xa, ấu tể nhân ngư nảy sinh ra suy nghĩ này.

Từ tầm mắt ấu tể nhân ngư hiểu được ý của bé, Tạ Loan có chút do dự, sau đó bế ấu tể ra khỏi ao nước.

Chỉ cần không rời khỏi nước quá mười hai tiếng thì tốt rồi, từ giờ đến sáng mai, thời gian vẫn dư dả.

Nặc khắc tư hình thái trưởng thành tóc bạch kim bên kia không có ý biến về hình thái ấu tể, Tạ Loan liền để đối phương ngủ phía trong.

Giường trong phòng khách sạn là giường đôi, hai người cộng thêm một ấu tể nằm vẫn dư dả.

Chờ Ya Yi nằm xuống, Tạ Loan liền tắt đèn nằm xuống vị trí còn trống còn lại.

Ấu tử đương nhiên phải ngủ ở giữa, Tạ Loan nằm nghiêng, tư thế như vậy sẽ dễ để ấu tử vùi mình vào lòng anh hơn.

Định ru ấu tử ngủ, kết quả ngậm nga một lúc thì Tạ Loan lại là người ngủ trước.

Vùi mình trong lòng thanh niên, ấu tử nhân ngư theo bản năng vỗ vỗ vẩy đuôi lên người thanh niên, lực đạo rất nhẹ, sẽ không ảnh hưởng tới giấc ngủ của thanh niên.

Theo tiết tấu nhẹ nhàng vỗ vỗ vẩy đuôi, suốt chuyến đi này ấu tử nhân ngư cảm thấy rất an toàn, cộng thêm rất ỷ lại gia trưởng nên cũng không sợ hãi.

Vốn sau khi Tạ Loan ngủ không lâu, ấu tử nhân ngư cũng sắp chìm vào giấc ngủ, thế nhưng ngay khi đó một cái đuôi màu bạc có cảm giác lạnh như băng hấp dẫn sự chú ý của ấu tử.

Cái đuôi bạc kia nhẹ nhàng vòng ngang eo thanh niên đã ngủ, hoặc nên nói là quấn lên. Nhìn theo cái đuôi, ấu tử nhân ngư chuyển dời sự chú ý qua người nằm bên cạnh, ánh mắt xanh thẳm của bé đối diện với ánh mắt xanh nhạt của đối phương.

“Mặt mặt...?”

Không quá xác định có phải xưng hô này hay không, ấu tử nhân ngư chỉ phát ra âm thanh rất nhỏ, thế nhưng tạm thời vẫn không dời tầm mắt khỏi người đối phương.

Truyền thừa chủng tộc làm ấu tử nhân ngư mơ hồ có chút tri thức mơ hồ, trong chủng tộc nhân ngư thì nguyệt trường thạch chính là tín vật đính ước, mà thanh niên đã nhận món lễ vật này, kia người nằm bên cạnh hẳn là một vị gia trưởng khác của nó.

Mặc dù đối phương thoát nhìn rõ ràng là nam tính.

Phát ra hai âm tiết, ấu tử nhân ngư tò mò chạm vào cái đuôi bạc kia, không giống đuôi của nó.

Bị ấu tử người cá chạm vào đuôi, Ya Yi không hề làm ra phản ứng nào.

Cái đuôi của chủng tộc nặc khắc tư không cho phép người khác tùy ý đụng chạm, trừ phi là gia trưởng hoặc bạn lữ.

Thế nhưng thực tế vẫn còn một ngoại lệ, nếu ấu tử trong nhà muốn thì bọn họ cũng sẽ ngấm ngấm cho phép.

Không nói gì, con nặc khắc tư học theo động tác của thanh niên trong trí nhớ, giơ tay xoa mái tóc vàng mềm mại của ấu tử.

Ngủ ở giữa hai gia trưởng, tiểu nhân ngư nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Mà cho dù say ngủ nhưng từ chiếc vẩy đuôi vẫn không ngừng nhúc nhích có thể nhìn ra bé ấu tử này hiển nhiên đang có một giấc mộng rất đẹp.

50. Chương 49: Ngày Thứ Bốn Mười Chín Làm Bảo Mẫu

Ban đêm vào lễ nại sắt lập, vầng trăng sáng ngời treo trên cao, ánh sáng nhàn nhạt chiếu rọi khắp các con đường trên thành phố Tắc La.

Nhóm đom đóm sáng ngời trên đường phố dần dần ảm đạm rồi biến mất, nó là dấu hiệu đại biểu lễ nại sắt lập năm nay đã sắp kết thúc.

Trong phòng khách sạn, hai người trưởng thành cùng một ấu tử đều chìm vào giấc ngủ, trừ bỏ ấu tử nhân ngư thỉnh thoảng vẩy vẩy vẩy đuôi thì căn phòng hoàn toàn không có động tĩnh nào khác.

Càng tiến vào đêm khuya thì hào quang phát ra từ nguyệt trường thạch lại càng nổi bật hơn, viên đá bầu dục trong túi áo Tạ Loan đang tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, tựa hồ đang đáp lại ánh trăng bên ngoài cửa sổ.

Trong truyền thuyết của chủng tộc nhân ngư, lúc nguyệt trường thạch được làm tín vật đính ước tặng cho tình nhân thì sẽ có tác dụng kỳ diệu.

Tạ Loan cũng nghe thấy lời đồn này, thế nhưng cũng giống như những người khác chỉ nghĩ đó là một câu truyện cổ tích tốt đẹp mà thôi, thế nhưng hiện giờ anh tựa hồ được thể nghiệm một chuyện kỳ diệu.

Sau khi nằm trên giường ngủ say, lúc mở mắt ra Tạ Loan không nhìn thấy thế giới địa cầu quen thuộc mà là một cảnh tượng hoang vu đồ sộ.

Xung quanh là những bức tường đồ sộ, nhà cửa bị hư hại hoàn toàn không nhìn ra bộ dáng vốn có.

Bầu trời tằm tối, những trận gió thổi quét qua thành phố mang theo những luồng bụi đất mờ mịt, cảnh tượng hoang vu vô bờ...

Tinh cầu này giống như đã chết vậy...

Đứng giữa khung cảnh này, Tạ Loan tạm thời đứng im bất động, anh không rõ đây là chuyện gì... cho đến khi anh nhìn thấy một quả trứng ấu tể cô độc nằm giữa mảnh phế tích.

Tạ Loan nhận ra quả trứng ấu tể này.

Mặc dù nó là màu trắng, màu sắc không quá giống trong kí ức nhưng Tạ Loan vẫn nhận ra.

Chính vì nhận ra nên Tạ Loan mới có chút đầu mối về tình cảnh hiện tại của mình.

Đến gần quả trứng, Tạ Loan phát hiện mình không có cách nào chạm vào, chỉ có thể đứng nhìn.

Nhưng ngay khoảnh khắc đến gần, nội tâm Tạ Loan đột nhiên bị truyền tải một cảm giác xa lạ, đó không thuộc về anh mà thuộc về quả trứng ấu tể này.

Giống như được kết nối, Tạ Loan có thể gián tiếp cảm nhận được cảm thụ của quả trứng này, bao gồm cả cảm giác cô độc chờ đợi trong mảnh phế tích hoang vu này...

Đó là một cảm xúc rất khó miêu tả...

Ấu tể này còn chưa phá xác đã có thể cảm giác được thế giới bên ngoài, nó có ý thức của mình.

Mấy chục tầng phòng ngự được thiết lập xung quanh quả trứng sau khi thừa nhận chấn động mãnh liệt thì hoàn toàn mất đi hiệu lực, ở bên cạnh quả trứng có một sợi dây chuyền màu bạc bằng chất liệu không rõ, Tạ Loan cúi đầu thì vừa vặn có thể nhìn thấy hai chữ Ya Yi được khắc trên mặt dây.

Đối với thế giới bên ngoài vẫn còn trong trạng thái vô tri, thế nhưng ở giữa một mảnh phế tích hoang vu, nó chỉ có thể an tĩnh chờ đợi.

Chờ đợi đến khi phá xác, hoặc chờ đợi một người sẽ tới ôm lấy nó.

Cảm nhận được điều này, Tạ Loan thực sự rất muốn ôm quả trứng lẻ loi này vào lòng, thế nhưng anh không làm được.

Nơi này hẳn là lĩnh vực tâm linh của con nặc khắc tư này, sau khi kết hợp thông tin có được, Tạ Loan đưa ra phán đoán như vậy.

Vì sao anh đột nhiên lại tiến vào đây, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể nghi tới truyền thuyết về nguyệt trường thạch của chủng tộc nhân ngư.

Quả trứng ấu tể này ở giữa vùng hoang vu chờ đợi một ngày, hai ngày...

An tĩnh chờ đợi một đoạn thời gian, sau đó tinh cầu đã có thể xem là di tích này đón nhận nhóm người viếng thăm đầu tiên, là một nhóm bộ đội Tinh Minh, sau đó bọn họ từ trong đồng phế tích tìm thấy quả trứng này.

Được tìm thấy đối với quả trứng ấu tể này vốn là một chuyện tốt, thế nhưng từ khi được tìm thấy, thông qua cảm giác cộng hưởng, Tạ Loan cảm nhận được ngày càng nhiều cảm xúc tiêu cực.

Nặng trĩu, hệt như có một chiếc bóng mờ bao phủ, đè nặng trong lòng.

Cảm giác được tình cảm tiêu cực từ người khác dành cho mình, nó chuyển hóa thành xúc cảm lạnh như băng, Tạ Loan nhìn thấy theo cảm xúc tiêu cực ngày càng gia tăng, lớp vỏ trắng từ màu trắng dần dần chuyển thành màu đen.

Thời gian trôi qua đột nhiên tăng nhanh, Tạ Loan giống như được xem một đoạn tua nhanh về những điều quả trứng này đã trải qua, thế nhưng không thể nhìn thấy cuối cùng.

Bởi vì thế giới trước mặt Tạ Loan dần dần trở nên tối đen, cuối cùng trở thành đen tuyền hoàn toàn không thể nhìn thấy gì nữa.

Khoảng không đen xì này có lẽ là bóng tối trong lòng nặc khắc tư.

“...”

Khoảnh khắc tầm mắt hoàn toàn rơi vào bóng tối, giống như vừa trải qua một giấc mộng dài, lúc mở mắt ra thì Tạ Loan rớt cuộc trở lại trái đất.

Thở hắt một hơi, Tạ Loan từ trên giường ngồi dậy.

Từ khi bị động bị liên tiếp tinh thần giữa hai thế giới, Tạ Loan ở địa cầu càng lúc lại càng trạch hơn.

Bất quá dù sao thì với danh tiếng của Tạ Loan bây giờ, cho dù mỗi tháng chỉ nhận một bản vẽ thì vẫn có dư tiền để tích trữ, làm nghề tự do, anh muốn trạch thế nào cũng được.

Thói quen cách hai ba tháng du lịch một lần cũng hủy bỏ, bởi vì không ở chung với người nhà, bất quá bởi vì ẩn cư quá sâu mà Tạ Loan bắt đầu bị người bạn để chòm của mình chú ý.

Thật ra thì Lục Viễn vốn cũng không chú ý, đại khái thì khoảng hai tháng trước vào ngày đông chí anh bị hai vị gia trưởng trong nhà sai biểu đưa sủi cảo tới cho Tạ Loan, khi đó Tạ Loan đã hỏi anh có thể thuận đường tới tiệm sách bên cạnh mua một quyển sách hướng dẫn chăm sóc trẻ con hay không...

Nếu tặng quà cho bạn vừa sinh con thì cũng không thể tặng một quyển sách, tặng cho thân thích thì lại càng không có khả năng, điều đó làm tâm tình Lục Viễn có chút phức tạp.

Nếu không phải nhìn thấy biểu tình bình tĩnh của thanh niên lúc nhận sách, Lục Viễn suýt chút nữa đã hỏi đối phương có phải chuyện giấu mình hay không.

Sau khi thức dậy chỉnh lý bản thân, Tạ Loan ngồi trước bàn vi tính, bắt đầu mở bảng vẽ điện tử cùng đăng nhập weibo.

Trừ bỏ vẽ theo yêu cầu, bình thường theo linh cảm hoặc tâm tình Tạ Loan cũng sẽ hoàn thành một vài bản vẽ, sau đó post lên weibo.

‘Gần đây đại đại vẽ toàn là manh vật a, tôi thực sự không thể kháng cự mấy thứ lông xù, tất nhiên bé nhân ngư cùng bé tôm hùm cũng rất đáng yêu, thực muốn đại đại đổi mới mỗi ngày!!’

‘Có cảm giác đẳng cấp của L đại tăng lên, không biết nên nói thế nào, chính là cảm thấy những bức vẽ gần đây rất có sức sống...’

‘Down gấp down gấp, muốn xem nhiều bảo bối đáng yêu hơn nữa.’

Nhìn ba chữ bé tôm hùm trong bình luận, tay cầm bút cảm ứng của Tạ Loan nhin không được run lên, anh hiểu bình luận này nói về ấu tể mục tạp.

Dáng dấp ấu tể này đương nhiên không giống tôm hùm, thế nhưng nghe thấy cách gọi này, Tạ Loan không thể không thừa nhận quả thực có chút tương tự.

Bắt đầu từ đoạn thời gian trước, lúc trở về thế giới bên này, Tạ Loan thường xuyên vẽ về những ấu tể trong phân hội.

Vốn Tạ Loan chỉ theo thói quen post những bức vẽ không liên quan tới công việc lên weibo mà thôi, cũng không nghĩ ngợi nhiều, thế nhưng người theo dõi trên weibo ngoài ý muốn lại rất muốn mua.

Trừ bỏ vẽ hình dáng ấu tể, Tạ Loan còn vẽ lại những kỷ niệm có ý nghĩa, tỷ như hình ảnh ba bé chim béo ưỡn ngực đứng trên đài lĩnh thưởng, tỷ như ấu tể khổ đẽ được cha mình công trên lưng tiến hành hoạt động thân thiết của hai cha con.

Lần này Tạ Loan định vẽ ấu tể nhân ngư với mái tóc ngắn vàng nhạt ngồi trên mỏm đá ngâm ca hát, thế nhưng vì vừa trải qua một sự kiện bất ngờ, Tạ Loan cuối cùng lại vẽ một ấu tể lông xù tròn vo, trên đầu có hai chiếc sừng nhỏ.

Ánh mắt cũng tròn vo, ấu tể này thoát nhìn có cảm giác sờ rất đã tay, tư thế cuộn mình làm ấu tể có vẻ rất ngoan ngoãn, mà hai chiếc sừng nhỏ thì mang lại cảm giác rất đáng yêu.

Đây không phải lần tiên Tạ Loan vẽ ấu tể nặc khắc tư, sau khi vẽ xong anh liền post lên weibo, rất nhanh liền nhận được bình luận.

‘Thực ngoan a, lần trước thấy L đại vẽ vật nhỏ đáng yêu này tôi đã cảm thấy rất thích.’

Những bình luận sau đó cũng tương tự như vậy, đọc những lời bình này, biểu tình Tạ Loan rốt cuộc cũng thả lỏng.

Mặc dù cách một thế giới, những thiện ý này không thể truyền đạt đến cho đối phương nhưng nó thực sự tồn tại.

Giống như muốn truyền đạt lại những thiện ý này, lúc tỉnh lại trong phòng khách sạn ở thành Tắc La, Tạ Loan ôm ấu tể nhân ngư đã tỉnh giấc nhưng vẫn còn vùi mình trong lòng anh thả vào ao nước để khôi phục cơ năng, sau đó Tạ Loan đi tới trước mặt nặc khắc tư tóc bạch kim.

Không nói gì, chỉ là Tạ Loan đột nhiên nhẹ nhàng ôm lấy người trước mặt.

Trước khi kịp phản ứng, ánh mắt Ya Yi có chút co rút, cái đuôi bạc vòng ngang hông thanh niên, đó là phản ứng đầu tiên của nó.

Gương mặt lãnh đạm tuấn mỹ có chút ưu tư, con nặc khắc tư này hơi rữ mắt, cẩn thận ôm lại thanh niên nhân loại trước mắt.

51. Chương 50: Ngày Thứ Năm Mười Làm Bảo Mẫu

Hai tay vịn trên bờ ao, cái đuôi bằng lam đồng đưa dưới đáy nước, ấu tể nhân ngư mở to ánh mắt nhìn hai vị gia trưởng đang dựa sát vào nhau.

Ấu tể nhân ngư nhìn người bên trái, sau đó chuyển tầm mắt về phía thanh niên ở bên phải, cuối cùng vẫy vẫy đuôi.

Tạ Loan chỉ định ôm vài giây rồi buông ra, thế nhưng cái đuôi quần ngang hông cùng động tác ôm ngược lại của đối phương làm vài giây kéo dài thành mười mấy giây.

Trong tình huống sát không có kẻ hở này, má phải Tạ Loan khó tránh chạm phải mái tóc bạch kim của đối phương, là cảm xúc lạnh lạnh nhưng cũng rất mềm mại.

Tạ Loan từng dùng tay sờ mái tóc bạch kim này, anh biết rõ cảm xúc của nó tốt thế nào.

Thời gian vượt qua mấy giây, Tạ Loan có cảm giác buông không xong mà không buông cũng không xong.

Mà cũng trong lần tiếp xúc gần gũi này, Tạ Loan mới phát hiện hình thái trưởng thành của con nặc khắc tư này cao hơn mình một chút, tầm nửa cái đầu.

Tầm mắt nhìn thấy ấu tể nhân ngư ở trong ao nước đang dùng ánh mắt tròn vo xanh thăm nhìn chằm chằm bọn họ, Tạ Loan kịp phản ứng, dùng tay vỗ nhẹ cái đuôi bạc đang quần ngang hông mình, sau khi được buông ra thì lui về sau một bước.

Sau khi trở lại trong nước, tốc độ khôi phục cơ năng của ấu tể nhân ngư rất nhanh.

Tạ Loan lấy một chiếc ghế đặt bên cạnh ao, ngồi nhìn ấu tể tầm mười phút thì bé bé lên.

Lúc chuẩn bị đi ra ngoài, nặc khắc tư tóc bạch kim ở bên cạnh thực tự giác biến trở về hình thái ấu tể lông xù tròn vo, sau đó nhảy lên đùi thanh niên.

Tạ Loan khoác áo trùm cho ấu tể nặc khắc tư, sau đó ôm cả hai ấu tể vào lòng.

Lúc đứng lên cảm giác trong lòng có chút động tĩnh, Tạ Loan cúi đầu thì nhìn thấy ấu tể nhân ngư ôm ở bên trái đưa tay nắm lấy cái sừng nhỏ trên đầu ấu tể nặc khắc tư.

Ấu tể nặc khắc tư giật giật đuôi, bất quá cũng không né tránh, tựa hồ ngầm cho phép hành động của ấu tể nhân ngư.

Sao chỉ mới qua một đêm mà hai ấu tể này tựa hồ trở nên thân thiết hơn hẳn thế nhỉ...

Hôm nay phải quay về Á Tinh, thế nhưng trước khi rời khỏi tinh cầu này, Tạ Loan còn một việc cuối cùng cần làm.

Không phải là nhất thời, từ trước lúc xuất phát Tạ Loan đã nghĩ tới chuyện này, nếu tới Hải Luân Mễ Đặc Tinh thì anh muốn dẫn ấu tể nhân ngư tới gặp cha mẹ ruột của mình.

Ý là muốn dẫn bé tới mộ viên thăm mộ bia của hai vị gia trưởng.

Ba mẹ của ấu tể này mất rất sớm, Tạ Loan không biết bé có cảm nhận thế nào về ba mẹ, ít ra chuyện vứt bỏ ấu tể không phải do bọn họ.

Thành Tắc La có thể xem là thành phố trung tâm của Hải Luân Mễ Đặc Tinh, mộ viên Áo Tư Đốn là mộ viên lớn nhất, nổi danh nhất ở Hải Luân Mễ Đặc Tinh, rất nhiều lãnh tụ cùng anh hùng của chủng tộc nhân ngư an nghỉ ở đây.

Trước tiên tìm nhân viên hỏi thăm một chút, sau khi được chỉ đường, Tạ Loan đi tới khu vực của gia tộc Hoắc Dịch trong khu mộ viên.

Mặc dù cùng gia tộc nhưng theo địa vị mỗi người, vị trí mộ bia cũng có khác biệt rất rõ ràng.

Người từng làm gia chủ gia tộc hiển nhiên có vị trí bia mộ rất nổi bật, căn bản không cần tìm kiếm lâu.

Căn cứ theo thân phận con trai thứ của lão gia chủ Hoắc Dịch, Tạ Loan nhìn hai hàng bia mộ đầu tiên, rốt cuộc ở vị trí phía trong ở hàng thứ hai nhìn thấy hai cái tên mình muốn tìm.

Làm Tạ Loan bất ngờ chính là có một người đang đứng trước mộ bia, là một nữ nhân ngư trẻ tuổi.

Hiển nhiên đối phương tới bái tế, Tạ Loan có thể nhìn thấy bó hoa tươi đặt trước hai ngôi mộ tương liên.

Tạ Loan không muốn đối mặt với phương nên không tiến qua, chỉ đứng ở xa xa chờ đối phương rời đi.

Thế nhưng sự việc vẫn luôn trùng hợp như vậy, lúc đối phương xoay người rời đi, tầm mắt vừa vịn nhìn về phía Tạ Loan.

Thấy được ấn ký vàng nhạt trên trán ấu tể nhân ngư mà Tạ Loan đang ôm trong lòng, nữ nhân ngư kia tựa hồ lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Không khéo bị nhìn thấy, đối phương còn là người gia tộc Hoắc Dịch, bất quá Tạ Loan không cảm thấy có gì cần kinh hoảng.

Nếu gia tộc này muốn cứu vãn danh tiếng thì nên biết lúc này không nên làm ra hành vi liều lĩnh, cho dù nhìn anh không thuận mắt cũng chỉ có thể cố nhịn.

Với lại, Tạ Loan không cảm nhận được ác ý từ đối phương.

Nếu đã vậy, Tạ Loan cũng không cần đợi nữa, ôm ấu tể đi tới trước hai ngôi mộ.

Ấu tể nhân ngư trong lòng thanh niên suốt quá trình đều rất an tĩnh, mặc dù không biết đây là nơi nào, thế nhưng được gia trưởng ôm, cho dù bị đưa tới đâu thì bé vẫn luôn vầy vầy đuôi.

Trời xanh, bãi cỏ, khóm hoa, còn có những bia đá dựng thẳng, đây là những hình ảnh trong mắt ấu tử nhân ngư.

Những tảng đá kia là gì, đại biểu cái gì, ấu tử không biết.

Vốn đang chọn lọc từ ngữ xem nên giải thích thế nào với ấu tử nhân ngư thì nữ nhân ngư có chút kinh hoảng kia đột nhiên tiến tới gần.

Đối phương cố ý đi tới, Tạ Loan không khỏi đặt sự chú ý lên người đối phương, bất quá chỉ nhìn vài giây thì Tạ Loan phát hiện gương mặt của nữ nhân ngư này rất giống ấu tử trong lòng mình.

Nếu chỉ xét về diện mạo thì độ tương tự phải lên tới tám phần.

Gia trưởng nhìn người phía trước, vì thế ấu tử nhân ngư trong lòng Tạ Loan cũng chuyển tầm mắt về phía đối phương.

Tiếp xúc với tầm mắt ấu tử, nữ nhân ngư vốn có chút thất thố lại càng lúc càng u buồn hơn.

“Tôi...” Âm thanh Tập Đặc Lâm Na có chút run rẩy, cô quyết định nói rõ thân phận với đối phương: “Tôi là chị gái song sinh của cha ấu tử này.”

Bất ngờ không kịp đề phòng tiếp nhận tin tức này, Tạ Loan có chút chấn động, sau đó nhanh chóng tiếp nhận.

Đối phương vì sao lại nói ra chuyện này, Tạ Loan không biết.

Mà đối phương cũng không có ý định giải thích, sau khi nói ra thân phận mình, nữ nhân ngư từ không gian lấy ra một sợi dây chuyền trầm mặc đưa tới trước mặt Tạ Loan.

Con gái không có tiếng nói cùng quyền lợi trong gia tộc Hoắc Dịch, căn bản không có quyền lợi tham dự hội nghị gia tộc, đến tận khi không thấy ấu tử, Tập Đặc Lâm Na mới biết gia tộc mình đã làm ra chuyện khủng khiếp gì.

Không đồng ý cũng vô ích, cũng không biết ấu tử bị vớt ở đâu, Tập Đặc Lâm Na chỉ có thể chôn giấu chuyện này trong lòng.

“Sợi dây chuyền này là do cha mẹ ấu tử chuẩn bị, khi ấy chưa kịp đeo cho bé, tôi giúp bọn họ bảo quản.”

Chờ Tạ Loan nhận lấy dây chuyền xong, nữ nhân ngư chăm chú nhìn ấu tử nhân ngư trong lòng Tạ Loan thật lâu, sau đó không nói gì xoay người rời đi.

Quyền nuôi dưỡng ấu tử đã được trao cho đối phương, cộng thêm đứng ở lập trường của Tập Đặc Lâm Na, cô càng hi vọng ấu tử không có dây dưa gì với gia tộc Hoắc Dịch.

Nhận lấy dây chuyền, Tạ Loan căn bản không nghĩ nhiều về quan hệ rối rắm trong gia tộc Hoắc Dịch, có rối rắm cỡ nào cũng không liên quan tới anh, Tạ Loan chỉ cần biết sợi dây chuyền này là do hai vị gia trưởng chuẩn bị cho ấu tử là đủ rồi.

Mặt dây chuyền là một khối tinh ngọc có màu xanh đậm được mài dũa tỉ mỉ, loại tinh ngọc này hiển nhiên rất đắt tiền, bởi vì nó chính là phiên bản dẫn sinh thạch thu nhỏ.

Dùng loại tinh ngọc này chế tạo thành lễ vật cho ấu tử chưa phá xác chứng minh cha mẹ rất mong đợi sự chào đời của ấu tử.

“Mặt mặt.” Tạ Loan chỉ tấm hình trắng đen trên ngôi mộ bên trái, dùng giọng điệu dẫn dắt ôn hòa nói với ấu tử nhân ngư.

“Mặt mặt?”

Theo thanh niên dẫn dắt, ấu tử nhân ngư nhìn người xa lạ trong bức hình, tuy có chút do dự nhưng vẫn ngoan ngoãn phát ra hai âm tiết.

Sau đó Tạ Loan chỉ tấm hình nữ tính có vẻ rất ôn nhu ở bên cạnh.

Không đợi Tạ Loan mở miệng, ấu tể nhân ngư tựa hồ có ấn tượng mơ hồ với người trong hình nhưng không quá xác định, vì thế âm tiết bé phát ra khá nhỏ.

“Mama?”

“Đúng rồi.” Tạ Loan đưa tay xoa tóc ấu tể nhân ngư: “Là mẹ của con.”

“Bọn họ đều rất yêu con.” Đeo sợi dây chuyền kia lên cổ tiểu nhân ngư, Tạ Loan ôn nhu nói

52. Chương 51: Ngày Thứ Năm Mười Một Làm Bảo Mẫu

Được thanh niên đeo dây chuyền lên cổ, viên tinh ngọc xanh đậm trong suốt nhẹ nhàng cọ xát làn da, xúc cảm lạnh lạnh đó làm ấu tể nhân ngư đang vui mình trong lòng Tạ Loan rất thích.

Cảm giác đó giống như được tiếp xúc với nước biển vậy, mà chủng tộc nhân ngư thì có thiên tính rất yêu thích nước.

Tạ Loan đứng trước hai ngôi mộ đợi một lúc, bởi vì lời nói của anh trước đó nên ấu tể nhân ngư trong lòng anh cũng đang nhìn ngắm bức hình trên bia mộ.

Bức hình kia không thể nói chuyện, cũng không thể động đậy, chỉ an tĩnh nằm trên mặt bia.

Nhìn một hồi, ấu tể nhân ngư theo bản năng cũng cứng người Tạ Loan.

Mặc dù không hiểu những tảng đá dựng đứng kia có ý nghĩa gì, thế nhưng ấu tể theo bản năng muốn biểu hiện ý lại với thanh niên, đồng thời cũng hướng thanh niên tìm kiếm cảm giác an toàn.

“Già Nhĩ ngoan.” Đáp lại ấu tể, Tạ Loan ôm bé chặt hơn một chút.

Làm Tạ Loan bất ngờ chính là ấu tể nặc khắc tư ở bên cạnh hơi cúi đầu, không biết là vô tình hay cố ý, chiếc sừng nhỏ bên trái có chút nhích đến gần bàn tay của ấu tể nhân ngư.

Sau đó Tạ Loan nhìn thấy ấu tể nhân ngư đưa tay nắm lấy sừng nặc khắc tư. Tạ Loan sững sờ nhìn cảnh này, sau đó chỉ thấy tiểu nhân ngư lại khôi phục trạng thái lắc lư vẩy đuôi như bình thường.

Dỗ ấu tể xong, Tạ Loan liếc nhìn nặc khắc tư bị ấu tể nhân ngư nắm sừng, trong lòng kỳ thực có chút kinh ngạc.

Con nặc khắc tư này chịu để ấu tể bên cạnh nắm sừng mình, xét theo phương diện nào đó thì có thể xem là nó cũng đang dỗ dành ấu tể nhân ngư...

Kế hoạch ở Hải Luân Mễ Đặc Tinh đều đã hoàn thành, sau khi đặt vé tinh hạm, tối hôm đó Tạ Loan ôm hai ấu tể lên đường trở về.

Trở về Á Tinh là chuyện mấy ngày sau, sau khi trở về phân hội Vân Bảo, chuyện đầu tiên Tạ Loan làm là cầm lọ thủy tinh chứa nước thánh của dòng suối dưới chân tượng hải thần ngồi xuống tắm mềm ở phòng khách.

Sau khi tham gia tiết học huấn luyện trụ cột chiến đấu của Trát Lạp Đức, nhóm ấu tể xếp thành hàng ngồi bên người Tạ Loan, Tạ Loan cẩn lại đám ấu tể lông xù muốn leo lên người mình, ôn hòa bảo các bé ngoan ngoãn chờ đợi.

Nước thánh trong lọ có màu lam, theo thứ tự từ trái sang phải, Tạ Loan lần lượt điểm nước thánh lên trán ấu tể.

Cũng có vài ấu tể không có lông xù, giống như ấu tể ma da, lúc tay Tạ Loan điểm vào trán, bé xui sướng lắc lư cái đuôi nhỏ phía sau.

Đến ấu tể mục tạp, bé này có thân hình to lớn nhất nên đứng ở ngoài cùng, bởi vì độ cao của bé nên Tạ Loan phải đứng dậy mới với tới.

Con người đồ ầu chăm chú nhìn thanh niên đang đi đến gần, ấu tử mục tạp có dáng vẻ làm người ta sợ hãi, nếu như là người bình thường, đối mặt với ánh mắt này có lẽ ngay cả động đậy cũng không dám.

Mặc dù chỉ là ấu tử mới tròn một tuổi cách đây không lâu nhưng dáng người của ấu tử mục tạp đã cao hơn một người trưởng thành rất nhiều, hình thể khổng lồ làm dáng vẻ vốn đã đáng sợ của bé lại càng tăng cao tính công kích hơn.

Thế nhưng Tạ Loan đứng trước mặt ấu tử mục tạp, gơ tay vỗ vỗ cánh tay trước sắc bén của bé, sau đó đưa ngón trỏ dính nước thánh tới trước mặt bé.

Con người đồ ngẫu vốn đang nhìn thanh niên chuyển qua ngón tay, ấu tử mục tạp đứng im không nhích suy tư vài giây, cuối cùng bé cúi đầu xuống, để phần vỏ cứng rắn của mình chạm vào đầu ngón tay thanh niên.

“Ni Khắc thực thông minh.” Tạ Loan ôn tồn khen ngợi, vừa vịn xoa đầu ấu tử.

Dùng từ thông minh để khen ngợi ấu tử mục tạp, đối với nhóm bảo mẫu trong phân hội đại khái là chuyện không hề nghĩ tới.

Trước không nói tới toàn tinh tế, phân hội bảo dưỡng ấu tử mục tạp lác đác không có bao nhiêu, mục tạp là một chủng tộc tương đối khiêm khuyết trí tuệ, đây có thể xem là tri thức phổ biến.

Thế nhưng trong mắt Tạ Loan, chỉ cần ấu tử làm đúng chuyện thì xứng đáng được khen ngợi.

Giống như bé ngoan ngoan ngoan cúi đầu với thanh niên, ấu tử mục tạp phát ra tiếng kêu trầm thấp, dùng đầu cứng ngực thanh niên một cái.

Tạ Loan nhẹ nhàng ôm lại ấu tử bực con này, lần cứng đầu tiên bé đã huých anh ngã xuống đất, sau đó ấu tử mục tạp đã cố gắng học không chế lực đạo.

Chờ ấu tử không cứng mình nữa, Tạ Loan vỗ vỗ cánh tay ấu tử mục tạp nói: “Bảo bảo, a...”

Đã được dạy phải làm thế nào, nghe thấy âm thanh thanh niên, ấu tử mục tạp ngoan ngoan hé miệng.

Một tuổi tựa hồ là thời điểm thay răng của ấu tử mục tạp, những ấu tử khác ở độ tuổi này đại đa số còn đang ở giai đoạn thay răng, thế nhưng ấu tử mục tạp đã bắt đầu thay răng.

Tạ Loan nhích tới gần nhìn chiếc răng nhọn có cảm giác sắp rơi xuống, xác nhận có thể để nó tự rụng, Tạ Loan gạt gạt đầu với ấu tử.

Thấy thanh niên gạt đầu, ấu tử có dáng vẻ đáng sợ khép miệng lại, lại không nhúc nhích an tĩnh nhìn thanh niên.

Đó thực thực là tư thế dụ ngoan, ấu tử mục tạp rũ cánh tay sắc bén của mình xuống, lộ rõ trước mặt thanh niên mình rất ngoan.

Mục tạp là chủng tộc chiến đấu trời sinh, cấu tạo thân thể của bọn họ vẫn luôn tiến hóa theo phương thức thích hợp với chiến đấu. Hình thái của chủng tộc này bắt đầu tiến hóa từ rất xa xưa, trải qua một khoảng thời gian dài thì có được hình thái ngày hôm nay.

Thay răng là dấu hiệu ấu tử mục tạp trở thành kẻ đi săn thực thụ, trong chủng tộc này, bởi vì tài nguyên sinh tồn rất quý giá nên cho dù là ấu tử cũng phải sớm đề cao năng lực chiến đấu.

“Lúc những cái răng khác sắp rụng cũng phải tới cho ta xem, biết không?” Đối diện với ánh mắt đồ thám của ấu tử mục tạp, Tạ Loan chậnm rãi nói.

Ở thế giới bên kia Tạ Loan cũng có vẽ ấu tử mục tạp, bắt quá anh vẽ theo kiểu chibi nên hình tượng của ấu tử này rất đáng yêu.

Thoạt nhìn có vẻ rất hung ác nguy hiểm, thế nhưng Tạ Loan biết ấu tử mục tạp kỳ thực rất hiểu chuyện, cũng là bé ngoan như những ấu tử khác.

Sau khi nghe thấy lời Tạ Loan, ấu tử mục tạp nhanh chóng phát ra tiếng kêu trầm thấp đáp lại.

Sau khi thay răng mới có thể nâng cao năng lực chiến đấu, bản năng chủng tộc làm ấu tử mục tạp tự hiểu được chuyện này.

Muốn nhanh chóng thay xong răng.

Muốn nâng cao năng lực chiến đấu, như vậy sau này mới kiếm được nhiều tài nguyên sinh tồn hơn, đó là tri thức bản năng của ấu tể mục tạp.

Chờ nó lớn lên rồi, nó có thể chia tài nguyên cho thanh niên, cho dù thanh niên không thể chiến đấu cũng không sao cả.

Đó là suy nghĩ của ấu tể mục tạp, mặc dù Tạ Loan không thiếu tài nguyên để sinh tồn, thế nhưng nếu biết ấu tể mục tạp nghĩ gì khi thay răng, khẳng định anh sẽ cảm thấy vô cùng ảm áp.

Nửa tháng tiếp theo phân hội Vân Bảo trôi qua rất an ổn, khoảng thời gian này, Tạ Loan đã thực hiện lời hứa của mình với hai bé chim béo, còn ngoài ý muốn thu được một khoản đầu tư.

Trước đó lúc ở Áo Nhĩ Đặc Tinh, ấu tể khổ đề được cha công trên lưng bay vút lên không trung, Tạ Loan đã hứa với hai bé chim béo đang ôm trong lòng.

Anh hỏi hai ấu tể, chờ sau này anh cũng chở hai bé bay có được không, khi ấy hai bé vui sướng chíp chíp với anh vài tiếng.

Tạ Loan không phải chỉ thuận miệng nói vậy rồi quẳng ra sau đầu, sau khi từ Áo Nhĩ Đặc Tinh quay về phân hội, Tạ Loan đã lên tinh mạng tìm hiểu thiết bị giúp một nhân loại bình thường như bình có thể bay lên trời, lại còn có thể mang theo hai ấu tể.

Phương pháp hữu hiệu nhất là mua cơ giáp mini.

Bất đồng với cơ giáp khổng lồ bình thường, cơ giáp mini được thiết kế đơn giản theo dáng người, cơ bản thì bên ngoài cơ thể phủ thêm một lớp giáp mà thôi.

Giá cơ giáp không rẻ, mặc dù cơ giáp mini không đắt như cơ giáp chiến đấu nhưng so với những thiết bị phòng thân khác thì giá cả cũng không đắt chút nào.

Ít nhất cũng phải hai trăm vạn điểm tín dụng, khoản tiền này Tạ Loan quyết định đánh chủ ý vào phòng đấu giá.

Sau khi dùng một chậu hoa sen đá mong nước có được vốn phát triển phân hội Vân Bảo, cải thiện cuộc sống ấu tể, Tạ Loan không tới đó nữa.

Chủ yếu là vì quý hiếm mới được giá cao, nếu anh bán nhiều thì nó sẽ không còn ý nghĩa quý hiếm nữa, còn có khả năng tự rước lấy phiền toái không cần thiết.

Lần này Tạ Loan chọn hai hội đấu giá khác nhau, từ địa cầu mang tới vật phẩm đấu giá phụ hợp, sau khi nhận được tiền đấu giá thì mua cơ giáp mini.

“Chíp! Chíp chíp——”

Được thanh niên ôm ra ngoài sân, hai bé chim béo đập đập đôi cánh nhỏ, đôi mắt đen lúng liếng cũng ráng rục.

Hai bé chim béo vừa phát ra tiếng kêu trong trẻo vừa không ngừng cụng cụng ngực Tạ Loan.

Sờ lông vũ mềm mại của hai bé chim béo, ngón tay Tạ Loan bị hai ấu tể dùng mỏ chim cọ nhẹ, Tạ Loan cũng đáp lại dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng cọ lên mỏ hai bé.

Hạ Kỳ cùng Lâm Nghĩa tới xem đứng cách đó không xa, Tạ Loan nhấn nút cơ giáp, trên người anh nhanh chóng được trang bị cơ giáp mini.

Lúc này Tạ Loan một lần nữa ôm lấy hai bé chim béo mình đặt xuống khi nãy, sau đó điều khiển cơ giáp bay vút lên những tầng mây.

“Chíp chíp!”

Được thanh niên mang lên bầu trời, hai bé chim béo cao hứng không ngừng đập đôi cánh bé xiu, ngay từ lúc Tạ Loan cất cánh đã không ngừng phát ra tiếng kêu lanh lảnh.

Ôm hai bé chim bé quay một vòng trên bầu trời, sau khi đáp xuống đất, Tạ Loan được hai ấu tử cọ cọ không ngừng.

Được xoa lưng nhưng hai bé vẫn kích động cũng anh, vì thế Tạ Loan cúi đầu hôn trán hai bé chim béo một cái.

Mà sau chuyện này không bao lâu, phân hội Vân Bảo nghênh đón người nhận nuôi đầu tiên.

Là một gia đình chủng tộc khổ suy, đối phương muốn nhận nuôi cả hai bé.

“Chíp chíp?”

Trong quá trình thử tiếp xúc giữa ấu tử và người nhận nuôi, hai bé chim béo được nữ tính khổ đề cẩn thận ôm vào lòng, còn dùng ánh mắt thực ôn nhu nhìn hai bé.

Bọn nó sắp có ba mẹ sao?

53. Chương 52: Ngày Thứ Năm Mười Hai Làm Bảo Mẫu

Ấu tử không có ba mẹ trong phân hội quả thực có thể được nhận nuôi, thế nhưng không phải ai cũng có thể tùy tiện nhận nuôi.

Đầu tiên người nhận nuôi phải thỏa mãn những yêu cầu mà hiệp hội bảo dưỡng ấu tử tinh minh đưa ra, sau khi cung cấp giấy chứng nhận cùng thông qua phân hội khảo hạch mới đủ tư cách nhận nuôi.

Trừ bỏ thỏa mãn những yêu cầu chung đó, người nhận nuôi còn phải thông qua những yêu cầu riêng của phân hội, những điều đó đều vì ấu tử mà cân nhắc.

Lần này Tạ Loan tiếp đón một cặp nhận nuôi từ An Cấp Nhĩ Tinh bay tới, bọn họ không liên lạc trước trên tinh mạng mà quyết tự mình tới phân hội tiến hành trao đổi.

Xét theo khía cạnh nào đó thì đây chính là biểu hiện thành ý của đối phương.

“Bởi vì thân thể tôi có vấn đề nên suốt mấy năm nay hai vợ chồng vẫn không thể có ấu tử...” Lúc bắt đầu nói chuyện, nữ tính khổ duy nghiêng đầu nhìn chồng mình sau đó chủ động nói.

Thừa nhận bản thân mình có vấn đề, biểu tình nữ tính khổ duy này cũng không ưu tư, chẳng qua mười ngón tay đan xen với chồng mình, tiếp tục nói với thanh niên trước mặt: “Đây là nguyên nhân chúng tôi muốn nhận nuôi ấu tử. Hơn nữa sau khi nhận tôi, nhà chúng tôi vĩnh viễn cũng chỉ có hai bé mà thôi, tuyệt đối sẽ không có ấu tử thứ ba, đây là cam kết mà tôi và chồng tôi có thể đảm bảo.”

Bởi vì đã từng có không ít án lệ, bởi vì nguyên nhân sức khỏe mà không ít gia đình đã nhận nuôi ấu tử, thế nhưng sau khi nhận nuôi rồi lại đột nhiên có ấu tử.

Có con ruột thì sự quan tâm dành cho con nuôi hiển nhiên không còn được như trước, thậm chí còn bị lạnh nhạt, như vậy là rất bất công đối với ấu tử được nhận nuôi.

Tạ Loan đã để Hạ Kỳ kiểm tra giấy chứng nhận mà đối phương đưa ra, có thể xác nhận đối phương đủ tư cách nhận nuôi, hiện giờ lại nghe đối phương nói vậy, không thể không nói Tạ Loan thực sự có chút động tâm.

Thế nhưng có một vấn đề làm Tạ Loan cảm thấy nghi hoặc.

“Tại sao lại đặc biệt tới Á Tinh này?” Nói với vấn đề này, Tạ Loan nghiêm túc quan sát biểu tình của hai người trước mặt: “Bên An Cấp Nhĩ Tinh cũng có rất nhiều phân hội, thật ra hai người không cần phải đi xa như vậy để nhận nuôi ấu tử, với lại trước khi tới đây hai người đã quyết định chọn hai ấu tử này, tôi muốn biết nguyên nhân.”

Tựa hồ không quá bất ngờ với vấn đề này của Tạ Loan, nữ tính khổ duy mỉm cười: “Bởi vì lúc xem cuộc thi phi hành, tôi cảm thấy đáng về của hai bé ở trên đài lĩnh thưởng đặc biệt đáng yêu.”

Thực ra thì có tới ba bé đáng yêu, cả ba bé đều uốn ngực đứng trên đài, từ lúc đó Y Lôi đã chú ý tới ba bé.

Sau khi phát hiện cả ba bé ấu tể ở chung trong một phân hội, Y Lôi liền chú ý với phân hội Vân Bảo này.

Cơ bản thì mỗi phân hội bảo dưỡng ấu tể đều có tài khoản chính thức trên mạng, trừ bỏ chi phí nhận chăm sóc ấu tể, phân hội sẽ có thông tin về những ấu tể không có cha mẹ để thuận tiện cho việc các bé được nhận nuôi.

Từ hai câu trả lời của đối phương, Tạ Loan tương đối hài lòng với hai vị nhận nuôi này.

Thế nhưng quan trọng nhất vẫn là cảm thụ của ấu tể, vì thế Tạ Loan mới để đối phương thử tiếp xúc với ấu tể. Nếu sau khi tiếp xúc, ấu tể nguyện ý thân cận đối phương, không có cảm giác kháng cự hoặc sợ hãi thì Tạ Loan sẽ đồng ý để đối phương nhận nuôi hai bé.

Đó cũng là nguyên nhân xuất hiện cảnh tượng này, hai bé chim béo được một nữ tính khổ duy ôm trong lòng, nữ nhân trẻ tuổi này đang tỉ mỉ nhẹ nhàng chỉnh lý lông chim trên người hai bé.

“Chíp chíp.”

Mặc dù là một người không quen nhưng cảm thụ được ngón tay đối phương nhẹ nhàng chỉnh lý lông chim cho mình, hai bé chim béo ngẩng đầu líu lo kêu hai tiếng với đối phương.

Nghe thấy ấu tể kêu với mình, biểu tình Y Lôi nhin không được có chút vui sướng, hi vọng hai ấu tể có thể có hảo cảm với mình, nữ tính khổ suy gở tay xoa xoa phần lông vũ mềm mại trên lưng hai bé.

Cũng không thể để một mình cô tiếp xúc với ấu tể, sau khi ôm hồi lâu Y Lôi mới nuối tiếc để chồng mình ôm đi một bé.

Phái nam không có tình cảm tinh tế như phái nữ, đối đãi với ấu tể có chút không biết nên làm thế nào, thế nhưng nhìn thái độ cẩn thận khi ôm ấu tể, sau khi ôm vững thì học theo vợ mình xoa xoa lưng ấu tể.

“Sau này ta làm mẹ của các con được không?” Bị ánh mắt lúng liếng của ấu tể trong lòng nhìn, Y Lôi dùng giọng điệu ôn nhu dỗ dành nói, sau đó còn kéo chồng mình: “Còn đây nữa, đây sẽ là ba các con.”

Cô thực lòng muốn tạo thành một gia đình cho hai ấu tể này, mặc dù chỉ mới tiếp xúc không lâu nhưng Y Lôi cảm thấy hai ấu tể này rất ngoan, cũng rất đáng yêu.

Nếu như có thể thuận lợi nhận nuôi, cô cùng chồng nhất định sẽ yêu thương hai bé.

Dĩ nhiên chúng cũng rất muốn có ba mẹ, vừa nghe nữ tính khổ vừa này đã giúp bọn nó tỉ mỉ chỉnh lý lông chim nói vậy, hai bé chim béo giật giật đôi cánh nhỏ, bất quá không phát ra âm thanh mà nhìn về phía thanh niên.

Mặc dù rất muốn có ba mẹ, cảm giác được dỗ dành như vậy thực sự rất thích, thế nhưng vô luận thế nào thì thanh niên trước mắt đối với bọn nó vẫn quan trọng hơn.

Cũng phát hiện tầm mắt ấu tể, Y Lôi lập tức mở miệng: “Nếu như có thể nhận nuôi hai ấu tể này, chúng tôi cũng không có ý định để hai bé đổi phân hội, vẫn sẽ để hai bé tiếp tục ở lại phân hội Vân Bảo.”

Chỉ cần gia trưởng muốn thì mỗi cuối tuần sẽ có cơ hội gặp ấu tể, tháng sau chính là kỳ nghỉ dài hạn của tất cả các phân hội, bọn họ muốn bồi dưỡng tình cảm với ấu tể cũng không cần gấp gáp.

Nhóm Hạ Kỳ đang bồi ấu tể chơi đùa ở xung quanh đều lặng lẽ vánh tai, lời đối phương vừa nói quả thực làm dịu đi tâm tình của bọn họ.

Bảo dưỡng ấu tể lâu như vậy, nếu sau khi nhận nuôi ấu tể phải chuyển qua phân hội khác, mặc dù biết đó là chuyện rất bình thường nhưng trong lòng bọn họ vẫn có chút không nỡ.

Hai bé chim béo vẫn luôn nhìn Tạ Loan, cuối cùng vẫn trở lại trong lòng anh, vừa trở lại lồng ngực quen thuộc, hai bé liền cụng cụng Tạ Loan.

“Bảo bảo, các con muốn để họ làm ba mẹ các con không?” Ôn nhu xoa nắn đôi cánh bé xíu của hai bé, Tạ Loan cúi đầu nhìn vào đôi mắt đen láy của hai ấu tử, nhẹ giọng hỏi.

Phản ứng của ấu tử rất thành thực, Tạ Loan nhìn thấy ánh mắt của hai bé con hơi sáng lên, quay đầu nhìn hai người muốn làm ba mẹ mình rồi một lần nữa cũng cũng ngược Tạ Loan, nhỏ giọng kêu.

“Chíp chíp.”

Nghe ấu tử đáp lại, Tạ Loan hướng hai người đối diện gật đầu, điều kiện ấu tử nguyện ý cũng qua ải. Kế tiếp chỉ còn lại vấn đề thủ tục mà thôi, sau khi hoàn thành thì người nhận nuôi chính thức trở thành gia trưởng của hai bé chim béo.

Hai ấu tử vẫn ở lại phân hội Vân Bảo, thoát nhìn thì mọi người tựa hồ không có gì thay đổi, thế nhưng đối với hai bé chim béo thì hoàn toàn bất đồng.

Chúng nó cũng có ba mẹ rồi.

Hai tân gia trưởng vốn định ôm ấu tử thêm lần nữa rồi rời đi, tuần tới lại tới dẫn hai bé ra ngoài chơi, thế nhưng một mùi hương truyền tới làm bọn họ dừng chân.

Sắp đến giờ ăn của nhân viên, Trịnh Chu từ phòng bếp tiến ra, thuận tiện đặt vài món ăn lên bàn.

Người thấy mùi thơm, hai tân gia trưởng vốn mở nhà hàng nhịn không được nhìn qua, kết quả nhìn thấy vài món ăn chế biến không tệ.

... quả thực làm hai người có chút động tâm.

Mấy năm nay sau khi tình thế tiến vào trạng thái hòa bình ổn định, mọi người bắt đầu chú trọng với việc hưởng thụ cuộc sống, ngành kinh doanh ăn uống vốn không phát đạt cũng dần dần phát triển, những cửa tiệm nổi danh tinh tế vẫn luôn sáng tạo ra rất nhiều món ăn mới.

Sau khi hỏi thì được thanh niên cung cấp công thức nấu ăn, trong lòng hai người đột nhiên có ý nghĩ, bọn họ muốn mua lại những công thức này.

“Dùng phương thức chia lợi nhuận để mua lại, cậu cảm thấy thế nào?” Bọn họ muốn dùng 20% lợi nhuận của hàng để mua tất cả công thức, Y Lôi cho rằng như vậy rất đáng giá.

Phân hội đột nhiên có thêm nguồn vốn, Tạ Loan hiển nhiên rất vui lòng, hai bên rất nhanh liền bàn bạc xong.

Đến lúc tối nghỉ ngơi, Tạ Loan trở lại phòng nghỉ bên ký túc xá.

Từ khi trở về từ Hải Luân Mễ Đặc Tinh, mỗi đêm trên giường anh đều cố định hai ấu tử.

Sau đêm ngủ ở khách sạn trở về Á Tinh, Tạ Loan phát hiện tiểu nhân ngư của phân hội nhà mình không thích ngủ giường võ sò nữa, buổi tối chỉ thích ngủ chung với anh.

Bị ấu tử nhân ngư gọi mặt mặt vài tiếng, Tạ Loan không thể nào nhẫn tâm từ chối bé, vì thế mới có tình cảnh hiện tại.

Ngoan ngoãn nằm xuống vị trí giữa giường, lúc Tạ Loan nằm xuống giường, ấu tử nhân ngư liền lăn vào lòng Tạ Loan.

“Mặt mặt~”

Trước khi ngủ gọi thanh niên một tiếng, nghe thanh niên ừm một tiếng đáp lại, ấu tử nhân ngư mới chịu nhắm mắt lại, vậy đuôi nhẹ nhàng đong đưa.

Tạ Loan hơi cúi đầu, mấy ngày nay ấu tử nhân ngư vẫn luôn dùng đuôi ngủ tựa lưng vào lòng anh, sau đó vươn tay nắm lấy chiếc sừng nhỏ của ấu tử nặc khải từ ngủ ở bên cạnh.

Nhìn hình ảnh này, Tạ Loan nhịn không được cũng sờ chiếc sừng còn lại của ấu tử nặc khải tư, lúc định thu hồi tay thì đầu ngón tay đột nhiên truyền tới cảm xúc ướt át.

Con người đứng thẳng nhìn chăm chăm ngón tay thon dài đẹp mắt của thanh niên, lúc đầu ngón tay đưa tới gần, nó liền liếm nhẹ một chút.

Sau khi lưu lại ký hiệu khí tức của mình trên người thanh niên, con nặc khắc tư này híp mắt, từ cổ họng phát ra tiếng gừ gừ nhỏ.

Giây đầu tiên Tạ Loan không kịp phản ứng, giây thứ hai mới rút tay lại, thế nhưng cuối cùng vẫn vươn tay xoa xoa sống lưng lông xù mềm mại của nó rồi mới nhắm mắt lại.

Sáng hôm sau phải ôm ấu tể nhân ngư bỏ vào ao nước, sau khi hoàn thành chuyện này, Tạ Loan trở về phòng khách thì bị Hạ Kỳ gọi lại, đối phương nghiêm túc hỏi anh một vấn đề làm anh có chút không kịp chuẩn bị tâm lý.

“A Loan, cậu có muốn nhận nuôi Tiểu Già Nhĩ không?”

54. Chương 53: Ngày Thứ Năm Mười Ba Làm Bảo Mẫu

Không hề chuẩn bị tâm lý nghe thấy câu hỏi này, Tạ Loan nhất thời sửng sốt, biểu tình cũng có chút kinh ngạc.

Nhận nuôi tiểu nhân ngư...?

Nhất thời không kịp phản ứng, Tạ Loan đứng im tại chỗ, đột nhiên có chút không biết làm sao.

Vốn anh chính là bảo mẫu, mỗi ngày chăm sóc ấu tể trong phân hội, Tạ Loan chưa từng nghĩ tới vấn đề này.

Thế nhưng hiện giờ có người hỏi, Tạ Loan đương nhiên có chút suy tư.

“Tôi...” Tạ Loan há miệng phát ra một âm tiết, bất quá vẫn chưa nghĩ thấu suốt nên âm thanh cũng không có âm tiếp theo.

Không biết thanh niên băn khoăn điều gì, Hạ Kỳ vẫn duy trì biểu tình nghiêm túc, giọng điệu nói chuyện cũng vậy: “Tôi cảm thấy nếu có người nào đó muốn nhận nuôi Tiểu Già Nhĩ thì A Loan chính là người thích hợp nhất.”

Hạ Kỳ có thể khẳng định, trong phân hội không phải chỉ có một mình cô nghĩ như vậy, nếu đi hỏi những người khác thì cũng nhận được đáp án tương tự mà thôi.

Không có cách nào a, ấu tể nhân ngư này sau khi khôi phục khả năng nói chuyện thì lập tức hướng thanh niên gọi mặt mặt.

Sau khi kích phát dị năng, từ đầu tiên viết ra từ dị năng cũng là hai từ này, hơn nữa miếng vảy rụng đầu tiên cũng giao cho thanh niên cất giữ.

“Ngoại trừ cậu, tôi cảm thấy Tiểu Già Nhĩ không có khả năng tiếp nhận người khác nhận nuôi.” Hạ Kỳ bồi thêm một câu.

Ấu tể nhân ngư này sớm đã xem thanh niên là gia trưởng, Tạ Loan nhận nuôi hay không chỉ khác biệt ở chỗ anh cùng ấu tể này có xác thực quan hệ cha con chính thức hay không mà thôi.

Nghe thấy câu nói trần thuật của đối phương, Tạ Loan nhin không được chuyển mắt nhìn về phía ao nước bên kia.

Nếu hỏi anh có muốn nhận nuôi ấu tể nhân ngư này hay không...

Theo ý nguyện cá nhân thì Tạ Loan nguyện ý.

Thế nhưng Tạ Loan không thể lập tức gật đầu được, anh vẫn còn chút băn khoăn, tỷ như anh không biết mình có thể làm một gia trưởng tốt hay không.

Làm gia trưởng tốt là một việc rất khó khăn, Tạ Loan vẫn luôn nghĩ như vậy, nếu nhận nuôi ấu tử nhân ngư này, liệu anh có thể làm nó hạnh phúc vui vẻ trưởng thành không?

So với cậu, nếu được gia đình khác nhận nuôi nó có hạnh phúc hơn không? Đó là điều làm Tạ Loan do dự không xác định.

“Để ta suy nghĩ một chút.” Không có câu trả lời chính xác nhưng về mặt Tạ Loan lộ rõ anh đang nghiêm túc suy nghĩ.

Mặc dù Hạ Kỳ nói anh là người thích hợp nhất nhưng Tạ Loan lại không tự tin như vậy, nhận nuôi ấu tử là chuyện không thể tùy tiện, anh phải thận trọng quyết định.

Nhìn ra thanh niên kỳ thực rất nguyện ý nhận nuôi ấu tử nhân ngư, Hạ Kỳ cũng không nói nhiều, cuối cùng có nhận nuôi hay không là quyết định của đối phương, cô không có quyền quyết định.

Tạ Loan nghĩ hơn nửa ngày, trong đầu cứ có hai đạo âm thanh tranh cãi với nhau.

Đến cuối cùng đã nháo loạn đến mức không còn nghe rõ nội dung, Tạ Loan nắm chặt nắm tay, gõ mạnh lên trán mình vài cái.

Sau khi gõ văng những suy nghĩ hỗn loạn kia ra khỏi đầu, Tạ Loan dứt khoát đi thẳng tới ao nước.

Nghe thấy tiếng bước chân, ấu tử nhân ngư đã sớm bơi tới cạnh ao, nhìn thanh niên chậm chậm tiến tới gần, chiếc đuôi bằng lam ở dưới đáy nước lay động nhiều hơn, mà ánh mắt xanh thẳm của bé thì vẫn luôn chăm chú nhìn thanh niên.

“Mặt mặt~”

Nắm lấy ống quần thanh niên, ấu tử nhân ngư phát ra hai âm tiết rõ ràng, gương mặt thanh tú không có biểu tình tựa hồ vẫn có thể nhìn ra sự cao hứng của bé.

Lúc nhìn thấy gia trưởng, ấu tử sẽ rất cao hứng, đây là loại phản ứng rất tự nhiên.

Tạ Loan đi tới lấy khăn lông, sau đó từ dưới ao bế tiểu nhân ngư lên, dùng khăn lau khô nước trên người bé rồi ôm vào lòng.

Ôm tiểu nhân ngư ngồi lên ghế mây cách đó không xa, Tạ Loan cúi đầu dùng khăn lông nhẹ nhàng giúp ấu tử lau tóc, đồng thời chọn lọc từ ngữ để nói chuyện với bé.

Phảng phất cảm nhận được trạng thái bất thường từ thanh niên, ấu tử nhân ngư cũng đặc biệt an tĩnh, con ngươi xanh thẳm vẫn chăm chú nhìn gia trưởng của mình.

“Mặt mặt.” Chống lại ánh mắt trong veo của ấu tử, Tạ Loan chỉ chỉ mình, dừng lại một hồi lâu mới nói nửa câu sau: “Ta chính là mặt mặt của Già Nhĩ, là loại quan hệ chính thức, Già Nhĩ có nguyện ý không?”

Nói xong thì Tạ Loan cảm thấy có chút không đúng, ấu tử có thể sẽ không hiểu được ý nghĩa của từ chính thức mà mình nói.

Tạ Loan đang định đổi thành từ khác, mới vừa mở miệng, còn chưa kịp nói thì xúc cảm mềm mại bên má làm anh khựng lại.

Ấu tử nhân ngư cố dùng má mình cọ cọ má thanh niên, bởi vì giữa hai người có một chút khoảng cách nên tiểu nhân ngư cố gắng ngẩng cao đầu.

Vây đuôi vậy vậy, chiếc vây đuôi bằng lam của ấu tử nhân ngư hệt như một chiếc quạt nhỏ không ngừng lay động.

Tạ Loan mặc dù không kịp phản ứng nhưng nhìn ấu tử đang cố gắng đầu cọ mình, anh theo phản xạ cúi đầu thấp một chút.

Kết quả vừa cúi xuống, cảm xúc mềm mại trơn nhẵn liền biến mất, Tạ Loan vừa chớp mắt một cái, giây tiếp theo thì có cảm giác má mình bị bẹp một cái.

“Mặt mặt~ mặt mặt~”

Liên tục phát ra hai âm tiết này, ấu tể nhân ngư không chút chớp mắt nhìn Tạ Loan, theo bản năng chúng tộc, ấu tể nhân ngư bắt đầu phát ra tiếng ca trong veo.

Tiếng ca của nhân ngư rất có sức hấp dẫn, đối với nhân viên cùng ấu tể trong phân hội thì đây chính là lần đầu tiên họ nghe thấy tiếng ca của tiểu nhân ngư.

Cùng lúc ấy những người đang làm việc gần đó đều dừng lại, lắng nghe tiếng ca êm tai này.

Lần thứ hai nghe ấu tể nhân ngư ca cho mình nghe, Tạ Loan cúi đầu hôn một cái lên trán bé.

Muốn nhận nuôi thì cần phải làm thủ tục, cho dù Tạ Loan là người của phân hội thì vẫn phải tuân theo quy củ.

Sớm đã dùng tiền giải quyết vấn đề thân phận, trước đó Tạ Loan đã có được thân phận công dân Á Tinh, chuyện chứng minh thì không quá lo lắng. Còn những yêu cầu khác thì cần tốn chút thời gian, qua vài ngày, Tạ Loan chạy tới trung tâm đăng ký nhận nuôi ấu tể nộp hồ sơ.

Làm xong thủ tục, Tạ Loan cùng tiểu nhân ngư trong phân hội chính thức có quan hệ cha con.

Quả thực sau khi nhận nuôi ấu tể nhân ngư, công việc cùng cuộc sống của Tạ Loan cũng không có gì thay đổi, bất quá qua một đoạn thời gian nữa thì cả phân hội Vân Bảo sẽ có một sự kiện cực kỳ quan trọng.

Hai tháng sau, Tinh Minh sẽ tiếp nhận đơn xin sát hạch từ các phân hội bảo dưỡng ấu tể, đó là cơ hội cách hai năm có một lần, những phân hội nộp đơn sẽ được nhân viên tinh minh phái tới sát hạch.

Số điểm nhận được trong kỳ sát hạch này sẽ quyết định phân hội có thể xếp vào danh sách những phân hội xuất sắc nhất tinh tể của chính phủ hay không, danh sách ba nghìn phân hội bảo dưỡng hàng đầu mà gia trưởng vẫn luôn nhắc tới chính là xuất phát từ bảng điểm này.

Đó là danh sách có độ uy tín cực cao, tất cả các phân hội đều muốn chiếm cứ một vị trí trên bảng danh sách đó, bởi vì như vậy danh tiếng của phân hội sẽ được nâng lên rất cao.

Một trăm tên đầu tiên trong danh sách khá ổn định, độ biến hóa trong mỗi kỳ sát hạch cũng không lớn, thế nhưng 2500 vị trí sau đó thì cạnh tranh rất kịch liệt.

Những phân hội tham gia sát hạch, chưa nằm trong danh sách thì sẽ cố gắng leo lên, còn đã nằm trong danh sách thì chỉ hi vọng phân hội mình không rớt hạng.

Năm trước, Hạ Kỳ không chú ý tới chuyện này lắm, bởi vì muốn nộp đơn xin sát hạch phải đạt đủ yêu cầu chính phủ đưa ra, mà phân hội Vân Bảo khi đó hiển nhiên không thể đáp ứng được.

Hiện giờ thì phân hội đã đủ điều kiện, có thể nộp đơn a—

Nhìn tin tức thảo luận ngất trời trên tinh mạng, Hạ Kỳ có chút không kiềm được có suy nghĩ này.

55. Chương 54: Ngày Thứ Năm Mười Tư Là Bảo Mẫu

Chuyện có nộp đơn xin sát hạch hay không, nhóm nhân viên làm việc trong phân hội Vân Bảo vô cùng thống nhất.

Nộp a!

Dĩ nhiên là phải nộp rồi.

Cho dù không giành được thứ hạng trên bảng xếp hạng thì ít nhất cũng có kinh nghiệm, lần sau có thể chuẩn bị tốt hơn.

Sau khi đơn xin sát hạch được xác nhận thì phân hội sẽ có được bảo lưu tư cách vĩnh viễn.

Trước đó, phân hội Vân Bảo chưa từng sát hạch, vì thế trước khi nộp đơn, Hạ Kỳ thông qua tình mạng gửi tài liệu về phân hội mình, chờ được thông qua.

Để tạo điều kiện cho nhiều phân hội tham gia sát hạch, tiêu chuẩn kỳ thực đã được hạ thấp một chút, theo lý thuyết thì với điều kiện của phân hội Vân Bảo hiện giờ, muốn thông qua hoàn toàn không thành vấn đề.

Trong lúc Hạ Kỳ có chút khấn trương chờ đợi thì tư liệu đã được gửi tới trung tâm kiểm tra.

Khoảng hai ngày sau, lúc Hạ Kỳ bắt đầu có chút nôn nóng thì rốt cuộc cũng nhận được thông báo thông qua.

“Thông qua, được thông qua rồi!” Mặc dù chỉ mới là xin tư cách sát hạch thôi nhưng biểu tình của Hạ Kỳ vẫn rất vui sướng, lập tức chia sẻ tin tức này với mọi người trong phân hội.

Không tới nửa năm, phân hội mình từ tình trạng cũ nát tồi tàn tiến triển thành thế này, Hạ Kỳ vừa tự hào lại vui sướng.

Nghe thấy tin tức tốt này, mọi người cũng đều vui vẻ.

Lấy được tư cách tham gia sát hạch của tình minh chính là được chính phủ thừa nhận phân hội bọn họ có đủ tư cách.

Hai tháng sau chính phủ mới mở kỳ sát hạch, thời gian tiếp nhận sát hạch thì phải đợi một khoảng thời gian nữa, vì thế lúc này các phân hội đều đang tiến hành chuẩn bị.

Vô luận là tân trang chỉnh sửa hay xây mới, hết thảy đều ảnh hưởng tới số điểm sát hạch, vì thế các phân hội đều cố gắng hết sức.

Cho dù không có kỳ sát hạch, Tạ Loan vốn đã định tuyển thêm vài nhân viên, tỷ như chuyên gia dinh dưỡng chuyên điều chế dịch dinh dưỡng cho ấu tể, bác sĩ cũng cần thiết, còn cả nhân viên hậu cần nữa.

Sữa bột cùng dịch dinh dưỡng trong phân hội đã được đổi thành những thương hiệu có tiếng trên tình tế, mỗi lần dứt cho ấu tể ăn Tạ Loan vẫn luôn quan sát phản ứng của ấu tể, ghi nhớ yêu thích của các bé, sau đó để bảo mẫu dựa vào đó mà chuẩn bị.

Sữa cùng dịch dinh dưỡng là thức ăn thông dụng của ấu tể, thế nhưng ăn mãi thì cũng có chút chán ngấy, vì thế nếu có điều kiện thì phân hội nên mời một hai chuyên gia dinh dưỡng để có bữa ăn dinh dưỡng nhiều khẩu vị cho ấu tể.

Vốn còn định mời một giáo viên chiến đấu, lúc đầu Tạ Loan định để Trát Lạp Đức làm giáo viên tạm thời, thế nhưng trải qua một khoảng thời gian quan sát, Tạ Loan cảm thấy đối phương hoàn thành công việc rất tốt, vì thế quyết định chính thức giao chức vụ này cho đối phương.

Đứng bên cạnh nhìn Trát Lạp Đức dạy đám nhỏ trụ cột chiến đấu cùng dạy ấu tể nhân ngư làm thế nào sử dụng tốt dị năng, Tạ Loan cảm thấy để ông làm bảo vệ gác cổng thực sự quá lãng phí.

Dưới sự dạy dỗ của Trát Lạp Đức, ấu tể trong phân hội thực sự học được rất nhiều, để đối phương chính thức đảm nhận vị trí này cũng hợp lý. Một năm sau nếu đối phương muốn từ chức thì cứ chờ đến đó rồi tính sau.

Trừ bỏ ba vị trí nói ở trên, Tạ Loan vốn định tuyển dụng thêm một đầu bếp cho phân hội, thế nhưng người đầu bếp này cuối cùng được gia trưởng của hai bé chim béo đưa tới, nguyên do là muốn tránh trường hợp công thức nấu ăn bị truyền ra ngoài.

Dựa theo hiệp nghị đã ký kết trước đó, Tạ Loan cung cấp công thức, gia trưởng sẽ chia 20% lợi nhuận để trao đổi. Tháng thứ nhất số tiền cũng không nhiều lắm, thế nhưng qua tháng thứ hai, Tạ Loan phát hiện số điểm tín dụng trong tài khoản của mình tăng lên rõ rệt, ước chừng hơn năm vạn.

Ấu tể trong phân hội đã nhiều hơn trước kia một chút, để chuẩn bị trước cho sau này, Tạ Loan quyết định bảo Hạ Kỳ đăng tin tuyển dụng thêm bảo mẫu.

Lần này mới được hai bảo mẫu cấp B, cấp A thì chờ sau này khá giả hơn mới mời nổi, bằng không với mức tiền lương mấy trăm một tháng của bảo mẫu cấp A, cho dù Tạ Loan dọn hết núi bạc bên trái đất qua đây cũng không chi nổi.

Lần này tuyển dụng nhiều vị trí, người nộp đơn tự nhiên cũng nhiều hơn, lần này Tạ Loan không để một mình Hạ Kỳ xử lý nữa, anh cũng ngồi bên cạnh quan sát.

Yêu cầu quan trọng nhất của Tạ Loan đối với người tham gia tuyển dụng là nhân phẩm cùng thái độ đối đãi với ấu tể, sau khi loại bỏ nhóm người sau khi quan sát có cảm giác không phù hợp, Tạ Loan bắt đầu xem hồ sơ lý lịch của những người còn lại.

“Chờ xem xong tôi sẽ đưa danh sách cho chị, chị cảm thấy không có vấn đề gì thì thuê.” Nghĩ tới trước kia Hạ Kỳ vẫn luôn đảm nhiệm chuyện này, lần này Tạ Loan quyết định hỗ trợ, liền nói đối phương rồi đi trước.

Ngồi trong phòng làm việc tuyển dụng từ sáng tới tận chiều, sau khi thanh tĩnh lại, Tạ Loan nhận không được che miệng ngáp một hơi.

Ngáp xong, khóe mắt Tạ Loan có hơi đỏ lên, còn chảy ra nước mắt sinh lý, lúc này anh nghe thấy tiếng kêu trầm thấp từ trên chân truyền tới.

“Ừ ồ.”

Lúc thanh niên tuyển dụng nhân viên ấu tể nặc khắc tư vẫn an tĩnh nằm trên đùi thanh niên, bởi vì có chiếc bàn ngăn cách nên người khác không nhìn thấy nó.

Cảm giác con nặc khắc tư tròn vo này đang nhích tới gần ngực mình hơn, Tạ Loan đưa tay xoa xoa lưng nặc khắc tư, xoa xong lại nhéo nhẹ hai chiếc sừng nhỏ.

Mặc cho thanh niên tùy ý sờ sừng mình, sau khi chui vào lòng thanh niên, con nặc khắc tư liền nằm yên, chiếc tai bên cạnh sừng lúc bị thanh niên đụng trúng thì khẽ giật giật.

Thực đáng yêu.

Nhìn hai cái lỗ tai giật giật mỗi khi bị mình sờ sừng, Tạ Loan nhận không được nảy ra ý nghĩ này.

“Hình thái trưởng thành không còn sừng sao...” Nghĩ tới hình thái nhân loại lúc trưởng thành của nặc khắc tư, Tạ Loan vô thức hỏi.

Ngón tay vẫn nhẹ nhàng chạm vào chiếc sừng, lúc nói những lời này Tạ Loan cũng không có ý gì đặc biệt, chỉ thuận miệng nói vậy mà thôi, thế nhưng ngay sau đó thì xảy ra chuyện ngoài dự đoán của anh.

Sức nặng trên đùi đột nhiên biến mất, trước mắt Tạ Loan xuất hiện một bóng người, sau đó tay anh bị đối phương nắm lấy.

Tạ Loan rõ ràng sửng sốt, trước khi anh kịp phản ứng, nặc khắc tư trưởng thành ở trước mắt đã cúi đầu, nắm tay anh đặt lên chiếc sừng bên trái của mình.

Tạ Loan: “...”

Ngón tay chạm vào chiếc sừng, nhìn dáng vẻ dụ ngoan cúi đầu của nặc khắc tư trước mặt, Tạ Loan đột nhiên có cảm giác vị trí nào đó trong tim mình đột nhiên bị huých một cái.

Có chút kỳ quái, Tạ Loan còn chưa kịp nắm bắt thì nó đã trôi qua, hiện giờ cũng không nghĩ ra nguyên do.

Bởi vì gương mặt rất lạnh lùng nên con nặc khắc tư này làm người ta có cảm giác không dễ tiếp cận, giống như lãnh cảm vậy, hoặc đúng hơn là cự tuyệt.

Thế nhưng không thể không nói, tướng mạo của con nặc khắc tư này quả thực rất tuần mỹ.

Tóc bạc, mắt xanh nhạt, đều là màu sắc vô cùng xinh đẹp...

Phát hiện thanh niên không sờ nữa, Ya Yi có chút suy tư, sau đó lại càng cúi đầu thấp hơn.

Sau khi trưởng thành cũng có sừng, cho anh sờ, từ hành vi của con nặc khắc tư trước mặt, Tạ Loan nhìn thấu được hai tin tức mà đối phương muốn biểu đạt.

Lúc này quả thực cũng không biết nói gì, nhìn con nặc khắc tư đang cúi thấp đầu trước mặt, cuối cùng Tạ Loan động động ngón tay, sờ nhẹ lên chiếc sừng kia.

Bị sờ sừng ở hình thái trưởng thành, lỗ tai sẽ không giật giật như hình thái ấu tể, thế nhưng con nặc khắc tư này sẽ làm ra một loại phản ứng khác, chiếc đuôi bạc ở sau lưng khê nhếch lên, đôi mắt cũng híp lại.

Loại phản ứng này... thoát nhìn cũng rất đáng yêu.

Trong lòng nảy lên suy nghĩ tương tự với vừa nãy, Tạ Loan kiềm không được dời tầm mắt về phía chiếc đuôi bạc sau lưng nặc khắc tư, quan sát hành vi nho nhỏ của chiếc đuôi bạc lạnh như băng kia.

Lúc Tạ Loan quan sát chiếc đuôi, anh không biết con nặc khắc tư này cũng đang quan sát mình.

Chỉ mới đặt tầm mắt lên chiếc đuôi bạc kia vài giây, Tạ Loan nhìn thấy chiếc đuôi chậm rãi di chuyển tới nơi mình có đựng tới.

Cho anh sờ.

Mặc dù con nặc khắc tư này không nói gì nhưng chiếc đuôi nhích tới gần Tạ Loan đã thay chủ nhân của nó biểu đạt ý tứ này.

56. Chương 55: Ngày Thứ Năm Mười Lăm Làm Bảo Mẫu

Lơ đãng liếc nhìn chiếc đuôi bạc đột nhiên nhích tới trước mặt mình, phản ứng của Tạ Loan có chút chậm, chậm chậm chuyển tầm mắt lên chiếc đuôi lạnh như băng kia.

Rốt cuộc có sờ không...

Tạ Loan sờ.

Trước khi hồi phục tinh thần, tay Tạ Loan đã đặt lên trên chiếc đuôi kia, còn sờ sờ hai cái.

Cảm xúc lạnh buốt, chiếc đuôi phủ kín vảy bạc tràn đầy tính công kích này chính là một thứ vũ khí nguy hiểm mà các chủng tộc khác rất kiêng kỵ.

Thế nhưng lúc này chiếc đuôi lại vô cùng dịu ngoan, cơ hồ là thu hồi tất cả tính công kích, an phận để thanh niên sờ, đồng thời phần chóp đuôi còn hơi vểnh lên.

Muốn hỏi Tạ Loan vì sao lại sờ thì ngay cả bản thân anh cũng không nói được lý do.

Chỉ có thể nói lúc chiếc đuôi kia chuyển tới bên cạnh, lộ rõ ý tứ cho anh sờ, Tạ Loan liền vô thức vươn tay tới.

Bị chạm vào đuôi nặc khắc tư hơi híp mắt, con người xanh nhạt chiếu bóng ngược của thanh niên, nó an tĩnh chăm chú quan sát mỗi động tác của thanh niên.

Sờ sờ hai cái, Tạ Loan liền phản ứng được, lập tức dừng lại động tác.

Muốn cho thanh niên sờ nên Ya Yi mới đưa đuôi qua, mà hiện giờ thanh niên không sờ nữa, con nặc khắc tư này liền chuyển cái đuôi ra sau người.

“So với hình thái ấu tể lớn hơn một chút.” Ho khan một tiếng, Tạ Loan dời tầm mắt về phía sừng nặc khắc tư nói.

So với hai chiếc sừng bé xíu ở hình thái ấu tể, chiếc sừng ở hình thái trưởng thành rõ ràng cũng lớn hơn, lúc bé có thể nói là xinh xắn đáng yêu, thế nhưng hình dáng lúc lớn thì có thể dùng từ đẹp để hình dung.

“Ừm.” Cảm nhận được tầm mắt, đoán là thanh niên còn muốn sờ sừng mình, lúc đáp lại Ya Yi đồng thời cúi thấp đầu mình hơn.

Nhìn thấy con nặc khắc tư này lại chủ động cúi thấp đầu với mình, nhìn chiếc sừng xinh đẹp trên đầu đối phương, vị trí chấn động vừa nãy trong lòng tựa hồ lại bị huých thêm một cái.

Cảm giác thực kỳ quái.

Tạ Loan muốn nghĩ xem cảm giác đó là gì, thế nhưng cả hai lần đều chỉ lóe lên trong tích tắc, nhanh tới mức không thể nắm bắt.

Giống như anh là con lật đật vậy, có thứ gì đó huých anh hai cái, mặc dù không thể đẩy ngã nhưng lại làm cả người anh dao động lắc lư.

“Trước kia hình thái trưởng thành đâu có hai cái sừng này?” Dù sao thì trước kia đối phương chưa từng lộ ra, Tạ Loan không nhìn thấy nên theo bản năng nghĩ là vậy.

“Nó không có tác dụng.” Ya Yi dùng giọng điệu thực bình tĩnh nói ra năm chữ này, âm thanh rất trầm thấp, hệt như không phải phát ra từ con người vậy.

Bởi vì không có tác dụng nên chiếc sừng vẫn luôn bị ẩn đi, không cần thiết phải hiện ra.

Thế nhưng nhìn thanh niên trước mặt, Ya Yi bổ sung thêm một câu: “Bây giờ hữu dụng.”

Thanh niên muốn nhìn, nên hữu dụng.

Nghe thấy hai câu này, Tạ Loan hơi nhú mày, từ góc độ của anh có thể hiểu được ý đối phương, vì thế khó tránh có chút xúc động.

Bởi vì cảm thấy anh muốn nhìn nên cố ý lộ ra cho anh nhìn, vì cảm thấy anh muốn sờ nên đuôi cũng đưa qua cho anh sờ.

Đều là phương thức trực tiếp nhưng Tạ Loan lại cảm thấy con nặc khắc tư trước mắt thực đáng yêu, vì thế lại đưa tay xoa mái tóc bạch kim của đối phương.

Sờ sờ mái tóc mềm mượt của đối phương, Tạ Loan liếc mắt nhìn xấp hồ sơ lý lịch thật dày trên bàn, cảm thấy mình nên bắt đầu làm việc.

Không đợi anh nói gì, Tạ Loan chỉ vừa cầm lấy hồ sơ, nặc khắc tư trưởng thành vốn đứng bên cạnh lập tức biến về hình thái ấu tể một lần nữa vùi mình trên đùi anh.

Vô tròn thân thể kề sát người anh, ấu tể nặc khắc tư thực diệu ngoan nằm trên đùi, từ cổ họng phát ra tiếng gừ gừ trầm thấp.

Nghe thấy âm thanh này, lúc xem xét hồ sơ lý lịch, Tạ Loan vươn một tay xoa sống lưng nặc khắc tư, sau đó anh nghe thấy tiếng gừ gừ kia lại càng rõ ràng hơn.

Xem hồ sơ lý lịch là chuyện không hề thú vị chút nào, sau khi nghiêm túc xem qua một lượt, Tạ Loan đặt qua một bên, sau đó gối đầu lên cánh tay, nằm lên bàn định nhắm mắt nghỉ ngơi một chút.

Phỏng vấn nửa ngày rồi xem hồ sơ nửa ngày, hôm nay Tạ Loan quả thực có chút mệt mỏi.

Đang nhắm mắt nghỉ ngơi thì vô thức ngủ quên mất, hô hấp Tạ Loan dần dần trở nên bình ổn, mà ấu tể nặc khắc tư đang vùi mình trong lòng anh khẽ giật giật lỗ tai, một lần nữa biến về hình thái trưởng thành.

Bé bỏng thanh niên lên, Ya Yi dùng đuôi mình quấn ngang eo thanh niên, sau đó ôm anh về phòng ký túc xá ngủ.

Lúc tỉnh lại phát hiện mình nằm trên giường, Tạ Loan có chút sững sốt, thế nhưng nhìn con nặc khắc tư đang nằm ỏ trên gối đầu bên cạnh nhìn mình chăm chú, Tạ Loan lập tức hiểu ra nguyên nhân.

Sau khi cùng Hạ Kỳ xác nhận vài người không có vấn đề, hôm sau Tạ Loan liền gặp năm nhân viên mới này.

Năm người này Tạ Loan đều đã xét duyệt nhân phẩm trong lúc phỏng vấn, mà phản ứng của bọn họ khi biết trong phân hội có ấu tể nặc khắc tư cùng mục tạp cũng không làm Tạ Loan thất vọng.

Có khiếp sợ có kinh ngạc nhưng hoàn toàn không có bài xích.

...

“Có vấn đề gì không?” Thấy biểu tình Khắc Lý Tư có chút khó xử, đối phương là chuyên gia dinh dưỡng, mấy hôm nay đang lên công thức bữa ăn dinh dưỡng cho ấu tể trong phân hội.

“Là chuyện về ấu tể mục tạp, tôi không biết ấu tể chủng tộc này thích mùi vị thể nào, định hỏi ý kiến của cậu...” Khắc Lý Tư có chút lúng túng sờ sờ mũi.

Yêu cầu quan trọng nhất trong việc điều chế bữa ăn dinh dưỡng cho ấu tể chính là phải căn cứ vào khẩu vị yêu thích của ấu tể, mỗi chủng tộc đều có yêu thích bất đồng, đây là tri thức căn bản của chuyên gia dinh dưỡng.

Thế nhưng đối với ấu tể mục tạp, Khắc Lý Tư quả thực không hiểu biết.

Thực sự thì trong tinh tế có rất ít phân hội chịu bảo dưỡng ấu tể mục tạp, mà chương trình học của chuyên gia dinh dưỡng bọn họ cũng không có kiến thức về chủng tộc này.

“Ngọt đi.” Không tới một giây, Tạ Loan đã đưa ra đáp án.

“Ni Khắc thích ăn ngọt.” Sờ cánh tay sắc bén của ấu tể mục tạp vừa tiến tới gần mình, chống lại ánh mắt đỏ ngầu của bé, Tạ Loan chậm chậm nói.

Nhớ tới lần đầu tiên gặp ấu tể mục tạp, anh từng dứt cho bé một viên kẹo sữa, khi đó biểu hiện của bé rõ ràng rất cao hứng.

Khi đó ấu tể này hết như một bé ngoan cũng anh một cái, mặc dù lực đạo quá lớn làm anh ngã nhào nhưng anh hiểu, ấu tể này kỳ thực rất ngoan.

Nghe thanh niên gọi tên mình, ấu tể mục tạp đáng người khổng lồ cúi thấp đầu, cẩn thận cũng nhẹ Tạ Loan một cái, từ trong cổ họng phát ra tiếng kêu trầm thấp.

“Được rồi.” Khắc Lý Tư có chút sững sờ nhìn một màn này, thật lâu sau mới đáp lại.

Mục tạp là chủng tộc rất hung hãn dã man, đó là tri thức phổ biến.

Cho dù là ấu tể thì ấu tể mục tạp cũng không thể nào nhu thuận ngoan ngoãn như vậy, thế nhưng tình cảnh trước mắt đã hoàn toàn phá vỡ nhận thức này trong lòng Khắc Lý Tư.

Ấu tể mục tạp này thoát nhìn rất ngoan, mặc dù đáng vẻ nguy hiểm tràn đầy tính công kích nhưng không thể không phủ nhận ấu tể này rất hiểu chuyện, lúc đối mặt với thanh niên hết như một bé ngoan nghe lời gia trưởng.

Không thể ôm trọn cơ thể ấu tể mục tạp, thế nhưng Tạ Loan vẫn giang rộng tay, cố gắng cho bé một cái ôm.

Được thanh niên ôm, ấu tể mục tạp nghiêng đầu, con ngươi đỏ ngầu co rút, lại một lần nữa phát ra tiếng kêu trầm thấp biểu đạt mình rất cao hứng.

...

Thời gian nhanh chóng trôi qua, lúc phân hội Vân Bảo đang tuyển dụng nhân viên mới thì tới kỳ nộp đơn xin sát hạch, nửa tháng sau khi thành công nộp đơn, Hạ Kỳ nhận được thông báo thời gian tiến hành sát hạch.

...

“Trong tuần này sẽ có nhân viên hiệp hội tới sát hạch, hi vọng lần này phân hội mình có được thành tích tốt.”

Đứng ngồi không yên, Hạ Kỳ từ trên ghế bật dậy, biểu tình lộ rõ khẩn trương.

Trong cuộc họp nhân viên, Hạ Kỳ căn nhận những kinh nghiệm mình tìm hiểu được ở trên tinh mạng nói cho tất cả nhân viên trong phân hội.

“Đã nghe nhiều lần lắm rồi a Tiểu Kỳ.” Trát Lạp Đức cầm ly nước trên bàn, có chút bất đắc dĩ nói.

Hạ Kỳ ghen lời, một lúc sau mới nói: “Đúng rồi, giáo viên chiến đấu cũng phải tiếp nhận sát hạch đấy, ông nhớ cạo râu a, chú ý hình tượng!”

Suýt chút nữa đã phun ngụm nước vừa uống ra ngoài, Trát Lạp Đức há miệng, thật lâu vẫn không thể phát ra âm thanh.

Ông cũng bị sát hạch à??

Cho dù là người mới nhưng thành viên Tinh Minh không nhận ra ông chỉ sợ không có bao nhiêu người...

57. Chương 56: Ngày Thứ Năm Mười Sáu Làm Bảo Mẫu

Không phải Trát Lạp Đức tự cao tự đại, chỉ là người mới gia nhập Tinh Minh phải tiếp nhận khóa học giáo dục tư tưởng để càng hiểu biết sâu hơn về Tinh Minh.

Mà trong khóa học này, những vị tiền bối sẽ được tặng bốc... à không, là tán dương những nhân vật có đóng góp kiệt xuất.

Ông vừa vận chính là một trong số đó.

Thế nên trừ phi là người không nghiêm túc nghe giảng, bằng không chỉ cần là thành viên của Tinh Minh thì khẳng định không có ai không nhận ra ông.

Thấy Trát Lạp Đức nhần nhần nhí nhí sau khi nghe mình nói như vậy, Hạ Kỳ nhịn không được bật cười, vừa cười vừa nói: “Đừng sợ, người Tinh Minh phải tới không ăn thịt ông đâu mà sợ.”

Sau đó Hạ Kỳ còn tiến tới vỗ vỗ vai đối phương như trấn an, thành khẩn nói: “Trong tuần này sẽ tới, chỉ cần mấy ngày này ông chăm chỉ chỉnh lý bản thân một chút là ổn thôi.”

Trát Lạp Đức: “...”

Nam nhân có râu thì có sao đâu chứ!

Sờ sờ râu lia chĩa trên cằm mình, Trát Lạp Đức cự tuyệt thừa nhận vì mình quá lười nên mới để râu.

Làm nhân viên trong phân hội bảo dưỡng ấu tể này nửa năm, trải qua khoảng thời gian được Tạ Loan dùng tinh thần lực khai thông, dị năng của Trát Lạp Đức đã khôi phục phân nửa.

Mặc dù cách hiệp nghị ban đầu đã rất gần nhưng càng ngày Trát Lạp Đức càng cảm thấy cuộc sống hiện giờ kỳ thực cũng không có gì không tốt.

Tinh tế bây giờ đã tiến vào thời kỳ hòa bình, suốt mấy năm qua không hề phát sinh chiến tranh lớn, ngay cả chiến tranh quy mô nhỏ cũng hiếm khi xuất hiện, có thể nói thế cục giữa các chủng tộc vô cùng ổn định.

Cộng thêm quân đội Tinh Minh phát huy rất tốt, Trát Lạp Đức tin tưởng thời kỳ hòa bình này có thể duy trì rất lâu dài, tất cả chủng tộc trên tinh tế có thể nghênh đón kỷ nguyên phồn vinh hoàng kim.

Nếu vậy, Trát Lạp Đức cảm thấy mình cũng không cần thiết quay về Tinh Minh phục chức.

Ban đầu lúc ông chủ động giải ngũ về hưu, nhóm cao tầng Tinh Minh đều hi vọng ông có thể lưu lại, bắt quá nín kéo không có hiệu quả thì hứa hẹn sau khi ông khôi phục dị năng có thể phục chức bất kỳ lúc nào.

Trong mắt cao tầng Tinh Minh, cho dù Trát Lạp Đức không có dị năng, chỉ dựa vào kinh nghiệm chiến đấu của ông vẫn có thể phát huy tác dụng rất lớn trong quân đội, hơn nữa cũng có thể xem là trụ cột tinh thần vô cùng quan trọng.

Thế nhưng khi ấy vì mất đi dị năng mà mất hết ý chí, Trát Lạp Đức không chấp nhận sự thật này, dứt khoát rời đi.

Sa sút chán nản suốt hai năm, Trát Lạp Đức không ngừng tìm kiếm phương pháp để mình khôi phục dị năng, rồi cuối cùng ông quả thực đã tìm được, gia nhập phân hội Vân Bảo chính là một bước ngoặt rất lớn trong cuộc đời ông.

Chẳng qua trong khoảng thời gian nửa năm làm việc ở đây, tâm tình Trát Lạp Đức cũng phát sinh biến hóa, có cảm giác tâm tính trở thành cán bộ kỳ cựu.

Hiện giờ, mỗi ngày ông dạy nhóm ấu tể học trụ cột chiến đấu, cuộc sống rất nhàn nhã. Không cần phải chú ý hình tượng như lúc còn trong quân đội, chỉ cần có thể gặp người là được.

Nhắn nhớ một hồi, Trát Lạp Đức dứt khoát không nghĩ nữa.

Tới thì tới.

Thấy tâm tình Trát Lạp Đức chuyển biến tốt hơn, Hạ Kỳ gật gù: “Ừm, không sợ là tốt rồi, tới khi đó nhớ biểu hiện tốt nha.”

Khóe mắt co rút, Trát Lạp Đức thuận miệng đáp một tiếng.

Thật ra thì Trát Lạp Đức rất muốn nói, nếu sợ thì chỉ sợ đám kia sợ ông, làm gì đến phiên ông sợ chứ. Thế nhưng lời này thực sự khó nói ra miệng, Trát Lạp Đức chỉ có thể nhin.

Chuyện gì tới rồi sẽ tới, trong sự chờ đợi của mọi người trong phân hội, ba ngày sau, nhân viên sát hạch của Tinh Minh đã tới Á Tinh.

Nhân viên tiến hành sát hạch phân hội bảo dưỡng ấu tể cố định là một đội năm người, để đảm bảo độ công bằng trong quá trình sát hạch, số điểm cuối cùng là số điểm tính trung bình từ điểm của năm người.

Năm nhân viên thống nhất mặc đồng phục Tinh Minh, theo người đứng đầu, vô cùng kỷ luật tiến vào phân hội Vân Bảo.

Trong quá trình sát hạch, bước đầu tiên là kiểm tra trang thiết bị trong phân hội, hoàn cảnh sinh hoạt và học tập, phần này chiếm số điểm rất lớn.

Đi vào cửa có thể nhìn thấy hoàn cảnh toàn thể phân hội, mặc dù không có suối phun hay tượng đài trang trí này nọ nhưng những luống hoa hai bên đường được cắt tỉa tỉ mỉ thành những hình dáng đặc biệt, thoạt nhìn rất có cảm giác nghệ thuật.

“Mời đi bên này.” Chờ nhân viên sát hạch quan sát xong hoàn cảnh bên ngoài, Hạ Kỳ mới lên tiếng dẫn đường tiến vào phòng sinh hoạt cùng đại dương mô phỏng.

Nhân viên đứng đầu gật đầu, biểu tình nghiêm nghị mấy míc.

Nhân viên các phân hội thường rất ân cần với bọn họ, sớm đã quen với thái độ này nên nhóm nhân viên sát hạch cũng không quá để ý.

So với những phân hội đã sát hạch trước đó, kiến trúc cùng thiết bị của phân hội này tương đối ít, bất quá những thứ cần thiết vẫn có đầy đủ, vì thế nhân viên chỉ chấm là đạt yêu cầu, không thêm điểm.

Tiến vào phòng sinh hoạt, nhóm nhân viên sát hạch có chút bất ngờ với hoàn cảnh bên trong.

Từ bên ngoài, bọn họ không ngờ phòng sinh hoạt này lại được thiết kế tiêu chuẩn như vậy, so với những phân hội hàng đầu không hề thua kém.

Quan sát phòng sinh hoạt xong, nhóm sát hạch chuyển qua đại dương mô phỏng rồi một lần nữa quay về phòng sinh hoạt, tiến hành sát hạch trạng thái sinh hoạt của ấu tể.

Ấu tể sinh hoạt thế nào cũng là trọng điểm sát hạch, từ biểu hiện của ấu tể có thể dễ dàng nhìn ra điểm này.

Lúc này nhìn thấy ấu tể mục tạp dáng người khổng lồ trong phòng sinh hoạt, nhóm sát hạch đã trợn mắt há hốc, hiện giờ quay lại nhìn lại lần nữa, trong lòng vẫn có chút khó tin.

“Sao lại lựa chọn thu dưỡng ấu tể mục tạp?” Một nhân viên sát hạch hỏi Tạ Loan.

Không phải anh có ý kiến với chủng tộc mục tạp, chẳng qua trước đó chưa từng nhìn thấy phân hội nào bảo dưỡng ấu tể của chủng tộc này nên trong tiềm thức cũng nhận định là ấu tể mục tạp không cần bảo dưỡng.

Đó là một chủng tộc hung mãnh cường hãn, ngay cả ấu tể cũng vậy, không yếu ớt như những chủng tộc khác cần người lớn phải cẩn thận chăm sóc, chúng có thể tự chăm lo cho mình.

Nghe vậy, Tạ Loan có chút nhú mày, biết rõ quan niệm phổ biến về chủng tộc mục tạp, anh biết rõ không thể trách đối phương nói ra những lời này.

“Đây cũng là một ấu tể.” Không giải thích nhiều, Tạ Loan chỉ dùng giọng điệu trần thuật nói ra những lời này.

Đồng dạng cũng cần bảo dưỡng chăm sóc, đồng dạng cũng nên được đối đãi ôn nhu, ấu tể mục tạp được đối đãi ôn nhu cũng biểu hiện rất hiểu chuyện, không hung bạo nhưng nhiều người tưởng.

Sự thực có tính thuyết phục lớn hơn ngôn ngữ, Tạ Loan giang hai tay với ấu tể mục tạp đang an tĩnh nhìn mình ở bên kia, ôn hòa gọi tên bé: “Ni Khắc.”

Ấu tể mục tạp được gọi tên lập tức di chuyển tới gần thanh niên, sau đó cúi đầu nhẹ nhàng cụng ngực thanh niên một cái, đồng thời phát ra tiếng kêu trầm thấp.

Lần đầu tiên thấy tình cảnh này, nhóm khảo hạch đồng loạt sửng sốt, bọn họ không thể phản bác, ấu tể mục tạp này thoát nhìn... thực sự giống như một ấu tể cần người lớn chăm sóc yêu thương.

Ấu tể mục tạp này thoát nhìn được phân hội chăm sóc rất tốt, những ấu tể khác cũng vậy.

Ít nhất thì dáng vẻ của chúng đều tràn đầy sức sống, dáng người mũm mĩm tròn vo, da lông sáng mượt, có thể thấy là kết quả tỉ mỉ chăm sóc của bảo mẫu.

Trạng thái sinh hoạt của ấu tể rất tốt, căn cứ theo tình cảnh trước mắt, nhóm khảo hạch có thể đưa ra phán đoán này.

Như vậy kế tiếp chính là sát hạch nhân viên phân hội.

Phân hội chỉ có hai bảo mẫu cấp B, có thể xem là mức trung bình, đủ để đạt tiêu chuẩn mà thôi. Nhân viên hậu cần cũng y tế cũng có, còn có một chuyên gia sinh dưỡng, số lượng nhân viên có thể xem là hoàn thiện.

Trong nhóm nhân viên thì bảo mẫu cùng giáo viên chiến đấu chiếm điểm nhiều nhất, hai vị trí này có thể xem là bộ mặt của phân hội, là điều kiện chủ chốt mà gia trưởng quyết định chọn lựa phân hội.

“Phân hội không có giáo viên chiến đấu à?” Sát hạch xong tất cả nhân viên trong phòng vẫn không thấy ai là giáo viên chiến đấu, nhân viên sát hạch nhin không được hỏi.

Hạ Kỳ vui vẻ nói: “Ông ấy tới ngay thôi, để tôi đi thúc giục một chút.”

Vừa nay nói đi chỉnh lý một chút sẽ tới ngay, Hạ Kỳ cũng không hiểu Trát Lạp Đức làm gì mà lâu như vậy, chẳng lẽ muốn chải một kiểu tóc đặc biệt?

Nghe Hạ Kỳ nói vậy, nhóm sát hạch liền ở tại chỗ chờ đợi, ngay lúc Hạ Kỳ chuẩn bị chạy đi hối thúc, người nọ đã xuất hiện.

Dây dưa lê mè chà chậm từ ngoài cửa đi vào, Trát Lạp Đức không chút biểu tình đi tới trước mặt nhóm nhân viên sát hạch, ngoại trừ ánh mắt có chút dao động thì dáng vẻ đặc biệt nghiêm túc.

Thấy rõ người vừa tiến vào, toàn bộ nhân viên sát hạch chìm vào trạng thái câm lặng, biểu tình sửng sốt, đồng loạt tròn tròn mắt.

“Trát... Trát Lạp Đức tướng quân.....?!”

Không biết là người nào nói ra từ này, lúc này không chỉ nhóm sát hạch, đám nhân viên phân hội Vân Bảo cũng sửng sốt theo.

58. Chương 57: Ngày Thứ Năm Mười Bảy Làm Bảo Mẫu

Trát...Trát tướng quân nào vậy?

Mọi người đeo đầu chằm hồi đầy mặt nhìn nhóm nhân viên sát hạch cũng đang sửng sốt, sau đó miễn cưỡng tự hỏi tự đáp.

A, Trát Lạp Đức tướng quân.

Tình cảnh thoáng chốc chìm vào bầu không khí an tĩnh kỳ dị, lặng ngắt như tờ, tựa hồ ngay cả cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy, mà biểu tình trên mặt mọi người thì có chút cứng ngắc.

Mà Trát Lạp Đức có thể xem là tiêu điểm toàn trường, suốt mấy ngày nay bị bức ép phải cạo râu sạch sẽ vẫn tiếp tục dao động ánh mắt, hoàn toàn không cố định trên bất kỳ người nào.

Thực ra thì Trát Lạp Đức muốn rời đi.... không, thực ra thì ông căn bản không nghĩ ra vì sao mình phải đứng ở đây??

Trong lòng suy nghĩ lung tung, Trát Lạp Đức xụ mặt đứng tại chỗ, biểu tình nghiêm nghị, tư thế đứng của quân nhân tiêu chuẩn, trong mắt nhóm nhân viên sát hạch thì rất có phong độ trang nghiêm của thượng tướng Tinh Minh.

Thế nhưng bộ dáng này trong mắt nhóm nhân viên phân hội Vân Bảo thì khá vi diệu.

Nhất là đối với Hạ Kỳ, biểu tình của cô lúc này giống như ảo tưởng vỡ nát, cả người suy sụp.

Đối với biểu hiện của Hạ Kỳ, Tạ Loan kỳ thực có thể hiểu được.

Anh nhớ rõ mình từng nghe đối phương nói mình là fan hâm mộ của Trát Lạp Đức Tướng quân, còn nói vị tướng quân này là vị đại anh hùng mà cô đặc biệt sùng bái...

Nhớ tới hình tượng râu ria xồm xoàm của đối phương lúc mới tới, tâm tình Tạ Loan cũng có chút phức tạp, nghĩ thế nào cũng có cảm giác không chân thật.

Tướng quân Tinh Minh ở phân hội bọn họ làm bảo vệ gác cổng... không phải, làm giáo viên chiến đấu??

Phản ứng của những người khác tuy tốt hơn Hạ Kỳ nhưng cũng không khác với bị sét đánh là bao, mắt trở ra, biểu tình mờ mịt nhìn Trát Lạp Đức.

Không rõ là bị kích thích ít hơn hay sao, người phá vỡ không khí yên tĩnh dị thường này chính là nhân viên đứng đầu trong nhóm sát hạch, người nọ nghiêm chỉnh chào nam nhân trung niên trước mặt, sau đó cẩn thận hỏi: “Tướng quân, ngài là giáo viên chiến đấu của phân hội bảo dưỡng ấu tể này sao?”

Phân hội này rốt cuộc có lai lịch gì vậy?!

Lúc này trong lòng đám nhân viên sát hạch chỉ có suy nghĩ này.

Bọn họ không biết nên suy nghĩ thế nào, một đại nhân vật chỉ cần dậm chân một cái đã làm toàn bộ nhân vật cao tầng trong quân đội Tinh Minh phải run rẩy cư nhiên lại xuất hiện ở một phân hội không tiếng tăm thế này.

“Ừm.” Trát Lạp Đức đáp, đồng thời ông cũng cảm nhận được ánh mắt vi diệu của đồng nghiệp trong phân hội, nhất thời có chút lo lắng nhưng ngoài mặt vẫn duy trì biểu tình nghiêm nghị.

Nhận được câu trả lời chính xác, ánh mắt nhóm nhân viên sát hạch nhìn nhân viên trong phân hội Vân Bảo nhất thời trở nên khác biệt.

Bọn họ vốn cũng không xem thường phân hội này, lúc sát hạch vẫn luôn dùng thái độ khách quan, hoàn toàn không soi mói chê trách gì cả.

Thế nhưng hiện giờ đại nhân vật như vậy xuất hiện, bọn họ dù sao cũng phải nể mặt một chút. Nếu thái độ không tốt, lỡ như sau khi bọn họ sát hạch xong, đối phương lại tìm tâm phúc hoặc bộ hạ cũ ở Tinh Minh nói chuyện thì không phải bọn họ lĩnh đủ sao...

Với lại, cũng không biết bao giờ vị thượng tướng này sẽ quay về quân đội Tinh Minh phục chức.

Thái độ của cao tăng Tinh Minh đối với vị tướng quân chiến công hiển hách này thế nào, người có mắt trong Tinh Minh đều biết, chuyện cao tăng muốn níu giữ tướng quân lại sớm đã lan truyền khắp Tinh Minh.

Thái độ thả lỏng hơn, biểu hiện cũng tương đối ân cần, bọn họ không rõ tính khí của vị thượng tướng Tinh Minh ở trước mắt thế nào, nói chuyện dĩ nhiên phải cẩn thận hơn.

“Dựa theo quy định, giáo viên chiến đấu cũng phải sát hạch nên phải làm phiên tướng quân ngài phối hợp một chút...” Mới xong câu đó, nhân viên sát hạch lập tức uyển chuyển nói: “Dĩ nhiên chúng tôi tuyệt đối tin tưởng năng lực của ngài, khẳng định là có thể thêm điểm.”

Thấy nhóm sát hạch khách khí như vậy, hoặc đúng hơn là nơm nớp lo sợ, nhóm nhân viên phân hội cơ bản là ngây ngốc, bọn họ bị đả kích quá lớn a.

“Có thể thêm bao nhiêu điểm?” Trát Lạp Đức hỏi thẳng.

Đã tính toán sau này sẽ trải qua cuộc sống cán bộ kỳ cựu trong phân hội Vân Bảo, hiện giờ vừa nghe thấy được thêm điểm, là chuyện có lợi cho phân hội, Trát Lạp Đức cảm thấy mình nên biểu hiện một chút.

Nhóm sát hạch: “...”

Nhân viên nói chuyện vừa nãy hoàn toàn câm nín, trán ứa mồ hôi.

Vấn đề này bảo anh làm sao trả lời a!

Nghẹn một hồi, nhân viên này rút cuộc nghĩ ra một đáp án không sợ đắc tội đối phương: “Người được điểm cao nhất trong ghi chép là 137 điểm, ngài nhất định sẽ được điểm cao hơn.”

Đường đường là thượng tướng Tinh Minh, tướng quân duy nhất được nhận huy chương quân sự tối cao, phá bỏ kỷ lục của hạng mục này cũng không quá đáng, cho dù là ai thì cũng tâm phục khẩu phục.

Mặc dù cũng hiểu được nhưng mọi người trong phân hội Vân Bảo đều có cảm giác đi cửa sau, tâm tình này hệt như ngồi xe qua núi vậy, sướng tới khó tả.

Hoàn toàn không ý thức được câu hỏi của mình đã làm khó nhóm sát hạch, nghe xong câu trả lời Trát Lạp Đức gật đầu, trầm nghĩ, vậy thì mình có thể xem là lập công cho phân hội rồi.

Có quy củ thì nhất định phải tuân theo, Trát Lạp Đức là một quân nhân... mặc dù bây giờ đã không phải nhưng ông cũng không thích phá bỏ quy tắc, vì thế nhất định phải hoàn thành sát hạch.

Thật ra cũng chỉ là giảng bài trước mặt bọn họ mà thôi, dẫn ấu tể ra ngoài sân, Trát Lạp Đức bắt đầu dạy ấu tể trụ cột chiến đấu.

Trước mắt trong phân hội chỉ có ấu tể nhân ngư kích phát dị năng, vì đáp ứng điều kiện sát hạch, Tạ Loan ôm tiểu nhân ngư ra khỏi ao, tiến ra ngoài sân để Trát Lạp Đức dạy bé vận dụng dị năng.

Nhóm sát hạch nghiêm túc ghi chép, dù sao thì hạng mục này chắc chắn sẽ nhận được đánh giá cấp S.

Nói cơ bản thì chính là trọn điểm, còn cụ thể tăng thêm bao nhiêu điểm thì sau này bọn họ sẽ tỉ mỉ cân nhắc.

Sau khi hoàn thành toàn bộ hạng mục sát hạch, kết thúc chuyến sát hạch lần này, nhóm sát hạch khách khí rời đi. Cả quá trình thái độ tốt tới không thể tốt hơn được nữa, cứ hệt như bọn họ không phải nhân viên sát hạch mà là người bị sát hạch vậy.

Sau khi bọn họ đi rồi, mọi người trong phân hội Vân Bảo bắt đầu giải quyết vấn đề nội bộ, trừ bỏ Trát Lạp Đức, mọi người đều im lặng nhìn chằm chằm ông.

“Ông... ông thực sự là Trát Lạp Đức tướng quân, đại anh hùng đã giải ngũ sao?” Dáng vẻ Hạ Kỳ vẫn chưa tỉnh hồn, cô chỉ mới vừa thoát khỏi cảm giác ảo tưởng vỡ nát, đến bây giờ vẫn không nhận được muốn chính miệng đối phương xác nhận.

Trát Lạp Đức tướng quân là đại anh hùng vì nền hòa bình tinh tế đã đóng góp rất lớn, trong lòng Hạ Kỳ, một đại anh hùng như vậy nhất định phải có dáng vẻ uy vũ bất phàm, thoạt nhìn sẽ rất uy nghiêm.

Thế nhưng sự thật lại có chút tàn khốc.

Uy vũ bất phàm — râu ria xồm xoàm.

Đặc biệt uy nghiêm — lời thôi lệch thếch.

Nghĩ đến lần này đối phương chịu cạo râu là thành quả mình lái nhải hối thúc suốt vài ngày, Hạ Kỳ cảm thấy ảo tưởng trong lòng mình loảng xoảng rơi vỡ đầy đất.

Đón nhận ánh mắt đối phương, Trát Lạp Đức không hiểu sao có chút chột dạ, bất quá vẫn gặt đầu thừa nhận.

Trong phân hội mình có một tướng quân Tinh Minh!

Những người khác trong phân hội mặc dù không kính ngưỡng sùng bái như Hạ Kỳ nhưng đột nhiên biết đối phương là nhân vật lớn cũng khó tránh có chút lúng túng không biết làm sao.

Muốn bọn họ lập tức chuyển thành khách khí cung kính? Làm đồng nghiệp lâu như vậy, hiện giờ bọn họ không có cảm giác đối mặt với nhân vật lớn a. Thế nhưng bảo bọn họ tiếp tục ở chung với đối phương như cũ thì tựa hồ có chút không ổn...

“Đều là đồng nghiệp trong phân hội, đừng quá để ý tới thân phận, sau này mọi người vẫn còn sống chung với nhau mà.” Sau Hạ Kỳ, Tạ Loan là người thứ hai lên tiếng, có thể xem là dàn xếp ổn thỏa.

Mặc dù mọi người vẫn chưa thoát khỏi cảm giác sững sốt nhưng cũng miễn cưỡng tiêu hóa được phân nửa sự thực này, còn lại thì phải chậm rãi tiếp nhận.

Nếu là sự sự thì Hạ Kỳ cũng bắt đầu thuyết phục chính mình, thực ra ngoại trừ hình tượng sa sút lời thôi lúc mới tới, sau khi trở thành nhân viên chính thức của phân hội thì không còn như vậy nữa.

Chỉ có hơi lười cạo râu nên nhìn dáng vẻ không giống đại anh hùng mà thôi, hiện giờ nhìn kỹ, lúc đứng thẳng thì cũng rất có uy nghiêm...

Tự thuyết phục chính mình xong, Hạ Kỳ cảm giác được ảo tưởng vỡ đầy đất của mình trước đó rốt cuộc cũng được dần dập lại.

“Vậy lần sát hạch này của chúng ta rốt cuộc được bao nhiêu điểm?” Suy nghĩ tới chuyện giáo viên chiến đấu được tăng thêm điểm, Trịnh Chu nhin không được hỏi.

Theo như lời nhân viên sát hạch giải thích, hạng mục này bọn họ được ít nhất là 137 điểm đi... nếu cộng thêm số điểm này thì có phải phân hội bọn họ có thể lọt vào top ba nghìn phân hội đứng đầu không?

59. Chương 58: Ngày Thứ Năm Mười Tám Làm Bảo Mẫu

Có thể cộng thêm bao nhiêu điểm thì không biết, mặc dù chắc chắn sẽ được thêm nhưng Hạ Kỳ cũng không dám khẳng định phân hội mình có thể lọt vào top ba nghìn phân hội đứng đầu.

Ở tinh tế có phân hội bảo dưỡng ấu tể nhiều không đếm hết, muốn chen vào bảng xếp hạng hiển nhiên không dễ, đối với nhiều phân hội mà nói, đó là chuyện cực kỳ khó khăn.

Cho dù là phân hội xếp cuối cùng trên bảng xếp hạng cũng tuyệt đối là phân hội đã phát triển nhiều năm, có thực lực xuất sắc.

“An tâm chờ kết quả đi, tháng sau tinh minh sẽ công bố số điểm sát hạch.” Dĩ nhiên Hạ Kỳ cũng rất hi vọng, bất quá cô cố ép nó xuống mức thấp nhất, như vậy nếu không được thì cũng không quá thất vọng.

Thật ra thì dựa theo dự kiến ban đầu của Hạ Kỳ, phân hội mình có thể lọt top mười nghìn đã tốt lắm rồi. Dù sao thì thời gian phát triển của phân hội vẫn khá ngắn, so với những phân hội đã phát triển nhiều năm thì còn rất nhiều thiếu sót, những điều này cần phải khách quan thừa nhận.

Kết quả hiện giờ thống soái tiền nhiệm của quân đội tinh minh cư nhiên lại là giáo viên chiến đấu của phân hội bọn họ, chuyện này thực sự đã làm hỗn loạn kết quả dự tính của Hạ Kỳ.

Biết đâu...

..

Qua vài ngày mờ mịt, mọi người trong phân hội Vân Bảo bắt đầu tiếp nhận sự thực phân hội mình có một tướng quân tinh minh, tuy có úy áp bách sau khi nhìn thấy đối phương lộ ra hình tượng uy nghiêm của cấp trên nhưng rất nhanh mọi người lại quay về lối sống như cũ.

Thế nhưng nhóm sát hạch chịu đủ kinh sợ quay về tinh minh thì khác, cho điểm phân hội Vân Bảo trở thành vấn đề nhức óc làm bọn họ buồn bực tới rụng mấy chùm tóc.

Chờ những nhóm khác cũng hoàn thành nhiệm vụ trở về cương vị, kế đó chính là khâu chấm điểm, sau khi hoàn thành thì hiệp hội công bố kết quả lên tinh mạng.

Sau hai tháng, hôm nay không thể nghi ngờ là ngày mà tất cả phân hội bảo dưỡng ấu tể đều trông đợi.

Nhân viên phân hội Vân Bảo vây quanh chiếc quang não ở đại sảnh, biểu tình có chút khẩn trương.

Hôm nay chính là ngày bảng xếp hạng phân hội tinh minh đổi mới, trong ánh nhìn chăm chú của mọi người, Tạ Loan mở bảng xếp hạng mới lên.

Thoạt nhìn có thể dễ dàng nhìn ra vị trí số một cùng số hai tráo đổi một chút, sau khi bị phân hội Lạp Tá Nhĩ đè ép suốt sáu năm, năm nay phân hội Đề Thụy rốt cuộc đã vươn lên top một.

Nhìn bảng danh sách này, mọi người đều nhìn từ dưới lên trên, sau khi dò năm trăm tên thì cơ bản đều nghĩ rằng phân hội mình không lọt top.

Thế nhưng lúc Tạ Loan đang định lật qua trang tiếp theo, người đứng bên cạnh anh đột nhiên chỉ tay vào màn hình.

“Ở đây này, số 2007!”

Theo lời đối phương, những người khác lập tức nhìn qua, quả nhiên từ đầu ngón tay đối phương nhìn thấy tên phân hội mình.

Số 2007, nhìn số thứ tự này, Hạ Kỳ không khỏi dụi dụi mắt xem mình có nhìn nhầm hay không.

Đây là bảng xếp hạng toàn tinh tể, phân hội bọn họ lần đầu tiên tham gia đã lọt vào top 2500, tính thế nào thì cũng chính là hắc mã a—!

Quả thực cái tên xa lạ đột nhiên lọt vào top 2500, gần vị trí 2000 đang được rất nhiều người trong ngành nghị luận.

Những phân hội mới có thể lọt vào bảng xếp hạng đều nằm ở các vị trí chót rồi dần dần leo lên, tình huống vừa xuất hiện đã nằm ở top 2500 như bọn họ quả thực là chưa từng có.

“Nhất định là phần tôi được thêm nhiều điểm.” Trát Lạp Đức quả quyết nhận công, đưa tay xoa xoa chòm râu vừa mọc lại một chút của mình.

Chế độ sát hạch của hiệp hội tinh minh chia làm hai phần, một phần căn bản cùng một phần cộng thêm.

Hạng mục sát hạch bao gồm cơ sở thiết bị, trạng thái sinh hoạt của ấu tể, giáo viên chiến đấu v...v... mỗi hạng mục 100 điểm, tổng cộng tất cả là 700 điểm.

Cơ sở thiết bị không yêu cầu quá khó, chỉ cần đạt tới yêu cầu tiêu chuẩn là có thể lấy được trọn điểm.

Có thể lọt vào bảng xếp hạng phân hội thì cơ bản đều đạt trọn điểm về mặt này, vì thế điểm chủ chốt chính là điểm cộng thêm.

Nghe Trát Lạp Đức giành công, mọi người đều nể mặt gật gật đầu.

Số điểm phân hội bọn họ đạt được là 1115 điểm, Tạ Loan bấm xem chi tiết thì thấy rõ phía sau hạng mục giáo viên chiến đấu viết con số +300 sáng ngời.

Điểm kỷ lục của hạng mục này chỉ có 137 mà thôi, phân hội bọn họ đạt gấp đôi, chỉ dựa vào hạng mục này thôi đã trực tiếp kéo điểm số lên cao chót vót!

“Thường ông một tràn vỗ tay.” Hạ Kỳ nói xong, mọi người cũng làm theo vỗ tay cổ vũ, biểu tình Trát Lạp Đức cũng rất hưởng thụ.

Lọt vào bảng xếp hạng tinh minh, hơn nữa còn có vị trí cao như vậy, tất cả nhân viên trong phân hội đều rất vui mừng.

Phân hội bọn họ vẫn còn rất nhiều tiềm năng phát triển, chờ cơ sở thiết bị cũng những thứ khác hoàn thiện hơn thì việc thăng hạng không phải nằm trong tầm tay sao?

Mặc dù không nói ra nhưng trong lòng mọi người đều rất mong đợi.

Trên bảng xếp hạng phân hội xuất sắc nhất tinh minh đột nhiên xuất hiện hắc mã, không chỉ nhóm đồng nghiệp chú ý, ngay cả nhóm gia trưởng cũng để mắt.

Là bảng xếp hạng có độ uy tín cực cao, bản thân nó đã là chiêu bài tuyên truyền cực tốt, chỉ ngần ngừ nửa ngày, số người chú ý tài khoản phân hội Vân Bảo đã tăng lên mấy trăm ngàn người, hơn nữa con số này còn có khuynh hướng tăng lên.

Lọt vào bảng xếp hạng có thể nói phân hội Vân Bảo không cần lo lắng không có gia trưởng gửi ấu tể tới phân hội bọn họ nữa, phân hội bọn họ thực sự đã trở thành một phân hội có thể ra gặp người.

Sau khi kết quả sát hạch công bố không lâu, phân hội Vân Bảo liền nghênh đón vài bé ấu tể mới. Trong đó có ba ấu tể đều là chủng tộc bố đa, còn lại là ấu tể của chủng tộc thụ nhân.

Nếu ấu tể tắc mõ tộc có hình dáng giống sư tử con thì ấu tể bố đa giống như báo tuyết vậy, Tạ Loan phát hiện hai chủng này có chung một đặc tính, rất thích dùng chiếc răng sữa vẫn chưa mọc tốt của bọn nó cắn cắn ngón tay anh.

Ba ấu tể bố đa mới tới nên rất cảnh giác, bình thường cần phải mất một đoạn thời gian thích ứng mới chịu tiếp nhận hoàn cảnh xa lạ, lúc gia trưởng đưa ba ấu tể tới cũng nói rõ điểm này với Tạ Loan, hi vọng phân hội có thể kiên nhẫn chăm sóc các bé.

Sau khi nói chuyện xong, gia trưởng đặt ba ấu tể bố đa vào lòng Tạ Loan rồi rời đi.

Nằm trong lòng ngực một người xa lạ, ba ấu tể bố đa theo bản năng tiến vào trạng thái cảnh giác, thế nhưng bởi vì là gia trưởng ôm bọn nó đưa cho đối phương nên bọn nó tạm thời không làm ra hành vi phản kháng.

Trong trạng thái cảnh giác, lỗ tai ấu tể bố đa sẽ dựng thẳng, Tạ Loan cúi đầu nhìn ba đôi mắt xanh lơ xinh đẹp của ba ấu tể trong lòng, cứ vậy im lặng nhìn một hồi, sau đó anh mới thử giơ tay xoa sống lưng ba ấu tể.

Tạ Loan chỉ sờ sống lưng chứ không làm động tác nào dư thừa, trấn an xoa xoa ba ấu tể lông xù mềm mại trong lòng nhiều lần, Tạ Loan nhìn thấy lỗ tai ba bé chậm chậm sụp xuống.

Biểu thị mình không có ác ý, Tạ Loan đưa tay đặt trước mặt ba ấu tể bố đa lắc lư một chút, có ý trêu chọc, thế nhưng anh không ngờ có một bé đột nhiên ngẩng đầu dùng chiếc răng sữa của mình gặm ngón tay anh.

Ngón tay Tạ Loan giữ nguyên vị trí, ấu tể bố đa cũng không có ý muốn cắn bị thương anh, chẳng qua chỉ gặm gặm một chút mà thôi.

Chờ sau khi gặm vài cái, tựa hồ xác nhận thanh niên là người có thể gần gũi, ấu tể bố đa phát ra tiếng kêu gừ gừ.

Bị cắn ngón tay, Tạ Loan cảm giác ba bé ấu tể bố đa này vẫn tương đối hướng ngoại, mà ấu tể thụ nhân thì hoàn toàn trái ngược.

Bản thân chủng tộc thụ nhân là chủng tộc tương đối ít giao thiệp với ngoại giới, tuổi thọ của chủng tộc này rất dài, là chủng tộc được tinh tế công nhận là chủng tộc trường thọ nhất, tuổi thọ trung bình của chủng tộc này là hơn bốn trăm tuổi.

Tựa hồ không biết làm sao ở chung với mọi người, từ khi được gia trưởng đưa tới đây, ấu tể thụ nhân vẫn luôn an tĩnh không phát ra chút âm thanh nào. Bé tiểu thụ nhân này rất ngoan, Tạ Loan đi tới một chút, sau đó quay đầu lại ngoắc ngoắc một cái, tiểu thụ nhân sẽ ngoan ngoãn đi theo sau Tạ Loan.

Trước kia ấu tể nhân ngự là không thể nói chuyện, mà tiểu thụ nhân này là không chịu nói, bất quá Tạ Loan cũng không ép bé phải mở miệng.

Trừ bỏ ngênh đón ấu tể mới gia nhập phân hội, sau khi bảng danh sách phân hội công bố không lâu, phân hội Vân Bảo còn nhận được một yêu cầu giúp đỡ, người nọ hướng Tạ Loan nhờ hỗ trợ một chuyện có liên quan tới chủng tộc mục tạp.

60. Chương 59: Ngày Thứ Năm Mười Chín Làm Bảo Mẫu

Lúc Tạ Loan đang kiểm tra việc thay răng của ấu tể mục tạp thì người nọ xuất hiện, đối phương thoát nhìn giống như một lữ khách phong trần, tựa hồ là từ một nơi xa xôi nào đó vội vã chạy tới.

Trước đó ấu tể mục tạp đã đang thay răng, hiện giờ đã thay xong, Tạ Loan đang kiểm tra xem răng mọc có tốt không.

Thanh niên không có năng lực chiến đấu, thậm chí năng lực phòng ngự cũng không có, bởi vì trời sinh là chủng tộc chiến đấu, ấu tể mục tạp biết rằng mình rất dễ dàng tổn thương da dẻ thanh niên.

Có thể cảm nhận được ngón tay mềm mại chạm vào răng mình rất yếu ớt, ấu tể mục tạp đứng im không dám nhúc nhích.

Vô luận là răng mới thay hay răng sữa, răng ấu tể mục tạp vẫn rất sắc bén, trong lúc bé ngoan ngoãn há miệng, Tạ Loan đưa tay đụng vào chiếc răng sắc bén một cái, xác nhận nó rất vững chắc.

Chỉ dựa vào thị giác cũng có thể biết rằng nanh mới thay của ấu tể mục tạp có tính công kích rất lớn, so với răng nhọn sắc bén lại càng có lực cắn khủi khiếp hơn, có thể tùy tiện cắn thủng hoặc xé nát thân thể con mồi.

Bình thường nếu nhìn thấy người dùng ngón tay đụng vào răng nanh của ấu tể mục tạp thì sẽ có suy nghĩ là người này không muốn sống nữa hoặc điên rồi.

Thế nhưng Tạ Loan không chỉ đụng mà còn đụng rất cẩn thận, sau khi kiểm tra xong mới vỗ nhẹ cánh tay trước của ấu tể mục tạp.

Người nhờ hỗ trợ kia vừa tới thì nhìn thấy ngón tay Tạ Loan rời khỏi hàm răng ấu tể mục tạp, chính vì thấy hình ảnh này, trong mắt thanh niên trẻ tuổi này lại dấy lên chút ánh sáng hi vọng.

Người là do Lâm Nghĩa dẫn tới, thấy tinh thần người trẻ tuổi này tựa hồ rất mệt mỏi, Tạ Loan liền đi tới bàn trà bên cạnh rót một ly trà cho đối phương.

“Nghỉ ngơi một chút đi.” Nhìn ra đối phương có rất nhiều lời muốn nói, Tạ Loan đưa ly trà qua, cố ý để đối phương bình ổn lại tâm tình.

Tiếp xúc với nhiệt độ ấm áp từ ly trà, tâm tình vốn căng thẳng cực độ của Đỗ Khắc hơi trấn định lại, hớp một ngụm trà, sau đó mở miệng cảm ơn thanh niên đang dùng ánh mắt ôn hòa nhìn mình: “Cảm ơn anh...”

Tạ Loan gật đầu coi như tiếp nhận lời cảm ơn của đối phương, sau đó dùng ánh mắt ra hiệu đối phương ra ngoài trước, trong phòng sinh hoạt có quá nhiều ấu tể muốn trèo lên người anh, không tiện nói chuyện.

Ngồi xổm xuống đỡ dành ba ấu tể lông xù đã đu lên ống quần mình, Tạ Loan bảo chúng qua bên cạnh chơi. Đến khi chỉ còn mỗi ấu tể nặc khắc tư ngay từ đầu đã nằm trên vai anh, Tạ Loan mới đi tới chỗ đối phương.

“Cụ thể là chuyện gì?” Biết người trẻ tuổi này tới nhờ hỗ trợ, sau khi cùng đối phương đi tới phòng tiếp khách, Tạ Loan chủ động hỏi.

Từ biểu tình của đối phương khi này, Tạ Loan tin tưởng người này có chuyện rất quan trọng cần nhờ bọn họ giúp đỡ, bởi vì đối phương lộ ra thái độ thành khẩn nên Tạ Loan nguyện ý lắng nghe thỉnh cầu của đối phương.

“Bởi vì một trận thiên tai, núi đá bị lở, trên Tắc Nạp Tinh có một nhóm trứng ấu tể mục tạp bị ảnh hưởng... hiện giờ chúng đã được cứu ra khỏi đồng cỏ nát, thế nhưng phản ứng sinh mạng rất yếu ớt, cần có bảo mẫu dùng tinh thần lực kích ứng cùng khai thông mới ổn định lại được.” Tận lực dùng ngôn ngữ đơn giản giải thích, bàn tay cầm ly trà của Đỗ Khắc có chút run rẩy, anh sợ thanh niên đối diện sẽ không để tâm tới chuyện này.

Muốn kích ứng phản ứng sinh mạng trong trứng ấu tể cần bảo mẫu có tinh thần lực cường đại, tốt nhất là cấp A trở nên. Thế nhưng muốn mời bảo mẫu cấp A thì cái giá quả thực quá cao, Đỗ Khắc không thể đưa ra mức thù lao nhiều như vậy, vì thế anh chỉ có thể cầu cứu những phân hội thấp.

Bởi vì vô tình hỏi thăm được phân hội này có bảo dưỡng một ấu tể mục tạp nên Đỗ Khắc mới hi vọng phân hội Vân Bảo này sẽ đồng ý giúp đỡ.

Trước đó, Đỗ Khắc đã tìm tới vài phân hội bảo dưỡng, lời thỉnh cầu của anh đều bị cự tuyệt.

Địa điểm là Tắc Nạp Tinh, mục tiêu là ấu tể mục tạp, lại còn không có thù lao, ba lý do này rất dễ dàng bị các phân hội kia làm cớ cự tuyệt.

Kể xong chuyện, thỉnh cầu cũng đã lộ rất rõ, Đỗ Khắc dùng giọng điệu khẩn cầu nói: “Hi vọng anh có thể phái một bảo mẫu có thể sử dụng tinh thần lực kích ứng trứng ấu tể cùng tôi trở về Tắc Nạp Tinh, số trứng ấu tể kia thực sự rất cần bảo mẫu trợ giúp.”

Tâm tình Đỗ Khắc cực kỳ thấp thỏm, nếu lần này lại bị cự tuyệt, anh cũng không biết mình còn thời gian tiếp tục tìm kiếm phân hội khác không nữa. Anh nguyện ý tìm tiếp, thế nhưng số trứng ở Tắc Nạp Tinh thì không thể chờ được lâu như vậy.

Thế nhưng ngay giây sau đó, Đỗ Khắc nghe thấy đối phương trả lời.

“Tôi đi với anh.” Tạ Loan gật đầu đáp ứng, vì để đối phương an tâm, anh còn bồi thêm một câu: “Tôi có thể làm được chuyện mà anh nói, tôi đi với anh.”

Từ ánh mắt có thể nhìn ra đối phương không phải nói dối, như vậy Tạ Loan không thể nào cự tuyệt được thỉnh cầu này.

Cơ hồ là nháy mắt nghe thấy, trái tim vẫn thấp thỏm của Đỗ Khắc nháy mắt bình ổn, cùng lúc với cảm giác mệt mỏi dâng trào thì biểu tình lộ rõ vui sướng.

Vì chuyện này mà đã vài ngày Đỗ Khắc không được nghỉ ngơi.

Đây là việc gấp không nên trì hoãn, sau khi nghe chuyện, mọi người trong phân hội đều ủng hộ quyết định của Tạ Loan, bất quá vẫn có chút lo lắng.

Chủ yếu là vì Tắc Nạp Tinh là một tinh cầu quản lý không được chặt chẽ, trị an rất kém, thậm chí có vài khi vực không có người của tinh tể quản lí.

Bất quá nhìn con nặc khắc tư làm ổ trên vai thanh niên, nhóm Hạ Kỳ cũng an tâm hơn. Theo lời Trát Lạp Đức, dị năng của con nặc khắc tư này còn mạnh hơn ông ở thời kỳ khỏe mạnh nhất, có nó đi theo, thanh niên sẽ an toàn.

Sau khi thương lượng xong liền chuẩn bị xuất phát, trước đó Tạ Loan suy nghĩ một chút, sau đó đi tới trước mặt ấu tể mục tạp trong phòng khách.

“Ni Khắc, con muốn đi Tắc Nạp Tinh không?” Tạ Loan hỏi như vậy là có nguyên nhân, Tắc Nạp Tinh chính là tinh cầu của chủng tộc mục tạp, cũng chính là cố hương của bé.

Chuyến này Tạ Loan đi hỗ trợ một chuyện quan trọng, thế nhưng dẫn theo một ấu tể cũng không trở ngại hành trình, ấu tể mục tạp này rất ngoan, trên đường cũng sẽ không gây ra phiền phức gì cho anh.

Không biết Tắc Nạp Tinh là nơi nào, thế nhưng nghe thanh niên gọi tên mình, ấu tể mục tạp liền cúi đầu cũng ngực thanh niên, còn phát ra tiếng kêu trầm thấp đáp lại.

Cho dù không rõ nơi muốn đi là nơi nào, ấu tể mục tạp dáng người khổng lồ này vẫn ngoan ngoãn đi theo bên cạnh Tạ Loan, con người đồ ngẫu nhìn chăm chú đối phương, rõ ràng là biểu hiện muốn đi.

Muốn thân cận thanh niên, ấu tể mục tạp này hiển nhiên thích đi theo Tạ Loan.

Nhìn phản ứng của ấu tể, Tạ Loan nhanh chóng cho ra quyết định.

...

“Anh đối với ấu tể này rất tốt...” Ở trên tinh hạm, nhìn thanh niên mở thiết bị an toàn cho ấu tể mục tạp lần đầu tiên ngồi tinh hạm, Đỗ Khắc nhịn không được nói ra những lời này.

Trong số những chủng tộc khác mà Đỗ Khắc từng gặp thì hiếm có ai yêu thương chiều cố ấu tể mục tạp như vậy, mỗi hành động của thanh niên trước mắt đều làm anh xúc động.

Tạ Loan dừng một chút, lúc ngồi xuống thì đáp lại một câu: “Anh đối với số trứng ấu tể kia cũng rất tốt.”

Theo Tạ Loan thấy thì đối phương có lẽ đã gặp không ít người có thành kiến về chủng tộc mục tạp, thế nhưng đối phương vẫn vì số trứng ấu tể kia mà chạy đôn chạy đáo, đây cũng là chuyện khó có.

“Trước kia khi ở Tắc Nạp Tinh, tôi từng được một nhóm mục tạp cứu, bọn họ đã cứu mạng tôi, hơn nữa còn thu nhận tôi một đoạn thời gian để dưỡng thương, tôi rất cảm kích bọn họ.” Cũng bắt đầu từ khi đó, Đỗ Khắc hoàn toàn thay đổi quan niệm về chủng tộc này.

Anh phát hiện mình đã có những suy nghĩ rất sai lầm, chủng tộc mục tạp kỳ thực không hề hung hãn, cũng không tàn bạo... chủng tộc này cũng có cảm tình, sau khi tiếp nhận lòng tốt của người khác, bọn họ cũng sẽ hồi báo lại, thậm chí còn hồi báo nhiều hơn.

Nghe đối phương nói ra nguyên nhân, Tạ Loan hơi sửng sốt, quay đầu lại nhìn ấu tể mục tạp đang dùng con người đồ rục nhìn mình, Tạ Loan vươn tay sờ đầu bé.

“Tê tê...” Thanh niên nói phải ngồi nên ấu tể mục tạp thực ngoan ngoãn ngồi im không nhúc nhích, được thanh niên sờ đầu, nó cúi thấp đầu một chút, cổ họng phát ra tiếng kêu trầm thấp.

Tắc Nạp Tinh đối với đại đa số chủng tộc là một tinh cầu hoang vắng thuộc về chủng tộc mục tạp, trình độ phát triển ở đây rất thấp.

Trước khi tới đây Tạ Loan cũng không biết cụ thể nó thế nào.

Chờ đến khi tinh hạm đáp xuống cảng hàng không Tắc Nạp Tinh, từ chiếc tinh hạm thương vụ này bước xuống, rời khỏi phạm vi cảng hàng không, Tạ Loan nhìn thấy một tinh cầu khiếm khuyết màu xanh, tràn đầy gió và cát.

61. Chương 60: Ngày Thứ Sáu Mười Làm Bảo Mẫu

Giống như những gì Tạ Loan tìm hiểu được, tinh cầu này phát triển rất kém, kiến trúc không hề đẹp mắt như những tinh cầu phồn vinh như Á Tinh hoặc những tinh cầu khác mà anh từng tới.

Không có những tòa kiến trúc cao chót vót với khoa học kỹ thuật hiện đại, trong tầm mắt Tạ Loan chỉ là những thành trấn vô cùng bình thường.

Mặc dù không sầm uất nhưng Tạ Loan vẫn kéo nhẹ cánh tay trước sắc bén của ấu tể mục tạp, dẫn bé đi tới khoảng đất cát thưa thớt cây cối, chậm rãi nói: “Nơi này là cố hương của Ni Khắc.”

Cố hương.

Không hiểu được từ này có ý nghĩa gì, ấu tử mục tạp nghiêng đầu với Tạ Loan, nghe không hiểu nhưng bé vẫn kêu một tiếng đáp lại.

Tạ Loan vỗ nhẹ một cái lên cánh tay sắc bén của bé, biểu ấu tử không hiểu được ý mình, Tạ Loan kiên nhẫn giải thích: “Cổ hương chính là nơi mà Ni Khắc ra đời.”

Ý của Tạ Loan không phải thời khắc bé phá xác, mà là lúc trứng ấu tử của bé được sinh ra.

Nơi ra đời, những lời này ấu tử mục tạp nghe hiểu.

Dùng con người đồ ngẫu của mình nhìn nơi có cảm giác quen thuộc nhưng lại vô cùng xa lạ này, ấu tử mục tạp cuối cùng vẫn đặt tầm mắt lại trên người Tạ Loan, cúi người cũng cùng ngực anh.

Mặc dù đáng vẻ nguy hiểm đáng sợ nhưng lực đạo nhẹ nhàng khi củng thanh niên không thể nghi ngờ là đang biểu đạt ý ý lại, đó là hành động bình thường mà ấu tử hay làm với gia trưởng.

Tạ Loan giang tay ôm lấy ấu tử mục tạp, làm xong chuyện này, Tạ Loan gật đầu với thanh niên trẻ tuổi bên cạnh, ý bảo đối phương có thể bắt đầu dẫn đường.

Nơi muốn tới không phải thành phố trước mặt mà là vùng ngoại ô cách thành phố một khoảng, bọn họ cần phải ngồi một chuyến xe huyền phù

Những phương tiện giao thông bình thường vẫn có, mặc dù phát triển kém hơn những tinh cầu khác nhưng Tắc Nạp Tinh không phải tinh cầu bỏ hoang.

Ngồi lên xe huyền phù bốn chỗ, Tạ Loan kéo vành nón trên đầu ấu tử nặc khắc tư, hành động này không phải muốn che giấu thân phận mà là giúp đối phương che chắn gió cát.

Cây cối rất ít, gió cát tung bay đầy trời, hoàn cảnh trên tinh cầu này có chút kém.

Đã từng tới những tinh cầu phát triển tốt đẹp, mới đặt chân tới Tắc Nạp Tinh, Tạ Loan quả thực có chút khó thích ứng, bất quá cảm giác đó chỉ trong một thoáng ban đầu mà thôi, anh nhanh chóng điều chỉnh thích mình thích ứng với hoàn cảnh nơi này.

Lúc kéo vành nón, Tạ Loan rõ ràng cảm nhận được đầu ngón tay truyền tới cảm xúc ướt át, ấu tử nặc khắc tư đang vui trong lòng đã liếm lên đầu ngón tay anh.

Bị đầu lưỡi có rước rô liếm lên đầu ngón tay, Tạ Loan cảm giác có chút nhột, cậu dùng ngón tay này sờ chiếc sừng nhỏ trên đầu nặc khắc tư.

Ngồi xe huyền phù hơn một tiếng thì Tạ Loan tới vùng ngoại ô mà Đỗ Khắc đã nói, dễ dàng có thể nhìn ra thị trấn ngoại ô này vừa trải qua một trận sạt lở.

Khu vực bị núi lở chôn vùi vẫn chưa hoàn toàn xây dựng lại, lúc Tạ Loan tiến vào thì nhìn thấy vài mục tạp trưởng thành đang chở vật liệu xây dựng tới khu vực tiến hành tu sửa.

Nghe ấu tử mục tạp ở bên cạnh phát ra tiếng kêu, Tạ Loan nhìn qua thì phát hiện bé đang nhìn mấy mục tạp thành niên ở xa xa.

So sánh đáng người thì mục tạp thành niên lớn hơn ấu tử một vòng.

Ấu tử mục tạp trong mắt người bình thường đã có thể xem là khổng lồ, mục tạp thành niên còn lớn hơn, Tạ Loan chỉ cần nhón chân là có thể sờ tới đầu ấu tử mục tạp, thế nhưng đối với mục tạp thành niên thì chắc chắn phải có thêm một chiếc ghế.

Nhìn mấy con mục tạp thành niên kia, ấu tử mục tạp theo bản năng biết đó là đồng tộc của mình, thông qua quan sát phát hiện đáng người cùng năng lực chiến đấu đều chênh lệch, ấu tử mục tạp mới phát ra tiếng kêu thực trầm thấp.

Nghĩ tới đây là lần đầu tiên được nhìn thấy đồng tộc, Tạ Loan đưa tay vỗ vỗ cánh tay ấu tử, dùng âm thanh pha lẫn ý cười nói: “Chờ sau này lớn lên Ni Khắc cũng sẽ cao lớn như bọn họ, khi đó ta rất khó xoa đầu con a.”

Những lời này của Tạ Loan làm ấu tể mục tạp có chút khựng lại, con người đồ ngẫu vốn đang nhìn đồng tộc dời qua, một lần nữa đặt trên người thanh niên.

Nó muốn lớn lên, như vậy mới có năng lực chiến đấu cường đại để bảo vệ thanh niên, hơn nữa còn có thể kiếm được nhiều tài nguyên sinh tồn, để thanh niên không cần phải chiến đấu.

Thế nhưng thanh niên nói nếu nó trưởng thành thì sẽ không sợ tới đâu nó được, điều này làm ấu tể mục tạp có chút do dự.

Tạ Loan thấy ấu tể mục tạp bất động nhìn mình chằm chằm, qua một lúc lâu thì nó đột nhiên hướng về phía anh cúi thấp đầu, cũng không củng anh, chỉ cúi thấp đầu mà thôi.

Tạ Loan sửng sốt, anh nghe thấy ấu tể này phát ra âm thanh với mình, vô thức liền hiểu được, Tạ Loan nâng tay xoa xoa lớp vỏ ngoài rắn chắc của bé.

Sau khi tới thị trấn, thanh niên trẻ tuổi tiếp tục dẫn đường, Tạ Loan dẫn theo ấu tể mục tạp cùng ôm ấu tể nặc khắc tư đi theo đến một căn nhà một tầng.

“Tôi đã trở lại rồi.” Mục tạp trong phòng khẳng định đã nghe thấy tiếng bước chân của bọn họ, thế nhưng lúc đến gần cửa phòng Đỗ Khắc vẫn lên tiếng nói.

Tạ Loan cùng đối phương tiến vào, vừa vào phòng không được mấy bước, Tạ Loan liền nhìn thấy nhóm mục tạp.

Tổng cộng có mười một con, không phải đều là thanh niên, từ dáng người thì Tạ Loan nhìn thấy có ba con vẫn còn là ấu tể.

Trong đó có hai con dáng người còn nhỏ hơn ấu tể mục tạp bên cạnh anh một chút, hai ấu tể này hẳn vẫn chưa tròn một tuổi.

Một người xa lạ tiến vào, từ khí tức cùng tiếng bước chân xa lạ, mục tạp trong phòng phát hiện điểm này, vì thế Tạ Loan lập tức cảm nhận được cảm giác bị hơn mười đôi mắt đồ ngẫu nhìn chằm chằm.

Nếu đổi lại là người khác bị nhiều mục tạp nhìn như vậy có lẽ đã sợ tới thở không nổi, thế nhưng Tạ Loan mỗi ngày cơ hồ đều bị ấu tể mục tạp nhìn như vậy nên đã sớm tập thành thói quen.

Con người đồ ngẫu thoát nhìn lạnh như băng, vô cùng hung ác, Tạ Loan không hề lùi bước, anh không sợ, thế nhưng ngay lúc này diễn ra một chuyện làm Tạ Loan cùng nhóm mục tạp ở đối diện đều bất ngờ.

Lúc Tạ Loan bị nhóm mục tạp nhìn chằm chằm, ấu tể mục tạp ở bên cạnh liền nhích tới chắn trước mặt Tạ Loan, đối mặt với rất nhiều mục tạp thanh niên, thậm chí còn phát ra tiếng gầm trầm thấp từ cổ họng.

Không hẳn là địch ý nhưng đó là âm thanh biểu thị cảnh giác, ấu tể mục tạp hướng đồng tộc biểu thị ý bảo hộ thanh niên.

Cho dù đối mặt là rất nhiều đồng tộc trưởng thành có sức chiến đấu cường đại hơn mình, ấu tể mục tạp vẫn hành động như vậy.

“Ni Khắc.” Tạ Loan sửng sốt một chút thì kịp phản ứng, đối với hành động dũng cảm muốn bảo hộ mình, Tạ Loan hiển nhiên rất cảm động, bất quá anh cũng biết nhóm mục tạp thanh niên ở trong phòng cũng không hề có địch ý.

Võ nhẹ cánh tay ấu tể mục tạp, Tạ Loan trấn an bé.

Thấy ấu tể mục tạp lại ngoan ngoãn nhích qua bên cạnh thanh niên, Đỗ Khắc nhanh chóng kể lại chuyện đã xảy ra cho nhóm mục tạp, báo cho bọn họ biết thanh niên là bảo mẫu tới hỗ trợ bảo dưỡng trứng ấu tể.

Con mục tạp trưởng thành dáng người lớn nhất chính là trưởng thôn này, nghe Đỗ Khắc nói xong, nó liền gật đầu với Đỗ Khắc.

Dễ dàng cảm nhận được thái độ của nhóm mục tạp đối với mình từ dò xét biến thành thân thiện, Tạ Loan nghe nhóm mục tạp phát ra tiếng kêu trầm thấp với mình, tựa hồ là cảm ơn anh đã nguyện ý tới tình cầu này hỗ trợ, mặc dù hiện giờ anh căn bản vẫn chưa làm gì cả.

Sau khi giới thiệu thân phận xong, Tạ Loan được một con mực tạp trường thành dẫn tới phòng để số trứng ấu tể cần hỗ trợ.

Đó là một căn phòng độc lập, tám quả trứng ấu tể màu xám tro được đặt trên giường lớn mềm mại, phía trên được đắp một tấm chăn nhỏ.

Những quả trứng này đều bị chôn vùi lúc vụ sạt lở diễn ra, từ mặt ngoài thì không nhìn ra thương tích, thế nhưng sau khi dùng tinh thần lực dò xét, phản ứng sinh mệnh của những quả trứng này quả thực rất yếu ớt.

Kích cỡ của mỗi quả trứng đại khái cũng tương tự con nặc khắc tư đang vùi mình trong lòng anh, mặc dù mực tạp thành niên có dáng người rất lớn, ấu tể mực tạp sáu tháng tuổi cũng có dáng người tương đối, thế nhưng lúc còn là trứng ấu tể khi vừa sinh ra thì rất nhỏ rất nhỏ, có thể dễ dàng ôm vào lòng.

Vén chiếc chăn đang đắp trên quả trứng ra, Tạ Loan ôm quả trứng mực tạp màu xám tro vào lòng.

Không nắm chắc là có thể cứu những quả trứng này, thế nhưng anh nhất định phải dốc hết sức.

Sau khi quyết định, Tạ Loan áp nhẹ lòng bàn tay trái lên vỏ quả trứng, bắt đầu cẩn thận dẫn dắt tinh thần lực kích ứng ấu tể vẫn chưa phá xác này.

62. Chương 61: Ngày Thứ Sáu Mười Một Làm Bảo Mẫu

Cũng may bản thân chủng tộc có năng lực sinh tồn cường đại hơn những chủng tộc khác rất nhiều, ngay cả vỏ trứng ấu tể cũng kiên cố hơn, mặc dù bị chấn động kịch liệt cùng bị chôn vùi sau trận sạt lở, vỏ trứng vẫn không bị hư hại.

Thế nhưng không có nghĩa là ấu tể không bị tổn thương, phản ứng sinh mệnh yếu ớt chính là căn cứ rõ rệt nhất.

Ôm viên trứng ấu tể vào lòng, Tạ Loan dùng hết khả năng ôn hòa tiếp xúc với ý thức tinh thần của quả trứng ấu tể này.

Ấu tể mực tạp theo Tạ Loan tiến vào căn phòng này, nhìn thấy những quả trứng ấu tể đặt trên giường, lại nhìn Tạ Loan ôm một quả trứng vào lòng, ấu tể mực tạp phát ra tiếng kêu trầm thấp sau đó không nhúc nhích ngoan ngoãn chờ ở bên cạnh.

Mơ hồ phát hiện phản ứng sinh mệnh của những quả trứng ấu tể có chút yếu ớt, ấu tể mực tạp biết Tạ Loan đang chăm sóc những quả trứng đó nên chỉ kêu nhỏ một tiếng rồi rất an tĩnh.

Từ từ gia tăng dẫn dắt tinh thần lực, Tạ Loan giơ tay sờ quả trứng ấu tể trong lòng, lúc nhẹ nhàng vuốt ve, anh dùng tinh thần lực không ngừng kêu gọi ấu tể đáp lại.

Còn chưa phá xác chào đời, cảm nhận được tiếng kêu ôn nhu này, quả trứng ấu tể có phản ứng sinh mệnh yếu ớt sau một khoảng thời gian bắt đầu theo ý thức bản năng đáp lại luồng tinh thần lực đang dẫn dắt mình.

Mặc dù phản ứng đáp lại rất yếu ớt, không dễ phát hiện, thế nhưng từ góc độ của Tạ Loan, anh có thể cảm nhận được quả trứng ấu tể này rất cố gắng đáp lại mình.

“Ng Sloan.” Xác nhận đã đáp lại, Tạ Loan nhẹ nhàng đặt quả trứng xuống giường, sau đó tiếp tục ôm lấy quả trứng bên cạnh.

Đối với bảy quả trứng còn lại, Tạ Loan đều làm tương tự, sau khi khai thông tinh thần kêu gọi các bé, Tạ Loan từ túi không gian lấy ra dịch dinh dưỡng mang tới từ phân hội.

Không chỉ dịch dinh dưỡng, Tạ Loan còn mang cả thiết bị giữ ẩm, mặc dù trứng ấu tể mục tạt không nhất định phải để trong phòng giữ ẩm nhưng trước khi đi Tạ Loan vẫn nhét hết thiết bị có khả năng cần dùng vào không gian.

Nhìn thấy Tạ Loan ôm tất cả trứng ấu tể trong phòng rồi đặt xuống, lúc này ấu tể mục tạt ở bên cạnh mới nhích tới gần Tạ Loan hơn.

Ấu tể mục tạt cúi đầu nhìn những quả trứng ấu tể, sau đó hướng thanh niên phát ra tiếng kêu trầm thấp.

“Những bảo bảo này bị thương, lúc Ni Khắc chưa phá xác cũng là hình dạng quả trứng có màu xám tro thế này, đây là đồng tộc của con.” Tạ Loan nhón chân xoa đầu ấu tể, nói xong, anh nghe thấy ấu tể phát ra tiếng kêu lại càng trầm thấp hơn, hơn nữa còn nghiêm túc nhìn những quả trứng ấu tể nằm trên giường.

Dễ dàng nhận ra ấu tể mục tạt rất chú ý tới những quả trứng ấu tể này, Tạ Loan chậm rãi nói: “Những bảo bảo này đều rất ngoan, chúng sẽ bình an ra đời như Ni Khắc.”

Quả thực đều rất ngoan, lúc Tạ Loan dùng tinh thần lực kêu gọi, mỗi ấu tể đều ngoan ngoãn đáp lại.

Công việc bồi dịch dinh dưỡng cho trứng ấu tể, Tạ Loan đã rất thuần thực, không bao lâu liền hoàn thành.

Sau khi làm xong, Tạ Loan gắn thiết bị giữ ẩm lên tường, điều chỉnh nhiệt độ thích hợp, căn phòng này tạm thời có thể xem là phòng ẩm.

Hoàn thành xong hết thảy, Tạ Loan mới dẫn ấu tể mục tạt ở bên cạnh ra khỏi phòng.

“Tình huống có ổn không...?” Chờ thanh niên trở lại phòng khách, Đỗ Khắc lập tức thấp thỏm tiến tới hỏi.

Tạ Loan không gật đầu, bởi vì tình huống trước mắt không thể coi là tốt, chỉ có thể nói: “Có thể kêu gọi thành công, thế nhưng phản ứng sinh mạng của trứng ấu tể không được ổn định, cần phải chăm sóc thêm một đoạn thời gian.”

“Khoảng thời gian này tôi sẽ ở lại đây, nếu có thể thì tôi sẽ ở trong căn phòng để trứng ấu tể, như vậy cũng tiện chăm sóc hơn.” Suy tư một chút, Tạ Loan chủ động nói.

Vừa nói xong, Tạ Loan liền nhìn thấy mục tạt thành niên ở trong phòng gật đầu với mình, sau đó phát ra âm thanh trầm thấp biểu thị đồng ý.

Một con mục tạt trưởng thành nhích tới gần Tạ Loan, Tạ Loan nhìn thấy trước ngực đối phương hiện ra một màn hình giả lập, sau hai giây, trên màn hình xuất hiện chữ ‘được’.

Mục tạt không thể tiến hóa thành dạng người như các chủng tộc khác, để tiện trao đổi, mục tạt thành niên sẽ đeo thiết bị dùng để nói chuyện ở trên người.

Đem lời muốn nói viết thành chữ hiện trên màn hình giả lập, đó là ngôn ngữ thông dụng của tinh tế, mà câu nói của chủng tộc mục tạt thường rất đơn giản trực tiếp.

Chuyện quyết định như vậy, Tạ Loan liền tạm thời ở lại nơi này.

Đã khai thông tinh thần cho số trứng ấu tể trong phòng, hiện giờ Tạ Loan cũng không có chuyện gì cần làm, vì thế anh liền trò chuyện với ấu tể mục tạt, dỗ dành bé ngoan này giờ vẫn luôn ở bên cạnh mình chăm sóc số trứng ấu tể kia.

Lúc Tạ Loan giang tay để ấu tể mục tạt tiến tới cũng cựa quậy mình, anh nhìn thấy mấy ấu tể mục tạt khác ở trong phòng cũng hơi nhích tới gần mình.

Một con có dáng người khá tương tự với ấu tể đang cựa mình, hai con còn lại thì nhỏ hơn một chút.

Nếu từ dáng người thì hai ấu tể nhỏ hơn kia hẳn là khoảng bốn năm tháng tuổi, hiện giờ tầm mắt của chúng đều nhìn về phía Tạ Loan.

Đồng dạng là con người đổ ngẫu, đối diện với những cặp mắt này, Tạ Loan có chút suy tư, sau đó thử vươn tay vẫy vẫy.

Không ngờ Tạ Loan thực sự dụ được nhóm ấu tể chạy tới.

Cảm nhận được cả ba ấu tử mục tạp này cũng muốn được dỗ dành, trong tình huống bị ba đôi mắt đỏ ngầu nhìn chăm chú, Tạ Loan nhón chân sờ đầu từng ấu tử.

Ấu tử rất thích được dỗ dành, Tạ Loan rất tin tưởng điều này.

Có thể là những ấu tử này chưa từng được người lớn dỗ dành như vậy, rất nhanh sau đó Tạ Loan nghe những ấu tử này phát ra tiếng kêu trầm thấp.

Bất quá lúc ba ấu tử này muốn cùng Tạ Loan thì bị kịch diễn ra, Tạ Loan một lần nữa thử nghiệm cảm giác bị ấu tử củng ngã xuống đất.

Bị bốn ấu tử vây quanh, Tạ Loan từ túi không gian lấy ra một bọc kẹo, cái này vốn mang theo làm thức ăn vặt cho Ni Khắc, anh mang theo vài túi, hiện giờ lấy ra một túi chia cho nhóm ấu tử.

Cũng giống như Ni Khắc ăn kẹo, sau khi được Tạ Loan dứt kẹo, nhóm ấu tử đều không nhúc nhích đứng im, đặc biệt ngoan ngoãn cảm thụ mùi vị ngọt ngào trong miệng.

“Còn muốn không?” Tạ Loan tiếp tục lột giấy gói kẹo dứt cho nhóm ấu tử mục tạp.

Nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn chờ đợi của đám nhóc, Tạ Loan đột nhiên nghĩ tới câu xếp hàng ngồi chờ ăn kẹo, đuôi mắt nhin không được cong lên, lộ rõ ý cười.

Bồi bốn ấu tử tới đối, Tạ Loan vốn đang nghĩ tối nay sẽ dùng dịch dinh dưỡng giải quyết vấn đề ăn tối, kết quả lúc định trở về phòng thì có hai mục tạp thành niên dùng cánh tay trước đưa tới một khay gỗ.

Khay bên trái có rất nhiều trái cây tươi mới, chủng loại có rất nhiều, mà khay bên phải là thức ăn đã được chế biến sẵn, còn có cả rau cải.

Mặc dù không phải những món nấu nướng phức tạp nhưng thịt trên khay rõ ràng được chế biến rất tốt, không hề có phần nào bị nướng khét, gia vị được rắc lên làm miếng thịt lại càng thơm ngon hơn.

Hai mục tạp thành niên đặt hai khay thức ăn tới trước mặt Tạ Loan, những thành viên mục tạp khác cũng theo tới, chúng phát ra tiếng kêu trầm thấp với Tạ Loan.

Thực ra thì bình thường mục tạp không ăn những loại thức ăn như vậy, hoặc nói đúng hơn là không cầu kỳ như vậy, cũng không đặc biệt chuẩn bị nhiều loại trái cây, thịt nướng cũng rất hiếm khi rắc gia vị.

Thế nhưng thanh niên tới hỗ trợ cứu ấu tử là nhân loại, sẽ không quen ăn thức ăn không có mùi vị, vì thế những thứ này là tộc mục tạp đặc biệt chuẩn bị cho Tạ Loan.

Nhìn hai khay thức ăn đầy ắp ở trước mặt, Tạ Loan có chút sững sốt. Trong khái niệm của tộc mục tạp, tài nguyên sinh tồn rất quý giá, có thể nói thức ăn trên khay chính là thái độ của bọn họ dành cho cậu.

Con mục tạp trưởng thành đi đầu phụ trách biểu đạt ý tưởng tập thể, trên màn hình giả lập trước ngực nó hiện ra dòng chữ.

“Cám ơn anh.”

“Thích anh.”

63. Chương 62: Ngày Thứ Sáu Mười Hai Làm Bảo Mẫu

Lúc người lớn nói chuyện với thanh niên, mấy con ấu tử mục tạp vốn đang ở gần thanh niên cũng phát ra tiếng kêu trầm thấp.

Nhìn ánh mắt đỏ ngầu của nhóm mục tạp đặt trên người Tạ Loan, có thể dễ dàng nhìn ra ba ấu tử này rất Thích Tạ Loan.

Cám ơn anh, thích anh.

Nhìn hai dòng chữ ngắn gọn hiện ra trên màn hình, Tạ Loan có thể cảm nhận được nhóm mục tạp lộ ra hảo cảm vô cùng đơn thuần với mình.

Bởi vì anh giúp họ nên họ mới nói như vậy.

Quả thực có hơi đói, bất quá bị nhóm ấu tể mục tạp nhìn chăm chăm, Tạ Loan không thể nào để đám nhỏ ngồi nhìn mình anh, vì thế liền theo phản ứng bản năng của bảo mẫu dứt cho ấu tể ăn trước.

Từ trong không gian lấy ra một con dao nhỏ, Tạ Loan cầm lấy trái cây, thuần thực gọt vỏ cắt thành khối nhỏ, sau đó dứt vào miệng nhóm ấu tể.

Sau khi cắt thịt nướng dứt cho cả bốn ấu tể, Tạ Loan mới bắt đầu giải quyết vấn đề ăn uống của mình.

Lúc Tạ Loan ăn, những con mục tạp ở trong phòng đều nhìn anh.

Mới đầu Tạ Loan khó tránh có chút mất tự nhiên, thế nhưng từ những ánh mắt chăm chú kia, Tạ Loan cảm nhận được đó là những tầm mắt rất thẳng thắn.

Những mục tạp này hi vọng anh ăn nhiều một chút, ăn nhiều chính là đại biểu anh thích những thức ăn này, như vậy chúng cũng cao hứng hơn.

Lúc ăn, Tạ Loan đồng thời cũng dứt cho con nặc khắc tư ở trong lòng mình, ở tình cầu này, nó thực ra không cần che giấu thân phận của mình.

Tắc Nạp Tinh là lãnh địa của chủng tộc mục tạp, mặc dù vẫn có những chủng tộc khác tới lui nhưng dù sao số lượng cũng rất ít, mà Tạ Loan tin tưởng tộc mục tạp sẽ không bài xích con nặc khắc tư cùng cậu tới tình cầu này.

Suy nghĩ một chút, Tạ Loan liền đưa tay cởi nút thắt, cởi chiếc áo trùm trên người ấu tể nặc khắc tư.

Không có chiếc áo che đậy, dáng vẻ lông xù tròn vo của ấu tể nặc khắc tư lập tức lộ ra trước mắt Tạ Loan, hai chiếc sừng nhỏ ở trên đầu thực xinh xắn đáng yêu, lúc bị Tạ Loan chạm vào, hai lỗ tai liền giật giật.

Nhóm mục tạp ở trong phòng không lộ ra bất cứ phản ứng gì đặc biệt, giống như suy nghĩ của Tạ Loan, chúng không hề có chút ác cảm nào coi chủng tộc nặc khắc tư, thái độ không có gì khác biệt.

Thức ăn trên hai khay quả thực rất nhiều, Tạ Loan chỉ ăn một chút đã no, cảm nhận được mấy con ấu tể ở xung quanh tựa hồ còn muốn mình dứt, Tạ Loan liền đem hết số thức ăn còn lại chia ra dứt cho chúng.

Trong suốt quá trình, Tạ Loan phát hiện nhóm ấu tể mục tạp này kỳ thực không phải đói, đơn giản chỉ là thích được anh dứt mà thôi.

Thiên tính của chủng tộc mục tạp chính là chiến đấu, mặc dù không phải không quan tâm ấu tể, thế nhưng mục tạp thành niên hiển nhiên không có khái niệm dỗ dành ấu tể.

Mục tạp thành niên sẽ dạy ấu tể chiến đấu, cũng cung cấp tài nguyên trong khả năng cho ấu tể, thế nhưng dỗ dành là chuyện mà những mục tạp thành niên không hề am hiểu.

“Tốt lắm, hết rồi.” Kiên nhẫn dỗ nhóm ấu tể mục tạp ăn hết thức ăn, cuối cùng Tạ Loan dứt cho mỗi bé một viên kẹo sữa rồi ôn hòa nói.

Thanh niên nói hết rồi, bốn ấu tể mục tạp vây xung quanh liền ngoan ngoãn kêu một tiếng đáp lại, sau đó đứng xếp hàng cứng cứng ngực Tạ Loan.

Cho dù là hai ấu tể có dáng người nhỏ hơn một chút thì lúc cứng ngực Tạ Loan vẫn phải cúi đầu, hơn nữa còn phải khống chế sức lực, hai bé con này mặc dù vẫn là ấu tể nhưng vẫn cao hơn nhân loại trưởng thành như Tạ Loan một chút.

Đây là bốn đại bảo bảo.

Đại bảo bảo thì vẫn là bảo bảo, Tạ Loan tùy ý bốn ấu tể mục tạp nhẹ nhàng cụng mình, đồng thời đưa tay xoa xoa đầu chúng.

Buổi tối Tạ Loan ngủ trong phòng giữ ấm tạm thời, giường rất lớn, Tạ Loan để tám quả trứng ấu tể nằm gần tường, mình thì nằm bên ngoài.

Ấu tử mục tạp theo Tạ Loan tới đây cũng đang vui mình trên một chiếc giường khác, nặc khất tư thì giống như bình thường co thành một đoàn vui mình trên gối đầu của anh, Tạ Loan sớm đã tập thành thói quen.

Hai chiếc giường đặt sát nhau nên nói là ngủ chung giường cũng được.

Cảm nhận được tầm mắt của ấu tử mục tạp làm ở bên cạnh, Tạ Loan đưa tay vỗ nhẹ cánh tay sắc bén của ấu tử, thuần thục ngâm nga một khúc hát ru ấu tử ngủ.

Thực ra thì không chỉ ru ấu tử mục tạp ngủ, Tạ Loan cũng muốn để số trứng ấu tử nghe.

Theo lời Trát Lạp Đức giải thích, làm vậy tương đương với việc khai thông tinh thần lực, tóm lại chính là có chỗ tốt cho ấu tử.

Bị thanh niên dỗ ngủ, ấu tử mục tạp phát ra tiếng kêu trầm thấp. Con người đỏ ngầu từ từ khép lại, giống như bé ngoan an tĩnh tiến vào mộng đẹp.

Sau khi xác nhận ấu tử đã ngủ, Tạ Loan liền tắt đèn.

Nhiệt độ trong phòng rất vừa vặn, ngủ ở đây Tạ Loan cũng không cảm thấy khó chịu, nằm một chút, hô hấp cũng nhanh chóng trở nên đều đặn.

Trong bóng tối an tĩnh, rất nhanh đã tới nửa đêm, lúc Tạ Loan đang say giấc, một quả trứng ấu tử đột nhiên giật giật yếu ớt.

Giật giật, lại giật giật.

Mặc dù yếu ớt nhưng quả thực có di động được một khoảng nhỏ, cuối cùng trong tình huống Tạ Loan không hề hay biết lặn vào lòng anh.

Chờ đến khi Tạ Loan phát hiện thì đã là chuyện sáng hôm sau, lúc lim dim mơ mơ màng màng tỉnh lại, anh phát hiện trong lòng mình tựa hồ có thêm thứ gì đó.

Cúi đầu nhìn thử một chút, Tạ Loan mới phát hiện quả trứng ấu tử vốn nên nằm cạnh tượng không biết làm sao đã lặn vào lòng mình.

Cũng may mà không bị anh đè áp...

Khê thở phào, lúc này Tạ Loan đã hoàn toàn tỉnh táo lại.

Vẫn không quá yên lòng, Tạ Loan nhanh chóng ngồi dậy ôm lấy quả trứng, dùng tinh thần lực tiến hành dò xét.

Mà kết quả nhận được làm Tạ Loan có chút mừng rỡ, phản ứng sinh mạng của quả trứng này rõ ràng đã mạnh hơn hôm qua rất nhiều, lúc được anh kêu gọi, phản ứng đáp lại của ấu tử có sức sống hơn hẳn.

“Bảo bảo phải cố gắng ra đời a.” Xoa xoa vỏ trứng xám tro, Tạ Loan ôn nhu khích lệ ấu tử vẫn chưa phá xác này.

Âm thanh không nhất định có thể truyền đạt, cho dù có thì ấu tử phỏng chừng cũng không hiểu được, thế nhưng Tạ Loan cảm thấy ít nhất mình có thể truyền đạt cảm xúc kỳ vọng đến cho bé.

Không biết có phải ảo giác hay không, Tạ Loan cảm giác quả trứng ấu tử đang ôm trong lòng khẽ giật giật.

Sáng hôm nay tiếp tục tiến hành khai thông tinh thần cho số trứng ấu tử trong phòng, Tạ Loan phát hiện trong số tám quả trứng ấu tử, quả có phản ứng sinh mệnh mạnh nhất hiện tại chính là quả trứng nằm trong lòng anh sáng nay.

Phản ứng của những quả trứng ấu tử khác cũng tốt hơn hôm qua, bất quá trình độ chuyển biến không đồng nhất.

Có một quả trứng ấu tử làm Tạ Loan tương đối lo lắng, nó có lẽ là quả trứng bị tổn thương nghiêm trọng nhất trong lần tai nạn này, phản ứng sinh mệnh cũng yếu nhất, không thể coi là thoát khỏi nguy hiểm, anh phải chăm sóc nhiều hơn mới được.

Hoàn thành xong quá trình khai thông tinh thần, Tạ Loan dẫn con nặc khắc tư cùng ấu tể mục tạp đi dạo quanh thôn trấn này, mà Đỗ Khắc thì chủ động làm người dẫn đường.

“Những kiến trúc này do chính tộc mục tạp tự xây dựng sao?” Nhìn những tòa kiến trúc trong thị trấn, Tạ Loan phát hiện có vài nơi rất tinh xảo.

“Không hẳn là hoàn toàn.” Đỗ Khắc trả lời: “Một phần là tộc mục tạp tự xây, một phần là thuê những chủng tộc khác tới xây, kiến trúc trong thành phố cũng vậy. Có vài kiến trúc tộc mục tạp không tiện xây dựng, khi đó bọn họ sẽ dùng tiền thuê những chủng tộc khác hoàn thành.

Câu trả lời này làm Tạ Loan có chút suy tư, sau một giây mới gật đầu.

“Rất nhiều người nói tộc mục tạp không có trí khôn, tôi không đồng ý, tôi cảm thấy quan niệm này của họ quá cũ kỹ. Có lẽ thật lâu trước đây thì vậy, thế nhưng hiện giờ thì bọn họ cũng có trí khôn bình thường, chẳng qua không thể biến thành hình thái nhân loại mà thôi.” Trong quá trình dẫn đường, Đỗ Khắc vô thức nói những lời này với thanh niên, anh cảm thấy đối phương không có thành kiến với tộc mục tạp thì hẳn là có thể hiểu được mình.

Mỗi chủng tộc đều sẽ tiến hóa, sau một thời gian phát triển thật dài để đạt tới thành tựu hiện giờ, chủng tộc thiếu trí khôn có thể có được trí khôn, chủng tộc thiếu sức chiến đấu thì trở nên mạnh mẽ hơn.

Ai có thể cam đoan một ngày nào đó trong tương lai, tộc mục tạp nhất định không thể biến thành hình người như những chủng tộc khác?

Tạ Loan rất đồng ý với lời đối phương, anh gật đầu một cái rồi đảo mắt quan sát thôn trấn của tộc mục tạp.

Thật ra thì thôn trấn này... thậm chí là cả tinh cầu này đều rất xinh đẹp.

Chủ yếu là quá thiếu thôn cây cối, gió và cát đã che giấu đi phong cảnh xinh đẹp vốn có ở đây.

Nếu như có thể giải quyết vấn đề này, sau này tộc mục tạp sẽ có một quê nhà tràn đầy màu sắc xanh biếc đi.

64. Chương 63: Ngày Thứ Sáu Mười Ba Làm Bảo Mẫu

Thôn trấn xây dựng tựa vào ngọn núi này có kích thước không quá lớn, khoảng nửa giờ thì Tạ Loan cùng Đỗ Khắc đã tham quan xong.

Cuối cùng lại một lần nữa đi tới khu vực bị sạt lở trước đó, Tạ Loan vừa xuất hiện không lâu thì có vài mục tạp thành niên nâng vài khay trái cây tới.

“Cho tôi sao?” Nhìn mấy khay trái cây, Tạ Loan có chút do dự hỏi.

Mấy con mục tạp này hiển nhiên chính là thôn dân ở đây, thế nhưng trước đó Tạ Loan chưa từng gặp qua, vì thế anh có chút khó hiểu khi bọn họ lại đưa trái cây cho mình.

Bề ngoài của mục tạp thành niên cùng ấu tể khác biệt không lớn, từ dáng vẻ thì chỉ có điểm khác biệt về kích cỡ.

Mà trong mắt Tạ Loan, những mục tạp thành niên có kích cỡ lớn hơn đại bảo bảo gật đầu với mình, sau đó phát ra tiếng kêu khẳng định.

Mặc dù không rõ nguyên nhân nhưng khi nghe thấy nhóm mục tạp đáp lại, Tạ Loan vẫn nhận lấy số trái cây kia, bởi vì tay không không thể cầm được nhiều như vậy nên Tạ Loan tạm thời để chúng vào túi không gian.

Đối với mục tạp trong thôn, Đỗ Khắc đều quen thuộc, nhìn ra biểu tình nghi hoặc của thanh niên, Đỗ Khắc giải thích: “Số trứng ấu tể anh hỗ trợ chăm sóc là ấu tể của các gia đình trong thôn, chẳng qua tập trung lại một chỗ để dễ bảo dưỡng thôi, chuyện anh hỗ trợ chăm sóc ấu tể đã truyền đi khắp thôn rồi.”

“Thích anh.”

“Thích anh.”

Những màn hình giả lập trên người nhóm mục tạp đều hiện lên dòng chữ này, cùng lúc đó nhóm mục tạp cũng phát ra tiếng kêu trầm thấp với Tạ Loan.

Mặc dù con người đồ ngẫu rất dễ gây ra cảm giác hung ác lạnh như băng, làm người ta nảy sinh sợ hãi, thế nhưng mấy con mục tạp đang phát ra tiếng kêu trầm thấp này không thể nghi ngờ là không hề có ý công kích, chúng ta biểu thị thân thiện cùng cảm ơn thanh niên.

“Mọi người trong thôn đều rất thích anh, nếu có người tặng quà thì anh cứ nhận lấy.” Chuyện này cũng không nằm ngoài dự đoán của Đỗ Khắc.

Tạ Loan gật đầu, sau đó ngẩng đầu nhìn nhóm mục tạp, chậm rãi nói cảm ơn.

Trong mắt Tạ Loan, ấu tể mục tạp rất hiểu chuyện, cũng đáng yêu như ấu tể của những chủng tộc khác, sau khi tới Tắc Nạp Tinh, Tạ Loan phát hiện mục tạp thành niên cũng rất đáng yêu.

Cảm giác đáng yêu đó không liên quan tới dáng vẻ bên ngoài mà là hành động của bọn họ.

Chờ Tạ Loan nhận quà xong, nhóm mục tạp liền đi tới hỗ trợ tu sửa khu vực hư hỏng, trước tiên phải dọn dẹp phần bị sụp đổ, nhóm mục tạp trong thôn liền hợp tác hành động.

“Tôi cũng tới hỗ trợ.” Khu vực này đã bị phá hỏng hoàn toàn, nhìn đồng đồ nát cùng nhóm mục tạp đang làm việc, Tạ Loan cũng tiến tới xem thử xem có thể giúp đỡ được gì hay không.

Đồng đồ nát đã được máy móc dọn hơn phân nửa, số còn lại thì cần nhân công giải quyết.

Nhìn con nặc khắc tư đã biến về hình thái trưởng thành ở trước mắt, Tạ Loan sửng sốt một giây sau mới kịp phản ứng.

Ngay sau đó là một trận dị năng dao động, Tạ Loan ngẩng đầu, anh nhìn thấy phía trên khu vực sụp đổ xuất hiện một vệt xoắn vặn xen lẫn lôi quang, nó tỏa ra một luồng sức mạnh vô cùng đáng sợ.

Dễ dàng xé rách không gian, thế nhưng sức mạnh làm người ta sợ hãi kia lại không làm ra hành vi nào phá hoại, chẳng qua chỉ dọn dẹp những mảnh vụn trong khu vực sụp đổ cần dọn dẹp này mà thôi.

Làm xong chuyện, Tạ Loan nhìn thấy con nặc khắc tư ở trước mặt quay đầu lại nhìn mình.

Biểu hiện của con nặc khắc tư này rất an tĩnh, nó không nói tiếng nào tiến tới gần anh hơn, sau đó cúi thấp đầu đưa về phía anh.

Không biết vì sao, Tạ Loan có cảm giác nó đang chờ mình khen ngợi.

Không rõ cảm giác của mình có chính xác hay không, Tạ Loan nâng tay xoa xoa mái tóc bạch kim mềm mượt của đối phương.

Cơ hồ ngay sau đó, Tạ Loan nhìn thấy đôi mắt xanh nhạt kia híp lại.

Rất dễ dụ...

Tạ Loan nhin không được nảy ra ý nghĩ này, trong lòng cũng nhin không được mềm nhũn.

Khu vực sụp đổ được dọn dẹp xong, biết người giúp là ai, nhóm mục tạp trưởng thành cùng tiến tới gần Tạ Loan.

Cũng giống như lúc cảm ơn Tạ Loan, nhóm mục tạp trưởng thành cũng dùng phương thức tương tự biểu đạt lòng biết ơn của mình với nặc khắc tư ở bên cạnh Tạ Loan.

Con nặc khắc tư này tiếp nhận được nhiều thiện ý cùng tộc mục tạp nhận được nhiều trợ giúp hơn, hai điểm này Tạ Loan đều rất vui mừng.

Tộc mục tạp không có địch ý với chủng tộc nặc khắc tư, trong đoạn thời gian kế tiếp, Ya Yi vẫn luôn duy trì hình thái trưởng thành, mà Tạ Loan thì vẫn như cũ, mỗi ngày tiến hành khai thông tinh thần cho tám quả trứng ấu tể, một tuần nhanh chóng trôi qua.

Lần này rời đi có hơi lâu, Tạ Loan thỉnh thoảng sẽ gửi tin về báo bình an cho phân hội, thuận tiện cũng nói lại tiến triển công việc bên tinh cầu này.

Theo tình huống của những quả trứng ấu tể này, Tạ Loan cảm thấy mình còn phải ở lại tinh cầu này thêm một khoảng thời gian nữa, hơn nữa Tạ Loan cũng có chút để ý với tình trạng ở đây.

“Bảo bảo, hôm nay con cảm thấy thế nào?” Giơ cao quả trứng một chút rồi một lần nữa ôm vào lòng, Tạ Loan ôn hòa hỏi.

Hiện giờ Tạ Loan đã có thể xác nhận đó không phải ảo giác của mình, sau khi anh dứt lời, quả trứng ấu tể ở trong lòng anh liền giật giật.

Chuyển động rất nhỏ, thế nhưng so với lúc ban đầu thì không thể nghi ngờ là rõ ràng hơn rất nhiều.

Trải qua một tuần chăm sóc, tám quả trứng ấu tể ở trong phòng rốt cuộc đã hoàn toàn thoát khỏi tình trạng nguy hiểm, phản ứng sinh mệnh đã không còn yếu ớt như trước, trước mắt có thể kiểm tra rất dễ dàng.

Quả trứng trong lòng Tạ Loan là quả có phản ứng sinh mệnh mạnh mẽ nhất, có thể nói đã khôi phục xấp xỉ với những quả trứng bình thường.

Cảm nhận được quả trứng ấu tể đáp lại, Tạ Loan híp híp mắt mỉm cười.

Quả trứng ấu tể này rất có sức sống, không ngoài dự liệu là một ấu tể khỏe mạnh, Tạ Loan dĩ nhiên rất cao hứng.

Hi vọng cả tám ấu tể sau khi phá xác đều khỏe mạnh.

Đặt quả trứng ấu tể tràn đầy sức sống xuống, Tạ Loan tiếp tục ôm lần lượt bảy quả trứng còn lại, bắt đầu tiến hành khai thông tinh thần lực.

Không chỉ quả trứng đầu tiên, những quả trứng ấu tể sau đó đều dùng lực đạo bất đồng đáp lại Tạ Loan, đây chính là chuyện làm anh vui mừng nhất.

Chờ Tạ Loan nhẹ nhàng đặt tám quả trứng ấu tể lên giường, chuẩn bị rời khỏi phòng thì quả trứng nằm ở ngoài cùng bên trái, cũng chính là quả trứng ấu tể đầu tiên mà Tạ Loan ôm thực không an phận nhúc nhích, nhích nhích, sau đó thực chuẩn xác lần tới bên cạnh Tạ Loan.

Tận mắt nhìn thấy quả trứng ấu tể lần tới, Tạ Loan có chút sửng sốt, hiện giờ anh đã biết vì sao lúc sáng tỉnh lại lại có thêm một quả trứng ở trong lòng.

Quả trứng ấu tể này quả thực rất có sức sống.

Nhìn quả trứng ấu tể sau khi lần tới thì ngoan ngoãn nằm bên cạnh mình, cuối cùng Tạ Loan không đặt nó lại bên tường mà ôm vào lòng.

Quả trứng này lần tới là vì muốn được anh ôm đi, Tạ Loan chỉ có thể nghĩ vậy.

Được ôm vào lòng, mặc dù chỉ là một quả trứng ấu tể nhưng Tạ Loan có thể cảm giác được nó giật giật, tựa hồ đang cứng cứng anh.

“Lúc ta không có ở đây con không được làm như vừa nãy, lỡ như rớt xuống giường sẽ bị thương.” Tạ Loan sợ lúc mình không có trong phòng quả trứng này vẫn lộn xộn như vậy, giường không có thanh chắn an toàn.

Nghĩ tới quả trứng ấu tể không thể hiểu được những lời này, Tạ Loan xoa xoa vỏ trứng, ôm nó trong lòng một hồi rồi mới đặt lại vị trí cũ.

Lần này, quả trứng ấu tể ngoan ngoãn nằm yên, không lộn xộn nữa, Tạ Loan cũng an tâm rời khỏi phòng.

Buổi tối Tạ Loan dứt khoát ôm lấy quả trứng ấu tể này ngủ, sáng ngày hôm sau Tạ Loan bị một tiếng răng rắc thanh thúy làm bừng tỉnh.

Tạ Loan mơ mơ màng màng mở mắt, đầu óc vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, thế nhưng anh lại nghe thấy tiếng rầm rứt một lần nữa, nhìn lại thì trên lớp vỏ xám tro của quả trứng ấu tể trong lòng xuất hiện một vết nứt rõ rệt, Tạ Loan hoàn toàn tỉnh lại.

Theo vết nứt dần dần lan rộng, quả trứng ấu tể bị đục thủng một lỗ từ trong ra ngoài, một ấu tể mục tạp có dáng người không quá khác biệt với ấu tể của những chủng tộc khác bò ra.

Tạ Loan còn chưa kịp phản ứng, ấu tể mục tạp vừa mới phá xác vẫn còn dáng người nhỏ bé xinh xắn liền củng lòng ngực anh một cái.

Thực nhẹ, ấu tể mục tạp vừa mới chào đời nên tạm thời không có quá nhiều sức mạnh.

Vô thức ôm lấy ấu tể, Tạ Loan sửng sốt một hồi.

Cúi đầu nhìn ấu tể mục tạp vui trong lòng mình, đột nhiên Tạ Loan có cảm giác thực mới lạ, đồng thời cũng có chút tiếc nuối.

Lúc anh tới thế giới này, Ni Khắc đã hơn sáu tháng tuổi, đã là đại bảo bảo. Nếu anh tới sớm hơn một chút thì có lẽ đã có cơ hội ôm bé như thế này.

65. Chương 64: Ngày Thứ Sáu Mười Bốn Làm Bảo Mẫu

Ấu tể mục tạp vừa phá xác chào đời, Tạ Loan ôm bảo bảo trong lòng, đầu óc dần dần mới tỉnh táo lại.

Kích cỡ của ấu tể mục tạp mới sinh chỉ lớn hơn con thỏ bình thường một chút, Tạ Loan có thể dễ dàng ôm bé vào lòng, có thể nói, một ấu tể mục tạp mới phá xác vô luận là từ phương diện nào cũng chính là tiểu bảo bảo thứ thiệt.

Mới phá xác từ vỏ trứng chui ra ngoài, ấu tể mục tạp lập tức tìm được mục tiêu của mình, nhích tới gần thanh niên có khí tức quen thuộc.

Sau khi bò vào lòng thanh niên, ấu tể mục tạp liền theo bản năng củng một cái.

Lúc còn trong trứng ấu tể này đã tỏ ra rất có sức sống, vì thế bé phá xác đầu tiên vốn đã nằm trong dự tính của Tạ Loan.

Bất quá mặc dù có dự tính trước nhưng lúc tỉnh dậy nhìn thấy ấu tể phá xác, Tạ Loan vẫn không kịp phản ứng.

Cảm nhận được trong lòng lại bị củng, Tạ Loan cúi đầu, bảo bảo mục tạp đang củng anh ngẩng đầu, dùng đôi người đồ ngẫu đặc trưng của chủng tộc mục tạp nhìn anh chăm chăm, hơn nữa còn phát ra âm thanh trầm thấp.

Đây là một ấu tể khỏe mạnh.

Sau khi quan sát, Tạ Loan thầm phán đoán.

Không chỉ Tạ Loan nhìn bảo bảo mục tạp, Ya Yi ngủ bên cạnh cũng tỉnh lại cùng ấu tể mục tạp có dáng người lớn hơn rất nhìn đều đang nhìn.

Đối với một sinh mạng nhỏ bé vừa mới ra đời, lại còn là ở ngay trước mắt mình luôn sinh ra cảm giác rất kỳ diệu.

Sinh mạng là thứ rất kỳ diệu trong vũ trụ, đối với bất kỳ chủng tộc nào cũng vậy.

Mặc dù không hiểu rõ đó là cảm giác gì, nhích tới gần thanh niên nhìn bảo bảo mục tạp có dáng người nhỏ hơn mình rất nhiều đang vui trong lòng thanh niên, Ni Khắc cũng phát ra âm thanh trầm thấp.

“Lúc mới ra đời Ni Khắc cũng là tiểu bảo bảo thế này.” Ôm sinh mạng non nớt trong lòng, Tạ Loan vươn tay trái xoa cái đầu hơi cúi thấp xuống của ấu tể mục tạp, chậm rãi nói.

Những lời của thanh niên làm ấu tể mục tạp nghiêng đầu, đối với những ký ức lúc mới phá xác, nó không nhớ rõ lắm.

Thực không thể tưởng tượng trước kia mình từng nhỏ như vậy, Ni Khắc lại càng cúi thấp đầu hơn nữa, nhẹ nhàng củng trên người Tạ Loan một cái.

Thấy thanh niên ôm ấu tể mục tạp, Ni Khắc hiển nhiên cũng theo bản năng muốn thanh niên ôm một cái, thế nhưng nó cũng biết Tạ Loan không ôm được mình, vì thế liền chuyển thành củng người Tạ Loan.

Cũng muốn được thanh niên ôm, thế nhưng nếu phải chọn giữa tiểu bảo bảo cùng đại bảo bảo thì nó lại càng muốn chọn về sau hơn.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, phải lớn lên rồi mới có năng lực chiến đấu.

Trưởng thành rồi mới có thể bảo hộ thanh niên.

Mặc dù không thể ôm đại bảo bảo mục tạp, Tạ Loan vẫn giang rộng hai tay ôm ấu tể mục tạp, đồng thời dùng tay vỗ nhẹ lên cằm tay sắc bén của bé.

Tộc mục tạp có năng lực chiến đấu ngay từ khi còn là ấu tể, Tạ Loan không nghi ngờ điều này, bắt quá anh cảm thấy cần phải chỉnh lại một chút, nên loại trừ ấu tể mới phá xác.

Xác ngoài của tộc mục tạp quả thực vừa lạnh băng lại vừa kiên cố, ngay cả ấu tể bé xúu mới vừa phá xác trong lòng Tạ Loan cũng có lớp vỏ rất cứng, Tạ Loan đưa tay sờ sờ, trong lòng vẫn cảm thấy ấu tể vui trong lòng mình mềm nhũn.

Quả thực cằm tay vẫn rất sắc bén, thế nhưng với dáng người của bảo bảo mục tạp lúc này, Tạ Loan cảm thấy bé con này có thể dùng cằm tay mình cắt được vài nhánh cây đã không tệ rồi, khả năng đã thương người không cao.

Trên người thanh niên có khí tức ấm áp quen thuộc mà nó cảm nhận được khi thanh niên dùng tinh thần lực kêu gọi, vì thế sau khi phá xác, ấu tể mục tạp hiển nhiên rất ỷ lại Tạ Loan.

Không chỉ củng củng ngực Tạ Loan, ấu tể mục tạp còn dùng hai cánh tay củng nhẹ người Tạ Loan, có thể nói là dùng cả người mình làm ổ trong lòng anh.

Sau khi phá xác ấu tể này cũng rất có sức sống, nghe thấy tiếng kêu của bé con trong lòng, Tạ Loan nhặt một mảnh vỏ trứng rơi trên giường, dùng hai ngón tay đưa tới bên miệng ấu tể.

Ấu tể tộc mục tạp sau khi phá xác sẽ xem vỏ trứng là thức ăn dinh dưỡng, đây là tri thức cơ bản mà Tạ Loan đã biết trước đó.

Mặc dù chỉ mới phá xác nhưng bảo bảo mục tạp đã có răng nhọn để cắn vỏ trứng.

Thanh niên đưa thức ăn tới, ấu tể mục tạp mới phá xác liền theo bản năng nhận lấy, há miệng gặm cắn.

Tạ Loan nắm một đầu mảnh trứng, anh nhìn thấy ấu tể cắn rôm rốp ăn rất nhanh, bắt quá lúc thấy sắp cắn tới tay anh thì lập tức chậm lại.

Ấu tể này xem ra cũng là bé ngoan.

Tạ Loan nghĩ vậy, dứt phần nhỏ còn lại vào miệng ấu tể, sau đó mới cầm lấy một mảnh khác.

Chờ dứt hết vỏ trứng, Tạ Loan đưa tay xoa xoa bụng bảo bảo mục tạp, cảm giác có hơi trướng lên một chút.

Lúc Tạ Loan sờ bụng ấu tể, nó liền cúi đầu cọ cọ tay anh, chờ Tạ Loan sờ xong, ấu tể mục tạp liền ngoan ngoãn nằm trong lòng anh.

Nằm một hồi, Tạ Loan nhìn thấy ấu tể sơ sinh trong lòng mình dần dần chìm vào giấc ngủ.

Thời gian ấp trứng chênh lệch không nhiều, bảy quả trứng ấu tể còn lại cũng lần lượt phá xác.

Nhóm trứng ấu tể gặp nạn lần này cư nhiên toàn bộ bình an phá xác, đối với Tạ Loan cùng thôn dân trong trấn đều rất cao hứng.

Chỉ có chuyện duy nhất không tốt là ấu tể cuối cùng phá xác không khỏe mạnh như bảy ấu tể kia.

Phản ứng sinh mệnh của quả trứng ấu tể này là yếu nhất, có thể dùng tinh thần lực khai thông cùng kêu gọi để quả trứng ấu tể này thoát khỏi nguy hiểm tính mạng đã là chuyện rất may mắn rồi.

Đại đa số chủng tộc trong tinh tế đều cho rằng mục tạp là chủng tộc chiến đấu trời sinh, ngay cả ấu tể cũng rất hung hãn, bẩm sinh đã có bản năng chiến đấu.

Thế nhưng trong tộc mục tạp cũng có một vài ấu tể khiếm khuyết năng lực chiến đấu, mà gia trưởng của những ấu tể này cũng không bỏ rơi chúng.

“Bảo bảo không cần chiến đấu.” Tạ Loan đưa tay xoa ấu tể cách mình gần nhất, những lời này không chỉ là nói với ấu tể có thân thể kém khỏe mạnh mà là nói với tất cả ấu tể ở bên cạnh mình.

Hiện giờ ở trong phòng có tổng cộng mười hai con ấu tể mục tạp vây quanh Tạ Loan, có đại bảo bảo cũng có tiểu bảo bảo, cả đám vây anh ở chính giữa.

Bởi vì được Tạ Loan chăm sóc cẩn thận cùng tín nhiệm nên sau khi tám quả trứng ấu tể phá xác, gia trưởng cũng không quyết định đón ấu tể về nhà.

Gia trưởng muốn tạm thời để ấu tể tiếp tục ở lại phòng này, mà trấn trưởng cùng Tạ Loan đều nguyện ý chăm sóc nhóm ấu tể nên mới có tình cảnh hiện giờ.

Nghe thấy lời thanh niên, mười mấy ấu tể mục tạp vây thanh niên ở giữa cùng phát ra tiếng kêu trầm thấp, có vài ấu tể còn quơ quơ cánh tay trước, thoạt nhìn rất đáng yêu.

Nguồn kinh tế của tộc mục tạp hiện giờ, theo Tạ Loan biết thì trừ bỏ rất nhiều mục tạp thanh niên nhận làm lính đánh thuê trên chiến trường, số còn lại chủ yếu kiếm từ xuất khẩu tài nguyên.

Có một loại khoáng thạch gọi là ba sắt, loại tài liệu này thích hợp để chế tạo các bộ phận nòng cốt của chiến hạm cùng cơ giáp, ở những tinh cầu khác rất hiếm thấy, thậm chí là không thể tìm thấy, thế nhưng ở trên Tắc Nạp Tinh thì lại rất phong phú.

Không chỉ vậy, đối với những chủng tộc khác, độ khó khi khai thác loại khoáng thạch này là rất lớn, nguyên nhân là quãng mỏ loại khoáng thạch này sẽ phát ra một loại phóng xạ đặc biệt, cho dù mặc trang bị phòng ngự cũng không thể chống cự hoàn toàn.

Nếu tiếp xúc với loại phóng xạ này nhất định phải chịu tổn thương theo những trình độ bất đồng, loại thương tổn này không thể chống lại, cũng không thể chữa trị.

Bất quá tộc mục tạp lại hoàn toàn miễn dịch với loại phóng xạ này, vì thế trong tinh tế hiện giờ, Tắc Nạp Tinh chính là tinh cầu xuất khẩu khoáng thạch ba sắt nhiều nhất.

“Nâng giá lên đi, hoàn toàn có thể trả giá, cho dù nâng giá cao hơn mười mấy lần, bọn họ vẫn sẽ mua.” Từ biểu tình đến giọng điệu đều rất nghiêm túc, Tạ Loan kiên định nói với nam nhân trẻ tuổi trước mặt.

Thôn trấn này cũng xuất khẩu ba sắt, cách thôn tầm nửa giờ có một hầm mỏ, mục tạp trưởng thành trong thôn sẽ thay phiên nhau tới đó khai thác, sau đó bán ra ngoài.

Mặc dù dựa vào xuất khẩu tài nguyên không phải kế hoạch lâu dài, thế nhưng ở giai đoạn đầu phát triển, nâng giá loại tài nguyên hiếm hoi này không thể nghi ngờ chính là phương thức phát triển tài phú tốt nhất, rất thích hợp với hiện trạng của tộc mục tạp.

Nói thế nào đi nữa thì ba sắt cũng là khoáng thạch quý hiếm, suốt nhiều năm như vậy tộc mục tạp không hề tăng giá đã là rất tiện nghi cho các chủng tộc khác.

Khoáng thạch hiếm, cho dù đắt thì vẫn phải mua, có thích hay không cũng vậy, người cần dùng nhất định sẽ chịu chi tiền.

Đó giờ không hề nghĩ tới việc nâng giá, Đỗ Khắc nghe thanh niên bị một đám ấu tể vây quanh nói vậy thì đột nhiên có chút bưng bĩnh.

Bất quá cần phải tìm những người khác thương lượng, xem thời gian một chút, Đỗ Khắc nhin không được có chút lo lắng, đến giờ này mà nhóm mục tạp đi khai thác mỏ vẫn chưa quay về.

Nhìn thấy biểu tình lo lắng của đối phương, Tạ Loan liền bắn ra một ánh mắt thắc mắc.

“Bình thường lúc này nhóm mục tạp đi khai thác mỏ đều sẽ trở lại, hôm nay không biết vì sao mà vẫn chưa về nên tôi có chút lo lắng.” Đỗ Khắc nói ra suy nghĩ trong lòng.

Trị an Tắc Nạp Tinh quả thực không tốt, khoảng trống giữa thôn trấn cùng hầm mỏ không có người quản lý, đối với một vài người trong tinh tế thì những khu vực này có thể xem là khu hỗn loạn.

Có khi nào gặp nguy hiểm không?

Cho dù biết rõ mục tạp trưởng thành có sức chiến đấu rất mạnh nhưng Tạ Loan vẫn xuất hiện suy nghĩ này, mà cũng vì thế mà Tạ Loan cũng có chút đứng ngồi không yên.

66. Chương 65: Ngày Thứ Sáu Mười Lăm Làm Bảo Mẫu

Nếu ngồi không yên, Tạ Loan liền dứt khoát từ băng ghế đứng dậy, chuyển tầm mắt qua người bên cạnh: “Tôi với anh đi xem thử thế nào.”

Trong phòng có mười mấy ấu tể vây quanh, lần này ra cửa Tạ Loan hiển nhiên không có khả năng dẫn hết đám nhóc theo, nhất là trong số đó còn có tiểu bảo bảo chỉ mới phá xác không lâu.

Ni Khắc muốn đi theo, chỉ dẫn theo một ấu tể thì không thành vấn đề, những ấu tể khác thì để một mục tạp trưởng thành trông coi.

Hơn nữa còn có một con nặc khắc tư ở hình thái trưởng thành đi theo Tạ Loan rời khỏi thôn trấn.

Số lượng cây xanh trên tinh cầu này quả thực hơi ít, thế nhưng cũng không phải là sa mạc, nếu không có thành trấn cùng những khu vực được khai thác thì có thể dùng từ hoan dã để hình dung.

Giống như khoảng đất trống không có quản lý mà Tạ Loan đang đi qua, trên khoảng đất mênh mông có thể nhìn thấy vài loại cây cối lưa thưa, vài lùm cây cùng một ít cỏ xanh, mặc dù ít ỏi nhưng cũng làm nơi này không quá hoang vắng.

“Nơi này có thể trồng nhiều cây hơn.” Dọc theo đường đi, Tạ Loan nói ra ý tưởng của mình với Đỗ Khắc đang đi trước dẫn đường: “Nếu có thể trồng một mảnh rừng phòng hộ thì gió cát sẽ không ảnh hưởng tới thôn trấn được.”

Dùng cây cối để chống gió cản cát, đây là tri thức mà Tạ Loan học được ở địa cầu, thực không ngờ lại có thể dùng được ở thế giới này.

Mặc dù tộc mục tạp có thể thích ứng với hoàn cảnh sinh tồn, thế nhưng nếu có thể cải tạo hoàn cảnh sinh sống tốt hơn thì vì sao lại không làm chứ.

Đỗ Khắc gật đầu ghi nhớ những lời Tạ Loan đã nói, đi giữa vùng hoang tàn vắng vẻ này, Đỗ Khắc không dám thả lỏng cảnh giác.

Bình thường Đỗ Khắc không quá lo lắng vấn đề an toàn, nhưng hiện giờ nhóm mục tạp trưởng thành không đúng giờ quay về, điều này làm Đỗ Khắc theo bản năng nghi ngờ chúng đã gặp bất trắc gì đó.

Bởi vì Tắc Nạp Tinh có vài vùng không được quản lý nên một số tội phạm bị tụy nã trong tinh tế cần che giấu thân phận sẽ chạy tới đây ẩn núp một đoạn thời gian, đó cũng là nguyên nhân mà Tắc Nạp Tinh bị cho là trị an không tốt.

Bình thường, đám tội phạm cũng không dám trêu chọc cư dân bản địa của tinh cầu này, dù sao thì năng lực chiến đấu của chủng tộc mục tạp cũng quá hung mãnh, lại còn là chủng tộc quần cư có số lượng không ít, dám chọc một con thì tương đương với chọc một đám.

Muốn đối kháng với mục tạp tạp trung thành đoàn thể thì cần ít nhất là một đội quân chuyên nghiệp, bằng không nghĩ cũng đừng nghĩ.

Đám tội phạm muốn che giấu thân phận tự nhiên sẽ cố gắng im hơi lặng tiếng, thế nhưng lần này xuất hiện tình huống ngoại lệ.

Lúc nhóm Tạ Loan chậm chậm tiến tới gần khu mỏ, nhóm mục tạp trưởng thành mà bọn họ đang lo lắng quả thực đang giằng co với một đám người.

Cả đám tổng cộng có bốn người, vì tránh né truy nã của Tinh Minh mà quyết định chạy tới Tắc Nạp Tinh tạm lánh sóng gió, cả bốn tên này đều là tinh tạo nổi danh, đương nhiên là loại đầy tiếng xấu.

Nhóm tinh đạo Áo Tạp vì ngang ngược phạm pháp mà bị nhiều chủng tộc liên minh truy nã, Tinh Minh chịu trách nhiệm duy trì hòa bình cũng phát lệnh truy nã.

Đại khái khoảng ba tháng trước, nhóm tinh đạo này bị nhiều đội quân đuổi bắt mà phân tán, đại đa số thành viên đều đã bị tổng vào ngục giam Tinh Minh.

Đáng tiếc không thuận lợi bắt giữ được đầu lĩnh cùng nhóm cao tầng, để chúng chạy thoát. Chúng chính là bốn tên ở Tắc Nạp Tinh.

Dẫn theo ba đàn em trốn ở Tắc Nạp Tinh, Phí Luân vốn chỉ định an phận vượt qua trận sóng gió này, chỉ cần thoát khỏi thời gian truy nã, dựa vào số tiền tài cất giữ ở một tinh cầu nhỏ xa xôi, không lo không có cơ hội đông sơn tái khởi.

Thế nhưng vừa vặn nhìn thấy mấy con mục tạp trưởng thành đẩy một xe khoách thạch ba sắt, bốn tên liền kèm không được lòng tham.

Khoách thạch ba sắt ở trong tinh tế vĩnh viễn là cung không đủ cầu, là tài nguyên khan hiếm trên thị trường, nói cách khác là rất đáng tiền.

Đã rất nhiều năm rồi tộc mục tạp không tăng giá, thế nhưng ở trong chợ đêm, cho dù nâng giá gấp mười, gấp hai mươi lần thì vẫn có người chịu mua, đám tinh đạo sống nhờ cướp bóc nhìn thấy trước mắt có nhiều tiền tài sáng lóng lánh như vậy hiển nhiên không nhịn được.

Nếu đối mặt là một đám mục tạp, cho dù bọn họ có lòng gian thì cũng không có gan cướp.

Thế nhưng vận chuyển xe ba sắt này chỉ có ba con mục tạp trưởng thành mà thôi, có thể xem là lạc đàn, nếu tìm chỗ mai phục thì có thể ra tay.

Đã ẩn núp trên tinh cầu này một đoạn thời gian, cũng đã tránh gió không sai biệt lắm, hiện giờ vừa vặn làm một chuyến đi, Phí Luân nhanh chóng suy tính.

Mặc dù biết rõ mục tạp trưởng thành có năng lực cận chiến rất cường hãn nhưng Phí Luân vẫn rất tin tưởng với khả năng mai phục của mình, cả bốn người bọn họ đều có dị năng.

Mai phục rất thành công, ba mục tạp trưởng thành không hề phòng bị bị công kích, vì kiêng kỵ sức chiến đấu của mục tạp trưởng thành, bốn kẻ cướp cũng không chân chính chiến đấu, chỉ muốn dùng dị năng hạn chế hành động của nhóm mục tạp mà thôi.

Mục tạp bị thương sẽ bùng phát ra sức chiến đấu càng hung hãn hơn, bọn họ không muốn đưa mình vào tình thế nguy hiểm.

Hành động của nhóm mục tạp bị hạn chế tạm thời, bốn tên cướp lập tức chạy tới trước xe ba sắt, định cướp hàng bỏ trốn.

Mở túi không gian, ba tên đàn em hỗ trợ bỏ ba sắt trên xe vào không gian của Phí Luân.

Thế nhưng chỉ mới bỏ viên đầu tiên, một thứ gì đó sắc bén hết như dao găm bay tới làm động tác của bốn tên cướp lập tức khựng lại.

Cơ hồ trong nháy mắt cảm nhận được không gian ở sát bên cạnh vặn vẹo kịch liệt, bốn tên cướp ý thức được cảm giác nguy hiểm lập tức nằm rạp xuống bên cạnh, đáng vẻ bò lổm ngổm vô cùng chật vật.

Bốn người nhất thời ý thức được tình huống hiện tại.

Nhìn thấy bên trái xuất hiện vài bóng người, trong đó ba dáng người cùng một ấu tể mục tạp, Phí Luân âm thầm nháy mắt, gã đã bị khơi dậy máu cướp bóc trong người.

Không nhìn thấy chiếc đuôi bạc đặc trưng của một trong số ba bóng người, bốn tên cướp nằm rạp xuống né tránh công kích chỉ nhìn thấy trong số nhóm người tiến tới có một người là nhân loại, nhân loại thoát nhìn khiếm khuyết năng lực chiến đấu hiển nhiên trở thành mục tiêu đầu tiên của bọn họ.

Bốn người này rất khó đối phó.

Nhìn ánh mắt hung ác của đối phương, Đỗ Khắc cảm thấy mấy tên này là những kẻ liều mạng không có gì không dám làm.

Hơn nữa đối phương còn có thể hạn chế hành động của nhóm mục tạp trưởng thành, điều này lại càng làm trái tim Đỗ Khắc siết chặt, thế nhưng tình thế lại phát triển theo phương hướng ngoài dự đoán.

Công kích tới rất nhanh, với năng lực cùng giác quan của nhân loại, Tạ Loan căn bản không thể phản ứng, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, một bóng người từ phía xa đã áp sát tới bên cạnh Tạ Loan, tiếp đó là hàn quang chợt lóe.

Thế nhưng đạo hàn quang kia không thể tiếp cận, cơ hồ khoảnh khắc bóng người tia tới gần, trước mắt Tạ Loan liền lóe lên một tia sáng bạc lạnh băng.

Ngay sau đó Tạ Loan nghe thấy một tiếng quất nặng nề, người chịu đòn căn bản không kịp phát ra âm thanh đau đớn nào đã bị đánh bay tới khoảng đất cách đó không xa, sau đó mới phát ra vài tiếng rên.

Rõ ràng có thể nhìn ra người nọ đã bị trọng thương, dính một kích nặng nề từ chiếc đuôi bạc, người nọ rõ ràng không có cách nào bò dậy.

Mặc dù giác quan không phản xạ kịp nhưng từ kết quả thì Tạ Loan vẫn có thể đoán được vừa nãy đã xảy ra chuyện gì.

Ngước mắt nhìn lên có thể nhìn thấy gò má của nặc khắc tư trưởng thành ở bên cạnh, bất đồng với vẻ mặt lãnh đạm ngày thường, gò má Ya Yi lúc này căng cứng, con ngươi xanh lơ cũng híp lại thành một đường nhỏ.

Thay vì nói là lãnh đạm thì dùng từ lạnh như băng để hình dung thì đúng hơn.

Vào giờ phút này, Tạ Loan cảm giác được con nặc khắc tư này tựa hồ là lần đầu tiên chân chính tiến vào trạng thái chiến đấu.

Trạng thái chiến đấu của chủng tộc nặc khắc tư là gì, lúc nhìn thấy cái đuôi màu bạc kia, bốn người mới được kiến thức.

Công kích dồn dập không hề lưu lại chút không gian để thở dốc, tinh thần lực bị một nguồn dị năng khủng khiếp áp chế.

Không gian vặn vẹo vờn xung quanh, chỉ cần lộn xộn một bước thôi sẽ cắt tay cắt chân, bốn tên cướp lúc này chỉ có thể liều mạng co quắp thân thể, sợ không gian vặn vẹo đè ép về phía mình.

Chủng tộc nặc khắc tư không phải đã diệt tộc vào mấy chục năm trước rồi sao, vì sao bọn họ lại thấy một con nặc khắc tư trưởng thành trên tinh cầu này...

Đối mặt với sự thực căn bản không thể nào ngờ được này, bốn tên cướp căn bản đã đánh mất năng lực suy nghĩ.

Bởi vì không gian sinh tồn bị đè ép mà lâm vào trạng thái hoảng loạn, bốn người bị vây khốn ngay cả tâm tư muốn trốn chạy cũng không có, cũng không quan tâm ai mạnh ai yếu, thực ra thì hiện giờ bọn họ cũng không có năng lực chạy trốn.

Thẳng đến khi trận chiến kết thúc, ấu tể mục tạp vẫn luôn dùng thân mình ngăn cản trước mặt Tạ Loan, hai cánh tay sắc bén vòng ra bắt chéo sau lưng anh tạo thành một khu vực bảo hộ hoàn mỹ, không để anh bị công kích như vừa nãy nữa.

Bởi vì biết thanh niên bên cạnh mình không có lực phòng ngự, rất dễ bị thương nên ấu tể mục tạp mới theo bản năng phản ứng như vậy.

Có nó ngăn cản rồi, anh sẽ không lo bị thương.

Những mục tạp thành niên bị trói buộc hành động khi này đã khôi phục bình thường, sau khi Ya Yi ngừng dùng dị năng, Đỗ Khắc lập tức trói bốn tên cướp đã mất năng lực hành động bên kia lại.

Sau đó, nhóm Tạ Loan quay về thôn trấn.

Từ tình mạng biết bốn kẻ này là tội phạm truy nã bị Tinh Minh treo thưởng, Đỗ Khắc liền liên hệ với Tinh Minh, giao người rồi nhận lấy phần thưởng.

Bị trói gô lại nhốt trong một căn phòng nhỏ, bốn tên tội phạm không ngờ mình thuận lợi đào thoát khỏi sự truy đuổi của quân đội, thành công ẩn trốn ở Tắc Nạp Tinh lâu như vậy nhưng cuối cùng lại thất bại ngay trên tinh cầu này.

Nếu bị đưa tới tay Tinh Minh thì cả đời này bọn họ đừng hòng trốn ra khỏi ngục giam.

Nghĩ đến kết cục trước mắt, bốn kẻ trong phòng đều có cảm giác tâm nguội như tro tàn.

67. Chương 66: Ngày Thứ Sáu Mười Sáu Là Bảo Mẫu

Kết thúc chiến đấu, đồng thời cũng nhốt bốn phần tử tội phạm nguy hiểm vào một căn phòng nhỏ trong thôn, sau khi trải qua sự kiện này, nhóm mục tạp lại khôi phục trạng thái bình thường.

Tạ Loan chỉ cảm thấy hữu kinh vô hiểm, vui mừng khi bọn họ tới kịp lúc.

Thế nhưng anh phát hiện trên đường quay về thôn trấn, con nặc khắc tư vẫn luôn đi bên cạnh anh hệt như gà con đi theo gà mẹ tựa hồ vẫn còn đắm chìm trong trạng thái chiến đấu.

Con người hơi nheo lại, gò má xinh đẹp căng cứng, vẫn còn cảm giác lạnh băng cứng ngắt khi chiến đấu vừa nãy.

Cảm giác này không an toàn, nó lộ ra tin tức nguy hiểm, thế nhưng nó vẫn theo sát bên người Tạ Loan.

Kỳ thực Tạ Loan cũng chú ý tới trạng thái của con nặc khắc tư này, chính là khi ấy không tiện giao tiếp nên mới dẫn đổi phương về thôn trấn rồi nói sau.

Sau khi trở về phòng, Tạ Loan giang hai tay ôm ấu tể mục tạp đang phát ra âm thanh trầm thấp với mình, tùy ý để nó cúi đầu cũng cùng ngục mình.

Giơ tay xoa đầu ấu tể mục tạp, Tạ Loan liền vỗ vỗ giường, ôn hòa nói: “Ni Khắc, nên đi ngủ rồi.”

Nghe lời thanh niên, ấu tể mục tạp đáp lại một tiếng, ánh mắt đỏ ngầu nhìn chiếc giường, sau đó thực ngoan ngoãn leo lên trên.

Ánh mắt đỏ ngầu của bé không hề làm Tạ Loan có cảm giác đáng sợ, chờ ấu tể mục tạp ngoan ngoãn nằm ổ trên giường ngủ, Tạ Loan liền đắp chăn cho bé, vỗ về vài cái để nó nhắm mắt lại.

Đỡ ấu tể xong, Tạ Loan đặt hết lực chú ý lên người Ya Yi đang đứng trước mặt.

Trạng thái của con nặc khắc tư này rất dị thường, tựa hồ vẫn còn đắm chìm trong trạng thái chiến đấu vừa nãy, từ con người xanh nhạt đang co rút của nó, Tạ Loan có cảm giác tựa hồ nó đang cố khắc chế gì đó.

Là dị thường, đồng thời cũng là nguy hiểm.

Tạ Loan không biết vì sao lại xuất hiện tình huống này, thế nhưng lựa chọn của anh lúc này là đưa tay nắm lấy cổ tay trái đối phương.

Cơ hồ cùng lúc, Tạ Loan đối mặt với con người co rút sâu thăm thẳm của đối phương, đôi mắt thiếu quang mang cùng độ ẩm kia đang chăm chú nhìn anh.

Khoảnh khắc đó, Tạ Loan có cảm giác mình là con mồi bị thợ săn nhắm tới.

Trong trạng thái dị thường đó, con nặc khắc tư này giống như dã thú nguy hiểm có thể lao tới xé rách cổ họng con mồi bất kỳ lúc nào, thế nhưng Tạ Loan vẫn tiếp tục đối mặt với con người xanh nhạt kia, bàn tay đang nắm lấy cổ tay đối phương cũng không buông ra.

“Ya Yi.” Gọi tên đối phương, âm thanh của Tạ Loan thực nhẹ cũng thực chậm, anh thử trấn an con nặc khắc tư này.

Từ trên người đối phương toát ra tin tức nguy hiểm, không phải Tạ Loan không cảm nhận được, mà là dọc theo đường về con nặc khắc tư này vẫn ngoan ngoãn đi theo bên cạnh anh, vì thế Tạ Loan cho rằng cảm giác nguy hiểm này là có hạn.

Nghe thấy âm thanh thanh niên, hơn nữa còn là gọi tên mình, Ya Yi không nhúc nhích, con người xanh nhạt vẫn không chớp mắt nhìn chăm chăm thanh niên, thế nhưng rõ ràng đồng tử co rút căng thẳng đã thả lỏng một chút.

Chuẩn xác bắt được phản ứng của đối phương, nhìn con nặc khắc tư đã được anh trấn an bình tĩnh lại một chút nhưng vẫn chưa thoát khỏi trạng thái dị thường, Tạ Loan dứt khoát tiến tới gần thêm một bước.

Con nặc khắc tư này không kháng cự anh tiếp xúc, lúc bị anh nắm lấy cổ tay cũng không phát động công kích, chẳng qua là nhìn anh chăm chăm mà thôi.

Tạ Loan không biết dỗ người, chỉ biết dỗ ấu tể, hiện giờ đối mặt với một con nặc khắc tư thành niên cần trấn an, anh cũng chỉ có thể dùng phương pháp dỗ ấu tể để ứng phó.

Giơ tay xoa mái tóc bạch kim của đối phương, trong ánh nhìn chăm chăm xoa tóc con nặc khắc tư này, lúc xoa thì dùng sức một chút để nó phải cúi đầu, phần trán nhẹ nhàng tựa lên vai trái của anh.

Sau khi hoàn thành động tác này, Tạ Loan mới tiếp tục vươn tay trấn an xoa xoa mái tóc bạch kim suôn mềm của đối phương.

Ban đầu cơ thể con nặc khắc tư này vẫn còn chút cứng nhắc, thế nhưng sau khi được Tạ Loan xoa vài cái, thân thể rốt cuộc cũng thả lỏng.

Hệt như một con dã thú nguy hiểm trở nên ôn hòa ngoan ngoãn, ở góc độ này Tạ Loan vừa vặn có thể nhìn thấy một đoạn dấu ấn màu đen trên cổ đối phương.

Màu sắc có vẻ đậm hơn lần đầu tiên Tạ Loan nhìn thấy, thế nhưng theo sự trấn an của anh mà dần dần trầm tĩnh lại, anh phát hiện dấu ấn kia chậm rãi trở về màu sắc nhàn nhạt trong ký ức.

Không kịp suy nghĩ, lúc phát hiện chuyện này, Tạ Loan đột nhiên cảm thấy thất lưng mình có thứ gì đó quái quạnh.

Cho dù không cần cúi đầu cũng biết thứ đó nhất định là một cái đuôi bạc, bất quá Tạ Loan vẫn theo phản xạ dời tầm mắt nhìn xuống.

Chỉ vừa mới nhìn thấy chiếc đuôi bạc lạnh như băng, tầm mắt của anh bất ngờ không kịp đề phòng bị đảo lộn.

Lưng tựa vào giường lớn mềm mại, ngang hông quần một cái đuôi bạc, không chút chuẩn bị bị chủ nhân chiếc đuôi áp ngã xuống giường, Tạ Loan hiển nhiên sửng sốt.

Rõ ràng đối phương đã được trấn an rồi, tình huống phát triển thế này nằm ngoài dự kiến của Tạ Loan, mà giây tiếp theo, cảm giác mềm mại lạnh lạnh từ trên môi truyền tới làm anh ngừng hẳn động tác.

Đối với Tạ Loan mà nói, xúc cảm này không phải chỉ xuất hiện một mà là liên tiếp nhiều lần, áp chế thanh niên ở bên dưới, Ya Yi cúi đầu mổ nhẹ lên môi thanh niên.

Động tác của Ya Yi rất cẩn thận, lúc hôn, con nặc khắc tư thành niên này còn lưu lại ký hiệu khí tức của mình lên người thanh niên.

Đến lúc Tạ Loan kịp phản ứng thì hành động mỗ nhẹ bên khoe môi anh cũng dừng lại, thế nhưng chuyện làm anh ghen lúc này là từ dư quang khoe mắt, Tạ Loan nhìn thấy ấu tể mục tạp nằm ngủ bên cạnh không biết từ khi nào đã mở mắt, hiện giờ đang dùng con người đồ ngẫu của mình nhìn về phía bên này.

Bởi vì lúc này bị ấn ngã xuống giường phát ra chấn động nên ấu tể mục tạp mới mở mắt.

Bất quá ấu tể lớn xác này vẫn rất ngoan ngoãn nằm yên trong ổ của mình, chẳng qua dùng tầm mắt nhìn gia trưởng ở bên cạnh mà thôi.

Ấu tể đang nhìn.

Có thể tưởng tượng được hình ảnh trong mắt ấu tể mục tạp lúc này đại khái là gì, Tạ Loan vô thức giựt giựt mí mắt trái.

Bất quá tình cảnh này cũng không kéo dài quá lâu, Tạ Loan nhìn thấy con nặc khắc tư đè trên người mình nằm xuống vị trí bên cạnh, chiếc đuôi bạc vẫn quần ngang hông anh, sau đó nó ôm lấy anh.

Ấu tể đang nhìn, thấy bọn họ bất động, ấu tể cũng nhanh chóng ngoan ngoãn nhắm mắt lại ngủ.

Không dẫn đo quá lâu, Tạ Loan liền tiếp tục chú ý tới trạng thái của con nặc khắc tư đang ôm mình, sau khi được anh trấn an, trình độ co rút của con người xanh nhạt kia đã giảm bớt rất nhiều.

Muốn ôm thì ôm đi.

Ôm suy nghĩ này, Tạ Loan cứ vậy bị con nặc khắc tư nằm bên cạnh ôm ngủ một đêm.

Lúc tỉnh dậy thấy vẫn là tư thế này, Tạ Loan khẽ ho khan một tiếng vỗ vỗ cái đuôi bạc quần ngang hông mình, lúc cái đuôi nguyện ý buông ra, anh mới có thể ngồi dậy.

Trước lúc người của quân đội Tinh Minh tới đón bốn tên tội phạm truy nã này, Đỗ Khắc liền đốc sức bóc lột giá trị sử dụng của chúng.

Đầu tiên là tịch thu toàn bộ túi không gian, còn cả những viên khoáng thạch ba sắt mà chúng đã cướp.

Ngoài ra Đỗ Khắc còn từ miệng tên thủ lĩnh moi ra được tin tức nơi chôn giấu tài bảo, đối phương có cất giấu một số tiền lớn trên một tinh cầu nhỏ, khoản tiền này đủ để chúng xây dựng một đội tinh đạo hùng mạnh.

Mà cuối cùng, Đỗ Khắc bắt bốn tên này bồi bọn họ trồng cây.

Chờ nhân viên Tinh Minh tới, theo những tội lỗi đã phạm phải, nửa đời sau của bốn tên này phải ở trong ngục giam, để chúng được hoạt động ngoài trời một khoảng thời gian thế này, Đỗ Khắc cảm thấy mình thực tốt bụng.

Trồng thêm cây xanh ở khoảng đất hoang giữa thôn trấn cùng khu mỏ là đề nghị của Tạ Loan, anh nói ra những chỗ tốt khi có nhiều cây cối trên tinh cầu, tộc mục tạp trong thôn liền nguyện ý làm theo đề nghị của anh.

Vì thế bắt đầu từ hôm nay, những mục tạp trưởng thành trong thôn bắt đầu đi tới khoảng đất hoang kia trồng cây con.

Vốn Tạ Loan còn đang nghĩ xem có nên mang tới vài loại cây con thích hợp để chống gió cản cát bên địa cầu qua đây hay không, tỷ như cây dương này nọ, thế nhưng anh phát hiện ở thế giới bên này có một loại thực vật rất phù hợp với yêu cầu này.

Trên tinh cầu của tộc thụ nhân có một loại cây gọi là đạt la, loại cây này có độ thích nghi với hoàn cảnh sống rất cao, cây con sau khi được gieo trồng sẽ nhanh chóng lớn lên, tác dụng chống gió cản cát cũng rất cao.

Tạ Loan cũng đi hỗ trợ trồng cây con, tinh cầu này là cố hương của ấu tể mục tạp ở bên cạnh, mặc dù sức lực của một mình anh có hạn, thế nhưng anh hi vọng mình có thể giúp tinh cầu này có thêm chút màu xanh.

“Đúng rồi Ni Khắc, sau đó con bỏ cây con này vào.” Tự mình trồng xong một cây con, Tạ Loan nắm tay ấu tể mục tạp ở bên cạnh, chỉ bé cách trồng cây.

Sau khi chuẩn xác bỏ cây con vào hố, ấu tể mục tạp học theo dáng vẻ của thanh niên khi này, bắt đầu lấp đất lại, như vậy có thể xem là hoàn thành.

Nhìn thấy ấu tể hoàn thành chuyện này, Tạ Loan liền khen ngợi bé, lúc ấu tể mục tạp cúi đầu cũng cũng ngực anh, Tạ Loan gơ tay vỗ nhẹ lên cánh tay sắc bén của bé.

Vốn là vùng hoang dã trống trải, hiện giờ đã được trồng rất nhiều cây con xanh um tươi tốt.

Theo chu kỳ sinh trưởng của cây đạt la, nếu không có gì bất ngờ thì chỉ cần nửa năm sau, nơi này đại khái sẽ biến thành một mảnh xanh biếc um tùm.

Nhìn nhóm mục tạp trồng cây con, Tạ Loan chậm chậm bước đi trên khu vực vẫn còn khá hoang dã này, ánh mắt bị một màu trắng thuần cách đó không xa hấp dẫn.

Ở giữa vùng hoang vu nở rộ một đóa hoa nhỏ trắng tinh, thực ra nó cũng không quá thu hút, thế nhưng một khi chú ý tới, đóa hoa sinh trưởng giữa vùng hoang vu này sẽ đặc biệt xinh đẹp.

Một vẻ đẹp tràn đầy sức sống, trong mắt Tạ Loan, nó thực sự rất đẹp.

Tạ Loan ngẩng nhìn đóa hoa này, anh chú ý thấy tầm mắt con nặc khắc tư ở bên cạnh thì đặt trên người mình.

“Cái này, thích không?” Chỉ đóa hoa nhỏ đang nhẹ nhàng đong đưa bên kia, Tạ Loan nghiêng đầu hỏi Ya Yi đang đứng bên cạnh mình.

Tạ Loan phát hiện kỳ thực mình không biết sở thích của con nặc khắc tư này, bởi vì đối phương chưa từng mở miệng nói về phương diện này.

Phần lớn thời gian chỉ thích đi theo anh, mà những lúc đó cũng rất hiếm khi mở miệng nói chuyện, lúc ở hình thái trưởng thành có thể nhìn thấy vẻ mặt lãnh đạm của đối phương, thế nhưng nó rõ ràng là rất thích kề cận anh.

Nghe thấy âm thanh của thanh niên, Ya Yi nghiêng đầu nhìn đóa hoa bên kia, gật đầu một cái.

Thật ra thì đối với đóa hoa kia, Ya Yi không có cảm giác thích hay không thích, chẳng qua cảm giác được là Tạ Loan thích nên nó mới gật đầu mà thôi.

Nhìn thấy đối phương gật đầu, Tạ Loan liền theo thói quen gơ tay xoa mái tóc bạch kim của Ya Yi, chậm rãi nói: “Thích thứ gì, muốn thứ gì thì có thể nói ra, như vậy những người khác... ví dụ như là anh, mới có thể hiểu được suy nghĩ của em.”

Tạ Loan nói vậy chủ yếu là hi vọng con nặc khắc tư này có thể biểu đạt suy nghĩ của mình nhiều hơn, như vậy anh mới biết đối phương thích gì, không thích gì.

Mỗi người có một sở thích bất đồng, nếu có được nhiều thứ yêu thích thì cuộc sống mới càng vui vẻ hơn, Tạ Loan muốn biết sở thích của con nặc khắc tư này, như vậy sau này anh có thể điều chỉnh phù hợp.

Cơ hồ là ngay sau khi Tạ Loan vừa dứt lời, một lần nữa không kịp phản ứng bị cái đuôi màu bạc quăn lấy thắt lưng, khoảng cách giữa hai người vốn đã rất gần, hiện giờ thì hết như Tạ Loan bị con nặc khắc tư trước mặt ôm lấy.

Tạ Loan sửng sốt, lúc lấy lại tinh thần thì vừa vặn nghe thấy âm thanh trầm thấp lãnh đạm của con nặc khắc tư trước mắt.

“Thích.”

68. Chương 67: Ngày Thứ Sáu Mười Bảy Làm Bảo Mẫu

Lúc bị cái đuôi quần lấy kéo qua, tay Tạ Loạn vẫn còn đặt trên tóc con nặc khắc tư này, một lần nữa bắt ngờ không kịp đề phòng nghe thấy từ thích từ miệng đối phương, thời gian sống sờ của Tạ Loạn rõ ràng lâu hơn một chút.

Mà sau khi nói xong từ này, Ya Yi suy tư một chút, sau đó bổ sung thêm một từ nữa.

“Muốn.”

Đồng dạng là âm thanh từ khoảng cách rất gần, lọt vào tai Tạ Loạn đặc biệt rõ ràng, hai từ này ghép chung lại một chỗ làm Tạ Loạn rất khó hiểu sai nghĩa của nó.

Đây là lần thứ hai Tạ Loạn nghe con nặc khắc tư này nói thích với mình, lần đầu tiên nghe thấy, anh theo bản năng cho là tình tiết chim non nhận mẹ.

Thế nhưng lần này, Tạ Loạn cảm thấy mình không thể nào hiểu theo hướng đó được.

Giống như vừa nãy hỏi con nặc khắc tư này có thích đóa hoa kia hay không, Tạ Loạn nhìn thấy đối phương gật đầu một cái, biểu tình cũng không hề biến đổi.

Thế nhưng lúc nói thích với anh, Tạ Loạn thấy con người của đối phương rõ ràng hơi co rút lại, hoàn toàn không giống biểu tình lạnh nhạt lúc vừa nãy.

Nói ra hai từ kia, lại dùng đuôi quần lấy Tạ Loạn, sau đó Ya Yi không làm gì nữa, chỉ cúi thấp đầu, con người chăm chú nhìn thanh niên.

Trong tình huống không hề phòng bị, Tạ Loạn bị thái độ ôn hòa của con nặc khắc tư này gõ nhẹ lên vị trí nào đó trong trái tim.

Tương tự như lúc đối phương chủ động cúi đầu để anh sờ sừng vậy, khi ấy cũng là cảm giác này, thế nhưng anh lại chậm chạp không kịp phản ứng.

Cảm ứng trái tim bị gõ nhẹ này có thể giải thích là rung động.

Lúc được đối xử đặc biệt, lúc tiếp nhận người đặc biệt này sẽ rất dễ phát hiện.

Hiện giờ, Tạ Loạn cảm nhận được rất rõ rệt.

“...những thứ khác thì sao?” Vẫn không biết nên phản ứng thế nào, Tạ Loạn ngừng một lúc lâu, cuối cùng chỉ nghĩ được những lời này.

Sau khi nói ra những lời này, Tạ Loạn chờ một chốc thì nghe thấy đối phương đáp lại.

“Không biết.” Suy nghĩ một giây, Ya Yi đưa ra đáp án.

Không phải không có, mà là không biết.

Câu trả lời này đối với Tạ Loạn thực sự có chút phạm quy.

Cái đuôi quần ngang hông rất chắc chắn, nếu nó không nguyện ý thả lỏng thì Tạ Loạn không thể nào nhúc nhích.

Trong tư thế này, Tạ Loạn đột nhiên cảm giác má mình bị hôn một cái, còn chưa kịp phản ứng, lại tiếp tục thêm một cái nữa.

Xúc cảm trên má có chút lạnh lạnh, thế nhưng cũng rất mềm mại.

Loại xúc cảm này từ má dần dần lan tới môi, Tạ Loạn phát hiện nhưng vì cảm giác nụ hôn của đối phương lộ ra ý tứ cẩn thận dò xét nên trái tim anh có chút mềm nhũn, hơi thả lỏng thân thể, cuối cùng quyết định bất động.

Được cho phép.

Cái đuôi đang vòng ngang hông thanh niên vô thức giật giật, theo bản năng hơi siết chặt một chút.

Đợi đến khi được chiếc đuôi bạc buông ra, Tạ Loan mới sờ sờ phần môi vừa bị mổ một cái, im lặng rụt đầu không nói gì.

Lúc này, Tạ Loan nghe ấu tể mục tạp ở bên cạnh phát ra âm thanh trầm thấp, không phải tiếng kêu, chỉ là một loại âm thanh đơn thuần.

Tạ Loan kiềm không được ho khan một tiếng, sau đó đi tới gần, bảo ấu tể mục tạp cúi thấp đầu rồi hôn lên trán bé một cái.

Bốn tên tội phạm bị truy nã được báo cáo là bị bắt giữ ở Tắc Nạp Tinh, sau khi xác nhận tin tức, trụ sở chính của Tinh Minh lập tức phái nhân viên tới Tắc Nạp Tinh, chỉ tốn hai ngày ngắn ngủi đã tới nơi.

Cả bốn tên này đều là cao tăng của đám tinh đạo tiếng xấu vang xa, tiền thưởng của Tinh Minh rất cao, cộng lại cũng hơn mười triệu điểm tín dụng.

“Là ai bắt được bọn họ?” Một nhân viên Tinh Minh trong đội sau khi kiểm tra phạm nhân thì hỏi Đỗ Khắc.

Vì đề phòng tội phạm chạy trốn, nhân viên Tinh Minh được phái tới hiển nhiên là quân nhân.

Là chiến sĩ trải qua huấn luyện đặc thù từ quân đội Tinh Minh, người được phái tới vừa liếc nhìn thương tích trên người bốn tên tội phạm liền biết là bị một người đánh.

Một trong số bốn tên bị trọng thương, nửa người trên bị công kích rất mạnh, không biết là bị thứ gì quất trúng, không phải chỉ gây sứt sướt mà là trực tiếp nát vụn.

Bất quá đòn công kích này không đánh vào vị trí quả tim, bằng không đối phương đã không còn nằm đây thoi thóp mà đã trực tiếp là một cỗ thi thể.

Người trẻ tuổi ở trước mắt bọn họ hiển nhiên không phải người có thể làm được chuyện này, vì thế nhân viên được phái tới mới hỏi vậy.

Thương tích này cũng không giống phương thức công kích của tộc mục tạp, nhưng nếu không phải mục tạp thì rốt cuộc bốn tên này đã gặp trúng người nào?

Người bình thường không thể gây ra loại thương tích này, mặc dù không muốn thừa nhận nhưng cả bốn tên này đều có dị năng rất mạnh, bằng không cũng không có khả năng trốn khỏi sự đuổi bắt của quân đội sống sót đến giờ.

Đỗ Khắc không muốn nói thật, định tìm cách nói dối cho qua chuyện, lúc đầu anh chỉ nghĩ cách liên hệ Tinh Minh dẫn bốn kẻ này đi, thế nhưng đã quên mất khả năng sẽ lộ ra thân phận của con nặc khắc tư kia.

Thân phận nặc khắc tư của Ya Yi càng ít người biết thì càng tốt, mặc dù Đỗ Khắc không có địch ý gì với chủng tộc nặc khắc tư, thế nhưng anh biết rõ chủng tộc đã tuyệt chủng này bị căm ghét như thế nào ở tinh tế.

Đỗ Khắc không nói nhưng không có khả năng chặn miệng bốn bên tội phạm kia, chúng tựa hồ vẫn chưa thoát khỏi bóng ma tâm lý, lúc này vẫn đang lẩm bẩm: “Chủng tộc nặc khắc tư không có tuyệt chủng, bọn họ vẫn còn sống sót, trên tinh cầu này...”

Lời này vừa nói ra, biểu tình của nhân viên Tinh Minh liền có chút biến đổi.

Đối với nhóm nhân viên Tinh Minh được phái tới đây, chuyện này ngược lại cũng không phải chuyện quá khó tin, chuyện nhân viên Tinh Minh tìm kiếm được quả trứng ấu tể duy nhất còn sót lại của chủng tộc nặc khắc tư, tất cả nhân viên Tinh Minh đều biết.

Điều làm bọn họ kinh ngạc là không ngờ quả trứng ấu tể kia lại thuận lợi phá xác, hơn nữa còn tiến vào thời kỳ trưởng thành, còn trùng hợp để bọn họ gặp gỡ trên tinh cầu này mà thôi.

“Có thể để chúng ta gặp người đó không?” Đeo còng tay đặc biệt cho bốn tên tội phạm, người dẫn đầu nhóm nhân viên Tinh Minh dời tầm mắt về phía người trẻ tuổi bên cạnh.

Bọn họ cũng không muốn gây phiền toái gì, chẳng qua bọn họ cần đối phương làm một bản ghi chép mà thôi.

Ghi chép công hiến bắt giữ tội phạm truy nã đồng thời giao cho Tỉnh Minh, này có thể xem là công hiến kiệt xuất. Trong ghi chép đánh giá hàng năm của Tỉnh Minh, theo mức độ công hiến, mỗi năm đều có phát huy chương vinh dự.

Mặc dù ghi chép công hiến từ một con nặc khắc tư quả thực có chút vi diệu, thế nhưng đối phương thực sự đã làm chuyện tốt, bọn họ không thể phủ nhận.

Tóc bạch kim mắt xanh nhạt, sau lưng là chiếc đuôi bạc đặc trưng.

Đã rất nhiều năm không nhìn thấy chủng tộc nặc khắc tư, quân nhân trong đội đều có chút sửng sốt.

“Cảm ơn cậu đã công hiến vì Tỉnh Minh, phần thưởng truy nã sẽ được trao sau khi chúng tôi áp tải phạm nhân trở về Tỉnh Minh, xin hãy cung cấp tài khoản tinh tạp.” Sĩ quan dẫn đầu chào theo nghi thức quân đội biểu đạt cảm ơn.

Ya Yi không lên tiếng đáp lại, quay đầu đặt tầm mắt lên người thanh niên bên cạnh.

Tạ Loan nhanh chóng cung cấp một số thẻ, bởi vì Ya Yi không làm tinh tạp nên Tạ Loan chỉ có thể cung cấp tài khoản của mình.

“Chờ trở về Á Tinh làm thẻ rồi anh sẽ chuyển tiền qua cho em.” Sau khi nhân viên Tỉnh Minh rời đi, Tạ Loan mới mở miệng nói với người bên cạnh.

Phần thưởng này nên do đối phương giữ, bắt quá túi không gian cùng tài bảo chôn giấu của đám tinh đạo kia thì Tạ Loan để Đỗ Khắc xử lý, hi vọng khoản tiền này có thể trợ giúp thôn trấn này phát triển.

Thế nhưng vừa mới dứt lời, Tạ Loan liền nhìn thấy phần chóp đuôi màu bạc cách mình không xa khe giạt giạt, sau đó anh nghe con nặc khắc tư nói: “Cho A Loan.”

Là giọng điệu trấn thuật bình tĩnh, Tạ Loan suy nghĩ một chút, khoản tiền này ước tính cũng hơn mười triệu điểm tín dụng, đương nhiên không có khả năng đối phương nói cho thì anh lấy thật.

Biết đối phương rất nghiêm túc, Tạ Loan nghĩ một chút, chọn lựa một phương án trung hòa: “Có thể tạm thời để trong tài khoản anh, anh không cần, anh sẽ giữ giúp em.”

“Ừm.” Ngắn gọn đáp một tiếng, Ya Yi gật đầu, đường cong gò má tựa hồ cũng có chút nhu hòa, gương mặt lãnh đạm nhìn cũng không quá khó tiếp cận.

Chuyến du lịch xa lần này xem như kết thúc, sau khi xác nhận tình huống của tám ấu tể vừa phá xác đều đã ổn định, Tạ Loan cũng bắt đầu chuẩn bị trở về.

Biết thanh niên sắp đi, trước khi Tạ Loan lên chuyến bay một ngày, nhóm mục tạp thành niên trong thôn đều tới đón ấu tể về.

Buổi sáng thấy nhóm mục tạp thành niên dẫn nhóm ấu tể ra ngoài, ngay cả Ni Khắc bình thường vẫn luôn đi theo anh cũng chủ động gia nhập đội ngũ này. Mới đầu Tạ Loan cũng muốn đi theo nhưng bị Đỗ Khắc cản lại, nói anh cứ ở trong phòng chờ là được.

Nếu đối phương đã nói vậy, Tạ Loan cũng chỉ đành làm theo.

Không bao lâu sau, đại khái chỉ hơn một giờ, Tạ Loan ngồi chờ trong phòng liền nghe thấy tiếng nhóm mục tạp trưởng thành cùng ấu tể quay trở lại.

Ấu tể vào trước, không bao lâu sau Tạ Loan liền bị mười mấy con ấu tể mục tạp vây quanh.

Bị vây ở chính giữa, Tạ Loan vốn theo thói quen định đỡ nhóm ấu tể, còn chưa kịp làm thì anh phát hiện nhóm ấu tể dùng cánh tay trước nâng những viên đá quý màu xanh đưa cho mình.

Là khoáng thạch ba sắt.

Khoáng thạch ba sắt kỳ thực là một loại đá quý trong suốt có màu xanh, cho dù không phải là nguyên liệu để chế tạo vũ khí công nghệ cao, chỉ dựa vào đáng ngoài của nó, sau khi mài nhẵn khẳng định có thể bán được cái giá không rẻ.

Những viên đá quý trong tay nhóm ấu tể không phải do mục tạp trưởng thành đào, mà là bản thân chúng học theo động tác của gia trưởng tự mình đào được.

Từ dáng người, tám tiểu bảo bảo đào được những viên đá nhỏ hơn một chút, Tạ Loan ngồi xổm xuống nhận lấy những viên đá quý.

Một viên rồi lại một viên, Tạ Loan dùng hai tay miễn cưỡng tiếp nhận, chờ nhận xong, tám ấu tể giống như rất cao hứng quơ quơ cẳng tay trước với anh, đồng thời phát ra tiếng kêu trầm thấp.

Là biểu đạt yêu thích cùng cảm ơn.

Bởi vì có thanh niên chăm sóc, chúng mới có thể ra đời trên thế giới này.

Viên lớn nhất mà Tạ Loan nhận được là từ Ni Khắc, vì thuận lợi đào ra viên đá quý này, ấu tể mục tạp đã ở trong hầm mỏ chọn lựa rất lâu, điều này do nhóm mục tạp trưởng thành đồng hành nói cho anh biết.

“Đó là ấu tể nhà nào?”

Trên màn hình giả lập xuất hiện dòng chữ này, một con mục tạp trưởng thành hỏi Tạ Loan.

Chỉ biết con ấu tể này theo thanh niên cùng tới thôn trấn, những chuyện khác thì nhóm mục tạp trong thôn không biết.

Bởi vì cảm thấy chuyện này không cần đặc biệt giải thích nên Đỗ Khắc cũng không nói.

Hiện giờ Đỗ Khắc định nói nó là một ấu tể được phân hội bảo dưỡng, không có gia trưởng, thế nhưng ngay lúc này lại bị Tạ Loan cướp lời.

“Là nhà tôi.” Lúc nói ra ba chữ này, Tạ Loan dừng một chút, sau đó nhấn mạnh một lần nữa: “Là ấu tể nhà tôi.”

Gia trưởng chính là anh, ấu tể mục tạp này cũng giống như những ấu tể khác trong phòng, cũng có gia trưởng.

Thực ra thì lúc nhận nuôi ấu tể nhân ngư, Tạ Loan đã nghiêm túc cân nhắc việc nhận nuôi những ấu tể khác trong phân hội.

Anh không phải vì thiên vị mà nhận nuôi Già Nhĩ, đối với những ấu tể khác, Tạ Loan cũng có tình cảm tương tự. Sở dĩ anh nhận nuôi Già Nhĩ trước là vì ấu tể này đã hoàn toàn nhận định anh là gia trưởng, giống như Hạ Kỳ đã nói, bé nhân ngư này cơ bản không thể tiếp nhận những người khác nhận nuôi.

Những ấu tể còn lại trong phân hội, trước khi chúng được những gia đình khác nhận nuôi, Tạ Loan rất nguyện ý đảm nhiệm vai trò gia trưởng. Nếu qua một khoảng thời gian nữa mà chúng vẫn không có người thích hợp nhận nuôi, Tạ Loan cùng những bảo mẫu khác trong phân hội đều có ý tưởng muốn xin nhận nuôi các bé.

Ấu tể mục tạp có khả năng nhận nuôi rất thấp, nghĩ tới hình ảnh bé cố gắng bảo hộ mình khi chiến đấu, lúc nói ra những lời này, giọng điệu Tạ Loan đặc biệt ôn nhu.

Ngay từ lúc ban đầu được Tạ Loan ôn nhu chăm sóc, ấu tể mục tạp này đã theo tiềm thức xem Tạ Loan là gia trưởng.

Hiện giờ nghe anh chính miệng nói vậy, ấu tể có vẻ ngoài đáng sợ ngoan ngoãn cúi đầu, từ trong cổ họng phát ra tiếng kêu trầm thấp.

Hôm sau, trên cảng hàng không của Tắc Nạp Tinh, Tạ Loan không chỉ dẫn theo Ya Yi cùng Ni Khắc.

Hôm qua sau khi thương lượng với nhóm mục tạp gia trưởng, anh quyết định nhận nhóm ấu tể mục tạp mới phá xác này tới phân hội Vân Bảo, để các bé được bảo dưỡng cùng học tập như những ấu tể của các chủng tộc khác.

Vấn đề phí nhập học, số đá quý mà nhóm ấu tể đưa cho anh đã đủ để ở rất nhiều năm rồi.

Nghe theo lời đề nghị của Tạ Loan, Đỗ Khắc liền liên lạc thuyết phục những thôn trấn xuất khẩu ba sắt khác trên Tắc Nạp Tinh, chuẩn bị thống nhất tặng giá.

Số cây con đặt la mới trồng cách đây không lâu có khả năng thích ứng rất tốt, loại cây thân gỗ có giá trị sinh mệnh rất cao này sẽ nhanh chóng trưởng thành.

Theo Đỗ Khắc dự tính thì mùa xuân năm sau có lẽ bọn họ sẽ nhìn thấy rất nhiều cây xanh um tùm tươi tốt.

Mặc dù muốn màu xanh này bao trùm cả tỉnh cầu thì vẫn còn rất xa vời, thế nhưng hiện giờ Đỗ Khắc rất háng hái, anh muốn liên kết với nhóm mục tạp ở những thôn trấn khác cùng thành phố cùng phấn đấu, để màu xanh biếc này ngày càng lan rộng hơn.

Chờ một ngày nào đó trong tương lai, khi Tắc Nạp Tinh chân chính biến thành một mảnh xanh biếc tràn đầy sức sống, Đỗ Khắc sẽ một lần nữa mời thanh niên tới đây làm khách.

69. Chương 68: Ngày Thứ Sau Mười Tám Là Bảo Mẫu

Mặc dù chuyến bay này xuất phát từ Tắc Nạp Tinh, thế nhưng lúc tiếp viên của tỉnh hạm thương vụ nhìn thấy một thanh niên nhân loại dẫn theo một nhóm ấu tể mục tạp vẫn khó tránh khỏi sợ hãi.

Nhất là hình ảnh thanh niên đi trước dẫn đầu, phía sau trừ bỏ một ấu tể thể hình lớn thì còn rất nhiều tiểu bảo bảo mục tạp ngoan ngoãn xếp hàng đi theo.

Từ xa xa nhìn lại rất giống đàn gà con lon ton đi theo gà mẹ.

“Bảo bảo, qua bên này.” Tạ Loan đi phía trước vẫn luôn quay đầu lại nhìn nhóm ấu tể phía sau, theo thông tin tìm tới chỗ ngồi, Tạ Loan ngoắc ngoắc tay với nhóm ấu tể.

Thấy thanh niên ngoắc tay với mình, nhóm ấu tể mục tạp nhanh chóng tiến tới.

Đi tới trước mặt Tạ Loan, nhóm ấu tể nhúc nhích cánh tay trước sắc bén, từ cổ họng phát ra tiếng kêu trầm thấp.

Trên tỉnh hạm cho phép gia trưởng ôm ấu tể, đồng thời cũng đặc biệt chuẩn bị chỗ ngồi cho ấu tể, Tạ Loan cúi người ôm những bé ấu tể đang dùng ánh mắt đỏ ngầu nhìn mình đặt lên chỗ ngồi, thắt dây an toàn.

Được ôm lên ghế ngồi thoát nhìn như giường ngủ, lần đầu tiên ngồi tỉnh hạm, nhóm ấu tể mục tạp đều rất hiếu kỳ, bất quá bị Tạ Loan sờ sờ đầu, nhóm bảo bảo mục tạp đều ngoan ngoãn ngồi yên.

Đường đi có chút xa xôi, đến Á Tinh đã là chuyện vài ngày sau đó, suốt quá trình nhóm ấu tể không hề nháo loạn chút nào cũng làm Tạ Loan đỡ lo.

Phong cảnh ở Á Tinh cùng Tắc Nạp Tinh rất khác biệt, lúc vừa đến Á Tinh, tám ấu tể mới phá xác đi theo Tạ Loan tựa hồ có chút tò mò.

“Chờ qua một thời gian nữa, quê nhà của tụi con chắc chắn sẽ có rất nhiều màu sắc thế này, nói không chừng còn đẹp hơn tỉnh cầu này nữa.” Tạ Loan đón lấy một chiếc lá cây rơi xuống, nhìn tầm mắt nhóm ấu tể chuyển động theo chiếc lá, anh hít một hơi cười nói.

Một thời gian là bao lâu, Tạ Loan không thể nói rõ, thế nhưng một ngày nào đó trong tương lai, anh tin tưởng Đỗ Khắc cùng nhóm mục tạp sẽ từ từ hoàn thành chuyện này.

“Tê tê...” Bảo bảo mục tạp đang vui trong lòng Tạ Loan giờ cánh tay trước về phía chiếc lá, cố gắng muốn dùng cánh tay mình khều nó, đồng thời từ cổ họng phát ra tiếng kêu khàn khàn.

Ấu tể muốn, Tạ Loan liền đưa tới, chờ ấu tể dùng cánh tay mình nâng lấy chiếc lá, Tạ Loan mới đưa tay nhẹ nhàng xoa phần lưng ấu tể.

Bảo bảo mục tạp này là con có sức khỏe tương đối kém trong số tám ấu tể vừa phá xác, bất quá vẫn có thể xem là khỏe mạnh, chẳng qua sau khi trưởng thành không thể có được năng lực chiến đấu cường đại như những đồng tộc khác mà thôi.

Làm ỏ trên vai là ấu tể nặc khắc tư, Tạ Loan giống như viện trưởng dẫn theo một nhóm ấu tể trở lại phân hội Vân Bảo.

Không hề thông báo với bất kỳ ai trong phân hội, lúc Tạ Loan dẫn nhóm ấu tể mục tạp tiến vào phòng sinh hoạt, tất cả bảo mẫu trong phòng đều đồng loạt lộ ra biểu tình kinh ngạc.

“Những ấu tể này...?” Người nói chuyện là Hạ Kỳ, nhìn thấy nhiều ấu tể mục tạp như vậy, nhóm bảo mẫu khác vẫn chưa kịp phản ứng.

“Những ấu tể này chính là ấu tể phá xác từ số trứng trong vụ tai nạn, sau này sẽ ở trong phân hội chúng ta.” Đơn giản giải thích, lúc nói chuyện Tạ Loan cúi đầu nhìn bảo bảo mục tạp đang vui trong lòng mình nghịch chiếc lá cây: “Thân thể ấu tể này không tốt như nhóm ấu tể còn lại, Khắc Lý Tư, anh nghiên cứu một phần ăn dinh dưỡng riêng cho nó, tận lực điều dưỡng một chút.”

Ấu tể mục tạp có thể khỏe không tốt?

Lần đầu tiên nghe thấy chuyện này, chuyên gia dinh dưỡng Khắc Lý Tư có chút sửng sốt, sau đó nhanh chóng gạt đầu.

“Được, tôi biết rồi.” Đáp ứng chuyện này, Khắc Lý Tư đưa tay ôm ấu tể mục tạp trong lòng Tạ Loan, trước tiên anh cần phải quan sát tình trạng thân thể của bé.

Nói thật đây là lần đầu tiên Khắc Lý Tư tiếp xúc gần gũi với ấu tể mục tạp như vậy, đồng thời cũng là lần đầu tiên nhìn thấy ấu tể mục tạp với hình thái nhỏ như vậy. So với ấu tể của những chủng tộc khác kỳ thực không có gì khác biệt, không hề hung hãn không hề đáng sợ, bé cũng chỉ là ấu tể mà thôi.

Sau khi dẫn nhóm ấu tể mới tới đại sảnh để làm quen với những ấu tể khác, Tạ Loan đi tới ao nước bên kia, muốn dẫn hai ấu tể trong nước tới đại sảnh.

Bất đồng với trước kia, lần này Tạ Loan còn chưa đi tới gần ao nước, ấu tể người cá bơi tới cạnh ao đã phát ra âm thanh với anh.

“Mặt mặt, mặt mặt~” Dùng con ngươi xanh thẳm nhìn thanh niên từ xa đi tới, bé nhân ngư từ đáy nước bơi tới cạnh ao chờ đợi, thấy bóng dáng thanh niên thì lập tức đóng đưa vây đuôi.

Tạ Loan ngồi xổm xuống xoa mái tóc ngắn vàng ươm của ấu tể nhân ngư, nghe Hạ Kỳ nói, ấu tể này mỗi ngày đều bơi tới cạnh ao nhìn về phía cửa, hẳn là đang chờ anh quay lại.

“Phân hội mới có thêm rất nhiều bảo bảo, ta dẫn hai con qua đó làm quen.” Tạ Loan ôn nhu nói, trước tiên ôm ấu tể nhân ngư ở dưới ao đang nắm lấy ống quần mình lên, sau đó cũng ôm cả ấu tể ma da có hình dáng như con rùa đen lên, dùng khăn lông lau khô rồi ôm hai bé tới đại sảnh.

Phân hội có thêm tám ấu tể mục tạp, tất cả ấu tể trong phân hội đều tụ tập ở đại sảnh, nhân viên làm việc trong phòng đều nhin không được có suy nghĩ... phân hội bọn họ tựa hồ ngày càng náo nhiệt hơn?

Đặc biệt là đối với Hạ Kỳ cùng Lâm Nghĩa, hình ảnh phân hội vắng ngắt lúc ban đầu cùng hiện giờ có chênh lệch rất lớn.

Hơn nữa ấu tể trong phân hội hiện giờ cũng rất vui vẻ, không giống dáng vẻ không có sức sống trước đó, đây mới là điều mà phân hội bảo dưỡng ấu tể nên làm.

Bởi vì lần này rời đi hơi lâu một chút, lúc Tạ Loan trở lại đại sảnh, anh cơ hồ bị nhóm ấu tể chen chúc trèo lên người che phủ, anh phải dỗ dành từng bé mới dần dần không chế được.

Sau khi dỗ dành nhóm ấu tể, tạm thời thoát thân, Tạ Loan cùng những bảo mẫu khác bắt đầu chuẩn bị bữa ăn tối cho nhóm ấu tể, lúc cầm bình sữa tiệt trùng pha sữa bột, Tạ Loan đột nhiên hỏi Hạ Kỳ một vấn đề: “Ni Khắc được đưa tới phân hội chúng ta vào khi nào, chị còn nhớ không?”

Đột nhiên bị hỏi như vậy, muốn Hạ Kỳ nói ra thời gian chuẩn xác quả thực có chút khó khăn, cô lắc đầu: “Không rõ lắm, nhưng ấu tử vào phân hội đều có ghi chép lại, cậu muốn biết thì chị sẽ kiểm tra lại.”

Nói xong, Hạ Kỳ có chút nghi hoặc hỏi: “Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?”

“Cũng không có gì... chỉ là muốn tổ chức tiệc sinh nhật cho ấu tử này mà thôi.” Sinh nhật hẳn là hôm chào đời, thế nhưng Tạ Loan cảm thấy ngày ấu tử mục tạp được đưa tới phân hội Vân Bảo rất đáng kỷ niệm, muốn lấy nó làm ngày tổ chức sinh nhật cho ấu tử.

Vốn có chút nghi hoặc, nghe Tạ Loan nói xong thì lại càng nghi hoặc hơn.

“Sinh nhật...?” Hạ Kỳ có chút do dự lặp lại danh từ xa lạ này, theo mặt chữ thì cô có thể hiểu được, thế nhưng ý nghĩa của nó thì không hiểu lắm.

Nghe thấy giọng điệu nghi vấn của đối phương, Tạ Loan ngừng mấy giây mới hiểu ra những chủng tộc ngoại tinh rất có thể không hiểu khái niệm sinh nhật.

“Sinh nhật là chúc mừng ngày ấu tử chào đời, kỷ niệm mốc thời gian ấu tử đến với thế giới này.” Sắp xếp từ ngữ một chút, Tạ Loan tận lực miêu tả dễ hiểu nhất: “Bất quá sinh nhật năm nay của Ni Khắc, tôi muốn đổi thành ngày bé tới phân hội.”

Sinh nhật của những ấu tử khác cũng nên ghi chú lại, bắt đầu từ năm nay sẽ tổ chức tiệc sinh nhật cho các bé.

Đúng là đúng dịp, sau khi Hạ Kỳ kiểm tra ghi chép thì phát hiện ấu tử mục tạp đã vào phân hội vào ngay tháng ngày, hơn nữa còn là ngày 17, cũng chính là một tuần sau.

Nên tổ chức tiệc sinh nhật thế nào, nhóm bảo mẫu trong phân hội cũng không rõ lắm.

Bất quá căn cứ theo giải thích của Tạ Loan, mấy hôm nay Lâm Nghĩa đi ra ngoài mua những món đồ trang trí đại sảnh, buổi tối trước ngày sinh nhật Ni Khắc, thừa dịp nhóm ấu tử đều vui mình trong ổ ngủ, nhóm bảo mẫu bắt đầu bố trí phòng khách.

Chuyện mua đồ trang trí cùng bố trí phòng khách đã có những bảo mẫu khác làm, vậy mấy ngày nay Tạ Loan đang làm gì?

Anh đang học làm bánh kem.

Đối với chuyện này, Tạ Loan hoàn toàn là tay mới, hơn nữa thiên phú cũng rất bình thường, vì thế suốt mấy hôm nay anh vẫn luôn học theo sách nấu ăn cùng video hướng dẫn luyện tập.

Ở cả hai thế giới nên có gấp đôi thời gian luyện tập, cuối cùng hương vị chiếc bánh làm ra cũng không tệ lắm.

Hôm sau sau khi thức dậy chạy tới đại sảnh, nhóm ấu tử hiển nhiên bị những món đồ trang trí hấp dẫn, trên tường là dòng chữ Sinh Nhật Vui Vẻ viết bằng ngôn ngữ thông dụng trên tinh tế, mà ấu tử mục tạp tiến vào đại sảnh còn thấy tên mình ở bên cạnh dòng chữ kia.

Ni Khắc.

Tên này là Tạ Loan đặt cho ấu tử mục tạp, anh đã dạy bé làm sao viết hai chữ này, vì thế bé nhớ rất rõ.

Nhìn thấy tên mình, ấu tử mục tạp theo bản năng phát ra tiếng kêu trầm thấp, ngay sau đó, thanh niên từ cách đó không xa đi tới, nhón chân đeo một chiếc nón chóp nhọn lên đỉnh đầu nó.

“Sinh nhật vui vẻ a Ni Khắc.” Võ nhẹ cánh tay trước sắc bén của ấu tử, Tạ Loan chậm rãi nói.

Mặc dù không hiểu ‘sinh nhật vui vẻ’ là ý gì, thế nhưng nghe thấy âm thanh ôn nhu của thanh niên, ấu tử mục tạp theo bản năng đáp lại.

Chiếc nón chóp nhọn màu đỏ ở trên đỉnh đầu cùng ấu tử mục tạp có dáng vẻ nguy hiểm hoàn toàn không có chút ăn khớp, cảm thấy chiếc nón thanh niên đội cho mình rất quan trọng, ấu tử mục tạp ngừng lại tất cả động tác, thật cẩn thận không để chiếc nón rơi xuống.

Chờ Hạ Kỳ đẩy bánh sinh nhật tới, Tạ Loan nói với bé: “Bây giờ Ni Khắc có thể cầu nguyện, chính là thăm nghĩ thứ mình muốn ở trong lòng, thứ gì cũng được cả.”

Thứ mình muốn...

Thứ mình muốn là gì, ấu tể mục tạp kỳ thực cũng không rõ. Nhưng mà lúc này ấu tể mục tạp nhớ tới một mùi vị ngọt ngào, đó là lần đầu tiên nó gặp thanh niên, thanh niên đã đút cho nó một viên kẹo sữa.

Không chỉ ngọt ngào mà còn có cảm giác đặc biệt ôn nhu, đặc biệt mềm mại.

Bất ngờ bị ấu tể mục tạp cúi đầu cẩn thận cũng một cái, Tạ Loan có chút sững sốt, lúc phản ứng lại thì lập tức gờ tay chỉnh lại chiếc nón có hơi lệch trên đầu bé, nhân tiện xoa xoa đầu ấu tể mục tạp một chút.

Ban đầu lúc đặt tên cho ấu tể mục tạp, Tạ Loan đã lật xem sách về ngôn ngữ của chủng tộc tái duy lập.

Ni Khắc trong ngôn ngữ cổ của tộc tái duy lập có nghĩa là ra đời.

70. Chương 69: Ngày Thứ Sáu Mười Chín Là Bảo Mẫu

Thối tất nên cùng cắt bánh ngọt đều là Tạ Loan giúp ấu tể mục tạp hoàn thành, cân nhắc đến số lượng ấu tể trong phân hội, Tạ Loan đã làm chiếc bánh sinh nhật rất lớn, hơn nữa còn làm tới ba tầng.

“Thích không?” Đút cho ấu tể mục tạp ở bên cạnh một khối bánh ngọt, Tạ Loan hỏi một câu giống như lần đầu tiên cậu đút kẹo cho bé.

Phản ứng của ấu tể mục tạp cũng hết như khi đó, đồng tử hơi co rút, đứng im tại chỗ không nhúc nhích cẩn thận cảm thụ cảm giác ngọt ngào trong miệng, khi nghe thấy âm thanh Tạ Loan, ấu tể ngoan ngoãn phát ra một tiếng kêu đáp lại.

Nhóm bảo mẫu trong phòng bắt đầu đút bánh ngọt cho những ấu tể khác, cuối cùng Tạ Loan mới tự cắt cho mình một khối bánh, ngồi xuống thăm, ôm ấu tể nặc khắc tư an tĩnh nằm trên vai mình vào lòng, sau đó đưa một miếng bánh nhỏ tới trước mặt đối phương.

“Ừ ồ.” Tựa hồ không ngờ Tạ Loan lại làm như vậy, nặc khắc tư ở hình thái ấu tể tròn vo thấp giọng kêu một tiếng.

“Chờ qua tháng một năm sau cũng tổ chức tiệc sinh nhật cho em.” Nói xong, Tạ Loan lại bồi thêm một câu: “Mỗi lần đều làm sinh nhật.”

Theo lời Tạ Loan, chiếc đuôi lông xù của ấu tể nặc khắc tư vùi trong lòng anh hơi nhếch lên, cuối cùng nó quẹo qua bên trái, bán cầu lên cổ tay Tạ Loan.

Chia bánh ngọt xong, cả ngày hôm nay Tạ Loan nhìn thấy ấu tể mục tạp vẫn luôn đội chiếc nón chóp nhọn trên đầu.

Giống như đặc biệt quý trọng chiếc nón này, đến tận buổi tối, ấu tể mục tạp dùng cánh tay sắc bén của mình nâng chiếc nón về giường ngủ, ngay cả lúc ngủ cũng cẩn thận bảo vệ.

Đứng bên cạnh nhìn thấy hình ảnh này, Tạ Loan cúi người hôn phần trán cứng rắn của ấu tể một cái, chúc bé ngủ ngon rồi mới quay về phòng mình.

Hôm nay Tạ Loan không ôm ấu tể nhân ngư tới ngủ chung, ban ngày bé đã ở trên đất liền rất lâu rồi, hiện giờ nên quay về ao nghỉ ngơi hồi phục.

Đặt con nặc khắc tư đang làm ổ trong lòng xuống chiếc gối bên cạnh, ngồi xuống mép giường, Tạ Loan nhớ ra mình chưa lấy mấy thứ bỏ vào túi không gian khi ở Tắc Nạp Tinh ra ngoài.

Một viên lại một viên đá quý trong suốt được Tạ Loan lôi ra từ túi không gian, những thứ này là những viên đá mà nhóm ấu tể mục tạp đưa cho anh, sau khi nhận lấy Tạ Loan kỳ thực vẫn chưa có dịp quan sát cẩn thận.

Mặc dù chưa trải qua mài dũa nhưng viên đá quý trong suốt màu xanh này nhìn rất dễ nhìn, Tạ Loan cầm lấy một viên nhỏ, đặt nó tới gần mắt con nặc khắc tư đang chăm chú nhìn anh.

Tạ Loan cũng mới phát hiện, màu sắc của những viên đá này rất giống với ánh mắt con nặc khắc tư này, giống đến mức có thể nói là giống y hệt.

Giống hệt như bầu trời đông giá rét, vừa tràn đầy khí tức lạnh lẽo nhưng cũng đặc biệt thuần khiết.

Đặt sát bên ánh mắt nặc khắc tư so sánh, Tạ Loan hít mắt nói: “Màu sắc rất đẹp.

Cơ hồ ngay khoảnh khắc đó, Tạ Loan nhìn thấy con nặc khắc tư đang nằm sắp hơi nâng thân thể lên một chút, chóp đuôi cũng cong vểnh lên, sau đó trước mắt anh không còn là ấu tể tròn vo nữa mà là một con nặc khắc tư trưởng thành.

Khoảng cách vốn không xa của hai người lập tức bị kéo lại gần hơn, nhìn con nặc khắc tư trước mắt cúi đầu, con người xanh nhạt xinh đẹp lộ rõ ngay trước mắt, bên trong chiếu rọi bóng ngược của anh.

Để tiện cho Tạ Loan nhìn mắt mình, Ya Yi cũng không làm thêm động tác dư thừa nào khác, sau khi đến gần thì không nhúc nhích, chỉ có cái đuôi theo tầm mắt Tạ Loan mà làm ra một ít phản ứng.

Giống như một con dã thú nguy hiểm bày ra thư thế vô cùng dụ ngoạn, có thể tiếp cận cùng đụng chạm, loại tư thái này thực sự làm người ta rất khó lòng cự tuyệt.

Quả thực không sai, Tạ Loan thực khó kiềm chế bản thân không sờ cái đuôi bạc thực ngoạn ngoạn kia, cũng khó cự tuyệt không cho nó quấn lên eo mình.

Cuối cùng Tạ Loan nhớ mình cũng cho con nặc khắc tư này một nụ hôn ngủ ngon lên trán, tối đó anh bị đối phương quấn đuôi quanh eo một hồi thì mơ mơ màng màng ngủ mất.

Sau sinh nhật ấu tể mục tạp, tháng này chỉ còn lại mười hai ngày ngắn ngủi, trong những ngày cuối tháng này, Tạ Loan bắt ngờ được thăng chức.

“Hội trưởng, sao đột nhiên ngài lại...” Sau khi triệu tập mọi người lại, lão hội trưởng thông báo muốn chuyển vị trí hội trưởng cho mình, Tạ Loan lộ ra biểu tình sửng sốt.

Chuyện này lão hội trưởng chưa từng đề cập tới trước đó, thế nhưng khác với biểu tình kinh ngạc của Tạ Loan, anh phát hiện biểu tình của những người khác giống như đã sớm dự đoán được, hiện giờ nghe lão hội trưởng nói vậy liền gật gù đồng ý.

“Không phải đột nhiên.” Lão hội trưởng nhìn Tạ Loan, dùng ánh mắt phó thác nhìn anh: “Ông đã rất già rồi, đã không còn sức lực quản lý chuyện phân hội, mấy năm trước may mắn có Hạ Kỳ giúp ông quản lý mới chống đỡ được vài năm.”

“Từ khi cháu tới phân hội này, phân hội phát triển thế nào, thay đổi thế nào ông đều thấy rất rõ, ông để cháu làm hội trưởng, Tiểu Kỳ cũng rất tán thành, vì thế ông cảm thấy quyết định này không có vấn đề gì cả.” Nói xong, lão hội trưởng mở quang não mở một phần văn kiện chuyển nhượng cho Tạ Loan: “Nếu nguyện ý thì cháu ký tên đi, ông giao phân hội Vân Bảo cho cháu.”

Ký phần văn kiện này thì tất cả tài sản của phân hội Vân Bảo sẽ thuộc về Tạ Loan, lão hội trưởng không hề lưu giữ lại chút nào cho mình, toàn bộ chuyển nhượng đều được viết trên phần văn kiện này.

Nhìn ra Tạ Loan vẫn còn chút do dự, lão hội trưởng nói tiếp: “Tuổi ông cũng lớn lắm rồi, cũng không biết có thể nhìn phân hội Vân Bảo được mấy năm nữa, còn để ý tới những thứ này làm gì.”

Nghe thấy những lời này, người thay đổi biểu tình đầu tiên là Hạ Kỳ.

Lão hội trưởng năm nay đã gần hai trăm mười tuổi, tuổi này ở trong tộc tái duy lập đã là rất thọ, mặc dù sinh lão bệnh tử là điều không thể tránh khỏi nhưng luôn xem lão hội trưởng như ông mình, Hạ Kỳ vẫn có chút buồn bã.

Để Tạ Loan làm hội trưởng, tất cả nhân viên trong phân hội đều không có ý kiến gì, trong tầm mắt chú ý của mọi người, Tạ Loan cuối cùng vẫn ký tên vào phần văn kiện kia.

Văn kiện có hiệu lực từ khoảnh khắc Tạ Loan ký tên, cũng bắt đầu từ hôm đó, Tạ Loan chính thức trở thành tân hội trưởng của phân hội Vân Bảo, tin tức trên tài khoản chính thức của phân hội trên tinh mạng cũng thay đổi.

Từ phó hội trưởng kiêm nhà đầu tư biến thành hội trưởng chính thức, công việc thường ngày của Tạ Loan cũng không thay đổi nhiều, chỉ là thân phận khác biệt mà thôi, sau này khi tham dự những cuộc trao đổi với những phân hội khác, anh sẽ dùng thân phận hội trưởng tham dự.

Mấy ngày đầu tháng, thời tiết ở Á Tinh càng lúc càng nóng bức.

Hiện giờ đang là mùa hè, đồng thời cũng là mùa có nhiều mưa dông, lúc thành phố mà phân hội Vân Bảo cư ngụ đang đón những ngày mưa phùn liên miên thì ở trụ sở chính Tinh Minh trên Hi Lạc Lâm Tinh đang phát sinh một chuyện...

“Nghe gì chưa, hôm nay kẻ điên kia đã chủ động xin giải ngũ, chuyện này là thật hay giả vậy??” Trong phòng làm việc quân đội Tinh Minh, vài nhân viên văn phòng tùm lại xì xào bàn tán, biểu tình khó tin.

“Chắc là giả, người nọ không phải nổi danh là kẻ điên trên chiến trường à, dễ gì chịu giải ngũ sớm, hiện giờ về hưu là sớm mấy chục năm a.”

“Suyt...” Nghe thấy tiếng bước chân đang tiến tới gần, một người làm ra động tác im lặng.

Ngoài cửa có một người quân nhân có vết sẹo bên khóe mắt, khí chất cả người vô cùng áp bách, rõ ràng là quân nhân nhưng người nam nhân trung niên này tựa hồ lại rất tàn bạo.

So với quân nhân, đối phương thoát nhìn càng giống một tên côn đồ hung ác hơn, cộng thêm danh tiếng kẻ điên trên chiến trường lại càng làm nhóm đồng nghiệp trong quân bộ e dè, chỉ dám bàn luận sau lưng, trước mặt thì im lặng xa lánh.

Thấy người nọ đã đi xa, nhóm nhân viên văn phòng mới thở phào một hơi, nhìn phần tay trái trống rỗng của nam nhân trung niên lúc đi ngang qua, một người nhện không được nói: “Có phải vì vết thương bên tay trái mới quyết định về hưu không? Là lần trọng thương trên chiến trường Khắc Tác hơn một năm trước, rất có thể là vì nguyên nhân này...”

Âm thanh xì xào bàn tán vang lên một đoạn thời gian nữa rồi dần dần im bật, sau khi nộp đơn xin giải ngũ, Mạc Lý Sâm rời khỏi trụ sở chính Tinh Minh, quay về chỗ ở của mình.

“Cô cô~” Nghe thấy tiếng mở cửa, ấu tể vốn đang vui mình nằm trên giường lập tức tỉnh lại, ấu tể lai lợi có hình dáng giống như một con chim cánh cụt mũm mĩm lạch bạch lạch bạch chạy tới ôm lấy ống quần người vừa vào cửa.

Phương thức nghênh đón này của ấu tể, Mạc Lý Sâm đã từ không thích ứng biến thành thích ứng, ông cúi đầu dùng một tay còn lại ôm ấu tể lai lợi lên, sau khi đặt bé xuống mới xoa xoa đầu bé.

Bởi vì chỉ còn lại một cánh tay, Mạc Lý Sâm không có cách nào vừa ôm vừa xoa đầu ấu tể.

“Cô~” Phát ra âm thanh, ấu tể lai lợi đầy lông măng mềm mại không ngừng đập đập chiếc cánh của mình, ở thời kỳ ấu tể, ấu tể lai lợi có hình dáng gần giống loài chim như ấu tể khổ đề, thế nhưng bé không thể bay được.

Ấu tể lạch bạch lạch bạch vây quanh người mình, Mạc Lý Sâm thường xuyên cúi đầu nhìn ấu tể, chờ đơn xin giải ngũ được thông qua, ông định mang ấu tể này tới Á Tinh.

71. Chương 70: Ngày Thứ Bảy Mười Làm Bảo Mẫu

Lúc này Hi Lạc Lâm Tinh cùng Á Tinh đều đang là mùa hạ, vừa qua xuân vào hạ.

Ở thành phố trung tâm của Hi Lạc Lâm Tinh, bầu trời trong xanh dần dần bị mây đen bao phủ, màn mây đen che chắn đi ánh nắng mặt trời khiến cả tòa thành thị cũng trở nên âm u.

Mặc dù hạt mưa vẫn chưa rơi xuống nhưng theo sắc trời thì cơn mưa như trút nước sớm muộn gì cũng ập xuống.

Bắt đầu từ giọt mưa đầu tiên, nháy mắt một cơn mưa tầm tã rơi xuống, cả tòa thành phố bị bao trùm trong màn mưa dày đặc.

Lúc sắc trời vừa mới trở nên âm u, Mạc Lý Sâm liền liếc nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ấu tử lai lợi đang lạch bạch vây quanh chân Mạc Lý Sâm rất nhạy cảm với biến hóa của thời tiết, tựa hồ là rất sợ hãi, bé giang rộng đôi cánh ngắn ngủn của mình ôm lấy ống quần ông, cố áp sát thân mình tới gần hơn.

Vốn đang định dùng bình sữa pha sữa cho ấu tử, nhìn thấy tình huống này, Mạc Lý Sâm không thể làm khác hơn là cúi người ôm ấu tử.

Được nam nhân trưởng thành ôm lấy, ấu tử lai lợi cố rúc vào lòng đối phương, lớp lông măng dày đặc trên người bắt đầu run rẩy.

Theo một tia chớp lóe sáng, chưa tới một giây sau, tiếng sấm ầm ầm vang dội vang lên, ấu tử lai lợi vốn hoảng sợ co rút trong lòng Mạc Lý Sâm lại càng phản ứng dữ dội hơn.

“Cô! Cô cô~~”

Đôi cánh vói an tĩnh rũ bên người đột nhiên nâng lên, bắt đầu vỗ vỗ lên người đang ôm mình, đồng thời phát ra tiếng kêu thanh thúy.

“Đừng sợ.” Dùng âm thanh trầm ổn nói ra hai chữ này, điều chỉnh tư thế, Mạc Lý Sâm miễn cưỡng dùng tay phải đang ôm ấu tử nhẹ nhàng vỗ về sống lưng bé.

Biểu tình không hề ôn hòa chút nào, thế nhưng nam nhân mặc quân phục Tinh Minh quả thực đang rất kiên nhẫn chăm sóc ấu tử trong lòng, nếu để đám người bên quân bộ Tinh Minh nhìn thấy hình ảnh này nhất định sẽ không thể nào tin tưởng được.

Không biết làm thế nào dỗ dành ấu tử, lúc ấu tử lai lợi hoảng sợ vì tiếng sấm, Mạc Lý Sâm cơ bản chỉ biết ôm ấu tử vào lòng.

Không biết dỗ dành nên liền ôm chặt ấu tử hơn, hơn nữa còn lặp lại hai tiếng đừng sợ kia.

Đại khái cuối cùng cũng cảm thấy an toàn, ấu tử lai lợi đang rúc đầu vào lòng Mạc Lý Sâm chậm rãi không còn run rẩy nữa.

Thế nhưng bé vẫn chưa hoàn toàn an tâm, theo bản năng tiếp tục dùng đôi cánh ngắn ngủn của mình vỗ vỗ lên người Mạc Lý Sâm, để ông tiếp tục vỗ về sống lưng mình như vừa nãy.

Vào những ngày mưa thế này, phần tay cụt của Mạc Lý Sâm sẽ cảm thấy đau đớn hơn gấp mấy lần, không chút biến sắc chịu đựng cơn đau, vị quân nhân sắp về hưu động tay phải nhẹ nhàng vỗ về sống lưng ấu tử trong lòng.

Bất tiện khi chỉ còn một tay lộ ra rất rõ lúc này, hiện giờ phải ôm ấu tử, Mạc Lý Sâm không thể nào tiếp tục chuẩn bị thức ăn cho ấu tử.

Đơn xin giải ngũ nhanh chóng được phê duyệt, chỉ phải chờ có hai ngày. Dù sao cũng lấy thương tích tàn phế làm lý do giải ngũ, cho dù cao tầng coi trọng dị năng của ông thì cũng không có cách nào nín giữ, chỉ đành phê duyệt.

Chọn một ngày thời tiết trong lành xuất phát, trước đó đã đặt vé tinh hạm đi tới Á Tinh cho mình cùng ấu tử, hôm nay Mạc Lý Sâm ôm ấu tử lai lợi tới cảng hàng không Hi Lạc Lâm Tinh.

“Cô cô?” Nhỏ giọng phát ra tiếng kêu thanh thúy, ấu tể lai lợi vui mình trong lòng nam nhân nâng đầu nhìn chiếc tinh hạm cách đó không xa, âm thanh non nớt lộ rõ nghi hoặc.

Đây là lần thứ hai bé nhìn thấy loại cơ giới to lớn này, lần đầu tiên chính là khi bé được đưa tới tinh cầu này.

Gia trưởng muốn dẫn nó đi nơi khác sao, đó là ý tưởng trong lòng ấu tể lúc này.

“Đi tới một phân hội bảo dưỡng ấu tể, ở đó có rất nhiều bảo bảo giống như con.” Cứng nhắc giải thích một câu, Mạc Lý Sâm ôm ấu tể lai lợi tiến lên tinh hạm.

Bất quá ông không để ấu tể ngồi lên ghế riêng dành cho ấu tể mà tiếp tục ôm bé trong lòng.

Ấu tể lai lợi lúc này có lẽ đã gần hai tuổi, ở tuổi này, những gia đình khác đã bắt đầu xem xét phân hội thích hợp cho ấu tể.

Cũng vì cân nhắc đến chuyện này nên Mạc Lý Sâm mới quyết định đưa ấu tể tới Á Tinh.

Ông chọn Á Tinh bởi vì trước đó không lâu ở Tinh Minh có lan truyền tin đồn về phân hội ở đây.

Chiếc tinh hạm thương vụ di chuyển từ Hi Lạc Lâm Tinh đến Á Tinh cần tốn hai ngày thời gian, vào một buổi xế chiều, sau khi dạy trụ cột chiến đấu cho ấu tể xong, Trát Lạp Đức dẫn nhóm ấu tể từ sân quay về phòng sinh hoạt thì có chút kinh hãi khi nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

“Hai người quen biết nhau à?” Từ biểu tình Trát Lạp Đức, lúc nói những lời này Tạ Loan dùng giọng điệu khẳng định chứ không phải nghi vấn.

Tạ Loan tới phòng sinh hoạt để tiếp đãi khách, còn chưa kịp nói chuyện thì Trát Lạp Đức đã tiến vào.

Đối với câu hỏi của Tạ Loan, Trát Lạp Đức gật đầu khẳng định, biểu tình kinh ngạc trên mặt ông vẫn chưa rút lại, có thể thấy mức độ kinh ngạc của ông khi thấy người này nhiều đến thế nào.

Nhất là lúc nhìn thấy cánh tay trái bị cụt của đối phương, biểu tình kinh ngạc của Trát Lạp Đức lại được nâng cao thêm một bậc, càng miễn bàn tới chuyện đối phương còn đang ôm một ấu tể trong lòng.

“Lâu rồi không gặp tướng quân.” Vốn chính vì đối phương mới tới nơi này, giọng điệu Mạc Lý Sâm rất trầm ổn.

Chính vì tin tức lan truyền trong nội bộ Tinh Minh biết được thống soái tiền nhiệm đang làm việc trong phân hội này, Mạc Lý Sâm mới không trải qua quá trình xem xét đã quyết định chọn lựa phân hội Vân Bảo.

“Sao ông lại rời rãnh từ Hi Lạc Lâm Tinh chạy tới đây, hiện giờ vẫn là thời gian làm việc mà, quân đội có lương tâm cho ông một kỳ nghỉ à?” Trát Lạp Đức hỏi xong, cuối cùng vẫn nhịn không được hỏi thêm một câu: “Con ấu tể này... cánh tay ông bị sao vậy?”

Phải là nhiệm vụ nguy hiểm đến cỡ nào mới có thể làm đối phương bị mất một cánh tay như vậy, Trát Lạp Đức thực sự không thể nào tưởng tượng được.

Trong quân đội Tinh Minh, trừ bỏ số bộ đội chính quy, một vài chiến sĩ có năng lực đặc biệt sẽ được xếp vào đội quân đặc biệt có số hiệu X, đội quân này thường xuất hiện với vai trò bộ đội đột kích hoặc phá đi làm những nhiệm vụ đặc biệt.

Mà vị trí thứ hạng của Mạc Lý Sâm trong đội quân này từ trước tới nay chỉ dao động ở một và hai.

“Trình đơn xin giải ngũ, trụ sở chính đã thông qua, cánh tay...” Mạc Lý Sâm thành thật trả lời, sau khi nói hai chữ này, ông dừng một chút mới nói tiếp: “Ngoài ý muốn.”

Ngoài ý muốn mất đi một cánh tay?

Đáp án của đối phương quá nhẹ nhàng, ánh mắt Trát Lạp Đức lộ rõ không tin.

Mạc Lý Sâm không phải người bình thường tùy tiện vì chút sơ sót nào đó mà bị thương, thế nhưng giao tình giữa hai người không thân tới mức để truy hỏi cặn kẽ, vì thế Trát Lạp Đức chỉ gật đầu cho qua chuyện.

Lúc hai người nói chuyện, Tạ Loan cũng không quấy rầy, anh đặt ánh mắt về phía ấu tử mà đối phương đang ôm trong lòng.

Căn cứ theo nội dung của bách khoa toàn thư về ấu tử, Tạ Loan biết ấu tử đang vui mình trong lòng người nọ là ấu tử lai lợi, giống như trong sách, ấu tử này có hình dáng giống một bé chim cánh cụt béo tròn.

Bởi vì thời kỳ ấu tử có rất nhiều lông măng bao phủ cơ thể nên Tạ Loan nhìn thấy ấu tử lai lợi này giống hệt như một cục bông xù, bất quá từ cái bụng nhỏ tròn vo của bé thì có thể nhận ra bé được chăm sóc rất tốt.

Kết thúc màn chào hỏi cùng ôn chuyện, Mạc Lý Sâm cúi người nhẹ nhàng đặt ấu tử trong lòng xuống đất, để bé bắt đầu thăm dò hoàn cảnh mới.

Thế nhưng ý tưởng của Mạc Lý Sâm không thể thực hiện, trong mắt Tạ Loan, sau khi được thả xuống đất, ấu tử lai lợi giang đôi cánh ngắn của mình lạch bạch lạch bạch đảo quanh chân ông hai vòng, sau đó dùng đôi cánh nhỏ của mình ôm lấy ống quần ông.

“Ấu tử này không có cha mẹ, tôi hi vọng phân hội có thể thu dưỡng nó, không cần thu dưỡng không phí, tôi sẽ đóng chi phí sinh hoạt hàng năm cho nó.” Đây là mục đích chuyển đi này của Mạc Lý Sâm.

Tạ Loan mỉm cười nhìn hành động của ấu tử lai lợi, nghe người trước mắt nói vậy thì không khỏi khựng lại: “Ông không phải gia trưởng của bé à?”

Thật ra thì anh không nhận ra chủng tộc của đối phương, chỉ là nhìn thấy ấu tử lai lợi rất thân cận đối phương nên liền theo tiềm thức nghĩ là gia trưởng dẫn ấu tử tới gửi.

“Không phải.” Mạc Lý Sâm trả lời, vết sẹo trên khóe mắt làm dáng mạo vốn đã không ôn hòa của ông lại càng có vẻ tàn bạo hơn, đó là khí thế sắc bén sau khi trải qua chiến tranh, cảm giác áp bách trên người đối phương cũng làm người ta có cảm giác không thoải mái.

Tạ Loan ngược lại không bị khí thế của đối phương ảnh hưởng, chẳng qua lúc Mạc Lý Sâm đáp là không phải, anh nhìn thấy ấu tử lai lợi đang ôm ống quần ông rõ ràng có chút suy sụp cúi đầu.

72. Chương 71: Hậu Chấn Tâm Lý

Nghe thấy đáp án ngoài ý muốn này, Tạ Loan ngừng một chút không lên tiếng, chủ yếu là phản ứng của ấu tử làm anh có chút khó đón nhận đáp án này.

“Phân hội thu dưỡng đương nhiên là được.” Thu hồi ánh mắt trên người ấu tử lai, Tạ Loan cuối cùng vẫn gạt đầu đáp ứng yêu cầu của đối phương.

Ý Tạ Loan là thu dưỡng không phí, bất quá lúc này Mạc Lý Sâm cúi đầu liếc nhìn ấu tử lai lợi một cái, sau đó ngắc đầu nói: “Tôi sẽ nộp phí sinh hoạt, sau này nếu cần đóng thêm phí gì, mọi người cứ liên hệ với tôi, hãy để nó được sinh hoạt bình thường như những ấu tử khác.”

Chút tiền này Mạc Lý Sâm không thiếu, tiền lương của thành viên đội đặc biệt rất cao, hơn nữa sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ nhận được một khoảng tiền thưởng khá khả quan.

Đối với một người không có yêu thích tiêu xài hưởng lạc gì như Mạc Lý Sâm, con số trong thẻ tinh tạp của ông suốt nhiều năm qua chỉ có tăng chứ không giảm, đến hơn một năm trước mới bắt đầu xuất hiện tình huống ngoại lệ.

Tạ Loan há miệng, bất quá vẫn nuốt lời đã dâng tới khóe miệng xuống.

Nửa câu sau của đối phương nghe giống như ông hi vọng ấu tử này có thể nhận được đãi ngộ bình thường trong phân hội.

Sự thực phân hội bọn họ đối đãi với ấu tử thu phí cùng không thu phí không có gì khác biệt, bất quá đối phương làm vậy là vì cân nhắc cho ấu tử, nếu làm vậy có thể làm đối phương an tâm hơn thì Tạ Loan cũng không nói thêm gì.

Thủ tục thu nhận ấu tử cũng không phức tạp, bởi vì hội trưởng đương nhiệm là Tạ Loan đã đồng ý nên chỉ cần làm vài thủ tục ghi danh thông thường, Tạ Loan giao việc này cho Lâm Nghĩa.

Tiến triển khá thuận lợi, Mạc Lý Sâm cúi người nhẹ nhàng đẩy thân mình ấu tử lai lợi đang dùng đôi đánh cút ngắn của mình ôm ống quần ông, ý bảo nó buông ra.

Lúc này mới phát hiện ấu tử đang ủ rũ cúi thấp đầu, Mạc Lý Sâm hiểu ra ấu tử vẫn chưa thích ứng với hoàn cảnh mới lạ, vì thế ông theo thói quen vỗ về lưng ấu tử.

“Cô ci~”

Phát ra âm thanh non nớt, mặc dù vẫn còn cúi đầu nhưng ấu tử lai lợi vẫn ngoan ngoãn rũ cánh xuống.

“Đi qua đi.” Vỗ vỗ thân thể lông măng mềm mại của ấu tử, Mạc Lý Sâm bảo ấu tử đi tới chỗ Tạ Loan.

Nghe thấy lời Mạc Lý Sâm, ấu tử lai lợi có vài giây bất động, sau đó mới hơi giang đôi cánh nhỏ, lạch bạch lạch bạch đi tới gần Tạ Loan.

“Ấu tử này rất sợ tiếng sấm, vì thế vào những ngày mưa nhất định phải có người bồi bên cạnh nó.” Lúc nói những lời này, âm thanh Mạc Lý Sâm có chút nặng nề, sắc mặt cũng rất nghiêm nghị: “Tốt nhất là ôm nó vào lòng, trừ bỏ sợ tiếng sấm, lúc bình thường ấu tử này rất hiểu chuyện.”

“Được, tôi biết rồi.” Tạ Loan gật đầu đáp ứng, đồng thời cũng ghi nhớ chuyện này trong lòng.

Chuyện cần giao phó cũng đã giao phó xong, để ấu tử này được bảo dưỡng trong phân hội có thống soái tiền nhiệm làm việc, Mạc Lý Sâm cũng tương đối yên tâm, hiện giờ ông chuẩn bị đi tới khu lân cận tìm kiếm một căn hộ.

Mặc dù không phải gia trưởng, thế nhưng vào cuối cùng ông vẫn có quyền lợi tới phân hội thăm ấu tử.

Hướng thanh niên nhân loại gật đầu một cái, Mạc Lý Sâm không nói thêm gì nữa, xoay người đi ra phía cổng.

Đối phương cũng không hề nhìn lại ấu tử, chờ bóng dáng nam nhân cao lớn ra tới ngoài cửa phòng, Tạ Loan nhìn thấy ấu tử lai lợi ở gần anh lập tức lạch bạch lạch bạch đuổi theo một đoạn, thế nhưng bé vẫn dừng lại ở trước cửa.

“Cô...”

Đôi cánh rũ xuống, ấu tử lai lợi ngẩng đầu nhìn ra cửa, cái đuôi nhỏ nhắn ngắn cũng không nhúc nhích, lẳng lặng rũ xuống trên nền đất.

Tạ Loan co ngón tay, dùng đốt ngón tay khẽ gõ trán mình một cái. Người kia cứ vậy dứt khoát bỏ đi, lưu lại một con ấu tử ủy ủy khuất khuất mà không hề quay đầu lại liếc nhìn hay nói một tiếng nào...

Tạ Loan có chút bất đắc dĩ nghĩ.

“Bảo bảo.” Đi tới, Tạ Loan ngồi xổm xuống xoa đầu ấu tử, nghĩ một chút lại ôn hòa gọi tên bé: “Lai Lợi.”

Lấy chủng tộc làm tên, Tạ Loan cảm thấy gia trưởng của ấu tử này ôm mong đợi cùng hi vọng rất lớn về bé.

Quả thực giống như Mạc Lý Sâm nói, ấu tử này rất hiểu chuyện, lúc Tạ Loan ôn nhu dỗ dành, ấu tử lai lợi giật giật thân mình, phát ra tiếng kêu thật nhỏ.

Sờ sờ phần bụng có lông măng xù xù của bé, Tạ Loan ôm ấu tử vào lòng.

“Bảo bảo rất thích người vừa này à?” Mặc dù cảm thấy cần bản không cần phải hỏi nhưng sau khi ôm bé vào lòng, Tạ Loan vẫn hỏi những lời này.

Cơ hồ ngay lập tức anh nhận được câu trả lời.

“Cô ci!”

Đập đập đôi cánh bé xíu, ấu tể lai lợi phát ra tiếng kêu non nớt trong veo, đôi mắt đen lúng liếng tựa hồ cũng sáng lên không ít.

Xem ra bé thật sự rất thích.

Phản ứng của ấu tể sẽ không gạt người, Tạ Loan rất tin tưởng điểm này.

Thật ra thì người kia rõ ràng cũng rất yêu thương ấu tể này, huống chi bé còn thân thiết với đối phương như vậy, chứng minh đối phương đã chăm sóc nó một đoạn thời gian.

“Ông ta đối với Lai Lợi có tốt không?” Xoa xoa sống lưng ấu tể, Tạ Loan vừa ôm ấu tể đi vào phòng sinh hoạt vừa ôn hòa hỏi.

“Cô~” Tiếng kêu thực nhẹ nhàng, cùng lúc đó ấu tể còn đập đập đôi cánh bé xíu của mình, đáng vẻ rất cao hứng.

Nhìn hai lần phản ứng của ấu tể, Tạ Loan đã có tính toán trong lòng.

“Vậy ông ấy nhất định là người tốt.” Tạ Loan điểm điểm trán ấu tể.

Trước mặt ấu tể khen một người mà ấu tể thích chắc chắn không có gì xấu.

Đặt ấu tể lai lợi xuống mặt thảm mềm mại trong phòng sinh hoạt, Tạ Loan không cần ngoắc, tất cả ấu tể đang chơi đùa trong phòng đều tự động nhích tới gần anh.

“Đây là bảo bảo mới tới phân hội chúng ta, tên bé là Lai Lợi.” Giới thiệu đồng bạn mới đến, Tạ Loan đẩy ấu tể lai lợi tới gần những ấu tể khác hơn.

Thích ứng với hoàn cảnh mới cần chút thời gian, ban đầu nhất định sẽ có chút nhút nhát sợ sệt, Tạ Loan cảm giác ấu tể lai lợi này sau vài ngày đã dần dần thích ứng với cuộc sống ở phân hội Vân Bảo.

Để ứng phó với thời tiết mùa hè nóng bức, phòng sinh hoạt của phân hội Vân Bảo đã sớm mở thiết bị điều chỉnh nhiệt độ để phòng này có nhiệt độ mát mẻ thoải mái như mùa xuân.

Sau vài ngày trời quang mây tạnh, chiều hôm nay, lúc Tạ Loan ngẩng đầu nhìn bầu trời bên ngoài thì thấy một đám mây đen ùn ùn kéo tới.

Trời muốn mưa.

Vốn trời mưa cũng không có gì đặc biệt chú ý, thế nhưng nhớ lời Mạc Lý Sâm dặn dò, Tạ Loan liền giao nhiệm vụ chuẩn bị thức ăn lại cho những người khác, anh thì tới đại sảnh, đến gần ấu tể lai lợi cùng mấy bé chim béo đang tụ tập xung quanh nghiên cứu cánh của bé.

“Cô ci.” Lạch bạch bước tới gần Tạ Loan hai bước, ấu tể lai lợi giang đôi cánh ngắn ngủn của mình ôm lấy ống quần Tạ Loan.

Được Tạ Loan cẩn thận chăm sóc mấy ngày nay, ấu tể đã rất thân cận với anh.

Số lượng mây đen trên bầu trời vẫn chưa nhiều, sắc trời vẫn chưa âm u, ấu tể lai lợi vẫn chưa có phản ứng gì với thời tiết biến hóa.

Lúc này Tạ Loan cũng không nói gì, chẳng qua anh cúi người ôm ấu tể lai lợi vào lòng, tùy ý ấu tể dùng cánh mình vỗ vỗ vào người anh.

Ấu tể này sợ tiếng sấm, lúc nghe Mạc Lý Sâm nói chuyện này, kỳ thực Tạ Loan cảm thấy đây là chuyện rất bình thường.

Giống như ở bên địa cầu cũng có rất nhiều đứa bé sợ tiếng sấm vậy, thậm chí có nhiều người lớn cũng sợ, vì thế Tạ Loan cũng không nghĩ quá nhiều.

Thế nhưng khi chuyện chân chính phát sinh thì Tạ Loan mới cảm giác được có điểm không đúng lắm.

Theo mây đen tăng dần, sắc trời bên ngoài cửa sổ cũng dần dần u ám, cơ hồ ấu tể trong lòng lập tức xuất hiện biến hóa. Tạ Loan phát hiện ấu tể lai lợi đột nhiên cúi thấp đầu dụi vào lòng mình, sau đó thân thể bắt đầu run rẩy.

Tạ Loan không ngờ ấu tể lại phản ứng mãnh liệt như vậy, sau một giây kinh ngạc, anh nhanh chóng vỗ về trấn an, lúc tiếng sấm ầm ầm vang lên, Tạ Loan lại càng cảm nhận rõ rệt được nỗi sợ của bé.

“Cô, cô ci—!”

Thân thể ấu tể run rẩy rõ ràng rõ hơn vừa nãy rất nhiều, đồng thời cũng bắt đầu phát ra tiếng kêu non nớt với thanh niên.

Tiếng kêu của bé giống như tiếng cầu cứu, Tạ Loan cố ôm ấu tể lại lợi chặt hơn, hiệu quả vỗ về trấn an có hạn, cuối cùng Tạ Loan bắt đầu ngâm nga khúc hát ru.

Có khúc hát ru cộng thêm vỗ về trấn an, cuối cùng ấu tể mới không còn hoảng sợ dữ dội nữa, thế nhưng mỗi khi tiếng sấm vang lên, ấu tể vẫn như cũ run rẩy.

Này không giống phản ứng sợ sấm bình thường...

Từ phản ứng của ấu tể, Tạ Loan kiếm không được nảy ra suy nghĩ này.

Thời gian trận mưa kéo dài hơi lâu, trong lúc này có thể tìm người cho ý kiến, Tạ Loan nghĩ một chút liền gọi Trát Lạp Đức tới.

Thanh niên vẫn ngâm nga khúc hát ru, bất quá nhìn động tác tay của đối phương, Trát Lạp Đức biết Tạ Loan muốn mình nhìn ấu tể trong lòng.

Mới đầu Trát Lạp Đức cũng không rõ lắm, thế nhưng quan sát phản ứng của ấu tể lúc tiếng sấm vang lên, chân mày ông dần nhíu lại, biểu tình có chút nghiêm túc.

Hậu chấn tâm lý.

Ấu tể này có phản ứng rất mãnh liệt với tiếng sấm, mà biểu hiện của phản ứng này làm Trát Lạp Đức có cảm giác khá quen thuộc, tựa hồ ông đã từng nhìn thấy tình cảnh tương tự.

Ông từng thấy chiến hữu của mình có phản ứng như vậy...

Trong đầu lóe lên suy nghĩ này, Trát Lạp Đức nhíu mày nhìn ấu tể trong lòng Tạ Loan, chợt nhớ về một chuyện có liên quan tới chủng tộc lai lợi.

Hơn một năm trước, ở hành tinh Khắc Tác Tinh mà chủng tộc này quản lý đã gặp phải một lần ác ý tập kích, khi ấy Tinh Minh có phái quân đội tới duy trì hòa bình, đó cũng là lần điều binh lớn nhất của Tinh Minh suốt mười mấy năm qua.

Mặc dù không hi vọng suy đoán này trở thành sự thật nhưng nó lại ngày càng rõ ràng hơn trong lòng ông.

Con ấu tể lai lợi này, rất có thể đã từng trải qua chiến tranh.

73. Chương 72: Ấu Tể Vô Cùng Quan Trọng

Chiến tranh.

Bản thân từ này có nghĩa là tàn khốc.

Trong mắt Trát Lạp Đức, chiến tranh chỉ cướp đi những thứ quý giá của người khác một cách vô nghĩa, nên hòa bình của tinh tế hiện giờ, đối với tất cả các chủng tộc đều là chuyện rất đáng vui mừng.

Đối với cuộc chiến phát sinh ở Khắc Tác Tinh hơn một năm trước, Trát Lạp Đức không rõ tình huống cụ thể, khi đó ông đã giải ngũ, bản thân cũng đang trong thời kỳ suy sụp tinh thần.

Bất quá Trát Lạp Đức nhớ thời gian chiến dịch kéo dài rất ngắn, là một trận chiến chớp nhoáng. Sau khi Tinh Minh phái quân tới Khắc Tác Tinh, chỉ ngắn ngủi ba ngày cuộc chiến đã kết thúc.

Với tác phong làm việc của Mạc Lý Sâm, Trát Lạp Đức cảm thấy cho dù trong chiến dịch này quân đội không phải bộ đội đặc biệt xuất chiến, đối phương nhất định cũng chủ động xin ra chiến trường.

Lấy điều kiện tiên quyết là Mạc Lý Sâm từng tham gia cuộc chiến này, Trát Lạp Đức suy đoán, con ấu tử Lai Lợi này rất có thể đã được Mạc Lý Sâm nhặt về từ chiến trường Khắc Tác Tinh.

Trát Lạp Đức nói ra suy đoán của mình, Tạ Loan nghe xong cũng nhú mồm.

Ấu tử vẫn còn cúi đầu dụi vào lòng anh, Tạ Loan khẽ ngâm nga khúc hát ru, tiếp tục dùng tinh thần lực dẫn dắt trấn an bé.

Nếu chuyện thực sự giống như Trát Lạp Đức nói thì ấu tử này có lẽ không phải sợ tiếng sấm, mà là âm thanh tương tự tiếng sấm mà bé đã từng nghe thấy...

Có lẽ là tiếng nổ.

Mùa này giông tố rất nhiều, Tạ Loan cúi đầu nhìn ấu tử trong lòng, ánh mắt có chút lo lắng.

Hậu chấn tâm lý, đáng ra anh nên sớm phát hiện...

Nhớ lại lần đầu tiên nhìn ấy ấu tử nhân ngư, lúc bé phải rời khỏi nước cũng biểu lộ phản ứng sợ hãi tương tự.

Nỗi kinh hoàng hoảng sợ trong mắt hai ấu tử rất giống nhau, Già Nhĩ vất vả lắm mới có thể vượt qua chướng ngại tâm lý này, Tạ Loan không biết ấu tử lai lợi này có thể vượt qua được hay không.

Vì lo lắng, Tạ Loan đặc biệt lên tinh mạng kiểm tra dự báo thời tiết nửa tháng sắp tới, may mắn là từ ngày mai tới tận cuối tuần đều là ngày nắng.

Cuối tuần, Mạc Lý Sâm lại tới phân hội Vân Bảo.

Quan tâm ấu tử nên mới tới, mục đích của đối phương rõ ràng là tới xem tình huống của ấu tử lai lợi, mặc dù không phải là gia trưởng nhưng Tạ Loan vẫn đồng ý để đối phương tới phòng sinh hoạt gặp ấu tử.

“Cô~”

Đập đập đôi cánh nhỏ, lúc Mạc Lý Sâm tiến vào đại sảnh, ấu tử lai lợi vẫn luôn lạch bạch lạch bạch lớn vồn bên chân ông, tới giờ đã xoay đủ ba vòng.

Nâng đầu, ấu tử lai lợi vừa xoay quanh vừa dùng đôi mắt đen lúng liếng của mình nhìn chằm chằm đối phương.

Bởi vì nhìn thấy người mình thích nên ánh mắt của bé cũng đặc biệt sáng ngời.

“Cô ci~”

Nhắc cao đôi cánh ngắn cùn của mình, ấu tử lai lợi ngẩng đầu phát ra tiếng kêu trong veo với đối phương, động tác này có ý là ấu tử muốn được gia trưởng ôm.

Nhìn trạng thái ấu tử, xem ra những ngày qua bé được phân hội chăm sóc rất tốt.

Sau khi tận mắt xác nhận điểm này, trái tim thấp thỏm của Mạc Lý Sâm thả lỏng, biểu tình nghiêm nghị cũng hơi thả lỏng.

Cuối cùng ông cũng bế ấu tử lên, chỉ là cái ôm bình thường mà thôi, Mạc Lý Sâm cũng không làm ra những hành động như dỗ dành ấu tử.

Thế nhưng ấu tử trong lòng ông tựa hồ vẫn rất cao hứng, tiếng kêu non nớt vẫn vang lên không ngừng, không khó nhìn ra sinh lực tràn trề của bé.

Trừ sinh lực, còn có thể nhìn ra ấu tử rất an tâm, hẳn là nó cảm nhận được cảm giác an toàn từ người ôm mình, Tạ Loan có thể cảm nhận được trạng thái tâm lý của ấu tử lai lợi lúc này ổn định hơn bất kỳ lúc nào khác.

“Ông có ý tưởng muốn nhận nuôi ấu tử này không?” Chờ Mạc Lý Sâm kết thúc buổi thăm viếng, Tạ Loan đứng cách đó không xa hỏi đối phương.

“Nếu không có thì bây giờ suy nghĩ một chút đi.” Tạ Loan thành khẩn bổ sung thêm một câu.

Mạc Lý Sâm hiển nhiên không ngờ Tạ Loan lại nói chuyện này với mình, ông hơi ngừng một chút, chuyển tầm mắt về phía ấu tể lai lợi đang chơi đùa với nhóm chim béc trong phòng, qua vài giây sau mới đáp: “Tôi không có ý định nhận nuôi ấu tể.”

Ý là cự tuyệt đề nghị của Tạ Loan.

Tạ Loan không ngờ đối phương lại cự tuyệt dứt khoát như vậy, từ giọng nói đối phương đã lộ rõ ý kiên định làm những lời thuyết phục mà Tạ Loan định nói ra nghẹn lại trong cổ họng.

Từ ngôn hành cử chỉ của Mạc Lý Sâm, Tạ Loan khẳng định đối phương rất quan tâm cùng yêu thương ấu tể lai lợi, thế nhưng vì sao lại không muốn nhận nuôi, Tạ Loan thực sự không nghĩ ra nguyên nhân.

Lúc Tạ Loan nghẹn lời, Mạc Lý Sâm tựa hồ chuẩn bị rời đi, chuyến đi này chủ yếu là muốn kiểm tra xem ấu tể có được chăm sóc tốt hay không mà thôi, kiểm tra xong thì có thể rời đi.

Tạ Loan không ngăn cản, bất quá lúc Mạc Lý Sâm đi ra ngoài, ấu tể lai lợi vẫn luôn chú ý tình huống bên này lập tức nâng cánh, lạch bạch lạch bạch đi tới, ấu tể theo sau Mạc Lý Sâm đi tới cửa, sau đó bé đứng ở cửa nhìn đối phương đi xa rồi mới ngoan ngoãn vòng trở lại.

Lúc ở Hi Lạc Lâm Tinh, mỗi buổi sáng ấu tể lai lợi đều làm như vậy.

Tới giờ đi làm, Mạc Lý Sâm phải tới quân đội, mỗi ngày ấu tể đều dậy sớm cùng ông, đưa ông đi làm rồi mới quay về giường làm ổ.

Đối với ấu tể mà nói, phải dậy sớm mỗi ngày như vậy là chuyện không hề dễ dàng, thế nhưng ấu tể lai lợi này chỉ cần nghe thấy động tĩnh người lớn thức dậy cũng sẽ lập tức mở mắt theo.

“Cô?”

Vòng trở lại, ấu tể lai lợi lạch bạch đi tới trước mặt Tạ Loan, nhỏ giọng phát ra một tiếng kêu có ý nghi vấn.

Ý nghĩ của ấu tể rất dễ hiểu, Tạ Loan cúi người xoa đầu bé, trả lời: “Ừ, tuần sau ông ấy sẽ lại tới thăm Lai Lợi.”

Chờ tuần sau đối phương theo dự kiến tới đây, Tạ Loan sẽ giao chuyện thuyết phục... à không, trao đổi cho Trát Lạp Đức.

Được giao phó nhiệm vụ này, Trát Lạp Đức liền nghĩ xem mình nên tấn công kiểu gì, kết quả hành động đầu tiên của ông là tự châm thuốc cho mình, sau đó đẩy bao thuốc lá về phía đối phương.

Làm Trát Lạp Đức bất ngờ là ông nhìn thấy đối phương lắc đầu.

“Cai rồi à?” Trát Lạp Đức thuận miệng hỏi, thực không ngờ đối phương lại gật đầu, hơn nữa còn đáp một tiếng.

“Ừm.” Mạc Lý Sâm dùng âm thanh nghiêm nghị đáp.

Thực không dễ dàng chút nào.

Cho dù là lúc còn trong quân đội, Trát Lạp Đức vẫn lén hút vài điếu, chuyện cai thuốc này, ông cảm thấy mình không thể nào làm được.

“Một năm lẻ sáu tháng trước, anh đã tới Khắc Tác Tinh đúng không?” Nói ra thời gian chính xác của trận chiến lần đó, Trát Lạp Đức quan sát biểu tình người đối diện rồi nói tiếp: “Con ấu tể lai lợi kia là anh nhặt từ chiến trường Khắc Tác Tinh à?”

Đối phương suy đoán quá chuẩn xác làm Mạc Lý Sâm có chút biến sắc, gật đầu khẳng định: “Đúng vậy.”

“Anh vẫn y như vậy, nơi nào có chiến tranh là chủ động xin xuất chiến, cho dù anh muốn làm người hùng thì đám bên quân đội vẫn đặt danh hiệu kẻ điên chiến trường cho anh mà thôi...” Vừa nói Trát Lạp Đức vừa cảm thấy có chút thốn thốn, mặc dù giao tình giữa hai người không quá sâu sắc nhưng Trát Lạp Đức tự nhận mình vẫn có chút hiểu biết về đối phương.

Sở dĩ đối phương điên cuồng trên chiến trường như vậy, luôn chủ động đề nghị xuất chiến như vậy là vì đối phương hi vọng có thể cố hết sức để chiến tranh mau kết thúc.

Nó hoàn toàn trái ngược với suy nghĩ kẻ cuồng chiến tranh mà mọi người vẫn nghĩ.

“Tôi không phải anh hùng gì cả.” Cũng không muốn làm, Mạc Lý Sâm trả lời.

Bộ đội đặc biệt có đôi lúc phải giải quyết những chuyện mà cấp trên không thể công khai giải quyết, một người hành động trong bóng tối như vậy không thể làm anh hùng.

Bộ đội đặc biệt phải làm nhiều nhiệm vụ bí mật, Trát Lạp Đức dĩ nhiên cũng biết, vì thế ông quyết định chuyển đề tài: “Bất quá sao anh lại mang ấu tể lai lợi này về đường, tôi nghĩ với tác phong của anh thì hẳn sẽ giao nó cho một phân hội bảo dưỡng ấu tể trên Khắc Tác Tinh.”

Lần này Mạc Lý Sâm không trả lời nhanh gọn như những lần trước, ước chừng ba giây sau mới chậm chạp đáp: “Ngoài ý muốn.”

Lại là ngoài ý muốn...

Nghe thấy mấy chữ này, Trát Lạp Đức nhin không được nheo mắt, trước đó lúc ông hỏi về cánh tay, đối phương cũng trả lời như vậy.

Chờ một chút...

Liên kết hai chuyện lại với nhau, Trát Lạp Đức nhin không được suy đoán: “Cánh tay của anh cũng mất trong trận chiến này à?”

Đáp lại là một cái gật đầu của Mạc Lý Sâm.

Với kỹ thuật chữa trị hiện giờ, người bình thường bị cụt tay cụt chân hoàn toàn có thể tiến hành phẫu thuật cấy ghép tay giả chân giả, từ bề ngoài thì hoàn toàn không nhìn ra điểm khác biệt, hành động cơ bản cũng không có vướng ngại.

Thế nhưng Mạc Lý Sâm là bị một thứ vũ khí đặc biệt gây ra thương tích, vì thế cho dù vết thương khép lại thì cũng không thể ghép chi, lĩnh vực y học của quân đội Tinh Minh hiện giờ vẫn chưa có biện pháp giải quyết.

Vết thương được gây ra từ vũ khí đặc biệt sau khi lành lại vẫn không ngừng truyền tới cảm giác đau đớn, hiện giờ Mạc Lý Sâm đã quen chịu đựng, cũng không vì thế mà lộ ra chút thống khổ nào.

Theo tình cảnh trên chiến trường hôm đó, Mạc Lý Sâm vốn nên dựa vào kinh nghiệm lựa chọn hành động có lợi nhất.

Thế nhưng đối với kết quả hiện tại, Mạc Lý Sâm không hề hối hận, bởi vì ông đã cứu được con ấu tể rất quan trọng với mình.

74. Chương 73: Anh Hùng

Chiến dịch trên Khắc Tác Tinh có thể kết thúc nhanh chóng như vậy, tất cả nhân viên nội bộ quân đội Tinh Minh đều biết, Mạc Lý Sâm chính là người lập công đầu.

Đối với trận chiến này, ngoại trừ quân đội chính quy, quân đội Tinh Minh còn phái cả bộ đội đặc biệt, Mạc Lý Sâm đã chủ động tiếp nhận nhiệm vụ này.

Quân đội chính quy chạy tới Khắc Tác Tinh tiến hành tiếp viện trước, lúc bộ đội đặc biệt hành động thì tình huống trên chiến trường đã rất kịch liệt.

Trận tập kích ác ý bùng nổ ở khu nội thành mới xây dựng, ánh lửa ngập trời, từ những khu vực bị hủy hoại bốc lên những cột khói đen dày đặc, tiếng bom mìn oanh tạc cùng âm thanh sụp đổ không hề ngừng lại.

Quân đội hai phe tạm thời không có ai chiếm được tiện nghi, cuộc chiến vẫn đang giằng co, tai ương chính là tòa thành thị này, chỉ mấy ngày ngắn ngủi, cả thành phố đã bị phá hỏng tới hoàn toàn không nhìn ra diện mạo vốn có.

Lúc nhìn thấy thảm trạng này của Khắc Tác Tinh, cho dù là quân nhân có tố chất tâm lý vững vàng cũng không khỏi biến sắc, nếu bọn họ không nhanh chóng tiêu diệt địch nhân, con số thương vong của những người dân vô tội trong thành phố sẽ càng gia tăng với tốc độ nhanh chóng, mà đó cũng chính là mục đích của những kẻ điên cuồng muốn tạo khủng hoảng trong tinh tế.

Căn cứ theo tin tình báo, Mạc Lý Sâm quyết định dẫn đội quân đặc biệt tiến hành đánh lên phía sau quân địch.

Có thể tưởng tượng được đây là hành động tương đối nguy hiểm, thế nhưng từ tin tình báo biết được vị trí cư trú của thủ lĩnh phe địch, hơn nữa chủ lực quân địch lại đang bị kiềm chế, Mạc Lý Sâm không chút do dự bắt đầu hành động.

Bộ đội đặc biệt là tiểu đội tinh anh, thành viên trong đội đều là người có kỹ năng biến dị, nhờ đồng đội phụ trợ để mình có năng lực ẩn hình trong vòng một phút đồng hồ, Mạc Lý Sâm bí mật tiến tới phòng thủ lĩnh quân địch.

Tay nắm chặt dao găm, Mạc Lý Sâm chờ đợi đồng đội gây chú ý bên ngoài, dẫn dắt nhóm hộ vệ trong phòng rời đi bớt.

Sau khi bí mật tiến vào phòng, thời gian ẩn thân của Mạc Lý Sâm chỉ còn lại mười bảy giây.

Thế nhưng đồng đội cũng không phụ sự tín nhiệm của ông, còn vài giây chuẩn bị ám sát, bên ngoài truyền tới một trận âm thanh hỗn loạn.

Năm giây.

Nín thở chờ đợi cũng gần đến cực hạn, nhắm ngay cổ người đàn ông đang ngồi trên ghế, Mạc Lý Sâm tìm được kẽ hở giữa đám hộ vệ còn lại trong phòng, dùng tư thái nhanh nhẹn hung mãnh hết như liệp báo lao tới.

Trong nháy mắt dùng dao găm cắt đứt cổ họng mục tiêu, giây tiếp theo Mạc Lý Sâm cắm sâu dao găm vào tim đối phương.

Trạng thái ẩn thân cũng giải trừ vào ngay lúc này, tiếng súng cũng đồng thời vang lên.

Lúc lên vào đồng thời cũng đã tìm ra đường trốn, Mạc Lý Sâm chỉ dùng một giây đồng hồ phá cửa sổ lao ra ngoài, những viên đạn vội vàng bắn tới không thể chạm tới người ông.

Thả ra tín hiệu báo cho đồng đội rút lui, Mạc Lý Sâm cũng chạy trốn theo hướng địch nhân phòng thủ yếu nhất, ông phải chạy tới vị trí đã bố trí truyền tống, hiện giờ chỉ còn cách hai ngàn mét.

“Chuyện gì?” Máy truyền tin bên tai vang lên âm thanh, Mạc Lý Sâm lập tức hỏi.

Từ máy truyền tin truyền tới tiếng thở gấp gáp: “Truy binh không đuổi theo tụi tôi, tựa hồ đã dồn hết về phía bên anh, có thể chúng muốn bắt sống anh, anh mau chạy tới vòng truyền tống đi.”

Quả nhiên số lượng người đang đuổi theo phía sau tựa hồ tăng lên, Mạc Lý Sâm ngắt truyền tin, tập trung tránh né công kích phía sau.

Khoảng cách truy đuổi ngày càng gần, phỏng đoán chỉ chốc nữa thôi sẽ đuổi kịp, Mạc Lý Sâm vẫn duy trì bình tĩnh, chỉ cần chạy tới vị trí chỉ định, cho dù địch nhân phái cả đội quân bao vây ông cũng vô ích.

Thế nhưng trong kế hoạch vẫn luôn xuất hiện biến hóa ngoài ý muốn.

“Cò... cò cì, cò ô...”

Lúc tránh né làn đạn, Mạc Lý Sâm đột nhiên nghe thấy bên trái truyền tới tiếng kêu non nớt có chút yếu ớt, ông nhìn qua thì phát hiện trong đồng đồ nát của tòa nhà có một con ấu tể lai lợi bị mắc kẹt, ấu tể thoát nhìn vô cùng sợ hãi, đang theo bản năng phát ra tiếng kêu.

Thế nhưng tiếng kêu của nó nhỏ đến mức ngoại trừ Mạc Lý Sâm cùng người mẹ đang hấp hối của nó ở gần đó thì không có ai để ý tới.

Cứu hay không cứu.

Nếu bây giờ không mang ấu tử đi, ấu tử sẽ bị kẹt đến chết trong không gian nhỏ hẹp đó, hoặc là bị địch nhân phát hiện giết chết. Nhưng nếu cứu ấu tử này thì ông phải chuẩn bị tâm lý đối mặt chính diện với công kích của truy binh.

Trong đầu mặc dù đang suy nghĩ nhưng hành động của ông đã tiến hành trước cả suy nghĩ, Mạc Lý Sâm đổi hướng chạy tới chỗ tòa kiến trúc sụp đổ.

Tranh thủ từng phút từng giây, Mạc Lý Sâm một tay nâng tảng đá lớn đang vây khốn ấu tử, một tay khác kéo bé ôm vào lòng.

Trong đồng sụp đổ còn có một hơi thở cực kỳ yếu ớt khác, Mạc Lý Sâm nhìn thấy một người phụ nữ nằm trong vũng máu, đối phương hao hết sức lực cố nhìn về phía ông, ánh mắt đặt trên người ấu tử, sau đó phát ra âm thanh cuối cùng: “...Lai Lợi.”

Là tên của ấu tử.

Hô hấp yếu ớt đã ngừng, ghi nhớ lời đối phương vừa nói, Mạc Lý Sâm ôm ấu tử vừa cứu được vào lòng, tiếp tục bỏ chạy tới trước.

Vốn thời gian rất vừa vặn, dưới sự truy đuổi của truy binh Mạc Lý Sâm sẽ kịp thời chạy tới vị trí truyền tống.

Thế nhưng bởi vì nửa đường cứu ấu tử nên lúc còn cách vòng truyền tống mấy trăm mét, Mạc Lý Sâm đã bị một đám truy binh cản đường.

Địch nhân ở phía sau rất nhiều, một khi bị cản lại chỉ có một con đường chết.

Không thềm để tâm tới đám tạp binh cản đường, Mạc Lý Sâm tiếp tục xông thẳng tới trước, vận dụng dị năng điều khiển trọng lực trên người đám tạp binh gia tăng lên vài lần, làm bọn họ không thể hành động.

Điều chỉnh trọng lực, phạm vi tác dụng của loại dị năng biến dị này có hạn, không thể sử dụng ở phạm vi quá xa, có thể vận dụng tốt như Mạc Lý Sâm là rất hiếm thấy.

Một trăm mét cuối cùng.

Cách vị trí chỉ định ngày càng gần, thế nhưng trước khi thành công trốn thoát, Mạc Lý Sâm vẫn không dám lơ là.

Thời gian truyền tống chỉ còn một phút cuối cùng... đủ rồi.

Trong lòng tính toán thời gian, Mạc Lý Sâm nâng cao tốc độ chạy nước rút.

Đã nhìn thấy vòng truyền tống lóe sáng nhàn nhạt trong bụi cỏ, chỉ còn vài bước ngắn ngủi mà thôi, Mạc Lý Sâm lập tức có thể chạm tới.

Thế nhưng ngay một giây cuối cùng, một chùm sáng nhanh đến mức làm người ta khó lòng né tránh lao vút qua bên người Mạc Lý Sâm tạo thành một cái hố sâu, ngay lúc đó một bóng người cũng phóng tới gần, trong tay cầm một thứ vũ khí hình dáng kỳ dị.

Góc độ này...

Vốn đang né tránh công kích từ những vũ khí tầm xa, đối với địch nhân cầm vũ khí công kích tầm gần thế này, Mạc Lý Sâm ý thức được mình không thể né tránh được.

Bởi vì từ góc độ này nếu muốn thoát khỏi đòn tấn công của đối phương thì Mạc Lý Sâm chỉ có một cách mà thôi, thế nhưng nếu làm vậy thì ấu tử trong lòng ông sẽ bị đánh trúng.

Kiên định nhận lấy công kích, Mạc Lý Sâm thuận thế ngã xuống đụng vào vòng truyền tống, mặc dù địch nhân muốn tiến hành quấy nhiễu nhưng Mạc Lý Sâm vẫn thành công tiến hành dịch chuyển không gian.

Bất quá quá nhiều của địch nhân không phải hoàn toàn không có hiệu quả, khoảnh khắc hoàn thành truyền tống, nhìn thấy cảnh tượng xa lạ trước mặt, Mạc Lý Sâm liền ý thức được mình đã truyền tống đến sai vị trí.

Thế nhưng hiện giờ không còn sức lực để suy nghĩ nhiều, không biết có phải vì hiệu quả từ vũ khí đặc biệt của địch nhân hay không, Mạc Lý Sâm cảm thấy ý thức của mình bị rút ra khỏi cơ hồ, giây tiếp theo đã chìm vào một mảnh bóng tối.

Không biết mình hôn mê bao lâu, lúc khôi phục ý thức, Mạc Lý Sâm cảm nhận được trên mặt mình có thứ gì đó nhọ nhọ đang mổ nhẹ.

Không đau, tựa hồ chỉ muốn đánh thức ông mà thôi.

Chờ Mạc Lý Sâm mở mắt ra, ông liền nhìn thấy một con ấu tể lai lợi lông măng mềm mại, ấu tể này có lẽ chỉ mới được vài tháng tuổi, nó rũ đôi cánh ngắn cùn của mình ở hai bên người, thoát nhìn tròn vo.

“Cô ci.” Giơ giơ cánh, ấu tể lai lợi phát ra tiếng kêu non nớt với người lớn vừa tỉnh lại.

Mạc Lý Sâm ngồi dậy, trước tiên ôm ấu tể vào lòng rồi bắt đầu quan sát hoàn cảnh chung quanh.

Nơi này giống như một cái hang, còn là ở bên bờ biển.

Sau khi tỉnh lại liền cảm nhận được vị trí trùng đòn truyền tới cơn đau kịch liệt, cố nhẫn nhịn cảm giác đau đớn, Mạc Lý Sâm ôm ấu tể rời khỏi hang.

Nơi này hiển nhiên vẫn là Khắc Tác Tinh, máy truyền tin đã đánh mất trong lúc giao chiến, hiện giờ Mạc Lý Sâm không có cách nào trực tiếp liên lạc với quân đội.

Cùng lắm chắc ông chỉ hôn mê một ngày mà thôi, không biết tình hình cuộc chiến thế nào, hiện giờ Mạc Lý Sâm chỉ có thể ôm ấu tể tới thành phố gần nhất.

Từ thành phố này Mạc Lý Sâm nhận được tin tức rất tốt, chiến tranh đã kết thúc, sau khi thủ lĩnh quân địch bị ám sát, quân địch chia năm xẻ bảy nhanh chóng bị quân đội Tinh Minh dùng mãnh quét sạch, không còn một mống.

Thần kinh căng thẳng rốt cuộc cũng thả lỏng, Mạc Lý Sâm tìm nơi ở trọ cùng dứt thức ăn cho ấu tể. Ấu tể lai lợi này có lẽ đã rất đói, thế nhưng suốt đoạn đường không hề khóc nháo.

Trước khi quay về quân đội phục mệnh, ông phải an trí tốt cho con ấu tể này.

Chưa từng dứt ấu tể ăn, Mạc Lý Sâm dùng tư thế cực kỳ mất tự nhiên ôm ấu tể đặt lên đùi mình, sau đó dứt bé ăn.

Chờ đến khi cảm thấy ấu tể đã no, Mạc Lý Sâm mới đưa tay ôm phần bụng phình phình mềm mại của ấu tể, nhẹ nhàng đặt xuống đất, để ấu tể tự do hoạt động.

An trí, tức là phải tìm một phân hội bảo dưỡng ấu tể.

Thường thức này Mạc Lý Sâm biết, bất quá ngay lúc ông đứng dậy, ấu tể lai lợi tròn vo lạch bạch lạch bạch chạy tới gần ông, áp thân thể mình tới gần, sau đó đột nhiên nâng đôi cánh ngắn cùn của mình ôm lấy ống quần ông.

“Cô~”

Nâng đầu, ấu tể lai lợi dùng ánh mắt đen lúng liếng của mình nhìn Mạc Lý Sâm.

Âm thanh non nớt trong veo, trong đôi mắt đen lúng liếng của ấu tể tràn đầy tín nhiệm cùng ý lại.

“...” Mạc Lý Sâm nhất thời không kịp phản ứng, ánh mắt ấu tể sáng bừng, bị ấu tể này ôm như vậy, ông đột nhiên có cảm giác không thể động đậy.

Bởi vì nhìn ra ý lại trong mắt ấu tể, Mạc Lý Sâm không nhớ rõ khi ấy mình nghĩ gì, chờ đến khi lấy lại tinh thần, ông đã mang ấu tể này quay về Hi Lạc Lâm Tinh.

Mua giường ấu tể, mua thức ăn, còn có rất nhiều món đồ chơi, tài khoản tinh tạp trước nay vẫn tăng chứ không giảm của Mạc Lý Sâm lần đầu tiên xuất hiện tình huống giảm bớt.

Cánh tay bị vũ khí đặc biệt đánh trúng cần phải cắt bỏ, Mạc Lý Sâm nhận được kết quả chuẩn trị của quân y.

Từ khi phát hiện ấu tể trong nhà sợ tiếng sấm, mỗi khi trời mưa Mạc Lý Sâm đều xin nghỉ ở lại nhà bồi ấu tể. Thường xuyên xin nghỉ như vậy, người ngoài đều nghĩ là vì thương thể của ông chưa lành.

“Cô... cô ci cô ci!”

Từ trên người người lớn người thấy mùi kỳ quái, ấu tể lai lợi bình thường vẫn luôn đảo quanh Mạc Lý Sâm không ngừng đập đập đôi cánh bé xíu, phát ra tiếng kêu với ông.

Mạc Lý Sâm: “...”

Cẩn thận suy nghĩ xem trên người mình có gì dị thường, cuối cùng Mạc Lý Sâm chỉ có thể nhận định là mùi thuốc lá, nhìn thấy phản ứng của ấu tể, Mạc Lý Sâm đi thay quần áo khác, thuận tiện cũng chỉnh lý mình một chút.

Ấu tể không thích mùi thuốc lá, hơn nữa cũng không nên để ấu tể tiếp xúc với khói thuốc, vì thế bắt đầu từ đó, Mạc Lý Sâm cơ bản không chạm tới thuốc lá nữa.

Chăm sóc ấu tể lai lợi hơn một năm, Mạc Lý Sâm dần dần có ý tưởng xin giải ngũ.

Thiếu mất một cánh tay quả thực không tiện hành động, hơn một năm nay, di chứng sau khi bị vũ khí đặc biệt tổn thương cũng ngày càng rõ ràng hơn.

Bỏ qua hai điểm này, Mạc Lý Sâm kỳ thực cũng cảm thấy ấu tể nhà mình đã hơn hai tuổi, cũng nên vào một phân hội bảo dưỡng ấu tể, như vậy ấu tể mới được giáo dục cùng chăm sóc tốt hơn, cũng làm quen được nhiều bạn hơn.

Sau khi xuất ngũ, mỗi tuần ông sẽ có thời gian tới thăm ấu tể, không tới mức đột nhiên nhận nhiệm vụ của quân đội rồi bị điều đi một nơi nào đó xa xôi.

Sau khi có ràng buộc, con người ta sẽ trở nên mềm yếu, Mạc Lý Sâm cảm thấy nếu bây giờ thực hiện nhiệm vụ, mình sẽ không thể kiên cường liều lĩnh như trước được nữa.

Vì thế xuất ngũ là lựa chọn tốt nhất.

“Tôi được người ta giao nhiệm vụ, muốn hỏi anh vì sao lại không muốn nhận nuôi con ấu tể kia?” Không giỏi chơi trò lắt lắt léo léo, Trát Lạp Đức quyết định hỏi thẳng.

Thoạt nhìn Mạc Lý Sâm thực sự rất để ý ấu tể lai lợi kia, nếu không cũng không giống nhóm gia trưởng mỗi tuần đều chạy tới xem ấu tể.

Nhớ lại, đây là lần thứ hai Mạc Lý Sâm bị hỏi chuyện nhận nuôi ấu tể, ông yên lặng một chốc rồi nói: “Tôi không phải một gia trưởng hợp cách.”

Hiện giờ thân thể bệnh tật, cộng thêm ông cũng không biết làm sao dỗ dành ấu tể, danh tiếng cũng không tốt, không có cách nào làm tấm gương tốt cho ấu tể.

Mà lúc này Tạ Loan đang ở bên kia, ngồi xổm xuống nhìn ấu tể lai lợi dùng mỏ mình kẹp một chiếc bút màu.

Ấu tể ngậm bút viết hai chữ ‘ba ba’ xiên xiên vẹo vẹo trên trang giấy, sau đó bé đập đập đôi cánh nhỏ, không ngừng phát ra âm thanh non nớt, ánh mắt sáng ngời.

Nhìn ánh mắt ấu tể, Tạ Loan không khỏi nghĩ, theo lời Trát Lạp Đức thì ấu tể này được Mạc Lý Sâm cứu về từ chiến trường.

Như vậy đối với ấu tể, Mạc Lý Sâm có lẽ chính là anh hùng lợi hại nhất trong lòng bé đi.

75. Chương 74: Người Que Diêm

Không phải là gia trưởng hợp cách.

Từ Trát Lạp Đức biết được câu trả lời này, mí mắt Tạ Loan liền giật nhẹ.

Tạ Loan có thể hiểu được tâm tình của Mạc Lý Sâm, không phải đối phương không yêu thương ấu tử lai lợi, cũng không phải không muốn nhận nuôi, chẳng qua là ông không hài lòng với bản thân, nghĩ mình không thích hợp làm gia trưởng của ấu tử này.

Thế nhưng với ánh mắt của Tạ Loan, không thể nghi ngờ Mạc Lý Sâm chính là gia trưởng tiêu chuẩn nhất.

Chỉ bằng việc đối phương chấp nhận nhận nguy hiểm trên chiến trường cũng quyết tâm cứu ấu tử này, hơn nữa sau đó còn yêu thương chăm sóc ấu tử rất tốt là đã hợp cách rồi.

Nếu Mạc Lý Sâm nhận nuôi ấu tử này, Tạ Loan tin tưởng sẽ giúp ích rất nhiều trong việc giúp ấu tử vượt qua chướng ngại tâm lý lưu lại vì chiến tranh.

“Bảo bảo, ba ba mà con viết là ai?” Tạ Loan ngồi xổm xuống, cầm lấy trang giấy dùng viết màu viết thành chữ ấu tử lai lợi, ôn hòa hỏi.

Nghe thấy câu hỏi này, Tạ Loan nhìn thấy ấu tử lai lợi lai lông măng xù xù nhích tới gần mình hơn.

“Cô~ cô ci!”

Cùng lúc với phát ra tiếng kêu, ấu tử còn không ngừng đập đập cánh, ánh mắt sáng ngời, hiển nhiên bé đang nghĩ tới một người rất quan trọng.

Sau khi phát ra âm thanh non nớt, Tạ Loan nhìn thấy ấu tử lai lợi dùng mỏ chim ngậm lấy cây bút tiếp tục vẽ.

Những cây bút màu là hôm nay nhất thời nổi hứng nên Tạ Loan mang tới cho đám ấu tử chơi, còn bình thường lúc muốn ấu tử viết chữ hay vẽ thì có thể dùng bảng cảm ứng ở thế giới này.

Bình thường lúc bảo mẫu dạy ngôn ngữ tinh tế thông dụng cho ấu tử thì sẽ phát bảng cảm ứng cho các bé, như vậy các bé sẽ nhớ lâu hơn.

Hình dạng ấu tử vẽ ra khá giống đám con nít vài tuổi đang học vườn trẻ ở địa cầu... bắt quá đường nét xiêu xiêu vẹo vẹo hơn, dù sao thì các bé cũng quen dùng bảng cảm ứng rồi.

Nổi bật nhất trên tờ giấy vẫn là hai chữ ba ba, vị trí trống bên cạnh hiện giờ có thêm một người que diêm cao lớn. [đầu hình tròn, thân mình tay chân kiểu que diêm]

Người này không có cánh tay trái, hai chấm tròn ở phần mắt có màu nâu, tóc trên đầu cũng màu nâu. Bên chân người này có một cục tròn tròn nho nhỏ không nhìn ra hình dáng, mắt màu đen, cục tròn nhỏ xinh này dựa sát bên cạnh người nọ, trông rất thân thiết.

Mặc dù chỉ là một bức vẽ nghịch ngoạc nhưng nhìn bức tranh này, Tạ Loan không khỏi đưa tay xoa đầu ấu tử lai lợi.

Bức vẽ này không khó hiểu chút nào, những đặc điểm của người trong tranh hết như Mạc Lý Sâm, Tạ Loan nhìn một cái liền biết ấu tử vẽ ai.

“Đây là ba ba, đây là bảo bảo, đúng không?” Tạ Loan dùng ngón tay chỉ người que diêm trên giấy cùng cục tròn nhỏ bên cạnh, dùng giọng điệu trần thuật hỏi ấu tử lai lợi đang ngẩng đầu nhìn mình.

“Cô~”

Phát ra tiếng kêu đáp lại, cái đuôi ngắn cũn ở phía sau của bé cũng lắc qua lắc lại. Dáng vẽ giống như muốn ưỡn ngực làm phần bụng tròn vo đầy lông măng mềm mại của bé lại càng nổi bật hơn, làm người ta muốn đưa tay xoa xoa.

So với cục tròn nhỏ kia, người que diêm trên giấy rõ ràng được vẽ rất cao lớn.

Tạ Loan cảm thấy đây chính là hình tượng của Mạc Lý Sâm ở trong lòng ấu tể.

Cất giữ tờ giấy vẽ này, trong đầu Tạ Loan nảy lên một suy nghĩ, anh đã nghĩ ra nên làm thế nào để Mạc Lý Sâm thay đổi suy nghĩ của mình.

Mùa hè là mùa hoa hỏa diễm nở rộ, đây là loại hoa chỉ có ở một vài tỉnh cầu mà thôi, Á Tinh vừa vặn là một trong số đó.

Ngoài sân phân hội Vân Bảo có trồng một luống hoa hỏa diễm, sáng sớm một ngày cuối tuần, Tạ Loan ngắt một nhánh hoa hỏa diễm, mang về phòng sinh hoạt.

Hoa hỏa diễm bên thế giới này cùng địa cầu không giống nhau, cái tên rất hình tượng, đóa hoa trên tay Tạ Loan quả thực rất giống một ngọn lửa hừng hực.

Bất quá là ngọn lửa làm người ta ấm áp chứ không phải bỏng rát, trong một vài ngày lễ, hoa hỏa diễm thường xuyên được chọn làm quà để tặng cho người thân cận.

Tạ Loan đặt cành hoa cùng bức vẽ xuống trước mặt ấu tể lai lợi đang chăm chú nhìn ra ngoài cửa phòng, ngồi xổm xuống dùng ngón tay điểm điểm trán bé: “Chốc nữa ba ba tới, Lai Lợi mang cành hoa này đưa cho ông ấy, sau đó cũng mang bức tranh này cho ông ấy xem.”

“Cô ci.” Đầu nghiêng qua bên phải, ấu tể lai lợi ngoan ngoãn đáp lại một tiếng, sau đó bé cúi đầu ngậm lấy cành hoa, ánh mắt đen lúng liếng lại tiếp tục nhìn về phía cửa phòng.

Đại khái là tác phong quân nhân, thời gian Mạc Lý Sâm tới phân hội Vân Bảo mỗi cuối tuần rất cố định, Tạ Loan nhìn đồng hồ, khoảng vài phút nữa đối phương sẽ tới.

Quả nhiên không khác dự đoán của Tạ Loan, hôm nay đối phương cũng tới rất đúng giờ, lúc Mạc Lý Sâm xuất hiện, Tạ Loan nhìn thấy ấu tể lai lợi ngậm cành hoa hỏa diễm lạch bạch lạch bạch chạy tới đụng đối phương.

Bé đụng vào bên chân đối phương, bất quá ấu tể lai lợi không giang cánh ôm chân Mạc Lý Sâm như những lần trước mà hơi lùi về sau một chút, sau đó ngẩn đầu.

Bởi vì sợ cành hoa ngậm trong miệng bị rớt, lúc này ấu tể cũng không phát ra âm thanh, nó dùng đôi mắt đen lúng liếng của mình nhìn người lớn trước mặt, đồng thời đập đập đôi cánh ngắn cùn.

Nhìn cành hoa ngậm trong mỏ chim của ấu tể, Mạc Lý Sâm hiếm thấy có chút sửng sốt, sau đó thấy bé đập đập cánh với mình, ông cúi người nhận lấy cành hoa.

“Cô ci~”

Sau khi nhận lấy cành hoa liền nghe ấu tể lai lợi kêu hai tiếng, Mạc Lý Sâm vốn định ôm ấu tể vào lòng, thế nhưng sau khi phát ra tiếng kêu trong veo, ấu tể liền xoay người lạch bạch chạy đi, không bao lâu sau bé ngậm một tờ giấy trong miệng lạch bạch chạy trở lại.

Tờ giấy bị xếp đôi, Mạc Lý Sâm cũng nhận lấy tờ giấy như nhận cành hoa khi nãy, trong ánh mắt sáng bừng của ấu tể, ông mở tờ giấy ra.

Đầu tiên đập vào mắt Mạc Lý Sâm là hai từ thật to chiếm hơn nửa mặt giấy... Ba ba.

Tầm mắt lập tức khựng lại, Mạc Lý Sâm mất vài giây mới có thể ổn định tâm tình dời mắt qua bên cạnh.

Thế nhưng khi nhìn thấy người que diêm vẽ bên cạnh, bàn tay đang cầm tờ giấy của Mạc Lý Sâm vô thức siết chặt tạo thành một vết nhăn trên tờ giấy.

Người que diêm chỉ còn có một cánh tay phải, mắt và tóc màu nâu, bên chân còn có một cục tròn nho nhỏ...

“Cô ci, cô ci cô ci.....”

Lúc Mạc Lý Sâm nhìn bức vẽ, ấu tể lai lợi liền giống như trước giang cánh ôm lấy ống quần ông, hình ảnh này giống hệt như trong bức vẽ.

Chuyển dời tầm mắt từ bức vẽ chuyển qua ấu tể bên chân mình, lúc này Mạc Lý Sâm đột nhiên cảm thấy cổ họng có chút khô khốc.

“Nhìn bức vẽ này có lẽ ông đã hiểu được mình chính là anh hùng trong lòng ấu tể.” Tạ Loan dùng giọng điệu khẳng định nói, thấy đối phương ôm ấu tể bên chân vào lòng, anh nói tiếp: “Lai Lợi sợ tiếng sấm như vậy là vì hậu chấn tâm lý sau khi trải qua chiến tranh, loại chương ngại tâm lý này có thể khắc phục, nếu anh hùng trong lòng trở gia trưởng của nó, tin tưởng có thể hỗ trợ rất lớn.”

Nghe không hiểu nội dung nói chuyện phức tạp của người lớn, được Mạc Lý Sâm ôm vào lòng, ấu tể lai lợi phát ra tiếng kêu nho nhỏ, đồng thời dùng thân thể lông măng mềm mại của mình蹭蹭 ngược đối phương.

Cảm thụ động tác蹭蹭 của ấu tể trong lòng, Mạc Lý Sâm liếc nhìn bức vẽ, đợi cảm giác chua xót trong cổ họng lắng xuống, ông mới ngẩng đầu nhìn thanh niên trước mặt, cuối cùng gật đầu.

Sau khi làm xong thủ tục, Tạ Loan gửi hai phần tài liệu tới cơ quan đăng ký nhận nuôi ấu tể, một là Mạc Lý Sâm nhận nuôi ấu tể lai lợi, một phần khác là Tạ Loan nhận nuôi Ni Khắc.

Vốn Tạ Loan đã định tìm thời gian đăng ký, vừa vặn lần này cùng hộp hồ sơ. Gần nhất cũng có một đôi gia trưởng gửi tin trên tinh mạng hỏi phân hội bọn họ về việc nhận nuôi ấu tể, cũng nói sẽ tìm thời gian tự mình tới Á Tinh.

Đăng ký xong, Mạc Lý Sâm chính thức trở thành gia trưởng của ấu tể lai lợi.

Cần nhắc tới chuyện ấu tể cần có người ở bên cạnh hỗ trợ vượt qua chương ngại tâm lý, cộng thêm đối phương đã xuất ngũ, Tạ Loan suy nghĩ một chút, sau đó dứt khoát đề nghị đối phương tới phân hội Vân Bảo làm giáo viên chiến đấu.

Đề nghị này nhanh chóng được đối phương tiếp nhận, cùng ngày Tạ Loan đề nghị, Mạc Lý Sâm trực tiếp dọn vào ký túc xá nhân viên, hôm sau thì chính thức bắt đầu làm việc.

“Cấp bậc, cấp bậc của Mạc Lý Sâm hình như chỉ thua thượng tướng, trung tướng...?” Hạ Kỳ nơm nớp lo sợ nói, chuyện này là do Trát Lạp Đức nói ra lúc rồi rảnh, còn nói đối phương là tinh anh trong đội đặc biệt.

Tạ Loan gật đầu, từ cách dạy dỗ hay bài học trụ cột chiến đấu, anh đều cảm giác được đối phương có kinh nghiệm chiến đấu rất phong phú, càng miễn bàn tới dị năng biến dị trọng lực hiếm thấy.

Để đối phương tới phân hội bọn họ nhậm chức giáo viên chiến đấu, mọi người đều rất vui mừng.

Thấy Tạ Loan gật đầu, biểu tình Hạ Kỳ có chút biến đổi, cô vẫn có cảm giác không quá chân thật.

Nhân vật lợi hại như vậy, phân hội bọn họ hiện giờ có tới hai người, Hạ Kỳ cảm thấy sau này phân hội bọn họ đại khái không cần lo lắng vấn đề an toàn nữa.

76. Chương 75: Sợi Dây Chuyền

Ngày Mạc Lý Sâm chính thức bắt đầu làm việc trong phân hội Vân Bảo, ngay từ sáng sớm Tạ Loan đã định tập trung mọi người lại làm quen đồng nghiệp mới. Lúc bước vào phòng sinh hoạt, Tạ Loan phát hiện có vài người còn đến sớm hơn mình.

Đi vào trong, lúc đi tới gần đại sảnh thì Tạ Loan phát hiện một màn làm mình vô cùng kinh ngạc.

Chỉ thấy mấy bé chim béo màu sắc khác biệt đập đập cánh bay giữa không trung, mà bên cạnh các bé chính là ấu tể lai lợi đáng người hiền lành hơn một chút.

Ấu tể lai lợi cũng đang cố gắng đập đập đôi cánh ngắn cùn của mình, cùng nhóm ấu tể khó đề, khó duy bay chung với nhau, trong quá trình đập cánh bé còn không ngừng phát ra tiếng kêu, nghe có vẻ rất cao hứng.

Tạ Loan: “...”

Hình như mình vừa thấy một con chim cánh cụt béo tròn đập đập cánh bay lên không, Tạ Loan giơ tay dụi mắt, xác nhận mình không nhìn nhầm, biểu tình kinh ngạc trên mặt Tạ Loan lại càng rõ ràng hơn.

Ấu tử chủng tộc lai lợi không có năng lực phi hành, đây là tri thức Tạ Loan học được từ Bách Khoa Toàn Thư Về Ấu Tử, với lại với cấu tạo thân thể của ấu tử lai lợi, đôi cánh nhỏ kia căn bản không thể gánh vác nổi sức nặng thân thể của bé.

Mặc dù có cố gắng đập cánh cỡ nào thì tốc độ đập cánh của ấu tử lai lợi rõ ràng vẫn kém hơn nhóm chim béo bên cạnh, Tạ Loan ngẩng đầu nhìn lại, rõ ràng có thể nhìn thấy động tác đập cánh của bé.

Rốt cuộc làm sao có thể bay lên được...

Đại khái là đáng vẽ ngơ ngác đứng đó làm người khác rất khó không chú ý, Trát Lạp Đức tới sớm hơn đi tới chỗ Tạ Loan một cái, chờ Tạ Loan nhìn qua thì giơ tay chỉ Mạc Lý Sâm đang cầm tách trà cách đó không xa: “Không phải cậu đã biết dị năng của tên này là điều chỉnh trọng lực à, anh ta dùng dị năng nên con ấu tử kia mới bay lên được.”

Thực tế thì cũng không phải là bay, đúng hơn là bồng bênh, trong lúc cơ thể ở trạng thái vô trọng lực, ấu tử lai lợi đập đập cánh tạo nên lực đẩy làm bé giống như bay về phía trước.

Nghe thấy lời giải thích của Trát Lạp Đức, Tạ Loan mới lộ ra biểu tình hiểu ra.

Bất quá điều khiển dị năng kéo dài như vậy, chỉ mấy chục phút cũng rất hao phí tinh thần lực.

Không nói ra những lời này, Trát Lạp Đức đi tới bàn tròn ngồi cạnh Mạc Lý Sâm, dừng nhìn đối phương không có biểu tình ngồi đó uống trà, kỳ thực ông đang tập trung điều khiển dị năng trên người ấu tử lai lợi.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Trát Lạp Đức thực không thể tưởng tượng được người đồng nghiệp từng làm chung trong quân đội lúc trở thành gia trưởng lại cứng chiu ấu tử đến vậy.

“Ci, cô ci~”

Âm thanh non nớt từ xa xa truyền tới gần, Tạ Loan ngược mắt lên liền nhìn thấy ấu tử lai lợi đang đập đập cánh bay tới chỗ mình, bé đụng vào người anh, chờ anh xoa đầu một cái rồi tiếp tục bay vào lòng Mạc Lý Sâm đang ngồi bên cạnh bàn tròn.

Mà ba bé chim béo bay cùng ấu tử lai lợi thì cùng bay vào lòng Tạ Loan, lúc này đang dùng cái mỏ chim nhặt màu của mình cọ cọ đầu ngón tay Tạ Loan.

Ba ấu tử này chính là ba bé chim béo được Tạ Loan dẫn tới Áo Nhĩ Đặc Tinh tranh tài, Tạ Loan nâng tay giúp chúng chỉnh lý lông chim trên người, sau đó Tạ Loan xoa xoa lông vũ của các bé.

“Chíp chíp.” Đứng trong lòng Tạ Loan, ba bé chim béo ngẩng đầu dùng ánh mắt đen lúng liếng của mình nhìn anh, đáng vẽ rất ngoan ngoãn.

Tạ Loan dỗ mấy bé chim béo một hồi, chờ ba bé từ trong lòng mình bay đi tới đi tới chỗ Mạc Lý Sâm.

Cố ý triệu tập mọi người để làm quen với đồng nghiệp mới, bất quá mục đích chủ yếu là Tạ Loan muốn đối phương biết về Ya Yi.

Bởi vì đối phương là nhân viên Tinh Minh nên mấy lần Mạc Lý Sâm tới phân hội thăm Lai Lợi, Tạ Loan vẫn luôn bảo Ya Yi tránh đi. Bất quá nếu đối phương đã chính thức gia nhập, chuyện phân hội có một con nặc khắc tư, Tạ Loan hi vọng đối phương có thể tiếp nhận.

“Nặc khắc tư à?” Nặc khắc tư hình thái trưởng thành, liếc mắt liền nhận ra, lúc Tạ Loan dẫn người tới gần mình, Mạc Lý Sâm đã dùng giọng điệu trần thuật mở miệng trước.

Nhìn biểu tình nhàn nhạt bình thường trên mặt Mạc Lý Sâm, Tạ Loan thay con nặc khắc tư ở bên cạnh gật gật đầu.

Biểu hiện của đối phương rất phù hợp với dự đoán, Tạ Loan cảm thấy mình không cần quá lo lắng, bất quá một lát sau, anh nghe Mạc Lý Sâm nói ra một câu khá ngoài ý muốn.

“Lần đầu tiên nhìn thấy ở A Đề Á Tinh vẫn chỉ là một quả trứng ấu tể mà thôi, thật không ngờ lại gặp lại ở đây.” Trước khi gia nhập phân hội Vân Bảo, Mạc Lý Sâm đã từng nhìn thấy con nặc khắc tư này trong phân hội nhưng ông không có ý định nói gì, tình huống bây giờ thì bất đồng.

Tạ Loan dừng vài giây không kịp phản ứng, chờ đến khi hiểu được thì biểu tình cũng kiềm không được có chút biến đổi.

A Đề Á Tinh...

Đó là thủ đô tinh của chủng tộc nặc khắc tư.

Không đợi Tạ Loan mở miệng nói gì, Trát Lạp Đức ở gần đó đột nhiên a một tiếng, vỗ vỗ đầu: “Nhớ ra rồi, lúc Tinh Minh phái bộ đội tới A Đề Á Tinh điều tra cũng phái theo vài bộ đội đặc biệt đồng hành để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Mà trong số bộ đội đặc biệt kia khẳng định có Mạc Lý Sâm.

Lúc còn là một quả trứng ấu tể, Ya Yi đã có thể cảm nhận được thế giới bên ngoài. Trước kia nhờ có viên nguyệt trường thạch mà Tạ Loan nhìn thấy tâm linh Ya Yi, anh cũng thấy đoạn ký ức này, thế nhưng anh không thể nhận ra Mạc Lý Sâm là người nào trong đội.

Nguyên nhân chủ yếu là vì hình tượng của đối phương biến hóa quá lớn, dù sao cũng đã hơn ba mươi năm.

Dùng tầm mắt quan sát nam nhân đang ôm ấu tể lai lợi, chiếc đuôi bạc sau lưng Ya Yi hơi rũ thấp một chút, sau khi đối chiếu gương mặt đối phương với những gương mặt từng thấy trong ký ức, Ya Yi nhận ra ông là ai.

Chủng tộc nặc khắc tư hạ thấp đuôi với người xa lạ là biểu hiện thân thiện, động tác này chứng minh bọn họ không hề có chút ý tứ công kích nào.

Không phản bác lời Trát Lạp Đức, Mạc Lý Sâm gật đầu: “Sau khi bộ đội mang quả trứng ấy về trụ sở chính của Tinh Minh, tôi và một người khác đã mang nó đến một phân hội bảo dưỡng ấu tể.”

Khi ấy không ai trong đội chủ động muốn tiếp nhận nhiệm vụ này, Mạc Lý Sâm cùng một người khác liền đảm nhiệm.

Ông không hề biết quá trình trần trở qua tay nhiều phân hội của quả trứng ấu tể, hiện giờ nhìn thấy con nặc khắc tư này ở phân hội Vân Bảo, Mạc Lý Sâm quả thực có chút kinh ngạc.

Còn chưa tiêu hóa xong chuyện trùng hợp này, trong đầu Tạ Loan đột nhiên lóe lên một chuyện liên quan, theo bản năng mở miệng: “Đây chuyện...”

“Lúc mọi người tìm thấy trứng ấu tể ở A Đề Á Tinh, bên cạnh có phải có một sợi dây chuyền không?” Vô Luận là từ nghe kể lại hay tận mắt nhìn từ lĩnh vực tâm linh, Tạ Loan vẫn nhớ kỹ kiện vật phẩm này.

Sợi dây chuyền xuyên qua một chiếc nhẫn bằng chất liệu không rõ, trên nhẫn có khắc hai chữ Ya Yi.

Sợi dây này nên thuộc về con nặc khắc tư này, từ lĩnh vực tâm linh Tạ Loan biết người của bộ đội điều tra đã mang nó đi, thế nhưng sau đó thì không biết tung tích, người mang sợi dây chuyền đi đã không giao lại cho chủ nhân của nó.

Ký ức đã quá lâu, Mạc Lý Sâm hồi tưởng lại một hồi mới gật đầu xác nhận.

“Ông có biết sợi dây chuyền này hiện giờ đang ở đâu không?” Không ôm quá nhiều hi vọng nhưng Tạ Loan vẫn hỏi.

Quả nhiên người trước mặt lắc đầu: “Chỉ nhớ là không được nộp lên, còn ai là người giữ nó thì tôi không nhớ rõ.”

Tạ Loan nhỏ giọng đáp một tiếng, con nặc khắc tư ở bên cạnh anh cũng không quá để tâm tới sợi dây chuyền kia, thế nhưng Tạ Loan cảm thấy sợi dây có khắc tên kia là vật phẩm rất quan trọng đối với Ya Yi, anh muốn tìm nó lại cho đối phương.

Không nộp lên cũng không giao lại cho nguyên chủ, người giữ sợi dây chuyền chẳng lẽ... đã bán đi?

Càng nghĩ càng cảm thấy rất có khả năng, theo phương hướng này, chiều hôm đó Tạ Loan liền lên trang mua bán trên tinh mạng đăng tin.

Hi vọng có thu hoạch.

Đăng tin xong, đoạn thời gian sau đó Tạ Loan vẫn thường xuyên lên mạng kiểm tra phản hồi.

Đáng tiếc hướng tìm kiếm này vẫn không hề có chút kết quả, trong tháng này một vài cặp gia trưởng biểu đạt có ý nhận nuôi ấu tể dựa theo cam kết tự mình tới Á Tinh để Tạ Loan quan sát đánh giá.

Những vị gia trưởng này cuối cùng cũng thông qua quá trình kiểm định nghiêm khắc của Tạ Loan, vì thế nhóm ấu tể mồ côi trong phân hội rất cuộc cũng có gia đình, có ba mẹ yêu thương.

Trước mắt ba mẹ của những ấu tể được nhận nuôi không có ý tưởng chuyển phân hội cho các bé, vì thế nhóm ấu tể vẫn ở lại phân hội Vân Bảo, chơi đùa cùng nhóm bạn quen thuộc.

Không chỉ có rất nhiều gia trưởng tới nhận nuôi ấu tể, gần nhất còn lục tục có vài gia trưởng tộc tắc mõ cùng tộc bố đa gửi ấu tể tới phân hội bọn họ.

Thấy số lượng ấu tể trong phân hội ngày càng nhiều hơn, Tạ Loan nhin không được bắt đầu cân nhắc chuyện mở rộng phòng sinh hoạt.

“Tôi định mở rộng căn phòng sinh hoạt hiện giờ lên gấp đôi, mọi người cảm thấy thế nào?” Triệu tập mọi người lại, Tạ Loan liền mở miệng nói ra ý tưởng của mình.

Kế hoạch này rất nhanh được thống nhất thông qua, hôm sau Tạ Loan liền thuê đội kiến trúc, mấy ngày kế tiếp anh bắt đầu bàn bạc với đối phương nên sửa đổi thế nào.

Từ lúc quyết định phương án đến thi công cần tốn chút thời gian, vào ngày phòng sinh hoạt hoàn thành mở rộng, tin tức thu mua trên mạng của Tạ Loan rất cuộc cũng có phản hồi.

Theo tin nhắn sẽ tới Á Tinh gặp mặt vào hôm nay, Tạ Loan nhìn thấy một vị khách mặc áo khoác rộng vành màu xám tro.

Từ cánh tay lộ ra ngoài chiếc áo, vị khách nhân này hẳn là một người lớn tuổi, da dẻ có màu xanh sậm, trong toàn bộ tinh tế, chủng tộc phù hợp với điều kiện này tựa hồ chỉ có một chủng tộc có năng lực đặc biệt rất thần bí... tộc tát ân.

Thế nhưng điều làm Tạ Loan chú ý tới chủng tộc này không phải năng lực đặc biệt hay sự thần bí của họ, mà là chủng tộc tát ân là chủng tộc có mối quan hệ rất tốt với chủng tộc nặc khắc tư

77. Chương 76: Kha La Nặc Tư

Làn da xanh xậm, ánh mắt xanh nhạt, tai nhọn là đặc điểm đặc trưng của chủng tộc tát ân.

Sau khi được Tạ Loan dẫn tới phòng tiếp khách, người nọ kéo mở vành nón, lúc này tướng mạo của đối phương liền lộ ra trước mắt mọi người, hoàn toàn phù hợp với những đặc điểm kia.

Từ mu bàn tay cùng gương mặt có thể nhìn thấy nếp nhăn năm tháng, tuổi tác của vị khác này không kém hội trưởng tiền nhiệm của bọn họ bao nhiêu, đồng dạng đều là trưởng giả.

“Ngài là R?” Đối mặt với vị trưởng giả xa lạ, Tạ Loan lễ phép dùng xưng hô tôn kính.

‘R’ là nickname trên tinh mạng của người đã gửi phản hồi cho Tạ Loan, không biết vì sao, ngay từ khoảnh khắc nhìn thấy đối phương, anh liền nghĩ là người này.

Nhìn thấy chủng tộc tát ân, ngoại trừ Tạ Loan thì những người khác trong phòng đều có chút kinh ngạc pha lẫn tò mò nhìn đối phương.

Nói thật, trước hôm nay, bọn họ đều không nghĩ mình có cơ hội nhìn thấy một tộc nhân tát ân sống sờ sờ trước mặt.

Sở dĩ nói chủng tộc tát ân là chủng tộc thần bí là vì chủng tộc này rất hiếm khi lộ diện trong tinh tế.

Từ kỷ nguyên xa xưa đến nay chưa từng nghe chủng tộc này tham dự sự kiện gì, chủng tộc này cũng chỉ ở trên tinh cầu của mình, bất quá vì chủng tộc tát ân có dị năng đặc biệt nên trong tinh tế không có ai dám trêu chọc chủng tộc này.

Xét về mặt ngoại giao với các chủng tộc khác, chủng tộc tát ân còn thiếu thốn hơn cả tộc thụ nhân, đối tượng giao hảo duy nhất tựa hồ chỉ có chủng tộc nặc khắc tư.

Sau khi sự kiện hơn ba mươi năm trước chấm dứt, chủng tộc khác rất khó bắt gặp bóng dáng chủng tộc tát ân trong tinh tế, trừ phi bọn họ trực tiếp xông tới thủ đô tinh của chủng tộc này.

Tộc nhân tát ân da lam sậm ở trong phòng hướng Tạ Loan gật đầu, ngay sau đó cụ nói ra tên mình, Khắc Lai.

Tầm mắt Khắc Lai đặt trên người ấu tể trùm áo khoác rộng vành không thấy rõ ràng vẻ trong lòng thanh niên trước mặt, mặc dù nguy trang như vậy như cụ vẫn nhìn ra đây là một con nặc khắc tư đã thành niên.

“Về sợi dây chuyền kia, xin hỏi ngài ra giá bao nhiêu?” Không nghĩ quá nhiều, Tạ Loan liền hỏi thẳng: “Với lại, tôi hi vọng ngài có thể để tôi nhìn thấy nó.”

“Tôi không mang vòng cổ tới, bất quá có thể để cậu nhìn hình.” Âm thanh của vị trưởng giả lớn tuổi vẫn tràn đầy sức lực, tiếp theo đó đối phương chỉ tay về phía màn hình toàn tức.

Một chiếc vòng cổ làm từ chất liệu đặc biệt hệt như trong trí nhớ Tạ Loan xuất hiện, bao gồm cả chiếc nhẫn khảm đá quý có khắc tên cũng giống như in.

Trong tin tức thu mua Tạ Loan chỉ miêu tả hình dáng đại khái, không thể nghi ngờ sợi dây chuyền trong hình chính là thứ anh muốn tìm.

Tìm được rồi.

Mặc dù vẫn chưa lấy được tới tay, thế nhưng Tạ Loan cũng không kiềm được cách vành nón xoa nhẹ chiếc sừng trên đầu nặc khắc tư, ánh mắt cũng ôn hòa hẳn.

Tộc tát ân theo tin đồn là chủng tộc có giao hảo với chủng tộc nặc khắc tư, trùng hợp lại là chủng tộc này mang tin tức về sợi dây chuyền tới, hiện giờ Tạ Loan có chút do dự, không biết có nên để con nặc khắc tư trong lòng mình biến về hình thái trưởng thành để đối phương biết kỳ thực vẫn còn một con nặc khắc tư may mắn còn sống sót hay không.

Bất quá chỉ một giây sau đó, Tạ Loan đã phát hiện mình căn bản không cần phải do dự, bởi vì sau khi anh gật đầu xác nhận vật phẩm, anh nghe đối phương nói: “Tôi không có ý bán sợi dây này.”

Tạ Loan sững sốt, theo bản năng hơi nhú mồm, lúc này người đối diện lại tiếp tục giải thích: “Vốn nên là vật quy nguyên chủ, thế nhưng trước khi trả lại, tôi cần xác nhận cậu ta có đủ tư cách để nhận hay không.”

Kết hợp với tầm mắt đối phương, ‘cậu ta’ là ai đã quá rõ ràng.

Đương phương không chỉ biết sợi dây chuyền kia là đồ của chủng tộc nặc khắc tư mà còn trực tiếp nhìn thấu ấu tể Tạ Loan ôm trong lòng là chủng tộc nào...

Vì thế ngay sau đó lồng ngực Tạ Loan trống rỗng, con nặc khắc tư vốn đang vùi trong lòng anh nhảy ra ngoài biến về hình thái trưởng thành, lúc này đang lãnh đạm an tĩnh đứng bên cạnh Tạ Loan.

Nhìn con nặc khắc tư trưởng thành ở trước mắt, tộc tát ân lớn tuổi tựa hồ có chút kích động, cụ hơi khom lưng lễ phép biểu đạt cảm kích.

Cảm kích chủng tộc nặc khắc tư đã từng trợ giúp chủng tộc tát ân, hôm nay đối mặt với con nặc khắc tư duy nhất may mắn sống sót, phần ân tình này không thể nào quên được.

“Xác nhận thế nào?” Tạ Loan mở miệng hỏi.

“Cần cậu ta theo tôi trở về thủ đô tinh của chủng tộc tát ân, ở đó mới có thể xác nhận.” Không nói rõ phương pháp, Khắc Lai chỉ nói ra điều kiện.

Yêu cầu này nghe có chút không hợp lý, cộng thêm lại có liên quan với Ya Yi nên Tạ Loan chậm chạp không đáp, anh chuyển mắt nhìn qua con nặc khắc tư ở bên cạnh.

“Không cần.” Ya Yi lạnh nhạt nói.

So với dây chuyền, thanh niên ở bên cạnh lại càng quan trọng hơn.

Không muốn đi tới nơi không được nhìn thấy thanh niên.

Nghe Ya Yi trả lời dứt khoát như vậy, Tạ Loan hơi ghen một chút, cùng lúc đó anh vừa vặn đối mặt với ánh mắt chăm chú của con nặc khắc tư này.

An tĩnh lại chuyên chú, giống như một chú rồng đang bảo hộ bảo vật quan trọng của mình.

Câu trả lời này hiển nhiên cũng nằm ngoài dự đoán của người tát ân, cuối cùng vì không để chuyện thực sự phát triển theo hướng này, Tạ Loan cân nhắc vài giây rồi nói: “Tôi đi cùng em ấy.”

Theo biểu hiện thì ít nhất Tạ Loan có thể xác nhận đối phương không có ác ý.

Vì cái gì chỉ một sợi dây chuyền thôi mà phải xác nhận tư cách, liên quan tới chủng tộc nặc khắc tư, Tạ Loan theo bản năng đoán là sợi dây chuyền này phỏng chừng có điểm đặc biệt nào đó mà anh không biết.

Thế nhưng cụ thể thế nào thì phải chờ tới tinh cầu kia mới biết.

Muốn Ya Yi lấy lại thứ thuộc về mình, đồng thời Tạ Loan cũng không muốn bỏ qua đầu mối có liên quan tới chủng tộc nặc khắc tư.

Mặc dù đoạn thời gian này cuộc sống trong phân hội Vân Bảo rất an ổn nhưng Tạ Loan vẫn không quên những lời quang cầu đã nói, cộng thêm lời chỉ dẫn cuối cùng của nó.

Thế giới này đã từng bị hủy diệt vô số lần, vô luận quá trình thay đổi thế nào cũng không thể ảnh hưởng tới kết quả, Tạ Loan muốn tìm hiểu xem nguyên do của nó là gì.

Trong lúc rời đi, Tạ Loan giao quyền hội trưởng lại cho Hạ Kỳ, Tạ Loan an bài công việc trong khoảng thời gian này cho mọi người, rồi dành nhóm ấu tể trong phân hội xong mới ôm con nặc khắc tư ở hình thái ấu tể ra khỏi cửa.

Lần này Tạ Loan không ngồi tinh hạm thương vụ mà ngồi tinh hạm tư nhân mà Khắc Lai mang đến Á Tinh, loại tinh hạm cỡ nhỏ chuyên dụng để đi xa này có chế độ tự động điều khiển, chỉ cần chọn điểm đến, tinh hạm sẽ tự động hoạt động theo tuyến đường đã được cài đặt.

Mục tiêu lần này là Kha La Nặc Tư Tinh.

Nhìn tên điểm đến trên màn hình, ánh mắt Tạ Loan có chút hoảng hốt.

Kha La Nặc Tư, Chronus.

Trong truyện thần loại Hi Lạp của địa cầu, Chronus là tên của vị thần thời gian.

Chủng tộc ngoại tinh bên thế giới này hiển nhiên không có liên quan với văn hóa địa cầu, thế nhưng theo Tạ Loan nhớ, dị năng đặc biệt của chủng tộc tát ân làm các chủng tộc khác trong tinh tế rất kiêng kỵ tựa hồ là dị năng thời gian...

Điều này thực sự quá trùng hợp.

Khoảng cách giữa Kha La Nặc Tư cùng Á Tinh xa xôi hơn bất kỳ tinh cầu nào mà Tạ Loan từng đi, ngồi mãi trên tinh hạm, Tạ Loan bắt đầu có chút mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Từ khi tiến vào tinh hạm tư nhân, Ya Yi liền biến về hình thái trưởng thành, nhìn thanh niên gục đầu ngủ trên ghế, Ya Yi đi tới, cúi người ôm thanh niên vào lòng.

Trở lại chỗ ngồi của mình, Ya Yi điều chỉnh tư thế để Tạ Loan có thể ngủ thoải mái hơn.

Chiếc đuôi bạc ở sau lưng quần ngang hông Tạ Loan, Ya Yi cúi đầu chăm chú nhìn thanh niên đang ngủ an ổn, con người xanh nhạt khẽ nheo lại, hết như một con động vật họ mèo lớn bị thuần phục.

Giống như chỉ cần được thủ hộ bên cạnh như vậy đã rất cao hứng, chớp đuôi hơi vểnh lên đã biểu lộ rõ tình tự của con nặc khắc từ lúc này.

Tạ Loan không biết đã ngủ bao lâu, nửa đường tựa hồ có tỉnh lại một lần, mơ mơ màng màng cảm giác bên hông mình quần một cái đuôi, bất quá khi đó tư thế ngủ quả thực rất thoải mái, không tới vài giây sau đã ngủ tiếp.

Hiện giờ mở mắt ra, Tạ Loan mới phát hiện mình bị người khác ôm, con nặc khắc tư làm đệm cho anh cũng nghỉ ngơi một chút, bất quá cho dù là trong trạng thái nghỉ ngơi thì đối phương vẫn dùng chiếc đuôi lạnh băng kia quần bên hông anh.

Nếu anh nhúc nhích, đối phương rất có thể sẽ tỉnh lại.

Mở mắt suy nghĩ một chút, Tạ Loan quyết định từ bỏ.

Tới địa điểm chỉ định là chuyện bốn ngày sau, từ tình hạm tư nhân bước xuống, trước mắt Tạ Loan là một cảnh tượng rất kinh ngạc.

Hai mặt trăng.

Một cái màu trắng, một cái màu tím chia ra treo cao trên hai bên bầu trời. Hai mặt trăng đều rất lớn, người vừa mới tinh cầu này đều rất khó không chú ý tới kỳ cảnh này.

Bị cảnh tượng kỳ lạ này hấp dẫn, bất quá cuối cùng Tạ Loan vẫn dời tầm mắt tới một tòa kiến trúc cao vút xuất hiện trước mặt.

Tòa kiến trúc kia giống như một tháp đồng hồ cao lớn, thế nhưng trên mặt đồng hồ chỉ có một cây kim, mà xung quanh không phải con số mà là ký tự.

, , ...

Cây kim đang dừng lại ở ký tự , Tạ Loan có chút mê mẩn nhìn tháp đồng hồ khổng lồ ở xa xa.

Chiếc tháp đồng hồ khổng lồ chiếm cứ một vị trí nổi bật như vậy trong tộc tất ân, hẳn là nó có tác dụng hoặc ý nghĩa rất đặc biệt...

78. Chương 77: Hôn Sùng

Đi tới tinh cầu có cảnh tượng kỳ huyền này, thông qua biểu hiện của cư dân bản xứ, Tạ Loan mới biết ông cụ dẫn mình tới đây có địa vị rất cao.

Khác với những chủng tộc khác có thiết lập quốc hội hoặc hoàng đế, trong chủng tộc tất ân, người có địa vị lãnh đạo cao nhất chính là tiên tri, Khắc Lai chính là một trong ba vị tiên tri của chủng tộc tất ân hiện tại.

Trừ bỏ tiên tri, một vai trò khác có địa vị khá cao trong tộc tất ân là tế ti, trong sinh hoạt thường ngày, tộc nhân rất tôn kính với tế ti cùng tiên tri.

Tỷ như đoạn đường Tạ Loan đi theo sau ông cụ, mỗi tộc nhân nhìn thấy Khắc Lai đều hơi khom người, cúi đầu, tay phải đặt lên ngực hành lễ.

“Tháp đồng hồ lớn bên kia có ý nghĩa gì đặc biệt sao?” Lòng hiếu kỳ làm Tạ Loan hướng người đi trước dẫn đường hỏi, điểm đến của bọn họ cùng phương hướng với tòa kiến trúc này.

Tòa kiến trúc nhìn giống tháp đồng hồ kia thoạt nhìn rất cổ xưa, trên cây kim đã ngừng hoạt động còn có dây leo bám quanh, thoạt nhìn rất hòa hợp.

“Đó là tạo vật tổ tiên lưu lại.” Tiên tri đi trước ngẩng đầu, ánh mắt xanh nhạt nhìn tháp đồng hồ ở xa xa: “Người đặc biệt chạm vào tháp đồng hồ này sẽ phát sinh chuyện bất ngờ, tỷ như... có thể đi tới một thế giới khác.”

“...” Tạ Loan đột nhiên khựng lại.

Cảm nhận được tiếng bước chân dừng lại, Khắc Lai quay đầu nhìn hai người đi sau mình, thấy biểu tình trên mặt thanh niên biến hóa, cụ nhìn không được mỉm cười: “Dĩ nhiên đó chỉ là lời đồn đãi mà thôi, nhiều năm qua đã có rất nhiều tộc nhân tới chạm vào nó, thế nhưng chưa từng phát sinh hiện tượng dị thường. Nếu nói ý nghĩa đặc biệt thì có lẽ là vật kỷ niệm của tổ tiên đi.”

Giống như chú ý tới biểu tình của Tạ Loan, Ya Yi cũng thấp giọng gọi tên thanh niên: “A Loan?”

Tựa hồ đang thất thần, Tạ Loan đứng im một chỗ, thật lâu vẫn không đáp lại.

Dị năng thời gian, một thế giới khác...

Quang cầu làm anh liên kết với thế giới này từng nói mình đã từng trở về quá khứ rất nhiều lần, người đó muốn sửa đổi quá khứ để thay đổi kết cục tương lai, thế nhưng đều thất bại.

Đối phương có năng lực trở về quá khứ cùng xuyên tới thế giới khác, Tạ Loan cảm thấy hai năng lực này rất phù hợp với danh từ dị năng thời gian.

Quang cầu hoàng kim kia, Hạ Tá, người đó có khi nào tộc nhân sát ân hay không?

Tạ Loan nảy ra suy nghĩ này trong đầu.

“Không sao.” Tạ Loan lắc đầu đáp một tiếng, sau đó nhìn vị trưởng giả có làn da lam sậm trước mặt hỏi: “Trong tộc sát ân có người nào gọi là...”

Lúc định phát ra cái tên Hạ Tá, cổ họng Tạ Loan tựa hồ bị thứ gì đó bóp nghẹt, âm thanh không thể nào phát ra, vô luận thế nào cũng không nói được.

Không nghe thấy nửa câu sau, Khắc Lai dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Tạ Loan, bất quá vẫn kiên nhẫn chờ đợi.

“...” Hạ Tá... Không nói được, sau khi liên tục thử mấy lần, Tạ Lan rốt cuộc từ bỏ.

“Đột nhiên quên mất tên người đó.” Tạ Loan khoát tay, lộ ra biểu tình áy náy với đối phương.

Khắc Lai gật gật đầu tỏ ý không để ý, xoay người tiếp tục dẫn hai người tới chỗ ở của mình.

Hiện giờ là ban đêm, qua một chốc nữa là đến thời gian nghỉ ngơi, nếu đã dẫn tới tinh cầu của mình, Khắc Lai cũng nên làm tốt nhiệm vụ của chủ nhân.

Vì không muốn tỏ ra dị thường, đoạn đường này Tạ Loan vẫn luôn không chế vẻ mặt của mình, cố giữ biểu tình bình thường.

Vì cái gì mỗi khi anh muốn nói ra cái tên Hạ Tá thì tựa hồ có một sức mạnh vô hình ngăn cản...

Đó là một loại cảm chỉ mang tính cưỡng chế, anh không thể lộ ra bất cứ thông tin nào liên quan với Hạ Tá.

Tạm thời không nghĩ ra câu trả lời, điều duy nhất Tạ Loan có thể chắc chắn lúc này là Hạ Tá là chủng tộc sát ân, anh không thể tìm ra chủng tộc nào khác phù hợp với hai điều kiện này.

Chỗ ở của Khắc Lai cách đây cũng không xa, mặc dù là tiên tri rất được tôn sùng trong chủng tộc nhưng chỗ ở của cụ không hề xa hoa, cụ an bài phòng khách cho hai người nghỉ ngơi.

“Phương pháp xác nhận cụ thể thế nào, hiện giờ có thể nói cho chúng tôi biết không?” Bọn họ đã tới tinh cầu này, Tạ Loan cảm thấy mình có quyền được biết.

Lần này Khắc Lai cũng không trả lời quanh co, gật đầu nói: “Rất đơn giản, chỉ cần cậu ấy tự mình chạm vào tâm linh chi thạch trong thánh điện là được.”

“Tâm linh chi thạch có thể phản ánh bản chất của một người.” Trong mắt nhà tiên tri của tộc tất ân lắng đọng thời gian và trí khôn, cụ bình tĩnh nói: “Chúng tôi cần xác nhận bản chất của cậu ấy, sau đó mới quyết định có giao sợi dây chuyền hay không.”

Sợi dây chuyền thuộc về con nặc khắc tư trước mắt là do một tộc nhân của tộc bọn họ vô tình phát hiện trong chợ đen, vì nhìn thấy văn tự của chủng tộc nặc khắc tư được khắc bên trên nên người nọ mới mua nó, sau đó mang về Kha La Nặc Tư Tinh.

Bởi vì cảm thấy chất liệu sợi dây chuyền và chiếc nhẫn khá đặc biệt nên tộc nhân đã đưa vòng cổ cho nhóm tiên tri xem, sau một phen nghiên cứu, bọn họ kinh ngạc phát hiện bí mật ẩn giấu trong nó.

Sợi dây chuyền quả thực chỉ là sợi dây bình thường, chỉ là chất liệu đặc biệt một chút mà thôi, thế nhưng chiếc nhẫn thì khác.

Bề ngoài quả thực chỉ là một chiếc nhẫn, nhưng thực sự nó lại là ‘chìa khóa’... chìa khóa để kích hoạt một thứ vũ khí đáng sợ có thể làm tất cả chủng tộc trên tinh tế sợ hãi cùng thán phục.

Ya Yi ở bên cạnh Tạ Loan hoàn toàn không có phản ứng, tựa hồ không hề để tâm tới lời đối phương, biểu tình lãnh đạm ngậm tiếp nhận.

Tạ Loan gật nhẹ đầu, từ lời đối phương anh đại khái có thể hiểu được sợi dây chuyền kia không phải vật bình thường, tộc tất ân sợ sau khi lấy lại sợi dây chuyền, Ya Yi sẽ làm ra chuyện không tốt.

“Hai người hiểu là tốt rồi.” Khắc Lai bồi thêm một câu, lúc này ánh mắt cụ đặt trên người con nặc khắc tư duy nhất may mắn sống sót trong tinh tế.

Tất ân cùng nặc khắc tư là hai chủng tộc có giao hảo, lúc tinh cầu tộc tất ân phát sinh tai họa nghiêm trọng, tộc nặc khắc tư đã viện trợ bọn họ.

Vì phần ân tình này, cho dù hết thấy chủng tộc đều nghĩ như vậy nhưng tộc tất ân vẫn không tin vụ nổ tinh vực hơn ba mươi năm trước là vì tộc nặc khắc tư vì tư dục mà gây nên.

Hôm nay hồi tưởng lại trước khi vụ nổ đó phát sinh, tộc tất ân kỳ thực có chủ động liên hệ tộc nặc khắc tư đã tiến vào trạng thái phong bế, đến tận bây giờ bọn họ vẫn không hiểu được ý nghĩa của lời đáp lại nhận được khi đó.

Khi ấy tộc nặc khắc tư đáp lại là, không có thời gian.

Không rõ khi đó tộc nặc khắc tư gấp gáp chuyện gì, Khắc Lai một trong số ít những người còn nhớ chuyện này.

Mặc dù không muốn tin tưởng nhưng vụ nổ tinh vực thực sự đã phát sinh, đối mặt với con nặc khắc tư duy nhất còn tồn tại, trừ bỏ ghi nhớ ân tình, bọn họ không khỏi có chút cảnh giác.

Lúc an bài phòng nghỉ, kỳ thực Khắc Lai sắp xếp tới hai phòng, bất quá lúc nhìn thấy con nặc khắc tư trưởng thành theo mình vào phòng, Tạ Loan cảm thấy thực quen thuộc.

Nghĩ tới ngày mai đối phương phải tiến hành trắc nghiệm bản chất, Tạ Loan nâng tay xoa nhẹ mái tóc bạch kim.

“Có phải hơi dài rồi không?” Sợi tóc lạnh lạnh tiếp xúc với lòng bàn tay, Tạ Loan nhìn độ dài sợi tóc mềm mượt, kiểm không được hỏi.

Tóc dài sắp chạm đến eo, độ dài này nhìn cũng rất đẹp, chính là Tạ Loan không biết đối phương có cảm thấy phiền toái hay không.

Thế nhưng vừa mới dứt lời, Tạ Loan nhìn thấy không khí bên phải con nặc khắc tư xuất hiện một vết rách không gian nho nhỏ, sau đó tùy tiện từ bên trong lôi ra một con dao găm ngắn khá sắc bén.

Còn chưa kịp phản ứng, Tạ Loan đã cảm giác được cán dao găm được nhét vào tay mình, sau đó con nặc khắc tư ở bên cạnh cúi thấp đầu để mái tóc bạch kim rũ tới trước mặt anh.

Tạ Loan: “...”

Cúi đầu nhìn con dao trong tay, lại nhìn mái tóc mà đối phương rũ tới, Tạ Loan có chút buồn cười.

“Thật ra tóc dài cũng dễ nhìn lắm, mặc dù xử lý hơi phiền một chút. Chờ trở về phân hội rồi anh tìm kéo cắt tóc cho em.” Buông dao găm trong tay xuống. Tạ Loan hiển nhiên không thể dùng phương thức vừa đơn giản lại thô bạo như vậy cắt tóc cho đối phương.

Vừa dứt lời, Tạ Loan nhìn thấy Ya Yi ngẩng đầu, gật đầu nói với anh: “Không cắt tóc.”

Người trước mắt có tướng mạo tuấn mỹ lạnh lùng, đường nét gương mặt không hề nhu hòa, thế nhưng hiện giờ Tạ Loan rõ ràng cảm nhận được biểu tình của đối phương có chút thả lỏng, biểu lộ ra chút ôn hòa thuận theo.

Biểu lộ này làm ma xui quỷ khiến thế nào, Tạ Loan dời bàn tay đang vuốt tóc đối phương lên một chút, chạm vào vị trí của chiếc sừng xinh đẹp sinh trưởng, sờ sờ hai cái.

Không bao lâu sau, con nặc khắc tư này liền lộ ra hai chiếc sừng vốn ẩn giấu, Tạ Loan cũng không biết nghĩ thế nào, sờ sờ một chút, sau đó... hôn một cái lên chiếc sừng bên trái.

Cũng may lúc bị đối phương nhìn chăm chú, Tạ Loan liền thuận tay sờ sờ đuôi kéo sự chú ý, thế nhưng hôm sau tỉnh lại, Tạ Loan vẫn có chút lờ mờ.

Bất quá không để Tạ Loan có nhiều thời gian ngăn người, hiện giờ bọn họ đang ngồi trong thánh điện Khảm Á.

Chờ Ya Yi chạm vào khối tâm linh chi thạch lấy lại sợi dây chuyền rồi, Tạ Loan mới biết nguyên nhân tộc tát ân cần thận như vậy.

79. Chương 78: Cái Á

Thánh điện Khảm Á là nơi của nhóm tế ti, tiên tri tộc tát ân cầu phúc cùng cảm tri hằng ngày. Đối với tộc tát ân mà nói, đây là nơi thần thánh trang nghiêm nhất trên tinh cầu bọn họ.

Trên khung đỉnh thánh điện có một chỗ rộng, ánh sáng từ đó xuyên thấu vào làm thánh đường xuất hiện một chùm ánh sáng.

Bên trong vị trí được ánh sáng chiếu rọi kia có một bệ đá lớn, trên đó có một quyển sách đang mở, quyển sách làm bằng đá, lúc này đang an tĩnh nằm trên bệ đá.

Vị trí sâu nhất, đồng thời cũng là khu vực trung tâm của tòa thánh điện, cả ba vị tiên tri của tộc tát ân đều có mặt, trong thánh điện còn có rất nhiều tế ti cùng học giả làm việc hoặc nghiên cứu.

Một con nặc khắc tư tiến vào thánh điện, nhóm tát ân đang hoạt động trong thánh điện đều dừng lại đồng tác, ánh mắt đều tập trung về phía đối phương.

“Là cái này à?” Được dẫn vào nội điện, Tạ Loan ngẩng đầu, tầm mắt nhìn về phía viên thủy tinh lớn đang trôi lơ lửng trên không.

Hình dáng của thủy tinh không có quy tắc, trong suốt không màu, nó bị giữ lại trong một chiếc vòng tròn màu vàng, theo quy luật mà nhẹ nhàng nhấp nhô lên xuống.

Trên một bệ đá khác, Tạ Loan nhìn thấy một ông cụ chưa từng gặp mặt mặc trường bào tiên tri màu trắng gật đầu với mình, đi theo một vị tế ti cao cấp phụ trách hướng dẫn, Tạ Loan dẫn Ya Yi đi tới bệ đá đặt sách đá.

Sau khi đến gần Tạ Loan mới nhìn rõ được quyển sách.

Trên trang bìa bên trái có khắc phù văn phức tạp, mà bên trang phải thì khảm một viên thủy tinh rất giống phiên bản thu nhỏ của viên thủy tinh lớn lơ lửng trên không.

“Đặt tay lên viên thủy tinh này là được.” Đứng chung một chỗ với hai vị tiên tri khác, Khắc Lai tiến tới gần hai gần chỉ trang sách bên phải.

Ya Yi bình thân tiến tới, đưa tay đặt lên vị trí đối phương chỉ. Lúc này Tạ Loan tiến tới kéo Ya Yi lại rồi hỏi Khắc Lai: “Có nguy hiểm gì không?”

Bị Tạ Loan kéo lại, con nặc khắc tư lập tức thuận theo an tĩnh đứng im tại chỗ, không làm ra động tác dư thừa nào khác.

Chờ đối phương gạt đầu xác nhận, Tạ Loan mới buông tay.

“VẬY... ĐI ĐI.” Trong ánh mắt chăm chú của Ya Yi, Tạ Loan khích lệ gạt đầu.

Vì thế sau khi khôi phục hành động, con nặc khắc tư rũ chiếc đuôi bạc giờ tay phải đặt lên viên thủy tinh phiên bản nhỏ.

Cơ hồ khoảnh khắc bàn tay con nặc khắc tư tiếp xúc với bản nhỏ, viên thủy tinh lớn lơ lửng trên không tựa hồ cũng cảm ứng, nháy mắt viên thủy tinh xuất hiện rất nhiều đường vân màu vàng.

Những đường vân kia giống như đang lưu động, chỉ thoáng chốc cả viên thủy tinh đã đầy ắp những đường phù vân xinh đẹp kỳ dị.

Chờ phù vân hình thành xong, khối thủy tinh bắt đầu cho ra phản hồi tương ứng...

Tay phải Ya Yi vẫn bất động đặt trên trang sách, theo thời gian gia tăng, đường vân màu vàng trên thủy tinh dần dần có biến hóa.

Màu vàng chói mắt dần dần trở nên âm đạm, chỉ một chốc sau, tốc độ lưu chuyển của đường vân cũng trở nên chậm chạp hơn, giống như bị ứ đọng, không còn lưu loát như trước.

Thấy một màn này, trong lòng ba vị tiên tri đứng gần đó đã có quyết định không sai biệt lắm.

Tâm linh chi thạch có thể phản ánh nội tâm của một người, cũng chính là bản chất, bản chất thì không thể nào ngụy trang được.

Đường vân trên thủy tinh vẫn tiếp tục u ám, đến cuối cùng sẽ có kết quả thể nào, tất cả tộc tát ân có mặt đều không còn hồi hộp nữa.

Phù hợp với suy đoán của bọn họ, đường vân màu vàng trên thủy tinh ngày càng u ám, cuối cùng biến thành màu đen tuyền.

Viên thủy tinh bị bao phủ bởi những đường vân đen u ám làm người ta không còn cảm thấy lộng lẫy xinh đẹp nữa, nó tối om lơ lửng trên đỉnh đầu, mang tới cảm giác thực nặng nề.

Theo như kết quả này, bọn họ không có khả năng giao dây chuyển cho đối phương.

Không phải như vậy...

Nhìn sự biến hóa của viên thủy tinh, Tạ Loan từ đầu tiến cuối vẫn luôn chú ý tới chút màu vàng xinh đẹp còn sót lại ở trung tâm.

Hướng Ya Yi đang đứng bên bệ đá bước tới một bước, từ góc độ này Tạ Loan có thể nhìn thấy dấu ấn màu đen trên cổ đối phương, nó giống hệt như đường vân màu đen trên thủy tinh, ngay cả độ mỏng dày cũng y hệt.

Còn không kịp suy nghĩ, Tạ Loan đã đối mặt với đôi ngươi của đối phương.

Đối với tất cả tộc nhân tát ân trong thánh điện, sự tình phát triển sau đó hoàn toàn vượt khỏi dự liệu của bọn họ.

Từ điểm màu vàng rất nhỏ còn ở tâm thủy tinh, nó đột nhiên dùng tốc độ cực nhanh lan tràn ra xung quanh, đối kháng với màu đen.

Ba vị tiên tri của tộc tát ân ngây ngốc nhìn viên thủy tinh biến hóa, hiện giờ đường vân trên mặt viên thủy tinh bị chia thành hai nửa.

Một phần ba màu đen, hai phần ba còn lại là màu vàng.

Đây là kết quả cuối cùng sau khi ổn định lại.

Nhìn thấy kết quả này, Tạ Loan mới hơi giãn mày, không chút báo trước bị một chiếc đuôi bạc kéo tới gần, tiếp đó bị chủ nhân chiếc đuôi ôm vào lòng.

Cái ôm hơi chặt, Tạ Loan có chút không thể động đây, mơ hồ cảm nhận được tình tự của con nặc khắc tư này, anh gơ tay nhẹ nhàng sờ lên chiếc đuôi để trấn an đối phương.

Bóng tối trong lòng con nặc khắc tư này là sự tồn tại khách quan, Tạ Loan không thể tùy tiện xóa đi, thế nhưng ngay từ lúc ban đầu, anh đã tin tưởng Ya Yi có thể thông qua thí nghiệm tâm linh chi thạch này.

Mà quả thực đúng là thông qua.

Ba vị tiên tri nhỏ giọng nói chuyện với nhau một hồi, cuối cùng Khắc Lai đại diện nói: “Cậu thông qua.”

Một vị tế ti cao cấp mang tới một chiếc hộp kim loại có hình dáng kỳ lạ, Khắc Lai tự mình mở hộp, lấy sợi dây chuyền đặt bên trong đưa cho Ya Yi.

Vật quy nguyên chủ.

Giao vật phẩm không hề tầm thường chút nào về tay nguyên chủ, Khắc Lai hít sâu một hơi, cụ hi vọng lựa chọn này của bọn họ là chính xác.

Nháy mắt Ya Yi tiếp xúc với sợi dây chuyền, chiếc nhẫn xuyên trên sợi dây tựa hồ có chút phản ứng.

“Chiếc nhẫn này là chìa khóa khởi động một thứ vũ khí nguy hiểm, xin thứ lỗi vì chúng tôi đã tiến hành thử nghiệm như vậy.” Nếu đã giao trả lại, Khắc Lai cũng nói rõ chân tướng, còn đặc biệt nhắc nhở: “Nếu muốn xem thứ ẩn giấu bên trong chiếc nhẫn thì mời đi qua phòng bên.”

Vì có lời nhắc nhở trước đó, lúc nhìn thấy thứ vũ khí mà đối phương nói, Tạ Loan liền hiểu được.

Một chiếc chiến hạm khổng lồ có thể tùy tiện che khuất bầu trời, hệt như một chiếc thuyền Noah chân chính...

Không giống bất kỳ chiếc chiến hạm nào từng được chế tạo của các chủng tộc khác, chiếc chiến hạm khổng lồ này rất hùng vĩ tráng lệ, xét theo một góc độ nào đó thì nó thậm chí còn giống như một tác phẩm nghệ thuật.

Cùng lúc với thần phục, chủng tộc tát ân đã tự tay nghiên cứu hiểu rất rõ chiếc chiến hạm này là thứ vũ khí đáng sợ cỡ nào.

Hệ thống nhảy bật của chiếc chiến hạm này giúp nó có thể tùy tiện liên tục nhảy bật nhưng lượng năng lượng tiêu tốn thì cực thấp, lá chắn phòng ngự không khác nào tường đồng vách sắt, cộng thêm chiến hạm có rất nhiều kiểu phòng ngự, còn có cả hỏa lực công phá rất khó đo lường.

Thứ chân chính làm tộc tát ân cảm thấy tê dại da đầu chính là món vũ khí nòng cốt của chiếc chiến hạm này.

Căn cứ theo nghiên cứu của bọn họ, món vũ khí này chỉ có thể sử dụng ba lần, cần tiêu hao vật phẩm.

Thế nhưng ba lượt công kích này, mỗi lượt đủ để hủy diệt một tinh cầu.

Không thể nghi ngờ, chiếc chiến hạm này là kiệt tác vĩ đại của chủng tộc nặc khắc tư, mà người sử dụng nó... người có thể chân chính vận dụng chiếc nhẫn kia chỉ có thể là chủng tộc nặc khắc tư.

Hiện giờ chiếc nhẫn đã được trao trả cho chủ nhân của nó, lần đầu tiên được khởi động, chiếc chiến hạm được đặt tên là Cái Á này mới chân chính được nhìn thấy ánh mặt trời lần nữa.

80. Chương 79: Đồng Hồ

Nghe nhóm công trình sư của tộc tất ân nhiệt tình thao thao bất tuyệt liệt kê những điểm lợi hại của chiếc chiến hạm này, Tạ Loan cùng Ya Yi bước lên trên chiếc chiến hạm to lớn hết như một pháo đài, hiển nhiên anh chỉ ôm tâm tình tò mò quan sát mà thôi.

Tộc tất ân mặc dù có thể làm nó xuất hiện nhưng không có cách nào khởi động, vì thế hết thảy nghiên cứu đều được tiến hành trong tình trạng tĩnh.

Hôm nay chiến hạm được khởi động, những năng lực ẩn giấu cũng lộ ra.

Được phép tiến lên chiến hạm, đoàn đội nghiên cứu tất ân cơ hồ tiến vào trạng thái say mê nghiên cứu hoàn toàn không để tâm tới thứ gì khác.

Bọn họ đặc biệt nghiên cứu ma trận phòng ngự của chiến hạm cùng lá chắn năng lượng, sau khi hoàn thành kiểm tra, nhóm công trình sư cảm thấy chiếc chiến hạm này có thể gọi là pháo đài không thể đánh chiếm.

Trừ bỏ vũ khí nòng cốt một phát có thể tiêu diệt một tinh cầu, những thứ vũ khí khác cũng có hỏa lực rất lớn, đối với kẻ địch mà nói, chiếc chiến hạm này không thể nghi ngờ chính là sự tồn tại ác mộng.

Đi trên hành lang thật dài ở bên sườn chiến hạm, trong đầu Tạ Loan xuất hiện một ý tưởng... Chiếc chiến hạm này lớn như vậy, di chuyển lẫn cất chứa đều rất tiện dụng. Nếu Ya Yi nguyện ý, sau này nếu phân hội bọn họ muốn du lịch tinh cầu khác chẳng phải rất tiện lợi sao?

Không cần đặt vé tinh hạm tinh vụ, trực tiếp leo lên chiếc chiến hạm này là xong... bất quá thể tích của chiếc chiến hạm này quả thực quá lớn, đi tới tinh cầu khác chỉ sợ gây ra hiểu lầm cùng hỗn loạn.

Ý tưởng chỉ chợt lóe lên mà thôi, Tạ Loan cùng Ya Yi đi bên cạnh tiến tới phòng chỉ huy trên chiến hạm, lúc đi tới nơi, Tạ Loan đưa tay chạm lên màn hình điều khiển.

Chẳng tộc nặc khắc tư ôm tâm tình gì chế tạo ra chiếc chiến hạm này, chuyện này hiện giờ đã không thể tìm ra lời giải, thế nhưng kết hợp với những chuyện biết được sau khi tới tinh cầu này, Tạ Loan cảm thấy anh mơ hồ đã chạm tới chân tướng.

Từ câu chuyện về chủng tộc nặc khắc tư mà tiên tri Khắc Lai đã kể, Tạ Loan rất để ý tới câu ‘không có thời gian’ kia.

Lúc liên kết anh với thế giới này, quang cầu có nói mình đã thử quay về quá khứ nhiều lần để tiêu diệt căn nguyên hủy diệt thế giới, thế nhưng cho dù thành công thì thế giới này vẫn bị hủy diệt.

Hạ Tá cho rằng căn nguyên hủy diệt thế giới là Ya Yi, Tạ Loan đoán được điều này từ chỉ dẫn cuối cùng đối phương để lại. Thế nhưng cũng chính từ đó mà anh tìm được sự mâu thuẫn.

Ya Yi ở những thế giới tuyến song song làm ra chuyện hủy diệt thế giới có lẽ không sai, đó cũng chính là căn nguyên dẫn tới thế giới hủy diệt.

Kia vì sao khi Hạ Tá quay về quá khứ giết chết Ya Yi rồi, thế giới vẫn bị hủy diệt? Kết hợp lại tất cả tin tức đã biết, Tạ Loan chỉ có thể đưa ra một đáp án mà mình cảm thấy hợp lý nhất... căn nguyên dẫn tới thế giới bị hủy diệt mà Hạ Tá đưa ra là sai lầm, căn nguyên không phải Ya Yi mà là một kẻ địch khác, ẩn giấu sâu hơn.

Mà kẻ địch này rất có thể là đối tượng làm chủng tộc nặc khắc tư đã nói ‘không có thời gian’, khi đó có lẽ chủng tộc nặc khắc tư đã phát hiện được gì đó mới nói ra những lời khó hiểu này...

Bởi vì nhìn thấy nhóm công trình sư tất ân rất nhiệt tình nghiên cứu, Ya Yi tạm thời không để nó quay về trạng thái ngủ đông, hơn nữa còn đáp ứng để bọn họ tiếp tục nghiên cứu vài ngày.

Có suy đoán như vậy, trong lòng Tạ Loan hiển nhiên có cảm giác nguy cơ.

Trong tình thế, chủng tộc có giao hảo tốt nhất với nặc khắc tư chính là tất ân, Tạ Loan hi vọng mình có thể thuyết phục đối phương, ít nhất là để đối phương bảo lưu cảnh giác.

Suy tính xem nên làm thế nào mới hợp lý, suốt mấy hôm nay Tạ Loan vẫn luôn suy nghĩ vấn đề này, cũng may bọn họ cũng không quá gấp gáp.

Hiển có dịp tới Kha La Nặc Tư Tinh, cùng lúc với chuyện cân nên nói chuyện thế nào, Tạ Loan theo tiên tri Khắc Lai chủ động làm người hướng dẫn du lịch dạo chơi quanh tòa thành thị này, lúc này Tạ Loan đang đi tới tòa kiến trúc làm anh đặc biệt chú ý lúc mới tới đây.... Tháp đồng hồ.

Đứng gần quan sát tháp đồng hồ này, Tạ Loan có cảm giác khá kỳ lạ, không chỉ hình dáng, nó còn làm người ta có cảm giác rất khó lường.

Lúc này Tạ Loan nhớ tiên tri tát ân đi trước dẫn đường từng nói nếu người đặc biệt chạm vào tháp đồng hồ này thì sẽ phát sinh chuyện bất ngờ, vì dụ như có thể xuyên tới một thế giới khác.

Mặc dù đối phương nói đó chỉ là truyền thuyết mà thôi nhưng nếu đã tới thì Tạ Loan hiển nhiên cũng giống như những người khác, đặc biệt hứng thú thử chạm vào tháp đồng hồ khổng lồ này.

“Anh đi một chút.” Nói với Ya Yi ở bên cạnh cầu, sau đó Tạ Loan đi tới gần tháp đồng hồ ở trước mặt.

Đứng dưới chân tháp, Tạ Loan đưa tay chạm vào phần đồng hồ mà mình có thể chạm tới.

Ngay lúc Tạ Loan chạm vào đồng hồ, tựa hồ có cơ quan nào đó được khởi động.

Bản thân Tạ Loan vẫn không phát hiện, sau khi chạm vào chiếc đồng hồ, anh liền xoay người định quay trở lại.

Cũng ngay khoảnh khắc đó, Tạ Loan nhìn thấy con nặc khắc tư vốn ngoan ngoãn đứng cách đó không xa đột nhiên lao về phía anh, chiếc đuôi bạc của đối phương tựa hồ vội vàng muốn quần lấy anh.

Bởi vì nhìn thấy con người xanh nhạt của đối phương đã co rút thành một đường mảnh, Tạ Loan theo phản xạ muốn giơ tay xoa mái tóc bạch kim để trấn an.

Thế nhưng lúc suy nghĩ này nảy lên trong lòng, Tạ Loan mới phát hiện mình mất đi năng lực hoạt động, chuyện sau đó thì anh không biết.

Từ góc độ của những người khác thì Tạ Loan giống như bị chiếc đồng hồ khổng lồ kia hút vào, ngay khoảnh khắc thanh niên biến mất, cây kim đã ngừng lại rất nhiều năm trên mặt đồng hồ bắt đầu dịch chuyển.

Chờ đến khi khôi phục ý thức, Tạ Loan có chút sửng sốt, sau khi đờ người vài giây mới dần dần khôi phục năng lực suy nghĩ.

Anh... vì đụng vào chiếc đồng hồ kia mà bị xuyên tới thế giới khác rồi sao??

Phản ứng đầu tiên là vậy, bất quá sau khi Tạ Loan đứng dậy quan sát hoàn cảnh xung quanh thì anh phát hiện đây là nơi mình biết, chính là nơi vừa quan sát cách đây không lâu... Cái Á.

Anh đang ở trong một căn phòng trống trên chiến hạm.

Có nghĩa là chiếc đồng hồ đó chẳng qua chỉ dịch chuyển anh đi một khoảng cách mà thôi chứ không phải là xuyên tới một thế giới khác, nghĩ vậy, Tạ Loan liền mở cửa đi ra ngoài.

Thế nhưng ngay lúc Tạ Loan vừa rời khỏi căn phòng, còn không đi được mấy bước thì ở một lối rẽ, anh bị hơn mười binh lính cầm vũ khí bao vây, mà súng trong tay bọn họ đồng loạt chĩa thẳng vào người anh.

Cùng lúc bị hơn mười khẩu súng chĩa vào người, mí mắt Tạ Loan không ngừng giật giật, thức thời giờ cao hai tay, trái tim cũng nảy lên thành thịch, cùng lúc đó đầu óc cũng nhanh chóng xoay chuyển.

Nhận ra hoàn cảnh nơi này, Tạ Loan khẳng định đây chính là chiến hạm Cái Á, chính là vì sao ở đây lại xuất hiện nhiều binh lính như vậy...

“Báo cáo, đã bắt được kẻ đột nhập, là.. một nhân loại.” Nửa câu đầu rất quả quyết, nhưng nửa câu sau thì binh lính truyền tin có chút do dự.

Có người thần không biết quỷ không hay đột nhập vào chiến hạm mà đến bây giờ bọn họ mới phát hiện đã là chuyện rất khó tin, huống chi kẻ đột nhập này lại là nhân loại nhỏ yếu không có sức chiến đấu.

Không nghe được đầu dây bên kia nói gì, Tạ Loan chỉ nghe người nọ đáp một tiếng, sau đó nói với những người khác: “Dẫn kẻ này tới chủ điện.”

“Khuyên mi tốt nhất đừng có hành động liều lĩnh, ở trên chiến hạm này, mi không có cách nào trốn thoát được đâu.” Dùng họng súng đẩy lưng thanh niên một chút, âm thanh lẫn biểu tình của người lính này đều rất lạnh lùng.

Chờ bị dẫn đến chủ điện mà đối phương đã nói, Tạ Loan nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Tạ Loan nhìn đối phương, mà con nặc khắc tư đang ngồi trong chủ điện cũng đặt tầm mắt trên người anh, con người kia không quá giống với trong ấn tượng của Tạ Loan, màu xanh nhạt tinh khiết tựa hồ có chút sâu thẳm.

Giống như một con dã thú xinh đẹp nhưng rất nguy hiểm, có thể không chút lưu tình bỏ nhào tới xấn xé cổ họng bất kỳ kẻ nào dám tới gần.

Rốt cuộc ý thức được chút gì đó, Tạ Loan há miệng nhưng không phát ra âm thanh, anh nhận ra chiếc đồng hồ kia có lẽ thực sự đã đưa mình tới một thế giới tuyến khác.

“Bị bắt lại nhưng không lập tức tự sát à? Thoạt nhìn có vẻ không phải người gan lì.” Một người trẻ tuổi cách đó không xa sờ sờ cằm, giễu cợt nói.

“Chỉ dựa vào tin tình báo bán đứng nguyên chủ thì không thể sống sót được đâu, bằng không mi nghe theo lời ta, lập tức tự sát đi, như vậy ít nhất cũng giữ được tin tình báo.” Cố ý nói ra những châm chọc này, người nọ lộ ra nụ cười hung ác.

“Cậu ồn quá” ba từ này là do một người khác ở bên cạnh nặc khắc tư nói, sau khi lạnh lùng nói ra những lời này, người nọ đi thẳng tới chỗ Tạ Loan.

Tiến tới trước mặt Tạ Loan là một nhân ngư thành niên, con nhân ngư này có mái tóc dài vàng óng, ánh mắt xanh biếc xinh đẹp, vị trí vành tai hai bên gò má có thể nhìn thấy vây cá.

Chủng tộc nhân ngư trưởng thành đều rất dễ nhìn, nhân ngư có mái tóc dài vàng óng này cũng không ngoại lệ, nếu không phải phần trái cổ lộ ra giới tính, nhân ngư thành niên này thực sự có tướng mạo xinh đẹp phi giới tính.

Rõ ràng là không quen không biết, thế nhưng nhìn dáng vẻ nhân ngư thành niên này, trong lòng Tạ Loan mơ hồ có cảm giác quen thuộc.

Tóc, ánh mắt, còn có màu sắc vây cá...

Mặc dù trên trán nhân ngư này thiếu đi ấn ký vàng nhạt quan trọng nhất, thế nhưng Tạ Loan vẫn mở miệng nhỏ giọng gọi ra một cái tên: “Già Nhĩ?”

Nghe thanh niên nói ra cái tên này, bầu không khí trong điện đột nhiên âm lãnh thêm mấy phần.

Có thể biết cái tên này, kẻ đột nhập này phỏng chừng nắm giữ không ít tin tình báo về bọn họ.

Thanh niên mỉm cười hung ác vừa nãy cũng không cười nữa, nghiêm túc dò xét nhìn Tạ Loan.

Bất quá không sao cả, dị năng tinh thần của nhân ngư có thể cưỡng chế đọc kí ức đối phương, như vậy bọn họ sẽ biết hết tất cả những chuyện mà đối phương biết.

Vừa nãy bị mười mấy khẩu súng chĩa vào người, hiện giờ Tạ Loan bị hai tên lính một trái một phải đè chặt, không cho anh có bất cứ cơ hội nào vùng vẫy.

Mà ngay giây tiếp theo, đầu của anh bị một bàn tay đặt lên, cơ hồ ngay lúc đó, Tạ Loan cảm thấy có chút choáng váng.

Sau dị năng hệ băng, loại dị năng thứ hai mà con nhân ngư này thức tỉnh chính là dị năng tinh thần, mặc dù chỉ đạt tới trung cấp nhưng muốn đọc kí ức người khác thì vẫn dư dả.

Thế nhưng sau khi đọc kí ức thanh niên này thì nó phát hiện kí ức kia không liên quan gì tới tình báo cơ mật, chỉ là một phần kí ức về một nhóm ấu tể.

Hơi nhú mi, con nhân ngư thành niên này tiếp tục mở rộng phạm vi đọc kí ức, sau đó, nó nghe thấy một âm thanh quen thuộc.

“Pa pa...”

“Mặt mặt~”

Chủng tộc nhân ngư có năng lực cảm âm cực mạnh, nghe thấy âm thanh này trong kí ức thanh niên, nhân ngư có biểu tình lãnh đạm lập tức cứng còng thân mình.

Men theo âm thanh này, nó nhìn thấy một con tiểu nhân ngư có chiếc đuôi cá bằng lam thực an tâm vùi trong lòng một thanh niên nhân loại, vây đuôi nhẹ nhàng đong đưa vỗ vỗ lên người đối phương, mà ẩn ký vàng nhạt trên trán ấu tể nhân ngư... nó cực kỳ quen thuộc.

Bởi vì dò xét kí ức của thanh niên nên nó cũng chỉ thấy được sự vật theo góc nhìn của anh.

Nó không nhìn được biểu tình của thanh niên, thế nhưng nó nghe thấy một âm thanh vô cùng ôn nhu.

“Già Nhĩ ngoan.”

81. Chương 80: Được, Được...

Ấu tể được thanh niên ôm vào lòng rõ ràng rất ỷ lại vào đối phương, cho dù bị ôm ra khỏi ao nước, tiểu nhân ngư có chiếc đuôi bằng lam kia rõ ràng không hề có hậu chấn tâm lý, ngược lại có vẻ rất cao hứng khi đong đưa vây đuôi.

“Mặt mặt~”

“Mặt mặt...”

Lúc ở chung với thanh niên, ấu tể nhân ngư rất thích phát ra hai âm tiết này, đại khái là muốn hấp dẫn sự chú ý của gia trưởng.

Mà thanh niên ôm tiểu nhân như không hề ngại phiền kiên nhẫn đáp lại, sau đó còn giơ tay xoa xoa mái tóc vàng mềm mại của ấu tể, không thì xoa nhẹ chiếc đuôi của bé.

Tùy ý để ấu tể nhân ngư vỗ vỗ đuôi vào người, rất nhiều lúc thanh niên còn chủ động đưa tay qua, để ấu tể vỗ đuôi vào lòng bàn tay mình.

Con ấu tể nhân ngư này rất được, được... yêu thương.

‘Lách cách’.

Âm thanh thanh thúy, viên tinh thạch xinh xắn đẹp dễ lách cách rơi xuống mặt đất phát ra âm thanh thanh thúy.

Lúc rơi xuống đất, viên tinh thạch bị bắn ngược lên vài cái, cuối cùng rơi xuống một vị trí trống trải.

Mặc dù trên mặt không có biểu tình, thế nhưng nước mắt trong suốt rơi từ mắt con nhân ngư lạnh lùng này là chân thực, một màn này cơ hồ làm tất cả mọi người trong chủ điện đều ngây ngốc.

Thực sự không thể tin được.

Con nhân ngư vô cùng lãnh khốc khi đối đãi với kẻ địch... thậm chí là đối với đồng minh cũng luôn lạnh nhạt cư nhiên lại rơi nước mắt... hình ảnh này có tính chấn động quá lớn, một số binh lính đã há hốc mồm ngây ngốc.

Là bọn họ đã quá xem thường kẻ đột nhập này rồi sao, bởi vì đã bị bắt, cộng thêm lại là nhân loại nên mới xem thường đối phương. Thế nhưng hiện giờ xem gia, kẻ đột nhập này đủ phân lượng để bọn họ phải cẩn thận đối đãi.

Ngay lúc thanh niên trẻ tuổi chuẩn bị tự mình ra tay thì nghe nhân ngư thành niên kia nói ra một lời ngoài dự đoán.

“Buông ra.” Ánh mắt xanh biếc bình tĩnh nhìn thanh niên, nhân ngư thành niên có diện mạo vô cùng đẹp mắt lạnh giọng ra lệnh cho hai binh lính đang áp chế thanh niên.

“Cái này...” Đối với tình huống đột ngột thay đổi này, hai binh lính có chút do dự.

Cũng ngay một giây do dự này, không khí yên tĩnh vang lên âm thanh đóng băng, từ cổ tay tới khuỷu tay hai binh lính bị băng tinh trong suốt không màu đông cứng, nhiệt độ cực thấp làm phần thân thể bị đông của hai người lập tức mất đi tri giác, bị động buông tay thanh niên.

Trên chiếc chiến hạm này, trừ bỏ con nặc khải tư ngồi trên vị trí chủ tọa, con nhân ngư thành niên có biểu hiện dị thường này chính là hai cánh tay đặc lực của quân đoàn bọn họ.

Vì thế cho dù đối phương biểu hiện dị thường, Ya Yi ngồi trên chủ tọa cũng không nói gì, những người khác đều không dám chất vấn.

Dùng dị năng tinh thần đọc kí ức, mặc dù không phải dị năng mang tính công kích nhưng đối với người bị động chịu đựng vẫn có chút ảnh hưởng.

Cảm giác mình được thả lỏng, đến lúc này Tạ Loan vẫn còn chút choáng váng. Cảm giác này làm tầm mắt Tạ Loan có chút mờ mờ, làm anh chỉ muốn cứ vậy nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Bất quá Tạ Loan vẫn có thể nhìn thấy nhân ngư thành niên đứng trước mặt dùng ánh mắt xanh biếc chăm chú nhìn mình, thấy khóe mắt con nhân ngư này vẫn còn vệt nước chưa khô hẳn, Tạ Loan kìm không được nhớ tới tình cảnh ấu tể nhân ngư khóc trong lòng mình.

Tiểu nhân ngư nghe lời Trát Lạp Đức nói, tưởng là anh không muốn nó nữa nên cố gắng phát ra âm thanh, vừa gọi mọt mọt vừa không ngừng rơi nước mắt.

Khi đó trên gương mặt nhỏ nhắn thanh tú của ấu tể nhân ngư cũng có hai vệt nước ướt át, ánh mắt xanh biếc sưng nước, hốc mắt đỏ ửng, thoát nhìn đặc biệt đáng thương.

Ấu tể khóc thì phải dỗ, ấu tể sau khi thành niên khóc... hẳn là cũng phải dỗ đi.

Cố gắng chớp chớp ánh mắt, trước khi tầm mắt hoàn toàn tối đen, Tạ Loan giơ tay phải đặt lên đầu con nhân ngư ở ngay trước mắt đang nhìn mình chăm chăm nhưng không phát ra âm thanh.

Có thể cảm nhận được lòng bàn tay mang theo nhiệt độ ấm áp của thanh niên, nhân ngư biểu tình lạnh nhạt này lại một lần nữa cứng còng thân thể, không thể nhúc nhích, nó không có cách nào kháng cự thanh niên tiếp xúc.

Hóa ra được thanh niên xoa đầu là cảm giác này...

Từ trong kí ức đọc được, nó từng thấy thanh niên xoa đầu ấu tể nhân ngư tóc ngắn, hiện giờ chân chính cảm nhận được, nó rốt cuộc mới hiểu được đó là cảm giác gì.

Nhiệt độ cơ thể ấm áp như vậy thực sự làm người ta lưu luyến.

Sau khi lớn lên, nhân ngư cũng có mái tóc thực mềm mại, Tạ Loan sờ hai cái, bàn tay dời tới bên vẩy tai.

Vây tai là đặc thù của chủng tộc nhân ngư, đồng thời cũng là nơi đặc biệt chỉ có người thân thiết có thể chạm vào.

Vây tai màu băng lam cực kỳ xinh đẹp, lúc bị ngón tay Tạ Loan chạm vào thì khẽ giật giật.

Tầm mắt ngày càng mờ làm Tạ Loan không thể không híp mắt lại.

Bình thường trên gương mặt nhỏ nhắn thanh tú của ấu tể nhân ngư cũng không thể nhìn ra biểu tình, thế nhưng từ chiếc vây đuôi khẽ động đưa cùng ánh mắt của bé nhìn anh, Tạ Loan biết bé rất cao hứng.

Đồng dạng, áp dụng nguyên lý này cho nhân ngư thành niên trước mắt... hẳn là có chút cao hứng đi.

Lúc trong lòng có chút thanh tĩnh lại, tầm mắt Tạ Loan cũng hoàn toàn tối đen.

Chờ đến khi khôi phục ý thức, Tạ Loan phát hiện mình đang nằm trên giường mềm mại.

Không phải dải ngộ dành cho kẻ đột nhập.

Không bị nhốt vào phòng giam trên chiến hạm, Tạ Loan từ trên giường ngồi dậy, ngón tay co lại gõ gõ trán, ý đồ muốn để chính mình thanh tỉnh lại.

Tạ Loan đã không còn là người dốt đặc cán mai không hiểu gì về dị năng, hồi tưởng lại chuyện trước khi hôn mê, anh đại khái có thể đoán được mình có thể đã bị Già Nhĩ dùng dị năng tinh thần đọc kí ức.

Chuyện kỳ lạ liên tiếp phát sinh, Tạ Loan có quá nhiều chuyện cần suy nghĩ, nhiều đến mức anh không biết nên bắt đầu từ đâu thì tốt hơn.

Hiện giờ điều Tạ Loan có thể chắc chắn là bởi vì mình chạm vào chiếc đồng hồ ở tộc tạt ân nên bị xuyên tới thế giới tuyến khác, hơn nữa còn là tương lai mấy chục năm sau.

Theo như lời Hạ Tá giải thích, đây là một trong những thế giới tuyến có tương lai diệt vong...

Không biết tình hình cụ thể ở thế giới tuyến này thế nào, trước khi hôn mê, Tạ Loan có thể nhìn thấy một đội quân quy mô lớn có thể xưng là quân đoàn ở trên chiến hạm, chiếc chiến hạm này tựa hồ đã trở thành pháo đài chiến tranh chân chính.

‘Bíp.’

Tiếng nghiệm chứng cửa phòng thành công, theo âm thanh này, giây tiếp theo Tạ Loan nhìn thấy cửa phòng bị mở ra.

Đi tới là một con nhân ngư thành niên có tướng mạo vô cùng đẹp mắt, trên tay nó là một khay thức ăn, sau khi vào cửa thì đi thẳng tới chỗ Tạ Loan.

Ngay từ khi còn là ấu tể, tướng mạo của tiểu nhân ngư đã rất thanh tú, là gia trưởng, Tạ Loan đương nhiên từng nghĩ tới sau khi lớn lên bé sẽ trông thế nào, mà hiện giờ trùng hợp lại tận mắt nhìn thấy.

Hoàn toàn không hề lớn lệch.

Không chỉ không lệch, dáng dấp khi trưởng thành lại càng dễ nhìn hơn thời ấu tể, là nét đẹp phi giới tính.

Khay thức ăn được đặt trên tủ đầu giường, Tạ Loan không ăn, anh ngồi bên giường vỗ vỗ vị trí bên cạnh, ý bảo nhân ngư tới ngồi cạnh mình.

Không nói gì, không phát ra bất cứ âm thanh nào, biểu tình lạnh lùng trên mặt hết như một chiếc mặt nạ cố định, thế nhưng nhân ngư có ánh mắt xanh biếc này vẫn thành thần nghe theo yêu cầu của thanh niên, ngồi xuống vị trí bên cạnh.

Vẫn chưa truyền lại kí ức đã đọc cho những người khác, sau khi để lại một câu sau này sẽ giải thích, Già Nhĩ lập tức an bài nơi nghỉ ngơi thoải mái cho thanh niên.

Đoạn kí ức được trong đầu thanh niên chỉ có phạm vi hơn một năm trước, trước đó nữa thì hoàn toàn trống rỗng.

Bắt đầu từ điểm đó, Già Nhĩ nhìn thấy thanh niên đi tới trước cổng một phân hội bảo dưỡng ấu tể cũ nát, xé đi tờ đơn tuyển dụng dán trên cánh cổng rỉ sét.

Đó là nơi kí ức của thanh niên bắt đầu, đồng thời cũng là nơi thế giới hai bên phát sinh bất đồng.

Ở thế giới bên này, không có ai đặc biệt vì nó mà vất vả dọn dẹp cái hồ nhỏ, thậm chí bị nó vấy nước đầy người vì hậu chấn tâm lý cũng không tức giận, chỉ ôn nhu an ủi.

Thế nhưng đối với một con ấu tể nhân ngư vẫn luôn sinh hoạt trong chiếc thùng gỗ chật hẹp, một cái hồ nhỏ như vậy chẳng khác nào đại dương.

Nó không hề có chút bất mãn nào.

Đây là một thế giới tuyến không có sự tồn tại của anh, không biết ấu tể ở bên này đã trải qua những gì, đối với chuyện này, Tạ Loan vẫn rất để ý.

“Ấn ký ở đây tại sao lại không có?” Từ trước đó đã để ý tới chuyện này, Tạ Loan nâng tay chạm vào trán nhân ngư, nơi này vốn nên có một ấn ký vàng nhạt.

Ấn ký của gia tộc Hoắc Dịch ngay từ nhỏ đã xuất hiện trên trán ấu tử nhân ngư, ngay cả khi trưởng thành cũng không biến mất.

Tại sao lại không có...?

82. Chương 81: Ta Ở Đây...

Bị ngón tay thanh niên chạm vào trán, nhiệt độ ấm áp truyền tới làm con nhân ngư vốn không thích tiếp xúc với người khác có chút cứng còng.

Thế nhưng không chán ghét.

Vô luận là trước đó bị thanh niên xoa đầu, vuốt vảy tai hay hiện giờ chạm vào trán, nó đều không ghét.

Cảm nhận được phản ứng của nhân ngư, trước lúc đối phương mở miệng, bàn tay Tạ Loan nâng lên cao hơn một chút, đặt lên đầu đối phương.

So sánh với mái tóc của ấu tử nhân ngư trong kí ức, tóc của nhân ngư thanh niên này dài hơn rất nhiều, bất quá cảm giác mềm mại thì vẫn hết như vậy.

Tiểu nhân ngư có đôi mắt xanh thẳm hết như đại dương, vô cùng xinh đẹp.

Có lẽ đối với thanh niên mà nói, đó chẳng qua chỉ là hành động vô thức mà thôi, thế nhưng Già Nhĩ lại có cảm giác được trấn an.

Giống như nó cũng được đối phương coi trọng, yêu thương.

“Không thể nói sao?” Chờ đợi thật lâu vẫn không nhận được câu trả lời, Tạ Loan dừng động tác lại, chậm rãi nói.

Giọng điệu của Tạ Loan lúc này không khác gì gia trưởng dỗ dành ấu tử trong nhà, mặc dù bản thân anh không hề nhận ra điều này.

Trấn an nhẹ nhàng trên đầu không còn, nhân ngư mặt không biểu tình theo bản năng giật giật vảy tai bằng lam.

“Dùng dao găm, khoét.”

Câu trả lời này trong căn phòng an tĩnh đặc biệt rõ ràng, với ưu thế chủng tộc, âm thanh của nhân ngư rất dễ nghe, thế nhưng nó không thể thay đổi đối phương vừa nói ra một chuyện thống khổ.

Thân thể Tạ Loan cứng đờ, có vài giây không kịp phản ứng.

Không phải đầu óc không kịp phản ứng, Tạ Loan nghe hiểu được lời đối phương, thế nhưng cũng chính vì hiểu nên mới cứng nhắc như vậy.

Không phải bị người cường chế, ấn ký trên trán bị róc bỏ là bởi vì bản thân con nhân ngư này không muốn.

Bị ác ý vứt bỏ trên đất liền đã làm Già Nhĩ hiểu được đám gia nhân kia không hi vọng nó sống sót, nhưng nó vẫn sống.

Lúc biết nó có khiếm khuyết thì vứt bỏ, lúc phát hiện nó có giá trị khác thì lại muốn lợi dụng, hết thấy liên quan tới gia tộc này đều làm Già Nhĩ chán ghét.

Bất quá hiện giờ gia tộc Hoắc Dịch đã không còn tồn tại, đã bị đích tay nó phá hủy.

Nếu như nói gia tộc này có điểm nào đáng giá lưu luyến thì sau khi đọc được kí ức của thanh niên mới có.

“Bọn họ đều rất yêu thương con.”

Một âm thanh thực ôn nhu nói cho nó biết, không phải.. là nói cho ‘nó’ ở thế giới kia.

Không dễ ‘nó’ có trải nghiệm không vui với gia tộc, biết rõ ấu tể còn nhỏ không hiểu gì cả, chủ nhân của âm thanh ôn nhu kia hết như một cây dù to lớn vững chắc, ngăn chặn hết thủy gió mưa bên ngoài.

Sau đó còn nói cho ấu tể biết, cha mẹ rất yêu thương nó.

Được yêu thương.

Đó là cảm giác thế nào...

Thông qua kí ức của thanh niên nhìn chính mình được yêu thương ở thế giới kia, thế nhưng Già Nhĩ không có cách nào cảm nhận được.

Bất quá suy nghĩ đó làm con nhân ngư biểu tình lạnh nhạt này có chút trống rỗng không kịp phản ứng, nó cũng không biết mình nên làm gì.

Nếu bất động, thanh niên sẽ ôm nó lâu hơn sao...

Vì thế, nhân ngư liền không nhúc nhích.

Dùng vũ khí sắc bén róc đi một phần da thịt lại dùng giọng điệu hời hợt nói ra, cho dù không hề miêu tả chút nào nhưng Tạ Loan vẫn có cảm giác trái tim đau đớn, còn có cảm giác chua xót.

Ở thế giới không có sự tồn tại của anh, không có đối xử tốt hay yêu thương con ấu tể này cả sao?

Nghĩ vậy, cảm giác chua xót từ trong tim bắt đầu lan tràn tới cổ họng Tạ Loan, làm anh nghẹn ngào đến không nói nên lời.

“Già Nhĩ ngoan.” Chờ đến khi rốt cuộc có thể phát ra âm thanh, tay Tạ Loan tiếp tục vuốt ve tóc nhân ngư, thế nhưng lần này anh nhìn không được dùng tới tinh thần lực, giống ngư ngâm nga khúc hát ru khai thông cùng trấn an ấu tể.

Nghe thấy ba tiếng này, nhân ngư vốn không nhúc nhích ngay ngốc, ánh mắt hơi trợn to.

Không chống cự tiếp nhận trấn an, cũng vào lúc này, Già Nhĩ rõ ràng cảm nhận được thanh niên đang ôm mình có tinh thần lực vô cùng mạnh mẽ.

Đồng thời Già Nhĩ cũng hiểu được Tạ Loan không hề phòng bị mình, bằng không với cấp bậc tinh thần lực của đối phương, nó không có khả năng tùy tiện đọc kí ức đối phương như vậy.

“Pa...” Giống như thời kỳ ấu tể chỉ có thể phát ra những âm tiết đơn, đối với nhân ngư mắt xanh biếc này mà nói, từ nó muốn phát ra lúc này cũng thực khó khăn mới phát ra được.

“...mạt mạt?” Xưng hô này, nó cũng có thể gọi sao.

Không quá chắc chắn về điều này, lúc phát ra hai âm tiết này, âm thanh của nó nhỏ đến mức có chút khó nghe.

Thế nhưng giống như cảnh tượng mà nó nhìn thấy trong kí ức, vô luận tiểu nhân ngư dùng âm thanh yếu ớt thế nào, thanh niên vẫn luôn đáp lại.

“Ừm.” Tạ Loan rất nhanh đáp lại, hơn nữa còn ôn hòa bổ sung thêm một câu: “Ta ở đây.”

Giống như muốn xác nhận gì đó, Tạ Loan nghe nhân ngư này không ngừng gọi mình vài tiếng mạt mạt, mặc dù đối phương đã trưởng thành nhưng Tạ Loan cảm thấy trước mặt mình chính là một tiểu nhân ngư đặc biệt không có cảm giác an toàn.

Cúi đầu nhẹ nhàng đặt lên vai thanh niên, bởi vì đã không còn là ấu tể nên nhân ngư không có cách nào vùi mình trong lòng thanh niên, chỉ có thể làm vậy để tiến cận thanh niên gần hơn.

Vây tai bằng lam bên má nhân ngư khẽ vẫy vẫy, sau khi quan sát Tạ Loan kết luận đó là biểu hiện cao hứng, không sai biệt lắm với hành động vẫy vẫy đuôi của ấu tể.

Giữ nguyên tư thế xoa xoa mái tóc vàng mềm mại, Tạ Loan phát hiện con nhân ngư đang tựa đầu lên vai mình tựa hồ có chút mệt mỏi, tốc độ vẫy tai vẫy vẩy dần dần chậm lại, thế nhưng nhân ngư vẫn cố hé mắt nhìn mình.

“Ngủ đi.” Tạ Loan nhỏ giọng nói.

Mặc dù bả vai bị tựa có chút tê rần, bất quá Tạ Loan không hề có ý muốn đẩy đối phương ra.

Chờ con nhân ngư này khép mắt lại, Tạ Loan bắt đầu ngâm nga khúc hát ru.

Cứ để con nhân ngư này ngủ một giấc rồi hãy nói.

Chịu đựng cảm giác tê dại trên vai, Tạ Loan không làm ra bất kỳ động tác nào kịch liệt.

Rất nhanh, trong hoàn cảnh an toàn mà thanh niên tạo ra, Già Nhĩ chìm vào giấc mộng.

Trong mộng nó vẫn luôn sống trong một chiếc thùng gỗ nhỏ, thỉnh thoảng thùng cần thay nước, nó vì hoảng sợ quẫy đuôi văng nước làm ướt quần áo của bảo mẫu mà bị trách cứ.

Phân hội đầu tiên dường nó bởi vì thiếu tiền, không được mấy năm liền ngừng kinh doanh.

Điều kiện của những phân hội nó được chuyển tới sau đó cũng không sai biệt lắm, đồng dạng cũng để nó ở trong thùng gỗ, bình thường cũng không có ai cố ý tới trông coi nó.

Không có cách nào tùy ý hoạt động, ấu tể nhân ngư không thể nói chuyện thực an tĩnh nằm trong thùng, nó dần dần lớn lên, rốt cuộc có một ngày, miếng vảy đầu tiên của nó rơi xuống.

Tiểu nhân ngư theo bản năng cẩn thận cất giữ miếng vảy đó, cần phải giao miếng vảy đầu tiên rơi ra cho gia trưởng cất giữ, vì thế nó bắt đầu chờ đợi.

Thế nhưng vô luận chờ bao lâu nó cũng không chờ được người mình mong đợi.

Dần dần, nó cũng không mong đợi nữa.

Cảm giác mơ một giấc thật dài nhưng kỳ thực chỉ mới nghỉ ngơi một lúc, Già Nhĩ từ từ mở mắt ra, nó có thể cảm nhận được trên đầu mình có một bàn tay vẫn nhẹ nhàng vuốt ve.

“Tỉnh rồi à?”

Nghe thấy âm thanh ôn nhu này, đầu óc Già Nhĩ đặc biệt thanh tỉnh.

Không phải mộng, đó là sự thực từng phát sinh, mà những gì nó đang trải qua lúc này mới giống như là mơ...

Đẹp đến mức có cảm giác hư ảo không chân thật.

...

Hiện giờ, Tạ Loan không chỉ được an bài chỗ ở trên chiến hạm mà còn có quyền tự do di chuyển.

Bao gồm cả những khu vực cơ mật.

Quyền lợi này nghe nói là do đích thân quan chỉ huy phê duyệt, đối với chuyện này, binh lính trên chiến hạm đều có chút kinh ngạc.

Nhất là mười binh lính hạ cấp vừa dùng súng chĩa vào thanh niên lúc ban đầu, lúc biết chuyện này thì không khỏi thấp thỏm bất an.

Rõ ràng là kẻ đột nhập, vì sao đột nhiên lại được quan chỉ huy cùng sĩ quan phụ tá cùng coi trọng???

Loại coi trọng này lại không phải là đối với địch nhân...

Mỗi ngày chỉ có thể cộng hưởng kí ức được với một người, hôm nay Già Nhĩ đã cộng hưởng kí ức với con nặc khải tư mặt vô biểu tình đang ngồi trên vị trí chủ vị, vì thế mới có tình huống này.

Có được quyền tự do hành động, Tạ Loan rời khỏi phòng, lúc đi trên hành lang rốt cuộc không bị binh lính dùng súng chĩa vào người nữa.

Trên chiến hạm này có một đại quân đoàn, vô luận là chiến hạm hay quân đoàn này đều có năng lực phá hủy một tinh cầu.

Mà trước đó không lâu quả thực cũng vừa mới làm vậy, phá hủy cả nửa tinh cầu Hải Luân Mễ Đặc Tinh.

Tạ Loạn đi tới chủ điện có rất nhiều binh lính, ở đây Tạ Loạn nhìn thấy có rất nhiều binh lính thuộc chủng tộc mục tạp.

Con mục tạp trưởng thành cầm đầu đội quân mục tạp đặc biệt cao lớn, cánh tay trước tựa hồ từng bị thương rất nghiêm trọng, mặc dù đã khép lại nhưng lớp vỏ cứng rắn vẫn lưu lại dấu vết rõ ràng.

Phần chóp cánh tay trái bị thương của con mục tạp này có một điểm đen hình thoi nhỏ, không để ý thì căn bản không nhìn ra, thế nhưng Tạ Loạn lại rất quen thuộc với ấn ký này.

“Ni Khắc.” Mặc dù biết ấu tể mục tạp ở thế giới này không phải tên là Ni Khắc, thế nhưng Tạ Loạn vẫn nhỏ giọng gọi ra cái tên này.

83. Chương 82: Ni Khắc

Đối với đại đa số mọi người trên chiến hạm, Tạ Loạn vốn là kẻ đột nhập cần phải bắt giữ tra hỏi, hiện giờ đột nhiên có quyền tự do hành động, trong mắt mọi người, anh vẫn là người không rõ thân phận.

Lúc Tạ Loạn đi ngang qua, nhóm binh lính ở xung quanh đều ríu rít nhìn về phía anh.

Quả thực thoát nhìn chỉ là một nhân loại không có sức chiến đấu, thế nhưng đối phương lại có thể im hơi lặng tiếng lên vào Cái Á, mà bọn họ thì hoàn toàn không biết đối phương lên vào bằng cách nào.

Mặc dù khi ấy không có mặt ở chủ điện, thế nhưng chuyện ở đó rất nhanh đã được truyền ra khắp chiến hạm, hiện giờ tất cả binh lính cơ bản đều biết đã phát sinh chuyện gì.

Hai binh lính hạ cấp bị tổn thương vì giá rét sau khi được bác sĩ chữa trị thì hoảng sợ kể lại những gì mình thấy, mà nhóm binh lính nghe chuyện cũng có thể cảm nhận được hình ảnh chấn động khi đó.

Thực sự rất khó tưởng tượng sĩ quan phụ tá lạnh băng kia cư nhiên lại có lúc rơi nước mắt.

Mặc dù là vô biểu tình rơi nước mắt.

Tầm mắt vô thức di chuyển theo thanh niên, nhìn một chút, nhóm binh lính trong điện hơi trợn trừng mắt.

Bọn họ nhìn thấy thanh niên nhân loại kia đi tới chỗ nhóm mục tạp tụ tập.

Tộc mục tạp không chỉ có dáng vẻ hung tợn, sức chiến đấu của bọn họ cũng rất đáng sợ, vô luận là có trong trạng thái chiến đấu hay không đều rất hung mãnh.

Một nhân loại hoàn toàn không có năng lực chạy trốn cư nhiên dám tới gần như vậy, trong mắt mọi người ở đây, Tạ Loạn thực sự rất có dũng khí.

Tạ Loạn tiến tới bên cạnh con mục tạp cao lớn nhất, sau đó dừng lại.

Bởi vì không thể biến hóa thành hình thái nhân loại, hình dáng của tộc mục tạp thời kỳ ấu tể cùng thanh niên kỳ thực không có khác biệt quá lớn, rõ ràng nhất chính là dáng người.

Đối mặt với ấu tể, Tạ Loạn cần phải hơi nhắc mắt mới có thể đối mặt với bé, hiện giờ đối mặt với Ni Khắc trưởng thành, Tạ Loạn phải ngẩng đầu lên mới nhìn thấy tầm mắt đối phương.

Một nhân loại cùng một con mục tạp thanh niên đứng chung một chỗ, hình ảnh đối lập quả thực rất mãnh liệt, thân hình của mục tạp thanh niên rất khổng lồ, so ra thì thanh niên nhân loại đứng trước mặt nó đặc biệt gầy yếu.

Vẫn chưa được cộng hưởng kí ức, đối với con mực tạp thành niên này, thanh niên trước mắt chỉ là người hoàn toàn xa lạ.

Con người hung lệ đồ ngẫu chăm chú nhìn thanh niên, thanh niên không có chút năng lực chiến đấu nào, mực tạp trưởng thành bẩm sinh có năng lực chiến đấu đưa ra phán đoán.

Nhích tới gần, Tạ Loan càng nhìn rõ vết thương trên cánh tay sắc bén của con mực tạp này.

Vết thương rất dài, cơ hồ kéo dài tới tận vị trí khớp xương, đặc biệt chói mắt Tạ Loan.

Thế nhưng không chỉ như vậy, lúc tiến tới gần Tạ Loan mới nhìn thấy trên cánh tay đối phương còn có một vài vết thương nhỏ vẫn chưa khép lại.

Không nghĩ ngợi nhiều, phản ứng đầu tiên của Tạ Loan chính là lục lọi không gian của mình.

Nhìn thấy hành động của thanh niên, không ít binh lính ở xung quanh theo phản xạ có chút cảnh giác, thế nhưng khi thấy thanh niên từ không gian lôi ra một thứ thì tất cả mọi người đều sững sốt.

Thiết bị chữa trị... dùng trong nhà?

Thoạt nhìn còn là loại cũ mấy chục năm trước, thiết bị cũ kĩ như vậy, đối phương lấy ra làm gì?

Nếu như hành động lấy thiết bị chữa trị từ túi không gian của thanh niên làm nhóm binh lính ngoài ý muốn thì hành động kế tiếp của đối phương thực sự làm bọn họ ngây người.

Thanh niên tới tới gần con mực tạp kia, đó là thống lĩnh đội tiên phong của bọn họ, đội này cơ bản đều là tộc mực tạp.

Cũng không biết nên nói là gan dạ hay không biết sống chết, trong ánh mắt kinh dị của nhóm binh lính, thanh niên trực tiếp đưa tay chạm vào cánh tay sắc bén của con mực tạp kia.

Đối mặt với con người đồ ngẫu đang nhìn mình chằm chằm, Tạ Loan đưa tay dò xét, không phải lần đầu tiên làm chuyện này, anh biết rõ nên làm thế nào để con mực tạp này biết mình không có ác ý.

Thấy Tạ Loan chạm vào cánh tay mình, con mực tạp trưởng thành này rõ ràng có chút giật mình, con người đồ ngẫu hơi hít lại.

Rất nguy hiểm, người bình thường vào lúc này đại khái đều lùi về sau, thế nhưng Tạ Loan vẫn tiếp tục trấn an vỗ vỗ nhẹ cánh tay trước mắt, dĩ nhiên anh tránh vị trí bị thương.

Tuy nhiều nhưng đại đa số đều là vết thương nhỏ, không quá sâu, điều này làm Tạ Loan có chút buông lỏng.

Thế nhưng nghĩ tới ngay cả lớp vỏ phòng ngự vững chắc của tộc mực tạp mà vẫn phải chịu thương tích như vậy đủ biết đòn công kích kia nguy hiểm cỡ nào, Tạ Loan lại một lần nữa nhíu mày.

Nhấn nút khởi động, Tạ Loan dùng thiết bị chữa trị mini bắt đầu trị liệu vết thương trên cánh tay sắc bén của con mực tạp.

Thiết bị này chuyên dùng để chữa trị những vết thương nhỏ, trong tủ đồ của mỗi bảo mẫu trong phân hội Vân Bảo đều có một cái, Tạ Loan vẫn luôn mang theo bên người, thực tế là dự phòng chữa trị kịp lúc cho nhóm ấu tể.

Dùng thiết bị cũ lại còn là thiết bị mini dùng trong nhà, phải tốn bao lâu mới có thể chữa trị vết thương khép lại hoàn toàn chứ...

Nhìn thanh niên nghiêm túc chữa trị cho con mực tạp kia, trong đầu nhóm binh sĩ đều nhin không được xuất hiện ý nghĩ này.

Hơn nữa...

Loại vết thương cỡ này đối với tộc mực tạp mà nói chỉ là vết thương nhỏ, qua vài ngày là tự động lành lại, thật ra thì thanh niên không cần phí nhiều sức lực như vậy.

“Rất nhanh sẽ không còn đau nữa.” Chậm rãi nói, Tạ Loan theo bản năng dùng giọng điệu dỗ dành ấu tể.

Mặc dù nói là rất nhanh nhưng hiệu quả chữa trị không thể đạt tới mức lập tức làm vết thương khép lại, Tạ Loan chỉ có thể vừa chữa trị vừa xoa xoa phần cánh tay không bị thương, hi vọng làm vậy có thể phân tán sự chú ý của con mục tạp trưởng thành này.

Thanh niên đang chữa trị vết thương cho nó.

Tia sáng chữa trị chiếu rọi lên vết thương có nhiệt độ ấm áp, ánh mắt thanh niên nhìn mình ẩn chứa thứ gì đó lóng lánh rất đẹp, con mục tạp thành niên này phát ra một tiếng kêu trầm thấp.

Chữa trị kéo dài hơn nửa tiếng mới hoàn thành, Tạ Loan cẩn thận xác nhận vết thương đã hoàn toàn khép lại mới cất thiết bị đi.

Nhìn con mục tạp trưởng thành ngoan ngoãn được trị liệu xong, Tạ Loan cảm nhận được cảm giác rất quen thuộc từ con mục tạp đang khẽ cúi đầu với mình.

“Tên của con là gì?” Tạ Loan ôn hòa hỏi, anh vẫn không biết tên của ấu tể mục tạp đã thành niên ở thế giới bên này là gì.

Đeo biết bị để nói chuyện trên người, trên màn hình giả lập đang lơ lửng, Tạ Loan nhìn thấy bên trên xuất hiện hai con số... 01.

Là con số chứ không phải chữ viết, hai con số này lảng lảng nằm trên màn hình giả thuyết trước ngực con mục tạp này.

Tạ Loan ngây ngẩn, tầm mắt vẫn nhìn màn hình, thế nhưng hai con số này không hề thay đổi.

01 là số hiệu của con mục tạp đầu lĩnh đội tiên phong, bởi vì rất nhiều người đều gọi như vậy nên nó liền dùng đó làm tên của mình.

Ở thế giới bên này không có ai đặt tên cho nó, ý thức được điểm này, trong lòng Tạ Loan khó tránh có chút chua xót.

Vốn Tạ Loan có chút tiếc nuối vì nghĩ rằng con mục tạp ở bên này sẽ có cái tên khác, thế nhưng hiện giờ phát hiện đối phương không có tên, Tạ Loan cũng không cao hứng nổi.

“Không phải cái này.” Tạ Loan giơ tay chạm vào cánh tay trước sắc bén có một vết thương rõ ràng, nói với con mục tạp trưởng thành đang dùng con người đồ ngẫu nhìn mình chăm chăm: “Con gọi là... Ni Khắc.”

Biết đối phương có thể không hiểu được lời mình, Tạ Loan nhìn thẳng vào con người đồ ngẫu đáng sợ của đối phương, chậm rãi lặp lại: “Con gọi là Ni Khắc.”

Nghe thấy âm thanh đặc biệt ôn nhu của thanh niên, cho dù không thể hiểu được hết, thế nhưng Ni Khắc vẫn có thể cảm nhận được sự đối đãi ôn nhu của đối phương.

Vô luận là thời kỳ ấu tể hay thành niên, con mục tạp trước mắt đều có bản năng giống nhau, phương thức giống nhau để biểu đạt thân cận yêu thích.

Nó cúi đầu cũng nhẹ vào lòng thanh niên, thế nhưng bởi vì là lần đầu tiên nên không biết khống chế lực đạo, cộng thêm đáng vẻ ở thời kỳ trưởng thành lớn hơn thời kỳ ấu tể rất nhiều, lần cũng này Tạ Loan bị ngã cũng thảm hơn.

‘Bịch...’

“Tê...”

Hai âm thanh vang lên cùng một lúc, biểu tình của nhóm binh lính vẫn ngây ngốc, giây tiếp theo thì đặc biệt muốn cười, ngoài ra còn có cảm giác khó hiểu.

Mặc dù con mục tạp thành niên kia có dáng người lớn hơn thanh niên gấp mấy lần nhưng khoảnh khắc nó cúi đầu cũng vào lòng thanh niên, bọn họ cảm thấy hình tượng hai bên giống như đảo ngược hoàn toàn.

Phần xương cụt cũng không quá đau đớn, Tạ Loan kêu một tiếng, chờ đợi cơn đau qua đi rồi mới đứng dậy, thế nhưng cảm giác đau cũng kéo dài khá lâu.

Ngồi trên đất một hồi, Tạ Loan liền cảm thấy lần tiếp cận này khá tốt đẹp.

Thế nhưng không giống như thời kỳ ấu tể, ý thức được có lẽ mình đã làm sai chuyện, Ni Khắc phát ra tiếng kêu trầm thấp, sau đó nó vươn cánh tay tới chỗ thanh niên ngã ngồi dưới đất, hiển nhiên là tránh đi phần sắc bén.

Tạ Loan còn chưa kịp phản ứng đã bị động ngồi trên cánh tay con mục tạp trưởng thành.

Đột nhiên bị nâng lên một vị trí cao như vậy, Tạ Loan có chút sửng sốt.

Vì thế trên chiến hạm xuất hiện một hình ảnh như vậy, một con mục tạp đáng người khổng lồ để một thanh niên nhân loại ngồi trên cẳng tay mình, cứ vậy mang thanh niên đi tới hướng chủ điện.

84. Chương 83: Hắc Âm Lan Rộng

Không có kí ức thuộc về thanh niên, thế nhưng bởi vì Tạ Loan giúp nó chữa trị vết thương, cảm nhận được sự đối đãi ôn nhu mà thanh niên dành cho mình nên con mục tạp trưởng thành hình thể khổng lồ này mới làm ra phản ứng như vậy.

Đối với nó chiến đấu là một loại bản năng, cũng là việc nó cần phải làm, sau khi trưởng thành phải dựa vào chiến đấu để có được tài nguyên sinh tồn tương ứng, vì thế không chiến đấu là không được.

Tiếp nhận công việc đánh thuê trên chiến trường, chiến đấu là nhiệm vụ, vì thế đối đãi với kẻ địch, con mục tạp trưởng thành này không hề biết thương hại là gì, phương thức chiến đấu cũng hung hãn đến mức làm người ta hoảng sợ.

Thế nhưng ngoại trừ lúc chiến đấu, phản ứng của Ni Khắc trong mắt Tạ Loan vẫn giống hệt như thời kỳ ấu tể.

Tỷ như cảm thấy anh đối xử tốt với nó, lúc anh vỗ nhẹ cánh tay trước, con mục tạp trưởng thành này liền tập trung tầm mắt lên người anh, dùng ánh mắt đỏ ngầu của mình nhìn anh chăm chăm.

Lúc không chiến đấu, Ni Khắc giống hệt như ấu tể vậy...

Chẳng qua ấu tể này đã trải qua rất nhiều chiến trường mà thôi.

Khi Tạ Loan được con mục tạp này đưa vào chủ điện chiến hạm, mọi người đang bàn chuyện bên trong đều ngừng lại, tầm mắt cũng chuyển về phía thanh niên.

Chủ điện chiến hạm không phải nơi ai cũng có thể tiến vào, nếu không phải đối phương có quyền tự do hành động, nhóm binh lính canh giữ ngoài hành lang đã sớm cản lại.

Cho phép thanh niên tự do hoạt động là do con nặc khắc tư ngồi trên chủ tọa nói, vì thế tất cả mọi người trên chiến hạm không có ai dám chất vấn.

Số lượng nhân viên làm việc trong chủ điện cũng không nhiều, Tạ Loan vừa xuất hiện, phản ứng của mỗi người đều không đồng nhất.

“...” Thanh niên trước đó luôn mỉm cười ác ý châm chọc Tạ Loan hiện giờ tỏ ra đặc biệt an phận, lúc Tạ Loan xuất hiện vẫn luôn len lén liếc nhìn anh.

Bên cạnh thanh niên tóc vàng là một nam nhân yên tĩnh nhắm mắt, kế bên nữa là thành viên nữ duy nhất, lúc hai người tiến vào cơ bản không có chút phản ứng nào.

Phản ứng của nhân ngư là trực tiếp nhất, ánh mắt xanh biếc nhìn thẳng Tạ Loan. Mà con nặc khắc tư ngồi trên chủ tọa chỉ liếc nhìn Tạ Loan một cái rồi nhanh chóng thu hồi tầm mắt, gương mặt tuấn mỹ lạnh như băng vẫn duy trì biểu tình lạnh lùng.

Tạ Loan càng tới gần chiếc bàn hội nghị hình vuông thì biểu tình của con nặc khắc tư ngồi trên chủ tọa lại càng lạnh hơn.

“Đừng...” Mọi người đều yên lặng không nói gì, thanh niên tóc vàng thấy Tạ Loan được một con mực tạt không lồ mang tới thì nhin không được muốn châm chích.

Sau khi sĩ quan phụ tá cộng hưởng kí ức mình đọc được cho thủ lĩnh, con nhân ngư này đã đi tới chỗ Lạp Duy, dùng âm thanh trong suốt lạnh lùng nói: “Đừng có nói chuyện kiểu ấy với ông ấy nữa, bằng không anh sẽ hối hận.”

Hối hận, không phải uy hiếp, mà ý là bản thân Lạp Duy sẽ cảm thấy hối hận.

“Điểm đến của Cái Á là nơi nào?” Được đặt xuống đất, Tạ Loan mở miệng hỏi con nặc khắc tư đang ngồi trên chủ tọa.

Chiếc đuôi bạc sau lưng con nặc khắc tư bất động, bởi vì thanh niên đến gần, con người xanh nhạt vốn không có bao nhiêu nhiệt độ của nó lại càng băng lạnh hơn: “Lạc Luân Tinh.”

Cho phép Tạ Loan hoạt động tự do trên chiến hạm, có nghĩa là hoàn toàn không hề hạn chế Tạ Loan, thực tế là cấp cho anh quyền lực rất lớn.

Thế nhưng mặc dù đã làm như vậy nhưng biểu hiện của con nặc khắc tư này đối với thanh niên vẫn rất lạnh lùng, điều này làm mọi người có mặt ở đây đều không hiểu được suy nghĩ của thủ lĩnh.

Nhất là sau khi đến Lạc Luân Tinh, thủ lĩnh lại lạnh lùng hạ lệnh cấm không cho phép thanh niên rời khỏi trung tâm thành phố.

Lạc Luân Tinh là tinh cầu mà quân đoàn bọn họ đã chiếm lĩnh, nó vốn là nơi tranh đoạt của hai chủng tộc bởi vì ở đây có thể sản xuất ra năng lượng kết tinh.

Nhưng nếu nói thủ lĩnh lạnh lùng với thanh niên, sau khi đến Lạc Luân Tinh lại an bài điều kiện nghỉ ngơi tốt nhất cho đối phương thì lại quá mâu thuẫn.

Tạ Loan không thể nói chuyện quá nhiều với Ya Yi, bởi vì sau khi hỏi xong câu đầu tiên cùng nhận được câu trả lời, không bao lâu sau chiến hạm đã tới Lạc Luân Tinh.

Bất quá trong khoảng thời gian nói chuyện ngắn ngủi đó, Tạ Loan cũng cảm giác được ý lạnh từ con nặc khắc tư này, kể cả sau khi xuống chiến hạm cũng vậy, anh cảm thấy đối phương có ý né tránh mình.

Muốn hỏi chuyện nhưng không thấy đối tượng thì không có cách nào hỏi được.

Thật ra thì cách đó không xa, con nặc khắc tư này đang ở trên một tòa tháp lơ lửng cách đó không xa, trước mắt là một mặt kính không gian.

Nó dùng dị năng của mình để nhìn thấy cảnh tượng ở một vị trí không gian đã chỉ định, con nặc khắc tư này không có biểu tình gì cả, thế nhưng phần chóp đuôi thì hơi vểnh lên.

Xuất hiện trên mặt kính là một thanh niên nhân loại.

Có được phần kí ức kia, Ya Yi nhìn thấy những chuyện mà mình ở thế giới kia đã trải qua.

Bắt đầu từ khi gặp thanh niên, hết thấy mọi thứ ở xung quanh đều trở nên thực tốt đẹp, cho dù chỉ cần thủ hộ bên cạnh bảo vật này thôi cũng có cảm giác thực ấm áp thực hạnh phúc.

Đứng trên tháp, dùng kính không gian nhìn thanh niên thật lâu, thẳng đến khi thấy đối phương nằm trên giường nhắm mắt lại, dự đoán tầm nửa tiếng sau thanh niên sẽ hoàn toàn tiến vào trạng thái ngủ say, Ya Yi xé nát không gian tiến tới phòng Tạ Loan.

Xuyên thấu qua cửa sổ cách giường không xa có thể nhìn thấy ánh trăng nhu hòa, con nặc khắc tư này đứng bên cạnh giường, cúi đầu nhìn thanh niên đang an tĩnh ngủ say.

Chỉ đến gần gần nhìn mà thôi, nó sẽ không tổn thương người này.

Gần đây số lần mất khống chế ngày càng nhiều hơn, từ vài tháng thành vài tuần một lần, Ya Yi rõ ràng cảm nhận được hắc ám trong lòng mình đang dần dần lan rộng.

Khoảng thời gian mất khống chế đó, nó sẽ tiến vào trạng thái chiến đấu mà không thể phân biệt địch ta, trừ bỏ lúc ở trên chiến trường nó sẽ phát tiết, còn không lúc bình thường nó đều dùng kiên định của mình cố ức chế.

Có quá nhiều tình cảm tiêu cực tích lũy, có nhiều lúc Ya Yi nghe thấy hắc ám trong lòng mình chấn động, cổ hắc ám kia dẫn dắt nó hủy diệt thế giới này.

Anh hùng phải cứu vớt thế giới, mà quái vật thì phải hủy diệt thế giới, Ya Yi không kháng cự sự dẫn dắt đó.

Thanh niên trên giường có lẽ đã ngủ say, nhìn một hồi, con nặc khắc tư đứng bên giường cuối cùng cúi người ngồi xuống, thử kéo cánh tay trái của thanh niên đặt lên đầu mình.

Rất hạnh phúc.

Nó hoàn toàn xa lạ với cảm giác này, thế nhưng Ya Yi vẫn muốn dùng từ này để hình dung.

Thế nhưng không thể tới gần quá lâu.

Híp mắt cảm thụ nhiệt độ ấm áp từ tay thanh niên, cảm thấy đã đủ thỏa mãn, con nặc khắc tư này đặt tay thanh niên lại vị trí cũ, đứng thẳng dậy.

Rạch không gian chuẩn bị rời đi, Ya Yi đặt lực chú ý lên cổng truyền tống vừa mới mở ra.

Thế nhưng ngay lúc Ya Yi định bước tới một bước thì Tạ Loan nằm trên giường mở mắt ra, đưa tay túm được cái đuôi màu bạc lạnh như băng của đối phương.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hiiep-hoi-bao-duong-au-te>